LUCRURI PE CARE LE-AM LĂSAT ÎN URMĂ
Al treilea volum din seria Knockemout
Băieții răi nu trăiesc fericiți până la adânci bătrâneți
LUCY SCORE
TREI

Lucy Score

LUCRURI PE CARE LE-AM LĂSAT ÎN URMĂ

Original: Things We Left Behind (2023)

Traducere de Oana Duşmănescu

TREI

2024

Mie, cea de la 12 ani, cea de la 17 ani,
cea de la 21 de ani, cea de la 30 de ani.
N-ai fost niciodată dezastrul care credeai că eşti.
Totul se va rezolva.

1. Un *burrito* la înmormântare

Sloane

Leagănul scârţâia ritmic sub mine. Mă foloseam de un singur deget de la picior ca să-mi fac vânt în duşumeaua de pe verandă. Răcoarea lunii ianuarie se strecura pe sub pătură şi pe sub numeroasele mele straturi de haine. Dar nu avea ce rău să-mi mai facă, pentru că eu eram deja îngheţată pe dinăuntru.

Mi-a atras atenţia coroniţa de Crăciun pleoştită, agăţată pe uşa movulie de la intrare.

Trebuia s-o dau jos.

Trebuia să mă întorc la treabă.

Trebuia să mă duc la etaj şi să mă dau cu deodorantul de care uitasem cu desăvârşire.

Se pare că trebuia să fac o mulţime de lucruri. Toate mi se păreau imposibile, ca şi cum, dacă aş fi intrat în casă şi aş fi urcat scările până în dormitor, aş fi irosit aceeaşi cantitate de energie pe care aş fi consumat-o pentru o drumeţie până în vârful Everestului.

Îmi cer scuze, Knockemout. Va trebui să accepţi o bibliotecară transpirată.

Am tras în piept o gură de aer tăios ca o lamă. Era haios că trebuia să-mi reamintesc un lucru atât de simplu ca respiraţia. Durerea avea felul ei aparte de a se strecura peste tot, chiar şi atunci când erai pregătit s-o înfrunţi.

Am luat cana tatei, pe care scria LACRIMILE CONSILIERULUI INAMIC, şi am sorbit o înghiţitură revigorantă din vinul de la micul-dejun.

Urma să-mi petrec restul zilei în căldura sufocantă de la Knock ’Em Stiff, salonul funerar din Knockemout, care purta un nume atât de ireverenţios. Termostatul casei de pompe funebre nu cobora niciodată sub 24 de grade ca să facă pe plac bătrânilor cu sânge subţire care se adunau acolo de obicei.

Am suflat un norişor argintiu. Când acesta s-a risipit, am desluşit mai clar casa din vecini.

Era o clădire banală, cu două etaje, cu ziduri cafenii şi împrejurimi funcţionale.

Ca să fiu mai clară, casa mea victoriană şi sofisticată făcea ca majoritatea locuinţelor din zonă să pară plictisitoare, în comparaţie cu veranda care o înconjura în întregime şi cu foişorul ei nesuferit. Dar locul de alături era pustiu, ceea ce făcea ca acest contrast să fie şi mai uşor de remarcat. Singurele semne de

viaţă de mai bine de zece ani încoace se limitau la echipa care venea să întreţină curtea şi la vizitele sporadice ale imposibilului său proprietar.

M-am întrebat de ce n-o vânduse pur şi simplu sau de ce nu o arsese din temelii. Sau ce mai făceau oamenii absurd de bogaţi cu casele care păstrau înăuntrul lor numeroase umbre şi secrete.

Mă enerva faptul că încă era a lui. Că încă stătea acolo, din când în când. Niciunul dintre noi nu-şi dorea povara acelor amintiri. Niciunul dintre noi nu voia să tragă o linie de demarcaţie între proprietăţi.

Uşa de la intrare s-a deschis şi a apărut mama.

Pentru mine, Karen Walton fusese întotdeauna frumoasă. Chiar şi astăzi, cu toată suferinţa proaspăt întipărită pe faţă, era tot frumoasă.

— Ce părere ai? E prea mult? a întrebat ea, rotindu-se lent în noua ei rochiţă neagră.

Decolteul *bateau* elegant şi mânecile lungi se completau cu o fustă cochetă, aproape festivă, din tul de culoare închisă, care însă sclipea. Părul ei blond şi îngrijit era dat pe spate cu ajutorul unei bentiţe de catifea.

Prietena mea Lina mersese cu noi la cumpărături, cu câteva zile în urmă, ca să ne ajute să ne găsim ţinute potrivite pentru înmormântare. Eu îmi luasem o rochie scurtă şi mulată din tricot, de culoarea abanosului, cu buzunare ascunse în cusăturile fustei. Era foarte frumoasă, dar nu aveam de gând s-o mai port niciodată.

— Arăţi foarte bine. E perfectă, am asigurat-o, ridicând un colţ al păturii, invitând-o lângă mine.

Ea s-a aşezat şi mi-a mângâiat genunchiul în timp ce ne acopeream amândouă.

Acest leagăn fusese dintotdeauna centrul familiei noastre. Ne adunam aici pentru gustările de după ore şi pentru bârfe. Părinţii mei se întâlneau în acest balansoar o dată pe săptămână, timp de o oră, de-a lungul întregului an. După ce terminam de spălat vasele de Ziua Recunoştinţei, ne relaxam cu toţii aici cu cărţile noastre preferate şi cu păturile noastre călduroase.

Moştenisem această casă ridicol de mare, cu vopseaua ei verde-oliv, mov şi albastru marin cu doi ani în urmă, când părinţii mei se mutaseră în Washington DC pentru a fi mai aproape de medicii tatei. Întotdeauna mi-a plăcut la nebunie. Nu exista niciun alt loc pe pământ care să mi se pară mai acasă. Dar au existat şi momente ca acesta, care m-au făcut să conştientizez faptul că, în loc să se mărească, familia noastră intra la apă.

Mama a tras aer în piept.

— Ei bine, chestia asta e nasoală de tot.

— Cel puţin arătăm bine, deşi e nasol, am subliniat eu.

— Aşa fac cei din familia Walton, a fost ea de acord.

Uşa din faţă s-a deschis din nou şi sora mea, Maeve, ni s-a alăturat. Purta un costum taior negru cu pantaloni, cât se poate de serios, şi o haină de lână şi ţinea

în mână o cană aburindă de ceai. Arăta drăgălaşă ca întotdeauna, dar obosită. Mi-am propus s-o iau la întrebări după înmormântare ca să fiu sigură că nu avea şi alte belele pe cap.

— Unde e Chloe? a întrebat mama.

Maeve şi-a dat ochii peste cap.

— Şi-a limitat opţiunile la două ţinute şi mi-a spus că are nevoie de ceva timp să le probeze pe fiecare înainte de a lua decizia finală, a zis ea, înghesuindu-se pe perna de lângă mama.

Nepoata mea era o fashionistă de cel mai înalt nivel. Cel mai înalt nivel de fiţoşenie pe care-l putea atinge o fetiţă de doisprezece ani cu bani puţini de buzunar din zona rurală a Virginiei.

Ne-am legănat în tăcere preţ de câteva momente, fiecare pierdută în propriile amintiri.

— Mai ţineţi minte când tatăl vostru a cumpărat un brad de Crăciun atât de dolofan că nici măcar nu încăpea pe uşa din faţă? a întrebat mama, zâmbind.

— Începutul tradiţiei noastre cu bradul instalat pe verandă, şi-a amintit Maeve.

Am simţit o înţepătură de vinovăţie. De Crăciunul acesta nu montasem niciun brad pe verandă. Nu aveam brad nici măcar în casă. Doar coroniţa acum moartă pe care o cumpărasem de la târgul caritabil organizat de şcoala lui Chloe. Cancerul avusese alte planuri pentru familia noastră.

Mă voi revanşa la Crăciunul următor, am promis. Aici va exista viaţă. O familie. Râsete, prăjituri, alcool şi cadouri prost împachetate.

Asta îşi dorise tata. Să ştie că viaţa va merge mai departe, chiar dacă el ne lipsea teribil.

— Ştiu că tatăl vostru a fost cel care îmbărbăta pe toată lumea, a început mama. Dar i-am promis că voi face tot ce-mi stă în putinţă. Aşa că uitaţi cum vor merge lucrurile. Vom intra în acea casă funerară şi îi vom organiza cea mai frumoasă înmormântare pe care a trăit-o vreodată oraşul ăsta. O să râdem şi o să plângem şi o să ne amintim cât de norocoşi am fost că l-am avut alături de noi atât de mult timp.

Maeve şi cu mine am încuviinţat, deja cu lacrimi în ochi. Am clipit ca să nu plâng. Ultimul lucru de care mama sau sora mea aveau nevoie era să aibă de-a face cu o explozie de tristeţe din partea mea.

— Pot să aud un „da“? a zis mama.

— Da, la naiba, am răspuns cu voci tremurătoare.

Mama s-a uitat ba la una, ba la cealaltă.

— A fost jalnic.

— Doamne! Îmi pare rău că nu suntem suficient de vesele la înmormântarea tatei, am spus sec.

Mama a băgat mâna într-un buzunar al rochiei şi a scos o sticluţă roz din oţel

inoxidabil.

— Asta ar trebui să te ajute.

— E 9:32 dimineaţa, a protestat Maeve.

— Beau vin deja, am replicat, ridicându-mi cana.

Mama i-a întins surorii mele sticluţa ei elegantă.

— Aşa cum îi plăcea tatălui tău să spună: „Nu putem bea toată ziua dacă nu începem chiar acum“.

Maeve a oftat.

— Bine. Dar dacă începem să bem de-acum, trebuie să luăm un taxi până la înmormântare.

— Voi bea pentru asta, am căzut de acord.

— Noroc, tată, a spus ea şi a luat o înghiţitură din sticluţă, strâmbându-se aproape imediat.

Maeve a înapoiat sticluţa, iar mama a ridicat-o într-un toast tăcut.

Uşa din faţă s-a deschis din nou, iar Chloe a ţâşnit pe verandă. Nepoata mea purta nişte colanţi cu model, o pereche de pantaloni scurţi de satin mov şi o maletă cu guler răsfrânt. Părul ei era strâns în două ciufuri negre, în vârful capului. Maeve pierduse astăzi bătălia cu machiajul, pentru că pleoapele lui Chloe aveau o nuanţă stridentă de mov.

— Crezi că ţinuta asta va abate prea mult atenţia de la bunicul? a întrebat ea, luându-şi o poziţie cu mâinile în şolduri.

— Doamne sfinte, a mormăit sora mea în barbă şi a furat din nou sticluţa cu tărie.

— Arăţi minunat, scumpo, a spus mama, zâmbind singurei sale nepoate.

Chloe a executat o piruetă.

— Mulţumesc şi ştiu.

Pisica grăsuţă şi morocănoasă pe care o moştenisem odată cu casa s-a furişat şi ea pe verandă, cu mutra ei critică, ca întotdeauna. Sacul ăsta de purici pe jumătate sălbatic primise numele regal lady Mildred Miaunescu. Cu timpul, acesta fusese prescurtat în Milly Miau Miau. În zilele obişnuite, când trebuia să ţip la ea pentru a optsprezecea oară să nu zgârie spătarul canapelei, era doar Miau Miau sau Hei, Ticăloaso.

— Du-te înăuntru, Miau Miau, sau o să rămâi afară toată ziua, am avertizat-o eu.

Pisica nu m-a învrednicit cu vreun răspuns. În schimb, s-a frecat de colanţii negri ai lui Chloe şi apoi s-a aşezat la picioarele ei pentru a fi băgată în seamă, răsfăţată.

— Ce scârbos, a remarcat Maeve.

— Grozav. Acum trebuie să-mi epilez colanţii, s-a plâns Chloe, bătând din bocanc.

— O să găsesc rola de scame, m-am oferit, ridicându-mă din balansoar şi

împingând uşor mâţa cu piciorul până când aceasta s-a întins pe spate, dezvelindu-şi burtica rotofeie. Cine vrea vin la micul-dejun?

— Ştii cum se spune, a spus mama, trăgând-o pe sora mea în picioare. Chardonnay-ul este cea mai importantă masă a zilei.

Aburul cald, ameţitor al alcoolului a început să se risipească în cel de-al doilea ceas al priveghiului. Nu voiam deloc să fiu aici, în faţa unei urne din oţel inoxidabil, într-o încăpere cu tapet cu păuni, primind condoleanţe şi ascultând poveşti despre omul minunat care fusese Simon Walton.

De-acum nu vor mai exista poveşti noi, mi-am dat seama. Tatăl meu cel dulce, strălucitor, bun la suflet şi neîndemânatic se dusese. Şi nu ne rămăseseră decât amintirile care nu vor reuşi niciodată să umple golul pe care absenţa lui îl lăsa în urmă.

— Efectiv nu ştiu ce ne vom face fără unchiul Simon, a spus verişoara mea Nessa, urcându-şi pe şold un bebeluş dolofan, în timp ce soţul ei se ocupa de băieţelul lor în vârstă de trei ani, care purta papion.

Tatăl meu purta mereu papioane.

— El şi mama ta veneau la noi o dată pe lună să aibă grijă de copii pentru ca eu şi Will să putem ieşi în oraş.

— Îi plăcea la nebunie să stea cu copiii tăi, am asigurat-o.

Părinţii mei nu făcuseră niciun secret din faptul că îşi doreau o casă plină cu membri ai familiei. Din acest motiv cumpăraseră o vilă victoriană cu 18 camere, cu o sufragerie în care să încapă 20 de oameni. Maeve îşi făcuse datoria şi le dăruise o nepoată, dar divorţul şi intensa ei carieră juridică s-au pus temporar în calea planurilor de a mai face un copil.

Şi apoi eram eu. Eram şefa celei mai bune biblioteci publice din zona celor trei districte, muncind pe brânci pentru a ne extinde catalogul de cărţi, programele şi serviciile oferite clienţilor. Dar nu mă aflam deloc mai aproape de căsătorie şi de copii acum decât eram când aveam 30 de ani. Adică... la naiba! Cu mult timp în urmă.

Fetiţa Nessei a făcut un balonaş din salivă, extrem de mulţumită de ea însăşi.

— Vai de mine, a spus verişoara mea.

I-am urmărit privirea şi am zărit copilul care fugea de tatăl lui, alergând în cercuri în jurul piedestalului pe care se afla urna.

— Ţine-o puţin, a spus Nessa, întinzându-mi bebeluşa. Mama trebuie să salveze ziua în linişte şi cu graţie maximă.

— Ştii tu, i-am zis copilei, probabil că tatei i-ar plăcea ca fratele tău să verse astăzi cenuşa din greşeală. I s-ar părea amuzant.

M-a privit cu o curiozitate de bufniţă cu cei mai mari şi mai albaştri ochi pe care îi văzusem vreodată. Era în mare parte cheală, cu câteva şuviţe de păr blond, ascunse cu grijă sub o fundă roz stridentă. A întins un pumnişor îmbibat de

salivă şi şi-a trecut degetul peste obrazul meu.

Zâmbetul ei drăgălaş m-a luat prin surprindere, la fel şi chicotitul încântat care ieşea de undeva din burtica ei rotundă. Fericirea – acea senzaţie efervescentă – a bolborosit în străfundul inimii mele.

— Am evitat criza, a spus Nessa, reapărând lângă mine. Ahh, te place!

Verişoara mea şi-a luat fiica din braţele mele şi am fost uimită să constat că mi s-a făcut imediat dor de povara călduţă şi zâmbitoare pe care o purtasem. De-a dreptul ameţită, am privit micuţa familie care se dusese să le salute pe mama şi pe sora mea.

Auzisem că orologiile biologice ale femeilor încep să ticăie la o simplă răsuflare de copilaş, dar oare poate să pornească o astfel de numărătoare inversă la o înmormântare? Trebuia să fie o premieră.

Bineînţeles că-mi doream o familie. Întotdeauna am presupus că o să-mi fac timp pentru asta... după facultate, apoi după ce m-am angajat prima oară, apoi după ce am obţinut slujba de vis în oraşul meu natal, apoi după ce am mutat biblioteca în noua sa clădire.

Nu întineream. Ovulele mele nu deveneau, în mod miraculos, mai viabile. Dacă-mi doream o familie, trebuia să încep acum.

Mă rog, la naiba.

Instinctul evoluţionist a preluat controlul şi l-am măsurat din cap până-n picioare pe Bud Nickelbee când a ajuns în faţa mea şi şi-a prezentat condoleanţele. Trupul subţire, ca de trestie, al lui Bud era întotdeauna înveşmântat în salopetă. Eu însămi fiind ochelaristă, nu mă deranjau deloc ochelarii lui în stil John Lennon. Dar coada sa lungă şi căruntă şi planurile sale de a se retrage şi de a-şi construi un buncăr în Montana, unde să nu poată fi găsit de nimeni, erau totuşi de neînţeles.

Aveam nevoie de un bărbat suficient de tânăr ca să-şi dorească să sufere alături de mine miracolul naşterii unui copil. Preferabil aici, cu un Costco şi un Target în vecinătate.

Trezirea la viaţă a ceasului meu biologic a fost întreruptă de sosirea lui Knox şi a lui Naomi Morgan. Băiatul rău şi bărbos din Knockemout se îndrăgostise devastator de mireasa fugară când aceasta venise în oraş, anul trecut. Împreună, reuşiseră să construiască genul de poveste cu „fericiţi până la adânci bătrâneţi“ pe care o devoram în cărţi în timpul adolescenţei... şi al primei tinereţi... ba chiar săptămâna trecută.

Că tot veni vorba de instincte de perpetuare a speciei, morocănosul Knox, îmbrăcat la costum – cu cravata strâmbă, ca şi cum nu s-ar fi obosit să şi-o înnoade corect –, era cu siguranţă făcut să fie tată. Fratele său cu umerii lui largi, Nash, a apărut în uniformă de poliţist în spatele lui Knox. Strângea posesiv mâna logodnicei sale, frumoasa şi eleganta Lina. Cei doi fraţi reprezentau material stelar de făcut copii.

Mi-am revenit din reveria mea reproductivă.

— Vă mulţumesc că aţi venit, am spus.

Naomi arăta extrem de feminină şi suavă într-o rochie de lână bleumarin, cu părul negru ondulat pe umeri. Îmbrăţişarea ei mirosea vag a Pledge de lămâie, ceea ce m-a făcut să zâmbesc. Când era stresată, plictisită sau fericită, Naomi făcea curăţenie. Era expresia dragostei ei. Biblioteca nu fusese niciodată mai curată de când ea preluase rolul de coordonator al activităţilor de informare comunitară.

— Ne pare foarte rău pentru Simon. A fost un om minunat, a zis ea. Mă bucur că am apucat să-l cunosc de Ziua Recunoştinţei.

— Şi eu, am spus.

Fusese ultima sărbătoare oficială a familiei Walton acasă la noi. Casa se umpluse până la refuz de prieteni, rubedenii şi mâncare. Foarte. Multă. Mâncare. În ciuda bolii sale, tata fusese extrem de fericit.

Amintirea m-a lovit ca un alt val de durere şi a trebuit să-mi suprim hohotul urât de plâns pe care am reuşit să-l maschez sub un sughiţ când m-am desprins din îmbrăţişarea lui Naomi.

— Îmi cer scuze. Am băut prea mult vin la micul-dejun, am minţit.

Prietena noastră Lina a făcut un pas în faţă. Avea picioare lungi şi fremăta chiar şi aşa, îmbrăcată în costumul ei sexy cu pantaloni şi încălţată cu nişte pantofi cu tocuri înalte care-ţi lăsau gura apă. S-a strâmbat, apoi s-a înclinat, dându-mi o îmbrăţişare ciudată. Lina nu era genul care să atingă pe nimeni altcineva în afară de Nash. Asta m-a făcut să-i apreciez şi mai mult gestul.

Însă, dacă oamenii nu încetau să mai fie drăguţi cu mine, digul care bloca acel rezervor nesfârşit de suferinţă avea să cedeze.

— E tare nasol, a şoptit ea înainte de a-mi da drumul.

— Da. Chiar e, am fost de acord, dregându-mi glasul şi încercând să-mi stăpânesc emoţiile.

Puteam să fiu furioasă. Furia era simplă şi curată şi transformatoare, de-a dreptul puternică. Dar nu mă simţeam deloc în largul meu să împărtăşesc cu alţi oameni emoţiile mai complexe.

Lina a făcut un pas înapoi şi a revenit uşor la braţul lui Nash.

— Ce faci după această... petrecere? a întrebat ea.

Ştiam exact de ce întreba asta. Toţi erau acolo pentru mine dacă le-aş fi cerut. La naiba, şi dacă nu le-aş fi cerut. Dacă ar fi crezut că am nevoie de un umăr pe care să plâng, de un cocktail bine preparat sau de o podea proaspăt spălată, Naomi şi Lina ar fi fost acolo.

— Mama a rezervat o noapte la un centru spa cu nişte prietene, iar Maeve organizează o cină în familie în seara asta pentru oaspeţii din afara oraşului, am spus.

Nu minţeam. Sora mea îi găzduia pe mătuşile, unchii şi verişorii noştri. Dar

plănuisem deja să mă prefac că am o migrenă şi să-mi petrec noaptea eliberând torentul de tristeţe la adăpostul propriei mele case.

— Hai să ne întâlnim curând. Dar nu la serviciu, a adăugat Naomi cu severitate. Ia-ţi liber cât ai nevoie.

— Da. Cu siguranţă. Mulţumesc, am spus.

Prietenele mele au trecut mai departe la mama, lăsându-i cu mine pe viitorii tătici ai copiilor lor.

— E al naibii de naşpa, a spus Knox aspru când m-a îmbrăţişat.

Am zâmbit, lipită de pieptul lui.

— Nu greşeşti cu nimic.

— Dacă ai nevoie de ceva, Sloaney Baloney..., a spus Nash, îmbrăţişându-mă şi el.

Nu era nevoie să termine fraza. Crescuserăm împreună. Ştiam că mă puteam baza pe el în orice moment. Era valabil şi cu Knox, chiar dacă Knox nu oferea nimic, de fapt. Pur şi simplu apărea şi făcea morocănos vreun gest plin de grijă şi apoi se supăra dacă încercam să-i mulţumesc.

— Mulţumesc, băieţi.

Nash s-a retras şi a cercetat din priviri mulţimea care ieşea din salon şi umplea foaierul. Chiar şi la înmormântări, şeful nostru de poliţie era ca un câine de pază care se asigura că oamenii lui erau în siguranţă.

— Nu am uitat niciodată ce a făcut tatăl tău pentru Lucian, a spus el.

M-am încordat. De fiecare dată când cineva menţiona numele acestui om, simţeam că-mi răsună un clopot în craniu, rezonându-mi până în măduva oaselor ca şi cum ar fi trebuit să însemne ceva. Dar nu era aşa. Nu mai însemna nimic. Doar dacă nu cumva faptul că-l uram pe tipul cu pricina însemna „ceva“.

— Da, mă rog, tata a ajutat o grămadă de oameni la viaţa lui, am zis cu stângăcie.

Era adevărat. Simon Walton le fusese oamenilor avocat, antrenor, mentor şi tată. Dacă stau bine să mă gândesc, el şi măreţia lui erau probabil de vină pentru existenţa mea actuală, de femeie necăsătorită şi fără copii. La urma urmei, cum puteam să-mi găsesc un partener de viaţă când nimeni nu se ridica la înălţimea relaţiei pe care o avuseseră părinţii mei?

— Vorbeam de lup, a spus Knox.

Am privit cu toţii la uşa din spatele încăperii care, dintr-odată, părea mică în spatele bărbatului gânditor, îmbrăcat într-un costum scump.

Lucian Rollins. Luce sau Lucy pentru prietenii lui, puţini la număr. Lucifer pentru mine şi pentru restul legiunii sale de duşmani.

Uram modul în care corpul meu reacţiona în faţa acestui om de fiecare dată când intra într-o cameră. O senzaţie de înfiorare, de parcă fiecare nerv din trupul meu primea în acel moment unul şi acelaşi stimul.

Puteam accepta acel avertisment biologic vechi de când lumea, care mă

avertiza că pericolul era aproape. La urma urmei, nu era nimic sigur în privinţa acelui bărbat. Dar nu puteam suporta modul în care furnicăturile se transformau imediat într-un reflex cald, plin de fericire, care spunea Iată-te, ai venit. Ca şi cum de-abia aş fi aşteptat să-şi facă apariţia.

Mă consideram un adult deschis la minte, destul de matur, care trăia şi-i lăsa şi pe alţii să trăiască. Şi totuşi, nu-l suportam pe Lucian. Simpla lui existenţă mă scotea din minţi în toate felurile posibile. Exact de asta îmi aminteam de fiecare dată când îl vedeam, ca şi cum ar fi apărut dintr-un loc stupid şi disperat din psihicul meu. Până când îmi aminteam că nu mai era băiatul frumos şi libertin din visurile mele adolescentine de şoarece de bibliotecă.

Că Lucian, băiatul visător şi plin de speranţă care purta în suflet o povară mult prea grea, dispăruse. Îi luase locul un bărbat rece, nemilos, care mă ura la fel de mult cum îl uram şi eu pe el.

Am avut încredere în tine, Sloane. Şi tu mi-ai înşelat această încredere. Ai făcut mai mult rău decât ar fi putut face el vreodată.

Eram alţi oameni acum. Ne-am privit în ochi, cu acea recunoaştere reciprocă familiară şi deloc comodă.

Era ciudat să am un secret cu băiatul pe care-l iubisem cândva şi să-l împărtăşesc acum cu bărbatul pe care nu-l suportam. În fiecare interacţiune era un subtext. Un înţeles pe care nimeni, în afară de noi doi, nu-l putea descifra. Şi poate că era un colţ mic, stupid şi întunecat în inima mea care se înfiora de fiecare dată când ne ţintuiam cu privirea. Ca şi cum acel secret ne-ar fi legat pentru totdeauna.

Pe măsură ce înainta, mulţimea se dădea la o parte din faţa lui, iar puterea şi bogăţia îşi croiau propriul drum.

Dar nu a venit la mine. S-a dus direct la mama.

— Băiatul meu scump.

Mama şi-a deschis braţele, iar Lucian a cuprins-o într-o îmbrăţişare care dovedea o familiaritate de-a dreptul derutantă.

Băiatul ei scump? Lucian era un megaloman ajuns la 40 de ani.

Fraţii Morgan s-au alăturat prietenului lor şi mamei mele.

— Ce mai faceţi voi, Sloane? a întrebat doamna Tweedy, vârstnica vecină a lui Nash, care frecventa regulat sala de forţă, venind spre mine.

Purta un trening de velur negru, iar părul îi era dat pe spate cu o bandă de sport care văzuse şi zile mai bune.

— Ne descurcăm. Vă mulţumesc din suflet că aţi venit, i-am spus, luându-i mâna bătătorită.

Cu coada ochiului, am văzut-o pe mama desprinzându-se uşor din îmbrăţişarea lui Lucian.

— Nu pot să-ţi mulţumesc îndeajuns. Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru ceea ce ai făcut pentru Simon. Pentru mine. Pentru familia noastră, i-a

spus ea cu lacrimi în ochi.

Ăăă, poftim? Ochii mi-au zburat, fără să vreau, spre chipul diabolic de frumos al lui Lucian.

Doamne, ce frumos era! Sculptat parcă în mod supranatural de zei. Ar fi zămislit nişte minunaţi bebeluşi demonici.

Nu. Nu. Nu. Nicidecum. Profunda mea criză biologică nu avea să mă determine să-l privesc pe Lucian Rollins ca pe un potenţial partener.

— Ştii, se spune că ganterele fac minuni şi vindecă suferinţa. Ar trebui să vii la sală săptămâna asta. Gaşca mea va avea grijă de tine, a spus doamna Tweedy, în timp ce eu mă chinuiam să trag cu urechea la mama şi la Lucian.

— Eu vă sunt dator amândurora, a spus el, răguşit.

Despre ce mama naibii vorbeau? Sigur, părinţii mei şi Lucian fuseseră apropiaţi pe vremea când el era adolescentul rebel din vecini. Dar chestia asta suna mai profund, mai recent. Ce se întâmpla şi de ce eu nu ştiam nimic despre asta?

Cineva şi-a pocnit degetele în faţa mea, trezindu-mă din gândurile mele întortocheate.

— Eşti OK, puştoaico? Pari palidă. Vrei o gustare? Am aici un baton proteic şi o sticluţă cu ceva bun, a zis doamna Tweedy, scotocind în geanta ei de sport.

— Te simţi bine, Sloane? a întrebat mama, observând agitaţia.

Şi ea, şi Lucian se uitau acum la mine.

— Sunt OK, am asigurat-o iute.

— Privea în gol dintr-odată, a bombănit doamna Tweedy.

— Serios, sunt OK, am repetat, ocolind ochii lui Lucian.

— Eşti aici de mai bine de două ore. De ce nu ieşi să iei o gură de aer? a sugerat mama.

Eram gata să subliniez că şi ea stătuse acolo la fel de mult ca şi mine, dar se întorsese deja spre Lucian.

— Te deranjează?

El a încuviinţat şi s-a apropiat de mine.

— O duc eu.

— Sunt bine, am spus din nou, făcând panicată un pas înapoi.

Calea de ieşire îmi era blocată de o imensă expoziţie de flori funerare. M-am izbit cu fundul de suport, iar aranjamentul floral din partea Departamentului de Pompieri Knockemout s-a clătinat, gata să cadă.

Lucian a prins din zbor florile şi apoi mi-a pus o mână mare şi caldă pe mijloc. Era ca şi cum un fulger m-ar fi săgetat fix pe şira spinării.

Eram foarte atentă să nu-l ating niciodată. Când făceam asta, înlăuntrul meu se întâmplau lucruri ciudate.

Nu luasem conştient decizia să-i permit să mă ajute să ies din linia de primire a oaspeţilor. Totuşi, eram în mâinile lui, mişcându-mă ca un golden retriever

ascultător.

Naomi şi Lina se ridicaseră deja de pe scaunele lor, cu mutre îngrijorate. Dar eu am clătinat din cap. Mă descurcam.

M-a scos din sala sufocantă spre garderobă şi, în mai puţin de un minut, m-am trezit stând în picioare pe trotuar, în faţa casei funerare. Menghina copleşitoare a trupurilor, zumzetul conversaţiei rămăseseră în urma noastră. Era o zi de miercuri mohorâtă, iernatică. Ochelarii mi s-au înceţoşat la schimbarea de temperatură. Norii dolofani, cenuşii-argintii, atârnau pendulând deasupra noastră, promiţând că până la sfârşitul zilei va ninge.

Tata adora zăpada.

— Poftim, a spus Lucian iritat, întinzându-mi o haină.

Era înalt, brunet şi rău.

Eu eram scundă, blondină şi senzaţională.

— Nu e a mea, am spus.

— E a mea. Pune-o pe tine ca să nu mori de frig.

— Dacă o pun pe mine, pleci? am întrebat.

Voiam să fiu singură. Să mă reculeg. Să mă uit la nori şi să-i spun tatei că mi-e dor de el, că urăsc cancerul, că, dacă va ninge, mă voi întinde pe spate în omăt şi voi face un înger de zăpadă pentru el. Poate să dau frâu liber câtorva lacrimi pe care le înăbuşisem până acum.

— Nu.

A luat problema în propriile mâini şi mi-a aşezat haina pe umeri.

Era un material gros, închis la culoare, asemănător cu caşmirul, cu o căptuşeală moale de satin. Luxoasă. Sexy. Atârna pe mine ca o pătură grea. Mirosea... Divin nu era cuvântul potrivit. Savuros de periculos. Aroma acestui bărbat era un adevărat afrodiziac.

— Ai mâncat ceva azi?

Am clipit, confuză.

— Ce!?

— Ai mâncat ceva azi? a repetat, enunţând fiecare cuvânt cu iritare.

— N-ai voie să te răsteşti astăzi la mine, Lucifer.

Dar cuvintelor mele le lipsea intensitatea obişnuită.

— Deci să-nţeleg că n-ai mâncat.

— Iartă-ne că am băut whisky şi vin la micul-dejun.

— Doamne, a murmurat el.

Apoi s-a întins spre mine.

În loc să sar înapoi sau să-i trag o lovitură de karate în gât, am rămas ţintuită. Oare asta era încercarea lui stângace de a mă îmbrăţişa? Sau de a mă pipăi?

— Ce faci? am scâncit.

— Stai într-un loc, mi-a ordonat.

Mâinile lui au dispărut în buzunarele hainei.

Era exact cu 30 de centimetri mai înalt decât mine. Ştiam asta pentru că, mai demult, ne măsuraserăm. Semnul înălţimii sale, trasat cu creionul, era încă pe uşa bucătăriei mele. O parte din trecutul pe care amândoi ne prefăceam că nu-l mai recunoaştem.

A scos de-acolo o singură ţigară şi o brichetă argintie elegantă.

Nici măcar obiceiurile proaste nu-l puteau lua în stăpânire pe Lucian Rollins. Omul îşi îngăduia să fumeze o singură ţigară pe zi. Autocontrolul lui mi se părea de-a dreptul exasperant.

— Eşti sigur că vrei să-ţi consumi acum singura ta pauză de fumat? Abia e amiază, i-am zis.

Cu ochii la mine, şi-a aprins ţigara, a băgat bricheta în buzunar şi apoi şi-a scos telefonul. Degetele lui au glisat peste ecran înainte de a-l vârî înapoi în haină. Şi-a smuls ţigara din gură şi a suflat un fum albastru, fixându-mă cu privirea.

Fiecare mişcare a sa era una de prădător, calculată şi enervantă.

— Nu e cazul să mă dădăceşti. Ai venit. Eşti liber să pleci. Sunt sigură că ai lucruri mai importante de făcut într-o zi de miercuri decât să pierzi vremea prin Knockemout, i-am spus.

M-a privit de-a lungul ţigării şi n-a spus nimic. Omul ăsta avea obiceiul de a mă studia de parcă aş fi fost o persoană fascinant de detestabilă. Aşa cum mă uitam eu la melcii din grădina mea.

Mi-am încrucişat braţele.

— Bine. Rămâi, dacă ai chef. De ce a spus mama că îţi e datoare? am întrebat.

El a continuat să se holbeze la mine în tăcere.

— Lucian.

— Sloane.

Mi-a rostit numele ca pe un avertisment. Şi, în ciuda frigului care-mi înfiora şira spinării, am simţit cum ceva fierbinte şi primejdios îşi face loc în mine.

— Chiar trebuie să fii tot timpul atât de nesuferit? am zis.

— Nu vreau să mă cert cu tine astăzi. Nu aici.

Într-o întorsătură umilitoare de situaţie, ochii mi s-au umplut instantaneu de lacrimi fierbinţi. Un alt val ameţitor de durere m-a copleşit şi m-am luptat din răsputeri să mă împotrivesc acestui asalt.

— Nu vor mai fi poveşti noi, am şoptit.

— Poftim? s-a răstit el.

Am clătinat din cap.

— Nimic.

— Ai spus că nu vor mai fi poveşti noi, a insistat el.

— Vorbeam cu mine însămi. Nu voi mai avea niciodată o amintire nouă cu tatăl meu.

Spre nemărginita mea ruşine, glasul mi s-a frânt.

— La naiba, a murmurat Lucian. Stai jos.

Mă străduiam atât de intens să nu-i arăt celui mai mare duşman lacrimile mele nezăgăzuite, încât abia mi-am dat seama că m-a împins deloc delicat pe bordură. Mâinile lui au scotocit din nou prin buzunarele hainei, apoi în faţa ochilor mei a apărut o batistă.

Am şovăit.

— Dacă te ştergi la nas cu haina mea, te voi obliga să-mi cumperi una nouă. Şi nu-ţi permiţi, m-a avertizat, fluturând batista.

I-am smuls-o din mână. S-a aşezat lângă mine, având grijă să lase câţiva centimetri buni între noi.

— Nu am chef să te aud plângându-te că te-ai murdărit pe costumul tău luxos, am bolborosit, apoi mi-am suflat zgomotos nasul în batista lui caraghioasă.

Cine mai purta asupra sa, în zilele noastre, cârpe de muci reutilizabile?

— Voi încerca să mă abţin, a spus el cu blândeţe.

Am stat în tăcere, în timp ce eu mă străduiam din răsputeri să mă stăpânesc. Mi-am înclinat capul şi am privit norii grei, rugându-mă ca lacrimile să mi se usuce. Lucian era ultimul om de pe pământ în faţa căruia să-mi doresc să par vulnerabilă.

— Ai fi putut să-mi abaţi atenţia cu o ceartă cinstită şi normală, să ştii, am zis, acuzator.

A oftat, suflând un alt nor de fum.

— OK. A fost stupid şi egoist din partea ta să nu mănânci nimic de dimineaţă. Acum, mama ta e înăuntru şi-şi face griji pentru tine, ceea ce transformă o zi oribilă pentru ea într-una şi mai rea. Sora ta şi toţi prietenii îşi fac griji că nu gestionezi bine situaţia. Iar eu sunt aici, afară, şi mă asigur că nu leşini, ca ei să poată jeli în linişte.

Mi-am îndreptat spatele.

— Îţi foarte mulţumesc pentru grijă.

— Ai o singură misiune pe ziua de azi. S-o sprijini pe mama ta. S-o susţii. Împărtăşeşte-i durerea. Fă tot ce este necesar să fii aşa cum are nevoie astăzi de tine. Tu ţi-ai pierdut tatăl, dar ea şi-a pierdut partenerul de viaţă. Puteţi să jeliţi în felul vostru mai târziu. Dar azi e vorba de ea, şi e un mare egoism din partea ta s-o obligi să-şi facă griji pentru tine.

— Eşti un mare bou, Lucifer.

Un bou isteţ, dar care nu greşea.

— Adună-te, Pixie.

Vechea poreclă şi-a făcut efectul. Tristeţea mea nemiloasă a fost brusc înlocuită cu un acces de furie intensă.

— Eşti cel mai arogant, cel mai insuportabil...

O camionetă cu portierele acoperite de autocolante cu Knockemout Diner a oprit în faţa noastră, iar Lucian mi-a pasat ţigara. S-a ridicat în vreme ce geamul

maşinii se deschidea uşurel.

— Poftiţi, domnule Rollins.

Bean Taylor, managerul cel slăbănog şi agitat al restaurantului, s-a aplecat şi i-a întins lui Lucian o pungă de hârtie.

Cât era ziulica de lungă, Bean se îndopa cu diverse bunătăţi prăjite la restaurant şi nu punea pe el niciun strop de carne. În clipa în care mânca o salată, lua în greutate kilograme întregi.

Lucian i-a întins o bancnotă de 50 de dolari.

— Păstrează restul.

— Mulţumesc, frate! Îmi pare foarte rău pentru tatăl tău, Sloane, a strigat el pe geam.

Am zâmbit vag.

— Mersi, Bean.

— Trebuie să mă întorc. Am lăsat-o pe nevastă-mea să se ocupe de local, iar ea arde cartofii.

Maşina s-a îndepărtat, iar Lucian mi-a lăsat punga în poală.

— Mănâncă.

După acest ordin, s-a răsucit şi s-a îndreptat spre intrarea în casa funerară.

— Cred că haina ta rămâne la mine, am strigat în urma lui.

L-am privit cum se îndepărta şi când am fost sigură că dispăruse înăuntru, am deschis punga şi am găsit acolo un *burrito*, mic-dejunul meu preferat, învelit frumuşel în folie de aluminiu. Restaurantul nu făcea livrări. Iar Lucian n-ar fi trebuit să ştie care era mic-dejunul meu preferat.

— Ce enervant, am mormăit pe sub mustăţi, apoi am dus filtrul ţigării sale la buze şi aproape că i-am simţit gustul.

2. Păstrează haina şi lasă-mă-n pace

Lucian

Când am ajuns pe aleea casei pe care o uram, fulgii dolofani cădeau de vreo oră din cerul plumburiu. Am expirat lent şi m-am prăbuşit pe scaunul încălzit, de piele, al Range Roverului meu. Shania Twain se auzea din boxe, cântând în surdină. Ştergătoarele scârţâiau pe parbriz, îndepărtând zăpada.

Cred că o să-mi petrec noaptea aici, mi-am spus, ca şi cum nu acesta ar fi fost planul de la bun început.

Ca şi cum n-aş fi avut deja un sac de dormit pe bancheta din spate.

Ca şi cum n-aş fi simţit nevoia să rămân în apropiere. Pentru orice

eventualitate.

Am apăsat butonul telecomenzii garajului şi am privit uşa ridicându-se silenţios, în bătaia farurilor. Slujbele şi masa consumaseră orele de lumină rămase. Prietenii şi oamenii dragi zăboviseră în jurul mâncărurilor şi băuturilor preferate ale lui Simon, depănând amintiri, iar eu mă chinuisem s-o evit pe Sloane. Nu credeam să am puterea de a o ţine la distanţă când era atât de rănită, aşa că preferasem depărtarea fizică.

Mi-am alungat din minte toate gândurile legate de spiriduşul blond şi mi-am concentrat atenţia asupra altor lucruri mai importante şi mai puţin exasperante. În seara asta, Karen Walton şi câteva dintre prietenele ei din Knokemout se aflau în siguranţă într-un centru spa de la periferia oraşului Washington, unde mâine urmau să se bucure de o zi de răsfăţ total.

Măcar atât puteam face pentru vecinii care-mi oferiseră totul.

Ecranul tabloului de bord s-a luminat.

Agenta specială Idler.

— Alo? am spus, ciupindu-mi rădăcina nasului.

— M-am gândit că ai fi interesat să afli că nimeni nu l-a văzut şi nici n-a auzit nimic despre Felix Metzer din septembrie, a spus ea fără nicio introducere.

Agentei FBI nu-i plăcea să piardă vremea cu discuţii inutile nici măcar cât îmi plăcea mie.

— E un inconvenient.

Un inconvenient nu întru totul neaşteptat.

— Să trecem la partea în care mă asiguri că nu eşti cu nimic implicat în dispariţia lui, a zis ea cu subînţeles.

— Aş vrea să cred că disponbilitatea mea de a coopera la această anchetă ar trebui să-mi ofere cel puţin prezumţia de nevinovăţie.

— Ştim amândoi că ai mijloacele de a face să dispară aproape orice persoană care te calcă pe nervi.

Am aruncat din nou o privire spre casa elegantă de alături. Existau şi excepţii.

Am auzit scrâşnetul unei brichete şi o inspiraţie întretăiată şi mi-am dorit să nu fi fumat deja singura ţigară a zilei. Era vina lui Sloane. Autocontrolul meu se clătina serios când mă aflam în preajma ei.

— Uite, ştiu că, probabil, nu l-ai dezmembrat pe Metzer şi nu ţi-ai hrănit cu el bancul de piranha dresaţi sau orice formă viaţă acvatică în care investiţi voi, bogătaşii. Sunt doar ofticată. Inutilul fiu al şefului crimei organizate ne-a dat numele lui, noi am desfăşurat munca de teren, dar pista nu a dat încă niciun rezultat concret.

Cu cât echipa mea lucra mai mult cu oamenii lui Idler, cu atât agenta mi se părea mai puţin enervantă. Îi admiram eforturile încăpăţânate cu care căuta dreptatea, chiar dacă eu unul eram mai degrabă adeptul răzbunării.

— Poate că a intrat în pământ, am sugerat.

— Am o presimţire nasoală în privinţa asta, a spus Idler. Cineva îşi curăţă mizeria. O să fac urât dacă asta mă împiedică să-i închid, personal, uşa celulei în nas lui Anthony Hugo. Singurele două persoane în viaţă care pot depune mărturie că Anthony a făcut o listă de oameni care trebuie asasinaţi şi le-a dat-o slugilor sale sunt idiotul infractor de fiu-său şi fosta iubită a idiotului infractor de fiu-său. Niciunul dintre ei nu va câştiga prea multe bile albe în faţa unui juriu.

— Voi găsi mai multe persoane, am asigurat-o.

Nu aveam de gând să las un om ca Anthony Hugo să scape teafăr după ce le făcuse atâta rău oamenilor pe care-i iubeam.

— Până când Metzer nu va apărea, viu sau mort, avem o mare fundătură.

— Echipa mea se străduie să descâlcească trucurile financiare ale lui Hugo. Vom găsi ce vă trebuie, i-am promis.

Hugo era bun, dar eu eram mai bun decât el. Şi mai tenace.

— Eşti înfiorător de calm pentru un civil care ar putea deveni parte din mizeria care trebuie curăţată, a subliniat ea.

— Dacă Hugo mă va vâna, nu va avea parte de o ţintă uşoară, am spus cu încrâncenare.

— OK, mă rog, dar să nu faci vreo prostie. Nu înainte de a-mi face rost de o dovadă cu care să-l înfund pe nenorocit.

Echipa mea îi obţinuse deja câteva mici şmecherii. Dar FBI-ul voia un caz beton, cu acuzaţii care să-l bage în închisoare pe viaţă. Voiam să mă asigur că aşa se va întâmpla.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri. Cât timp nu-ţi trece prin cap să faci vreo înţelegere care să-i afecteze pe oamenii la care ţin.

Privirea mea a alunecat din nou spre uşa de alături. Casa era cufundată în întuneric.

— Hugo e peştele cel mare. Nu va exista nicio înţelegere, mi-a promis Idler.

Am intrat în hol, spaţiul perfect de organizare pentru familia care nu locuia aici. Mobilierul, finisajele, întregul aspect al casei se schimbase. Dar nici măcar vopseaua, covorul şi dulapurile noi nu erau suficiente pentru a şterge amintirile.

Încă urăsc locul ăsta.

Financiar vorbind, nu avea niciun sens să mă agăţ de acest loc uitat de Dumnezeu, de această amintire a unui trecut pe care aş fi preferat să-l uit. Şi totuşi, eram aici. Petrecându-mi din nou noaptea în casa asta, ca şi cum, dacă aş fi stat destul de mult aici, aş fi putut să diluez cumva influenţa pe care o avea asupra mea.

Ar fi fost mai înţelept să vând locul şi să termin odată cu el.

De aceea mă întorsesem vara trecută. Dar după o singură privire spre ochii aceia verzi... Nu era un verde moale, palid. Nu, ochii lui Sloane Walton străluceau ca nişte scântei de smarald. O singură privire şi cele mai bune planuri

mi s-au spulberat.

Dar venise momentul. Era timpul să mă descotorosesc de această casă, de amintirile din ea. De slăbiciunea pe care o simbolizau acei ani. Depăşisem acele vremuri. Făcusem ceva din mine. Şi, chiar dacă eram încă un monstru care purta însemnele bogăţiei şi ale puterii, făcusem totuşi ceva bun. Nu era de ajuns?

Niciodată nu voi fi destul de bun. Nu cu sângele acesta curgându-mi în vene, cu sângele care-mi pătase mâinile.

Luasem decizia de a merge mai departe în luna august a anului trecut, în mijlocul unei arşiţe teribile. Aerul sufocant al verii mă păcălise să cred că depăşisem speranţa dureroasă a primăverii. Şi totuşi, iată-mă aici, şase luni mai târziu, iar legăturile care mă legau de acest loc mi se păreau şi mai strânse. Sloane era motivul pentru care număram zilele până la primăvară.

Până când copacii vor înflori.

Nu-mi plăcea să cred că motivul vieţii mele în DC avea legătură cu un lucru atât de jalnic şi fragil. Că eu eram o persoană jalnică şi fragilă. Şi totuşi, în fiecare primăvară, când acele flori roz parfumate se deschideau, pieptul meu se destindea. Respiraţia mi se relaxa. Şi cel mai vechi duşman al meu se trezea la viaţă.

Speranţa. Unii dintre noi nu-şi permiteau luxul de a spera. Unii dintre noi nu erau demni de speranţă.

În curând, mi-am promis. După ce familia Walton se va linişti, voi rupe orice legătură cu acest loc. Voiam să-mi ofer o ultimă primăvară petrecută aici şi apoi nu voiam să mă mai întorc niciodată.

Am aprins luminile în bucătărie, un spaţiu curat în alb şi gri, şi am privit silueta din oţel inoxidabil a frigiderului.

Nu-mi era foame. Simplul gând la mâncare mă făcea să mă simt vag îngreţoşat. Îmi doream o altă ţigară. Un pahar cu alcool. Dar nu mai însemnam nimic dacă nu-mi păstram disciplina. Am făcut nişte alegeri care m-au făcut mai puternic, mai inteligent. Am preferat jocul pe termen lung în detrimentul soluţiilor pe termen scurt. Ceea ce însemna că trebuie să-mi ignor instinctele primare.

Am deschis congelatorul şi am scos un recipient la întâmplare. Am smuls capacul caserolei cu pui Dijon şi am aruncat-o în cuptorul cu microunde, la dezgheţat. În timp ce mâncarea se decongela, mi-am lăsat capul în jos şi i-am dat voie durerii pe care o păstram în mine să se dezlănţuie.

Voiam să mă bat. Să mă înfurii. Să distrug.

Un om bun fusese luat dintre noi. Un altul, un om rău, ne scăpase printre degete, fără să fie pedepsit până la capăt. Şi nu puteam face nimic în nicio privinţă. Cu toată bogăţia şi privilegiile pe care le-am strânsesem, eram din nou neputincios.

Mi-am încleştat mâinile pe blat până când încheieturile mi s-au albit şi o

amintire m-a lovit în plex.

— Locul ăsta arată mai bine, îmi spusese Simon când intrase pe uşa deja deschisă a garajului.

Eram plin de sudoare şi praf, croindu-mi drum cu barosul printre pereţii de gips-carton şi fantome.

— Chiar aşa? am întrebat eu, cel de douăzeci şi ceva de ani pe atunci.

Părea că o explozie a devastat bucătăria.

— Uneori, ca să reconstruieşti lucrurile, trebuie să le distrugi până la temelii. Vrei să te ajut?

Şi uite-aşa, pur şi simplu, bărbatul care-mi salvase viaţa a luat un ciocan şi m-a ajutat să dărâm cele mai urâte părţi ale trecutului meu.

Am auzit soneria şi am ridicat capul. Furia s-a retras respectuos înapoi în cutia ei. M-am gândit să ignor persoana care era la uşă. Dar soneria a mai zbârnâit de câteva ori, într-un ritm rapid.

Iritat, am smucit uşa şi inima mea a zvâcnit. Aşa se întâmpla mereu când apărea pe neaşteptate. O parte din mine, o aşchie mică şi slabă adânc îngropată, o vedea şi voia să se apropie. Ca şi cum ar fi fost un foc de tabără care mă chema la el cu promisiunea căldurii şi blândeţii în noaptea întunecată.

Dar ştiam că nu e aşa. Sloane nu-mi oferea căldură. Ci doar arsuri de gradul trei.

Purta încă rochia neagră şi cureaua sclipicioasă de la înmormântare, dar în locul tocurilor care o aduceau mai sus pe pieptul meu îşi pusese cizme de zăpadă. Şi haina mea.

A trecut pe lângă mine cu o pungă de hârtie în mâini.

— Ce cauţi aici? am întrebat-o când a înaintat pe hol. Trebuia să fii la sora ta.

— Eşti cu ochii pe mine, Lucifer? Nu aveam chef de companie în seara asta, a strigat ea peste umăr.

— Atunci ce faci aici? am zis, urmând-o spre capătul casei.

Uram că e aici. Îmi făcea pielea de găină, îmi întorcea stomacul pe dos. Dar o parte bolnavă şi stupidă din mine tânjea după apropierea ei.

— Tu nu eşti companie, a spus, aruncându-mi haina pe blat.

M-am întrebat dacă mirosea ca ea sau dacă, după ce o purtase, ea mirosea acum ca mine.

Sloane a deschis un dulap, apoi l-a închis şi a trecut la următorul. S-a înălţat în vârful picioarelor. Marginea rochiei i s-a ridicat mai mult pe coapse şi mi-am dat seama că-şi scosese şi colanţii. M-am întrebat pentru o secundă scurtă, ca un cretin ce sunt, dacă-şi scosese şi altceva înainte de a mă sili să-mi desprind privirea de la pielea ei.

Nu ştiam exact când se întâmplase asta. Când puştoaica din vecini se transformase în femeia pe care nu mi-o puteam scoate din minte.

Sloane a găsit o farfurie şi a aruncat conţinutul pungii cafenii şi unsuroase pe

ea cu o reverenţă.

— Poftim. Suntem chit, a anunţat ea.

Micul cercel cu diamant fals din nasul ei a sclipit în lumină. Dacă ar fi fost a mea, acolo ar fi stat o piatră preţioasă autentică.

— Ce-i asta?

— Cina. Ai demonstrat ce aveai de demonstrat cu *burrito*-ul de la micul-dejun. Aşa că asta e cina de după înmormântare. Nu-ţi mai datorez nimic.

Între noi nu-şi aveau locul „mulţumesc“ sau „cu plăcere“. Nu le-am fi rostit din suflet. Era doar obligaţia de a echilibra balanţa, de a nu rămâne niciodată dator unul celuilalt.

M-am uitat în jos la farfurie.

— Ce-i aici?

— Pe bune? Cât de bogat trebuie să devii ca să nu mai recunoşti un burger şi nişte cartofi prăjiţi? Nu ştiam ce-ţi place, aşa că am luat ce-mi place mie, a zis ea, luând un cartof din farfurie şi mâncându-l din două înghiţituri.

Arăta obosită şi, în acelaşi timp, încordată.

— Ce mai face Karen? am întrebat-o.

— Mama se ţine bine. Îşi petrece noaptea cu nişte prietene la un centru spa. Îşi fac tratamente faciale în seara asta şi mâine manichiura şi toate celelalte. Pare un spaţiu sigur unde să se simtă tristă şi...

Sloane a închis ochii pentru o clipă.

Erau mai multe cuvinte şi mai puţine insulte decât eram obişnuit să aud de pe buzele ei.

— Uşurată? am zis.

Ochii aceia verzi s-au deschis şi au pătruns înăuntrul sufletului meu.

— Poate. Tata suferea. E firesc să mă bucur că măcar partea asta s-a sfârşit.

A sărit pe blat, lângă mâncarea mea de la fast-food.

— Dar tot mi se pare greşit, a spus ea.

Am întins mâna pe lângă ea şi am luat un cartof prăjit din farfurie. Era doar un pretext ca să mă apropii de ea. Ca să mă pun la încercare.

— De ce eşti aici, Sloane?

Chiar dacă voiam să mă apropii, tot o îndepărtam. Această dinamică era obositoare chiar şi într-o zi normală. Într-o zi ca asta, era de-a dreptul epuizantă.

A mai luat un cartof prăjit şi l-a îndreptat spre mine.

— Pentru că vreau să ştiu de ce mama te-a întâmpinat azi ca şi cum ai fi un membru de mult pierdut al familiei Walton. Ce crede că-ţi datorează? Despre ce vorbeai?

Nu aveam de gând să încep acea conversaţie. Dacă Sloane ar fi aflat ce făcusem, nu m-ar mai fi lăsat niciodată în pace.

— Uite care-i treaba, e târziu. Sunt obosit. Ar trebui să pleci.

— E 5:30 seara, pacoste morocănoasă ce eşti.

— Nu vreau să fii aici.

Adevărul a zburat de pe buzele mele, în grabă, cu disperare.

S-a aşezat mai bine pe blat, fără să dea vreun semn că ar vrea să plece. Îmi suportase dintotdeauna toanele vulcanice. Asta era o mare parte din problemă. Fie că-şi supraestima invincibilitatea, fie că subestima ceea ce fremăta în adâncurile sufletului meu. Nu aveam de gând s-o las în preajma mea suficient de mult timp pentru a afla care e adevărul.

Şi-a înclinat capul, dându-şi părul blond peste umăr. Îşi schimbase nuanţa, trecând de la culoarea zmeurei la un argintiu care-i sclipea la vârfuri.

— Ştii la ce m-am tot gândit astăzi, în timpul ceremoniei?

Atât ea, cât şi mama şi sora ei vorbiseră în faţa mulţimii, elocvent, cu emoţie. Dar o singură lacrimă care se prelinsese pe obrazul lui Sloane, cea pe care o ştersese cu batista mea, fusese cea care mă zdrobise şi mă lăsase la pământ.

— La alte zeci de moduri de a mă scoate din minţi, începând cu încălcarea intimităţii?

— Cât de fericit ar fi fost tata dacă ne-am fi prefăcut măcar că ne înţelegem!

A venit rândul meu să închid ochii. A trântit replica asta cu o precizie de expert. Vinovăţia era o armă ascuţită.

Lui Simon nu i-ar fi plăcut nimic mai mult decât să vadă că fiica sa şi „proiectul“ lui se poartă din nou cel puţin amical unul faţă de celălalt.

— Cred că nu avem niciun motiv să începem acum, a continuat ea.

Mă privea fix în ochi. Nu era nimic amical în expresia ei. Doar o durere şi o suferinţă care oglindeau sentimentele mele. Dar nu aveam de gând să jelim împreună.

— Presupun că nu, am căzut de acord.

A oftat, apoi a sărit de pe blat.

— Super. Plec singură, nu e nevoie să mă conduci.

— Ia haina, i-am spus, întinzându-i-o. E frig.

Ea a clătinat din cap.

— Dacă o iau, va trebui să ţi-o aduc înapoi şi aş prefera să nu mă întorc aici.

Privirea ei s-a plimbat în jur şi mi-am dat seama că şi ea avea pe-aici fantomele ei.

— Ia dracului haina, Sloane.

Vocea mea era răguşită. I-am vârât-o în braţe, fără să-i dau de ales.

Preţ de o clipă, atingerea caşmirului ne-a unit din nou.

— Eşti aici pentru mine? a întrebat ea brusc.

— Ce?

— M-ai auzit bine. Ai venit aici pentru mine?

— Am venit să-mi prezint omagiile. Tatăl tău a fost un om grozav, iar mama ta a fost mereu bună cu mine.

— De ce te-ai întors vara trecută?

— Pentru că prietenii mei cei mai vechi se purtau ca nişte copii.

— Şi eu nu am contat când ai luat acea decizie? a insistat ea.

— Nu contezi niciodată.

Ea a dat scurt din cap. Pe chipul ei minunat nu se citea nicio urmă de emoţie.

— Bine.

A luat haina din mâinile mele şi şi-a strecurat braţele prin mânecile prea lungi.

— Când ai de gând să vinzi casa asta? a întrebat ea, scoţându-şi părul blond-argintiu din guler.

— La primăvară, am răspuns.

— OK, a replicat. Va fi plăcut să avem nişte vecini decenţi, în sfârşit.

Apoi Sloane Walton a ieşit din casa mea fără să arunce nici măcar o privire înapoi.

Am mâncat burgerul rece şi cartofii prăjiţi în locul puiului, apoi am spălat farfuria şi am pus-o la loc în dulap. Apoi am curăţat blatul şi podelele, ştergând orice urmă pe care vizitatoarea meu nepoftită ar fi lăsat-o în urmă.

Eram obosit. Asta nu era o minciună. Nu-mi doream decât să fac un duş fierbinte şi să mă bag în pat, cu o carte. Dar nu voiam să dorm. Nu până când nu adormea şi ea. În plus, aveam treabă. M-am dus la etaj, în vechiul meu dormitor, un spaţiu pe care acum îl foloseam în principal ca birou.

M-am aşezat la pupitru, sub fereastra imensă ce dădea spre curtea din spate şi spre grădina lui Sloane. Am primit un mesaj.

Karen: Ne simţim minunat. Exact ce-i trebuia sufletului meu pe ziua de azi. Îţi mulţumesc din nou pentru că eşti atât de grijuliu şi generos! P.S. Prietena mea are o fiică pe care vrea să ţi-o prezinte.

A inclus un smiley care făcea cu ochiul şi un selfie cu ea şi cu prietenele ei în halate identice, toate având pe faţă o mâzgă verde. Aveau ochii roşii şi umflaţi de plâns, dar zâmbetele păreau autentice. Unii oameni puteau rezista la tot ce e mai rău pe lume fără ca asta să le distrugă sufletul. Familia Walton făcea parte dintre acei oameni. Eu, pe de altă parte, mă născusem deja distrus.

Eu: Cu plăcere. Nu vreau nicio fiică.

M-am uitat prin restul mesajelor până când am găsit discuţia pe care o căutam.

Simon: Dacă aş fi putut alege să am un fiu în această viaţă, tu ai fi fost acela. Ai grijă de fetele mele.

Era ultimul mesaj pe care-l primisem de la omul pe care-l admiram. Omul care crezuse până la absurd că mai pot fi salvat. Am lăsat telefonul, cu degetele

îndoite, şi, din nou, mi-am dorit să fi păstrat ţigara zilei pentru acum. În schimb, mi-am apăsat palmele peste ochi, dorind să alung senzaţia usturătoare de acolo.

M-am calmat, am luat din nou telefonul şi m-am uitat prin agendă. N-ar trebui să fie singură, m-am gândit.

Eu: Sloane nu e la sora ei. E singură acasă.

Naomi: Mulţumesc că m-ai anunţat. Presimţeam eu că va încerca să se sustragă ca să rămână singură. Lina şi cu mine ne vom ocupa de asta.

După ce mi-am făcut datoria, am pornit laptopul şi am deschis primul dintre cele opt rapoarte care-mi solicitau atenţia. De-abia trecusem peste datele financiare din primul raport, când telefonul mi-a vibrat pe birou. De data asta, era un apel.

Emry Sadik.

Hotărând să mă bălăcesc în propria-mi nefericire în loc să vorbesc despre ea, am lăsat să intre mesageria vocală.

Am primit un mesaj, câteva momente mai târziu.

Emry: Voi suna până leşin. Ai putea să ne scuteşti pe amândoi de timpul pierdut şi să răspunzi.

Mi-am dat ochii peste cap şi telefonul a sunat din nou.

— Da? am răspuns sec.

— Ah, bravo. Nu eşti complet plecat pe drumul tău spre autodistrugere.

Dr. Emry Sadik era psiholog, instructor de dezvoltare personală de elită şi – cel mai grav – întâmplător prieten. Omul îmi cunoştea multe dintre cele mai adânci şi mai întunecate secrete. Renunţasem să mă mai chinui să-l conving că nu merit să mă salveze.

— Ai sunat dintr-un motiv anume sau doar ca să mă calci pe nervi? am întrebat.

Am auzit pocnetul şi clinchetul inconfundabil al cojilor de fistic dinaintea cinei pe care le arunca în castron. Mi-l imaginam la masa din biroul lui, cu un meci de baschet în fundal şi cu revista de cuvinte încrucişate dinaintea sa. Emry era un om care credea în rutină şi eficienţă... şi era alături de prietenii săi, chiar şi atunci când aceştia nu-l doreau în preajma lor.

— Cum a fost ziua de azi?

— Bine. Deprimantă. Tristă.

Poc. Cling.

— Cum te simţi?

— Furios, am răspuns. Un om ca el ar mai fi putut face mult bine. Ar fi trebuit să aibă mai mult timp la dispoziţie. Familia lui încă are nevoie de el.

Eu încă aveam nevoie de el.

— Nimic nu ne zdruncină mai tare ca o moarte neaşteptată, a empatizat Emry.

El ştia bine. Soţia lui murise într-un accident de maşină, cu patru ani în urmă.

— Dacă lumea ar fi fost un loc corect şi echitabil, tatăl tău ar fi avut mai mult timp?

Poc. Cling.

Într-o lume dreaptă şi echitabilă, Ansel Rollins şi-ar fi ispăşit întreaga pedeapsă, iar în ziua eliberării ar fi avut parte de o moarte dureroasă şi traumatizantă. În schimb, reuşise să scape de închisoare datorită unui atac cerebral care i-a curmat liniştit viaţa, în somn. Inechitatea acestei situaţii a făcut ca furia să se ridice în sufletul meu.

— Nu mai eşti terapeutul meu de cincisprezece ani. Nu mai sunt nevoit să vorbesc cu tine despre el.

— Pentru că sunt unul dintre puţinii oameni de pe această planetă pe care-i tolerezi, îţi atrag doar atenţia că două figuri paterne care mor în decurs de şase luni e mult pentru oricine.

— Cred că am căzut de acord asupra faptului că eu nu sunt om, i-am reamintit.

Emry a chicotit, netulburat.

— Eşti mai om decât crezi, prietene.

Am pufnit, dispreţuitor.

— Nu e cazul să mă insulţi.

Poc. Cling.

— Cu fiica lui Simon cum a mers?

— Care dintre ele?

Am parat întrebarea cu bună ştiinţă. Emry a oftat.

— Nu mă face să vin la tine în mijlocul unei furtuni de zăpadă.

Am închis ochii ca să nu fiu nevoit să privesc spre casa lui Sloane.

— A fost... OK.

— Ai reuşit să te porţi civilizat la înmormântare?

— Mă port aproape întotdeauna civilizat, m-am răstit, epuizat.

Emry a chicotit.

— Aş da orice s-o cunosc pe celebra Sloane Walton.

— Ar trebui mai multe şedinţe de terapie dacă vrei să afli ce e în neregulă cu ea, i-am spus.

— Mi se pare fascinant cum de reuşeşte să te scoată din minţi atât de tare, când tu te pricepi de minune să-i elimini definitiv pe oamenii enervanţi din viaţa ta.

Poc. Cling.

— Cum a fost la recitalul de pian al lui Sadie? am întrebat, îndreptând discuţia spre un subiect pe care prietenul meu nu avea cum să-l ignore: nepoţii lui.

— După umila mea părere, i-a surclasat pe toţi ceilalţi copii de cinci ani cu interpretarea emoţionantă a piesei *Sunt un ceainic mic, mic, mic.*

— Bineînţeles că a fost cea mai bună, am fost de acord.

— O să primeşti înregistrarea imediat ce voi învăţa cum să trimit prin mesaje zece minute de filmare tremurată.

— De-abia aştept, am minţit. Ţi-ai făcut curaj s-o inviţi pe vecina ta în oraş sau încă te piteşti pe după perdele?

Prietenul meu făcuse o pasiune pentru tipa divorţată şi elegantă de vizavi şi, după spusele lui, până acum nu fusese în stare decât să bolborosească trei prostii şi s-o salute din cap când o vedea.

— Încă nu s-a ivit ocazia potrivită, a spus el. Aş dori, de asemenea, să subliniez ironia faptului că tocmai tu eşti cel care mă încurajează să ies din nou în oraş cu cineva.

— Căsătoria se potriveşte mănuşă unei categorii de oameni. Celor ca tine, care ard încontinuu mâncarea şi au nevoie de o femeie drăguţă care să-i oblige să nu se mai îmbrace ca o vedetă de sitcom din anii ’80.

Nişte faruri au luminat gardul dintre curtea mea şi cea a lui Sloane. M-am ridicat în picioare şi m-am dus la fereastra opusă, care dădea spre faţada casei ei. Sloane urma să primească musafiri, fie că voia, fie că nu.

Emry a chicotit iar.

— Jos labele de pe puloverele mele! Rămâne stabilită cina de săptămâna viitoare? Cred că am găsit în sfârşit o deschidere care să-l îngenuncheze pe calul ăla al tău exasperant.

Emry şi cu mine depăşisem faza şedinţelor de terapie şi le transformaserăm într-o prietenie care însemna cina şi o partidă de şah o dată la două săptămâni. Era bun. Dar eu eram întotdeauna mai bun decât el.

— Mă îndoiesc. Dar voi fi acolo. Acum, dacă mă scuzi, am ceva treabă de făcut.

— Păcătoşii n-au parte de odihnă, nu-i aşa?

Nicidecum.

— La revedere, Emry.

— Noapte bună, Lucian.

Mi-am alungat imediat din cap întreaga conversaţie. Tocmai deschisesem un alt raport când cineva a sunat la uşă.

— De ce nu mă lasă oamenii în pace? am mormăit când am deschis aplicaţia de securitate şi i-am văzut pe cei doi fraţi Morgan, cu umerii pleoştiţi de frig, la uşa mea din faţă.

Am mârâit şi mi-am închis laptopul.

— Ce vreţi? am întrebat când le-am deschis uşa, un minut mai târziu.

Au intrat grămadă, aducând zăpada de pe bocanci pe gresia mea, în holul de la intrare. Voi curăţa băltoacele mai târziu, mi-am spus. Waylon, bassetul lui Knox, a dat buzna înăuntru, m-a lovit cu capul în genunchi, apoi s-a năpustit în sufragerie.

Knox avea în mână un pachet de şase beri. Nash a ridicat o sticlă de burbon şi o pungă de chipsuri. Capul alb şi blănos al căţeluşei sale, Piper, ieşea din fermoarul hainei.

— Fetele sunt alături, a spus Knox, ca şi cum asta ar fi explicat totul, şi s-a îndreptat spre bucătărie. Ţi-am spus că-l găsim tot la costum, i-a strigat fratelui său.

Mi-am trecut o mână peste cravată, remarcând că amândoi se schimbaseră în uniforma standard de iarnă a oraşului Knockemout – blugi, bluză de corp termică şi cămăşi groase de flanel.

— M-am gândit să rămânem prin apropiere ca să le supraveghem, să nu mai iasă ca ultima dată, a spus Nash, lăsând-o pe Piper pe podea şi urmându-şi fratele.

Câinele purta un pulovăraş roşu, cu fulgi de zăpadă albi. Mi-a aruncat o privire neliniştită şi apoi a pornit săltând pe hol după Nash.

Am închis uşa şi am rezistat impulsului de a trage un cap în ea. Nu voiam să am companie. Şi nu voiam nici să fiu atras în genul de aventură la beţie în care porneau de obicei Sloane şi prietenele ei.

„Ultima dată“, Naomi şi Sloane se îmbătaseră eroic şi o „ajutaseră“ pe Lina să prindă un infractor fugar cu ajutorul inteligenţei lor. Mă rog, cu inteligenţa lui Naomi şi cu sânii spectaculoşi ai lui Sloane.

Încă eram furios că ratasem asta.

— Am treabă, am spus.

— Atunci noi o să ne uităm liniştiţi la un film cu explozii cât timp tu îţi organizezi imperiul malefic, a spus Nash vesel.

S-au servit cu şerveţele de hârtie şi pahare, apoi s-au instalat în sufragerie, mai confortabil decât mă simţisem eu vreodată aici.

Camera fusese amenajată cu gândul la o familie. Avea o canapea cu colţar joasă şi un scaun tapiţat fără spătar, în faţa unui imens televizor cu ecran plat. Rafturile albe care mărgineau unul dintre pereţi aveau suficient spaţiu pentru cărţi, jocuri şi fotografii.

Nu existase însă nicio fotografie de familie în copilăria şi adolescenţa mea. Cu atât mai puţin după ce împlinisem 25 de ani, când totul se dusese naibii.

— Camerele tale de supraveghere au unghiuri bune de filmare asupra casei lui Sloane? a întrebat Knox.

— Nu ştiu, am evitat să răspund. De ce?

— Nu m-aş mira să se strecoare afară ca să construiască o armată de oameni

de zăpadă în mijlocul autostrăzii, a explicat Nash.

— O să văd ce pot face.

M-am întors la etaj şi mi-am luat laptopul, nu înainte de a trage cu ochiul pe fereastră în noaptea mohorâtă de iarnă. Luminile din dormitorul lui Sloane erau stinse. Îmi petrecusem multe nopţi întrebându-mă de ce-şi păstrase camera din copilărie în loc să se mute în dormitorul părinţilor ei. Uram câte mirări aveam despre femeia de care nu voiam să-mi pese.

Oftând ursuz, am pornit imaginile de securitate pe care refuzam cu îndârjire să le deschid. Camera îndreptată spre uşa din faţă a lui Sloane şi spre alee. Era un motiv de mândrie că nu mă uitam niciodată la aceste cadre, nici măcar atunci când îmi era dor de casa care nu-mi aparţinuse niciodată.

Cu urechea ciulită la sporovăiala fraţilor din sufragerie, m-am schimbat cu reticenţă în nişte pantaloni de trening şi un tricou, apoi mi-am luat în picioare papucii de casă căptuşiţi cu blăniţă pe care Karen mi-i dăruise acum doi ani, de Crăciun. M-am întors rapid la parter, unde i-am găsit pe prietenii mei tolăniţi confortabil pe canapea împreună cu câinii lor.

— E totuşi om, a observat Nash când am intrat.

— Doar pe dinafară, l-am asigurat eu.

Încasase două gloanţe în vară, când numele lui ajunsese pe lista oamenilor-problemă pentru grupul de crimă organizată al lui Anthony Hugo, din zona DC. După câteva luni complicate, Nash reuşise să iasă din depresie cu ajutorul senzaţionalei Lina, altfel o femeie cu o puternică aversiune faţă de monogamie.

În timp ce Nash o convinsese deja să se mărite cu el, eu încă mă chinuiam s-o conving să lucreze cu normă întreagă pentru mine. Era deşteaptă, diabolică şi se pricepea mai bine la oameni decât credea. În cele din urmă voi câştiga. Întotdeauna câştig.

M-am aşezat pe canapea şi am deschis laptopul, cu imaginile de pe camerele de supraveghere.

— Uitaţi, am spus, înclinându-l spre cei doi fraţi.

— Perfect, a spus Knox.

— Ce film vedem? am întrebat.

— Am restrâns căutarea la *Shawshank* sau *Boondock Saints*. Tu decizi, a spus Nash.

— *Boondock*, am spus repede.

Knox a pus filmul în timp ce Nash turna burbonul. Ne-a împărţit paharele şi l-a ridicat pe al său.

— În cinstea lui Simon. Un om aşa cum ar trebui toţi bărbaţii să-şi dorească să fie.

— În cinstea lui Simon, am repetat, conştient că durerea mă cuprinde din nou.

— Crezi că Sloane va fi OK? a întrebat Nash.

Mi-am încrucişat braţele şi am pretins că nu simt acel mic impuls sâcâitor care

mă împungea ori de câte ori cineva îi pomenea numele în prezenţa mea.

Knox a clătinat din cap.

— E o pierdere grea. S-a ţinut bine azi după ce Luce, aici de faţă, i-a băgat cu forţa un *burrito* pe gât.

Nash a ridicat din sprâncene, aruncându-mi o privire tăioasă.

— Nu e un eufemism. A fost un *burrito* în cel mai propriu sens al cuvântului, am explicat eu.

— Sloane i-ar rupe *burrito*-ul eufemistic în două, a prezis Knox cu un zâmbet care i s-a şters repede de pe buze. Naomi crede că va trece printr-o perioadă grea şi va încerca să ascundă asta.

— Iar Naomi are de obicei dreptate, a subliniat Nash.

— Anunţaţi-mă dacă are nevoie de ceva, am spus eu, luând automat distanţă faţă de responsabilitatea de a avea grijă de ea.

Knox a zâmbit.

— Poate de un *burrito?*

L-am privit fix.

— Poate de sprijin moral sau financiar care poate fi oferit de la depărtare. Burrito-ul meu nu vrea să aibă nicio legătură cu Sloane Walton.

— Bine. Spune-i asta în continuare *burrito*-ului tău, a spus Nash, luându-şi telefonul.

Apoi s-a strâmbat.

— Grozav. Lina tocmai mi-a trimis un mesaj. Fetele fac margarita.

Knox şi-a pus jos paharul.

— La naiba.

3. Discuţie la o margarit

Sloane

Am călcat prin zăpadă, străbătând aleea lui Lucian şi apoi pe a mea. Ca întotdeauna, conversaţiile cu omul ăsta exasperant mă iritau mereu la culme. De-a lungul anilor, făcusem tot ce era necesar pentru a ne evita reciproc. Totuşi, astăzi, dintre toate zilele posibile, am rămas singură cu bărbatul ăsta nu doar o dată, ci de două ori. Era de mirare că amândoi am supravieţuit.

Am intrat pe uşa din faţă şi m-am dezbrăcat de haina sofisticată a lui Lucian. Am agăţat-o în cuierul de la intrare şi mi-am scos cizmele, gândindu-mă să fac un duş şi să mă bag în pijama. Nu voiam companie. Îmi doream o noapte liniştită în timpul căreia să eliberez toate emoţiile încâlcite pe care reuşisem să le închid

în mine mare parte din zi.

Am deschis uşile de sticlă ale biroului aflat chiar lângă hol. Ani de zile, acesta servise drept cameră de lucru a tatei. Intenţionasem să-l transform într-o bibliotecă sau într-un salon de lectură când m-am mutat, dar nu apucasem. Erau o mulţime de alte lucruri pe care nu apucasem să le fac.

Era un spaţiu confortabil, cu un tavan cu stucaturi pătrate şi cu o fereastră mare şi arcuită, care dădea spre veranda din faţă. În fundul încăperii se afla un birou şi un set şubred de rafturi de bibliotecă. Încă îi puteai simţi prezenţa aici. Pe rafturi mai erau şi acum câteva fotografii şi premii, împreună cu un teanc prăfuit de reviste juridice.

M-am aşezat pe scaunul biroului său şi am reuşit să zâmbesc printre lacrimi când a scârţâit, atât de familiar. Întotdeauna îmi dădeam seama când îl stresa vreun caz. Se închidea aici după cină pentru a se uita peste dosare şi pentru a reflecta în timp ce se legăna înainte şi înapoi, înainte şi înapoi.

Am aprins lampa de birou. Un chilipir hidos de la un târg de vechituri, cu un abajur împletit decolorat, ale cărui fire se destrămau constant, şi cu o bază grea, de alamă, gravată cu nişte oameni-sirenă cu colţi înspăimântători. Mama insista că era o glumă de veioză. Tata riposta, spunând că aruncă o lumină adecvată şi, prin urmare, era perfectă.

Aşa era tatăl meu. Întotdeauna găsea ceva frumos, chiar şi în cele mai urâte locuri.

Restul biroului era gol, cu excepţia unui calendar învechit şi a unui suport de pixuri, acum gol. Pagina de calendar era plină de *post-it*-uri colorate.

Du-te la curăţătorie.

Comandă flori pentru aniversare! Un buchet mai mare anul ăsta!

Spune-i lui Sloane despre cartea aceea.

Mi-am trecut vârful degetelor peste scrisul lui haotic. Durerea mă împungea ca o mie de cuţite mici în spatele pleoapelor. Lacrimile s-au prelins şi, de data aceasta, în acest spaţiu sigur, nu m-am împotrivit când au început să-mi curgă şiroaie.

— Mi-e dor de tine, tată, am şoptit.

Inima mă durea, ştiind că tatăl meu nu va mai sta niciodată pe acest scaun. Nu va mai spune niciodată vreun amărât de banc, care s-o facă pe mama să se cutremure de râs. Nu va mai fi aici s-o privească pe Chloe cum îşi deschide disperată cadourile, la Crăciunul viitor. Nu va mai cunoaşte niciun membru nou al familiei.

Dacă m-aş căsători şi aş avea copii, cum aş putea să le transmit vreodată ce a însemnat el pentru mine?

Grozav, mi-am spus în timp ce scoteam batista stupidă a lui Lucian, încă jilavă, din buzunarul rochiei. Acum inima mea se rupea în bucăţi din ce în ce mai mici şi mai tăioase, iar nefericirea mea era luminată de această lampă

îngrozitoare.

Plânsul pe care îl înăbuşisem toată ziua mi-a izvorât din gât. Mi-am scos ochelarii şi l-am lăsat să se adune în mine.

Îl pierdusem pe cel mai bun om pe care-l cunoscusem vreodată.

Toată lumea îmi cerea să fiu puternică, să fiu OK. Mama şi sora mea, prietenii mei, întregul oraş. Nu trebuiau să-şi facă griji şi nici să afle cât de adâncă era prăpastia asta de durere. Dar în seara asta, chiar acum, puteam să-mi îngădui să fiu cum eram cu adevărat.

Devastată.

Lacrimile mi se revărsau fierbinte şi rapid pe obraji. M-am luat în braţe şi le-am lăsat să curgă. Ca un vulcan în erupţie, am plâns ca şi cum m-ar fi spintecat cineva în jumătate.

Trebuia să simt o oarecare uşurare. Suferinţa tatei luase sfârşit. Nu mai avea dureri. Nu ne mai era răpit, minut după minut, de cancer şi de medicamente. Se eliberase de suferinţă. Dar nu întrezăream sfârşitul suferinţei mele. Pentru că o să-mi fie dor de tatăl meu pentru tot restul vieţii.

Mi-am suflat nasul zgomotos.

Mă mai simţisem aşa doar o singură dată. Când pierdusem un alt bărbat – un băiat, de fapt.

Pe Lucian.

Numele lui a plutit până la mine peste propriile mele suspine. În ciuda divergenţelor noastre, venise azi. Rămăsese la slujbă şi la prânz, spunându-le mamei şi surorii mele numai lucruri potrivite. De asemenea, în mod bizar, m-a obligat să mănânc un *burrito*, apoi s-a luat la ceartă cu mine. De mai multe ori.

S-a auzit soneria de la intrare.

— La naiba, am mormăit.

Voiam să fiu singură. Poate că va pleca. Aş putea să stau aici, pe întuneric, şi să aştept ca oricine ar fi fost la uşă să plece.

Dar un impuls nu m-a lăsat. Cineva poate avea nevoie de ceva. Sau poate că garajul meu ardea şi cineva încerca să mă salveze, dar eu eram prea ocupată să plâng ca să bag de seamă.

Mi-am suflat din nou nasul, apoi am tras aer în piept.

Soneria s-a auzit din nou, iar eu am tras o înjurătură în sinea mea. Mi-am şters faţa mânjită de machiaj cu un şerveţel, m-am îndreptat spre uşă şi mi-am pus ochelarii.

M-am trezit cu un străin stând pe veranda din faţă, cu mâinile în buzunarele blugilor. Avea în jur de douăzeci şi ceva de ani, cel mai probabil, şi avea părul creţ. Purta un cercel în ureche, un hanorac de la Georgetown Law sub un palton de lână şi zâmbea oarecum arogant.

— Îmi cer scuze că deranjez. Tu eşti Sloane? a întrebat.

— Da, am spus răguşit, apoi mi-am dres glasul, alungând emoţiile

copleşitoare. Eu sunt.

— Tatăl tău mi-a povestit multe despre tine şi sora ta, a spus el, clătinând din cap şi înghiţind în sec. Probabil c-ar fi trebuit să sun mai întâi, dar am avut un examen pe care nu puteam să-l sar şi am venit direct aici după aceea. Mă simt groaznic că am ratat înmormântarea.

Şi-a trecut o mână prin buclele scurte. M-am holbat derutată la el.

— Ne cunoaştem?

— Ăăă, nu. Nu ne cunoaştem. Eu sunt Allen. Allen Upshaw.

— Ai fost prieten cu tatăl meu?

— Nu. Adică, îmi place să cred că aş fi putut deveni. Mi-a fost mai degrabă mentor. Motivul pentru care am intrat la facultatea de Drept...

Allen s-a oprit, părând la fel de trist ca mine.

Mi s-a făcut milă de el.

— Vrei să intri? Tocmai voiam să fac o cafea sau ceai.

— Sigur. Mulţumesc.

L-am condus pe hol şi am trecut prin salon, ajungând în bucătăria imensă şi întunecoasă. Proprietarii anteriori combinaseră bucătăria principală şi vestibulul de catering, obţinând o singură încăpere imensă, cu mai multe dulapuri şi blaturi decât mi-ar fi folosit mie vreodată. Pe pereţi era un tapet demodat, dar fermecător, în carouri, şi tablouri cu rame aurii, care reprezentau mai multe naturi moarte – adică mâncare.

— Arată la fel, dar e ceva diferit, a remarcat el. Am mai fost aici, acum câţiva ani, înainte ca părinţii tăi să se mute la Washington.

— Niciunul dintre noi nu era pregătit să renunţe la casa asta, aşa că m-am mutat eu aici, i-am explicat, pornind aparatul de cafea.

I-am făcut semn să ia loc la masa turcoaz din colţ. Eu şi sora mea o ajutaserăm pe mama s-o picteze într-un weekend de vară, cu o mie de ani în urmă.

Allen a clătinat din cap.

— Nu-mi vine să cred că nu mai e. Adică e absurd să sufăr atât când tu trebuie să te simţi de un milion de ori mai rău. Dar a însemnat o parte atât de importantă din viaţa mea în ultimii ani.

— Aflu că a contat pentru atât de mulţi oameni şi asta mă face să mă simt mai bine, l-am asigurat. Frişcă? Zahăr?

— Şi, şi, te rog. Doamna Walton este aici?

— Îşi petrece noaptea cu nişte prietene.

Am pus o cană pe care scria IUBESC LITERATURA sub ţuţuroiul cafetierei şi am deschis frigiderul. M-a izbit un curent rece.

— O s-o vizitez săptămâna viitoare. Nu-mi vine să cred că nu mai e printre noi.

S-a strâmbat.

— Îmi pare rău. Simt că-mi însuşesc durerea ta.

— E durerea noastră, l-am consolat, punându-i cafeaua dinainte şi făcându-mi şi eu una, chiar dacă nu-mi doream cu adevărat.

— Nu ştiu dacă ştii, dar a intrat în viaţa mea când aveam cea mai mare nevoie de el.

— Cum s-a întâmplat asta? am întrebat în timp ce aparatul de cafea umplea încă o ceaşcă.

— Înainte voiam să fiu arhitect, iar când am împlinit cincisprezece ani am făcut nişte prostii, a spus el, cuprinzând cana cu ambele mâini.

— Cu toţii facem prostii în adolescenţă, l-am asigurat, ocupând scaunul de vizavi de el.

Făcusem şi eu câteva lucruri spectaculos de stupide.

A zâmbit strâmb.

— Aşa a spus şi tatăl tău. Dar prostiile mele au avut consecinţe. Consecinţe pentru care a plătit mama mea. Atunci m-am hotărât să devin avocat.

— Bravo ţie! l-am lăudat.

— L-am cunoscut pe tatăl tău la un târg comunitar de joburi. Eram pe cont propriu după liceu, dormeam în subsolul casei mătuşii mele şi aveam două slujbe, chinuindu-mă să strâng bani pentru facultatea de Drept. Simon m-a făcut să cred că e posibil, că voi reuşi. Mi-a dat cartea lui de vizită şi mi-a spus să-l sun dacă am nevoie de ajutor. L-am sunat chiar în acea seară.

Allen a făcut o pauză şi a zâmbit trist. Inima mi s-a strâns.

— I-am spus totul dintr-o răsuflare. Cum am zbârcit-o, cum mama mea a plătit preţul, cum voiam să îndrept lucrurile. Simon mi-a ascultat povestea şi nu m-a judecat. Nici măcar puţin. Şi când am terminat de povestit de ce eram atât de distrus, mi-a spus că mă poate ajuta. Şi asta a şi făcut.

Exact aşa se purta tatăl meu. Nodul mi s-a pus din nou în gât. Am luat o gură de cafea ca să scap de el.

— Oau, am spus.

Allen şi-a frecat ochii cu degetele.

— Da, mi-a schimbat viaţa. A investit ore întregi în mine. M-a ajutat cu cererile pentru burse şi subvenţii. Mi-a făcut cunoştinţă cu profesorul lui preferat de la Georgetown. A fost prima persoană pe care am sunat-o când am fost acceptat. Şi când tot nu strânsesem banii, în ciuda economiilor mele şi a tuturor acelor burse şi subvenţii, tatăl tău a pus diferenţa pentru primul an de facultate.

S-a oprit, cu ochii umezi.

Mândria mi-a umplut pieptul, înfăşurându-se în jurul bucăţilor în care se frânsese inima mea. Tatăl meu nu era doar un om bun. Era cel mai bun om din lume.

— Când termini? l-am întrebat.

— În mai, a spus Allen cu mândrie, apoi s-a întristat.

— Din moment ce mama nu poate veni la ceremonia de absolvire, urmau să

mă însoţească părinţii tăi.

M-a durut inima de mila lui.

De mila mamei.

De mila mea.

De acum încolo, tata va lipsi de la fiecare eveniment din viaţa noastră.

M-am întins peste masă şi i-am strâns mâna.

— Sunt convinsă că mama va veni. Îi plac absolvirile, nunţile şi petrecerile pentru bebeluşi. Îi plac petrecerile, de fapt.

— Şi mama mea era la fel, a spus zâmbind trist. Într-o bună zi o să-i organizez o petrecere-surpriză de proporţii pentru tot ce a făcut pentru mine.

Vorbea despre mama lui într-un amestec interesant de trecut şi prezent şi asta m-a făcut curioasă.

— Mama ta e încă... prin preajmă?

S-a uitat în jos la cafeaua lui.

— Este la închisoare.

— Îmi pare rău să aud asta.

— E vina mea. Dar o să îndrept lucrurile.

— Sunt sigură că e foarte mândră de tine, am spus.

Zâmbetul i s-a lărgit.

— Este. Chiar este.

Cunoşteam pe propria piele cât de bine era să ştii că părinţii tăi sunt mândri de tine şi am simţit o altă durere.

Allen a aruncat o privire la ceas şi s-a strâmbat.

— Ar trebui să plec. Am alt examen mâine dimineaţă.

— Eşti sigur? Se pare că de-abia de-acum se pune pe nins.

— Autostrăzile sunt libere şi am tracţiune pe patru roţi, m-a asigurat el.

L-am condus până la uşă.

— Mi-a făcut plăcere să te cunosc, Allen.

— Şi mie, Sloane.

I-am făcut lui Allen cu mâna la plecare şi de-abia am avut timp să spăl cănile de cafea şi să mai plâng un pic înainte ca soneria să se audă din nou. Încă răsuna în toată casa, în timp ce asupra uşii de la intrare se abătuse o ploaie energică de pumni.

— Pe bune? Nu mai poţi să ai o cădere emoţională în linişte şi pace? am mormăit într-un şerveţel îmbibat de lacrimi.

— Lasă-ne să intrăm înainte să ne îngheţe fundul de tot, a strigat Lina dincolo de uşă.

— Ţi-am adus îmbrăţişări şi tequila, a strigat Naomi.

— Naomi a venit cu îmbrăţişările. Eu am adus tequila, a corectat-o Lina.

— La naiba, am şoptit în barbă înainte de a-mi băga capul sub robinetul din

bucătărie şi de a înlătura orice semn al reprizelor mele de plâns.

Au intrat în casă ca două tornade superbe şi pline de energie, cu sacoşe de cumpărături în mâini şi priviri pline de milă în ochi. Lina arăta fermecător într-un hanorac bleumarin şi cizme cu blăniţă. Naomi era drăgălaşă ca de obicei într-o jachetă pufoasă roz şi cu căşti blănoase pe urechi.

— Ce căutaţi aici? le-am întrebat în timp ce se dezbrăcau de hainele de iarnă.

— Lucian te-a bârfit şi a spus că-ţi petreci seara singură în loc să rămâi la sora ta, a anunţat veselă Naomi, legănându-şi zburdalnic părul strâns în coadă.

— Nemernicul ăla băgăcios.

— Nu-ţi face griji. Naomi s-a răzbunat asmuţindu-i pe fraţii Morgan asupra lui ca să-i strice singurătatea, m-a consolat Lina.

— Nu i-am distrus nicio singurătate. M-am asigurat că primeşte tot sprijinul emoţional de care poate are nevoie, a ripostat Naomi.

— Ca să ai nevoie de sprijin emoţional, trebuie să ai mai întâi emoţii, am subliniat eu.

— Lucian e destul de supărat din cauza morţii tatălui tău. Erau apropiaţi, a spus Naomi.

Voiam s-o contrazic, s-o iau la întrebări. Dar nu aveam energia necesară. Am schimbat subiectul.

— Waylay unde e?

— Micul geniu al tehnicii doarme la Liza J ca să-i repare din nou televizorul smart, a explicat Naomi.

Din nou, la naiba! Dacă aranjaseră să lase copilul altundeva peste noapte, nu aveam să scap de ele prea uşor. Naomi şi-a strecurat braţul pe după umerii mei şi m-a îndrumat spre scări.

— De ce nu te duci sus să faci un duş? Noi începem să pregătim cina.

Trimisă cu forţa la etaj, m-am furişat pe holul cu lambriuri de lemn de la etaj până la mine în dormitor, unde am făcut cel mai lung duş din istoria instalaţiilor sanitare rezidenţiale. Mi-am petrecut prima jumătate a duşului la modul pasiv-agresiv, în speranţa că prietenele mele se vor plictisi şi vor pleca. Când a devenit clar, după mirosul de usturoi care pătrunsese în baie, că nu va fi aşa, în timpul celei de-a doua jumătăţi am bocit în linişte până când am simţit că am eliminat suficiente emoţii ca să par normală preţ de câteva ore.

Mi-am pieptănat părul ud şi am intrat în dormitor, trântindu-mă pe bancheta de la fereastră. Afară continua să ningă. Camioneta lui Knox era parcată pe aleea lui Lucian. Speram că se simte mizerabil cu socializarea aceea forţată.

Mi-a chiorăit stomacul şi mi-am dat seama că nu mai mâncasem nimic de la *burrito*-ul lui Lucian de dimineaţă. Cu excepţia cartofilor prăjiţi pe care i-am sustras din farfuria lui... şi din pungă, în maşină.

M-am întors la baie, m-am dat cu nişte cremă hidratantă, apoi am coborât cu reticenţă la bucătărie.

Prietenele mele umpluseră blatul de pizza cumpărat de la magazin cu sos picant şi amestec de ardei iuţi şi banane – chestiile mele preferate. Pe blat se aflau două pachete de aluat pentru prăjituri, dar şi trei pungi de chipsuri cu diverse arome. Naomi adusese toate ingredientele pentru Honky Tonk Margaritas, turnându-le în cinci pahare cât nişte găleţi.

— Nimic nu exprimă mai bine starea de doliu decât o margarita după înmormântare, am spus.

— Doliul arată aşa cum vrei tu să arate, a subliniat Naomi.

Se schimbase şi acum purta nişte pantaloni scurţi de pijama din material termic roşu, o bluză asortată cu mânecă lungă şi şosete pufoase, până la genunchi.

— Poate fi o beţie şi o tură cu sania la ora 1:00 dimineaţa sau poate fi pizza, prăjituri şi o vizionare-maraton a serialului *Cougar Town*, a spus Lina.

Şi ea se schimbase în pijama, dar a ei era neagră, de mătase. Şlapii ei, flauşaţi, aveau pufuleţi delicaţi de blană falsă la care Miau Miau se holba din centrul mesei din colţul rezervat micului-dejun. M-am apropiat şi am mângâiat spinarea pisicii. Ea s-a răsturnat pe o parte cu un mârâit morocănos şi mi-a acceptat cu resemnare afecţiunea.

— Doar nu vreţi pe bune să renunţaţi la sexul făcut în toiul viscolului, cu bărbaţii voştri, ca să petreceţi noaptea cu mine, nu-i aşa? le-am întrebat pe prietenele mele.

— N-ar trebui să stai singură cuc în seara asta, a insistat Naomi, gesticulând în direcţia mea cu un pahar de margarita.

— Îmi place să fiu singură, am parat.

Singurătatea însemna că nu trebuia să mă prefac că mă simt bine. Singurătatea însemna că nu trebuia să izbucnesc în plâns şi să-mi trăiesc suferinţa de faţă cu alţi oameni.

— Poţi fi singură cu noi, a spus Lina.

— Credeam c-o să fii de partea mea.

Zâmbea diabolic şi ochii îi scânteiau.

— Păi tu eşti de vină, de fapt. Tu şi Naomi m-aţi silit să-mi abandonez obiceiurile de lup singuratic.

— Teoretic, marele câştigător al acestui concurs este Nash. Dar Sloane şi cu mine am obţinut medalia de argint, a zis Naomi.

— Deci vrei să spui că sunt prinsă în această situaţie de codependenţă? am întrebat, luând paharul cu margarita.

Lina a încuviinţat.

— Cam aşa ceva. Ai face bine să capitulezi de pe-acum.

Pizza chiar mirosea bine. Şi probabil că ar fi fost o nepoliteţe din partea mea să nu gust măcar din tequila.

— Păi, dacă tot eşti deja aici...

Lina a aşezat două felii de pizza pe o farfurie de carton şi mi-a întins-o. Am luat pe furiş o muşcătură caldă, cu multă brânză, în timp ce amicele mele îşi făceau propriile porţii.

Soneria s-a auzit din nou.

— Căraţi-vă! am strigat.

Dar m-au acoperit chiotele vesele ale fetelor:

— Intraţi, intraţi!

Eram toate la jumătatea drumului spre uşă, când aceasta s-a deschis şi au intrat cel mai bun prieten al lui Naomi, Stefan Liao, şi iubitul lui, Jeremiah, frizerul motociclist. Îmbrăcat în pulover şi haină, Stef ziceai că tocmai terminase o şedinţă foto pentru vreun creator de modă vintage din New England. Jeremiah, pe de altă parte, arăta mai degrabă ca un motorist hipster, sexy foc, cu un coc la spate, cizme uzate, blugi mulaţi şi un tricou cu David Bowie.

— Doamnelor! Văd că aţi început fără noi, a spus Stef.

— Parcă ţi-am spus să te îmbraci relaxat, l-a tachinat Naomi.

— Arăţi de parcă unchiul tău bogat, Bartholomew, ar avea un iaht ancorat în Martha's Vineyard, am spus.

— Îl cunoaşteţi pe Stef. El nu e niciodată relaxat, a zis afectuos Jeremiah, în timp ce amândoi îşi scoteau paltoanele.

— Nu e nimic rău în a arăta bine. Acum, cred că trebuie să primesc o margarita cât capul meu, a spus Stef.

— Cineva are gusturi bune, a replicat Jeremiah, agăţând haina lui Lucian în cuier.

— Măi, să fie! Cui aparţine această frumuseţe? a întrebat Stef, mângâind uşor paltonul de caşmir.

La naiba.

— Nimănui, am răspuns iute.

— E Burberry? a întrebat Lina, întinzându-se după etichetă. Te rog, spune-mi că te culci cu cineva care are nişte gusturi senzaţionale.

Ar fi trebuit să-i las nenorocita aia de haină pe blatul din bucătărie.

Naomi şi-a îngropat faţa în ţesătură.

— E atât de moale! Şi miroase nemaipomenit.

Şi-a ridicat capul, cu buzele ţuguiate.

— Şi cunoscut.

Stef, Jeremiah şi Lina au adulmecat şi ei haina.

— Lucian, au spus în cor.

Toate privirile s-au îndreptat spre mine.

Le-am întors spatele şi mi-am dus paharul cu margarita şi feliile de pizza în sufragerie, un spaţiu plin de piese desperecheate de mobilier, un şemineu de doi metri, susţinut de doi îngeri din marmură şi dulapuri încastrate în perete, care adăposteau trecutul familiei.

Prietenii mei m-au urmat ca un stol de rățuște turbate.

— Te rog, spune-mi că o să-i găsesc pantalonii la etaj, sub patul tău, a zis Lina.

— Te rog, spune-mi că abia poți să mai mergi pentru că și-a dezlănțuit rezervorul interminabil de testosteron asupra ta, m-a implorat Stef.

— Te rog, spune-mi că v-ați dat seama în sfârșit ce simțiți unul pentru celălalt! a chițăit Naomi.

M-am trântit pe un fotoliu cu spătar dungat, care devenise moale ca un ursuleț de pluș după două decenii de suportat diversele funduri ale membrilor familiei. Mi-am pus cina și băutura pe măsuța de cositor.

— Doamne, ciudați mai sunteți! Mi-a dat haina lui s-o port de dimineață pentru că era frig și el voia să mă încălzesc, ca să-l ascult cum se rățoiește la mine.

Naomi a pufnit.

— S-a rățoit la tine la înmormântarea tatălui tău?

— Mi se pare corect, a spus Jeremiah.

Lina s-a crispat.

— Da, la birou nu e deloc celebru că ar fi un om cald și liniștit.

— Omul ar țipa la mine și la propria lui înmormântare, am subliniat.

— Povestea asta tocmai a luat o întorsătură jalnică, fără sex. Mă duc să-mi iau paharul de margarita, a anunțat Stef și s-a dus în bucătărie.

— De ce a urlat la tine? Vrei să-l bat mâine la serviciu? a întrebat Lina.

Lina renunțase la slujba ei de investigator de asigurări, pe alocuri periculoasă, care o ținea mereu pe drumuri, și acum era consultant cu jumătate de normă în echipa lui Lucian. Ea și Nash își plănuiau nunta.

— Îl pot rade în cap „din greșeală“ data viitoare când vine să se tundă, a propus Jeremiah.

— Aș prefera să-l rad în cap, ca să fac mișto de el. Oricum, cu ce se ocupă echipa aia a lui de cercetare? Cu diverse modalități de a tortura puii de urs panda? am întrebat-o pe Lina, ca să schimb subiectul.

— Încă nu am pătruns în sanctuar. Dar, deocamdată, nu s-a semnalat niciun semn de tortură asupra ursuleților.

S-a așezat pe fotoliul albastru cu buline din fața șemineului și și-a urcat picioarele pe unul dintre brațe.

Naomi s-a cocoțat pe canapea și a aranjat cu grijă suporturile de pahare pe măsuța de lemn, printre teancurile de cărți și sfeșnicele cu lumânări.

Stef s-a întors cu două pahare uriașe de margarita și i-a dat unul lui Jeremiah. S-au postat lângă Naomi pe canapea, iar Jeremiah și-a trecut relaxat un braț peste umerii lui Stef.

Toată lumea se uita la mine cu nerăbdare.

Dacă își doreau o poveste despre Lucian, nu veniseră la persoana potrivită.

— Ce vreţi? am întrebat tăios.

— Ai două opţiuni. Poţi să vorbeşti despre tatăl tău sau poţi să vorbeşti despre Tăticu' la costum, a spus Stef.

— Cred că vreau să-mi întemeiez o familie.

Am lăsat cuvintele să-mi zboare de pe buze şi mi-am băgat imediat o jumătate de felie de pizza în gură, ca să nu mai vorbesc. Lina s-a înecat cu băutura.

— Opţiunea numărul trei, atunci, a spus Jeremiah, ridicând din sprâncene.

— Ce te-a făcut să te gândeşti la asta? a întrebat Naomi.

Am ridicat din umeri şi am continuat să mestec cu nesaţ.

— Nu răspunde. Hai să ghicim, a zis Stef. Să vedem. Sloane a decis că e momentul să-şi întemeieze o familie, pentru că e deja însărcinată cu un miliardar italian care călătoreşte în timp.

— Văd că ţi-a plăcut audiobookul pe care ţi l-am recomandat, am spus cu gura plină.

— Poate că e vorba doar de faptul că are treizeci şi ceva de ani şi un ginecolog bine intenţionat i-a spus ceva de genul „acum ori niciodată", a sugerat Naomi, uitându-se în farfurie.

— Bingo, a spus Lina şi a arătat spre Naomi cu o bucată de crustă. Vezi tu, Stef. Tu şi Jer aveţi penisuri, chestii din care ţâşneşte sperma. Sperma nu are un termen de expirare cum au ovulele. Cu cât aşteptăm mai mult până să avem copii, cu atât ne va fi mai greu să-i concepem. Dacă voi aţi fi înclinaţi spre heterosexualitate, aţi putea, la optzeci de ani, să vă răspândiţi sămânţa în vaginele unor femei cu şase decenii mai tinere.

Stef s-a strâmbat şi a sorbit teatral din margarita.

— Ah, ce scârbos!

— Vrei să-ţi întemeiezi o familie sau simţi că ar trebui să-ţi întemeiezi o familie? m-a întrebat Naomi.

— Vreau, cred, am răspuns. Am ţinut în braţe fetiţa verişoarei mele, astăzi, la înmormântare şi, probabil, ovarele mele adormite au auzit chemarea sau ceva de genul ăsta. Mama şi tata nu şi-au dorit decât să aibă o familie mare, aiurită, cu multe generaţii. Dar tata n-a apucat să se bucure decât de o nepoată înainte de a muri, pentru că eu eram prea ocupată cu serviciul.

— Vinovăţia nu e un motiv grozav ca să-ţi întemeiezi o familie, micuţa mea bibliotecară sexy, a subliniat Stef.

Jeremiah a încuviinţat.

— Trebuie să fiu de acord cu Stef. Şi nu doar pentru că ieşim împreună. Familia e un lucru important.

Jeremiah ştia asta mai bine ca mulţi alţii. Provenea dintr-o familie libaneză, numeroasă şi gălăgioasă.

— Nu vreau un copil pentru că mă simt vinovată, am râs eu. Doar că am investit atât de mult timp în viaţa mea profesională, încât am uitat de partea

personală. Vreau un soţ sexy care să-mi facă masaj la picioare pe canapea şi să ştie că prefer sos picant pe pizza. Vreau să mă plâng că-mi petrec dimineţile de sâmbătă la meciurile de fotbal ale copilului şi să coc trei tăvi de prăjituri la miezul nopţii pentru că preadolescenta mea cea egoistă a uitat să-mi spună că s-a oferit voluntar.

— Ai vreun potenţial tătic în vizor? a întrebat Lina.

— Vrei mai întâi un partener sau un copil? a întrebat în acelaşi timp şi Naomi, mereu pragmatică.

Am sorbit gânditoare din margarita.

— Ideal vorbind? Un partener. Dar mai am eu timp să întâlnesc pe cineva, să-l conving să se îndrăgostească de mine şi apoi să rămân însărcinată înainte ca ovulele mele să se transforme în nişte biluţe de pulbere? Pe de altă parte, dacă încep cu copiii, s-ar putea să-mi limitez posibilităţile de a cunoaşte pe cineva şi să ratez soţul perfect. Pe de cu totul altă parte, dacă un bărbat se descurajează în faţa copiilor, atunci nu e genul de soţ pe care mi-l doresc.

Era o ploaie de gânduri absolut epuizantă.

Lucrurile ar fi mult mai simple dacă aş ieşi pe uşă şi aş întâlni chiar mâine bărbatul perfect. Dar, în realitate, dacă aş ieşi pe uşă, singurul bărbat pe care l-aş întâlni ar fi unul arţăgos şi îmbrăcat în costum. Omul pe care-l uram cu pasiune.

— Bine, hai că e mult de procesat, a spus Lina. S-o luăm pas cu pas. Eşti pe vreo aplicaţie de întâlniri?

— Nu.

— Pe bune? a întrebat Stef.

El şi Jeremiah au schimbat o privire nedumerită.

— Şi cum cunoşti bărbaţi? a întrebat Jeremiah.

— Nu ştiu. În mod organic? am ripostat.

— Păi, chestiile astea organice nu-şi mai fac treaba în ziua de azi, a anunţat Lina.

— Aş vrea să subliniez că tu ţi-ai cunoscut logodnicul ajungând la noi în oraş şi sărutându-i fratele.

M-am întors spre Naomi şi Stef.

— Iar voi doi v-aţi cunoscut bărbaţii intrând într-o cafenea, respectiv într-o frizerie.

Stef şi-a înclinat paharul spre mine.

— Atunci poţi încerca să intri în fiecare local şi să săruţi toate persoanele dotate cu penis pe o rază de 80 de kilometri sau poţi să descarci o aplicaţie şi să-ţi faci un profil senzaţional pe un site de *dating*.

Am oftat.

— Te-ai gândit dacă există cineva din oraş cu care ai vrea să ieşi la întâlniri? a întrebat Naomi, cu pixul pe hârtie.

— De unde ai scos carneţelul ăla? am întrebat.

— Îl ţine într-o teacă lipită de coapsă, a glumit Stef.

Mi-am trecut mâinile peste faţă.

— Nu mă pot gândi nici măcar la un singur bărbat din oraşul ăsta cu care aş fi dispusă să fac sex. Pe toţi tipii de vârsta mea îi cunosc de la grădiniţă. Fără supărare, Jeremiah.

Mi-a făcut cu ochiul.

— Am înţeles. E greu să fii atrasă de un tip după ce l-ai văzut scobindu-se în nas şi ştergându-se de muci pe curcanul de hârtie de Ziua Recunoştinţei.

— De Tăticu' la costum ce părere ai? a întrebat Stef.

Mi-am răsfirat degetele peste ochi şi m-am holbat la el.

— Peste cadavrul meu.

— Dă-mi trei motive întemeiate de ce nu, m-a provocat el.

Am lăsat mâinile în jos.

— E incredibil de nepoliticos. E egoist. E atât de încăpăţânat şi sigur pe sine încât toţi trebuie să facă aşa cum vrea el sau îşi iese din minţi. Îi plac bogăţia şi puterea, ceea ce înseamnă că e, cel mai probabil, corupt. E implicat în politică. Şi nu pentru că vrea să aducă o schimbare în bine lumii. Ci pentru că doreşte ca alţi nemernici bogaţi şi puternici să-i fie îndatoraţi. Nu poate să se conecteze cu alte fiinţe umane pentru că e un robot fără suflet care vrea să facă o grămadă cât mai mare de bani doar pentru el, să-i strângă pe toţi ca un rege al spiriduşilor.

Publicul meu a clipit, uitându-se la mine confuz.

— Altceva? a întrebat Lina, încercând să-şi ascundă cât mai bine amuzamentul.

— Da. Haina aia stupidă valorează mai mult decât Jeepul meu, am spus, arătând spre cuier. Am căutat pe Google.

A urmat o tăcere prelungă.

— Atunci îl vom pune pe Lucian la rubrica „Aşa nu!", a spus Naomi, notând ceva în carneţel.

— OK. O să-mi descarc o aplicaţie de întâlniri, am cedat.

— Bravo ţie, aşa te vreau! Voi fi expertul tău în domeniul „glisează dreapta", a propus Stef.

— Eu voi fi consultantul tău personal, a zis Lina, ridicând paharul de margarita spre mine.

— Nu vreau să fac nicio presupunere nepotrivită. Dar persoana potrivită e sigur un domn? m-a întrebat Stef.

— Oricât de mult mi-aş dori să mă sărut cu Alicia Keys după ce mi-ar cânta o baladă, nu pot trăi fără penis.

— Deci bărbat posesor de penis, a spus Naomi cu voce tare, scriind mai departe. Ce altceva cauţi la un bărbat?

— Ăăă, cred c-ar trebui să fie amuzant, bun şi generos. Şi ar fi frumos dacă ar fi pasionat de grădinărit, ca să mă ajute să îngrijesc grădina. Evident, ar trebui

să-i placă copiii... şi cărţile.

Atunci pisica a intrat în cameră. Am bătut uşor braţul fotoliului. Miau Miau mi-a aruncat o privire batjocoritoare şi a zbughit-o afară, de parcă aş fi înjurat-o.

— Şi pisicile arţăgoase, am adăugat.

— Altceva? a întrebat Lina.

— Să fie bun la pat. Foarte bun la pat, am subliniat. Ah, şi-mi cam plac ochelariştii.

Stef a oftat aprobator.

— Tocilarii arătoşi sunt atât de sexy.

— Veţi face nişte mici tocilari frumuşei, a prezis Naomi, strângându-şi caietul la piept.

— Am nevoie de supliment de pizza.

— Eu mai vreau o margarita, a spus Stef.

— Mă duc să mai prepar de băut şi aduc toată pizza aici, a zis Jeremiah.

Toţi patru i-am privit posteriorul superb când a ieşit din cameră.

— Foarte bună partidă, i-a spus Lina lui Stef.

Acesta a suspinat profund.

— Ştiu.

— OK, cred că vreau să vorbim totuşi despre tata, i-am anunţat.

— Stai aşa. Hai să facem puţină atmosferă, a spus Lina, aruncându-mi o pătură.

Naomi a pornit şemineul şi apoi s-a plimbat în vârful picioarelor prin încăpere, aprinzând lumânările pe care le răspândisem peste tot. Stef mi-a împins o cutie de şerveţele. Apoi toţi s-au aşezat la locurile lor şi m-au privit atenţi.

— Mai ştii că am vorbit despre înfiinţarea unei fundaţii comunitare din banii obţinuţi în urma vânzării casei tale din Long Island? am întrebat-o pe Naomi.

Ea a dat din cap, cu pixul deasupra carneţelului.

— Ei bine, tata ne-a lăsat mie şi lui Maeve nişte bani şi mă gândeam cum aş putea să folosesc mai bine partea mea de moştenire. Am putea crea un fel de birou de asistenţă juridică gratuită?

Ochii lui Naomi dansau în lumina focului.

— Îmi place ideea ta la nebunie!

— I-am putea ruga pe câţiva avocaţi locali să ofere servicii *pro bono*. Multe dintre firmele mari îşi încurajează asociaţii să facă muncă neremunerată. Şi-ar face şi ei publicitate, a subliniat Lina.

Naomi şi cu mine am schimbat un zâmbet complice.

— Ce vreţi? a întrebat Lina.

— Ai spus „noi“, am zis.

Ea s-a strâmbat.

— Tacă-ţi fleanca! Nu mă face să regret că m-am împrietenit cu voi, pacoste ce sunteţi. În plus, ultima primă pe care am câştigat-o a fost ruşinos de mare. Nu

m-ar deranja să donez o parte pentru o cauză bună.

— Minunat! O să par ăla care-şi mănâncă de sub unghii dacă nu scot şi eu nişte bani de la ciorap, s-a plâns Stef.

— Nu te vom judeca, a promis Naomi.

— Ba da, te vom judeca, am spus eu.

— Bine. O să pun şi eu bani. Dar sper că pricepeţi că asta înseamnă reducerea bugetului meu pentru afaceri imobiliare.

— Ce afaceri imobiliare? a făcut Lina.

Stef a ridicat din umeri şi s-a uitat la cizmele lui de piele întoarsă.

— Cred că încep să cochetez cu ideea de a discuta, într-o bună zi, cu Jeremiah despre cum ar fi să ne mutăm împreună.

Naomi a scos un chiţăit piţigăiat, dar Stef i-a făcut iute semn să se abţină. Apoi s-a uitat repede peste umăr, spre blenderul care huruia de zor.

— Taci, Witty!

— Îmi pare rău, a şoptit ea, cu o scânteie în priviri.

— Ştiam că lucrurile devin serioase pentru că practic eşti aici tot timpul, a subliniat Lina.

— Mă rog, sunt serioase pentru mine, dar nu ştiu cât de serioase sunt pentru iubitul meu, frizerul cel sexy şi bărbos.

— E nebun după tine, a ripostat Naomi.

— Voi doi, ăştia sexy, sunteţi îndrăgostiţi până peste urechi unul de celălalt, am murmurat eu.

Stef părea optimist şi speriat în acelaşi timp.

— Nu am discutat prea mult despre viitor. Dar vreau să avem ceva împreună. Ce să fac? Să-l întreb dacă pot să mă mut în garsoniera lui, care, apropo, arată de zici că a mobilat-o o bandă de motociclişti certaţi cu legea? Serios, cine are o măsuţă de cafea din oţel cu planşă de diamante? Nici măcar un pahar de vin nu poţi să aşezi pe ea. În plus, nu sunt un obsedat dacă îi zic direct: „Hei, pot să mă mut şi eu cu tine?“

— O să fiu sinceră. Faptul că-ţi petreci cincisprezece zile pe lună aici, când practic locuieşti în New York, e mult mai dement şi mai obsesiv decât dacă ţi-ai cumpăra o casă în oraş, i-am zis. Pe bune, nu-mi vine să cred că m-ai lăsat să bat câmpii la infinit despre ovarele mele şi despre răposatul meu tată fără să deschizi subiectul ăsta.

Stef a pufnit.

— Ştiu. Doamne, Sloane! Încetează să deturnezi orice discuţie către tatăl tău de curând dispărut dintre noi.

Încă râdeam cu toţii când Jeremiah s-a întors cu blenderul plin de margarita şi cu cutia de pizza.

— Ce e atât de amuzant? a întrebat el, întinzându-mi toată pizza.

— Ah, tocmai le povesteam tuturor ce a făcut Knox în timpul ultimului viscol,

a răspuns nevinovată Naomi.

4. Ambuscade şi îngeri

Lucian

— Hai că începe show-ul, a spus Nash, înăbuşindu-şi un căscat în timp ce pe ecran se derula o altă confruntare cu puşti şi pistoale.

Privirea mi-a alunecat spre laptop. Uşa din faţa casei lui Sloane se deschisese şi cinci oameni în toată firea, înfofoliţi, coborau în vârful picioarelor treptele verandei.

Cea mai micuţă dintre siluetele din umbră mi-a atras atenţia. Aşa cum făcea întotdeauna.

— Soţia mea îmi scrie că se pregătesc de culcare, a spus Knox, ridicând telefonul.

— Soţia ta şi logodnica mea sunt nişte mincinoase adorabile, a spus Nash, întinzându-se.

Câinii s-au agitat, simţind agitaţie din jurul lor.

— E unsprezece noaptea, în timpul unui viscol. Ce-ar putea strica? am întrebat.

— Ar putea să intre prin efracţie într-un reactor nuclear, n-aş exclude asta, a murmurat Knox, mergând spre hol.

Nash l-a urmat.

— Niciun moment de plictiseală, a spus el afectuos.

I-am privit cum se poticnesc şi se împing, înaintând spre casa mea. Am oftat şi mi-am frecat mâinile de coapse. Waylon se uita la mine de sub o ureche lungă şi pufoasă, implorându-mă, cu ochii lui căprui şi trişti, să rămân pe canapea ca să nu fie silit să iasă afară.

— Îmi pare rău, Waylon, i-am zis câinelui şi m-am dus după fraţii Morgan.

— Ni te alături în lupta cu doamnele? m-a întrebat Nash, trăgându-şi cizmele.

— Sunteţi depăşiţi numeric, am subliniat. Echipamentul meu e în vestibul. Ne vedem acolo.

— Stai, a spus Knox.

Se uita prin fereastra de la uşa laterală.

— Sunt în spatele camionului meu. Nu-mi dau seama ce fac.

— Mie îmi miroase a ambuscadă, a spus Nash, punându-şi haina.

Din sufragerie s-au auzit un mârâit, o bufnitură şi apoi încă una. Ambii câini şi-au făcut apariţia. Waylon părea supărat că fusese trezit din somn. Piper părea

încântată să fie inclusă în grupul belicos.

— Ambuscadă? am repetat.

— În timpul ultimului viscol e posibil să mă fi ascuns pe acoperişul verandei, unde am făcut un arsenal întreg de bulgări de zăpadă ca să le fac praf pe Naomi şi pe Way când s-au întors acasă de la mall, a spus Knox.

Dragostea îi transforma pe bărbaţi în nişte idioţi.

Lui Knox i-a vibrat telefonul în mână. Şi-a dat ochii peste cap şi a întors ecranul spre noi.

Naomi: Tocmai am văzut un urs pe-afară! A fugit spre casa lui Lucian! Îl vedeţi?

— Cu siguranţă e o ambuscadă, a spus Nash, trăgându-şi peste cap căciula tricotată cu însemnele Departamentului de Poliţie din Knockemout.

— Nu-mi vine să cred că Jer este acolo, cu ei. Ar trebui să fie prietenul meu, a oftat eroic Knox. Cred că va trebui să înfrunt plutonul de execuţie de unul singur.

— Nu pot să stau deoparte şi să privesc măcelul, a zis Nash, bătându-şi fratele pe umăr. Nu vreau să-mi petrec următoarea săptămână ascultându-te cum te plângi că ai faţa îngheţată bocnă.

Pe mine, pe de altă parte, nu mă deranja deloc să-l văd pe Knox săpunit cu zăpadă de trei femei răzbunătoare... şi de Stef şi Jeremiah. Dar cel puţin urma să privesc spectacolul de pe locul de onoare.

— Putem folosi uşa laterală a garajului, le-am propus.

Knox s-a luminat la faţă.

— Îi atacăm din flanc. Să se înveţe minte!

Ne-am îndreptat spre vestibul, cu câinii pe urmele noastre. M-am blindat. Când am ajuns în garaj, Knox s-a uitat în jos la mănuşile mele şi a pufnit dispreţuitor.

— Nu-mi vine să cred că mergi la o bulgăreală cu mănuşile tale fiţoase de şofer.

Mi-am scos o mănuşă şi l-am plesnit cu ea peste faţă. Cel mai probabil, lovitura a fost absorbită în întregime de barba lui deasă.

— Nu mă face să te provoc la duel. Mă pricep mai bine decât tine, l-am avertizat.

— Oricât de mult mi-ar plăcea să văd cum îl pocneşte cineva pe fratele meu peste ochi, dacă nu ieşim curând de aici, vor încerca să-ţi fure camionul şi să facă drifturi pe şosea cu el, a spus Nash, arătând spre uşă.

— Corect. Fiţi atenţi care-i planul, a spus Knox. Ieşim, facem un arsenal de bulgări, apoi atacăm.

— Mie îmi convine, a fost de acord Nash, un pic cam prea împăciuitor.

Iubirea şi loialitatea fraţilor Morgan erau neîndoielnice, dar se comportau

totuşi ca nişte adolescenţi care, lăsaţi de capul lor, mâncaseră prea multe dulciuri.

Knox ne-a făcut semn să facem linişte şi a deschis uşa laterală. Când a aruncat o privire afară, Nash s-a întors spre mine şi a făcut semnul universal al opririi acţiunii, mimând că-şi taie gâtul. Apoi s-a prefăcut că face un bulgăre de zăpadă şi-şi loveşte fratele în cap cu el. Am ridicat degetul mare, în semn că am priceput mişcarea.

— Vezi ceva? i-a şoptit Nash lui Knox.

— E întuneric şi ninge la greu. Nu văd decât mormane întregi de rahat alb, s-a răstit Knox.

— Uită-te mai atent, l-a sfătuit Nash, apoi a băgat mâna în buzunar, a scos telefonul şi a trimis cuiva un mesaj.

Probabil logodnicei lui. Zâmbind, l-a vârât la loc.

— Să mergem, a spus el.

— Sunt pe fază, a replicat Knox.

— Atunci ieşi odată pe uşă ca să avem timp să facem bulgări, prostule, a spus frate-său, împingându-l afară.

I-am urmat în noaptea albă. Un strat de vreo 20 de centimetri de zăpadă acoperea pământul, dar nu reuşea să înăbuşe chicotelile care veneau din faţa casei.

Waylon şi Piper au ieşit în omăt. Câinele de vânătoare basset şi-a vârât nasul în pământ şi a făcut imediat o potecă prin zăpadă, până la gardul care despărţea curtea mea de cea a lui Sloane. A ridicat piciorul şi aproape că a făcut pipi pe Piper cea curioasă, care-l urma îndeaproape.

Knox a îngenuncheat în zăpadă şi a început să facă în grabă bulgări.

— Faceţi cât de mulţi puteţi duce, a şuierat el.

Nash i-a urmat exemplul.

Eu, însă, am plecat la luptă cu planuri mai complexe decât câţiva bulgări amărâţi de zăpadă. M-am întors în garaj şi am luat o găleată galbenă de plastic de pe un raft. Afară, am târât-o prin omăt, umplând-o dintr-o singură mişcare.

— Waylon, vino încoace, a ordonat Knox.

Câinele avea botul plin de zăpadă şi o privire dementă. Knox a cuprins fălcile câinelui de vânătoare.

— Du-te şi găseşte-o pe mami.

Waylon a strănutat şi chicotelile s-au oprit brusc.

— Noroc! s-a auzit vocea baritonală a lui Jeremiah, într-o şoaptă zgomotoasă.

— Nu eu am strănutat, a răspuns Naomi. Dar mulţumesc oricum.

— Oameni buni, tăceţi sau o să ne audă, a şuierat Lina.

— Du-te, Waylon, a şoptit Knox, împingându-şi câinele spre partea din faţă a casei. Găseşte-o pe mami.

Nash s-a uitat în jos, la Piper, care se postase pe vârfurile cizmelor lui,

sperând să fie luată în braţe şi salvată de frig şi de zăpadă.

— Ai auzit ce a zis unchiul tău. Du-te şi găseşte-o şi tu pe mami.

Cei doi câini au tăiat-o la fugă prin zăpadă şi s-au năpustit în faţa casei, lătrând entuziasmaţi.

— Să mergem, a spus Knox cu încrâncenare.

— Ne vedem pe partea cealaltă, le-am făgăduit.

Knox a cotit pe lângă casă şi s-a trezit cu o şarjă de bulgări în plină figură înainte de a apuca să lanseze vreunul.

A urmat un torent de râsete isterice în timp ce Nash îşi descărca în viteză muniţia în spatele lui Knox, acordând o atenţie deosebită capului şi fundului.

M-am dus la Knox, am ridicat găleata şi i-am deşertat-o în cap.

Naomi stătea pe platforma camionetei lui Knox, cu câteva zeci de bulgări adunaţi la picioarele ei. Jeremiah înregistra momentul cu telefonul, în timp ce Stef stătea lângă el ţinând în mână cel mai mare pahar cu margarita pe care-l văzusem vreodată. Sloane şi Lina zăceau încâlcite în zăpadă, râzând, iar câinii le lingeau disperaţi feţele.

În râsul răguşit al lui Sloane era ceva primitiv, firesc. Nu râdea aşa când se afla în preajma mea. Nu mai râdea aşa.

Naomi a hohotit.

— Zici că eşti Yeti, omul zăpezii, i-a strigat ea soţului ei.

Era o observaţie corectă. Barba lui Knox era complet acoperită de omăt.

Knox s-a scuturat, a ridicat braţele şi a mârâit.

Soţia lui a ţipat şi a dat s-o ia la fugă, dar Knox a sărit în spatele camionetei şi a cuprins-o într-o îmbrăţişare înzăpezită. Şi-a frecat barba de gâtul ei gol, făcând-o să ţipe mai tare.

— Asta e o capcană, a zis Jeremiah, luând-o la fugă.

Nash a tras-o în picioare pe Lina, care încă murea de râs.

— Miroşi a tequila şi a decizii proaste, a spus el.

Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul gâtului lui şi l-a sărutat zgomotos pe gură.

— Iar tu miroşi ca şi cum ar trebui să ne-o tragem.

Sloane, la pământ, a mimat că vomită.

Am aruncat găleata în zăpadă şi i-am întins o mână.

A privit-o prelung, aşa că m-am întins şi am ridicat-o în picioare.

Mi-a cuprins antebraţele cu mâinile ei înmănuşate, apoi şi-a recăpătat echilibrul. Încă râdea. Chipul ei minunat era imaginea pură a bucuriei. De aproape, am observat conturul verde închis din jurul irisului ei stâng.

— Nu-mi băga în bluză, a strigat Naomi din spatele camionului.

— Ar fi bine ca scamatoriile astea să nu-mi strice cizmele, s-a plâns Stef, privindu-şi picioarele.

Sloane rânjea, cu ochii ei verde-smarald limpezi şi scânteietori.

— Nu eşti beată, am remarcat.

— Niciunul dintre noi nu e beat. E vorba de zăpadă. Ne transformă în copii de clasa a patra. Caz concret, a spus ea, fluturând ambele mănuşi roz. Când a fost ultima dată când ai făcut ceva atât de nedemn de tine, cum ar fi să te joci în zăpadă?

— Poţi să pleci din Knockemout, dar Knockemoutul nu pleacă niciodată din tine, am glumit eu.

Ea s-a încruntat.

— Stai, am uitat. Iar sunt supărată pe tine.

— Când vine vorba de noi, asta e mereu e certitudine, am spus sec.

Ea s-a aplecat şi a luat-o în braţe pe Piper cea năucită, care avea nevoie de un pulover nou, întrucât ăsta era plin de zăpadă.

— Sunt foarte supărată pentru că m-ai turnat la Naomi când nu-mi doream decât o seară liniştită, în singurătate.

— După cum vezi, şi eu sufăr consecinţele acţiunilor mele, am spus, arătând spre Knox şi Nash.

Sloane şi-a îngropat faţa în blana umedă şi ciufulită a lui Piper.

— Dintr-un motiv ridicol, Naomi a simţit că nici îmbufnatul n-ar trebui să stea singur în seara asta. Aproape că merită să sufăr atât ştiind că tu trebuie să-ţi distrezi amicii în loc să te gândeşti cum să faci să crească costul medicamentelor pentru tensiunea arterială sau ce faci tu de obicei ca să te relaxezi.

— Mă distrez uitându-mă la *Ted Lasso* şi ţinând cu Rupert, personajul negativ.

Sloane s-a străduit în zadar să nu râdă.

— La naiba.

Era un fior mai ameţitor decât tot ce simţisem în trecutul recent. Jalnic din partea mea.

— Stai aşa. Ăştia doi chiar îşi zâmbesc unul altuia? a întrebat Lina.

— Doamne Dumnezeule. E un miracol adus de viscol, a spus Stef, făcându-şi semnul crucii şi cuprinzându-l pe Jeremiah de mijloc.

— Mă duc să sun la secţia de poliţie la staţie să văd dacă nu cumva ne va lovi vreun asteroid, a glumit Nash.

— Nu-mi place chestia asta, a zis Knox, aruncându-mi o privire răutăcioasă, pe sub sprâncenele înzăpezite.

— Mie-mi place, l-a contrazis Naomi, prinzându-l de braţ.

— Ha-ha. Sunteţi atât de amuzanţi, a spus Sloane, făcând un pas înapoi.

S-a întors cu spatele la mine, luând cu ea acel sentiment de căldură.

Knox şi Nash au insistat să ne retragem după ce fetele au confiscat căţeii, luându-i cu ele peste noapte.

Era miezul nopţii. Knox căzuse la datorie pe patul dublu din dormitorul meu de copil, iar Nash dormea pe canapeaua extensibilă din birou.

După cât de prelung şi pasional şi-au luat rămas-bun de la Naomi şi Lina, îţi închipuiai că vor pleca la război.

Ce era cu dragostea asta care îi transforma pe bărbaţii adevăraţi în nişte idioţi siropoşi?

Mi-am zis că am noroc că exista cel puţin un lucru pentru care nu trebuia să-mi fac griji.

Mi-am îndreptat din nou atenţia spre registrele financiare din faţa mea. Platforma digitală pentru strângeri de fonduri ar fi fost o completare interesantă a „imperiului meu corporatist malefic“. Mi-am salvat notiţele în *cloud* şi i-am trimis un e-mail asistentei mele, rugând-o să adauge în calendar o întâlnire cu partenerii platformei.

Mi-am dat jos ochelarii şi mi-am frecat cu ambele mâini ochii obosiţi.

Voiam să mă duc la culcare. Să cad, epuizat, într-un somn fără vise. Dar nu puteam. Nu încă. Pentru că luminile din dormitorul lui Sloane erau aprinse, sclipind calde şi aurii, ca un far, în timp ce ninsoarea continua să cadă.

Era un obicei mai rău decât fumatul, după părerea mea, să nu mă duc la culcare până când luminile lui Sloane nu se stingeau. Era o obsesie care nu mă ajuta cu nimic, având în vedere că tipa era un şoarece de bibliotecă care citea până după ora douăsprezece, în majoritatea nopţilor. Mi-am aruncat privirea spre exemplarul din *Biblioteca de la miezul nopţii* de lângă cotul meu şi m-am întrebat dacă nu cumva şi acesta va fi un lucru la care voi renunţa după ce voi vinde în sfârşit casa asta.

Eram demn de milă – împărtăşeam cu ea în taină ora de culcare ca şi cum luminile stinse în acelaşi timp erau o măsură suplimentară de siguranţă.

Cu cât vindeam mai repede casa asta şi tăiam toate legăturile, cu atât mai curând am fi fost amândoi liberi.

Reflectorul din curtea lui Sloane a luminat brusc peisajul de basm al iernii. M-am aplecat, alertat, ca să privesc pe fereastră. Acolo era ea!

Se schimbase în altă pijama pe care o acoperise cu o haină voluminosă, închisă la culoare. În picioare avea nişte cizme de zăpadă, de un roşu aprins. Am privit-o cum înainta cu hotărâre prin curte, dorindu-mi să se oprească înainte s-o pierd din vedere după tufele de cucută şi de tuia.

M-am ridicat de pe scaun şi mi-am ţinut respiraţia. S-a oprit, încă sub ochii mei, iar eu m-am relaxat.

Sloane şi-a înclinat capul spre cer şi şi-a întins larg braţele. Apoi s-a aruncat înapoi, căzând pe spate. Muşchii mei s-au încordat din reflex, gata să fug pe scări şi să ies pe uşă, până când mi-am dat seama că se mişca. Braţele şi picioarele ei fluturau în zăpadă. Înainte şi înapoi. Înainte şi înapoi.

Am privit hipnotizat cum Sloane Walton făcea un înger de zăpadă.

Mi-am lipit palma de geamul rece.

Ai grijă de fetele mele. Am auzit cuvintele lui Simon cât se poate de clar, ca şi

cum le-ar fi rostit cu voce tare.

Nu era vina lui. Nu ştia ce efect avea fiica lui asupra mea. Cât de periculoasă era pentru mine. Cât de fatal puteam fi pentru ea.

Acum stătea în picioare, cu capul dat pe spate. M-am întrebat dacă se gândea şi ea la Simon. Dacă nu cumva acesta era încă un lucru care ne lega pe nedrept. Într-un moment de slăbiciune, mi-am dus mâna la fereastră şi i-am mângâiat silueta cu degetele pe geam.

Am văzut-o înaintea ei, dunga portocalie de lumină, departe, pe cer. O stea căzătoare.

Sloane şi-a dus o mână la faţă, apoi a rămas nemişcată.

S-a mişcat brusc, sătulă de propria-i neclintire. Am privit fascinat cum s-a ridicat uşurel în picioare, desprinzându-se apoi de opera ei de artă din zăpadă.

Cu mâinile în şolduri, s-a uitat la ea şi a dat uşor din cap. Apoi şi-a ridicat privirea. Nu la cer, de data aceasta, ci direct la mine.

Lumina din birou era stinsă. Nu avea cum să mă vadă pe fereastră, mi-am spus, dezlipindu-mi mâna de geam. Totuşi, am rămas în umbră şi am privit-o cum se uita la fereastra mea.

După un minut chinuitor, şi-a întors privirea şi s-a îndreptat încet spre casă.

Abia după ce a dispărut înăuntru şi luminile din dormitorul ei s-au stins, în sfârşit, mi-am dat seama de un lucru.

Era îmbrăcată cu haina mea.

5. Un tip sexy la mine-n dormitor

Sloane

Cu 23 de ani în urmă

Ar fi trebuit să-mi termin temele la trigonometrie sau măcar să fac un duş după antrenamentul de *softball*. Dar, ca să fiu cinstită, uram matematica şi nu-mi îngăduiam să mă spăl până nu-mi terminam lecţiile. Aşa că, de fapt, singura mea opţiune era să iau o pauză de citit.

Era o mică posibilitate ca frustrările mele să fi fost cauzate de faptul că eram la exact un capitol distanţă de partea cu adevărat bună din exemplarul meu şterpelit din *Shanna*, de Kathleen E. Woodiwiss.

Era a treia oară când citeam cărticica jerpelită a mamei şi eram îndrăgostită de imprevizibilul Ruark Beauchamp. Chiar dacă purtarea lui – şi a Shannei – ar fi

fost cu siguranţă problematică în viaţa reală, tot îmi plăcea ideea că o aventură fierbinte şi secretă ţi-ar putea oferi cumva un spaţiu sigur, în care poţi fi tu însuţi.

M-am urcat pe bancheta de la fereastră şi am construit un morman de perne în spatele meu. Mi-am adulmecat în treacăt propriile subsuori. M-am strâmbat şi am deschis geamul din mijloc ca să intre aerul proaspăt de primăvară. Echipa mea era gata să ajungă în *play-offul* regional în acest an, iar antrenorii ne forţau din ce în ce mai tare la fiecare antrenament. Îmi doream mult lucrul acesta. Totul făcea parte din Senzaţionalul plan de viaţă al lui Sloane, căruia îi eram pe deplin dedicată. Dar acum nu voiam decât să mă pierd într-o poveste de dragoste din Caraibe. În câteva secunde, grijile legate de transpiraţia mea uscată şi de temele alea penibile au dispărut, iar eu am fost transportată în paginile cărţii.

Eram la jumătatea volumului când mi-am ridicat ochii din pagină. Îmi atrăsese atenţia vecinul nostru, domnul Rollins, care dădea în marşarier cu camioneta, ieşind mult prea repede de pe alee. A schimbat vitezele, iar camioneta a pornit valvârtej, scrâşnind din cauciucuri şi dispărând din peisaj.

Mi s-a pus un nod în stomac. Lucrurile nu mai mergeau bine la casa de alături de când domnul Rollins îşi pierduse slujba, cu un an în urmă. Tata a spus că fusese un fel de maistru la uzina chimică aflată la câteva oraşe mai încolo. Dar fabrica se închisese. După aceea, domnul Rollins nu şi-a mai tuns gazonul. Nu mai făcea nici burgeri pe grătar. Uneori, dacă fereastra dormitorului meu era deschisă ca să intre briza primăverii, îl puteam auzi urlând în toiul nopţii.

Tatăl meu nu urla niciodată. El ofta.

Nu se înfuria pe mine şi pe Maeve. Era dezamăgit.

Mă întrebam ce făcea Lucian când tatăl lui urla.

Un mic fior m-a străbătut doar gândindu-mă la el. Lucian Rollins era în clasa a 11-a, fundaş titular în echipa de fotbal a liceului. Îmi plăcea să cred că băiatul serios, brunet, care ducea gunoiul fără tricou, era motivul revelaţiilor mele sexuale adolescentine. Nu mai trăiam cu senzaţia că băieţii erau scârboşi – ceea ce, la 12-13 ani, era absolut corect –, ci mă întrebam cum ar fi fost să mă sărute băiatul rău din vecini.

Lucian era superb, sportiv şi popular.

Eu, pe de altă parte, eram o fătucă de aproape şaisprezece ani, ochelaristă, cu bust generos, care ar fi preferat să petreacă o seară de vineri cuibărită acasă cu o carte bună decât să bea bere borşită lângă un foc de tabără, pe maidanul numit Aici Se Face Sex. Nu eram de nasul lui. Acolo ajungeau numai majoretele, şefele de promoţie şi adolescentele frumoase care scăpaseră cumva de acea lipsă disperată de încredere în sine care ne fusese rezervată nouă, celorlalte fete.

Eu excelam la un sport deloc sexy şi îmi petrecusem săptămâna în detenţie din cauza „puternicelor mele obiecţii“ faţă de aplicarea codului vestimentar, atunci când prietena mea Sherry Salama Fiasco fusese pedepsită pentru o fustă care era cu un centimetru mai scurtă.

— În loc să controlaţi alegerile vestimentare ale fetelor, de ce nu vă folosiţi această energie pentru a-i învăţa pe băieţi cum să se controleze? am argumentat atunci.

Cu voce tare. Am obţinut chiar şi câteva aplauze entuziaste şi un gest de aprobare din partea uneia dintre majoretele din ultimul an din sala mea de clasă.

Îmi plăcea mult să fiu apreciată de oameni. Iar părinţii mei refuzaseră să mă pedepsească, pentru că luptasem, ceea ce era corect.

Am auzit un scârţâit şi o uşă trântită în vecini. Când mi-am întors capul să văd mai bine ce se petrece, cartea mi-a căzut din poală.

Ce-mi plăcea cel mai mult la camera mea – în afară de faptul că avea baie proprie, rafturi demne de o bibliotecă în toată puterea cuvântului şi o banchetă grozavă la fereastră, pentru citit – era priveliştea. De pe locul meu de la fereastră, puteam vedea partea laterală a casei lui Lucian, inclusiv fereastra dormitorului lui.

Acolo era el.

Lucian a intrat în curtea din spate. Din păcate, purta o cămaşă. Avea umerii pleoştiţi şi îşi freca absent braţul drept, privind gânditor în pământ.

Pentru că tata era pasiont de grădinărit, curtea noastră din spate era o ţară a minunilor verzi, plină de flori, copaci şi arbuşti. Era sfârşitul lunii martie, iar cireşii erau înfloriţi, semn oficial al sosirii primăverii.

În schimb, curtea lui Lucian părea mai degrabă un teren abandonat. Iarba era peticită, iar pe lângă gard erau smocuri de buruieni care-ţi ajungeau până la genunchi. Un grătar ruginit era aruncat lângă garaj. Nu voiam să judec pe nimeni, bineînţeles. O mulţime de oameni aveau lucruri mai bune de făcut decât să se joace în noroi în fiecare weekend.

Deşi poate că Lucian ar trebui să dea o mână de ajutor dacă tatăl său nu mai are de gând să se ocupe de treburile din curte. Lângă grătar era o maşină de tuns iarba, pentru numele lui Dumnezeu! Nu voiam să mă îndrăgostesc de un tip leneş, care lua totul de-a gata.

Mi-am dorit să se apropie de maşina de tuns iarba.

Dar Lucian a lovit cu piciorul într-o piatră de pe un petic de gazon golaş şi a trimis-o în aer. Aceasta a zburat şi s-a lovit de gardul nostru, cu o pocnitură puternică.

— Hei! am strigat.

Privirea lui s-a îndreptat instantaneu spre fereastra mea. M-am ghemuit pe banchetă şi mi-am dus o pernă la faţă.

— Nu fi tembelă, prostuţo. Te-a văzut deja, am mormăit în pernă.

M-am ridicat în capul oaselor. Dar Lucian nu era pe nicăieri. Cireşul din faţa ferestrei mele a foşnit şi am auzit o bolboroseală.

— Ce naiba...

Era ceva în copac. Nu. Nu ceva, dar cineva. Am clipit de mai multe ori şi m-

am întrebat dacă nu cumva aveam nevoie de o nouă reţetă de ochelari, pentru că părea că Lucian Rollins se urca în copacul meu. S-a strecurat în sus pe trunchi şi a testat creanga care trecea pe deasupra acoperişului verandei.

O, Doamne! O, Doamne! O, Doamne! Un puşti popular şi sexy tocmai se urcase în copacul meu pentru că ţipasem după el.

Cu un amestec ameţitor de groază şi entuziasm, l-am privit cum se caţără pe o creangă înainte de a sări, agil, pe acoperiş.

Am alunecat de pe bancheta moale şi-am mers cu spatele spre mijlocul camerei mele, în timp ce Lucian Rollins şi-a trecut un picior peste pervaz şi a sărit înăuntru.

Oh, Doamne! Oh, Doamne! Oh, Doamne! Lucian Rollins era în dormitorul meu. La naiba! Lucian Rollins era la mine-n dormitor!

Am aruncat o privire în jur, sperând că nu mă făceam de râs. Slavă Cerului că mama insistase să-mi redecoreze camera când împlinisem 12 ani. Căsuţa de păpuşi şi hamacul plin de animale de pluş fuseseră înlocuite cu corpuri de bibliotecă din podea până în tavan, pe care le montase chiar tata. Pereţii roz-pal fuseseră vopsiţi într-un albastru sumbru.

Dar tocmai aruncasem două tone de haine curate într-un morman dezordonat pe podea, în faţa dulapului, pentru că mama avea nevoie de coşul de rufe. De asemenea, îmi deşertasem rucsacul la picioarele patului pentru că nu-mi găseam carioca roz-fluorescent pe care o păstram doar pentru cele mai importante notiţe de la ore.

Doamne sfinte! Eu aveam o cariocă marker preferată, iar în toamna trecută, Lucian doborâse recordul de pase al şcolii pe terenul de fotbal.

Musafirul meu nepoftit nu a spus nimic, în timp ce eu intram în panică, în tăcere.

Lucian mi-a luat cartea, a răsfoit-o şi a citit ce scria pe ultima copertă. A ridicat batjocoritor dintr-o sprânceană.

M-am dus spre el şi i-am smuls-o din mână.

— Ce cauţi în camera mea? am întrebat, când mi-am găsit, în sfârşit, vocea.

— În mare parte, m-am gândit să-mi cer scuze pentru piatră, a spus el, cu o voce joasă şi calmă.

— În mare parte?

A ridicat din umeri şi a început să se plimbe prin cameră.

— N-am mai intrat niciodată în casa ta. Voiam să văd cum este.

— Puteai să foloseşti uşa de la intrare, am ripostat.

Dacă aş fi fost majorետă, aş fi ştiut să flirtez. Aş fi făcut duş şi aş fi purtat o pijama asortată şi m-aş fi dat cu luciu de buze. Mi-aş arunca părul peste umăr fără să-mi sucesc gâtul, iar el s-ar simţi obligat să mă sărute.

Dar nu eram majorետă. Eram eu şi habar n-aveam cum să vorbesc cu vecinul de care eram îndrăgostită.

S-a oprit la biroul meu şi mi-a trecut în revistă CD-urile. Apoi a zâmbit.

— Destiny's Child şi Enrique Iglesias.

— Nu poţi să intri pe geam la mine-n casă şi să-mi judeci gusturile muzicale.

— Nu te judec. Sunt... intrigat.

De aproape era şi mai drăguţ.

Stai. Nu, nu drăguţ. Minunat.

Avea părul des şi negru, puţin ondulat la vârfuri. Avea nasul drept şi pomeţii atât de înalţi şi de bine conturaţi, încât doamna Clawser îl alesese ca model pentru portret, la ora de arte. Becky Bunton a spus că Lucian îşi scosese cămaşa, iar doamna Clawser a trebuit să stea cu micul ei ventilator în faţă timp de zece minute.

Bineînţeles, Becky mai susţinea şi că unchiul ei a inventat genţile JanSport, aşa că trebuia să iei afirmaţiile ei cu circumspecţie.

Lucian era înalt, cu o constituţie atletică care îi umplea blugii uzaţi şi tricoul de fotbal cu mânecă lungă, cu însemnele echipei din Knockemout, într-un mod care te făcea mai degrabă să crezi că e deja bărbat, nu adolescent.

Era tot mai cald aici? Aveam şi eu nevoie de un ventilator mititel?

Nu făcusem încă sex. Voiam ca prima dată să fie cu cineva care să mă facă să mă simt ca o eroină dintr-o carte. Cineva care să mă vrăjească total şi să mă facă să mă simt specială şi valoroasă, nu transpirată şi stânjenită, pe bancheta din spate a unei vechi Toyote, aşa cum i se întâmplase prima dată lui Becky.

Lucian, cu antebraţele lui musculoase şi cu părul lui romantic, ar putea să facă o fată să se simtă aşa. Specială. Importantă.

Cum puteam să ies la întâlniri cu băieţi de nasul meu când aveam în faţă un astfel de specimen? Variantele mele de parteneri erau limitate la liceenii de rang inferior. Poate un tehnician de scenă sau poate unul dintre băieţii mai încetinei din echipa de atletism.

Dar niciunul dintre ei nu se ridica la nivelul minunatului meu vecin.

Nu era vorba doar de înfăţişare. Lucian se plimba pe holurile liceului din Knockemout ştiind că mulţimea se dă la o parte când trece el. Eu, pe de altă parte, eram retrasă, admirând în mare parte spatele şi umerii întregului colectiv de elevi.

Lucian şi-a dres glasul, iar eu am clipit, derutată.

Mă holbam la el de foarte mult timp. Atât de mult, încât el se aşezase pe băncuţa de la marginea patului meu, holbându-se şi el la mine. Aşteptând răbdător.

— Ăăă, vrei un suc sau ceva? l-am întrebat, neştiind ce m-aş fi făcut dacă ar fi spus da.

Părinţii mei erau la parter şi cu siguranţă ar fi observat dacă m-aş fi furişat la etaj cu două doze de suc. Spre deosebire de părinţii de la televizor, ai mei nu ratau niciodată nicio mişcare.

— Nu, mulţumesc, a spus el, uitându-se peste tema mea de trigonometrie.

A luat foaia de sus, cea pe care mâzgălisem: „Asta e o prostie. Urăsc matematica“.

I-am smuls-o din mână şi am mototolit-o la spate.

Eram inteligentă. Ăsta era talentul meu. Dacă mă duceai la un curs de engleză, istorie sau ştiinţe, eram garantat o elevă de nota 10. Dar cu matematica era o altă poveste.

— Te-aş putea ajuta, a spus el, întinzându-se în spatele meu şi luând hârtia înapoi.

— Te pricepi la matematică?

Nu-mi venea să cred.

— Doar pentru că joc fotbal nu pot fi şi eu deştept?

De fapt, mă gândeam că, în acest scenariu, eu ar trebui să fiu meditatoarea sportivului sexy, de care el se îndrăgostea nebuneşte în timpul discretelor şedinţe de studiu. Dar ar putea funcţiona şi aşa.

— Bineînţeles că nu, am spus, dispreţuitor.

— Atunci dă-mi un creion.

Mi-a întins palma şi, preţ de o secundă, m-am luptat cu fantezia de a-l lua pur şi simplu de mână... şi apoi de a-i sări în braţe ca să-l sărut.

Dar nu aveam deloc încredere în echilibrul meu. Dacă l-aş fi lovit în genunchi sau dacă l-aş fi sufocat?

Bunul-simţ a învins – am luat un creion roz de pe covor şi i l-am dat.

— Vino aici, a zis el, alunecând pe podea şi bătând uşor cu palma locul de lângă el.

M-am aşezat ascultătoare.

— Ai avut dreptate în prima parte, a spus, urmărindu-mi rezolvarea cu creionul. Dar aici ai greşit.

Stăteam lângă el şi priveam cum mâna lui mare mişcă acel creion roz pe foaie. Lucian Rollins făcea matematica sexy.

— Oau! Chiar eşti deştept, i-am spus când a încercuit răspunsul.

A zâmbit vag.

— Să nu mai spui nimănui.

— Îţi voi păstra secretul, i-am promis.

— E rândul tău, a spus el, întinzându-mi creionul.

Mirosea frumos. Lucru care m-a trimis în paranoia, pentru că mi se părea că-mi poate simţi izul de transpiraţie.

De trei ori am încercat, ceea ce a necesitat o cantitate infinită de răbdare din partea lui Lucian, dar, în cele din urmă, am reuşit. Următoarea problemă am rezolvat-o din două încercări. Şi când am găsit din prima răspunsul corect la cea de-a treia problemă, am sărit în sus şi am aruncat creionul ca şi cum aş fi trimis o minge de fotbal în poartă.

— Da! Pupă-mă-n fund, matematică!

Eram în mijlocul dansului meu triumfător când mi-am amintit că am un spectator, un elev sexy dintr-a 11-a, iar mie îmi puţeau subsuorile a transpiraţie.

Lucian s-a sprijinit cu coatele pe covor, privind amuzat. Avea un surâs autentic pe buze. Un zâmbet afectuos, pe care eu i-l provocasem. Un soi de căldură a înflorit în mine. Eram destul de sigură că mă luaseră fierbinţelile.

Mi-am dat părul după ambele urechi şi m-am trântit din nou pe podea.

— Ăăă, îţi mulţumesc pentru asta. De obicei nu mă entuziasmez atât de tare în faţa temelor la mate.

Zâmbetul era încă acolo şi îmi transforma măruntaiele în terci.

— Să înţeleg că te pasionează mai degrabă cititul decât trigonometria? a întrebat, dând din cap spre biblioteca mea.

— O, da. Îmi plac cărţile. Foarte mult.

— Ai de gând să le şi scrii?

Am clătinat din cap.

— Neah. Cititul e doar un hobby. O să obţin o bursă pentru *softball* şi o să urmez facultatea de medicină sportivă.

Aveam totul plănuit. Eram ceea ce antrenorul meu numea un „o aruncătoare agresivă şi entuziastă“.

— Serios? a întrebat el.

— Nu crezi că sunt în stare?

— Ba da, doar că trebuie să fie frumos să ştii ce vrei să faci.

— Eşti aproape în ultimul an de liceu, am zis. Tu unde te duci la facultate? În ce vrei să te specializezi?

A ridicat din umeri, apoi s-a strâmbat şi s-a frecat absent pe braţ.

— Nu ştiu încă.

M-am încruntat.

— Păi, ce vrei să fii?

— Vreau să fiu bogat.

Părea că vorbeşte serios. Nu în felul unui adolescent sfidător, sătul de mătuşa Alice care-l tot întreabă ce vrea să devină când va fi mare.

— Ăăă, OK. Şi cum ai de gând să faci asta? am întrebat.

— Voi găsi eu o cale.

Eram dezamăgită. Un tip ca Lucian ar fi trebuit să aibă visuri măreţe şi bine conturate. Să-şi dorească să inoveze aparate auditive pentru bebeluşi sau poate să aibă un cabinet stomatologic mişto, ca mama mea.

La naiba, ar trebui să-şi dorească să devină jucător profesionist de fotbal şi tot ar fi fost mai bine decât nimic.

— Sloane! Hai la cină, a strigat mama de la parter.

Rahat, rahat, rahat.

— Ăăă, imediat! am răspuns.

— Cred c-ar trebui să plec, a spus Lucian.

Nu voiam să plece. Dar nici nu voiam ca părinţii mei să afle că un jucător de fotbal foarte sexy s-a strecurat în dormitorul meu, cățărându-se în copac. Poate c-ar fi venit din nou, într-o zi în care aş fi trecut pe la duş, aş fi purtat pijama asortată şi m-aş fi dat cu luciu de buze.

— Întreabă-l pe băiatul care s-a cocoţat pe fereastra ta dacă vrea să rămână la cină. Avem ruladă cu carne, a continuat mama.

— O, Doamne, am şoptit în palme, absolut îngrozită.

M-am uitat la Lucian, iar el a zâmbit. Un zâmbet larg, care-mi înmuia genunchii şi-mi făcea un gol în stomac.

— Mulţumesc, doamnă Walton, dar trebuie să mă duc acasă, a răspuns el.

— Eşti binevenit să foloseşti uşa din faţă, a strigat mama.

M-am crispat.

— Probabil că aşa ar trebui să faci. Altfel, vor veni aici sus.

— Bine, a spus el, fără să pară că se sinchiseşte prea mult de stinghereala mea.

Mi-am îndreptat umerii, am ieşit din dormitor şi am coborât scările, nesigură de reacţia pe care o vor avea mama şi tata. Să lupţi pentru drepturile femeilor era una în ochii părinţilor mei. Să ascunzi băieţi în cameră era un cu totul alt fel de rebeliune.

Părinţii mei ne-au întâmpinat la baza treptelor din bucătărie. Tata era îmbrăcat într-un pulover bej, ponosit, care se asorta cu pantalonii kaki. Mama era încă în halatul de la cabinet. Amândoi aveau câte un pahar de vin în mână.

— Mamă, tată, el este Lucian. M-a ajutat la tema la trigonometrie, am făcut eu prezentările, cu stângăcie.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule Walton, doamnă Walton, a spus Lucian, dând mâna cu ei ca şi cum ar fi fost om în toată firea.

Am avut o viziune cu el înţolit într-un costum elegant, prezidând şedinţe cu mutra lui serioasă şi cu strângerea lui puternică de mână. Poate că, până la urmă, a fi bogat nu era un obiectiv atât de nasol.

— Mă bucur să te cunosc oficial, Lucian, a spus mama, aruncându-mi o privire care voia să însemne: „O să discutăm despre asta mai târziu“.

— Eşti întotdeauna binevenit aici, mai ales dacă asta o împiedică pe Sloane să arunce cu cărţile de matematică prin cameră, a zis tata.

Degetele de la picioare mi s-au încleştat de ruşine.

— Tată, am şuierat.

El a întins mâna şi mi-a ciufulit părul. Eu muream în sinea mea din cauza acestei stânjeneli fatale şi incurabile.

— Eşti sigur că nu poţi rămâne la cină? l-a întrebat mama.

Lucian a ezitat o fracţiune de secundă, iar părinţii mei s-au năpustit asupra lui ca potăile la untul de arahide.

— Stai cu noi, a insistat tata. Karen face o ruladă cu carne absolut delicioasă, iar eu am gătit cartofi la cuptor cu smântână şi hrean.

Lucian s-a uitat la mine, apoi a privit în jos şi a încuviinţat.

— Ăă, sunteţi siguri că nu vă deranjez?

— Nu ne deranjezi deloc, a replicat mama, conducându-ne spre masa din bucătărie unde erau stivuite farfuriile.

O, Doamne! Urma să iau cina cu Lucian Rollins. Ura!

Şi cu părinţii mei. Huo!

Asta nu era o întâlnire, dacă erau prezenţi şi ei. Nu în acest secol.

— Haideţi, amândoi, a spus mama, deschizând drumul. Puteţi pune masa.

— Părinţii tăi sunt de treabă, a zis Lucian, când am închis uşa de la intrare în urma noastră.

Mirosul florilor de cireş plutea vag în aerul rece al serii.

— Şi băgăcioşi, am spus, strâmbându-mă când mi-am amintit unele dintre subiectele de conversaţie. Nu trebuie să-l ajuţi pe tata să dea jos decoraţiunile de vară din garaj în weekend.

Tatăl meu, care se temea de scări şi avea un metru şaptezeci şi cinci, era încântat de înălţimea lui Lucian. Mama mea, la rândul ei, era încântată de aparenta lui incapacitate de a refuza.

— Nu mă deranjează, a zis el, băgându-şi mâinile în buzunare.

— Să nu te audă spunând asta, altfel mama te va pune să-i muţi cutiile cu dosare la birou, iar tata – să tai ramurile mai înalte din curte.

— Casa ta e grozavă, a spus Lucian.

Asta a sunat aproape ca o acuzaţie.

— Ţi-aş spune mulţumesc, dar nu prea am niciun merit.

— A mea e naşpa, a spus el, dând din bărbie în direcţia micii locuinţe cafenii, cu două niveluri, de alături.

Am observat că tatăl lui Lucian încă nu se întorsese.

— Poate ţi s-ar părea mai frumos dacă ai tunde gazonul? i-am sugerat, încercând să fiu de folos.

S-a uitat la mine, din nou amuzat.

— Mă îndoiesc că asta ar îmbunătăţi lucrurile.

Mi-am împreunat braţele peste piept ca să-mi ţin de cald.

— N-ai de unde să ştii. Uneori, când înfrumuseţezi lucrurile, e mai bine din toate privinţele.

Ca atunci când mă trezeam suficient de devreme ca să mă dau cu rimel şi ruj înainte de ore. Nişte buze îndrăzneţe şi nişte gene mai lungi mă făceau să mă simt mai drăguţă şi mai îngrijită.

— Mai vedem, a spus el. Mulţumesc pentru cină. Trebuie să mă duc să-mi fac temele.

S-a îndepărtat.

Disperată să mai petrec încă un minut cu el, mintea mea a căutat înnebunită încă o replică.

— Hei! Nu vreau să fiu fata aia enervantă, dar tot nu ţi-ai cerut scuze pentru piatră, am zis.

El a zâmbit pe jumătate, cu un picior încă pe verandă şi celălalt pe prima treaptă.

— Cred că va trebui să fac asta data viitoare.

Data viitoare.

Am simţit din nou acel gol din stomac.

— Ne mai vedem, a spus el.

— Da. Ne mai vedem, am răspuns, cu răsuflarea întretăiată.

Am rămas acolo ca o idioată şi l-am privit cum înainta pe alee, îndreptându-se spre curtea lui.

— Data viitoare, am şoptit.

M-am dus la culcare în acea noapte cu un zâmbet larg pe faţă, uitând temporar de Ruark şi Shanna.

În dimineaţa următoare, când am plecat la şcoală, am observat că maşina tatălui lui Lucian tot nu era pe alee. Dar peluza din faţă fusese tunsă.

6. Ambuscadă la micul-dejun

Sloane

— Mulţumesc, Lou, am mormăit cu elasticul de păr între dinţi.

Lou Witt, tatăl lui Naomi, mi-a ţinut uşa restaurantului. Eu încercam să-mi domesticesc părul şi să-l strâng într-un coc în creştetul capului.

— Pari cam agitată în dimineaţa asta, a remarcat soţia lui, Amanda, noua consilieră cu jumătate de normă a şcolii.

Am aruncat o privire în jos la tricoul meu supradimensionat, stropit cu pete proaspete de cafea. Vărsasem jumătate de cană pe mine când mama îmi trimisese un mesaj în care-mi amintea că trebuie să mă întâlnesc cu ea la micul-dejun.

Aveam o gaură în colanţi, chiar într-un genunchi, şi uitasem să-mi schimb papucii.

La naiba.

— E una dintre acele zile, am spus, prinzându-mi cocul.

De fapt, fuseseră mai degrabă câteva săptămâni.

— Nu-i de mirare, m-a asigurat Amanda, strângându-mă de braţ cu empatie. Nu uita să ai grijă de tine.

— N-o să uit, am promis, făcându-le cu mâna soţilor Witt.

Am văzut-o pe mama într-unul dintre separeurile din fundul restaurantului şi m-am grăbit să ajung la ea.

— Scuze că am întârziat. A sunat Naomi. Ea şi Eric au găsit în sfârşit şarpele dispărut de la grădina zoologică miercuri seara. Era în fereastră, înfăşurat în jurul unui rododendron...

M-am oprit brusc şi m-am holbat cu gura căscată la bărbatul care stătea vizavi de ea.

Mama mi-a zâmbit ca şi cum n-ar fi stat la masă cu duşmanul meu de moarte.

— L-am rugat pe Lucian să ni se alăture, pentru că era încă în oraş.

Nici Lucian nu arăta foarte încântat de această situaţie, dar, ca să fiu cinstită, omul ăsta părea de cele mai multe ori grav constipat.

— Stai jos, a spus mama, făcând semn spre bancheta pe care stătea Lucian.

— Ştii ceva? Am uitat că am o întâlnire cu cineva ca să discut...

— Sloane, pune-ţi fundul jos imediat.

Folosea acea voce de mamă. Din nefericire, faptul că acum eram om în toată firea nu-mi dezvoltase vreo imunitate instantanee la acel ton.

Lucian s-a dat la o parte, reticent, ca să-mi facă loc. Minunat. Acum trebuia fie să mă prefac că nu mă deranjează faza asta, fie să par cea mai mare şi mai imatură ticăloasă. M-am aşezat cu grijă, cu un fund pe bancheta de plastic şi cu un picior pe culoar, în cazul în care aş fi fost nevoită s-o iau la goană.

Mama şi-a împreunat degetele pe masă şi s-a uitat la noi, aşteptând. Părea obosită şi tristă, ceea ce m-a făcut să mă simt ca un copil răsfăţat. M-am aşezat mai bine în separeu şi am luat un meniu.

— Deci ce-i cu acest mic-dejun intempestiv? am întrebat.

— Azi mă întorc la Washington, a anunţat ea. Mi-am luat rămas-bun de la sora ta şi de la Chloe în această dimineaţă. Acum şi de la tine.

Am lăsat meniul jos şi am ignorat faptul că toată partea dreaptă a corpului meu părea să absoarbă căldura corporală a lui Lucian.

— Mamă, nu e nicio grabă. Dacă vrei puţină linişte şi pace, ştii că poţi sta cu mine.

Îşi petrecuse timpul din Knockemout stând ba la mine, ba la sora mea, cât timp făcuserăm diverse aranjamente. Îmi plăcuse s-o am drept colegă de cameră.

Astfel, casa părea mai puţin pustie. În plus, cumpăra gustări senzaţionale.

Mama a clătinat din cap.

— Îţi mulţumesc pentru ofertă, dar e timpul să mă întorc. Tatăl tău mi-a lăsat o listă foarte clară cu lucruri de care trebuie să mă ocup.

— Lasă-mă să te ajut.

Eram brusc disperată să rămână în oraş. Nu voiam să se ocupe singură de toate. În plus, nu voiam să fiu abandonată.

— Care sunt lucrurile de care trebuie să te ocupi? a întrebat Lucian.

I-am aruncat o privire. Nu c-ar fi fost treaba lui, dar mă interesa şi pe mine

răspunsul.

— În primul rând, voia ca hainele lui să fie donate unei organizaţii non-profit care le oferă bărbaţilor fără adăpost ţinute care să-i ajute la interviurile de angajare. De asemenea, trebuie să adun şi să duc toate dosarele sale lui Lee V. Coops de la Ellery şi Hodges pentru procesele viitoare.

— De asta mă ocup eu, s-a oferit Lucian, scoţându-şi telefonul din buzunar şi deschizând mesajele. Îl voi pune pe unul dintre angajaţii mei să ia dosarele de la tine şi să le trimită prin curier la firmă.

De ce naiba Lucian Sunt Stăpân pe Jumătate din Lume Rollins se oferea s-o ajute pe mama mea cu treburile ei? Şi de ce se purta mama de parcă nu era prima dată când Lucian o ajuta cu ceva?

Am zâmbit forţat, printre dinţii strânşi.

— O să mă uit prin biroul tatei de acasă să mă asigur că nu mai e niciun dosar vechi rătăcit pe-acolo.

— Perfect. Să-i dai lui Lucian tot ce găseşti.

M-am uitat spre el şi am descoperit că deja mă privea. Ne-am răsucit spre mama în acelaşi timp.

— Ce se întâmplă, Karen? a întrebat el deodată cu mine.

— Ce se întâmplă, mamă?

— Simon v-a iubit enorm pe amândoi. Când cancerul a recidivat, a început să se gândească mult la ceea ce era important pentru a duce o viaţă bună. Iar genul de ranchiună pe care se pare că voi v-o purtaţi reciproc nu e sănătos.

M-am mişcat stânjenită pe scaun. Ideea că-l făcusem nefericit pe tata în ultimele sale luni de viaţă era ca şi cum cineva mi-ar fi turnat suc de lămâie proaspăt stors pe rana mea deschisă.

— Tata era dezamăgit de mine? am întrebat, cu glas răguşit.

Mama mi-a strâns mâna.

— Bineînţeles că nu, scumpo. Era foarte mândru de tine. De amândoi, pentru tot ce aţi realizat, pentru tot ce aţi construit, pentru generozitatea faţă de alţii. Dar viaţa e insuportabil de scurtă. Animozitatea la care voi nu renunţaţi e o risipă a acestui timp preţios.

— OK. Îmi pare rău şi nu vreau să te jignesc, dar ce legătură are Lucian cu familia noastră?

Mama şi Lucian au schimbat o privire prelungă, apoi el a clătinat imperceptibil din cap.

— Chestia asta, am zis, arătând spre chipul lui. Ce naiba e cu gestul ăsta din cap?

— Lucian a făcut pentru familia noastră mai multe decât mă va lăsa vreodată să-ţi povestesc, a spus mama, în cele din urmă.

— Cum ar fi? am întrebat panicată, cu un glas piţigăiat.

— Lucian, l-a îndemnat mama.

— Nu.

Ea şi-a dat ochii peste cap, apoi m-a fixat cu privirea.

— De pildă, ne-a trimis pe mine şi pe prietenele mele la spa, după înmormântare.

— Karen, a făcut Lucian, exasperat.

Mama l-a luat de mână şi pe el, legându-ne astfel prin ea.

— Lucian, dragule, la un moment dat, va trebui să încetezi să mai negi...

— Ce să vă aduc astăzi?

Bean Taylor, în salopetă şi cu un şorţ pătat cu alimentele de la micul-dejun, şi-a făcut apariţia, cu carneţelul lui plin de grăsime cu tot. Omul era regele grătarului, dar unul dintre cei mai neîndemânatici chelneri de pe planetă.

— Bună, Bean. Mă bucur să te văd, a spus mama, dându-ne drumul la mâini.

Ce să nu mai nege Lucian?

Ce secrete aveau el şi mama?

Noi, membrii familiei Walton, eram ca o carte deschisă. Ştiam totul unul despre celălalt. Mă rog, aproape totul.

— Ascultaţi, eu trebuie să plec, a zis mama, luându-şi poşeta şi aruncând nişte bani pe masă. Dar m-aş bucura enorm dacă aţi rămâne să luaţi împreună micul-dejun. Şi nu-mi place să vă fac responsabili de asta, dar mă agăţ de tot ceea ce mă face fericită în acest moment.

Ochii i s-au umplut de lacrimi.

M-am ridicat odată cu ea şi am îmbrăţişat-o.

Poate că, dacă o ţineam în braţe aşa de strâns, n-ar mai fi plecat.

— Vă mai las un minut, a spus Bean, îndepărtându-se de manifestarea noastră afectuoasă.

— Mamă, nu pleca.

Vocea mi s-a frânt, iar ea m-a strâns şi mai tare în braţe.

— Trebuie să plec. E bine pentru mine să fiu productivă şi să încep să mă gândesc la ce urmează. Cred că va fi bine şi pentru tine. Trebuie să te întorci la muncă, mi-a şoptit ea. În plus, poţi să mă suni şi eu voi fi acolo.

Am răcnit.

— Pot să te sun, dar în Washington e unul dintre cele mai înfiorătoare traficuri din ţară.

— Merit efortul.

Am râs amar.

— Da, îl meriţi.

— Te iubesc, Sloane, a şoptit mama. Fii fericită. Fă bine tuturor. Nu lăsa asta să te scoată din circuit prea multă vreme. Tata nu şi-ar dori aşa ceva.

— Bine, am şoptit şi o lacrimă mi-a curs din ochi, prelingându-se pe nas.

Mama mi-a dat drumul, m-a strâns de braţe, apoi s-a întors spre Lucian, care ieşise din separeu. Stătea în picioare, mai înalt decât noi, netezindu-şi cămaşa cu

nasturi cu monogramă.

— Te iubesc, am auzit-o pe mama spunându-i.

El a răspuns ceva în şoaptă şi nu am înţeles ce a zis, dar am observat cum o strângea la piept cu pumnii închişi şi cu încheieturile degetelor albe de atâta încordare.

— Rămâi aici. Mănâncă şi tu ceva, a repetat ea, când Lucian a eliberat-o din îmbrăţişare.

El a încuviinţat.

— La revedere, mamă, am mormăit eu.

Şi-a fluturat degetele spre mine, cu ochii încă plini de lacrimi, şi s-a îndreptat spre uşă. Am stat acolo şi am privit-o plecând, simţindu-mă ca Anne de la Green Gables[1] înainte de a-i cunoaşte pe Marilla şi Matthew Cuthbert.

— Stai jos.

Lucian şi-a însoţit ordinul tăios de o mână aşezată ferm pe spatele meu, călăuzindu-mă înapoi spre separeu. M-am trântit pe bancheta de pe care se ridicase mama şi am privit meniul din faţa mea, fără să înţeleg nimic din el.

— O să fie bine, Sloane.

Replica aceea răguşită mi-a alintat numele, cu un strop de iritare, dar şi cu altceva.

— Firește că o să fie bine, am spus înţepată.

— Şi tu vei fi OK.

Nu puteam să-i dau un răspuns sarcastic. Mă concentram din răsputeri să-mi înghit lacrimile. Nu voiam să par slabă în faţa lui. Din nou.

— Nu trebuie să rămâi, dacă nu vrei, am spus, uitându-mă în toate direcţiile, mai puţin la el.

— După ce mi-ai insuflat toată această vinovăţie, aş lua micul-dejun şi cu Rasputin.

În ciuda vederii mele înceţoşate, observam cum clatină cu vehemenţă din cap.

— Ce nu vrei să ştiu? l-am întrebat. Îmi şantajai părinţii? I-ai păcălit să intre în vreo sectă sau în vreo schemă financiară piramidală?

— Astea sunt singurele variante care ţi-au venit în minte?

— Psst! Acum pot să vă iau comenzile în siguranţă? a întrebat Bean, întorcându-se în vârful picioarelor spre masă.

— Normal, Bean, am zis, zâmbindu-i vag.

Nu mi-ar fi fost de niciun folos zvonurile despre bibliotecara oraşului care clacase emoţional în public. Aveam o reputaţie de apărat. Eram de-a dreptul înspăimântătoare atunci când era cazul. Asta făcea ca biblioteca şi toată viaţa mea de-aici, din Knockemout, să funcţioneze fără probleme.

---

[1] L.M. Montgomery, Anne de la Green Gables, apărută în mai multe versiuni şi în limba română. (n.t.)

— Știi că ai pete peste tot? a întrebat Bean, arătând cu creionul spre tricoul meu.

— Am avut un incident regretabil cu ibricul de cafea, de dimineaţă. Vreau, ca de obicei, o ciocolată caldă.

Meritam o băutură care să mă consoleze.

— Cu bezea şi frişcă? a întrebat Bean.

— Știi bine că da.

— Și pentru dumneavoastră, domnule Rollins?

Am pufnit dispreţuitor. Aici eram în Knockemout, pentru numele lui Dumnezeu, iar Bean era cu un an mai tânăr decât mine. Dar cu Lucian era mereu „domnul Rollins în sus, domnul Rollins în jos“.

— O omletă din albuşuri, cu spanac şi legume, a comandat Lucian.

Bleah. Până şi mâncarea de la micul lui dejun mă călca pe nervi. Iar felul în care omul ăsta nu se deranja să spună „te rog“ sau „mulţumesc“ mă făcea să-mi doresc să-l plesnesc peste ochi cu suportul de şerveţele. Am mijit ochii spre el.

Lucian a pufnit.

— Te rog, a adăugat el, apoi a strâns meniurile şi le-a întins lui Bean.

— Bineînţeles, a zis acesta.

— Mulţumim, Bean, am spus, înainte să se întoarcă zorit în bucătărie.

După ce Bean a plecat, m-am răsucit şi m-am holbat la Lucian.

— Mori dacă eşti politicos din când în când? Sau costumele astea storc şi ultima urmă de umanitate din tine?

— Mă mir că nu ai comandat şi clătite cu sclipici din meniul pentru copii, ca să le asortezi cu cana ta plină de zahăr granulat.

— Ai băut vreodată ciocolată caldă în restaurantul ăsta? l-am întrebat. Ah, stai aşa. Am uitat. Ai o alergie brutală la distracţie şi fericire. Când te retragi la loc în bârlogul tău deprimant de vampir ultraserios?

— Imediat după ce termin de luat micul-dejun cu tine.

Un alt chelner a apărut pentru a-i mai turna cafea lui Lucian şi pentru a-mi aduce ciocolata caldă. Era o adevărată operă de artă. Cana cu mâner gros avea în vârf un turn de frişcă. Peste vârtejul alb erau presărate mai multe minibezele, iar Bean pusese pe deasupra un praf generos de fulgi roz, sclipitori.

Am simţit un nod în gât. Ochii mă usturau. Nu aveam de gând să plâng din cauza unei căni cu ciocolată caldă, oricât de evident era că fusese pregătită cu dragoste.

De aceea iubeam atât de mult oraşul ăsta afurisit. De aceea nu-mi dorisem niciodată să locuiesc în altă parte. Eram cu toţii intim implicaţi în vieţile celorlalţi. Dacă ieşeai în pragul casei şi dacă priveai dincolo de interioarele de piele ale maşinilor şi de gazele de eşapament, dincolo de SUV-urile luxoase şi de echipamentele ecvestre de firmă, erai zilnic martor la zeci de mici acte de bunătate.

— Eşti caraghioasă, a spus Lucian când am dus cana la buze cu ambele mâini.

— Eşti gelos.

— Nici măcar nu eşti în stare să bei chestia aia. O să ajungi s-o verşi pe tine.

Am pufnit batjocoritor şi am întins mâna după un pai.

— Eşti un mare amator.

Cu precizie, am introdus paiul de sus, ca să mă asigur că sorb egal din frişcă şi ciocolată.

— Poftim, am spus, împingând cana spre el.

S-a uitat la mine de parcă tocmai îi sugerasem să-şi amestece cafeaua cu puţa.

— Ce vrei să fac cu asta?

— Vreau s-o guşti, să te strâmbi şi apoi să-mi spui cât de revoltătoare ţi se pare, chiar dacă, în adâncul sufletului tău, îţi va plăcea atât de mult încât vei începe să te gândeşti cum să comanzi una fără ca eu să observ.

— De ce?

— Pentru că ai trimis-o pe mama mea la spa cu prietenele ei când avea nevoie să ştie că poate să jelească şi să râdă. Pentru că ai rămas aici să înduri un mic-dejun pe care niciunul dintre noi nu şi-l dorea, doar pentru a o face fericită. Aşa că ia o singură înghiţitură, pentru că asta e tot ce sunt dispusă să-ţi ofer, iar apoi ne putem ignora din nou reciproc.

Spre uimirea mea, Lucian a luat cana. A ridicat-o în dreptul ochilor şi a examinat-o ca şi cum ar fi fost un om de ştiinţă şi ciocolata caldă ar fi fost un exemplar de păianjen încă nedescoperit.

Am încercat să nu mă zgâiesc la buzele lui, care se ţuguiaseră pe vârful paiului. La gâtul lui, care a sorbit din ciocolată. Dar am observat faptul că strâmbătura lui a întârziat vreo jumătate de secundă.

— Absolut revoltător, a spus, împingând cana înapoi spre mine. Eşti mulţumită acum?

— Sunt în extaz.

Şi-a luat cafeaua, dar nu a băut din ea. Poate că, sub sacoul care costase cincizeci de milioane de dolari şi sub barba lui de bogătaş, era şi el tot om, la urma urmelor.

Ar fi trebuit să iau un pai nou. Ca să nu-mi apropii buzele de paiul pe care-l folosise el. Dar n-am făcut aşa. În schimb, l-am scos din ciocolată, l-am reintrodus în partea opusă a căniişi mi-am lipit buzele de locul unde, cu câteva clipe în urmă, fuseseră buzele lui.

Deliciul cald şi plin de zahăr mi-a ajuns pe limbă, puţin crocant datorită fulgilor roz.

Mi-am împreunat mâinile în jurul căniişi am închis ochii, ca să prelungesc acest mic moment de perfecţiune.

Când i-am deschis din nou, m-am trezit cu Lucian privindu-mă fix, cu o expresie... complicată.

— Ce e? am întrebat, dând drumul paiului.

— Nimic.

— Te uiţi la mine ca şi cum ar fi totuşi ceva.

— Mă uit la tine şi număr secundele până când se termină acest mic-dejun.

Şi uite aşa, ne-am revenit.

— Muşcă-mă de fund, Lucifer.

Şi-a scos telefonul şi m-a ignorat în timp ce eu am cercetat cu privirea oamenii care luau masa de dimineaţă.

Restaurantul era plin de lume, ca de obicei într-o dimineaţă târzie. Clienţii erau în mare parte pensionari, câţiva oameni de la herghelie şi, desigur, trupa obişnuită de motociclişti. Knockemout era un amestec unic de personaje îmbogăţite din creşterea cailor, proscrişi în căutarea libertăţii şi bandiţi obosiţi, de vârstă mijlocie, de pe şoseaua de centură.

Am simţit privirea lui Lucian aţintită spre mine şi am refuzat categoric să mă uit la el.

— Nu trebuie să stai aici, să ştii. Sunt sigură că ai lucruri mai bune de făcut, am spus, în cele din urmă.

— Am. Dar nu vreau să fiu eu acela care o va dezamăgi azi pe mama ta, a spus bosumflatul meu coleg de masă.

Privirea mea ar fi trebuit să-l carbonizeze.

— Ai nevoie de mai multă sau de mai puţină energie ca să fii un ticălos în fiecare secundă? Pentru că nu-mi dau seama dacă asta e starea ta naturală sau dacă depui un real efort în acest sens.

— Are vreo importanţă?

— Pe vremuri ne împăcam bine.

Nu ştiu de ce am spus asta. Ne înţeleseserăm tacit să nu discutăm niciodată despre acea perioadă din viaţa noastră.

Privirea lui a alunecat spre încheietura mea dreaptă care se ivea din mânecă.

Voiam să-mi ascund mâna în poală, dar m-am încăpăţânat s-o ţin la vedere, pe masă.

— Nu ştiam cum stă treaba pe atunci, a spus el, răguşit.

— Eşti exasperant.

— Şi tu eşti enervantă, a ripostat el.

Mi-am apucat paiul ca şi cum ar fi fost o armă capabilă să înjunghie.

— Ai grijă, Pixie. Avem spectatori.

Porecla aceea m-a făcut să mă crispez.

Am reuşit să-mi desprind ochii de pe faţa lui absurd de arătoasă şi am aruncat o privire în jurul nostru. De masa noastră erau lipite mai multe perechi de ochi. Nu puteam să-i învinovăţesc pe oameni. Legenda oraşului spunea că Lucian şi cu mine nu ne puteam suporta. Faptul că ne văzuseră „savurând“ micul-dejun doar noi doi, împreună, probabil că aprinsese deja imaginaţia bârfitorilor. Oricare

dintre ei i-ar fi raportat scena fără nicio reticenţă mamei mele.

Am înfipt cu grijă paiul în patul de frişcă.

— Uite. De vreme ce eşti prea încăpăţânat să pleci şi nu ai chef să-mi spui de ce tu şi mama mea sunteţi cei mai buni prieteni, hai să găsim un subiect de conversaţie asupra căruia să cădem de comun acord şi care să ne ajute să depăşim amândoi acest mic-dejun interminabil. Ce părere ai despre... condiţiile meteo?

— Condiţiile meteo? a repetat el.

— Da. Putem fi de acord că afară pare că există condiţii meteo?

— Da, Sloane. Putem fi de acord că există condiţii meteo.

Tonul lui era atât de condescendent încât îmi venea să iau sticla de ketchup de pe suportul de inox şi să i-o torn în cap.

— E rândul tău, am spus.

— Bine. Sunt sigur că suntem amândoi de acord că te îmbraci ca o adolescentă tulburată.

— Mai bine aşa, decât ca un antreprenor de pompe funebre descreierat, am ripostat.

A zâmbit imperceptibil, apoi expresia i-a revenit la loc în plictiseala iritată de mai devreme.

Clopoţelul de la uşa restaurantului a zornăit şi Wylie Ogden şi-a făcut intrarea.

Conversaţiile tuturor s-au întrerupt când privirile s-au mutat de la noi la Wylie.

Pe chipul lui Lucian nu s-a clintit niciun muşchi, dar tot am simţit cum în jurul mesei noastre temperatura scade îngrijorător.

Nu-l văzusem prea des pe fostul şef al poliţiei de la incidentul în care Tate Dilton, un fost om al legii corupt, s-a aliat cu Duncan Hugo, fiul mafiotului, ca să-l împuşte pe Nash Morgan[2]. Wylie, a cărui şefie la secţia de poliţie fusese marcată de nepotisme şi favoritisme, fusese prieten cu ofiţerul căzut în dizgraţie, dar şi-a spălat păcatele, împuşcându-l mortal pe Dilton. Părerea mea despre Wylie se îmbunătăţise evident. Aproape că-i şi zâmbisem în singura ocazie când dădusem nas în nas cu el la alimentară.

Privirea fostului şef de poliţie s-a oprit asupra mesei noastre. A încremenit tot, cu excepţia scobitorii din colţul gurii sale, care se legăna în sus şi în jos. Apoi s-a răsucit brusc şi şi-a găsit un loc la capătul opus al tejghelei.

Privirea rece a lui Lucian a rămas lipită de el.

Am simţit ceva. Ceva care semăna suspect de mult cu vinovăţia, ceea ce m-a făcut să intru în defensivă.

— Ştii, dacă mi-ai fi spus totul, nu aş fi...

— Nu, m-a întrerupt el, ca şi cum i-ar fi spus unui copil mic să nu mai încerce

[2] Povestea se regăseşte în volumul II al trilogiei, *Lucruri pe care le ţinem ascunse*. (n.r.)

să-şi bage degetul într-o priză.

— Vreau doar să spun că...

— Las-o baltă, Sloane.

Aşa am şi făcut. Am lăsat-o baltă. Singura amintire a trecutului nostru comun era gustul amar care apăsa orice interacţiune.

Niciunul dintre noi nu avea de gând să ierte sau să uite. Ne prefăceam în continuare că nu ne roade povestea asta.

— Iată micul vostru dejun, a spus Bean cu voce tare.

A aşezat farfuriile aburinde pe masă cu o veselie forţată şi apoi, cu mare dezinvoltură, a strecurat ambele cuţite pentru unt în buzunarul şorţului.

7. Maleficul imperiu corporatist

Lucian

Birourile Rollins Consulting ocupau ultimul etaj al unei clădiri postmoderniste de pe G Street, în cartierul de afaceri din centrul DC-ului. Poziţia din apropierea Casei Albe însemna că strada din faţa clădirii era închisă în mod regulat ca să treacă numeroasele coloane oficiale ale demnitarilor aflaţi în vizită la Washington.

Uşile liftului s-au deschis, dând în holul de marmură lucioasă, decorat cu litere aurii impunătoare şi un dragon.

Petula Pe-aici Nu Se Trece Reubena îşi lua foarte în serios rolul de portar. Nimeni nu trecea de ea decât dacă avea autorizaţie expresă. O găsisem odată percheziţionând geanta propriei mele mame, care venise să luăm împreună prânzul, lucru care se întâmpla destul de rar.

— Bună ziua, domnule, a spus Petula, ridicându-se de pe scaun ca pentru a-mi da onorul.

Avusese o carieră militară îndelungată şi plină de decoraţii şi, după o lună de pensie, hotărâse că nu era făcută pentru o viaţă dedicată plăcerilor şi lenevelii.

Se îmbrăca precum o bunică bogată şi, deşi avea, într-adevăr, trei nepoţi, Petula îşi petrecea timpul liber escaladând stânci. Aceste informaţii mi-au parvenit în urma verificării amănunţite a antecedentelor, verificare la care erau supuşi toţi angajaţii. Nu făcuse nici măcar o dată comentarii despre viaţa ei personală şi avea o toleranţă scăzută faţă de oricine altcineva care vorbea prea mult despre sine.

— Bună ziua, Petula. Aţi avut vreo urgenţă cât am fost plecat?

— Nimic cu care să nu mă descurc, a spus ea ferm.

I-am ţinut uşa de sticlă, iar Petula a păşit apăsat în faţa mea, recitând programul zilei.

— Eşti aşteptat la o teleconferinţă la ora 2:15. Îl ai pe Trip Armistead programat la ora 3:00 şi pe Sheila Chandra la 3:15. Presupun că aceasta este fie o altă mutare diabolică, fie ai comis, în sfârşit, prima ta greşeală.

Trip era un congresman din Georgia şi un client care nu avea să se bucure de cele cincisprezece minute stabilite.

— Eu nu comit niciodată vreo greşeală, am spus, făcând un semn din cap spre asociatul în costum cenuşiu, al cărui nume nu mi-l puteam aminti.

Petula mi-a aruncat o privire inexpresivă.

— Voi chema paza. Cei de la curăţenie nu vor fi deloc încântaţi dacă vor trebui să scoată din nou pete de sânge de pe covor.

— O să fac tot ce-mi stă în puteri să minimalizez vărsarea de sânge, i-am promis.

Ne-am îndreptat spre hala cu biroul unde telefoanele sunau şi angajaţii făceau cu sârguinţă tot ceea ce îi plăteam să facă. Salariul de început la Rollins Consulting era de 80 000 de dolari pe an. Nu că aş fi fost eu prea generos. Ci pur şi simplu pentru că nu voiam să pierd timpul ocupând periodic slujbe prost plătite. Banii compensau, de asemenea, faptul că eram un şef exigent, ticălos, aşa cum probabil se şuşotea pe la dozatorul de apă. Dacă mi-aş fi plătit membrii echipei mai puţin, ar fi trebuit să fiu mai amabil. Şi ăsta nu era deloc scopul meu.

Ne-am plimbat printre birourile despărţite de paravane şi am trecut pe lângă trei săli de şedinţă ocupate. Ceea ce începuse ca o mică firmă de consultanţă politică cu un singur angajat, dispus să intre în rahat până la gât pentru clienţii săi, se transformase într-o organizaţie de 115 persoane care punea oamenii în funcţii înalte şi îi dădea afară din ele de câte ori era necesar. Şi încă nu mă deranja să joc murdar atunci când acest detaliu slujea obiectivelor mele.

O fluierătură ascuţită mi-a atras atenţia şi l-am zărit pe fostul şerif federal Nolan Graham dincolo de pereţii de sticlă ai biroului său, cu un telefon lipit de ureche. Ni se alăturase cu câteva luni în urmă, după ce încasase un glonţ pentru prietenul meu. Îi făcusem o ofertă pe care ar fi fost prost s-o refuze, iar el şi-a luat adio de la slujba sa guvernamentală.

— Te las cu Făt-Frumos, a spus Petula, aproape zâmbind spre Nolan.

Se părea că farmecul bărbatului reuşise să-mi crape în câteva locuri armura gravă şi serioasă. M-am oprit în pragul uşii lui Nolan.

— Ce vrei?

A închis telefonul şi a tastat ceva la calculator, cu un aer triumfător.

— Echipa cibernetică a mai găsit câteva piste financiare suspecte pentru ştii-tu-cine pe care ne străduim le desluşim. Câteva situaţii care seamănă mult cu spălarea de bani. Scriu raportul acum, în caz că amicii tăi de la FBI vor să arunce o privire mai atentă.

Era o graniță foarte subțire. Analiștii mei în domeniul securității cibernetice – mai cunoscuți sub numele de hackeri – și-au făcut scamatoriile practic ilegale pentru a găsi informațiile care puteau fi speculate. Odată ce am știut clar unde să căutăm, restul echipei a lucrat pentru a confirma și a transmite aceste informații într-un fel care să nu ducă la respingerea cazului în fața instanței.

Agenta specială Idler a fost suficient de inteligentă încât să nu pună prea multe întrebări despre modul în care aceste informații au ajuns la urechile mele.

— Avem nevoie de ceva mai important. De o ascunzătoare. De niște trasee de distribuție. De un personaj de rang superior care să aibă o problemă și care să poată fi atras de partea noastră.

De un detaliu care să dezintegreze organizația din interior.

— Ce pot să spun? Tipul nu e la fel de idiot ca fiu-său. Dacă nu te deranjează, de ce nu o lași pe Lina să se ocupe de unele informații? E la birou azi. Poate că va găsi o cale pe care noi nu o întrezărim.

— Are prejudecăți de ordin personal, am insistat.

Nu eram un șef de genul „ușa mea este mereu deschisă, iată aici registrul cu sugestii și reclamații!“ Nu voiam feedback. Voiam să le spun oamenilor ce au de făcut, fără grija că-mi vor ieși din cuvânt.

În plus, pe lângă faptul că era furioasă pe familia Hugo pentru că a răpit-o și aproape i-a ucis logodnicul, Lina refuza să se implice total în această slujbă. La început, jocul ei de putere cu jumătate de normă fusese amuzant. Acum mi se părea de-a dreptul exasperant.

Între Petula, Nolan și Lina, cărora nu le era câtuși de puțin teamă de mine, îmi făceam griji că restul angajaților le vor urma exemplul și vor începe să bată la ușa biroului meu pentru „o discuție rapidă“ sau ca să-mi propună să organizez o petrecere de sărbători la serviciu.

Nolan s-a lăsat pe spate în scaun.

— Să vedem. Dacă tu ești sacul, atunci Lina e peticul.

— Nu am timp pentru prostiile tale fără noimă în după-amiaza asta.

— Doar ca să fie clar, tu ești sacul care și-a găsit peticul în această metaforă, a spus el.

— Nu am nicio prejudecată personală, am mințit.

Nolan s-a apucat să scotocească disperat prin sertarele biroului său.

— Ce cauți? l-am întrebat.

A făcut o pauză, apoi a zâmbit.

— Un extinctor ca să-ți sting incendiul din pantaloni.

— Credeam că ai devenit mai puțin enervant de când ți-ai ras mustața. M-am înșelat amarnic.

De fapt, îmi era semnificativ mai simpatic după ce renunțase la întâlnirile cu Sloane, o cerință absolută a angajării sale în firma mea.

La naiba!

Am aruncat o privire la ceas.

Nici măcar nu ajunsesem la mine în birou şi mă şi gândeam la ea. Luasem micul-dejun cu femeia asta. De ce nu puteam să uit de ea şi să-mi văd de treburile mele serioase? Sloane Walton nu a făcut niciodată nimic din ceea ce mi-aş fi dorit eu să facă. Îmi doream o viaţă în care nimic să nu mă determine să mă simt neputincios, lipsit de control, iar până nu găseam o modalitate de a scăpa de ea, aş fi fost mereu vulnerabil.

— Ziceam şi eu aşa. Se pare că tu aştepţi ca ea să-şi dovedească loialitatea, iar ea aşteaptă ca tu să dovedeşti că meriţi să-ţi fie loială. Dacă voi doi nu încercaţi să ajungeţi la un numitor comun, nimeni nu va scăpa viu din jocul acesta nenorocit de putere.

Mi-a luat o clipă ca să-mi dau seama că vorbea despre Lina, nicidecum despre Sloane.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea.

— La asta sunt buni prietenii. Că tot veni vorba, vrei să te ajut cu agenţii federali astăzi? Pot să stau în spatele tău şi să mă strâmb periculos, a propus Nolan.

— N-am nevoie de întăriri.

Cu cât erau mai puţini oameni implicaţi direct în ancheta care-l privea pe Anthony Hugo, cu atât era mai bine. Dacă Hugo afla ce făceam, voiam ca atenţia lui să se concentreze doar asupra mea.

— Vreau să analizez în profunzime dosarul partenerilor de la *Fund It* în zece minute, i-am ordonat.

— E deja la tine pe birou, a spus el, aruncându-şi cu aroganţă nişte M&M cu alune în gură.

Era mai puţin amuzant să le dau ordine oamenilor când ei deja ştiau ce vreau şi le şi executaseră.

Cu o mormăială nemulţumită, am plecat şi m-am îndreptat spre biroul meu.

— Cu plăcere, a strigat Nolan după mine.

Câteodată mă întrebam de ce mă mai obosisem să angajez oameni. Erau cu toţii nespus de enervanţi.

— Bună ziua, domnule Rollins, a ciripit o roşcată veselă care părea mai degrabă că ar trebui să înveţe pentru examenul de obţinere a permisului de conducere decât să muncească la una dintre cele mai necruţătoare firme de consultanţă din ţară.

Mai bine aş fi lucrat de-acasă.

Holly avea 22 de ani, era mama a doi copii şi aceasta era ceea ce ea numea prima ei slujbă de „om mare“. Îmi era îngrozitor de recunoscătoare, ca şi cum serviciul acesta şi salariul ar fi fost nişte favoruri personale pe care i le acordasem.

Mă făcea să mă simt nelalocul meu.

— Părul tău este... interesant, am spus.

Ea s-a răsucit, arătându-mi ceafa, fără să-i ceară nimeni asta. Astăzi îşi purta părul în două cozi groase şi încolăcite, care arătau de parcă nişte păsări încercaseră să-şi croiască drumul printre ele, eşuând într-un mod lamentabil.

— Vă plac? Se numesc *bubble braids.* Am un canal pe YouTube...

— Nu-mi pasă, am spus.

Ea a chicotit ca o fetişcană.

— Sunteţi atât de amuzant, domnule Rollins.

— Nu. Nu sunt, am replicat.

Ea mi-a respins afirmaţia, fluturându-şi mâna.

— Voiam doar să vă anunţ că v-am lăsat un mic cadou pe birou. M-aţi întrebat ieri ce mâncam la prânz, aşa că v-am adus ceva să încercaţi.

Nu o întrebasem nimic despre prânzul ei. Îi sugerasem să nu mai pună supă de peşte la microunde în sala de recreere, pentru că locul mirosea apoi precum cala unui trauler de crabi.

— Chiar nu trebuia să te deranjezi.

— Măcar atât să fac şi eu, a spus ea veselă.

— Ce grijulie, a zis Petula, răsărind din nou lângă mine, ca un lunetist de elită. Domnul Rollins îţi va savura cu siguranţă supa la gustarea de după-amiază.

Holly a zâmbit spre noi.

— Aşteptaţi până vă gătesc curryul meu de tofu!

Am privit-o îndepărtându-se ţopăind.

— Doamne, la ce mă gândeam când am angajat-o? am murmurat.

— Te gândeai că are nevoie disperată de o slujbă ca să-şi poată întreţine cei doi copii. Crede că eşti un cavaler în armură strălucitoare, a explicat Petula, deschizând uşa biroului meu.

Nu eram deloc cavalerul. Eram balaurul.

— Atunci ori este complet dezinformată, ori deliberează, am mormăit intrând la mine în birou.

Spaţiul era conceput ca să intimideze şi să impresioneze. Biroul de sticlă, canapeaua de un alb imaculat, lemnul închis la culoare nu aveau nimic familiar sau confortabil. Totul era formal, rece. Se asorta cu mine.

— Nu e cel mai rău lucru din lume să ai angajaţi care nu sunt îngroziţi de tine, a spus Petula, ocupându-se să apese telecomanda ca să deschidă jaluzelele, să pornească monitoarele de pe birou şi să organizeze hârtiile în funcţie de prioritate, în timp ce eu îmi agăţam haina în cuierul de pe uşă.

— Cu Nolan şi Holly aici, te-ai înmuiat de tot, m-am văicărit.

— Insist să-ţi retragi această insultă, altfel voi spune tuturor că plângi la reclamele organizaţiilor de salvare a animalelor.

Ferestrele imense au dezvăluit priveliştea impresionantă a cartierului de afaceri din DC. Majoritatea clădirilor erau încă vopsite cu un strat de alb

impecabil, ca pentru a acoperi parcă murdăria şi păcatele din spatele uşilor închise, în mijlocul capitalei naţiunii americane.

— Prefer ca oamenii să fie îngroziţi. Pentru că atunci nu încearcă să discute cu mine despre *bubble braids*, ce naiba or fi alea. Şi tu de ce eşti atât de drăguţă cu ea? Eşti rea cu toată lumea.

Petula a pufnit.

— Nu sunt rea. Sunt eficientă. Amabilităţile sunt o pierdere de timp şi de energie.

— Sunt de acord din toată inima.

— Ce vrei să fac cu asta? a întrebat ea, cu recipientul cu supă de peşte în mână.

— Arunc-o pe fereastră.

M-a fixat cu privirea, aşteptând.

— Bine. Pune-o la mine-n frigider.

O voi arunca atunci când voi fi sigur că nu mă prinde nimeni.

— Nu arunca recipientul. O să-l vrea înapoi, a ordonat Petula.

La naiba.

— Altceva? am întrebat, iritat.

Petula a aranjat dosarele de pe biroul meu, bătând uşor în ele.

— Astea au prioritate. Ai o întâlnire la ora 7:00 cu doi dintre vicepreşedinţii de la Democracy Strategies, la Wellesley Club. Iar detectiva aceea va ajunge aici probabil în scurt timp. Am informat-o că nu eşti absolut deloc disponibil în această după-amiază, dar a insistat cu tupeu.

Cât timp ea vorbea, m-am îndreptat spre fereastră şi am privit spre Washington, întrebându-mă ce părere ar avea Sloane despre acest loc şi despre toate realizările mele.

Devenisem cineva. Creasem un imperiu. Şi ajunsesem suficient de puternic, suficient de bogat, suficient de important pentru ca nicio ameninţare să nu-mi poată răpi ceea ce construisem. Învisesem fantomele trecutului.

— Mulţumesc, Petula. Asta e tot, am zis, brusc nerăbdător să mă cufund în muncă.

Ea m-a privit de sus.

— Ştiu că asta e tot, pentru că nu mai am nimic pentru tine. O să te anunţ când va sosi detectiva cu pricina. Şi o voi trimite pe Holly la tine cu cafeaua când e gata.

— Nu...

Dar ea deja ieşea pe uşă cu aroganţă, închizându-mi gura.

Au mai trecut trei minute chinuitoare de discuţii despre vreme şi despre interesul brusc al fiului ei de a se uita pe YouTube la alţi copii jucând jocuri video, înainte să-i smulg lui Holly cafeaua din mâini.

Eram abia la al doilea dosar prioritar, o verificare a antecedentelor unui

candidat la funcţia de guvernator în Pennsylvania, când „acea detectivă“ a bătut cu ambii pumni în uşa mea de sticlă. I-am făcut semn să intre.

Nallana Jones era o detectivă particulară ale cărei buzunare adânci erau umplute de clienţi ca mine, care-şi permiteau să plătească o căruţă de bani pentru munca de jos. Astăzi era îmbrăcată ca o mamă de vârstă mijlocie din suburbii, ieşită la jogging, cu un trening de proastă calitate şi o borsetă voluminoasă. Avea o perucă scurtă, castanie, sub o şapcă de baseball cu însemnele unui dealer auto. Pe tricoul ei roz scria ADOR PISICILE MAINE COON.

— Arăţi ridicol, i-am spus.

— Asta e şi ideea. Nimeni n-o bagă în seamă pe Maude, ajunsă la vârsta mijlocie, când foloseşte banda de alergare a sălii de sport a amantei.

— Să înţeleg că deghizarea asta e pentru o altă misiune de-ale tale?

— Da.

A scos un USB din borseta de la brâu şi l-a aşezat pe birou.

— Asta a sosit ieri de la colaboratoarea mea din Atlanta. Copiile de siguranţă sunt deja salvate în *cloud*. Am adăugat, de asemenea, un filmuleţ scandalos de la sosirea tipului tău în oraş, de dimineaţă. La locul potrivit, la momentul potrivit. Orice plănuieşti să faci cu aceste informaţii, sunt solide. N-are cum să scape.

— Impresionant ca întotdeauna, Nallana.

— Păi, aşa stau lucrurile. De aceea mă plăteşti cu bani grei, a spus ea, lovindu-şi genunchii. În orice caz, trebuie să plec. Avem o tânără de 22 de ani care urmează să se întâlnească cu sponsorul ei, căsătorit, în vârstă de 58 de ani, pentru o şedinţă privată de antrenament. Nu pot să întârzii.

— Te sun când mai am nevoie de tine.

M-a salutat cu două degete duse la frunte şi a ieşit pe uşă.

Am introdus USB-ul în laptopul meu securizat şi m-am uitat prin fişiere. Erau treizeci şi ceva de fotografii şi câteva filmări. Fiecare dintre ele era suficientă pentru a distruge cariera unui om. Am printat două dintre cele mai bune fotografii, am copiat fişierele într-un folder nou, cu parolă, în propriul meu *backup*, apoi am şters ce era pe USB.

Am ridicat telefonul şi am format numărul de interior al Linei.

— Care-i treaba, şefu’? a întrebat ea cu o nuanţă de sarcasm atât de subtilă încât nu eram prea convins că o folosise.

— S-ar putea să am o misiune pentru tine, am spus.

— Una adevărată sau o altă sarcină de comis-voiajor?

— Vino-ncoace.

Câteva secunde mai târziu, a apărut în prag. I-am făcut semn să intre şi să ia loc.

Picioarele ei lungi au străbătut imediat spaţiul dintre uşă şi biroul meu. S-a aşezat pe scaun şi şi-a încrucişat frumos cracii unul peste celălalt.

— Cum de nu ai urme de degete pe toată sticla aia? a zis ea, uitându-se la

suprafaţa imaculată a biroului meu.

— Evit să fiu neglijent. Ceea ce va trebui să faci şi tu.

I-am întins cele două fotografii.

— Ştii cine e acest bărbat?

A studiat pozele.

— Tipul ăsta care arată de parcă s-ar fi născut cu cravată la gât e Trip Armistead, clientul nostru şi actualul membru al Camerei Reprezentanţilor. Habar n-am cine este dansatoarea topless, dar jur că mă rad în cap dacă e majoră.

M-am uitat iute la ceas.

— Ai 23 de minute la dispoziţie pentru a folosi aceste fotografii şi informaţiile din dosarul parolat pentru a obţine un pont anonim convingător care poate fi trimis către instituţiile de presă prestigioase la alegerea ta.

— Chiar le trimitem sau le folosim doar ca să-l speriem de moarte pe vechiul nostru amic Trip?

— A doua variantă.

Omul avea coloana vertebrală a unui crustaceu. O lovitură rapidă şi gata, era terminat.

— Distractiv. Mă bag, a spus ea, ridicându-se de pe scaun.

— De ce nu ai acceptat slujba cu normă întreagă? am întrebat-o.

A făcut o pauză, apoi s-a lăsat înapoi pe scaun.

— Mai contează? a întrebat ea ironic.

— N-am cum să ştiu până nu-mi spui tu. E vorba de remuneraţie? Nash are vreo problemă cu faptul că lucrezi pentru mine?

— Compensaţia financiară este corectă. Munca pare să fie interesantă din câte ne permiţi să observăm. Nash e încântat că sunt acasă în fiecare zi.

— Atunci care-i treaba?

— Sloane.

Am strâns tare stiloul din mână.

— Nu pari genul de femeie care să-i lase pe alţii să ia deciziile în locul ei, i-am replicat cu aceeaşi monedă.

Lina a râs.

— Sloane nu mi-a spus să nu accept slujba. Ezit pentru că te porţi ca un dobitoc cu una dintre puţinele mele prietene din motive vagi, pe care amândoi refuzaţi să mi le explicaţi.

Nu am spus nimic şi Lina a continuat:

— Poate că aveţi ceva de împărţit de zeci de ani din cauza unui lucru care s-a întâmplat când eraţi practic nişte copii, ceea ce ar fi demn de milă. Sau poate că aţi avut o aventură toridă şi secretă care s-a terminat prost şi acum nu o mai suportaţi, ceea ce ar fi imatur. Poate că ţi-a călcat tarantula când învăţa să conducă. Sincer, nu mă interesează de ce. Concluzia este că nu vreau să-mi dedic viaţa profesională unui bărbat care se poartă urât cu prietena mea. Acum, dacă mă

scuzi, am un politician de şantajat.

Trip Armistead era un sudist cu părul blond şi ochi albaştri, care se mândrea cu farmecul şi pedigriul său.

Era, de asemenea, un nemernic care nu mai era util nimănui.

A intrat în biroul meu, cu braţele desfăcute şi cu palmele în sus, ca un om sigur de importanţa sa. Abia aşteptam să distrug faţada asta.

— Lucian, vechiul meu prieten. Ar fi trebuit să facem asta în Atlanta. Eram în echipament, pe terenul de golf, acum două zile, a spus Trip, îndreptându-se direct spre sticla de burbon pe care o ţineam pe o măsuţă, într-un colţ.

Şi-a turnat un pahar şi a arătat spre mine.

— Vrei şi tu?

— Nu, mulţumesc, Trip. Mă tem că întâlnirea noastră nu va dura suficient de mult ca să-ţi termini paharul.

— Despre ce e vorba? a întrebat el cu amabilitate, aşezându-se pe unul dintre scaunele din faţa biroului meu.

— Nu vei candida la Senat. De fapt, nu vei candida nici măcar pentru realegere. Vei demisiona din funcţie şi vei dispărea din lumina reflectoarelor ca un gândac de pe podeaua bucătăriei.

— Poftim?

Degetele i s-au albit pe pahar, încordate. M-am ridicat şi am înconjurat biroul.

— Când m-am alăturat echipei tale, m-ai asigurat că nu vor fi probleme, nici mici secrete murdare. Îţi aminteşti?

Trip a înghiţit din reflex.

— Bineînţeles. Ţi-am dat cuvântul meu. Nu ştiu ce ai auzit, dar nu am fost decât...

— Te voi opri aici, Trip, pentru că, dacă mă minţi în faţă, lucrurile se vor înrăutăţi. Iar eu nu am timp pentru chestii urâte.

I-am întins dosarul pe care Lina îl pregătise în timp record.

Lui Trip i-a alunecat paharul din mână.

L-am prins înainte să cadă şi l-am pus pe birou, trântindu-l sonor.

— Văd că ţi-am atras atenţia.

— Cum... De ce?

Tupeul, încrederea în sine se destrămau cu viteza luminii.

— Ştii cine sunt, nu-i aşa, Trip? Înţelegi cât de serios sunt când vine vorba despre protejarea clienţilor cât timp le netezesc drumul spre istorie. Eşti chiar atât de prost să-ţi imaginezi că te-aş crede pe cuvânt? Eu îmi protejez investiţiile... chiar şi de ele însele.

— Am o soţie, două fiice.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la ele înainte de a plăti două prostituate în mai puţin de douăzeci şi patru de ore.

Acum tremura vizibil.

— Te-am avertizat ce se va întâmpla dacă te pui cu mine, i-am reamintit.

— Nu m-am pus cu tine. Nu e ceea ce pare, s-a răstit el.

— Fata pe care ai angajat-o în această dimineaţă? A împlinit optsprezece ani săptămâna trecută. Câţi ani are fiica ta cea mare? Şaisprezece? am întrebat.

— E dependenţă de sex. O să mă tratez, a ripostat Trip. Vom păstra tăcerea, voi urma un tratament şi totul va fi bine.

Am clătinat din cap.

— Văd că încă nu pricepi. Eşti terminat. N-ai cum să te laşi la mila judecăţii alegătorilor, te vor mânca de viu. Mai ales că ai ratat votul privind ajutoarele pentru veterani pentru că dăduseşi bani ca să primeşti o felaţie.

Fruntea i s-a umplut de mici broboane de sudoare.

— Ai aruncat totul pe fereastră pentru că nu ţi-ai putut ţine scula în pantaloni. Cariera, viitorul. Familia. Soţia te va părăsi. Fiicele tale sunt suficient de mari cât să afle fiecare detaliu picant al vieţii sexuale... extracuriculare a lui tati. Nu te vor mai privi niciodată la fel.

Am dat din cap spre dosarul deschis din poala lui.

— Am aranjat deja să redactăm un comunicat de presă, în care vom transmite că firma mea a fost nevoită să rupă legăturile cu tine după ce a aflat despre escapadele tale sexuale.

A închis ochii, iar eu a trebuit să mă uit în altă parte când a început să-i tremure buza.

— Te rog. Nu face asta. Fac orice, m-a implorat el.

Era încă un alt nume slab şi jalnic adăugat lungii liste de bărbaţi care riscau totul doar ca să facă sex.

— Te las să alegi. Vei demisiona imediat din Congres. Te vei duce acasă şi le vei spune soţiei şi fiicelor tale că ai avut o revelaţie şi că timpul petrecut împreună e prea preţios. Nu mai vrei să ai o slujbă care te ţine atât de mult departe de ele. Vei merge la terapie. Sau nu. Îţi vei salva căsnicia sau nu. Dar nu-ţi vei mai înşela vreodată soţia. Pentru că, dacă o faci, voi trimite cópii ale fiecărei fotografii şi ale fiecărui filmuleţ soţiei tale, părinţilor tăi, congregaţiei tale bisericeşti şi fiecărui ziarist de aici până-n Atlanta.

Trip şi-a lăsat capul în mâini şi a gemut devastat.

Aproape că mi-aş fi dorit să se împotrivească mai aprig, apoi mi-am înăbuşit acest sentiment.

— Ieşi de-aici. Du-te acasă şi nu-mi mai da niciodată vreun motiv să împărtăşesc informaţiile pe care le-am adunat.

— Pot să mă-ndrept. Pot să fac mai mult, a spus el, ridicându-se de pe scaun ca o marionetă mânuită cu sfori.

— Nu-mi pasă, am spus, conducându-l spre uşă.

Era slab. Nimeni nu putea să construiască un lucru serios pe temeliile

slăbiciunii.

Am deschis uşa şi i-am ţinut-o. Trip a ieşit, cu ochii în jos.

— Tocmai o aduceam pe doamna Chandra, domnule, a spus Petula.

Trip şi-a ridicat privirea, şi-a dat seama că a fost înfrânt definitiv şi umerii i s-au pleoştit.

— Ce mică-i lumea, Trip, a zis Sheila Chandra cu accentul ei mieros din Georgia.

Apoi a privit ba spre mine, ba spre fostul meu client.

— Sheila va candida pentru locul pe care îl laşi liber cu atâta amabilitate, Trip, am spus. Mă bucur că putem conta pe sprijinul tău.

Trip mi-a aruncat o privire de rămas-bun, cu ochii înroşiţi, şi nu a mai adăugat nimic, ieşind din birou. Sheila s-a întors spre mine, cu sprâncenele ridicate.

— Cred c-o să am nevoie de o explicaţie... şi de un pahar cu tărie.

O bătaie în uşa biroului meu m-a trezit la realitate, distrăgându-mi atenţia de la lista de e-mailuri care nu se sfârşea niciodată. Am ridicat ochii şi am văzut-o pe Lina dincolo de geam. Era trecut de ora şase. Oraşul din faţa ferestrelor mele lumina cerul nopţii. Majoritatea angajaţilor plecaseră acasă, dar trebuia să recuperez timpul petrecut în Knockemout.

I-am făcut semn să intre.

— E gata? am întrebat, trimiţând un răspuns şi deschizând următorul mesaj.

— Da.

— Bine. Ieşi acum. Am treabă.

A ignorat ordinul meu şi s-a aşezat pe scaunul de vizavi de mine.

— Cum a mers cu Chandra?

Mi-am dat jos ochelarii de citit, resemnându-mă în faţa acestei conversaţii nedorite.

— Bine.

Femeia mă acuzase de manipulări absolut machiavelice, ceea ce pentru mine era un adevărat compliment. Apoi acceptase să ia în considerare propunerea mea de a ocupa locul pe care Trip îl lăsase vacant, înainte de a candida pentru o funcţie mai înaltă. Faptul că nu s-a repezit imediat la oferta mea m-a convins că luasem decizia corectă. Ar fi avut mai mulţi alegători tineri, ar fi făcut mai multe lucruri bune pentru aceştia şi nu ar fi ratat o oportunitate unică, aşa cum făcuse predecesorul ei.

Văzuse oferta mea aşa cum trebuia s-o vadă: o şansă de a face în sfârşit munca pe care şi-o dorise dintotdeauna.

— Care este scopul tău final? m-a întrebat Lina.

— Asta e o întrebare extrem de personală din partea cuiva care nu lucrează oficial pentru mine.

— Fă-mi pe plac. Chiar azi l-ai forţat pe unul dintre clienţii tăi să renunţe la

scaunul în care tu l-ai instalat şi l-ai pus să se târască ruşinat în faţa înlocuitoarei pe care tot tu personal i-ai ales-o. Apoi m-ai pus să-i livrez un plic plin de bani unei prostituate care pare că abia şi-a sărbătorit majoratul şi ai deschis uşa unei case foarte scumpe, cu porţi păzite, din Georgetown.

— Ai vreo întrebare, de fapt?

— Am verificat adresa, a spus ea, făcând o pauză pentru a-şi admira inelul de logodnă de pe mâna stângă.

Bineînţeles că o verificase.

— Există vreun scop în toate astea?

— Au fost necesare câteva săpături. Dar se pare că acea casă mare şi frumoasă de cărămidă din acel cartier liniştit şi luxos e o ascunzătoare pentru victimele abuzurilor domestice şi ale traficului sexual. De asemenea, se pare că este deţinută de Yoshino Holdings, o filială a filialei acestui grup de consultanţă.

Era enervant de bună în meseria ei.

— Încă aştept să aflu ce vrei să spui, am zis.

— Nu-mi dau seama dacă eşti un personaj bun sau rău.

— Are vreo importanţă?

M-a privit drept în ochi.

— Cred că are, pentru amândoi. Faci nişte mişcări ostentative, doar pentru a reaminti cetăţenilor că eşti un tip mare şi puternic de care ar trebui să se teamă? Sau muţi piesele pe cea mai mare tablă de şah din lume pentru binele mai multor oameni?

— Te-am angajat pentru creierul tău brici. De ce nu ţi-l pui la contribuţie, spunându-mi ce crezi?

S-a aplecat, sprijinindu-şi coatele pe genunchi.

— Cred că-ţi pui amicii în poziţii de putere şi nu doar pentru că ei te plătesc să faci asta. Sheila Chandra este directoarea unei şcoli elementare. Nu are destui bani ca să-ţi plătească onorariile. Nu doar că-i dai papucii lui Trip şi portofelului său gras, ci îi distrugi cariera, invocând faptul că te-a minţit. Dar eu cred că e mai mult decât atât. Cred că nu-ţi plac oamenii răi aflaţi la putere. Iar asta se bate puţin cap în cap cu reputaţia pe care ţi-ai construit-o – că eşti înspăimântător, nemilos, de-a dreptul malefic pe alocuri.

Am întins mâinile.

— Ce pot să spun? Sunt un om complicat. Ar trebui să te duci acasă, la Nash.

— Lucrează până târziu în seara asta. Dacă mă alătur echipei tale, vreau să ştiu ce vrei să obţii din toate astea. Speri să ai un preşedinte al Statelor Unite la degetul mic?

— Asta crezi tu?

— La suprafaţă, aşa pare. Dar mă întreb dacă nu cumva ai misiunea solitară de a transforma lumea într-un loc mai bun.

— Mă confunzi cu un soi de erou.

— A, nicidecum. Să nu uităm grămada de vieţi distruse pe care o laşi în urma ta.

Mi-am împreunat braţele peste piept.

— Nu distrug nicio viaţă care nu merită distrusă.

Cel puţin asta mă străduiam să fac.

— Dar îţi face mare plăcere să le distrugi pe cele care merită.

— Da.

Lina a înclinat din cap şi a zâmbit.

— Cred că îmi cam place asta la tine.

— Sunt încântat că am aprobarea ta, am spus sec.

Mi-a mai aruncat o privire lungă, curioasă, apoi a dat din cap.

— OK. Voi accepta slujba cu zece la sută în plus la salariu faţă de cât mi-ai oferit, deoarece eu şi Nash construim o casă şi îmi doresc un dulap de mărimea unui teren de baschet. Dar dacă începi să virezi spre partea întunecată sau ceva de genul ăsta, am plecat de aici.

— OK. Zece la sută. Nicio parte întunecată. Voi vorbi cu cei de la Resurse Umane. Acum dispari, ca să distrug mai multe vieţi în continuare.

— Şi mai vreau ceva.

— Ce anume? am întrebat, exasperat.

— Vreau să particip la ancheta secretă a lui Hugo.

— Care anchetă secretă a lui Hugo? am făcut eu ochii mari.

— Cea despre care se presupune că eu nu ştiu nimic. Din cauza lui Hugo, aproape că l-am pierdut pe Nash şi Nash aproape că m-a pierdut pe mine. Vreau ca omul ăla să fie închis într-o celulă sau într-o cutie. Nu fac mofturi. Dar vreau să-l ajut să ajungă acolo.

— S-a făcut. Acum lasă-mă în pace.

— Încă o întrebare. De ce eşti aşa de nesimţit cu Sloane?

— Cară-te.

— Şi ea de ce e nesimţită cu tine? a adăugat, înclinând capul.

— La revedere, Lina.

— Dacă niciunul dintre voi nu mă luminează, va trebui să încep să cercetez de capul meu.

— Atunci îmi voi anula oferta şi te voi concedia.

S-a ridicat şi mi-a aruncat un zâmbet.

— Cred că va fi distractiv să lucrez cu tine.

— Ce mai face Nash? am zis în timp ce se îndrepta spre uşă.

Lina s-a răsucit, cu o sprânceană arcuită.

— N-ar trebui să-l întrebi pe el?

— Te întreb pe tine.

Nash trecuse printr-o perioadă neagră după ce fusese împuşcat, iar Lina îl ajutase să iasă din starea aceea..

Expresia i s-a domolit, ca de fiecare dată când vorbea despre logodnicul ei. Mă îndoiam că era conştientă de asta şi mă îndoiam şi mai mult că i-ar fi plăcut să subliniez acest fapt.

— E OK. Umărul i s-a refăcut aproape în întregime şi nu a mai avut niciun atac de panică din toamnă.

— Bravo.

— Apropo de Nash. Va trebui să mă angajez, oficial, cu normă întreagă începând de marţi. Pentru că luni mă duc să-mi caut rochie de mireasă.

— Dacă vrei pe cineva care să te întrebe de ce achiziţionarea unei rochii de mireasă pare un chin pentru tine, ai venit la persoana nepotrivită.

Ea a pufnit dispreţuitor.

— N-am spus că e un chin.

— Nu-mi pasă.

— Pur şi simplu, nu-mi plac ţinutele alea înfoiate şi drăgălaşe, iar Naomi şi Sloane şi-au luat o zi liberă ca să vină până aici şi să mă privească defilând ca o mireasă Barbie.

Sloane. Inima mea a luat-o la galop.

În ciuda eforturilor, creierul meu contabiliza fiecare moment când numele femeii apărea în conversaţie.

Sloane venea în oraşul meu.

— Adu-le la birou, am spus.

Lina s-a uitat la mine de parcă mi-aş fi pierdut minţile.

— De ce?

— Sunt prietenele tale. Sunt convins că le-ar plăcea să vadă unde lucrezi oficial de acum două minute.

A mijit ochii şi şi-a dus un deget cu o manichiură perfectă la bărbie.

— Hmm. Aş putea crede că vrei s-o aduc pe Sloane în sanctuarul tău secret.

— Mă enervezi. Du-te acasă înainte să te concediez.

— Fii mai drăguţ cu ea, mi-a poruncit.

— Altfel ce se-ntâmplă?

— Altfel îţi voi transforma viaţa profesională într-un ocean de nefericire, în timp ce-mi fac treaba. Şi mă pricep foarte, foarte bine la nefericire.

Emry: Cele două bilete la simfonie pe care mi le-ai adus acasă e felul tău de a mă invita la o întâlnire?

Eu: Du-le peste drum. Bate la uşă. Şi INVIT-O. LA. O. ÎNTÂLNIRE. Dar mai întâi schimbă-ţi cămaşa. Vrei să fii „un tip dezirabil pentru o ieşire în oraş“, nu „bunicul simpatic“.

Emry: Nu e nimic rău în a fi simpatic.

8. Alergie la rochia de mireasă

Sloane

Pentru prima dată de la moartea tatei, m-am trezit, am făcut duş, m-am îmbrăcat şi am fost gata de plecare mai devreme decât era cazul. Era prima zi a revenirii mele oficiale în lume. Mama avea dreptate. Nu puteam să mă complac la nesfârşit în amărăciune. Oricum nu mă pricepeam la asta. Aşa că astăzi îmi dau cu ruj pe buze, zâmbesc şi mergem să cumpărăm rochii de mireasă. Mâine mă voi întoarce oficial la muncă.

Am dus farfuriile de la micul-dejun în chiuvetă şi m-am strâmbat când am găsit-o deja plină de farfurii şi castroane murdare. O povară apăsătoare – a vinovăţiei – mi s-a aşezat pe umeri.

Energia era un bun preţios, iar eu deja mi-o consumasem pe toată strângându-mi părul în coadă.

Mai aveam 30 de minute până când trebuia să plec. Puteam să spăl farfuriile, dar oare aveam cu adevărat forţa mentală necesară pentru încărcarea strategică a maşinii de spălat vase? Am tras cu ochiul înăuntrul acesteia şi am scos un geamăt. Era deja plină şi, judecând după miros, vasele dinăuntru nu erau deloc curate.

Mormăind pe sub mustaţă, am deschis dulapul de sub chiuvetă şi am scos sticla de detergent. Era goală.

Iritată, am aruncat-o în chiuvetă. Zăngănitul de vase care a urmat a făcut ca pisica să se năpustească în bucătărie în galop, ca un ponei curios.

— Ştii, ai putea să mă ajuţi cu treburile casei. Ca să-ţi câştigi pâinea, i-am spus.

Miau Miau a strănutat dispreţuitor şi a trecut legănându-se pe lângă mine.

M-am uitat la ceasul cu furculiţă şi cuţit de pe perete, aşezat lângă un desen cu un castron de fructe.

Dacă plecam acum, puteam să mă opresc la una dintre cafenelele mişţocuţe din DC, unde îşi începeau ziua pasionaţii de cafea cu costume elegante, şi să mă răsfăţ cu o băutură scumpă şi inutilă, hipercalorică.

Sau puteam să tai ceva simplu de pe lista mea cu lucruri pe care le aveam de făcut.

Am tras aer în piept, dând la o parte părul care-mi încadra faţa. Exista un lucru de care mă puteam ocupa şi care m-ar fi scutit de alte probleme considerabile: profilul meu de pe aplicaţia de *dating*. Dacă îl completam acum, n-aş mai fi fost nevoită să mint atunci când Lina şi Naomi m-ar fi întrebat despre el.

Am lăsat haosul din bucătărie în urma mea şi am ajuns în sufrageria cu tapet

cu fructe de pădure şi cu mobilierul ei antic şi greoi. Acolo m-am trântit pe scaunul de catifea cu spătar, între dulapul de porţelanuri care conţinea mai multă băutură decât bibelouri şi fereastra cu vitralii.

Miau Miau a sărit pe masă şi şi-a întins circumferinţa considerabilă peste napron.

Pe suprafaţa mătăsoasă şi roşiatică a mesei era deja vizibil un ghem de păr de mâţă. Lumina mată a soarelui de dimineaţă arunca o rază, care parcă mă certa, pe masa prăfuită. Am tras aer în piept. Doliul şi letargia nu-mi aduseseră nici mie, nici casei mele vreun mare beneficiu.

— M-am dat cu rimel şi mi-am pus haine drăguţe în dimineaţa asta. E un început. Diseară, o să şterg praful şi o să dau cu aspiratorul, am anunţat pisica în timp ce deschideam aplicaţia pe care Stef mă obligase s-o descarc. Îhhh. Se numeşte *Singlez*, cu z.

Pozele cu „burlaci sexy în apropiere de mine“ m-au făcut să mă binedispun.

— Ştii, a trecut ceva timp de când n-am mai făcut sex. Poate că aici o să-l întâlnesc rapid pe viitorul meu soţ perfect, apoi o să fac sex şi o să ies din depresia asta.

Sexul de calitate, fie în cadrul unei relaţii, fie în cadrul unui flirt transformat în aventură de o noapte, fusese întotdeauna o resetare plăcută pentru mine. Ca o zi la spa, cu mai multă nuditate.

Miau Miau nu părea deloc impresionată. A continuat să-şi spele lăbuţele din faţă cu limba ei roz.

Mi-am întors ochii spre ecran. Nume de utilizator.

Probabil că aici nu trebuia să fiu prea creativă. La urma urmei, aveam o rată de succes de sută la sută când trebuia să agăţ prin baruri. Nu putea fi prea greu să găsesc pe cineva cu care să mă potrivesc pe o aplicaţie menită să cupleze oameni.

Am aruncat o privire prin cameră, în căutarea inspiraţiei. Cărţi. Băutură. Praf. Pisici.

Degetele mele au zburat apoi peste taste.

— Fii atentă aici, am zis. Four-EyedCatLibrarian nu e luat de nimeni.

Miau Miau mi-a aruncat o privire nemulţumită, apoi a căscat, arătându-şi colţii.

Pasiuni? Asta era uşor.

— Pisicile irascibile, cărţile şi pantalonii comozi, am murmurat în timp ce scriam.

Ce caut? Opţiunile standard nu erau foarte precise. Existau şi alte preferinţe, între companie şi căsătorie. M-am hotărât să aleg „altele“ şi am tastat ce mi-a trecut mai bine prin cap.

— OK. Mai avem nevoie doar de câteva poze şi putem începe.

Am căutat în galeria foto a telefonului şi am selectat câteva selfie-uri drăguţe.

— Bum! Gata, am anunţat, lăsându-mi telefonul să-mi cadă în poală ca un microfon.

Durase doar patru minute, iar acum nu mai trebuia să-mi mint prietenele. Începusem să fiu impresionată de propria persoană cu această revenire spectaculoasă.

M-am uitat în jur, în căutarea altei sarcini uşoare de bifat şi mi-am amintit că-i promisesem mamei că voi aduna toate dosarele vechi ale tatei. Din moment ce tot mă vedeam azi cu Lina, puteam să i le dau ei, în loc să-i fac personal o vizită Satanei la Costum.

Am ieşit în grabă din salon, am trecut prin living – frate, chiar trebuia să şterg praful – şi am intrat în birou. Pe dulapul din spatele pupitrului tatei era o adevărată colecţie de pixuri vechi, creioane rupte, mărunţiş şi elastice.

În cel de-al doilea sertar al biroului, în spatele unui teanc de carneţele, am găsit rezerva secretă de dulciuri a tatei. Declarat prediabetic cu câţiva ani înaintea primului diagnostic de cancer, se hotărâse să-şi raţionalizeze dulciurile – o bucată pe zi.

Am băgat în buzunar un Kit Kat, prea vechi pentru a mai fi mâncat, şi am trecut la sertarul de jos.

Era un sertar încăpător, cu dosare suspendate. Cele mai multe erau goale, deşi etichetele le rămăseseră. *Impozite imobiliare. Idei de cadouri. Fantasy football. Desenele copiilor. Reţete.*

Le-am răsfoit, zâmbind la paginile rupte din cataloagele de cumpărături şi lipite la capitolul idei de cadouri şi la teancul de desene cu creioane colorate pe care le adunase de-a lungul anilor în care fusese tată, unchi, bunic şi personajul favorit al cartierului.

Spre fundul sertarului se aflau câteva dosare rotofeie. Le-am luat şi le-am pus grămadă pe birou. Între timp pisica a intrat în cameră, a sărit pe birou şi şi-a pus labele din faţă pe teancul de dosare.

— Mă scuzi. Te deranjează?

Miau Miau a clipit şi s-a întins încet peste hârtii.

I-am mângâiat urechile şi apoi am ieşit pe hol ca să-mi iau haina şi geanta.

Când am închis uşa dulapului, am auzit o scrâşneală frenetică de gheare, urmată de o serie de bufnituri ce se auzeau din birou. Totul a culminat cu o ultimă trosnitură, mai puternică, apoi Miau Miau a ieşit valvârtej pe coridor şi a zbughit-o în galop spre scară.

M-am întors în birou şi am descoperit că teancul meu ordonat de dosare explodase în toate direcţiile.

— A naibii pisică, am bolborosit.

M-am aşezat pe podea şi am început să strâng dosarele devastate. Domnul Vă Pot Fi de Ajutor le putea aranja în ordinea corectă, am decis.

O serie de decupaje, acum ciopârţite, ale unor articole de ziar mi-au atras

atenţia.

Upshaw a fost condamnat la 20 de ani de închisoare pentru posesie de droguri.

Judecătorul dă un exemplu dur în privinţa unui traficant de droguri aflat la prima abatere.

Familia acuzatului reclamă că sentinţa în cazul lui Upshaw este prea aspră.

Am citit titlurile, dar ceea ce mi-a atras atenţia a fost poza unui tânăr devastat care ieşea din clădirea tribunalului. Imaginea era pixelată şi distrusă parţial de ghearele pisicii, dar tot l-am recunoscut. Era Allen, protejatul tatălui meu, studentul la Drept.

După o bucată interminabilă de timp petrecută în traficul chinuitor din nordul Virginiei, am ieşit de la volanul Jeepului meu cu telefonul între ureche şi umăr.

— Da, hei, Maeve. Am o întrebare pentru tine. Despre tata. Sună-mă când poţi, am spus, iar mesajul a intrat în căsuţa vocală a surorii mele.

Dacă tata ar fi fost interesat de cazul mamei lui Allen, probabil că discutase, la un moment dat, cu sora mea.

M-am întins peste consolă ca să-mi iau geanta.

Întârziasem cinci minute, ceea ce mă deranja. Dar m-am calmat, mi-am îndreptat umerii şi mi-am pus un zâmbet vesel pe faţă, intrând astfel în rolul de domnişoară de onoare.

Am introdus informaţiile despre parcare în aplicaţie şi am străbătut pe jos cele două străzi până la magazinul cu rochii de mireasă. Când am deschis uşa de la intrare s-a auzit o muzică angelică de harpă, în locul zornăitului obişnuit de clopoţei. I-am găsit pe Naomi, Lina şi Stef aşezaţi pe o banchetă de catifea roz, fiecare cu un pahar de şampanie în mână, înconjuraţi de o explozie de fuste, dantelă şi toate tonurile de alb pe care le puteai distinge cu ochiul liber.

Naomi părea să se distreze de minune.

Lina era pe punctul de a vomita.

— Şi ce părere are mireasa noastră despre o rochie pentru ceremonie şi o altă rochie pentru recepţie? a întrebat un bărbat chel care se plimba în jurul lor, încălţat cu mocasini albaştri de catifea şi purtând ochelari asortaţi, de nuanţa cobaltului.

Lina s-a înecat cu şampania.

— O singură rochie e mai mult decât suficientă, a insistat ea.

Atunci a dat cu ochii de mine.

— Ia uitaţi! Sloane e aici. Mă duc s-o întâmpin.

Picioarele ei lungi, îmbrăcate în blugi de firmă, au străbătut în viteză covorul roz.

— Ajută-mă. Simt că mor aici, sufocată în tafta, a şuierat ea, îmbrăţişându-mă ciudat şi neaşteptat.

— Cred că eşti înspăimântată de moarte. Mă îmbrăţişezi de bunăvoie.

— Mă giugiulesc de bunăvoie cu tine dacă mă ajuţi să aleg o rochie în următoarele zece minute, ca să plecăm mai repede de aici. Fac alergie.

— Credeam că eşti pasionată de modă.

— Îmi plac hainele pe care le port zi de zi. Îmi plac pantofii cu toc cui, costumele de designer şi echipamentul de lux pentru sala de sport. Dar nu-mi place, se pare, să-mi cumpăr rochii de mireasă. Îmi aminteşte că...

S-a uitat iute peste umăr.

— Îmi aminteşte că mă voi căsători.

Înainte de apariţia în viaţa ei a lui Nash Morgan, acel bărbat melancolic şi profund rănit, Lina mersese mai degrabă pe sistemul „iubeşte-i şi abandonează-i“ decât „logodiţi-vă şi construiţi o casă împreună“. Încă încerca să se obişnuiască cu statutul de viitoare femeie măritată.

Am luat-o de umeri şi am strâns-o cu afecţiune.

— Încă vrei să te căsătoreşti cu Nash, nu-i aşa?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Bineînţeles că vreau. Dar nu îmbrăcată ca o prinţesă virgină!

— Lina, despre voal ce părere ai? a strigat Naomi de pe canapea, acolo unde Stef prezenta lumii întregi un voal lung de doi metri şi jumătate, brodat cu perle.

— O, Doamne, s-a văicărit Lina. Ori nu voi supravieţui acestei experienţe, ori voi alege o rochie pe care o urăsc doar ca să termin mai repede cu povestea asta.

— O, Doamne, am şoptit şi eu, în timp ce Lina mă conducea la prietenii noştri.

Ahmad, angajatul de la magazinul de rochii, cu pantofii lui senzaţionali şi cu surprinzătorul lui accent sudic, a condus-o pe Lina într-o cabină de probă, în timp ce o serie de asistente extrem de grave defilau după ei, cărând cinci rochii, una mai de prinţesă decât cealaltă.

Naomi s-a aşezat înapoi pe canapea şi a luat o înghiţitură de şampanie.

— De ce eşti atât de plină de tine? O să urască toate rochiile alea, am zis, luând paharul turnat de Stef.

— Ştiu, a spus Naomi bucuroasă.

— Witty, aici de faţă, are un plan, a explicat Stef.

— Ce fel de plan?

— Planul în care prietena noastră îşi va alege rochia de mireasă perfectă, a afirmat Naomi.

— Ori eşti închipuită, ori eşti diabolică, am conchis. Abia aştept să văd pe care dintre ele o alege.

— Hei, ţi-ai găsit vreun viitor tătic de copilaşi cu care să te cuplezi? m-a întrebat Stef.

— Doamne! De-abia mi-am creat profilul. Dă-mi o zi sau două să găsesc bărbatul perfect. Tu l-ai întrebat pe Jeremiah dacă vrea să vă mutaţi împreună?

Naomi şi-a ascuns zâmbetul în spatele unui acces delicat de tuse. Stef a privit-o peste marginea cupei sale de şampanie.

— Ei, haide, l-a tachinat Naomi. Spune-i şi ei ultima ta scuză.

— Nu este o scuză. Spaţiul din dulap e foarte important într-o relaţie, iar omul ăsta pur şi simplu nu are suficient spaţiu. Nu are cum să funcţioneze. Eu şi garderoba mea am trecut prin multe împreună. Merită o casă frumoasă şi încăpătoare. Nu câteva umeraşe alături de piesele unei motociclete pe care a demontat-o în sufragerie, a spus el scuturându-se.

— Ai dreptate, am căzut de acord. Spaţiul din dulap e mai important decât să fii îndrăgostit de cineva şi să-ţi împarţi viaţa cu persoana respectivă. Sunt sigură că poţi să te iei noaptea în braţe cu acei mocasini din piele întoarsă, cu model de leopard, aşa cum te iei în braţe cu Jeremiah. Probabil că nici nu vei observa diferenţa.

Naomi a zâmbit.

— Vezi? Ţi-am spus eu.

Stef a pufnit, exasperat.

— Rochiile de mireasă vă fac să deveniţi răutăcioase.

— Vine frumoasa noastră mireasă! a strigat Ahmad.

— Să înceapă spectacolul, a spus Naomi, bătând din palme.

Am apăsat butonul de apel video de pe telefonul Linei, iar mama ei a apărut imediat pe ecran.

— A sosit momentul! i-am spus.

Bonnie Solavita stătea în spatele unui birou, cu un cocktail în mână.

— Sunt gata!

Lina a ieşit din cabină într-o rochie ivorie de bal, atât de voluminoasă încât a fost nevoită să bage umărul înainte ca să se strecoare printre două manechine. Bretelele subţiri erau bătute în pietricele strălucitoare. Corsetul era legat cu o panglică de satin roz. Erau atât de multe straturi de tul încât a trebuit să-mi muşc limba ca să nu fac o glumă cu Scarlett O'Hara.

Mireasa nu părea să aibă chef de glume.

Părea în schimb absolut nefericită.

— Doamne! Rochia asta a fost făcută pentru tine, a spus Naomi.

— Arăţi... uluitor, am reuşit să zic, iute.

— Sunt... fără cuvinte, a adăugat Stef, apoi s-a întors spre mine şi a şoptit: Ce mama dracului?

— Uau! Ce rochie frumoasă, scumpo, a spus Bonnie, de pe ecran.

Ahmad şi-a sprijinit bărbia în palme şi a studiat-o, în timp ce asistentele sale se agitau în jurul Linei, umflându-i fustele până când acestea şi-au dublat dimensiunea.

— Îţi place? a întrebat el.

— Nu există cuvinte care să descrie cât de mult urăsc rochia asta, a spus Lina

printre dinţi.

Ahmad a bătut din palme.

— Înapoi la cabina de probă.

Lina a dispărut în fugă.

— Rochia aia era... într-un fel, nu-i aşa? a întrebat Bonnie, emoţionată.

Am întors telefonul ca s-o văd mai bine.

— Naomi spune că are un plan, i-am explicat.

— Ce fel de plan?

— Habar nu am. Nu vrea să-mi spună.

Naomi s-a aplecat peste Stef ca s-o vadă şi ea pe mama Linei.

— Nu-ţi face griji, Bonnie. Ne vom asigura că Lina va pleca acasă cu rochia perfectă. Îţi promit.

— Cu siguranţă n-a fost asta de mai devreme, a spus Bonnie, sorbind din mimosa. Parcă era o căpiţă albă de fân.

— Uite-o că vine din nou, a spus Stef, împingând-o pe Naomi la locul ei.

Am repetat povestea de încă patru ori. Rochiile se depăşeau la nesfârşit în urâţenie.

— Eşti cam roşie, scumpo. Poate ar trebui să iei o pauză şi să inspiri adânc, a sugerat Bonnie.

— Sunt OK, mamă, a spus Lina, care numai OK nu părea. Nu am nimic la inimă. Doar că sunt înfăşurată din cap până-n picioare în dantelă.

— E ceva obişnuit la mirese, a intervenit Ahmad. Îţi sugerez să te dai cu cremă antihistaminică dacă vei purta ceva care-ţi irită pielea.

— Arăţi minunat, a asigurat-o Naomi.

— Te mănâncă tot corpul, dar eşti frumoasă, am aprobat-o.

— Ştii ceva? Cred că mi-a ajuns pentru o zi. M-am săturat de probat rochii, a spus Lina, desfăcând deja centura de cristal pe care una dintre asistente i-o legase în jurul taliei. Cineva să mă scoată din chestia asta înainte să mi se jupoaie pielea.

— O, Doamne. O să explodeze, a zis Stef în barbă.

Lina se învârtea pe loc, în timp ce o asistentă îi deschidea primul dintre cei şaptezeci de mii de nasturi de pe spinare. Naomi a dat atunci din cap spre Ahmad. Acesta s-a îndreptat spre fundul magazinului, făcând o serie de gesturi discrete.

Au apărut două angajate, cărând un manechin. Manechinul era deja îmbrăcat cu o rochie fără bretele, cu aplicaţii florale negre care începeau de la corsetul mulat şi continuau pe fusta stil gogoşar.

— Asta merge în vitrină, doamnelor, le-a spus Ahmad asistentelor sale.

Lina a aruncat o privire în oglindă şi a împietrit.

— La ce se uită? a întrebat Bonnie de la telefon.

Am înclinat ecranul astfel ca să poată vedea rochia.

— La aia, a spus Lina, arătând spre rochie.

— Asta? Tocmai a sosit de dimineaţă. Nu a probat-o nimeni încă, a spus Ahmad, reticent.

— E o rochie frumoasă, a îndrăznit Bonnie.

— Nu ştiu ce să zic, a cumpănit Stef. Câte mirese ar putea să scape de gura lumii purtând negru în ziua nunţii lor?

— O s-o probez şi pe asta, dar după aceea plecăm, a anunţat Lina, ieşind cu greu din rochia de prinţesă.

S-a îndepărtat iute de oglindă, în sutienul ei fără bretele şi în chiloţi.

Ahmad a pocnit din degete spre asistentele sale, care au dezbrăcat imediat manechinul.

— O, Doamne. Asta e rochia, am spus.

— Ştiu, a zis Naomi.

— E absolut fabuloasă, a spus Stef.

— Ştiu, a repetat Naomi cu un zâmbet arogant.

— Şi Lina e fabuloasă, a fost de acord Bonnie.

— Exact, a spus Naomi, cocoţată pe marginea banchetei, urmărind cu nerăbdare cabinele de probă.

— Eşti diabolică, i-am zis.

— Îmi folosesc puterile doar în slujba binelui, a explicat ea.

— Hai că vine, a spus Stef, părând cu adevărat emoţionat.

Lina şi-a făcut apariţia ca o regină. Am tresărit. Naomi îşi pusese deja mâinile la ochi ca să-şi stăvilească lacrimile. Stef şi-a pus palmele pe genunchiul meu şi pe-al lui Naomi. Lina a urcat pe podium, şi-a lăsat fustele în jos şi a luat o postură princiară.

— Sunt mort. Am murit, a făcut Ahmad, strângându-se teatral de piept.

— Nash va muri sigur când o va vedea, am prezis eu.

Bonnie a hohotit uşor din telefon.

Lina s-a răsucit, iar fusta a plutit în jurul ei ca şi cum ar fi prins viaţă.

— Mamă, nu plânge. Ai o întâlnire în douăzeci de minute, a zis Lina.

— Nu mă pot abţine. E perfectă pentru tine. Exact ca Nash. Sunt atât de... fericită, s-a văicărit Bonnie.

M-am întrebat pentru o secundă cum ar fi fost să fiu eu, purtând o rochie frumoasă, ştiind că mă voi mărita cu bărbatul visurilor mele. Voi trăi vreodată acel moment? Şi dacă-l voi trăi, va fi mai trist, pentru că tatăl meu nu va fi acolo, să mă conducă la altar?

M-au podidit lacrimile. La naiba! Fără plâns. Fără autocompătimire. Eram Sloane Cea Trezită din Morţi, o domnişoară de onoare absolut senzaţională. Nu Cea Care Strică Cheful Tuturor.

— E foarte frumoasă şi mă reprezintă, a recunoscut Lina. Dar cu ce pantofi ar merge?

— Cizmele tale Jimmy Choo, alea negre cu şireturi şi bretele de cristale, a spus Stef.

— Daaa, cu personalitate, confortabile şi elegante, am subliniat eu.

— Naiba să mă ia! S-ar potrivi la fix, a spus Lina, pipăind cu degetul una dintre aplicaţiile negre.

— Rochia asta a fost făcută pentru tine, a decis Ahmad. Ar fi o tragedie să laşi pe altcineva s-o probeze.

Asistentele au dat din cap aprobator. Lina s-a învârtit pentru a se studia în oglindă.

Ochii noştri s-au întâlnit.

— Ce părere ai, Sloane?

— Îţi vine atât de bine încât la soare mă pot uita, dar la tine ba, am recunoscut.

— Aşa e, nu?

Şi-a dus mâna la piept.

— Ai cumva palpitaţii? a întrebat Bonnie.

Lina şi-a dat ochii peste cap.

— Nu, mamă. Mă îndrăgostesc de o nenorocită de rochie de mireasă.

Toţi ocupanţii micii canapele roz au izbucnit în urale.

— Acum, hai să vorbim despre ţinutele domnişoarelor de onoare, a spus Lina.

— Nu-mi vine să cred că mi-am găsit rochie.

Lina şi-a împins farfuria cu un oftat zgomotos şi satisfăcut.

— Nimeni altcineva nici măcar n-o probase. E ca şi cum ar fi soarta sau altă chestie în care voi, romanticii ciudaţi, credeţi cu tărie.

Eram înghesuiţi într-un mic separeu din fundul unui bistro cool. Stef o ştersese deja, sub pretextul că avea o teleconferinţă. Personal, credeam că evita întrebările despre lipsa lui de curaj în privinţa mutării împreună cu Jeremiah.

I-am aruncat o privire lui Naomi peste brânza mea la grătar. Aceasta zâmbea, cu toată fericirea unei femei proaspăt măritate, disecând cu Lina fiecare detaliu al rochiei.

O prietenă bună suna la magazinul de mirese şi comanda rochia perfectă. O prietenă grozavă se prefăcea că soarta e adevărata eroină a poveştii.

Telefonul mi-a vibrat pe masă. Era un apel de la sora mea.

— Bună, Maeve, am răspuns, acoperindu-mi urechea şi ieşind din separeu.

— Hei, am primit mesajul tău, dar aveam treabă la tribunal. Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea.

M-am ascuns după o plantă mare de lângă pupitrul hostesselor.

— Ţi-a pomenit vreodată tata de o femeie pe nume Mary Louise Upshaw?

— Tata mi-a pomenit o grămadă de oameni. E din Knockemout?

— Oarecum. Lucra la oficiul poştal. Nu am avut prea mult timp să cercetez, dar se pare că a fost condamnată pentru trafic de droguri. Cred că e mama lui

Allen, protejatul tatei de la facultatea de Drept.

— Îmi sună vag cunoscut. Dar asta s-a întâmplat probabil cu câţiva ani în urmă. Înainte de cancer şi de mutare, a zis Maeve.

Înainte de începutul sfârşitului.

— Da. Probabil că asta e ordinea corectă a lucrurilor, am încuviinţat.

— Nu era avocatul ei, nu-i aşa? a întrebat Maeve.

— Nu. Cred că a avut un avocat din oficiu. A primit o condamnare de douăzeci de ani. La prima abatere.

— Pentru posesie de droguri? E exagerat chiar şi în Virginia.

— Aşa cred şi eu. Se pare că dosarul mamei sale e motivul pentru care Allen s-a decis să meargă la Drept. Te superi dacă te uiţi puţin prin el? Ştii tu, în timpul liber pe care nu-l ai, de fapt.

— Da. O să studiez cazul şi o să te anunţ.

— Ca răsplată, o duc pe Chloe la repetiţia piesei în următoarele două seri, m-am oferit.

— Cea mai bună mătuşă din istorie, a spus Maeve, cu afecţiune. Ce mă fac când vei avea şi tu copii?

— Ha. Deocamdată suntem doar eu şi pisica. Trebuie să închid. Sunt cu Lina şi Naomi. Trec s-o iau pe Chloe diseară. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc. Pa.

Apoi conversaţia s-a încheiat.

— Ce-ai vorbit acolo? m-a întrebat Lina când am revenit la masă.

— Despre nişte hârtii de-ale tatei pe care le-am găsit acasă. Fiţi atente aici. Mama vrea să i le dau lui Lucian.

Naomi a ridicat mirată din sprâncene.

— Mama ta nu e conştientă de această ostilitate reciprocă?

— A, ba da. Cred că vrea doar să găsim o cale de a fi prieteni. Dar cum noi nu putem sta în aceeaşi cameră fără să încercăm să ne sfâşiem reciproc, am luat decizia genială de a i le lăsa Linei, deoarece ea se vede sigur cu Lucifer.

— Apropo de Tăticu' la Costum, a zis Lina, trecându-şi degetul pe buza paharului cu scotch. I-am acceptat oficial oferta de muncă după ce am obţinut mai mulţi bani şi alte câteva avantaje.

— Asta e o veste minunată, a spus Naomi.

— Felicitări? am zis şi eu.

Nu am intenţionat să sune ca o întrebare, dar aşa mi-a ieşit. Lina a izbucnit în râs.

— Mulţumesc. Sunt absolut încântată. În sfârşit pot să trag cortina şi să mă murdăresc pe mâini.

— Ce avantaje i-ai cerut? am întrebat.

— Trebuie să se poarte mai frumos cu tine.

— O, Doamne. Spune-mi că nu m-ai folosit în negocierile pentru locul tău de

muncă. Nu-i aşa?

Nu voiam ca Lucian Rollins să creadă că am nevoie de cineva care să mă apere.

— A fost mai mult un comentariu trecător decât o solicitare în sine, m-a liniştit Lina. Interesant e că, atunci când a aflat că voi două veţi fi azi în oraş, a spus că ar trebui să vă invit pe la birou.

Naomi s-a întors spre mine, gata să facă implozie de fericire.

— Poftim? am făcut, reticentă.

— A aflat că vei fi în oraş cu Lina şi te-a invitat la el la birou. Asta nu ţi se pare a fi exact contrariul gestului unui om faţă de duşmanul său tradiţional? a spus ea cu subînţeles.

— E mult spus duşman tradiţional, am ripostat, gândindu-mă la micul-dejun cu *burrito* şi la ziua petrecută de mama la spa. În plus, ne-a invitat pe toate, nu doar pe mine.

— Nu ştiu ce să zic. Instinctul meu îmi spune că vrea ca tu să fii acolo, a insistat Lina.

— Ba nu vrea. Poate că se prefăcea doar că e uman în faţa noii sale angajate. Sau poate că e îndrăgostit de Naomi, aşa cum sunt toţi bărbaţii care au penisul întreg şi jumătate de creier.

Naomi şi-a dat părul peste cap şi şi-a ţuguiat buzele ca un supermodel.

— Este adevărat. Doar azi, până la ora asta, şase bărbaţi au căzut în gura de canal, a spus ea cu falsă aroganţă.

Am pufnit, iar Lina şi-a ridicat mâinile.

— OK. OK. Dezvăluire completă. Nici măcar n-ar trebui să fie la birou în această după-amiază. Aşa că poate că a propus asta ştiind că nu va fi pe-acolo, ca să se certe cu tine.

Nu aveam de gând să admit mica fărâmă de dezamăgire pe care mi-o aducea acea veste.

Naomi însă părea complet dezumflată.

— Pe bune acum. Nu eşti câtuşi de puţin curioasă de ce ţi-a făcut invitaţia? a presat Lina.

— Nu, am minţit.

— Păi, eu am vrut dintotdeauna să văd unde lucrează. Chiar are un tron făcut din oasele duşmanilor săi? a întrebat Naomi.

— Tocmai voiam să-ţi dau dosarele ca să i le pui în braţe data viitoare când te duci la birou, i-am spus Linei.

— Sigur, dar nu eşti deloc curioasă să vezi ce se ascunde dincolo de masca aia de bogătaş încruntat? Trebuie să recunosc că e destul de impresionant, m-a presat ea. Ai putea să laşi dosarele direct în biroul său preţios, ca să-i poţi spune mamei tale că ai încercat să i le dai personal. Poate că am putea chiar să folosim aparatul lui de espresso din birou.

Naomi a bătut din palme.

— Uuuu! Espresso! Te rog, te rog, te rog, Sloane.

Nu era deloc un gest înţelept, dar o parte din mine chiar voia să vadă locul din care îşi conducea Lucian Rollins imperiul malefic.

În plus, cu cât stăteam mai mult timp pe-aici, cu atât creşteau şansele ca un tip sexy din DC să-mi scrie în aplicaţie. Aveam posibilitatea ca, în aceeaşi zi, s-o ajut pe Lina să găsească o rochie, să vizitez imperiul malefic al lui Lucian şi să fac şi sex.

— Cred că am putea să ne oprim ca să-ţi vedem viitorul loc de muncă, am spus. Dacă tot suntem aici.

Naomi şi Lina au schimbat o privire triumfătoare, de peţitoare.

— Nu mai faceţi mutrele alea sau mă răzgândesc.

9. Dansând cu diavolul

Sloane

Birourile firmei Rollins Consulting ocupau întregul etaj 14 al unei clădiri cu o privelişte superbă. Totul, de la podeaua de marmură a zonei de recepţie până la pereţii întunecaţi, căptuşiţi cu panouri de lemn, inspira bogăţie şi putere.

Pe pereţi erau lucrări de artă scumpe şi locul era decorat cu plante reale în ghivece aurii.

— Trebuie să vă văd actele de identitate, a spus femeia de la recepţie.

Avea undeva între 55 şi 60 şi ceva de ani şi postura belicoasă a unei femei cu carieră militară. Se uita la Naomi şi la mine de parcă îşi imagina că vom încerca să furăm un tablou de pe perete sau să ne umplem poşetele cu doze de espresso. Pe plăcuţa de pe pupitru era gravat numele ei: Petula.

Mi se părea terifiantă şi în acelaşi timp fascinantă.

— Sunt prietene cu mine şi cu Lucian, a subliniat Lina.

Ei bine, asta era o minciună sfruntată.

Petula nu părea deloc impresionată.

— Doar pentru că sunt prietene acum nu înseamnă că nu se vor transforma în duşmani mai târziu, a spus ea. Accept permis de conducere, legitimaţii de armată sau paşapoarte.

Naomi s-a grăbit să se conformeze, scotocind prin geantă ca o vânătoare de comori.

Mi-am scos permisul de şofer din portofel şi tocmai i-l înmânam, când fostul şerif federal Nolan Graham a intrat în spaţiul din hol printr-o uşă dublă cu

geamuri fumurii.

— Blondo!

— Nolan!

Arăta bine. Vindecat şi fericit. Şi asta m-a bucurat.

Mi-am deschis braţele pentru a-l îmbrăţişa. El m-a cuprins şi m-a ridicat de pe podea, lăsându-mi picioarele suspendate. Ieşiserăm împreună. Pentru scurt timp. Deloc suficient pentru mai mult de un sărut sau două, foarte plăcute, înainte să fie împuşcat ca un erou şi să-şi schimbe astfel traiectoria profesională şi personală.

Lucian, din motive care rămăseseră învăluite în mister, i-a oferit lui Nolan o slujbă la firma lui. O poziţie care îi permisese s-o recucerească pe fosta lui soţie, Callie.

Poate că nu m-am ales cu un iubit sexy, şi şerif federal pe deasupra, dar cel puţin am legat o nouă prietenie după această poveste.

— Ce-ţi face rana de glonţ?

Am chicotit cu o mică gâfâială atunci când m-a strâns tare la piept înainte de a mă lăsa jos.

Răspunsul lui a fost întrerupt de mai multe glasuri care se dregeau, stânjenite. Am aruncat o privire în jur şi le-am zărit pe Lina, Naomi şi chiar pe Petula cu ochii la fel de căscaţi ca ai spectatorilor din primul rând la un concert de-ale lui Taylor Swift.

— Ah, salutare, şefu', a spus Nolan, eliberându-mă din îmbrăţişare.

La naiba.

Un fior înflăcărat mi-a aprins tot spatele, din creştetul capului până în călcâie. Întotdeauna m-am întrebat dacă nu cumva omul ăsta stăpânea adevăratul foc al iadului şi puterile acestuia.

— Aşadar, cum o mai duci? l-am întrebat din nou pe Nolan, hotărâtă să nu bag în seamă ameninţarea din spatele meu.

— Totul e vindecat, a spus el.

— Nu-l asculta. Bebeluşul ăsta se plângea vineri că-l doare gaura de la glonţ când bate vântul, a intervenit Lina.

— Sunt erou. Eroii au voie să se plângă, a zis Nolan, zâmbind.

— Ce-ţi mai face viitoarea mireasă? Am auzit c-o să vă căsătoriţi pe ascuns, am spus eu, încercând să-mi ignor spinarea care luase foc.

Nolan a zâmbit larg.

— Superbine. Ne merge grozav. Ne ducem la St. Croix peste câteva săptămâni pentru a oficializa lucrurile... din nou.

Se vedea cu ochiul liber că e foarte fericit. L-am strâns uşor de braţ.

— Felicitări. Mă bucur mult pentru voi doi.

Chiar mă bucuram. Toată lumea din jurul meu se îndrăgostea, se căsătorea şi îşi întemeia o familie. Asta mă făcea să fiu foarte conştientă de statutul meu

actual de femeie singură.

— Doamnelor.

Sunetul profund al vocii lui Lucian mi-a străbătut toată şira spinării.

M-am întors încet şi am sorbit din frumuseţea dumnezeiască a lui Lucifer însuşi. Era imposibil să nu o fac. Era ca şi cum aş fi stat într-o cameră cu o operă impresionantă de artă şi aş fi încercat să ignor fiecare tuşă magistrală a acesteia.

Lucian era enervant de atrăgător, îmbrăcat într-un alt costum negru impecabil, cu o cămaşă perfectă şi o cravată cu dungi gri şi albastre. Îmi venea să-l apuc de cravata aia şi să trag de ea până când faţada lui perfectă s-ar fi crăpat. Părul lui negru şi des îi încadra chipul într-un fel încântător, care te implora parcă să i-l răvăşeşti. Era absolut desăvârşit. Era nefiresc.

M-a cercetat din cap până-n picioare aşa cum făcea dintotdeauna. Şi pentru prima dată, m-am întrebat ce vedea. În contrast cu exteriorul său perfect aranjat, eu purtam pantaloni cargo strâmţi, de culoare kaki şi o helancă violet. Aveam părul prins într-o coadă în creştet şi pe buze un ruj de un roşu criminal.

Era doar imaginaţia mea sau privirea lui zăbovise puţin mai mult decât era necesar asupra gurii mele?

De ce naiba mă simţeam atât de vie atunci când ne încrucişam privirile?

Avea cineva de gând să spună ceva sau urma să ne holbăm toată ziua unul la altul, cu vâlvătăi în ochi?

— Sper că nu te deranjează că am venit aici, a zis Naomi, întrerupându-ne confruntarea din priviri cu politeţea ei proverbială.

M-am uitat în altă parte când ea l-a salutat îmbrăţişându-l amical. Petula, din câte am observat, mă privea cu o expresie calculată.

— Lina ne-a dat vestea cea bună şi am venit să vedem unde va lucra oficial, a continuat Naomi, de parcă era treaba ei să aplaneze tensiunea care survenea ori de câte ori Lucian şi cu mine aveam ghinionul de a ne afla în aceeaşi încăpere.

Lina a mijit ochii.

— Credeam că nu eşti aici în după-amiaza asta, i-a spus noului ei şef.

— Aşa credeam şi eu, a spus Lucian, tăindu-i-o sec. Mi-am rearanjat programul din cauza unor circumstanţe neprevăzute.

Şi-a îndreptat din nou ochii aceia adânci spre mine.

Probabil că pusese paza să-l alerteze în momentul în care pun piciorul în clădire. Şi se întorsese... De ce? Ca să se asigure că nu-i dau foc la birou?

— Trebuie să mă anunţi de orice schimbare din agenda ta, i-a reamintit Petula.

Am zâmbit, amuzată la gândul că marele şi puternicul personaj egocentric era dojenit de asistenta neînduplecată.

— Voi încerca să ţin minte asta pe viitor, Petula, a spus el sec.

Lucian încă mă privea, iar eu nu eram în stare decât să mă zgâiesc la el.

Lina a pocnit din degete şi a clătinat din cap.

— Deeeci...

Tensiunea stânjenitoare se întorsese, aparent.

— Ţi-ai găsit rochie? a întrebat-o Nolan.

Lina aproape că-şi luxase un cot în căutarea telefonului.

— Am găsit. Şi rochii pentru domnişoarele de onoare. Ce ţinută va avea Callie la ceremonia de pe plajă?

Nolan şi-a scos telefonul şi amândoi şi-au apropiat capetele, uitându-se la rochii de mireasă.

— Mă faceţi să regret că v-am angajat, a zis Lucian iritat.

Lina s-a uitat la Nolan.

— Cred că se simte nebăgat în seamă.

— Ai dreptate, i-a ţinut isonul Nolan.

L-au făcut sendviş pe şeful lor cel morocănos şi au început să studieze fotografiile, explicându-le pe fiecare cu detalii greu de suportat.

— Sunteţi concediaţi, a spus Lucian, desprinzându-se de ei. Vizită plăcută, i-a urat apoi lui Naomi, îndreptându-se spre uşile de sticlă fără să-mi mai arunce vreo privire.

Lina a oftat mulţumită.

— Hai că ne-am distrat.

— Oaspeţii dumneavoastră au primit autorizaţia de a vizita sediul, a spus Petula, înapoindu-ne actele.

Părea dezamăgită, de parcă ar fi sperat cumva la o alertă de securitate.

— Tocmai ne-a verificat cazierul? i-am şoptit lui Nolan.

— Da. Şi datoriile bancare.

— Oau.

— Păi, distracţie plăcută. Eu trebuie să mă întâlnesc cu o sursă anonimă în legătură cu o chestie strict secretă, a spus el.

Nu mi-am dat seama dacă glumea sau nu. Cunoscând afacerile obscure ale lui Lucian, orice era posibil.

— Mă bucur să te văd, Nolan.

— Şi eu, blondino. Nu păstra distanţa.

Lina ne-a ajutat să intrăm pe uşile duble de sticlă, folosindu-se de o cartelă. Am clipit uimită.

Îmi irosisem ani întregi închipuindu-mi că Lucian îşi conducea imperiul malefic dintr-un bârlog, dintr-o temniţă cu ziduri de piatră mucegăite, învăluită într-o ceaţă cu miros sulfuros. Dar nici vorbă aşa ceva. Era o hală întinsă, cu spaţii de lucru moderne, populată cu zeci de angajaţi, dintre care niciunul nu părea să se afle aici împotriva voinţei sale.

Angajaţi de toate vârstele şi rasele şi îmbrăcaţi în toate felurile erau adunaţi la mese comune şi în săli de şedinţă cu pereţi de sticlă.

Era un loc aglomerat, dar nu haotic. Unii dintre ei chiar râdeau.

— Oau, a făcut Naomi.

— Unde sunt toate instrumentele de tortură? am întrebat.

— Le ţine într-un loc sub cheie. Cu pete de sânge pe covor şi tot restul, a spus Lina cu dezinvoltură.

— Stai puţin, Lina.

O roşcată pistruiată care părea combinaţia perfectă între aiureală şi veselie s-a oprit brusc în faţa noastră.

— Petula m-a trimis să văd dacă doriţi cafea, apă sau ceai.

Avea părul dat pe spate şi strâns într-un coc complicat. Avea abţibilduri pe unghii. Iar pe sub sacoul în carouri purta un tricou cu Selena Gomez.

— Ea este Holly. E o nouă angajată, la fel ca mine, a spus Lina, făcând prezentările.

Holly s-a îmbujorat brusc şi părea fie că va izbucni în lacrimi, fie că va începe să cânte de bucurie.

— Acest loc de muncă e un vis transformat în realitate. Domnul Rollins m-a angajat ca secretară. E prima mea slujbă adevărată. Copiii mei sunt atât de mândri de mine încât îmi pregătesc prânzul în fiecare dimineaţă. Iar eu trebuie să aştept până când pleacă ei la şcoală şi la grădiniţă ca să-mi pun la pachet şi altceva în afară de biscuiţi în formă de animale şi brânză topită, ne-a explicat ea în grabă.

— Ce drăguţ din partea lor! a spus Naomi.

— Felicitări! am zis şi eu, sperând că Lucian nu va sufla flăcările dragonului asupra bietei fete ca s-o preschimbe într-un morman de cenuşă.

— Ziceai ceva despre cafea? a întrebat Naomi cu speranţă. Pentru că mi-ar prinde bine o cafea.

Trecuseră aproximativ treizeci de minute de la ultima ei doză de cafeină.

— Cum o vrei? a întrebat Holly cu un zâmbet nerăbdător.

— Oricum e posibil, a glumit Naomi.

— Îţi pregătesc atunci specialitatea mea. Ţie pot să-ţi aduc ceva? a întrebat Holly, întorcându-se spre mine.

— Nu, mulţumesc.

La bafta mea, aş fi vărsat toată cana de cafea în biroul de lux al lui Lucian, iar el m-ar fi dat în judecată pentru despăgubiri.

— Vă ajung din urmă, a promis fata şi a plecat în fugă.

— E drăguţă, am zis.

— Chiar e. Acum două săptămâni, ea şi cei doi copii ai ei nu aveau adăpost. Au plecat dintr-un cămin unde erau abuzaţi şi au ajuns într-un centru social. Se zvoneşte că Lucian a angajat-o pe loc. A început chiar a doua zi şi s-a mutat într-un apartament săptămâna trecută.

— Senzaţional, a spus Naomi, strângându-şi mâinile la piept.

— Cum de era acolo s-o angajeze?

— Se pare că duşmanul tău de moarte tău e un sponsor de bază al

programului, ne-a luminat Lina.

— Da, mă rog, presupun că până şi căpcăunii pot face ceva bun ca să fie scutiţi de taxe, am murmurat eu.

Nu-mi făcea plăcere să descopăr dovezi care dădeau peste cap tot ce credeam despre acel om. Îmi plăcea să-l am bine definit în cap. De ani întregi, de zeci de ani chiar, pentru mine nu fusese decât caricatura unui personaj negativ. Acum, însă, începusem să mă întreb ce alte semne de umanitate ratasem dincolo de acele costume personalizate şi de pomeţii de bărbat fatal.

Dacă exista, ipotetic vorbind, o inimă care bătea undeva înăuntrul acelui piept lat şi plin de bani, ce însemna oare faptul că încă mă ura?

Lina a continuat turul, arătându-ne o serie impresionantă de camere de recreere, săli de şedinţă şi birouri.

Al ei era un spaţiu minimalist, luminos, cu un birou, o canapea şi o privelişte minunată. Pe biroul ei se afla o fotografie cu ea şi Nash ataşaţi de o paraşută.

— Aşadar, tu ce faci mai exact aici? am întrebat, încercând canapeaua.

— Obiectivul principal al firmei e de a sprijini candidaţii în timpul campaniilor electorale şi după ce-şi ocupă funcţiile.

— Adică dezgropaţi mizerii despre rivalii politici, îi şantajaţi şi, dacă nu merge, îi faceţi să „dispară“? am zis. Ascundeţi cadavrele sau sunteţi mai sus în lanţul trofic?

— Sloane, a şuierat Naomi.

— Există un întreg fişet dedicat ascunderii definitive a cadavrelor în capătul holului, a glumit Lina, învârtindu-se în scaunul ei ergonomic.

— Toată lumea de aici pare extrem de fericită, a spus Naomi, străduindu-se să treacă la un subiect mai optimist.

— E greu să nu fii fericit, a spus Lina. Salariul e mai mult decât corect. Beneficiile sunt generoase. Iar şeful este o fiară superbă pe care nimeni nu vrea s-o dezamăgească.

Am pufnit dispreţuitor.

— Cred că aşa stau lucrurile, dacă îţi plac focul iadului şi mirosul de pucioasă.

Amândouă s-au uitat la mine.

— Chiar şi tu trebuie să recunoşti că Lucian arată nefiresc de bine, a insistat Naomi.

— Arată bine? a spus Lina, strâmbând din nas. Omul arată ca şi cum cei mai tari zei din univers au pus mână de la mână şi au făcut cel mai mişto copil din univers. Nici nu sunt convinsă că e muritor. L-a văzut cineva vreodată dormind?

Eu îl văzusem.

Acele gene negre ca noaptea umbrindu-i pielea ca de bronz. Răsuflarea lentă şi constantă care îi făcea pieptul să se ridice şi să coboare. Dar nici măcar somnul nu putea alunga tensiunea din acel maxilar sculptat.

Uram faptul că aveam acele amintiri în cap, pândind să se strecoare şi să mă

lovească în măruntaie. Vinovăţia. Teama. Furia înflăcărată şi îndreptăţită.

— Vampirii nu au nevoie de somn, am spus. În ce parte e toaleta?

Baia era la fel ca restul biroului, seducătoare şi absurd de luxoasă. Lavoarele de granit retro iluminate aveau pe ele câteva coşuri cu loţiuni scumpe de mâini, lichid de curăţare a ochelarilor şi mai multe produse dedicate femeilor.

Existau chiar şi o oglindă de machiaj şi o măsuţă încastrate într-o nişă.

Am umezit un prosop moale, probabil de caşmir, şi mi l-am lipit de obraji.

Ultimele câteva săptămâni mă făcuseră să pun la îndoială toate lucrurile de care eram atât de sigură odinioară. Amănuntele în care credeam nezdruncinat, de parcă ar fi fost nişte legi imuabile ale naturii.

Mă puteam baza întotdeauna pe părinţii mei.

Nu trebuia să mă grăbesc să-mi întemeiez propria familie.

Lucian Rollins era o fiinţă oribilă.

Acum mă simţeam... pierdută. Ca şi cum aş fi păşit cumva într-o dimensiune paralelă în care susul era jos şi josul era violet cu picăţele. Nu mai puteam suporta alte schimbări în acest moment. Mi-am tamponat faţa şi m-am şters. Apoi, pentru că tot aveam acolo tot ce-mi trebuia, mi-am curăţat ochelarii.

— Toate acestea fac parte din procesul de doliu, i-am spus imaginii mele din oglindă. Nu-ţi pasă cu adevărat dacă Lucian e om sau nu. Creierul tău încearcă doar să găsească o altă chestie care să te obsedeze. Lucrurile se vor îmbunătăţi. În cele din urmă. Probabil.

După ce mi-am terminat discursul de îmbărbătare, am ieşit din toaletă şi m-am lovit de un piept sexy şi musculos.

Geanta mi-a căzut pe podea cu o bufnitură, în timp ce nişte mâini mari şi calde m-au ţinut să nu mă prăbuşesc.

Ştiam cine era fără să mă uit la faţa lui. Mi-am dat seama după curentul electric care mi-a străbătut trupul.

— E prea mult să-ţi cer să te uiţi pe unde mergi? a întrebat tăios Lucian.

— Tu eşti cel care trece cu 150 de kilometri pe oră pe lângă toaleta femeilor, am replicat, împingându-l.

Nici nu s-a clintit din loc, iar asta m-a scos din sărite.

Am cedat şi am făcut un pas înapoi. Am întins mâna spre geantă, dar el mi-a luat-o înainte.

— Doamne, ce cari aici? Un cadavru dezmembrat?

— De ce simt mereu bărbaţii nevoia să comenteze greutatea şi conţinutul genţii unei femei? am întrebat, dând să apuc baretele.

El a îndepărtat geanta de atingerea mea.

— Din curiozitate. Noi nu putem căra decât ceea ce încape într-un portofel sau într-o servietă. Aici pare a fi un set întreg de enciclopedii.

— Dacă vrei să ştii, sunt dosarele tatei. Le-am găsit de dimineaţă şi aveam de gând să i le pasez Linei ca să ţi le dea ţie.

— Aveai de gând să i le pasezi Linei, a repetat el, cu o voce primejdios de calmă.

— Da, am confirmat.

— În loc să mi le dai direct mie.

Am simţit un fior în ceafă. Pericol. Ai grijă. Fii prudentă.

Am ignorat acel avertisment.

— Da.

— De ce?

— De ce?

Se pare că era rândul meu să fac pe papagalul.

— Ştii bine de ce.

— Lămureşte-mă, a insistat el.

— Nu.

M-a fixat cu privirea, apoi s-a răsucit în mocasinii săi extrem de scumpi şi a pornit pe hol, cu geanta mea cu tot.

— Hei!

A trebuit să alerg ca să ţin pasul cu picioarele lui lungi, înveşmântate în pantaloni perfecţi de costum. În geanta aceea nu erau doar dosarele. Erau toate obiectele mele esenţiale, cum ar fi cheile de la maşină, rujul, tableta, sprayul cu piper şi pungile cu gustări.

A intrat într-un birou, iar eu l-am urmat, fără să-mi dau seama, până când n-a închis uşa de sticlă după mine, că tocmai păşisem de bunăvoie în bârlogul diavolului.

Biroul lui Lucian.

Bineînţeles că era pe colţ. Şi bineînţeles că era imens, cu o privelişte care îţi tăia răsuflarea. Era rece, formal, impresionant. M-am gândit la biroul meu, confortabil şi haotic.

— Ciudat. Mă aşteptam să miroasă a pucioasă, dar detectez un iz de... peşte, am spus, adulmecând.

Lucian a înjurat în barbă.

— OK. Care ţi-e problema, Lucifer? l-am întrebat.

— Tu. Încă o dată, tu eşti problema mea.

— Dă-mi geanta înapoi.

În loc să mi-o înmâneze, ca un om în toată firea, a pus-o pe măsuţa luxoasă de cafea aflată în faţa unei canapele albe ce părea că-l costase o avere. Oare omul ăsta nu auzise de IKEA? A arătat spre geantă.

— Dă-mi dosarele.

M-am aşezat cu un oftat pe canapeaua mătăsoasă şi am tras geanta pe măsuţa de marmură.

— Nu ştiu de ce te enervezi atât de tare când, de fapt, îmi demonstrezi exact ceea ce ştiam. Ăsta e fix motivul pentru care voiam să-i dau dosarele Linei de la

bun început, am bombănit.

— Crezi că eu vreau să te antipatizez?

Mi-am ridicat privirea, surprinsă de asprimea tonului său. Şi-a trecut o mână prin acele valuri de păr lucioase şi castanii, în timp ce cu cealaltă şi-a pipăit buzunarele.

— Dacă îţi trece prin cap cumva să-ţi aprinzi o ţigară aici...

— Nici măcar să nu te prefaci că nu ai savurat un fum din ultima ţigară pe care am aprins-o cu tine de faţă, a ripostat el.

Am simţit brusc cum mă îmbujorez.

— Ah, taci odată.

Am smucit dosarele din geantă şi împreună cu ele au ieşit şi două cărţi de la bibliotecă, trusa cu cosmetice şi jumătate din rezerva mea de gustări.

— Şi da. Cred că vrei să nu mă simpatizezi. Cred că-ţi place să mă urăşti.

Stătea acolo, cu picioarele încrucişate şi cu mâinile în şolduri, de parcă se pregătea de o luptă. M-am prefăcut că nu-i observ maxilarul încleştat, atât de bine definit sub barba lui perfectă.

Omul fusese un adolescent superb, iar Lina avea dreptate. Se făcuse mare şi devenise un zeu. Uneori, viaţa nu era corectă.

— Aici sunt dosarele pe care i le poţi da nenorocitului ăla de avocat, ca să pari în continuare un erou în faţa mamei mele.

Am împins teancul spre el, apoi am zărit tăieturile de ziare despre Mary Louise Upshaw din grămada de hârtii şi le-am smuls înapoi.

În grabă, am vârât decupajele şi restul obiectelor care se revărsaseră înapoi geantă şi m-am ridicat. Mi-am agăţat baretele de umăr şi m-am dus spre uşă.

— Nu-mi place să te urăsc.

Cuvintele lui, rostite încet, m-au făcut să mă opresc.

M-am întors cu faţa la Lucian, iar apoi, pentru că eram enervată, m-am apropiat de el.

— Ce vrei, Lucian? am întrebat, ridicând privirea spre el.

El nu a spus nimic. Ştiam că sub acea faţadă arătoasă se ascund sentimente, idei şi o personalitate al naibii de ciudată, dar el îmi tăiase accesul la toate aceste detalii.

— Te porţi cu mine de parcă aş fi cea mai rea persoană de pe planetă, iar apoi faci lucruri drăguţe şi secrete pentru părinţii mei. Angajezi mame singure fără adăpost. Te iei la ceartă cu mine, iar apoi îmi comanzi *burrito*-ul preferat. De unde naiba ştii tu care e *burrito*-ul meu preferat?

A făcut un pas spre mine. Dar am ridicat o mână înainte să poată răspunde.

— Ştii ceva? Nu contează. Nu vreau să ştiu. Singurul lucru pe care vreau să-l ştiu e ce vrei de la mine.

Pentru o clipă, bărbatul care stătea dinaintea mea ca un vampir supărat gata să mă muşte a părut la fel de nefericit precum mă simţeam eu.

— Vreau ca tu să nu contezi deloc pentru mine, a spus el.

Tonul lui era calm, dar în ochii aceia cenuşii era un soi de căldură, un foc argintiu.

Fusese o replică nepoliticoasă, recunosc. Dar simţeam că repurtasem o victorie. Una ameţitoare. Mă săturasem să fiu eu cea temperamentală. Să simt că eram singura ce se enerva de schimburile noastre răutăcioase de cuvinte.

Contam pentru el, iar el ura chestia asta.

— Şi eu la fel, uriaşule.

— E cazul să pleci, a spus el brusc.

— De ce? Nu-ţi place să fiu aici, în acest birou minunat?

M-am îndreptat spre biroul lui. Avea o suprafaţă imensă de sticlă cu colţuri ascuţite, pe care nu era nimic, în afara unei tastaturi, a unui mouse şi a două monitoare.

M-am întrebat dacă îi plăcea ordinea sau doar detesta haosul.

Mi-am trecut degetele de-a lungul marginii biroului, ştiind foarte bine că lăsam urme.

— Pari supărat, am spus, oprindu-mă şi privindu-l în ochi. Vrei să vorbim despre asta? l-am întrebat înainte de a mă cocoţa pe masa de sticlă.

Privirea lui s-a întunecat primejdios şi a făcut câţiva paşi spre mine, înainte de a se opri. Inima a început să-mi bată mai repede.

— Nu-mi place de niciunul dintre noi când suntem împreună, a zis el.

Am râs dispreţuitor.

— Crezi că mie îmi place?

— Da, cred că ţie îţi place.

Se apropiase mai mult? Sau eu mă înclinasem spre el? Genunchii mei aproape că-i atingeau pliurile tăioase ale pantalonilor. Eram atraşi fatal unul de celălalt. Vechi inamici care nu puteau păstra distanţa.

Eram tare sătulă de treaba asta.

În spaţiul dintre noi se simţea o tensiune electrizantă. Ca atunci când ţi se ridică părul de pe braţe chiar înainte de un fulger puternic.

— Ba nu, am insistat înciudată.

Apoi, m-am trezit că genunchii mei îi atingeau picioarele, iar el mi le desfăcea, în timp ce eu îmi lungeam gâtul ca să văd ce face.

Mi s-a tăiat răsuflarea.

A strâns din pumni pe lângă corp, apoi şi-a trecut degetele dincolo de pulpele mele, punându-şi mâinile de o parte şi de alta a şoldurilor mele. Doamne. Mirosea de-a dreptul superb.

Lucian îmi domina simţurile. Dungile gri subţiri de pe cravata lui i se asortau perfect cu ochii. Căldura pe care o emana corpul lui mă făcea să mă simt de parcă aş fi intrat într-o saună. Mirosea proaspăt, curat, mortal. Auzeam bătăile unei inimi şi erau atât de puternice încât eram în stare să cred că, poate, ne

aparţineau amândurora.

— Ba da. Crezi că într-o bună zi vei nimeri exact insulta potrivită şi îmi vei găsi punctul vulnerabil.

Vocea lui era aproape o şoaptă ameninţătoare. Mă fixa cu privirea, creând astfel o atracţie stranie. Nu puteam să-mi feresc ochii, de parcă, fără acea ancoră, aş fi eşuat în neant.

Nu ştiam ce se întâmplă. Dar ştiam că nu voiam să se oprească din vorbit. Nu voiam să se îndepărteze.

— Şi ce aş descoperi dincolo de acest punct vulnerabil? am întrebat.

A închis ochii şi a scuturat din cap, încercând să rupă vraja. Dar nu aveam de gând să-l las să scape. Nu şi de data asta. Am întins mâna şi am făcut ceea ce îmi imaginam de ani întregi. L-am apucat de cravata lui perfectă şi l-am tras mai aproape de mine.

— Nu te juca cu mine, Pixie, a mârâit el.

Cuvintele lui aveau forţa unui avertisment, dar în ochii aceia acum deschişi am deslușit altceva. Ceva înflăcărat.

Instinctele mele de supravieţuire erau total date peste cap. În loc să lupt sau să fug, corpul meu îmi adăugase în codul genetic o a treia opţiune: să mi-o trag.

— Nu-mi spune aşa, am spus, cu răsuflarea întretăiată.

— Atunci nu te mai uita aşa la mine.

— Aşa cum? am şoptit.

Degetele lui mi-au atins rotunjimea feselor, acolo unde acestea se sprijineau pe birou, iar eu aproape că am leşinat.

Asta nu părea a fi ură. Ci ceva mult mai periculos.

— Ca şi cum ai vrea să...

Lucian Rollins, omul imposibil de tulburat, şi-a pierdut şirul gândirii când mi-a privit buzele. Dezlănţuirea pe care am citit-o pe acel chip superb mă înspăimânta şi mă fascina în acelaşi timp.

Preţ de o clipă, m-am întrebat dacă nu cumva afecţiunea cardiacă a Linei era contagioasă, pentru că inima mea părea să fi uitat cum să bată aşa cum trebuie.

— E o idee oribilă, am spus aproape în şoaptă.

— Cea mai proastă idee pe care am avut-o vreodată, a fost el de acord.

Niciunul dintre noi nu se clintea. Niciunul dintre noi nu-şi revenea la realitate.

— M-am săturat de noi, am recunoscut.

— Urăsc acest noi, a replicat el.

Degetele începeau să mă doară şi mi-am dat seama că încă le aveam încolăcite în jurul cravatei lui.

Gura lui era la câţiva milimetri distanţă de buzele mele, fără să se atingă. Respiram acelaşi aer în timp ce trupurile noastre luau foc. Capul mi se învârtea, alungând orice logică în timp ce mă agăţam de singurul lucru care mi se părea potrivit. De el. Îmi doream asta. Îl doream pe Lucian.

— Scuzaţi-mă, domnule.

Lucian nu s-a clintit. Însă eu da.

— E timpul s-o eliberaţi pe bibliotecară. O aşteaptă prietenele ei, iar dumneavoastră aveţi un apel de urgenţă de la Boston, a anunţat vioaie Petula, de undeva de dincolo de pieptul lat al lui Lucian.

Cu un ţipăt scurt, am plonjat înainte chinuindu-mă panicată să mă dau jos de pe birou. Dar, în loc să cobor de-acolo, am reuşit doar să-mi izbesc zona intimă de cea a lui Lucian.

Eram făcută sendviş, suspendată în spaţiul incomod dintre marginea biroului lui Lucian şi ceea ce nu putea fi descris decât ca o megaerecţie. Picioarele mele se aflau peste coapsele lui, într-o poziţie perfectă pentru sex.

— O, Doamne, am scâncit.

Dacă eu simţeam că i se sculase, oare şi el simţea cât eram de udă? Niciunul dintre noi nu trebuia să afle aceste detalii.

Lucian şi-a umflat nările şi m-a prins de şolduri. Cu toată puterea.

— Afară, s-a răstit el fără să-şi desprindă privirea de la mine.

— Ba nu, a ripostat Petula. Mă plăteşti ca să menţin ordinea aici, nu ca să tolerez nerespectarea flagrantă a programului. N-ai timp să-i faci ochi dulci domnişoarei Walton. Chestia asta va trebui să mai aştepte.

— Să-mi facă ochi dulci?

Tonul meu avea o nuanţă isterică şi, preţ de o clipă, mi s-a părut că am surprins o sclipire de amuzament pe chipul lui Lucian, care a dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Domnişoara Walton tocmai pleca, a spus Lucian cu răceală.

Mi-a prins şoldurile cu mâinile lui puternice şi m-a aşezat ferm pe podea. A strâns din dinţi şi a făcut un pas înapoi. Mătasea cravatei lui, singurul lucru care ne mai lega unul de celălalt, mi-a alunecat printre degete.

Jucăuş, i-am prins vârful cravatei şi i-am răsucit-o cu obrăznicie peste umăr.

— Ne mai vedem, Lucifer.

10. Iritat şi flămând

Lucian

— Pari încordat, a remarcat Emry.

— Încordat? De ce aş fi încordat? Doar pentru că am clienţi de care trebuie să mă ocup, pentru că FBI-ul care se mişcă în ritm de melc, pentru că o femeie exasperantă îmi întrerupe programul, pentru că mă urmăreşte cineva care pare a

fi din organizaţia criminală a lui Hugo? Nu am niciun motiv să fiu încordat, m-am răstit.

Străzile oraşului erau mereu pline de SUV-uri negre de lux. Dar tot îmi dădusem seama că sunt urmărit când fusesem anunţat de sosirea lui Sloane.

Nu reuşisem să mă ocup de această problemă de securitate, pentru că trebuia s-o văd. Fusesem obligat să ignor situaţia pe care aş fi putut-o rezolva cu uşurinţă pentru că voiam s-o întâlnesc la mine la birou. Voiam să fiu acolo când urma să vadă tot ce am construit.

Şi apoi o luasem razna şi-mi pierdusem şi ultima urmă de disciplină. Uitasem cea mai elementară lecţie. Apropierea dintre mine şi Sloane o aducea prea aproape de pericol. Întotdeauna a fost aşa.

Prietenul meu şi-a încolăcit degetele peste burta dolofană şi rămas aşteptând.

Mi-am dat seama că nici măcar nu luasem loc. Mă plimbam prin faţa şemineului din clipa în care ajunsesem acolo. Trebuia să luăm cina împreună în seara asta. Dar mi-a aruncat o singură privire când a deschis uşa, şi-a scos şorţul şi mi-a făcut semn să intru la el în birou.

Mi-am dus degetele la frunte.

— Îmi pare rău, Emry. Am stricat cina.

Trecuse mult timp de când nu mă mai simţisem atât de scăpat de sub control. Trebuia să-mi reprim sentimentele pentru a pune capăt filmelor care mi se derulau neîncetat în cap. Ochii aceia verzi mijiţi. Buzele acelea roşii uşor întredeschise. Nu mi-a acceptat scuzele.

— E doar o tocăniţă. Putem s-o mâncăm şi mai târziu.

— Ai carbonizat-o, nu-i aşa?

A rânjit cu părere de rău.

— Sunt surprins că nu ai remarcat mirosul de ars.

Nu remarcasem nimic. Trebuia să mă calmez naibii mai repede.

— E absolut exasperantă, am spus, reluându-mi marşul.

— Agenta FBI?

— Nu! Sloane.

Râzând, s-a ridicat din fotoliul său de piele şi s-a dus la căruciorul din cositor, plin cu băuturi, care stătea sub un tablou ce înfăţişa o mare furtunoasă în luptă cu o corabie.

M-am sprijinit de şemineu, dorindu-mi să nu mă mai gândesc la ce simţisem când o avusesem pe Sloane captivă între mine şi birou.

Emry a turnat două pahare de vin dintr-o carafă zveltă. Purta un pulover negru de lână acoperit cu peştişori fluorescenţi peste o cămaşă în carouri.

— Puloverul ăsta merită să fie pus pe foc, am spus când mi-a întins paharul.

Arăta ca un bunicuţ blând şi nefericit.

M-am întrebat pentru scurt timp ce-i trecea oare prin cap atunci când mă privea. Mă vedea drept director executiv al unei companii care valora milioane

de dolari? Drept posibilul soţ sau tată al cuiva? Sau drept ticălosul care eram în realitate?

— Hai s-o lăsăm deocamdată la o parte pe enervanta de Sloane şi să ne întoarcem la faptul că eşti urmărit de o grupare de crimă organizată, a sugerat el, arătând spre un alt scaun.

— Nu i-am condus aici, dacă asta te îngrijorează, am spus, aşezându-mă cu reticenţă.

— Hmm, a venit răspunsul lui.

Am luat o gură de aer. Aşa cum ar fi spus Emry în timpul terapiei, „colorezi cuvintele altora cu definiţiile egoului tău". În prezent, era suficient să mârâie încetişor ca eu să înţeleg mesajul.

— Te cunosc suficient de bine ca să ştiu că iei toate măsurile de precauţie pentru a-i proteja pe cei la care ţii. Preocuparea mea eşti tu. Îţi acorzi şi ţie aceeaşi grijă?

— Nu poţi să-mi spui cum să fac să nu mai am aceste sentimente ca să mă pot concentra asupra lucrurilor pe care le am de făcut? am întrebat, uitându-mă fix la pahar.

— Dacă am fi la o şedinţă de terapie, aş spune ceva care să-ţi dea de gândit despre faptul că, uneori, sentimentele cărora ne opunem cu cea mai mare vehemenţă sunt cele care ne pot învăţa cele mai multe lucruri. Apoi am putea discuta de ce, dintr-o listă detaliată cu situaţii pe care oricine le-ar găsi provocatoare, tu eşti cel mai preocupat de o femeie din trecutul tău. Una faţă de care pretinzi că nu simţi decât ostilitate. Dar noi suntem doar doi prieteni pe cale să comande o pizza ca să nu fim nevoiţi să mâncăm meteoritul fumegând din bucătăria mea. Ca prieten, o să te întreb asta. De ce vizita unei bibliotecare te derutează mai mult decât faptul că un şef al mafiei ar putea afla că ajuţi FBI-ul să pună mâna pe el?

Pentru că deţineam controlul când era vorba de Anthony Hugo.

Pentru că ştiam cum să tratez astfel de oameni.

Pentru că mă bucuram din tot sufletul când îi vedeam la pământ.

— Pentru că-mi aminteşte de un trecut pe care aş prefera să-l uit, am spus cu voce tare. M-a trădat când eram vulnerabil.

Şi astăzi îşi desfăcuse coapsele pentru mine, cocoţată pe biroul meu ca şi cum locul acela îi aparţinea. Ca şi cum acolo ar fi vrut să fie. Ca şi cum m-ar fi dorit chiar acolo.

Mi-am alungat imaginile acelea din cap şi le-am înlocuit cu o altă amintire, mai veche, mai întunecată.

Sloane curajoasă, cu inima frântă, cu braţul legat de gât, cu ochii aceia de smarald plini de lacrimi sfidătoare.

— Ce ai făcut? strigasem la ea.

Voisem să spun însă altceva, dar nu am spus: *Ce-a făcut el?*

— Lucian, eşti un tip isteţ, a spus Emry, privindu-mă peste gura paharului său.

Deja nu-mi plăcea încotro se îndreptau lucrurile.

— Unde vrei să ajungi?

— Ca om inteligent ce sunt, voi presupune că ştii că nu poţi uita trecutul şi nici nu te poţi preface că nu există. Şi cum ai petrecut un timp semnificativ făcând terapie cu un psiholog strălucit, îţi voi reaminti că singura cale de ieşire dintr-o situaţie e s-o străbaţi şi s-o accepţi. Nu poţi să-ţi pui emoţiile la nesfârşit într-o cutie cu capac şi să te aştepţi ca ele să rămână acolo. Sentimentele nu fac asta.

— Atunci eu îţi voi reaminti că amândoi ştim de ce este periculos să laşi acele emoţii să iasă din cutie.

— Ai mai mult control asupra lor decât crezi, a subliniat el.

— Acel control se bazează pe faptul că nu las emoţiile să mă copleşească.

— Există o diferenţă între a reprima impulsurile pe care le are toată lumea şi a refuza să accepţi orice sentiment.

Am râs dispreţuitor.

— Eu admit tot timpul că am sentimente.

— Cum ar fi? m-a întrebat Emry.

— Cum ar fi, acum mi-e foame şi sunt supărat.

Prietenul meu a pufnit în râs.

— Cu pepperoni şi cârnaţi?

— OK.

— Lucian, nu te compătimesc pentru ce-ai păţit în copilărie, dar nici nu te scutesc de efortul de a conştientiza că eşti un om complex şi complicat, capabil nu doar să experimentezi fericirea, ci s-o şi păstrezi.

— De ce e toată lumea atât de obsedată de fericire? Am şi alte scopuri un pic mai demne decât să umblu cu un zâmbet tâmp pe faţă.

— Permite-mi să-ţi spun asta. Eşti un om în toată firea care a atins niveluri uimitoare ale succesului, ceea ce e absolut impresionant. Dar când te gândeşti cum ai crescut, devine de-a dreptul miraculos. Ai încredere în tine, poţi avea sentimente şi le poţi gestiona. Chiar şi pe cele stânjenitoare.

Omul ăsta îmi acorda prea mult credit. Nu ştia de ce sunt capabil. Dar eu ştiam.

Am expirat lent.

— Din curiozitate, de data asta ce-a făcut de te-a enervat? m-a întrebat Emry, clipind din ochi din spatele ochelarilor de tip semilună.

— Mi-a lăsat amprente pe birou, am spus, aşteptându-i reacţia.

Certurile noastre mă excitaseră întotdeauna. Era o slăbiciune care mă făcea să mă simt o fiinţă demnă de milă. Dar astăzi mă tachinase pe propriul meu teritoriu, iar mădularul meu se ridicase la înălţimea situaţiei atât de iute, încât mă

luase cu ameţeală.

O doream. Îmi era dor de ea. Şi m-aş fi înfruptat din ea chiar acolo, pe acel birou.

Poate că ăsta era răspunsul. Poate că tensiunea asta chinuitoare dintre noi ar dispărea în sfârşit dacă am ceda, măcar o dată.

Emry a râs.

— Mai devreme sau mai târziu, prietene, vei învăţa că îmbrăţişând dezordinea existenţială vei descoperi cele mai mari comori ale vieţii.

— Prefer grămezile mele ordonate de bani, mulţumesc.

Dar nu mă gândeam deloc la extrase bancare. Mă gândeam la Sloane, cu coapsele desfăcute, cu buzele roşii întredeschise, în timp ce eu o pătrundeam uşurel.

— Haide. Hai să comandăm cina şi apoi te las să mă baţi la şah.

11. Shania Twain e o şmecheră superbă

Lucian

În urmă cu 23 de ani

— Poftim, a spus Simon Walton, întinzându-mi o cană de cafea cu Garfield, pe care scria AŞ FI PREFERAT LASAGNA.

Ne aflam faţă în faţă la micul-dejun, în bucătăria familiei Walton, o încăpere care era aproape cât tot etajul casei mele. Frunze portocalii şi ruginii foşneau dincolo de ferestrele în colţuri de deasupra banchetei.

Pe masa turcoaz dintre noi, proaspăt vopsită, se afla o tablă de şah uzată, pe care se desfăşura o partidă.

— Mulţumesc, am răspuns, privind încruntat tabla.

Mi-a plăcut că nu m-a luat la întrebări şi nici nu a râs de mine pentru că am cerut cafea. Bărbaţii beau cafea. Învăţam să-mi placă.

Am apucat calul şi am înaintat cu el în teritoriul inamic.

— Ţine minte, nu poţi să ataci aşa, orbeşte, mi-a explicat domnul Walton. Trebuie să ai un plan. O strategie. Nu poţi să te gândeşti doar la ce vei face tu. Trebuie să prevezi mutările adversarului.

După această povaţă, nebunul lui mi-a luat cu uşurinţă calul.

— La naiba, am murmurat, ridicând cana cu cafea.

Domnul Walton a zâmbit.

— Nu renunţa. Mergi până la capăt.

Ofticat, am sacrificat un pion.

— Acum e şah-mat, a spus domnul Walton, împingându-şi ochelarii în sus pe nas.

M-am lăsat pe canapeaua cu modele galbene.

— Nu cred că-mi place jocul ăsta.

— Am sentimentul că, dacă mai exersezi puţin, îţi vei intra în ritm. Seamănă cu ceea ce faci pe terenul de fotbal.

Era o după-amiază de duminică a lunii noiembrie. Ceea ce însemna că nu era niciun meci, niciun antrenament, nicio cale de evadare din iadul în care îmi duceam existenţa în casa de alături.

Tata era la pescuit cu prietenii lui. Mama era acolo unde-şi petrecea cea mai mare parte a timpului când tata nu era acasă: în dormitor, singură cuc. Îl zărisem pe domnul Walton în curtea din spate, tăind flori, şi m-am oferit să-l ajut.

— Cum merg lecţiile de şah? a întrebat Karen Walton, intrând cu două pungi de cumpărături.

— Grozav, a spus domnul Walton.

— Groaznic, am zis eu.

Ne-am ridicat amândoi de la masă şi i-am luat fiecare câte o pungă din mâini. În timp ce domnul Walton şi-a sărutat zgomotos soţia, eu am dus sacoşa pe imensa masă din mijloc. Aici era un mic haos. Un teanc dezordonat de cărţi de bucate, o pungă de făină vărsată lângă recipientul de porţelan, făină pe care nimeni nu se obosise s-o şteargă. Castronul cu mere stătea strâmb peste o revistă deschisă la un articol despre cum să-ţi trimiţi copiii la facultate.

În casa mea, dezordinea nu era tolerată. Orice detaliu care putea declanşa un scandal trebuia evitat.

— Mai sunt câteva în maşină, a anunţat doamna Walton, dându-i domnului Walton o palmă stânjenitoare peste fund.

Afecţiunea era un alt lucru care nu exista la mine acasă.

— O să le luăm, a zis domnul Walton. Tu răsfaţă-te cu o ceaşcă de cafea în timp ce eu şi protejatul meu descărcăm cumpărăturile.

— Ce m-aş face fără voi doi? Şi cred că mai bine beau un vin, a spus doamna Walton, mângâindu-mă drăgăstos pe braţ, apoi s-a îndreptat spre dulapul mare de veselă încastrat în perete care adăpostea o colecţie întreagă de pahare desperecheate.

N-am reuşit să-mi ascund tresărirea atunci când degetele ei au intrat accidental în contact cu ultima mea vânătaie. Familia Walton obişnuia să bea. Era mereu vin la masă, iar eu îi vedeam uneori pe domnul şi doamna Walton savurând cocktailuri pe veranda din faţa casei. Dar nu l-am văzut niciodată pe niciunul beat.

Asta era diferenţa dintre domnul Walton şi tatăl meu. Autocontrolul.

Poate că asta încerca să mă înveţe în faţa tablei de şah.

— O accidentare la fotbal? a întrebat domnul Walton, uitându-se la braţul meu.

— Da, am spus eu, trăgând mâneca cămăşii în jos ca să acopăr vânătaia.

Minciuna mi s-a blocat în gât.

Doamna Walton şi-a îndoit degetul şi a arătat în sus. Mi-am ascuns zâmbetul. Îmi plăcea ca lumea să aibă nevoie de mine, chiar dacă doar şi pentru faptul că eram înalt. Am găsit pe raftul de sus paharul ei preferat de vin, cu picior lung şi cu flori gravate, şi i l-am întins. L-a fluturat spre soţul ei, adresându-i o invitaţie tăcută. Domnul Walton a ridicat degetul mare, iar eu am scos şi al doilea pahar de pe raft.

— Lucian, nu-mi place că practici acest sport, m-a dojenit ea, luând al doilea pahar şi îndreptându-se spre tejghea.

Le-a pus jos, apoi a scotocit într-una dintre sacoşe şi a scos o sticlă de vin.

— Te poţi răni în atât de multe feluri. Şi da, corpurile tinere se vindecă mai repede, dar nu ştii cum te pot afecta mai târziu în viaţă.

— Băiatul ăsta e fundaş titular în ultimul an de liceu, iubire, a subliniat domnul Walton. Nu va renunţa la echipă ca să se apuce de tricotat.

— Nu l-a pus nimeni să tricoteze, a spus ea. Ce părere ai de *softball?* Sloane nu se accidentează aproape niciodată. Apropo, unde e fiica noastră?

Mă întrebam acelaşi lucru de vreo două ceasuri, dar refuzasem s-o fac prin voce tare.

— La o întâlnire cu băiatul ăla, Bluth, a spus domnul Walton, ridicând exagerat din sprâncene.

Am încremenit. Asta era o noutate pentru mine. Vorbiserăm despre asta. Nu la şcoală, pentru că la şcoală nu vorbeam niciodată. Era o regulă nerostită între noi doi. Probabil că ea credea că sunt un ticălos. Fotbalistul popular care se credea prea şmecher ca să fie văzut discutând cu şoarecele de bibliotecă din clasa a zecea.

— Am uitat. Îl plăcem sau nu? a întrebat doamna Walton, vârând tirbuşonul în dopul de plută.

Jonah Bluth era un golănaş de clasa a unsprezecea, care juca pe postul de fundaş, şi care făcuse greşeala de a vorbi în vestiar despre sânii lui Sloane Walton pe care avea de gând să pună mâna. Am aşteptat să ajungem pe terenul de antrenament şi l-am lovit cu putere, ca să se trezească la realitate. Din nefericire pentru el, n-a avut inspiraţie să-şi vadă de treaba lui, aşa că Nash a fost nevoit să ne despartă.

Îi spusesem lui Sloane cât de poate de clar să se descotorosească de Jonah. Ea a vrut să ştie de ce. Naiba ştie de ce, simţea că are dreptul să afle totul despre orice. A fost exasperant şi în acelaşi timp haios.

I-am spus că era un nenorocit şi că ea merita pe cineva mai bun. Două adevăruri.

Mi-a spus că se va gândi la asta, ceea ce aparent însemna că oricum va face ce are chef, indiferent de situaţie.

— Cred că trebuie să ne abţinem să-l judecăm ca să vedem dacă fiica noastră îl place, a spus domnul Walton.

Apoi mi-a făcut semn.

— Hai, Lucian. O să-ţi povestesc despre apărarea scandinavă cât timp descărcăm cumpărăturile.

— Iar eu îţi pregătesc al doilea fel preferat de mâncare la cină, Lucian. Ravioli congelate cu sos cumpărat de la magazin, a strigat doamna Walton după noi.

Nu recunoșteam senzaţia aceea de căldură din piept, dar îmi plăcea la nebunie.

Gustul metalic al sângelui mi-a umplut gura. Braţele şi umerii mă dureau din cauza numeroaselor vânătăi pe care trebuia să le ascund. Mă durea maxilarul de la pumnul pe care mi-l trăsese. Şi, pentru prima dată, nodurile mâinii mele drepte erau vinete şi julite.

Lovitura ne luase pe amândoi prin surprindere.

Mai rău.

Purtarea tatei se înrăutăţea.

Şi a mea la fel.

— Tatăl tău nu a vrut să facă asta, a şoptit mama.

Întotdeauna vorbea în şoaptă.

— Are multe pe cap.

Zăceam unul lângă altul pe linoleumul uzat al podelei bucătăriei, în mijlocul dezordinii, ca două gunoaie care aşteptau să fie strânse şi aruncate.

— Asta nu e o scuză, mamă, ce naiba. Domnul Walton de alături...

S-a crispat. De aici începuse de data asta cearta, când tata venise acasă mirosind a băutură.

Întotdeauna exista un motiv. Mâncarea era rece. Parcasem prost maşina mea luată la mâna a patra. Tonul meu nu era suficient de respectuos. În seara asta, fusese cartea de şah pe care mi-o dăduse Simon Walton.

— Te crezi mai deştept decât mine? mârâise tata. Crezi că pământălăul ăla nenorocit de alături e mai bun decât mine? Crezi că poţi să citeşti o nenorocită de carte şi să uiţi de unde ai venit?

Erau nopţi în care mă rugam la o divinitate în care nu credeam pe deplin, implorând să fie arestat pentru conducere sub influenţa alcoolului sau pentru ceva mai rău.

Era singurul mod în care puteam supravieţui.

Deşi într-un fel mă temeam că era deja prea târziu. Eram plin de acea furie care se cuibăreşte în adâncul sufletului, care nu-şi găseşte niciodată eliberarea, care te schimbă ca persoană.

Oricât de mult aş fi încercat, nu reuşeam să-mi desfac pumnii.

El îmi făcuse asta.

Nu atât de mult din vina durerii. Asta se dusese. Era umilinţa. Pretenţiile lui ca eu şi mama să-i satisfacem orice capriciu. Credinţa că el era centrul universului nostru. Că nevoile noastre nu contau pe lângă ale lui.

Eram destul de mare, destul de puternic ca să mă pot bate cu el dacă era nevoie. Şi-a dat seama de asta acum. Ştia şi mă ura şi mai mult pentru că mă abţinusem şi nu-l lovisem.

Nu voiam să fiu ca el şi ştia asta. Aşa că avea să facă tot posibilul să mă înfrângă. Şi dacă n-aş mai fi fost acolo, ar fi continuat s-o distrugă pe mama.

Bărbaţii distruşi distrug femei.

Refrenul ăsta îmi răsuna în cap când m-am ridicat în picioare. Am ajutat-o pe mama să se scoale şi apoi am ieşit pe furiş în curtea din spate.

Răcoarea toamnei mi-a mângâiat pielea. Frunzele moarte foşneau uşor sub tălpile mele.

Voiam să fug departe. Să las locul ăsta în urmă şi să nu mă mai uit niciodată înapoi. Dar, fără mine, ar fi fost doar o chestiune de timp până când ar fi ucis-o. Până ar fi chinuit-o prea tare şi ar fi făcut-o să-şi piardă definitiv controlul.

Eu eram singurul lucru care o ţinea în viaţă.

Nu ştiam de ce toţi trei ne prefăceam că facultatea era o variantă pentru mine. Că aş fi putut accepta bursa sportivă pentru care muncisem atât de mult. Ştiam cu toţii ce s-ar fi întâmplat dacă aş fi plecat. Şi totuşi, nu vorbeam niciodată despre asta. Nu vorbeam niciodată despre secretul meschin pe care-l împărtăşeam.

Am scuipat sângele şi gustul amar în întuneric şi am încercat să-mi alung durerea din umăr mişcând circular din braţe. Întotdeauna ştia exact unde să mă pocnească. Suficient cât să-mi amintească că poate, dar rănile să nu fie observate şi de altcineva.

Până în seara asta, mi-am amintit, pipăindu-mi maxilarul. Vânătaia de pe faţa mea nu mai putea fi ascunsă.

— Psst!

M-am oprit şi am aruncat o privire pe după casa mea, dincolo de peretele bej murdar, dincolo de peticele de buruieni, până spre gardul care despărţea, în viaţa mea, binele de rău.

Ea era acolo, la fereastra din spatele cireşului. Binele.

— Ce faci acolo? E târziu, am certat-o în şoaptă.

— Nu puteam să dorm, a răspuns Sloane.

Nici eu nu mai puteam dormi acum. Tata nu se mai întorcea în seara asta. Se dusese acasă la un amic, unde urma să se îmbete lemn. Eu, pe de altă parte, aveam să rămân treaz, holbându-mă la tavan, dorindu-mi să nu se mai întoarcă niciodată. Să sară cu camionul ăla al lui de pe un pod şi să ne scutească pe toţi de chin.

M-am uitat înapoi spre casa mea. Luminile din dormitorul mamei erau aprinse. Se cuibărea strâns, ca un ghem, aşa cum făcea mereu după un scandal. La început mă lua pe mine în braţe. Când lucrurile nu stăteau atât de rău. Când tata nu era atât de violent. Dar, undeva pe parcurs, a început să se ghemuiască de una singură, iar eu am devenit protectorul ei.

Ar trebui să rămân acasă. Să nu întinez viaţa lui Sloane cu urâţenia din existenţa mea.

— Am un CD nou. Vrei să-l asculţi? a şuierat ea în întuneric.

— La naiba, de ce nu, am murmurat şi am intrat la ea în curte.

Scoarţa noduroasă a cireşului mi-a zgâriat mâinile când am urcat la ea.

— Salutare, a spus Sloane, drăgălaşă şi veselă, îmbrăcată într-o pereche de pantaloni de pijama şi un maiou cu David Bowie, când am intrat pe fereastră.

— Salutare, am răspuns, păşind cu grijă peste cărţile care îi umpleau până la refuz scaunul de lângă geam.

Avea un rid de pernă pe obraz, sub ochelari. Părul îi era prins în vârful capului într-un coc atât de ciufulit încât era evident că la un moment dat aţipise.

Era... drăguţă. De-a dreptul adorabilă. Eram atras de ea, dar într-un mod cu care nu eram obişnuit.

— De ce te-ai trezit? am întrebat neliniştit.

Privirea ei s-a mutat spre fereastră, apoi a revenit. A ridicat bărbia.

— Nu ştiu.

Ştia să mintă, dar tot îmi dădeam seama.

— Ai auzit ceva? am insistat.

— Sângerezi, a spus ea, ignorându-mi întrebarea şi sărindu-mi în ajutor.

Mi-am dus degetele la colţul gurii şi le-am văzut apoi roşii de sânge.

— La naiba.

Ea a smuls câteva şerveţele dintr-o cutie.

— Poftim. Stai jos.

— Nu, e OK. Ar trebui să plec, am spus, pornind spre fereastră.

Ar fi trebuit să nu-mi aduc problemele aici. Doar pentru că-mi plângeam singur de milă nu-mi dădea dreptul să sângerez la ea în cameră.

— Hei. Nu poţi pleca. Încă nu ţi-ai cerut scuze pentru piatra de astă-primăvară.

— Data viitoare, am spus eu sec.

Era marota noastră. Promisiunea că mă voi întoarce. O promisiune pe care trebuia să mă gândesc serios s-o încalc.

Ajunsesem deja cu un picior pe scaunul din fereastră, când ea m-a apucat din spate de pantalonii de trening.

— Pe bune, Sloane?

— Lasă-mă să mă uit la gura ta. Adică la sângele de la gura ta, a insistat ea.

S-a agăţat de mine ca una dintre acele buburuze blestemate care ţi se lipesc de

şosete când te plimbi prin pădure.

— OK, am mormăit.

M-am aşezat pe pernă, între o carte de-ale lui John Grisham şi alta de-ale Octaviei Butler.

— Stai aici, mi-a ordonat Sloane.

— Eşti foarte autoritară pentru un spiriduş, m-am văicărit eu.

A pufnit exasperată, luând mănunchiul de şerveţele şi un pahar cu apă de pe noptieră. S-a apropiat de mine, cu ceva solemn în ochii ei verzi. Şi atunci mi-am dat seama că ştia tot.

Ştia şi îi era milă de mine. Mi-am strâns din nou pumnii.

— Eşti pregătit pentru testul de chimie de mâine? a întrebat ea.

Îmi cunoştea secretul, ştia că nu voiam să vorbesc despre asta, aşa că avea de gând să mă cureţe şi să pretindă că totul era normal. Nu o meritam.

— Îmi pare rău că niciodată... ştii tu...

Am gesticulat neputincios.

— Că nu mă bagi în seamă la şcoală? a ghicit Sloane, completând fraza în locul meu.

Avea un talent extraordinar de a şti ce voiam să spun, chiar şi atunci când nu-mi găseam cuvintele.

— Da.

A ridicat din umerii ei delicaţi şi mi-a zâmbit.

— Eh. E OK. Reputaţia mea s-ar duce naibii dacă tocmai căpitanul echipei de fotbal ar începe să-mi acorde atenţie.

— Reputaţia ta? am râs eu.

A înmuiat şerveţelele în apă şi a început să-mi tamponeze uşor colţul gurii. Mă simţeam... bine că îi păsa cuiva de soarta mea.

— Lumea s-ar aştepta atunci să dau probe ca să intru în ansamblul de majorete şi să merg la focurile de tabără. Asta mi-ar răpi din timpul de citit. În plus, ar trebui să renunţ la pasiunea mea secretă pentru Philip.

— Phil, tehnicianul de scenă, e pasiunea ta secretă? am tachinat-o eu.

Phil, tehnicianul de scenă, se lăuda cu notele sale perfecte la matematică şi cu căştile pe care trebuia să le poarte în culise în timpul producţiilor şcolare, pentru că el era responsabil cu cortina. Nu-i păsa deloc de ce credea lumea despre el şi venea la şcoală în aceeaşi ţinută în fiecare zi – blugi şi tricou negru. Cu excepţia zilei când se făceau poze, când purta un papion peste tricou.

— Nu mă pot abţine. Mor după tipii care deţin puterea. De fiecare dată când mă gândesc la el şoptind „Sus cortina!“, mi se înmoaie genunchii.

Zâmbeam în ciuda... tuturor celor întâmplate. Ăsta era efectul pe care-l avea asupra mea. Era bună. Totul la ea părea să scânteieze. Oamenii buni aveau parte de lucruri bune.

Apoi mi-am amintit de Jonah.

— Tatăl tău a spus că ai avut o întâlnire în seara asta.

Suna ca o acuzaţie, dar nu mă puteam abţine.

— Relaxează-te. Am ieşit cu Jonah ca să-l pot părăsi faţă-n faţă.

Mi-am îndreptat şira spinării.

— V-aţi despărţit?

— Mm-hmm, a spus ea, cu privirea lipită de gura mea. Era cam dobitoc. Ai avut dreptate.

— Mai spune asta o dată, am zis.

A strâmbat din buze.

— Nu.

— Haide, am insistat.

— Nu. Şi taci din gură. Dar serios, a continuat ea, apăsând sulul umed de şervețele peste colţul gurii mele, înţeleg.

— Ce înţelegi?

— Nu te poţi purta amical cu o tocilară ochelaristă din clasa a zecea. Asta ar provoca o gaură neagră în continuumul spaţio-temporal al societăţii din liceu.

Ea nu ştia adevăratul motiv pentru care nu voiam să afle nimeni despre noi. Dacă tatăl meu ar fi bănuit că exista pe lumea asta un lucru care conta pentru mine, l-ar fi distrus cum ar fi putut. Singurul lucru pe care îmi „permitea“ să-l am era fotbalul, pentru că era un titlu de glorie pentru el să aibă un fiu care să exceleze pe terenul de sport.

Dar dacă ar fi avut vreodată un indiciu că Sloane însemna ceva pentru mine, că o preţuiam, i-ar fi făcut rău. Şi dacă ar fi rănit-o în vreun fel, nu credeam că aş putea trăi cu gândul ăsta... sau că l-aş mai fi lăsat să trăiască.

— Tocilaro, am spus încet.

— Te doare? m-a întrebat ea, schimbând din nou subiectul.

Acum, glasul îi era răguşit şi grav.

— E în regulă, am minţit.

— Lucian...

— Nu, am spus eu.

— Nici măcar nu ştii ce voiam să zic.

— Ba da, ştiu. Şi nu e treaba ta.

— Dar...

— Nu toată lumea are familia pe care o ai tu. OK?

Habar nu avea cu ce mă confruntam eu zi de zi. Pentru că fusese crescută de Simon şi Karen Walton.

— Dar de ce nu putem merge la poliţie? a insistat ea.

Ideea de a lua telefonul şi de a suna la poliţie ca să-l ia pe tatăl meu era ridicolă.

Şeful poliţiei, Wylie Ogden, era unul dintre cei mai buni prieteni ai tatei. Aveam zece ani când Wylie îl trăsese pe tata pe dreapta pentru că mergea cu

viteză excesivă şi pentru că depăşise liniile de demarcaţie. Era beat. Când a oprit maşina mi-a pasat cutia deschisă de bere.

Începusem să mă destind, nu mai simţeam acel gol din stomac. Poliţia avea să mă ajute. La şcoală am văzut filme despre asta. Nu beţi la volan. Dar tatăl meu făcea asta mereu.

Credeam că poliţia îl va opri pe tata din această greşeală, nu-l va lăsa să mă mai sperie sau să rănească pe cineva.

— *Cineva a început mai devreme astăzi,* a chicotit Wylie când s-a apropiat de geamul tatei.

Şeful îl lăsase să plece fără nici măcar un avertisment. Discutaseră despre o barcă de pescuit şi-şi făcuseră planuri să se întâlnească la cârciumă pe seară. Apoi Wylie îi făcuse semn tatălui meu să se întoarcă pe şosea, ca şi cum i-ar fi acordat un privilegiu special.

— Pur şi simplu nu pot, am spus apăsat.

— Ba da, putem, m-a contrazis ea.

Continua să spună noi. De parcă şi ea era implicată în povestea asta, când era ultimul lucru pe care mi-l doream. Dacă se apropia prea mult... dacă păţea ceva... nu m-aş fi putut stăpâni. N-aş fi putut rămâne nepăsător. L-aş fi făcut bucăţi şi, astfel, aş fi devenit ca el.

— Dacă îţi face vreun rău, Lucian...

Vocea lui Sloane s-a frânt, la fel şi o bucată din inima mea.

— Opreşte-te, i-am şoptit, strângând-o în braţe în timp ce mă ridicam.

Ea şi-a înfăşurat braţele în jurul taliei mele şi m-a ţinut aşa, strâns. Şi-a lipit faţa de pieptul meu. Uram cât de mult îmi plăcea această atingere.

Nu simţisem asta pentru Brandy Kleinbauer, cu care îmi pierdusem virginitatea, de-abia pe la şaisprezece ani. Nu era nici dorinţa hormonală pe care o manifestasem pentru Cindy Crawford pe tot parcursul liceului. Şi nu era nici ceea ce simţeam pentru Addie, partenera mea de weekend, cu întreruperi.

Era... mai complicat. Îmi plăcea Sloane. Voiam s-o protejez. Şi de fiecare dată când ne atingeam, oricât de inocent, o parte din mine îşi dorea mai mult. Dar asta nu era posibil. Eu eram distrus, iar ea avea un suflet minunat.

Nu ştiam ce însemnam unul pentru celălalt, în afară de faptul că ea era importantă pentru mine. Mai importantă decât oricine altcineva.

— Ce CD ai primit? am întrebat.

Ea s-a desprins din îmbrăţişare, iar eu am simţit uşurare, dar şi regret. Ochelarii i se strâmbaseră. Părul îi era şi mai răvăşit. Am simţit ceva cald şi tandru străbătându-mi pieptul. Ca şi cum i-aş fi absorbit toată bunătatea. Dar nu se cuvenea să i-o răpesc.

— Shania Twain.

Am zâmbit.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Ce-ai păţit? Nu eşti destul de bărbat ca să asculţi muzică country pentru fete?

A sărit pe pat şi şi-a luat căştile cu o provocare în ochi.

— Shania Twain e o şmecheră superbă. Vrei s-o asculţi?

Era atât de dulce şi plină de speranţă, cu părul ei ciufulit şi ochii ei mari. Nu-mi doream nimic mai mult decât să stau lângă ea în acel pat moale, în această cameră frumoasă, în această casă mare şi să fac parte din scenariul acesta. Şi tocmai de aceea nu puteam face asta.

Aduceam cu mine întunericul. Vânătăile mele erau contagioase.

— Ar trebui să mă întorc şi...

Şi ce să fac? Ce mă aştepta acasă?

Sloane şi-a înclinat capul.

— Te rog?

— Nu e o idee bună, Pix. Dacă vin părinţii tăi? N-am ce căuta aici.

N-ar trebui să mă aflu în apropierea ei.

— Dorm în cealaltă parte a casei. Şi, sincer, dacă pleci acum, o să-mi petrec toată noaptea făcându-mi griji pentru tine. Nu voi putea dormi. Şi mâine voi fi atât de obosită încât voi pica testul la trigonometrie. Haide, uriaşule. Chiar vrei să ai asta pe conştiinţă?

— Eşti caraghioasă.

— Trei melodii, a negociat Sloane, sărind pe pat şi bătând uşor în saltea.

Am oftat. Ea a simţit victoria şi a zâmbit.

— O melodie, am ripostat.

— Două, a insistat ea.

Era un gest egoist şi absolut stupid, m-am gândit, descălţându-mă. Dacă tatăl lui Sloane ar veni aici şi m-ar găsi în patul fiicei sale, nu m-ar ierta niciodată. Chiar dacă aş fi încercat să-i explic. Ştia cât de specială era ea şi bănuia cât eram eu de distrus. De aceea erau atât de drăguţi.

Pentru că le era milă de mine.

— E *Come on Over*, nu matematică avansată, m-a tachinat Sloane.

M-am urcat pe pat lângă ea şi am rămas deasupra cuverturii. Dar am lăsat-o să-şi îngrămădească colecţia ei dementă de perne în jurul nostru.

— Ce faci aici? am întrebat-o când mi-a băgat o pernă sub braţ.

— Îmi construiesc un cuib. Aşa dorm eu, mi-a explicat ea, îndesându-mi alte două perne în spate.

— Dormi cu patruzeci şi două de perne în fiecare noapte?

— Sunt doar şase, deşteptule. Şi nu mă judeca până nu încerci senzaţia.

Eu aveam o singură pernă şi o saltea pe podea, după ce tata spărsese rama patului aruncându-mă peste ea, cu o vară în urmă. M-am întins relaxat pe grămada de perne şi am încercat să nu mă gândesc la cât de bine mă simţeam înconjurat de atâta moliciune.

Sloane s-a ghemuit lângă mine. Eram doar noi doi, sprijiniţi de o mare de perne moi.

— Aşa se poartă tot timpul? a întrebat ea încet.

M-am uitat în jos, la mâinile mele adunate în poală. Strânsesem din nou pumnii.

— Doar când bea. Doar că acum bea mai des. Încă se comportă normal uneori.

Şi tocmai acel comportament, acea minciună, erau lucrurile pe care le uram cel mai mult. Preferam monstrul în locul bărbatului care se prefăcea că-i pasă, venind la meciurile mele de fotbal sau scoţându-ne la cină în oraş.

— Îl urăsc.

Vocea îi tremura.

— Îl urăsc din tot sufletul.

Mi-am strecurat braţul în jurul umerilor ei şi am tras-o cu grijă mai aproape. Mă simţeam atât de bine încât ştiam că era ceva greşit.

— Nu vreau să te gândeşti la el.

— De ce nu putem să le spunem poliţiştilor? a întrebat ea.

Am clătinat din cap.

— E complicat, OK? Ai încredere în mine şi gata.

— Promite-mi că vei avea grijă de tine, Lucian! Că, dacă îşi va pierde prea mult controlul, nu-l vei lăsa să... ştii tu.

Să mă omoare. S-o omoare pe mama.

L-aş ucide eu pe el mai întâi. Chiar dacă asta m-ar fi transformat într-un monstru. *Aşa tată, aşa fiu,* m-am gândit.

— Îţi promit dacă-mi promiţi şi tu că nu vei chema poliţia. Niciodată. Indiferent ce se întâmplă.

A inspirat profund şi apoi a expirat.

— Spiriduşule, i-am zis. Trebuie să ai încredere în mine. Poliţiştii ar înrăutăţi situaţia.

Tăcerea ei a durat prea mult. Am strâns-o de umăr.

— Ăăă. Bine. Dar nu sunt prea bucuroasă.

— Promite-mi, am insistat.

Era fată de avocat. Ştiam că nu e bine să accept un „Ăăă. Bine“ drept răspuns.

— Promit, a spus ea nefericită.

O parte din încordare s-a scurs din mine odată cu vorbele ei liniştitoare. Sloane s-a uitat la mine cu acei ochi verzi ca pădurea.

— Nu te duci la facultate, nu-i aşa? Nu poţi s-o laşi singură cu el.

Mi-am ferit privirea.

— Nu, nu pot.

S-a ridicat în capul oaselor lângă mine, cu trupul ei micuţ cuprins de indignare faţă de nedreptatea situaţiei.

— Asta e nasol. Trebuie să-ţi sacrifici întregul viitor pentru că tatăl tău e un monstru şi mama ta nu vrea să-l părăsească? Nu e corect.

— Viaţa nu e dreaptă, Pix.

— Ce-ar fi dacă aş avea eu grijă de ea? a propus ea, cu un val de speranţă în glas.

— Nu.

Am rostit acest cuvânt atât de răspicat încât a răsunat în toată camera.

Amândoi am încremenit şi am ciulit urechile să auzim dacă se trezesc părinţii lui Sloane.

Am prins-o de umeri şi am făcut-o să mă privească în ochi.

— Nu trebuie să te implici niciodată. Mă auzi? Să nu te duci niciodată acolo. Să nu vorbeşti cu ei. Să nu atragi niciodată atenţia asupra ta. Şi să nu te pui niciodată între el şi altcineva când bea. OK?

Avea ochii mari şi era speriată. Dar asta şi dorisem. Trebuia să mă asigur că nu se va apropia niciodată de tatăl meu.

— Bine. Doamne! Calmează-te. A fost doar o sugestie, a spus ea, cu o mutră de parcă tocmai o întrebasem dacă pot să-i dau foc cărţii ei preferate.

Am oftat.

— Îmi pare rău că te-am speriat.

— Nu m-ai speriat. M-ai enervat cu îndârjirea ta.

— Trei melodii, i-am reamintit.

Ea s-a luminat şi s-a târât peste mine ca să ajungă la căştile de pe noptieră. De data asta, când mi-am înfipt mâinile în cuvertura patului, nu mai avea nimic de-a face cu frica sau furia. Aveam... sentimente. Sentimente fireşti de adolescent. Dar nu aveam voie să le am cu Sloane. Domnul Walton avea încredere în mine. Şi nu mă puteam lipsi de această încredere. Uneori, familia Walton era singura ancoră pe care o aveam pe lumea asta.

S-a dat înapoi şi mi-a dat o cască, apoi s-a aşezat din nou lângă mine.

— Addie ştie că facem asta? a întrebat ea.

— Poftim?

— Addie. Iubita ta.

— Nu e iubita mea.

Nu prea era. Era o fată cu care petrecusem ceva timp în ultimele câteva săptămâni. O mare parte din acel timp am fost dezbrăcaţi. Dar asta pentru că eu aveam 17 ani şi ea încerca să-şi facă gelos fostul iubit. Nu era ca şi cum aş fi vorbit la telefon cu ea sau aş fi luat cina cu părinţii ei... sau m-aş fi căţărat într-un copac şi m-aş fi strecurat noaptea pe fereastra ei pentru a pierde vremea cu ea.

— Iubita ta nu ştie nimic despre toate astea? a repetat ea.

— Nu. Şi, oricum, nu ne mai vedem.

Devenise cam prea pretenţioasă. Voia să facem planuri împreună, voia să-mi cunoască părinţii. Nu-i puteam oferi nimic din toate astea. Şi nici nu voiam, după

ce o auzisem spunându-i uneia dintre prietenele ei că Sloane Walton cea cu bustul mare era cu siguranţă o târfă.

— Ah? a spus ea cu nevinovăţie.

— Nu pari distrusă din cauza asta, am remarcat eu.

A ridicat din umeri.

— Nu s-a purtat prea frumos. Puteai să găseşti pe cineva mai bun. Dar dacă ai fi găsit pe cineva mai bun şi ai fi fost cu o fată de treabă, cred că nu ne-am mai fi întâlnit aşa. Şi îmi cam place mica noastră prietenie secretă sau... în fine.

Ceea ce simţeam pentru ea nu era deloc prietenie. Prieten eram cu Knox şi Nash Morgan. Dar cu ei nu m-aş fi ghemuit într-un cuib de perne ca să ascult muzică. La naiba, nici cu Addie n-aş fi făcut asta. Poate doar cu Cindy Crawford.

— Şi mie îmi place de noi, i-am spus.

Am întrezărit zâmbetul victorios pe care nu şi-l putea ascunde în timp ce şi-a înclinat capul şi s-a întins spre CD-player.

Mi-am strecurat braţul peste umărul ei şi i-am sprijinit capul pe pieptul meu. Între perne, cu melodia *From This Moment On* a Shaniei Twain şi cu căldura molatică a lui Sloane lipită de mine, mă simţeam aproape fericit. Aproape că puteam să mă prefac că asta era viaţa mea. Aici, în casa asta. Cu fata asta bună şi dulce în braţele mele.

Cântecul s-a terminat prea repede, trecând la un ritm country. Ceva despre ochi negri şi lacrimi albastre. Despre o fată care nu se mai întorcea niciodată. Probabil că epuizarea mi-a zugrăvit toată acea poveste în cap. Cum plec. Cum merg mai departe. Cum mă maturizez.

Preţ de o clipă, mi-am dorit asta atât de mult încât nici nu mi-am dat seama cât de strâns mă agăţam de Sloane până când degetele au început să mă doară. Am tresărit şi mi-am slăbit strânsoarea. Ea şi-a înclinat capul ca să se uite la mine.

— Este în regulă. Poţi să te ţii de mine. Nu mă sparg.

I-am împins capul la loc în jos şi am strâns-o din nou la piept, de data aceasta mai blând.

Piesa s-a schimbat din nou. Al treilea cântec era balada *I Won't Leave You Lonely* şi, în ciuda eforturilor mele, cuvintele mi-au intrat în cap şi mi s-au întipărit în suflet. Niciodată nu voi putea să ascult acest cântec şi să nu mă gândesc la Sloane şi la sentimentul de siguranţă pe care mi-l dădea. Voiam să-l mai ascult o dată, dar nu aveam de gând s-o rog să-l pună din nou. Poate că voi cumpăra şi eu albumul... şi-l voi ascunde în maşină.

Când ultimele acorduri ale cântecului mi-au răsunat în urechi, Sloane şi-a strecurat braţul subţire peste stomacul meu şi m-a strâns lângă ea. Îmi îndeplinisem promisiunea de a asculta trei melodii. Dar acasă nu mă aştepta nimic. Aici era totul pentru mine.

N-a spus nimic când a început următorul cântec. Nici eu n-am spus nimic.

12. Livin’ la vida la bibliotecă

Sloane

Biblioteca era locul unde experimentam fericirea, nu excitarea.

În ciuda acţiunii pe care vibratorul mi-o oferise noaptea trecută, tot am descuiat uşa simţindu-mă agitată şi nesatisfăcută. Şi era vina lui.

Am încuiat uşa la loc şi am aprins luminile de la primul etaj. Umerii mi s-au relaxat imediat, iar liniştea şi ordinea lucrurilor m-au calmat.

Îmi plăcea să fiu prima persoană care ajungea aici dimineaţa. Îmi plăcea să savurez aceste momente preţioase de linişte cât mă pregăteam pentru o nouă zi de muncă. În ciuda stereotipurilor, la bibliotecă era rareori linişte. Existau două camere retrase, ascunse undeva în fundul primului etaj, pentru studiu, lectură sau pentru ora săptămânală de meditaţie. Dar în rest exista viaţă între aceşti pereţi.

Când devenisem bibliotecară-şefă, eram înghesuiţi într-o clădire municipală plină de mucegai, cu podele acoperite cu linoleum scorojit, cu neoane pâlpâitoare şi rafturi metalice care scârţâiau la greu. Întregul inventar era vechi de un deceniu, iar personalul şi clienţii trebuiau să împartă două laptopuri care împliniseră deja opt ani.

Acum, cetăţenii din Knockemout pătrundeau într-un spaţiu luminos şi aerisit, cu locuri confortabile, cu Wi-Fi rapid ca fulgerul, cu două etaje întregi de cărţi şi materiale media şi toată tehnologia pe care o putea visa un cititor.

Volume din toate domeniile erau frumos aranjate pe rafturile din lemn de stejar alb, aliniate cu precizie. Biroul de recepţie lung şi scund era mereu ordonat şi gata de acţiune. Alesesem un covor moale, de culoare verde, care mă făcea să mă gândesc la o păşune plină cu iarbă. Lumina soarelui de marţi dimineaţa pătrundea prin ferestrele generoase, scăldând în razele sale plante de apartament de toate soiurile şi dimensiunile.

Mi-am aruncat geanta pe birou, am pornit fundalul sonor, format dintr-o listă amuzantă ale unor cântece pop în versiune instrumentală şi am aprins cele două computere.

Am comparat calendarul evenimentelor afişat pe perete cu agenda internă ca să mă asigur că listele erau actualizate şi mi-am propus să trimit un e-mail de confirmare asociaţiei de salvare a animalelor pentru evenimentul nostru *Caturday* şi să comand prăjituri pentru *Ora de poveşti a reginelor travestite*, deoarece se terminaseră la începutul lunii trecute.

Două organizaţii rezervaseră sălile de conferinţă de la etaj pentru nişte întâlniri astăzi, ceea ce însemna că trebuia să mă asigur că mesele erau aranjate

corect şi că tablele erau curate, nu pline de graffiti – operele adolescenţilor vizitatori.

Fata cu peştii venea să schimbe apa acvariului din secţiunea pentru copii. I-am trimis un mesaj rapid lui Jamal, bibliotecarul de la departamentul pentru micii cititori, întrebându-l dacă a trecut cu bagheta UV peste pernele de podea, deoarece şcoala primară raportase ieri o epidemie de conjunctivită.

De-abia apoi venea cafeaua.

Mi-am vârât geanta sub birou şi m-am îndreptat spre tejgheaua cu cafea. Cumpărasem unul dintre acele aparate de cafea de lux şi o maşină de spălat vase pentru cănile murdare. Nu doar că vizitatorii noştri s-au bucurat de această evoluţie faţă de cafeaua obişnuită, dar era o altă experienţă care i-a făcut să rămână mai mult timp la bibliotecă. Pentru a se relaxa şi a savura o carte bună sau pentru a socializa cu personalul şi cu ceilalţi clienţi.

După ce am verificat apa şi am adăugat ingredientele pentru cafea, am scos cănile din ziua anterioară din maşina de spălat vase şi le-am agăţat la loc pe cârligele lor.

M-am întrebat dacă la fel se simţea şi Lucian când intra în birourile sale în fiecare dimineaţă. Avea un sentiment de mândrie, aşa cum aveam eu?

Nu că mă gândeam din nou la el, pentru că în mod clar nu mă gândeam.

Doar că acum, iată, mă gândeam. Oare el se gândise măcar puţin la mine după ce plecasem ieri din biroul lui?

— O, Doamne. Încetează! mi-am spus cu voce tare.

— Ce să încetez?

— Ce mama dragonilor! Tu de unde ai apărut? am întrebat, coborând mâinile pe care le ridicasem ca să mă apăr.

Naomi, drăgălaşă foc într-o rochie cu mânecă lungă şi mulată, cu colanţi pe dedesubt, stătea acolo strângând în braţe un pachet enorm de cafea.

— Asta depinde de cât de departe vrei să mergi. M-am trezit cu soţul meu dezbrăcat...

Am ridicat o mână.

— O nouă regulă în prietenia noastră. Nu te lauzi cu viaţa ta sexuală glorioasă când prietena ta traversează o lungă perioadă de secetă.

— Ai dreptate, a fost de acord Naomi.

Deşi avea deja o ceaşcă de cafea în mână, s-a dus direct spre espressor. Părul castaniu îi cădea peste faţă într-un onduleu perfect.

— Ce mişto îţi stă părul! am remarcat.

— Mulţumesc. Waylay mi l-a aranjat. Jeremiah i-a dăruit de Crăciun un ondulator îngrozitor de scump şi deja se pricepe de minune să-l folosească. Deci, ce trebuie să încetăm?

— Hmm? am zis, prefăcându-mă că nu ştiu la ce se referă.

— Stăteai acolo pierdută într-un soi de visare şi apoi ţi-ai dat ordin să încetezi.

Nu le pomenisem lui Naomi şi Linei despre „incidentul nefericit“ de ieri cu Lucian. În special pentru că nu voiam să mă copleşească, cerându-mi să le fac cronica evenimentului sau copleşindu-mă cu falsele lor speranţe, conform cărora acesta era începutul sfârşitului ostilităţilor dintre noi. În plus, nu voiam să recunosc în faţa nimănui că Lucian Rollins mă făcuse să simt nişte lucruri pe care n-ar fi trebuit să le simt, în ceea ce-l priveşte.

— Ah, visam cu ochii deschişi la nişte... chestii, deşi ar trebui să mă concentrez la... alte chestii.

Frumos. De-a dreptul fin.

— Da. Ştii că ştiu că minţi, nu-i aşa? Am acasă un copil de doişpe ani.

— Pfft. Nu mint, am minţit.

M-a fixat cu o expresie gravă.

— Dar ştii că sunt alături de tine când ai chef vorbeşti despre minciunile tale, nu-i aşa?

— Da, ştiu.

Am spus asta ţinând capul în pământ. Nu eram obligată să le spun prietenelor mele totul. Eu nu aşteptam asta de la ele. Voiam totuşi să-mi povestească lucrurile măreţe, importante. Ce făcuserăm eu şi Lucian ieri nu era nici măreţ, nici important.

Abia dacă ne-am atins. Şi mângâierile sau dezmierdările sau privirile pline de dorinţă pe care le schimbaserăm, înainte ca Petula să dea buzna peste noi, nu însemnau nimic. Absolut nimic.

Minunat. Acum mă gândeam din nou la asta, iar Naomi se uita la mine cu nerăbdare, ca şi cum ar fi aşteptat un răspuns.

— Hei, ştii cumva dacă Jamal a dezinfectat aseară secţia pentru copii? am întrebat.

— Schimbi vorba. Deloc suspect, m-a tachinat ea. Vii diseară la cină, nu-i aşa? Nash şi Lina vor fi şi ei acolo.

Viaţa mea socială consta în faptul că eram în permanenţă cea de-a cincea roată la căruţă şi că eram înconjurată de două cupluri cu o viaţă sexuală activă şi înflăcărată.

Bleah. Trebuia să schimb câte ceva în existenţa mea. Voiam să fiu eu aceea care să-şi stânjenească prietenii cu manifestări publice exagerate ale afecţiunii. Voiam să fiu eu aceea care să-şi facă planuri de viitor cu partenerul de viaţă sexy şi cu penis enorm.

O amintire lascivă a erecţiei din pantalonii lui Lucian mi s-a iţit imediat în minte. *Nu! Nu fi rău, creierule! Nu fi rău.* Lucian nu avea stofă de partener de viaţă.

— Vin şi eu, am spus bosumflată.

Ziua a fost destul de aglomerată şi am reuşit să scap de toate gândurile legate de Lucian, cu excepţia impulsurilor erotice care mi se insinuau în cap la intervale

de zece-douăsprezece minute. Până când am ajuns la şedinţa de după-amiază a personalului, avusesem deja grijă de toată lista mea de sarcini, plus că mă ocupasem de oamenii de la întreţinerea liftului care veniseră la inspecţia anuală, de fata cu peştii şi de o puştoaică istericuţă, care nu mai voia să iasă din fortăreaţa de perne. Tatăl ei se afla în perioada de recuperare după o operaţie la genunchi, ceea ce a însemnat că eu a trebuit să mă târăsc peste tot după ea. Negocierile au inclus o pungă de biscuiţi în formă de peştişori aurii şi promisiunea c-o voi lăsa să scaneze toate cărţile de la casa de marcat.

— Sunt câteva idei grozave pentru strângerea de fonduri în privinţa micului-dejun gratuit din programul nostru de vară, am spus, notând ultima sugestie pe iPad-ul meu, apoi revenind la agendă. Să vedem, să vedem. Clubul de lectură. Am noutăţi de la agentul lui Matt Haig. A spus că va răspunde cu bucurie la cele cinci întrebări pentru clubul nostru de lectură.

Vestea a fost primită cu câteva mormăieli entuziaste. Toată lumea avea gura plină de pateuri sau prăjituri, lucru obligatoriu la şedinţe.

— Ce urmează? am întrebat eu.

Kristin, responsabila secţiei pentru adulţi, a fluturat o brânzoaică spre mine. Era o femeie cu forme rubensiene, la vreo cincizeci şi ceva de ani, care, după divorţ, începuse să iasă în oraş cu motociclişti şi să danseze la bară.

— Am comandat noul roman de dragoste al Ceceliei Blatch pentru portofoliu. Am spionat-o inteligent şi obsesiv pe reţelele de socializare şi am aflat că locuieşte la aproximativ o oră de aici. Ce-ar fi dacă i-am organiza o sesiune de autografe? Poate de Ziua Îndrăgostiţilor.

— Îmi place ideea. Ar putea să citească un fragment din carte şi apoi să semneze câteva exemplare, am spus.

Citisem trei dintre volumele acestei autoare. Eroii ei alfa şi ursuzi erau protectori fără să fie ticăloşi. Eroinele reprezentau echilibrul perfect între nişte femei luptătoare şi nişte domniţe aflate la ananghie. Iar scenele de sex erau de-a dreptul incendiare.

M-am întrebat cum era Lucian la pat. La fel de reţinut ca în viaţa de zi cu zi? Sau în aşternut renunţa la toate prefăcătoriile?

Ah, pentru numele lui Dumnezeu!

Mi-am dus o mână la obraz. Pielea mea se încinsese ca soarele. Trebuia să mă ocup de problema asta. Aveam nevoie să fac sex cu cineva care nu era Cel Al Cărui Nume Nu Trebuia Rostit.

Mi-am alungat din creier toate gândurile legate de acel bărbat şi m-am concentrat asupra ultimelor puncte de pe ordinea de zi.

— Fructuoasă şedinţă, am spus, închizând tableta. Dacă-i mai vine cuiva vreo idee...

— Uşa ta e întotdeauna deschisă, au spus toţi la unison.

— Încă o chestie, a zis Jamal.

La 26 de ani, responsabilul rafturilor pentru tineret era cel mai tânăr angajat al nostru. Copiii îl adorau. Nu doar pentru că purta şepci de baseball cool la serviciu şi juca Frisbee. Era şi un ilustrator amator talentat ale cărui desene şi caricaturi îi distrau pe clienţii de toate vârstele.

— Am primit obişnuita reclamaţie săptămânală pe e-mail din partea lui Marjorie Ronsanto...

Gemetele noastre colective l-au întrerupt preţ de o clipă.

— Despre cărţile LGBTQ+ din secţiunea pentru copii care sunt „periculos de incluzive“, a continuat el, aruncând o privire în jos la foaia tipărită. De fapt, am primit şi plângerea destinată nouă, şi pe cea pe care a scris-o către Target pentru că a folosit un cuplu mixt în reclama lor de la televizor. De asemenea, ne-a reamintit de „donaţia ei generoasă“, constând în coşul de gunoi din sala de recreere.

— Urăsc chestia aia, a spus Kristin.

Era unul dintre acele coşuri de gunoi inteligente care însă nu era suficient de inteligent pentru a se deschide atunci când trebuia s-o facă. În urmă cu vreo şase luni, îmi pierdusem cumpătul şi, în cele din urmă, îi smulsesem capacul.

— Nu poate să-şi ia o săptămână de pauză de la atâta ură? a întrebat Naomi.

— Marjorie desfăşoară propria-i cruciadă singuratică ca să devină o uriaşă pacoste, a spus Blaze, încrucişându-şi braţele tatuate peste piept.

Blaze era unul dintre membrii consiliului de administraţie şi, în acelaşi timp, voluntară la bibliotecă. În plus, reprezenta L-ul din LGBTQ+.

— E clar că mama ei nu a iubit-o destul în copilărie, am spus sec. Sunteţi de acord să facem şi de data asta ce facem de obicei cu plângerile lui Marjorie?

Toată lumea din jurul mesei a ridicat mâna.

— Îi voi trimite eu răspunsul la cutie, s-a oferit Agatha, soţia lui Blaze şi colegă în consiliu.

— Când faci asta, adu-i aminte şi că exemplarul din *The Witch's Mountain Lovers: A Dubious Consent Paranormal Reverse Harem*[3] trebuia returnat acum două zile, a spus Kristin cu suficienţă.

Agatha a zâmbit larg şi a mimat că scapă din mână un microfon.

Revenită în biroul meu, mi-am desfăcut berea de după-amiază şi m-am trântit pe scaun.

Biroul meu nu avea suprafeţele de sticlă strălucitoare şi sterilă ca a lui Lucian. Era plin cu ceea ce-mi plăcea să cred că e mobilierul obişnuit pentru administratori: piese robuste, conform bugetului, lipsite de personalitate. Am compensat acest lucru vopsind pereţii într-un verde-kaki şi înghesuind diverse rafturi ticsite cu amintiri personale. Era dezordonat, colorat şi haotic. Exact ca

[3] Carte scrisă de K.D. Quinn. (n.t.)

mine.

O aiurită încântătoare ca mine nu avea ce căuta alături de un obsedat de curăţenie şi lipsit de emoţii. Nici măcar în aşternut.

Nu, dacă voiam cu adevărat să-mi găsesc un partener de viaţă, la asta trebuia să mă concentrez. Nu la posibilitatea de a face sex înflăcărat cu un tip pe care de fapt nu-l înghiţeam.

Mi-am amintit de aplicaţia de *dating* şi m-am crispat brusc. Poate că viitorul meu soţ era deja în căsuţa mea de e-mail.

M-am năpustit asupra telefonului ca pisica mea asupra bunătăţilor cu aromă de pui... şi m-am dezumflat imediat.

Nicio notificare. Cum era posibil aşa ceva?

Mi-am verificat căsuţa poştală şi am găsit-o goală.

— Nu se poate, am mormăit.

Am răsfoit istoricul profilurilor masculine cărora le dădusem inimioară. Serios? Cum putea o fată să facă sex, darămite să se îndrăgostească, când niciunul dintre bărbaţii cărora le dăduse inimioară nu-i dăduseră şi ei inimioară?

Poate că aplicaţia era defectă. Probabil că ratasem un buton şi nu-mi publicasem profilul. Trebuia să-i întreb pe Stef sau pe Lina şi asta cât mai curând, având în vedere că „sexul meu zbuciumat“ era atât de pregătit pentru acţiune încât începuse să-l considere pe Lucian Rollins un potenţial candidat.

— Când termini să te încrunţi la ecran, am ceva pentru tine.

Mi-am dărâmat paharul de pe birou şi am aruncat telefonul, care a descris un arc în aer. Era gata să pic de pe scaun, apoi mi-am revenit la realitate.

Şi realitatea îmi spunea că nenorocitul de Lucian Rollins stătea în uşa biroului meu.

— Ce... de ce... cum? am bolborosit, ridicându-mă în picioare.

S-a aplecat încet şi a cules sticla de apă pe care o lovisem din greşeală.

— Ciudat, îmi amintesc că odinioară erai mai elocventă.

— Nu începe cu mine, Lucifer, l-am avertizat, smulgând recipientul din mâna lui atât de masculină. De ce mă bântui la birou în loc să cumperi diamante ilegale şi să vinzi organe interne furate pe piaţa neagră?

Mi-a aruncat un roman manga pe birou. Romanul meu. Tehnic vorbind, al bibliotecii.

— Ai lăsat asta la mine în birou. Am auzit că bibliotecara de aici e foarte exigentă cu cei care întârzie returnarea cărţilor şi îi taxează aspru.

— Să ştii că există o chestie numită curierat, am spus, luându-mi telefonul de pe podea.

— Din nefericire pentru tine, trebuia să vin oricum în oraş.

Şi-a băgat mâinile în buzunare şi a dat ocol biroului meu, lent, oprindu-se să se uite mai atent la obiectele mele personale.

Era prea impunător ca să fie aici. Părea să absoarbă tot oxigenul şi culoarea

din încăpere, până când singurul lucru de care am devenit conştientă era prezenţa lui.

— De ce eşti atât de arţăgoasă, Pixie? Iar a rămas vreo veveriţă blocată în cutia cu cărţi returnate?

— Ce haios eşti! Extrem de haios. Mă bucur din tot sufletul că am petrecut câteva momente împreună. Ce-ar fi să deschid fereastra de la etajul doi şi să te ajut să ieşi pe-acolo? i-am propus, frecându-mi încheietura cu care dărâmasem sticla de apă.

— Interesantă lectură, a spus el, înclinând capul spre cartea de pe biroul meu.

— E pentru un adolescent cu dislexie. M-am gândit că o să-i placă scenele de luptă, dar voiam s-o citesc întâi înainte să i-o recomand.

Nu ştiam de ce-i dădeam explicaţii. Nu era ca şi cum chiar se sinchisea de ce citeam şi, cu siguranţă, nu puneam preţ pe părerea lui despre mine sau despre preferinţele mele literare.

— Aproape toate amintirile pe care le am despre tine conţin şi nişte cărţi.

A spus asta ca pe o mărturisire. Ne-am privit unul pe celălalt timp de treizeci de secunde lungi şi mute. Am clătinat din cap.

— Ştii, uneori mi se pare că toate astea nu au fost decât în imaginaţia mea.

A pus jos fotografia înrămată cu mine şi părinţii mei la tăierea panglicii de la inaugurarea bibliotecii şi şi-a fixat acei ochi cenuşii şi scrutători asupra mea.

— Ce a fost doar în imaginaţia ta?

— Tu. Eu. Cireşul. Am crezut că suntem prieteni.

— Eram. Cândva.

A injectat atâta vinovăţie în acele silabe seci până când a fost singurul lucru care a răzbătut până la mine.

— Nu te înţeleg. Nu te-am înţeles nici când erai în ultimul an de liceu şi nu te înţeleg nici acum, când eşti un mare şmecher cu afaceri importante. Şi mai ales nu înţeleg ce s-a întâmplat ieri.

Ochii i s-au schimbat. A fost o trecere aproape imperceptibilă, dar îmi petrecusem o viaţă întreagă studiindu-l şi nu am ratat acea sclipire tăioasă.

— Hai să adăugăm ziua de ieri la lunga listă de greşeli pe care ar fi mai bine să le lăsăm în urmă, a sugerat el.

— Deja am lăsat-o, am replicat.

— Fix de aceea ai adus-o în discuţie acum cinci secunde, a subliniat el.

Uitasem cât de abil îşi manipula inamicii. El şi tatăl meu petrecuseră nenumărate ore în faţa unei table de şah.

— Poate că eu am adus vorba despre asta, dar amândoi ştim că nu e o coincidenţă că ieri s-a întâmplat ce s-a întâmplat şi că acum eşti aici, făcându-mi o vizită într-un loc în care nu ai pus piciorul nici măcar o dată în viaţa ta.

Aerul din încăpere era electrizant. Practic vedeam scânteile cum sfârâiau între noi. Dar nu erau nişte scântei romantice, cauzate de atracţie. Erau mai degrabă

acele scântei care ardeau lucrurile din temelii. Care distrugeau totul în urma lor.

Prin fereastra mea, soarele după-amiezii târzii îi scălda faţa în sclipiri şi umbre aurii.

— Ce mai face mama ta? a întrebat înainte de a se întoarce spre un alt obiect care-mi aparţinea şi care-i stârnise curiozitatea.

— E bine-mersi.

A căpătat o expresie de răbdare iritată.

— E OK, m-am corectat. Am ajutat-o să caute prin lucrurile tatei ieri, după ce şi-a cumpărat nişte rochii, şi a fost...

Cum? Chinuitor? Sfâşietor? Chiar dacă fiecare dintre noi şi-a păstrat obiectele preferate, faptul că am strâns şi am împachetat hainele tatei a adăugat un nou strat de durere pierderii noastre comune.

— Dificil, am rostit.

— Mă gândeam zilele trecute la tricoul de grădinărit al lui Simon, a spus Lucian. De la singura cursă de 5 kilometri pe care a terminat-o vreodată.

M-am bucurat că se uita în altă parte, pentru că a trebuit să-mi duc degetele la gură ca să-mi înăbuş un hohot neaşteptat de plâns.

— Oraşul Knockemout Aleargă pentru Cancerul Mamar, am spus când mi-am revenit.

Era un tricou gratuit, de culoare roz aprins, XXL, cu nişte sâni haioşi inscripţionaţi pe piept. Silueta obişnuită a tatei înota în el. Dar fusese atât de mândru de reuşita lui şi de banii pe care-i strânsese, încât îl transformase în tricou de grădinărit, înnodându-l în dreptul şoldurilor ca o adolescentă. Am petrecut ani întregi bântuită de o ruşine chinuitoare din cauza acelui tricou. A fost singurul articol de îmbrăcăminte pe care l-am păstrat.

— Prima dată când l-am văzut îmbrăcat cu el, se lupta cu tufişul acela din curtea voastră – cel cu fructe roşii. Îl tundea cu foarfeca electrică pentru gardul viu şi-i spunea mamei tale că el e Simon Mâini-de-Foarfecă.

Râsul meu, aşa înecat în lacrimi cum era, ne-a mirat pe amândoi.

A zâmbit vag şi, preţ de o clipă, am simţit că nu mai exista niciun birou între noi, niciun trecut neplăcut. El mă făcea să râd, iar eu îl făceam să zâmbească.

— Nu ştiu cum să reacţionez când eşti drăguţ cu mine, l-am anunţat.

— Dacă n-ai face lucrurile atât de dificile, aş fi şi eu amabil mai des, a spus sec.

— Probabil că e mai bine aşa. Ai putea să-ţi fracturezi ceva prefăcându-te că eşti om.

Urma unui zâmbet i-a rămas agăţată de buze.

— În legătură cu ziua de ieri, am revenit eu.

Ce era cu ziua de ieri? Ce naiba aveam în cap când redeschideam discuţia? Din nou.

— Ce-i cu ea?

Era un soi de provocare în întrebarea lui.

— Am cunoscut-o pe Holly, am zis repede, alegând primul subiect care nu avea nicio legătură cu atingerile noastre înflăcărate. Părea foarte bucuroasă pentru locul de muncă. Lina ne-a povestit cum ai angajat-o. Poate că nu eşti chiar un nemernic sută la sută.

— Nimeni nu face complimente cum faci tu, Pixie.

Mi-am dat ochii peste cap.

— Ah, taci odată. Încerc şi eu să fiu drăguţă.

— Singurul lucru amabil pe care-l poţi spune despre mine e că am angajat pe cineva?

— Poate că aş avea mai multe de spus dacă mi-ai povesti de ce mama mea îţi e atât de recunoscătoare, i-am reamintit.

— Las-o baltă, Sloane, a spus el obosit.

Straniul armistiţiu dintre noi se fisura, se prăbuşea. Nu ştiam dacă mă simt uşurată sau dezamăgită.

Lucian şi-a îndreptat atenţia spre obiectele din bibliotecă.

Privirea i-a căzut asupra vitrinei care adăpostea o minge de *softball* arămie. Şi-a ţuguiat buzele.

— Asta ce mai e? a întrebat el, uitându-se cu atenţie la geamul de plexiglas.

— E mingea de la ultimul meu meci. Maeve a vopsit-o în bronz, ca o glumă.

Fusese primul meu hohot adevărat de râs, din tot sufletul, care mă făcuse să cad pe jos şi să-mi pierd suflul, după accidentare. După ce aflasem că planurile mele cu bursa de *softball* se duseseră oficial pe apa Sâmbetei.

Nu ştiam dacă durerea de la încheietură era acum reală sau doar ecoul unei amintiri. Şi nu mi-am dat seama că mi-o masam până când Lucian nu şi-a lăsat privirea în jos.

Ochii lui au căpătat o nuanţă cenuşie ca a norilor de furtună. A deschis gura, apoi a închis-o brusc la loc.

— Ce e? am întrebat, fără să mă obosesc să-mi camuflez tonul iritat.

— Nu am timp de toate astea. Nici de tine.

— Cum spuneam, nu ţi-a cerut nimeni să te joci de-a curierul.

— Şi nici eu nu ţi-am cerut să te implici şi să-ţi închei astfel cariera de jucătoare de *softball*, a spus el.

— Atunci, suntem chit, am glumit eu.

— Ca întotdeauna, eşti exasperantă, iresponsabilă şi imatură.

Tonul lui era dispreţuitor, ca şi cum nici nu meritam efortul de a mă insulta.

— Iar tu eşti o pacoste incomensurabilă, am ripostat, jignită.

— Întotdeauna, absolut şarmantă. E un mister cum de eşti tot singurică.

Omul mânuia sarcasmul cu dexteritatea unui maestru într-ale manipulării. Simţeam nevoia să mă pipăi ca să văd dacă nu am vreo rană fizică pe undeva.

— Ai întârziat la următorul tău sacrificiu ritual, Lucifer. Ar fi bine să pleci.

El a rânjit.

— Îţi mulţumesc că mi-ai reamintit care e de fapt relaţia noastră. Din când în când, reuşesc să uit ceea cum eşti tu cu adevărat.

— Chiar aşa? Şi cum crezi tu că sunt eu? am întrebat.

— Periculoasă.

I-am aruncat un zâmbet dulce ca o lingură cu miere.

— Crezi că poţi găsi ieşirea sau vrei să te ajut să te dai de-a berbeleacul pe trepte?

— Lasă, mă descurc. Ţine-te departe de viaţa mea.

— Da? Atunci ţine-te departe de locul meu de muncă, am ripostat, traversând încăperea şi făcând un gest spre uşa deschisă.

— Hei, unchiule Lucian, a strigat Waylay din spatele unui birou, unde lucra la laptop.

Cei doi adolescenţi rezemaţi de birou s-au uitat la Lucian cu ochii mari.

— Salut, Way, a spus Lucian, îndreptându-se spre scări.

— Vreţi să-l conducem noi afară, domnişoară Walton? s-a oferit Lonnie Potter, arătând cu degetul mare spre Lucian care tocmai pleca.

Ochii prietenului său şi-au dublat dimensiunea în spatele ochelarilor.

Aş fi izbucnit în râs dacă n-aş fi fost prea ocupată să suflu flăcări pe nas.

— Nu. Dar îţi mulţumesc, Lonnie. Foarte amabil din partea ta.

M-am repezit înapoi la birou şi mi-am apăsat podul palmelor peste ochi.

— Ce naiba înseamnă incomensurabil? l-am auzit pe Lonnie şoptindu-i prietenului său.

— Pentru numele lui Dumnezeu, am mormăit.

Aveam nevoie de o şedinţă de meditaţie. Sau de hipnoterapie. Sau de un soi de drog care să mă facă imună la Lucian Rollins. Şi ce dacă mă ura? Şi ce dacă făcea tot posibilul să mă scoată din sărite? De fiecare dată când reacţionam aşa, îi ofeream ceea ce îşi dorea. Şi ăsta ar trebui să fie un argument suficient de convingător ca să mă opresc.

— Cioc-cioc?

Salutul şovăitor venea din partea lui Naomi, care a intrat în birou împreună cu sora mea.

— Ţi-o aduceam pe Maeve şi ne-am întâlnit cu Lucian pe scări, a spus Naomi. Cred că a mârâit când l-am salutat.

— Te rog să nu mai rosteşti niciodată numele ăsta în prezenţa mea, am rugat-o.

— Oau. Voi doi chiar nu vă suportaţi, nu-i aşa? a observat Maeve. Înainte eraţi atât de apropiaţi.

— Erau apropiaţi? Când?

Naomi s-a năpustit asupra informaţiei ca o pisică la un *taco* cu iarba-mâţei.

— Am să vă cer amândurora uriaşa favoare de a schimba imediat subiectul, i-

am tăiat-o eu.

— Nu-i place să vorbească despre ce s-a întâmplat cu Lu... tipul ăla, i-a şoptit Naomi surorii mele.

— Ştiu eu cum să schimb subiectul, a spus Maeve, privind cu atenţie scaunele pentru vizitatori îngropate sub cărţi şi sub rămăşiţele unei diorame pentru copii ce aparţinuse primei biblioteci publice din Knockemout.

— Hai să ducem astea în sala de conferinţe, am sugerat, dorind să mă îndepărtez de atmosfera din biroul meu, care-mi amintea de Lucian.

— Eu trebuie să mă întorc jos, a spus Naomi. Vine Neecey după ce-şi termină tura la Dino's şi o s-o ajut să găsească nişte informaţii despre sistemul medical pentru tatăl ei.

— Mulţumesc că m-ai condus, a strigat Maeve după ea.

— Da, mulţumim, am spus şi eu, distrată. Haide.

Am condus-o pe sora mea spre sala de şedinţe şi ne-am aşezat la masă.

— OK. Spune-mi tot.

— Mary Louise Upshaw, a zis Maeve, scoţând un dosar din servieta ei subţire şi elegantă. A fost arestată pentru posesie şi transport de substanţe restricţionate. A fost condamnată la douăzeci de ani de închisoare. De unsprezece ani îşi ispăşeşte pedeapsa la Centrul Corecţional Fraus, aflat la sud de aici, la vreo oră distanţă.

— O condamnare neobişnuit de aspră, mi se pare, am remarcat eu.

— Aşa este, a fost de acord sora mea. Sentinţa medie pentru acuzaţii similare e mai degrabă între trei şi cinci ani.

— Cum se justifică o sentinţă atât de severă în cazul ei? A fost prima ei infracţiune.

— Judecătorul care a instrumentat cazul şi-a clădit reputaţia pe faptul că era intransigent în privinţa drogurilor. A făcut astfel un fel de declaraţie.

Am luat dosarul şi m-am uitat la poza de cazier a lui Mary Louise. Arăta ca o mamă înspăimântată din suburbii care habar n-avea cum ajunsese într-o situaţie atât de dificilă.

— Nu pare o persoană care face trafic cu câteva kilograme de iarbă şi câteva pastile de ecstasy.

— Din câte am înţeles, Mary Louise a susţinut că drogurile nu erau ale ei şi iniţial a pledat nevinovată. Dar, câteva săptămâni mai târziu, şi-a schimbat pledoaria. Nu a contestat condamnarea, dar nici nu şi-a admis vinovăţia.

M-am gândit la ceea ce-mi spusese Allen în ziua înmormântării tatei. *Prostiile mele au avut consecinţe. Consecinţe pentru care a plătit mama mea.*

— Ah, Allen, am oftat. De ce nu a făcut apel?

— A făcut. Sau cel puţin a încercat. A schimbat patru avocaţi din oficiu de când a fost arestată. Am datele de contact ale actualului ei reprezentant, a spus Maeve.

Ştiam de la sora mea şi de la tata că avocaţii din oficiu erau suprasolicitaţi şi că se schimbau frecvent.

— Îmi pare rău că nu am cercetat mai profund. Am fost la tribunal şi au fost şi alte lucruri de făcut, aşa că nu am avut atât de mult timp pentru a studia cazul pe cât mi-aş fi dorit.

Am răsfoit documentele.

— Apreciez că faci asta. Ştiu că ai multe pe cap.

— Niciodată nu e prea mult pentru familie, a spus ea.

A apărut din nou acea scânteie de vinovăţie. Eu fusesem prea ocupată pentru asta. Prea ocupată pentru a-mi întemeia o familie.

— Hei. Cum te descurci cu toate? am întrebat, întinzându-mă peste masă şi strângându-i mâna.

Mi-a strâns-o şi ea.

— Sunt OK. Chloe îmi ocupă tot timpul. Fata aia poate să absoarbă toată atenţia dintr-o cameră şi îi oboseşte atât de mult pe cei prezenţi încât aceştia nu-şi mai aud nici propriile gânduri. Dar chiar mi-e dor de el.

— Şi mie, am spus.

Simţeam că era mai mult decât o urmă de tristeţe, decât un zâmbet forţat. Era ceva ce nu-mi spunea.

— Ce altceva mai e? am insistat.

Un observator profan ar fi ratat sclipirea din ochii ei, dar eu eram surioara cea băgăcioasă. Vedeam tot.

— Nimic, a spus ea cu inocenţă.

— Mincinoaso! Ai fost distantă dinainte de moartea tatei. Ce se întâmplă? Ar fi mai bine să-mi spui tot, pentru că ştii că nu te voi lăsa în pace.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Îhhh. Bine. Mă vedeam cu un tip şi nu a mers. N-a fost nimic important. Nicio despărţire dramatică. Nicio confruntare lacrimogenă.

Am ridicat din sprâncene.

— Te vedeai cu cineva şi ai reuşit să păstrezi secretul în oraşul ăsta?

— Nu era chiar o relaţie pe care aş fi vrut s-o aduc la cunoştinţa lumii.

— Ai avut o relaţie secretă, tabu, şi ai reuşit s-o treci sub tăcere? Sunt impresionată. De ce i-ai dat papucii?

— Cum ai... nu contează. Sunt prea ocupată pentru o relaţie. El voia ceva serios, iar eu nu aveam – şi nici nu am – timp pentru aşa ceva.

Sora mea era persoana calmă şi înţeleaptă pe care ai fi vrut s-o ai de partea ta în mijlocul unei situaţii de urgenţă. Niciodată nu se lăsa copleşită de emoţii. Faptul că se prefăcea că nu e supărată din cauza despărţirii îmi spunea că povestea aceea însemna mai mult decât „nimic“.

— Îmi pare rău că nu a mers, am spus uşurel.

— Nu-i nimic. Mulţumesc încă o dată că ai luat-o pe Chloe de la repetiţie. M-

ai ajutat mult, a spus Maeve, stăpânindu-şi emoţiile.

Am studiat-o preţ de o clipă, apoi am decis să las subiectul baltă... deocamdată.

— Hei, tu şi Chloe vreţi să veniţi duminică pe la mine? Facem chili după reţeta tatei şi pâine de porumb ca mama şi ne uităm la Erin Brockovich.

Şi puteam să scot de la ea mai multe informaţii despre acest bărbat misterios.

— Un fel de pomenire a lui Simon Walton, a zis Maeve zâmbind. Contează pe noi.

— Grozav.

Sora mea şi-a luat servieta fiţoasă şi s-a ridicat în picioare.

— Ascultă. Dacă te hotărăşti să scotoceşti mai adânc în cazul lui Mary Louise, anunţă-mă şi pe mine. Sunt interesată.

— Mulţumesc, Maevey Gravy, i-am spus îmbrăţişând-o.

— Oricând, Sloaney Baloney.

13. O cină electrizantă

Lucian

Mi-am parcat Range Roverul pe aleea lui Knox, în spatele camionetei acestuia. Luminile din casă erau aprinse şi strălucirea lor străpungea întunericul iernii. Îmi plăcea să vin aici când eram copil. Adoram libertatea pe care ne-o acordau Liza J şi soţul ei, Pop. Ani întregi îi petrecuserăm aici înotând în pârâu, dormind sub stele, urcându-ne în copaci, provocându-ne unul pe celălalt să facem năzbâtiile copilăriei.

Bineînţeles, după ce am descoperit fetele, priorităţile ni s-au schimbat.

Vechea casă de lemn se schimbase şi ea. De când Knox şi Naomi se mutaseră aici, avea o ordine care nu existase înainte. Erau lumânări la ferestre şi crengi de brad înfăşurate ca nişte ghirlande peste balustrada verandei.

Decoraseră totul pentru Crăciun, primul lor Crăciun ca o familie. Fusese ceva absolut spectaculos. Nu-l puteam condamna pe Knox pentru sania şi renii de pe acoperiş. Dacă aş fi avut norocul să-mi fac o astfel de familie, probabil că mi-aş fi pierdut şi eu minţile, compensând pentru toate sărbătorile pe care nu le trăisem cum trebuie când eram copil.

Am ieşit din maşină şi mi-a trecut prin cap să-mi fumez ţigara acum. Să profit de ultimele câteva clipe de linişte înainte de a intra în casă. Fusese o dovadă copleşitoare de voinţă să n-o aprind după ce plecasem de la bibliotecă. Era oarecum evident că după cină aş fi simţit clar nevoia s-o fumez.

Uneori îmi plăceau aceste întâlniri zgomotoase şi relaxate, iar alteori mă simţeam ca o fantomă care bântuie o familie fericită. În copilărie, Knox şi Nash mă acceptaseră aşa cum eram eu. La maturitate, puteam să abandonăm şi să reluăm prietenia noastră în orice moment, fără consecinţe dramatice sau sentimente rănite.

Dar după ce Naomi şi Lina completaseră peisajul, relaţia noastră părea să fi căpătat o greutate în plus la capitolul responsabilităţi. Dacă dispăream la Washington, la New York sau Atlanta timp de câteva săptămâni fără să iau legătura cu ei, nu aveam nicio îndoială că Naomi îmi va da de urmă, dorind să ştie dacă totul e OK şi să mă întrebe când revin. Iar Lina se aştepta s-o anunţ că plec şi să-i comunic, măcar la modul relativ, când mă întorc. Amândouă ar fi luat-o ca pe un afront personal dacă aş fi petrecut nişte săptămâni sau luni fără să le dau un semn de viaţă.

Femeile complicau lucrurile. Şi nu doar pentru partenerii pe care şi-i alegeau. Pentru toţi cei care aveau legătură cu partenerii lor. Uşa de la intrare s-a deschis brusc, iar Knox a ieşit chiar în momentul în care un set de faruri a luminat aleea. Muzica în surdină a umplut aerul nopţii, acoperind zgomotul motorului.

Jeepul lui Sloane s-a oprit în spatele maşinii mele. Luminile şi motorul s-au stins, dar muzica a continuat. Era *Man! I Feel Like a Woman*. Am oftat. Unele lucruri nu se schimbau niciodată.

Knox a ajuns lângă mine. Purta blugi şi o cămaşă de flanel de culoarea cărbunelui, cu o mânecă roasă.

— Nu mi-ai spus că vine şi ea, am zis, arătând spre Jeep.

Cântecul s-a încheiat şi portiera de pe partea şoferului s-a deschis. Sloane a coborât şi cizmele ei de cowboy au aterizat pe sol, cu o bufnitură straşnică.

— Al cui e Roverul? a strigat ea spre Knox.

M-am apropiat de capotă şi am văzut cum se dă înapoi.

— Nu mi-ai spus că vine şi el, s-a răstit ea.

— Tocmai de aceea stau aici afară, în loc să vă întâmpin la uşă, a replicat Knox.

— Ce tot mormăi acolo? a întrebat Sloane, venind furtunos spre noi.

Purta colanţi şi un pulover supradimensionat purpuriu care se asorta cu rujul ei. Părul ei era pe jumătate ridicat în vârful capului şi pe jumătate lăsat de-a lungul umerilor, revărsat în onduleuri dese şi dezordonate. Relaxată. Atrăgătoare.

— Waylay şi cu mine a trebuit s-o ascultăm pe Naomi vorbind de una singură preţ de un ceas despre voi – pe care dintre voi să-l neinvităm în seara asta, a explicat Knox.

— Cred că se spune dezinvităm, am spus eu.

— Mai du-te dracului, a răspuns Knox.

— Nu înţeleg care-i dilema. Sunt prietena lui Naomi şi şefa ei. Ergo, eu

câştig, a spus Sloane cu îndârjire.

— Da, însă, vezi tu, Luce aici de faţă e prietenul meu. Şi se pare că Naomi îşi face griji pentru el, a adăugat Knox.

Am ignorat mutra arogantă a lui Sloane.

— N-are de ce să-şi facă griji, am ripostat, iritat şi în acelaşi timp straniu de bucuros că măcar o persoană de-acolo îşi făcea griji pentru mine.

— Doar pentru faptul că e un cadavru ambulant fără suflet decis să aducă tuturor nefericire, a adăugat Sloane.

— Doar ţie, Pixie. Trăiesc doar pentru a-ţi anihila ţie fericirea, am replicat.

— Ăsta e motivul pentru care-mi îngheaţă bucile pe alee în loc să mă sărut cu soţia mea. Aşa că fiţi atenţi cum vor decurge lucrurile. Noi trei vom intra înăuntru, iar voi doi vă veţi comporta ca nişte adulţi capabili să-şi controleze impulsurile. Altfel...

Sloane a mijit ochii.

— Altfel, ce?

Întotdeauna avea o reacţie exagerată la provocări de acest gen.

Zâmbetul lui Knox era unul răutăcios.

— Mă bucur că ai întrebat. Din moment ce nu vreau ca Naomi să afle despre asta şi din moment ce nu pot să lovesc decât pe unul dintre voi în faţă şi de vreme ce de tine mi-e puţin frică, a zis el, arătând spre Sloane, a trebuit să fiu creativ.

A ridicat două cutii mici din care ieşeau nişte fire.

Sloane scutura deja din cap.

— Nu, nu. Nici vorbă de aşa ceva.

— Ba da, fix despre asta e vorba, a contrazis-o el.

— Ce sunt alea? am întrebat eu.

— Ei bine, Lucy, a continuat relaxat Knox, chestiile astea de aici sunt nişte aparate de stimulare electrică transcutanată a nervilor, alias TENS, adică nişte mici dispozitive de tortură pentru crampele menstruale pe care fetele de la Honky Tonk le folosesc lună de lună, în timpul Codului Roşu. Se lipesc cu bandă adezivă de abdomenul bărbaţilor şi îi electrocutează pentru a le arăta prin ce trec femeile o dată pe lună.

Sloane a râs dispreţuitor şi şi-a încrucişat braţele.

— Doar nu vrei să spui că ai de gând să-ţi electrocutezi invitaţii la cină.

— O să fiu sincer. Nu-mi pasă atât de mult de cina asta şi nici de prietenia noastră, am spus, scoţându-mi cheile de la maşină din buzunar.

Sloane şi-a pus mâinile în şolduri, în semn de triumf.

— Călătorie sprâncenată!

Knox mi-a smuls cheile.

— Nu cred că m-ai auzit. Naomi a decis că nu puteţi fi invitaţi în acelaşi timp la acelaşi căcat social. Ceea ce înseamnă că va inventa de două ori mai multe

căcaturi sociale pentru a se asigura că voi amândoi, belelelor, veţi petrece în mod egal timp de calitate cu noi. Şi eu nu vreau mai multe căcaturi sociale. Nu vreau mai mult timp de calitate. Vreau ca voi doi să lăsaţi deoparte conflictele voastre meschine de genul „avem o dușmănie secretă despre care nu vrem să vorbim“ şi s-o faceţi pe soţia mea să uite că nu vă suportaţi unul pe celălalt.

— E ridicol, am protestat.

— Ba nu. Tu eşti ridicol, futu-i, pentru că mă obligi să fac aşa ceva. Aşa că ori intraţi amândoi cu jucăriile astea legate de voi, vă prefaceţi că sunteţi oameni în toată firea pentru o seară şi o faceţi fericită pe soţia mea, ori vă duceţi amândoi naibii acasă şi vă gândiţi cât de proşti trebuie să fiţi dacă eu am ajuns vocea raţiunii în această poveste.

M-am uitat în jos la Sloane, care părea să cântărească aceste variante caraghioase.

— Ce avem la cină? a întrebat ea, cu ochii îngustaţi.

— *Taco.*

— Lua-m-ar naiba, a mormăit ea şi a luat unul dintre aparatele TENS.

— Glumeşti.

— Mi-e foame şi îi arăt bărbosului că sunt o prietenă mai bună decât tine, a anunţat Sloane.

Şi-a ridicat marginea helancăi, dezvăluindu-şi abdomenul plat.

— Eu nu fac asta, i-am spus lui Knox.

— Nu te forţez. Ştii care sunt opţiunile şi consecinţele. Dar vorbeam serios. Amândoi sau niciunul. Şi dacă mă întorc acolo nevoit să-i spun soţiei mele că voi doi nu v-aţi putut pune de acord să nu vă mai purtaţi ca nişte cretini cât timp o să vă îndopaţi cu *taco*, soţia mea se va supăra, iar asta mă va înfuria din cale-afară. Nu voi avea de ales şi misiunea vieţii mele va fi să vă distrug pe amândoi, ne-a ameninţat Knox.

— Ce-ai păţit, Lucifer? Ţi-e frică de puţină durere sau de faptul că nu te vei putea controla? m-a tachinat Sloane cu o sclipire provocatoare în ochi.

Am tras o înjurătură, mi-am smuls cureaua de la brâu şi mi-am desfăcut cămaşa.

— Ca să ştii, sper că ăştia sunt cei mai buni *tacos* pe care i-am mâncat vreodată, pentru că nu sunt convins că această prietenie merită vreun efort.

Ochii verzi ai lui Sloane au trecut peste pielea mea dezgolită, în timp ce-mi fixam cele două perniţe adezive pe burtă.

— Daţi tot ce aveţi mai rău în voi imediat, pentru că Waylay stă între voi. Dacă fetiţa asta a mea vă prinde că vă comportaţi ca nişte dobitoci unul cu celălalt, va trebui să vă electrocuteze.

În timp ce ne îndreptam spre casă, m-am consolat cu gândul că la butoane se va afla Waylay, şi nu Knox. În plus, cât de rea putea fi durerea menstruală?

Nişte străfulgerări agonizante mi-au străbătut abdomenul, coborând pe picioare. Am lovit cu palma în masă, făcând să zdrăngăne paharele şi tacâmurile.

Piper a scheunat şi Waylon a mârâit, nemulţumit că fuseseră exilaţi în ţarcul pentru câini.

Waylay a chicotit şi toate conversaţiile au încetat, pentru că toată lumea s-a întors, holbându-se la mine.

Knox avea o moacă îngâmfată. Umerii lui Sloane se cutremurau de râs silenţios, dincolo de capul blond al lui Waylay. Toţi ceilalţi păreau îngrijoraţi.

— Eşti bine acolo, Lucy? m-a întrebat Nash de peste masă.

— Sunt OK, am zis răguşit, în timp ce durerea se estompa.

Sloane şi-a tamponat coada ochilor cu şerveţelul.

— Cred că spuneai că vocea mea îţi reaminteşte de un chihuahua turbat. Voiai să continui această idee sau...

Şerveţelul şi lingura de salsa i-au căzut din mână pe duşumea şi întregul corp i s-a încordat dintr-odată. Apoi a scos un chiţăit ascuţit.

— Ce se întâmplă? a întrebat Naomi din dreapta lui Knox.

— Nimic, am răspuns Waylay, Knox, Sloane şi cu mine în cor.

Cu toţii am reuşit să schiţăm un zâmbet nevinovat care nu părea să păcălească pe nimeni.

— Naomi, care spuneai că sunt culorile de la recepţie? a întrebat Lina, atrăgându-i atenţia spre celălalt capăt al mesei.

— Nu l-am insultat, golancă mică, i-a şuierat Sloane lui Waylay.

— L-ai provocat. E la fel de grav. Crede-mă pe mine. Practic, sunt regina înjurăturilor pe terenul de fotbal, a informat-o Waylay.

— Cred că ai setat un voltaj mai mare la mine, am acuzat-o eu.

Simţeam că eram în primejdie ca măruntaiele mele să-mi ţâşnească afară din corp.

— De fapt, e setat doar la nivelul opt. Knox şi cu mine ne-am gândit că Sloane are un avantaj, având în vedere că este fată şi are menstruaţie de câţiva zeci de ani buni.

— Câţi ani crezi tu că am, mai exact? a întrebat Sloane, apoi a clătinat din cap. Nu contează. Spune-mi doar la cât e setat aparatul meu.

— La nouă.

Sloane a ridicat un pumn, în semn de victorie.

— Aşa!

Naomi ne privea din nou cu atenţie. Am ridicat un *taco* şi i-am făcut un semn prietenos din cap.

— Pune-mi-l la zece, i-am spus lui Waylay când Naomi s-a uitat în altă parte.

— Nu ştiu ce să zic. Knox a spus că, la bar, fetele nu mai au voie să-l seteze la nivelul zece de când Garth Lipton aproape că s-a scăpat pe el.

— Bagă-mă la zece, am insistat tăios.

— Nu e nimic eroic în a te căca pe tine, Rollins, a spus Sloane, ca pentru ea.

Corpul i-a înţepenit din nou, iar *taco*-ul pe care îl ţinea în mână a explodat când l-a trântit în farfurie.

— Aaaah! Waylay, nu-l jigneam. Îi dădeam un sfat.

— Mie mi s-a părut o jignire. În plus, ai vorbit urât, iar asta înseamnă un dolar în borcanul cu înjurături, ceea ce înseamnă că mătuşa Naomi va petrece mai mult timp în raionul cu produse ecologice şi nasoale.

— Waylay, cum e *taco*? a strigat Naomi.

— Bun, bun. Ar fi şi mai bun fără toate legumele alea ciudate şi lipicioase din el, dar cred că pot să trec peste asta, a spus puştoaica.

— Garth Lipton este cu patruzeci de ani mai bătrân decât mine, i-am zis lui Sloane peste capul lui Waylay.

— Doar am grijă de tine. Abia dacă poţi îndura un opt. N-aş vrea să văd ce-ai păţi de la un zece. Adică, mi-ar plăcea, nu neg. Dar eu sunt adultul mai responsabil aici, a şoptit ea.

— Doar pentru că tu nu poţi suporta nivelul zece nu are nicio legătură cu rezistenţa mea. O să fiu OK.

— Sunt femeie. Acum două săptămâni, am avut crampe atât de puternice încât m-am întins pe podeaua toaletei publice de la atelierul auto. Apoi a trebuit să mă ridic şi să muncesc timp de opt ore. M-am născut să suport nivelul zece.

— Voi doi nu spuneţi chestii răutăcioase, dar tonul vostru devine cam ostil, ne-a avertizat Waylay.

— Vreau la zece, i-am cerut.

— Bine. Vreau şi eu la zece. Îţi arăt eu cum trebuie făcut, s-a răţoit Sloane.

— Nu-mi place să subliniez asta, pentru că mă distrez de minune, dar cred că pierdeţi din vedere motivul pentru care Knox m-a pus să vă electrocutez.

Mai întâi Knox, acum Waylay. Vocile raţiunii erau din ce în ce mai puternice pe măsură ce treceau orele.

Sloane s-a uitat urât la mine peste capul lui Waylay. I-am răspuns cu aceeaşi privire.

— Pupă-mă-n cur, mi-a spus ea.

— Nu eşti genul meu, i-am răspuns şoptit.

— E totul în regulă acolo jos? a întrebat Naomi, iritată.

— Totul e OK, cu excepţia lui Lucian care se încruntă la mine ca un...

Sloane a gemut şi faţa i s-a schimonosit de durere.

— A meritat, a şuierat ea.

— Eşti o idioată, i-am replicat.

Şi apoi m-am îndoit de mijloc, cu faţa deasupra farfuriei mele, străbătut de un val de durere atroce.

— O simt în rinichi.

Waylon şi Piper au început să latre zgomotos.

— Knox Morgan! De ce fiica noastră electrocutează oaspeţii? a strigat Naomi.

Prietenul meu a ridicat mâinile.

— Daze, există o explicaţie perfect logică pentru asta.

— Doamne, a mormăit Nash. Nici nu ştiu pe cine să arestez mai întâi.

— Ştiţi ceva? Cred că mă duc să aduc plăcinta... şi ceva alcool în plus, a spus Lina, ridicându-se de la masă.

— Te ajut şi eu, a spus Waylay, evadând din cameră înainte să fie blagoslovită cu vreo pedeapsă.

— Mă duc să le supervizez, a zis Nash.

Ne-am ridicat de pe scaune, începând să ne smulgem electrozii. Picioarele mele parcă erau făcute dintr-un soi de lemn fragil. Un pas greşit şi m-aş fi prăbuşit. Am simţit o durere puternică în zona lombară.

Am luat-o pe Sloane de braţ şi am tras-o spre uşa din spate.

— Afară, am spus răspicat.

— Dar vreau s-o văd pe Naomi cum îl face bucăţi pe Knox, s-a plâns ea.

— Ai o viaţă întreagă înainte pentru asta.

Am târât-o afară, pe terasă, şi am închis uşa. Era frig şi întuneric. Copacii goi aruncau umbre scheletice peste zăpadă, sub lumina zgârcită a lunii noi.

— Ţi-a prăjit creierul aparatul ăla? a întrebat Sloane, smulgându-se din strânsoarea mea.

— Hai să facem un armistiţiu, i-am zis.

— Nu merge aşa.

— Am patruzeci de ani. Conduc o afacere care valorează milioane de dolari. Deţin proprietăţi. Plătesc impozite. Votez. Gătesc. Mă vaccinez în fiecare an împotriva gripei.

— Felicitări. Unde vrei să-ţi trimit medalia?

— Suntem oameni în toată firea, am spus, arătând spre fereastra dincolo de care domnea haosul. Iar aia de mai devreme a fost ultima dintr-un lung şir de reprezentaţii imature în care am jucat împreună.

Sloane şi-a încrucişat braţele şi s-a uitat în jos. Avea nişte cizme maronii cu cusături mov.

— Nu spun că ai dreptate. Dar nici nu prea greşeşti.

— Chestia asta trebuie să înceteze.

Şi-a umflat obrajii. Lumina din casă i s-a reflectat în cercelul din nas, făcându-l să sclipească. Arăta ca o zână ghiduşă a pădurii.

— Ştiu.

S-a răsucit, îndreptându-se spre balustradă.

— Urăsc faptul că fiecare conversaţie cu tine mă face să regresez şi să redevin o adolescentă care nu-şi poate controla impulsurile. E penibil.

— Urăsc faptul că te las să mă scoţi din minţi. E exasperant, am recunoscut.

Ea a zâmbit vag spre cerul nopţii.

— Deci recunoşti că eşti parţial om.

— O să neg dacă repeţi.

Şi-a strâns mai tare braţele în jurul trupului şi şi-a aplecat umerii ca să se apere de frig. M-am apropiat încet până când braţul meu i-a atins umărul, împrumutându-i o parte din căldura mea.

— Ce ar trebui să facem? Pur şi simplu să iertăm şi să uităm? a întrebat ea.

— Asta nu e posibil, am răspuns sec.

Ea a râs scurt şi amar.

— Mie-mi spui!

— Trebuie să găsim o soluţie. De dragul lor.

Am aruncat amândoi o privire peste umăr spre bucătărie, unde toată lumea era adunată în jurul mesei, la o cafea şi o tartă cu fructe.

— Par foarte fericiţi în absenţa noastră, a remarcat Sloane.

— Atunci vom găsi o modalitate să-i facem fericiţi şi cu prezenţa noastră.

— Hai să-ncepem prin a nu mai avea nicio interacţiune când suntem în gaşcă, a sugerat ea. Nu cred că suntem pregătiţi pentru conversaţii politicoase.

Nu-mi plăcea să recunosc, dar avea dreptate. Era mai sigur să ne evităm reciproc până când ne creştea amândurora toleranţa.

— OK. Şi dacă, din vreun motiv, unul dintre noi simte că nu poate suporta să se vadă cu celălalt la un anumit eveniment, facem aranjamente prealabile pentru a ne negocia prezenţa.

— Ăsta e genul de lucru pe care numai un bogătaş care frecventează dineuri de binefacere ar fi în stare să-l spună. Fără supărare, a adăugat ea repede, apoi s-a strâmbat. O să fie mai greu decât credeam.

— Este un obicei. Nimic mai mult, am replicat.

Nu aveam de gând să permit unui obicei să pună stăpânire pe mine. Fără ironie, mi-am scos ţigara zilnică şi bricheta din buzunarul de la piept al cămăşii.

Sloane s-a uitat cu atenţie la ţigară în timp ce o aprindeam.

— Unele obiceiuri sunt mai greu de abandonat decât altele.

Habar n-avea de chinul prin care trecusem în acea după-amiază, după schimbul de replici din biroul ei. Nu-mi doream decât să alung valul de furie cu doza mea zilnică de nicotină. Mă mâncau degetele să prind acel filtru între ele; timpanele mele tânjeau după scrâşnetul brichetei.

Dar am refuzat să cedez impulsului.

Era o recompensă. Nu o cârjă.

O recompensă era borna unei reuşite. O cârjă era simbolul slăbiciunii. Iar eu nu toleram slăbiciunea, mai ales în ceea ce mă privea.

— Pe viitor, dacă simţi că nu te poţi controla şi nevoia ta de a mă insulta e prea copleşitoare, vom face asta în particular, am sugerat, suflând fumul spre lună.

— Eu?

S-a întors şi s-a uitat urât la mine.

— Nici măcar n-ai reuşit să-ţi mănânci primul *taco* pe seara asta şi ai clacat lamentabil.

— Da, OK. De-acum s-a terminat.

Îmi plăcea la nebunie şi în acelaşi timp detestam din tot sufletul când aveam parte de toată atenţia ei. M-am forţat să-mi mut privirea de la ea.

— De-acum încolo, pentru mine vei fi doar unchiul uşor rasist, misogin şi cam tare de urechi cu care toată lumea evită să se angajeze în discuţii de Ziua Recunoştinţei.

— Iar tu nu vei însemna nimic mai mult decât prietena invizibilă şi enervantă a lui Naomi şi a Linei pe care mă prefac c-o cunosc atunci când ele insistă să te invite la masă, am replicat.

Sloane s-a îndepărtat de balustradă şi mi-a întins mâna.

— Ne-am înţeles?

I-am acoperit mâna cu a mea. Era atât de mică şi delicată.

— Ne-am înţeles.

Ar fi fost atât de uşor să frângi ceva atât de fragil. Şi chiar fusese foarte uşor de frânt. Uram faptul că amândoi ştiam asta.

Poc.

Buzele ei roşii au zâmbit răutăcios în timp ce ne strângeam mâna.

— Aş spune că mi-a făcut plăcere să te cunosc, dar amândoi ştim că e o minciună gogonată.

I-am dat drumul mâinii şi i-am întors spatele, dorind ca atât ea, cât şi sunetul acela care mă bântuia să dispară.

Am aşteptat până când am auzit uşa deschizându-se şi închizându-se la loc, ca să rămân singur în întuneric pe terasă, înainte de a trage un fum lung din ţigară.

14. Semnale de avertizare

Sloane

— Măcar ai ascuns cadavrul, Sloaney? m-a întrebat Nash când am intrat în bucătărie.

O masa pe Lina pe umeri în timp ce aceasta umplea paharele de vin.

— A supravieţuit. Văd că voi doi v-aţi împăcat, i-am spus lui Knox, care o ţinea pe Naomi prizonieră între masă şi pieptul lui.

Mâinile lui erau vârâte în buzunarele din spate ale blugilor ei, cu o expresie de animal de pradă pe chipul lui arătos.

— E imposibil să stea supărată pe mine la nesfârşit, a spus Knox.

— E suficient să umple maşina de spălat vase cum trebuie şi îl iert imediat, a adăugat Naomi.

Inelul ei de logodnă şi verigheta au scânteiat în lumină.

— Aveţi un minut să vorbim ceva? le-am întrebat pe Naomi şi pe Lina.

Ambele s-au îndepărtat de lângă bărbaţii lor şi m-au urmat în salonul din cealaltă parte a bucătăriei.

— Nu-mi place cum sună asta, a mormăit Knox când am plecat.

— Vor trage cu urechea, indubitabil, ne-a avertizat Lina, trântindu-se pe un fotoliu şi lăsându-şi picioarele să atârne peste braţul acestuia.

Naomi s-a cocoţat pe canapea şi a bătut uşor locul de lângă ea.

— E vorba despre pacostea incomensurabilă din viaţa ta?

Lina s-a înecat cu vinul. Am încuviinţat.

— Am făcut un armistiţiu şi nu, înainte să mă întrebaţi, nu doresc să discutăm despre termenii acestuia.

Am auzit uşa din spate deschizându-se şi închizându-se la loc, urmată de şopocăitul unei conversaţii între bărbaţi.

— E vorba despre cazul acela pentru care cerusem sprijin juridic. Voiam să vă spun ceva.

Le-am povestit despre dosarul lui Mary Louise, în detaliu.

— Cred că Allen a făcut o prostie sau s-a trezit în gaşca nepotrivită, iar mama lui l-a protejat. Şi nimeni nu merită douăzeci de ani de puşcărie pentru că şi-a apărat copilul. Evident, nu aş îndrăzni să promit banii voştri înainte de a discuta mai întâi cu voi. S-ar putea să nu se potrivească acţiunii pe care vreau s-o întreprind, dar aş vrea măcar să merg să vorbesc cu ea şi să aflu mai multe amănunte despre cazul ei şi despre sentinţă.

Am inspirat profund şi mi-am frecat mâinile de genunchi.

— Deci, ce părere aveţi?

— Cred că e o idee extraordinară şi că tatăl tău ar fi foarte mândru de tine, a spus Naomi, strângându-mi mâna.

— Total de acord, a spus Lina.

— Ar putea fi foarte costisitor. Adică mai mulţi bani decât avem noi. N-ar mai rămâne nimic pentru altcineva, le-am avertizat.

— La mijloc e viaţa unei femei, a spus Naomi. Evident că merită efortul.

— Dacă sunteţi sigure, atunci aş vrea să mă întâlnesc cu ea şi să-i ascult povestea, dacă e dispusă să mi-o împărtăşească.

— În ce închisoare e? Voi merge cu tine, a propus Lina.

— Şi eu, a adăugat Naomi. Mi-ar plăcea mult s-o cunosc.

— Vă duceţi pe dracu' voi trei la puşcărie.

Knox a dat buzna în cameră, urmat de Nash. Lucian zăbovea în pragul uşii.

— Stai aşa, vikingule..., a început Naomi.

— Nu mă lua pe mine cu „vikingule“, Daze, a ripostat soţul ei. Nu te duci la nicio închisoare, nici măcar ca să porţi o discuţie cu cineva.

Nash avea braţele încrucişate în dreptul pieptului şi o privea fix pe Lina. Ea a dat din deget spre el.

— Să nu cumva să încerci să faci pe şeful sau pe masculul alfa, şmecherule. Am mai intervievat şi alţi prizonieri până acum.

— Ah, eu nu sunt de partea fratelui meu, tâmpitul familiei. Dar dacă te duci tu, vin şi eu, Angel, a spus Nash, pe un ton prietenos.

— Ce-ar fi să vă scutesc pe toţi de o sumedenie de certuri conjugale? Mă duc singură şi...

S-a auzit un „Nu!“ răsunător. De la toată lumea. De la toţi, inclusiv de la Lucian.

Am simţit cum îmi ies din fie.

— Ca să fim corecţi, niciunul dintre voi nu are dreptul să-mi dicteze ce pot şi ce nu pot să fac. Înţeleg complexitatea relaţiilor, iar voi vă puteţi ocupa de treburile voastre. Însă eu nu vă sunt datoare cu nimic.

— Nu te duci nicăieri, a spus Lucian, ca şi cum ar fi avut dreptul să ia o astfel de hotărâre.

— Pot să vorbesc cu tine afară? am şuierat printre dinţi.

— Merg şi eu cu tine, m-a întrerupt Nash.

— Păi, dacă mergeţi voi doi, atunci vin şi eu, a ripostat Lina.

— Băi! Aceştia sunt banii noştri pentru iniţiativa noastră, le-a reamintit Naomi bărbaţilor din încăpere. Asta înseamnă că noi trebuie să luăm deciziile, nu voi.

Knox a ridicat un deget, gata să înceapă să urle. În schimb, a preferat să iasă din cameră.

Paşii lui au străbătut apăsat casa în timp ce mărşăluia în sus şi-n jos.

S-a întors cu un carnet de cecuri şi un pix în mână, dar şi cu Waylon şi Piper ţopăind după el.

A semnat furios un cec, apoi a rupt nervos carnetul de cecuri.

— Poftim. Acum am un cuvânt de spus, iar voi nu vă duceţi nicăieri.

— Nu poţi să arunci cu bani în toate direcţiile, Knox, a replicat Naomi, ridicându-se în picioare. Femeia asta merită pe bune o a doua şansă.

— Probabil că merită, a aprobat-o răstit Knox.

Am înălţat un deget.

— Staţi aşa. Nu mai pricep nimic.

— Nimeni nu zice că nu e o cauză bună. Dar nu vreau să mă trezesc pe cap cu consecinţele faptului că voi trei aţi mers acolo şi v-aţi zdrobit inimile din cauza unei poveşti triste care spune încă o dată că viaţa nu e dreaptă.

Knox Morgan nu suporta lacrimile şi femeile cu inima zdrobită. Erau un fel de *kryptonită* pentru el.

— Nu vrei să facem un lucru bun ca să nu fii tu deranjat de sentimentele noastre?

Naomi părea că uitase cu totul de talentul lui Knox de a umple maşina de spălat vase.

— Nu asta ziceam, Daze.

— De fapt, a intervenit Lina, ba cam asta ziceai.

— Nu mă ajuţi, Solavita, a mormăit Knox.

— Nu vorbi aşa cu ea, sau îţi trag un şut în cur şi apoi te arestez, şi-a ameninţat Nash fratele.

M-am ridicat în picioare pe un scaun şi am fluierat.

— Toată lumea să tacă!

Toţi au închis gura şi s-au uitat la mine.

— E clar, asta este o problemă complicată. Lăsaţi-mă să mă mai documentez puţin şi apoi putem discuta ca nişte adulţi raţionali.

S-a auzit un cor de „bine“ şi „OK“.

— Hei, voi ce preferaţi să luaţi când aveţi crampe? m-a întrebat brusc Lina.

Knox şi Lucian au dispărut din cameră ca şi cum cineva tocmai propusese să spunem împreună o rugăciune. Nash şi-a trecut mâinile peste şoldurile Linei.

— Te simţi bine, Angel?

Ea i-a făcut cu ochiul.

— Da. Am vrut doar să dau afară sursele de testosteron de-aici ca să-i pot pune lui Sloane mai multe întrebări despre aplicaţia de *dating*.

— Atunci, plec şi eu.

Dar nu s-a dat dus înainte să-şi sărute pătimaş logodnica.

— Oau, am spus, făcându-mi vânt.

— Da. Oau, a spus Lina visătoare, în timp ce toate îl priveam pe Nash ieşind din încăpere.

Chiar avea un fund care nu dezamăgea niciodată.

Ameţeala s-a estompat de-abia când fundul lui Nash s-a făcut nevăzut. M-am trântit la loc pe canapea. Waylon, bassetul, mi s-a aruncat în poală, ţintuindu-mă de perne. A scos un sforăit prelung, de bucurie că mă jucam cu urechile lui mătăsoase.

— Deci, cum merge cu aplicaţia? Cu câţi tipi vorbeşti? Ţi-ai stabilit vreo întâlnire? a întrebat Lina.

— Cred că nu am completat corect profilul. Nu m-am cuplat cu nimeni. Niciun mesaj, nicio inimioară, nicio poză nesolicitată cu vreun penis...

— Probabil că ai sărit vreun pas când ai configurat profilul, a spus loială Naomi.

— Dă-mi să văd, a zis Lina.

Am deschis aplicaţia şi i-am aruncat telefonul.

Lina a ridicat exagerat din sprâncene.

— Îmi pare rău. Tu te încăpăţânezi din răsputeri să nu faci sex cu nimeni? a întrebat ea.

— Ce tot spui acolo?

Oare încărcasem din greşeală poza greşită? Oare îmi spărsese cineva contul şi scrisese că mă ocup cu sacrificii rituale şi particip la concursuri de ortografie?

— Nu poate fi atât de rău, a insistat Naomi.

Lina a întors ecranul spre ea, iar Naomi s-a crispat toată.

— OK, e clar, se autosabotează.

— Ce anume nu vă convine la profilul meu? am întrebat, luptându-mă să ies de sub greutatea câinelui care sforăia pe mine.

— Hai să întrebăm experţii, a sugerat Lina.

— Să nu îndrăzneşti!

Dar era prea târziu. Bărbaţii, care, în mod evident, ascultau la uşă, şi-au făcut triumfători apariţia.

— Cineva a chemat experţii? a întrebat Nash cu un zâmbet fermecător.

Lina i-a întins telefonul.

— Spune-mi de ce nu ai da click pe acest profil.

Fraţii Morgan s-au aplecat spre telefon, apoi s-au îndepărtat în acelaşi timp.

— Doamne, Sloaney. Ce încerci să faci, să tai tuturor cheful de futut? a spus Knox.

Când Lucian s-a uitat la ecran, m-am simţit copleşită de ruşine. Spre deosebire de prietenii lui, nu s-a îngrozit, ci doar a zâmbit.

— Care e prima problemă? a întrebat Lina, ca o profesoară într-o clasă.

— Pisica, au spus fraţii, la unison.

— Staţi puţin. Ce-are pisica? Pisicile sunt drăguţe, i-am contrazis.

— O pisică în poza de profil le spune tuturor că eşti o femeie obsedată de mâţe, un pic cam dusă cu pluta, a explicat Nash.

— În plus, ai pus o pisică şi-n numele de utilizator, ca să subliniezi nebunia, a adăugat Knox, mângâindu-şi barba. Apoi, culoarea părului.

Waylon a sforăit zgomotos, vibrându-mi în poală.

— Era *Ora poveştilor lui Moş Crăciun*. Vopseaua de păr roşie şi verde e din aia temporară, am spus, apărându-mă.

— Culoarea turbată a părului din poza principală de profil e un indiciu că femeia ar putea fi extrem de fiţoasă şi..., a zis Nash.

— Disperată după atenţie, a adăugat Knox.

Mi-am apucat vârfurile vopsite ale şuviţelor.

— Asta chiar e nesimţire.

— Nu spun că e adevărat. Dar ceea ce etalezi în profilul de pe o aplicaţie de întâlniri sunt cele mai atrăgătoare calităţi ale tale, aşa cum le vezi tu. Şi tot ce reiese de-aici e că-ţi plac pisicile şi părul vopsit dubios.

— Apoi, mai e şi faptul că eşti îmbrăcată într-un costum de elf, a adăugat

Lina. Sloane, tu eşti o fată deşteaptă. De ce naiba ai ales poza asta?

— Lumina e mişto. Mi-a plăcut zâmbetul meu. Iar unghiul îmi face pomeţii să pară mai bine definiţi. În plus, m-am gândit că, dacă aş apărea alături de o pisică, bărbaţii ar înţelege că sunt o figură maternă.

— De ce dracu' vrei să pari o figură maternă? a întrebat Knox, absolut îngrozit.

— Pentru că e pregătită să se aşeze la casa ei şi să întemeieze o familie, i-a spus Naomi soţului ei.

— Am nevoie de un pahar cu alcool, a murmurat Lucian.

Apoi a ieşit din cameră.

— Fără supărare, Sloaney, dar profilul ăsta nu spune că ai avea stofă de nevastă. Te face să pari ca un mare semnal de alarmă, a zis Nash.

— Regulile astea ale voastre sunt scrise pe undeva?

— Da, într-un loc pe care oamenii-l numesc internet, a replicat Knox.

— Grozav, am mormăit. Şi cum rezolv asta?

— Aici te putem ajuta noi, a anunţat Lina.

Până când Lucian a revenit cu un păhărel de tărie în mână, eu stăteam rezemată de şemineul de piatră, ridicând o cupă de vin, care, potrivit lui Naomi, spunea lumii că sunt responsabilă, dar şi haioasă. Aveam o mână în şold şi mă prefăceam că râd la o replică de-ale lui Knox, autoproclamat scenograf, în timp ce Lina făcea poze.

Nash scosese abajurul unei veioze cu picior şi îmi lumina faţa cu becul.

— Eu sunt superhaios şi tu te distrezi de nu mai ştii de tine, a zis Knox pe un ton aproape răstit.

— Poate, dacă mi-ai spune o glumă..., am sugerat eu, întrebându-mă dacă nu cumva ar fi mai bine să sar peste faza cu ieşitul la întâlniri şi să mă duc direct la banca de spermă.

— Hmm. Crezi că ar trebui să-ţi arăţi ceva mai mult din sâni sau din abdomen? a întrebat Lina, înclinându-şi capul şi studiindu-mă atent.

— Din sâni, au răspuns fraţii Morgan la unison.

Lucian mă fixa cu o mutră de-a dreptul criminală. M-am uitat urât la el.

— Oh, cred că am nimerit o poză. Arăţi foarte ghiduşă şi sexy, a spus Lina, privind ecranul telefonului.

Naomi a aruncat o privire peste umăr.

— Şi totuşi, abordabilă şi interesantă.

Knox şi Nash s-au apropiat pentru a-şi spune părerea.

— Sexy, dar nu prea sexy, a decretat Knox.

— Îţi vei găsi un soţ cât ai zice peşte, a fost de acord Nash. Şi când o vei face, ne vom asigura că te merită.

— Lăsaţi-mă să văd, i-am rugat.

Am aruncat o privire la ecran şi am simţit cum obrajii mi se înfierbântă. Îi aruncasem lui Lucian o privire piezişă. Aşa arătam când mă uitam la el? Aveam bărbia îndrăzneaţă, buzele întredeschise, ochii sclipitori. Arătam sexy... şi excitată.

La naiba. Chiar arătam bine.

Lucian s-a apropiat şi, spre totala mea ruşine, s-a uitat şi el la fotografie. Şi-a întors ochii spre mine şi am ştiut că a înţeles. Ştia că mă uitam la el. Că acea privire era doar pentru el. Ce mai conta încă un secret între noi doi?

— Am nevoie de o băutură ca lumea, am murmurat, lăsând vinul neatins pe măsuţa de cafea.

Fără să spună vreo vorbă, Lucian mi-a întins paharul lui şi a ieşit din nou din încăpere. M-am uitat surprinsă la paharul cu alcool. Naomi m-a înghiontit.

— Ia uite ce frumos vă jucaţi voi doi.

— Ţi-am spus că ideea cu electrocutarea n-a fost atât de proastă, a zis Knox.

— E doar un armistiţiu, am spus.

Apoi am luat o înghiţitură din ceea ce s-a dovedit a fi un burbon încântător.

Waylay a intrat în cameră şi şi-a încolăcit braţul în jurul taliei lui Naomi.

— Ce se întâmplă aici?

— Credeam că repari laptopul profesorului tău, a spus Naomi, dându-i fetei părul la o parte de pe faţă.

Waylay a ridicat din umeri.

— Am terminat în vreo zece minute. Oamenii chiar trebuie să fie atenţi la programele antivirus. Cei mai uşori treizeci de dolari pe care i-am câştigat toată săptămâna. Oricum, voi păreaţi să vă distraţi mai bine decât mine. Am venit să-mi bag nasul în treaba voastră.

— O ajutăm pe Sloane cu profilul ei de *dating*, a explicat Naomi.

— Mişto. Pot să mai mănânc nişte plăcintă? a întrebat Waylay.

— Numai dacă îmi aduci şi mie încă o porţie, a strigat Nash, aşezând abajurul la loc, în vârful veiozei.

Naomi a deschis gura ca să protesteze, dar Waylay a ridicat o mână.

— Îmi pare rău, mătuşă Naomi. Dar un adult a spus deja că am voie şi nu sunt dispusă să aştept o a doua opinie.

— Bine, dar vin cu tine ca să fiu sigură că a doua ta porţie nu cântăreşte o jumătate de tonă, a recunoscut Naomi.

S-au îndreptat spre bucătărie exact când Lucian s-a întors cu un alt pahar.

— Hai să vorbim acum despre numele de utilizator, a spus Lina, distrăgându-mi atenţia de la el şi revenind la subiect.

Nash a aruncat o privire peste umărul ei şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Four-EyedCatLibrarian?

M-am crispat. OK, trebuia să recunosc că nu a fost cel mai creativ moment din viaţa mea.

— Ce-aş vrea să spună numele meu de utilizator despre mine?

— Că nu eşti nebună, a spus Knox, aşezându-se pe canapea.

Waylon a ţopăit lângă el şi s-a trântit cu burta-n sus.

În timp ce prietenii mei se chinuiau să găsească un alt *username*, eu îmi sorbeam whisky-ul într-un fotoliu cu spătar de lângă foc şi mă întrebam de ce nu mă pricepeam deloc la chestia asta. Mă descurcam la perfecţie cu o cerere de finanţare. Într-un cadru social, fermecam pe orice tip drăguţ şi singur în timp record. Dar faptul că trebuia să mă „vând“ sub forma unui profil pe internet mi se părea copleşitor şi absolut stupid.

— Te ţii de încheietură, a spus Lucian, cu o voce joasă şi gravă.

Am tresărit. Eram atât de pierdută în gânduri încât nici nu observasem că se apropiase.

— Ce?

M-am uitat în jos şi mi-am dat seama că-mi masam distrată încheietura dreaptă.

— Încă te deranjează?

Vocea lui era blândă, dar cuvintele aveau ceva tăios.

— Nu. Bineînţeles că nu, am spus, lăsându-mi mâinile la o parte.

Naomi a reapărut.

— Ai păţit ceva? a întrebat ea, dovedind că devenind tutorele legal al lui Waylay căpătase un auz supraomenesc.

— Ai sindrom de tunelul carpian? a întrebat Lina.

— Mi-am... rupt încheietura în liceu. N-a fost mare scofală, am zis repede.

Knox s-a încruntat.

— Nu-mi amintesc asta.

— Tu deja absolviseşi. S-a întâmplat chiar înaintea vacanţei de vară.

— Am uitat de asta, a spus Nash.

M-a fixat cu o privire lungă şi indescifrabilă. În calitate de şef al poliţiei, Nash avea acces la toate acele dosare vechi.

— Cum ai rupt-o? a întrebat Waylay.

Nu m-am uitat la Lucian, dar îi simţeam privirea aţintită asupra mea.

— Aşa cum îşi rup adolescenţii orice membru. Cu multă neîndemânare şi cu un simţ deosebit al dramei.

— Şi tot te doare? a făcut Naomi.

— Nu. Nici nu mă prea mai gândesc la asta.

Lina a scos un ţipăt victorios.

— Ghici cine tocmai a primit trei inimioare şi două DM-uri?

— Cine? am întrebat, înviorându-mă.

— BlondDirtyBookReader, a spus ea şi mi-a aruncat triumfătoare telefonul.

Din trei fotografii mă priveau trei bărbaţi rezonabil de atrăgători, care nu păreau nebuni de legat.

— Sunteţi nişte făcători de miracole, le-am spus.

— Uită-te aici. Practic, eşti deja căsătorită, m-a tachinat Naomi.

Cu un mârâit răguşit, Lucian a părăsit brusc camera.

— Ce naiba mai are şi ăsta? s-a întrebat Knox, furându-i lingura lui Waylay şi înfruptându-se din plăcinta ei.

— Poate că trebuia să tragă un pârţ, a sugerat Waylay.

15. Striptease în parcarea închisorii

Lucian

Mi-am început ziua la ora 5:00. Făcusem ceva sport, luasem micul-dejun, avusesem deja trei teleconferinţe – două din maşină –, concediasem trei persoane şi încheiasem o afacere cu opt cifre. Toate astea înainte de prânz.

Aveam două întâlniri interne care nu puteau fi reprogramate, aşa că am făcut ce nu voiam să fac şi le-am lăsat pe mâna lui Nolan, cu instrucţiuni stricte să nu strice nimic.

Toate astea să ajung aici înaintea ei.

Drăgălaşa replică a lui Sloane – „Voi întreprinde nişte cercetări“ – putea să-i păcălească pe toţi ceilalţi, dar nu şi pe mine.

Sergentul Grave Hopper a acceptat cu bucurie să-mi trimită un mesaj, când a văzut-o pe micuţa şi vicleana noastră bibliotecară ieşind din parcare şi plecând spre o misterioasă „întâlnire“, într-o miercuri după-amiază.

— Iat-o, a anunţat Hank, şoferul meu, când Jeepul a intrat în trombă în parcarea Centrului Corecţional Fraus.

— Te sun eu mai încolo, Nolan, am spus şi am închis telefonul.

Sloane avea muzica dată la maximum şi ochelarii de soare pe nas. De parcă nu avea nicio apăsare. Credea că poate merge pur şi simplu să salveze pe cineva fără să se gândească mai întâi la propria ei siguranţă. Nu aveam de gând să înghit asta din nou.

Scotocea frenetic prin geanta ei gigantică pe care scria PREFER SĂ CITESC, aflată pe scaunul pasagerului, când m-am apropiat de geamul Jeepului ei. M-am uitat înăuntru şi i-am zărit telefonul în poală. Pe ecran se vedea ultima căutare pe internet – „ce să nu aduci la orele de vizitare în închisoare“.

Mi-am dat ochii peste cap şi am bătut în geam.

Sloane a tresărit speriată, iar conţinutul genţii ei a explodat peste tot.

Cu un oftat nemulţumit, i-am deschis portiera. S-a uitat urât la mine, strângând din dinţi, cu ochelarii de soare strâmbi.

Am stat să se reculeagă.

— Ce cauţi aici? a întrebat ea, recăpătându-şi în sfârşit graiul.

— Te aşteptam.

— Cum... de ce...

— Poate că aerul ăsta inocent de bibliotecară merge cu prietenii tăi, dar cu mine nu.

Ea a râs dispreţuitor şi a început să-şi vâre la loc în geantă toate acele accesorii feminine.

— Nu am niciun aer inocent de bibliotecară.

— Le-ai spus lui Naomi şi Linei că vii aici?

— Nu. Dar...

— I-ai spus lui Nash sau lui Knox?

S-a oprit din dat cu lopata. Şi-a scos bărbia în faţă.

— Nu, a spus ea.

— Ai făcut-o pe ascuns pentru că ai decis că tu eşti mai deşteaptă decât toţi ceilalţi. Nu e deloc cel mai bun mod pentru a începe acest parteneriat.

Judecând după expresia ei, ştia că aveam dreptate şi nu-i convenea deloc.

— Ai de gând să-mi ţii morală sau mă laşi în pace s-o dau în bară mai departe?

Furioasă, a dat să iasă din maşină, dar centura de siguranţă a blocat-o. M-am întins peste ea şi i-am desfăcut-o.

— Nici una, nici alta. Hai să mergem.

— În niciun caz, Lucifer. Nu te las să intri acolo. O vei speria pe biata femeie cu privirea aia dezaprobatoare de moarte.

— Nu te duci acolo fără mine, am spus sec.

— Ba da, s-a răstit ea.

S-a răsucit cu spatele la mine şi a încercat să-şi smulgă geanta de pe scaun.

— Las-o acolo. N-o poţi lua cu tine, am spus, scoţându-mi telefonul.

— Ce faci? a întrebat ea.

— O sun pe Naomi.

Mi-am îndreptat degetul spre butonul verde.

— La naiba!

— Tocmai ai bătut din picior? am zis.

Sloane era atât de firească atunci când îşi exprima furia sau bucuria şi asta mă intrigase întotdeauna. Dar cred că oricine era liber să-şi dea sentimentele pe faţă atunci când le putea controla.

— Mi-am imaginat piciorul tău sub talpa mea, a ripostat ea.

— Ori intru acolo cu tine, ori te întorci şi pleci acasă. Acestea sunt singurele două variante pe care le ai la dispoziţie.

Şi-a încrucişat braţele în dreptul pieptului şi m-a privit fix. Şi-a aruncat ochii spre intrarea închisorii. Apoi a strâns din buze.

— Nu ajungi până acolo, am avertizat-o.

Şi-a desprins braţele şi şi-a strâns mâinile pe lângă corp.

— Bine. Poţi să intri. Dar nu ai voie să te holbezi la ea, să mârâi ca un animal sau să-ţi dai ochii peste cap. Şi, mai ales, să vorbeşti.

— Să respir am voie?

— Aş prefera să nu faci nici asta, a spus ea.

— Se presupune că am încheiat un armistiţiu, am subliniat.

— Ce armistiţiu e ăla care presupune să mă vânezi în parcarea unei instituţii corecţionale pentru femei?

Avea dreptate într-o măsură foarte mică, practic nesemnificativă.

— Dacă te-aş fi sunat să discutăm despre asta, mi-ai fi răspuns măcar?

Ştiam deja răspunsul.

— Probabil că nu, a recunoscut ea.

— Atunci, hai să lucrăm cu ce avem la îndemână. Intru acolo cu tine. Şi cu asta basta, m-am răţoit.

— Doamne, poate înăuntru încerci să fii mai puţin fermecător, Stăpânul Universului ce eşti. S-ar putea s-o faci pe femeia aia să leşine de plăcere.

Am închis portiera Jeepului ei şi am arătat spre intrarea închisorii.

— Să mergem.

Am traversat parcarea asfaltată umăr la umăr, îndreptându-ne spre puşcăria monstruoasă. Zidurile impunătoare erau făcute din faianţă şi beton de culoare maro-pământie şi se ridicau dincolo de gardurile duble de sârmă ghimpată.

Mai multe femei îmbrăcate în salopete bej erau adunate în grupuri în curtea sinistră. Cimentul de dincolo de garduri era pe alocuri spart, iar buruienile îşi scoteau capetele prin crăpături.

Sloane s-a oprit brusc pe trotuar.

— De ce eşti aici? a spus ea din nou.

— M-ai mai întrebat asta, i-am reamintit.

Ea a scuturat din cap, făcându-şi părul blond, legat într-o coadă deasă, să se legene.

— Aşa e. E miercuri. De ce nu eşti birou, domnind în lumea ta corporatistă? În plus, nu mă suporţi, deci de ce te interesează atât de mult dacă buşesc acest parteneriat cu prietenii mei? Cred că, de fapt, te-ai bucura să vezi cum o dau de gard şi mă duc naibii.

— Dacă reuşeşti să încurci grav borcanele, există o şansă ca, practic, să arunci pe geam banii amicilor tăi. Mai important, există o femeie dincolo de acele ziduri care ar putea suferi din cauza asta.

A închis ochii şi a inspirat profund.

— Ai îngropat şi ai uitat atât de multe lucruri, încât am presupus că ai trecut şi peste chestia asta.

Se înşelase. Nu îngropasem şi nu uitasem nimic.

În schimb, le folosisem pe toate ca pe un combustibil care mă alimenta la nesfârşit.

— Sunt unele lucruri peste care nu trecem niciodată. Pe care le ţinem ascunse, am zis, pipăindu-mi buzunarul şi dându-mi seama că-mi lăsasem ţigara în maşină.

Sloane şi-a ridicat privirea spre norii cenuşii şi grei şi a strâmbat din nas. Cercelul din nas era azi de o culoare rozalie.

— Să înţeleg că ţi-ai folosit reţeaua ta înfiorătoare de spionaj ca să afli mai multe despre cazul lui Mary Louise, a ghicit ea.

— E posibil să fi răsfoit câteva dosare.

Echipa mea efectuase o documentare rapidă, dar atentă, iar eu reuşisem să mă uit peste rezultate printre toate lucrurile pe care le avusesem de făcut pe ziua de azi. Din câte se părea, Mary Louise Upshaw era o deţinută model, care-şi folosise sentinţa pentru a obţine două diplome şi pentru a iniţia un curs de scriere creativă pentru colegele ei de detenţie. Propriul meu consilier juridic îi examinase sentinţa şi o considerase „o mizerie absolută“. Ceea ce însemna că Sloane, în căutarea dreptăţii, era probabil pe cale să se aleagă cu inima zdrobită.

— Deci crezi că am putea construi un caz, a insistat ea.

— Cred că multe depind de ceea ce are ea de spus, am zis.

Sala pentru vizite era mai deprimantă decât îmi imaginasem. Erau două rânduri de mese pliante zgâriate, cu scaune de plastic, crăpate şi decolorate. Gresia de pe jos era pătată şi spartă. Câteva plăci din tavan lipseau dintre tuburile pâlpâitoare de neon. Pe pereţii de sub ferestre erau nişte dâre care semănau suspect de mult cu mucegaiul.

Sloane pocnea din butonul pixului şi-şi rodea buza de jos, cu ochii larg căscaţi în spatele ochelarilor. Am oftat, am apucat spătarul scaunului ei şi am tras-o lângă mine.

S-a oprit din tortura pe care o aplica pixului şi s-a încruntat la mine. Întotdeauna avusese acel mic rid între sprâncene care devenea şi mai vizibil atunci când era adâncită în gânduri... sau când era supărată pe mine. Îmi doream să i-l mângâi.

— Nu ai de ce să te temi, i-am spus.

— Nu mă tem.

M-am uitat cu atenţie la picioarele ei acoperite de blugi, care tremurau la câţiva centimetri distanţă de mine.

— Bine. Nu mă tem de nimic, am emoţii. OK?

— De ce să ai emoţii? Tu eşti liberă să ieşi oricând de-aici.

— Mulţumesc, Căpitane Evidenţă. Dar dacă e o persoană grozavă? Dacă se află într-adevăr aici din cauza unei nedreptăţi grosolane? Dacă şi-a pierdut toţi aceşti ani din viaţă în baza unei condamnări injuste?

— Atunci o vei ajuta.

Preţ de câteva clipe, şi-a muşcat din nou buza de jos şi apoi s-a mutat cu faţa spre mine. Îşi înfipsese genunchiul în coapsa mea. Ochii aceia verzi erau plini de seriozitate.

— Dar dacă sentinţa ei a fost nedreaptă, dar ea e o persoană îngrozitoare?

Am simţit cum mă înmoi. La fel ca tatăl ei, voia să schimbe în bine existenţele unor necunoscuţi. Dar Sloane nu avea capacitatea infinită de a ierta a lui Simon. Iar eu, nici atât.

— Atunci vom vorbi după aceea şi vom găsi cea mai bună cale de urmat. Nu are rost să irosim energie mentală pe un scenariu pe care nu-l cunoaştem încă.

S-a încruntat.

— Mi se pare că tu eşti genul de om care plonjează în orice situaţie doar după ce a luat în considerare toate scenariile posibile.

Am zâmbit vag.

— E un lux al cuiva care nu are sentimente omeneşti.

— Lucian, vorbesc serios.

— Şi eu la fel. Tu abordezi această situaţie în felul tău, iar eu o voi aborda în felul meu. O vom discuta mai târziu. Deocamdată, nu trebuie decât să pui întrebări şi să asculţi.

— Eu doar... nu vreau să-i dau speranţe false.

— Nu vei face asta, am asigurat-o.

Era o minciună. Era suficient să se uite mai atent la Sloane, la ochii ei strălucitori, şi Mary Louise Upshaw avea să simtă ceea ce simţisem şi eu la şaptesprezece ani. Speranţa.

Uşa metalică şi grea din capătul celălalt al încăperii s-a deschis şi a apărut o femeie într-o salopetă bej.

Îmi simţeam gâtul uscat, de parcă mă sufocam.

Era albă, cu părul des, ondulat, castaniu, cu şuviţe cărunte. Fără salopetă, ar fi arătat ca o mamă obişnuită de vârstă mijlocie. Gardianul a arătat spre noi şi curiozitatea i-a aprins trăsăturile.

A venit spre noi, iar eu am simţit că Sloane nu mai respira.

Mi-am strecurat braţul peste spătarului scaunului ei şi am strâns-o de umăr.

— E doar o discuţie, am spus, pe un ton coborât.

Am simţit-o cum se relaxează, dar foarte puţin.

— Bună, a spus Mary Louise, aşezându-se pe scaunul din faţa noastră.

— Bună.

Sloane a scos un chiţăit neinteligibil. Apoi şi-a dres glasul şi a luat-o de la capăt:

— Mary Louise, eu sunt Sloane Walton, iar acesta este... asociatul meu, Lucian Rollins. Aveam câteva întrebări despre cazul şi condamnarea ta.

— Sunteţi reporteri? a întrebat Mary Louise, înclinând capul.

Privirea lui Sloane a alunecat spre mine.

— Nu.

În celălalt colţ al camerei era postat un gardian, cu o mutră inexpresivă şi plictisită. Mi s-a făcut pielea de găină.

— Avocaţi? a insistat optimistă Mary Louise.

Sloane a clătinat din cap.

— Nu. Doar...

S-a uitat din nou la mine, cerându-mi ajutorul din acei ochi verzi adorabili. M-am aplecat în faţă.

— Doamnă Upshaw, am dat recent peste o referinţă la cazul dumneavoastră. V-aţi întâlnit vreodată cu un anume Simon Walton? A fost avocat.

Ea a scuturat încet din cap.

— Nu. Am avut doar avocaţi din oficiu. Simon a fost mentorul fiului meu. L-a ajutat pe Allen să intre la facultatea de Drept. Din păcate, a murit de curând.

Sloane s-a lipit încordată de mine, ca şi cum s-ar fi pregătit pentru valul inevitabil de durere.

— Se pare că Simon se interesase de cazul tău, în special de sentinţa ta, am continuat. Poţi să ne explici de ce ar fi făcut asta?

Mary Louise a ridicat din umeri şi şi-a împreunat degetele pe masă.

— Poate pentru că a fost una dintre cele mai aspre condamnări pentru posesie şi trafic de droguri din statul Virginia din ultimii treizeci şi cinci de ani.

Sloane şi-a dres din nou glasul.

— Ai spus iniţial că drogurile găsite în maşina ta în timpul controlului în trafic nu erau ale tale. Apoi ţi-ai schimbat declaraţia şi ai pledat vinovată.

Preţ de o clipă, Mary Louise ne-a studiat cu ochii mijiţi.

— Cine sunteţi voi? Ce căutaţi aici?

— Eu sunt Sloane Walton. Simon a fost tatăl meu. Cred că a vrut să te ajute, dar s-a îmbolnăvit.

Mary Louise a răsuflat uşurată. În ochi îi sclipea o undă de simpatie.

— Tatăl tău a fost un om bun. I-a schimbat viaţa fiului meu, aşa că nu pot decât să-mi imaginez ce a însemnat pentru tine. Îmi pare foarte rău că l-ai pierdut.

Sloane a întins o mână peste masă, iar Mary Louise i-a strâns-o.

Şi iată cum a răsărit din nou. Ticăloasa aceea vicleană care nu avea să mă ducă decât la dezamăgire, la pierzanie. Speranţa. A înflorit pe feţele amândurora, iar eu m-am resemnat doar la gândul că lucrurile aveau să se complice şi să devină... costisitoare.

— L-am cunoscut pe Allen în ziua înmormântării tatălui meu, i-a spus Sloane. Ai crescut un copil grozav.

Faţa lui Mary Louise a căpătat o aură de mândrie maternă.

— Ştiu asta. Aş vrea să-mi pot asuma toate meritele, dar sunt aici de când

avea şaisprezece ani.

— Ce s-a întâmplat în noaptea în care ai fost arestată? a întrebat Sloane. Nu suntem aici ca să te judecăm. Vrem să te ajutăm dacă putem.

Mary Louise a clătinat din cap.

— Dragă, apreciez efortul, dar sunt aici de unsprezece ani. Nu mai cred în miracole.

— Noi nu oferim un miracol, am clarificat eu.

— Orice lucru care m-ar scoate din locul ăsta şi cu o zi mai devreme ar fi un miracol, a zis ea.

— Atunci spune-ne ce s-a întâmplat în acea noapte, am spus.

Pe sub masă, Sloane m-a strâns cu putere de coapsă.

— Te rog, am adăugat imediat.

Mary Louise a închis ochii şi şi-a dus o mână la ceafă.

— Fiul meu avea cincisprezece ani. Tatăl lui şi cu mine tocmai ne despărţiserăm, iar el s-a anturat cu cine nu trebuia. Avea planuri mari. Urma să fie primul copil din familia mea care ar fi mers la facultate.

Sloane m-a apăsat şi mai tare cu genunchiul pe sub masă. Mi-am lăsat braţul acolo unde era, pe spătarul scaunului ei, dar mi-am lăsat degetele să-i atingă umărul. Mă simţeam mai bine, mai calm, dacă o atingeam.

Mary Louise s-a uitat în ochii mei.

— Era un copil bun. Un copil foarte bun.

— Copiii buni pot face alegeri rele, am spus eu.

Sloane s-a încordat.

— Aveam două slujbe la vremea aceea. Nu i-am fost alături cât ar fi trebuit să-i fiu. Mi-au scăpat semnele. Începuse să experimenteze. Nimic prea nebunesc. Dar „prietenul“ acela i-a spus lui Allen că are o metodă prin care ar putea face nişte bani. Allen, pentru că e Allen, ştia că vremurile erau grele şi s-a gândit că aşa şi-ar putea ajuta familia. Mi-au luat maşina din parcare, în timp ce eu lucram în schimbul al treilea, pentru a se întâlni undeva cu un dealer.

Şi-a împreunat degetele şi le-a sprijinit de masă.

— Am fost trasă pe dreapta pe autostradă la jumătatea distanţei dintre serviciu şi casă. Aveam un far stins. Se pare că au decis că era mai sigur să lase drogurile la mine în maşină. Habar nu aveam că mă plimbam cu aproape două kile şi jumătate de marijuana pe bancheta din spate. Nici măcar nu ştiam ce este o punguţă cu marfă până când n-am ajuns aici. Am învăţat o mulţime de lucruri la puşcărie.

În tonul ei nu era nicio răutate, nu încerca să dea vina pe nimeni. Pur şi simplu expunea faptele.

— Când ai aflat că drogurile aparţineau fiului tău, atunci ţi-ai schimbat pledoaria, nu-i aşa? a ghicit Sloane.

Mary Louise a încuviinţat.

— Avea un viitor strălucit înainte. Nu aveam de gând să las o greşeală să strice toate astea.

Am simţit o gheară în piept. Sacrificiul pe care această femeie îl făcuse de bunăvoie pentru fiul ei era de neînchipuit. Cel puţin în familia mea.

— Aveam un avocat din oficiu. Procurorul mi-a oferit o înţelegere. Dacă aş fi pledat vinovată, mi-ar fi dat un an de închisoare cu pedeapsă şi posibilitatea de a fi eliberată condiţionat mai devreme. Trebuia să fac maximum şase luni. Şase luni şi apoi aş fi venit acasă. Mi-aş fi văzut băiatul absolvind liceul. L-aş fi văzut cum pleacă la facultate.

— Ce s-a întâmplat cu înţelegerea? a întrebat Sloane, înclinându-se în faţă.

Mary Louise a ridicat din umeri.

— Procurorul a făcut această propunere. Dar, nu se ştie de ce, judecătorului nu i-a convenit înţelegerea. A spus că drogurile se infiltraseră în comunitatea sa de prea multă vreme şi că era timpul să dea un exemplu pentru infractori ca mine.

Sloane s-a strâmbat. Mi-am strâns pumnul liber în poală. Ştiam cum e să fii la mila unui sistem judiciar ciudat.

Mary Louise şi-a ridicat palmele.

— Aşadar, iată-mă în al unsprezecelea an din cei douăzeci de sentinţă. Dar mă trezesc în fiecare zi atât de bucuroasă că sunt eu la închisoare, nu copilul meu.

Era prea cald în această încăpere. Simţeam cum mă strânge cravata. Aveam nevoie de aer.

— Îmi pare rău că ţi s-a întâmplat asta, a spus Sloane.

— Ştii cumva dacă s-au luat amprente de pe droguri sau de pe pungi? am întrebat.

A clătinat din cap.

— Sunt sigură că nu. De la arestarea mea şi până când mi-am schimbat pledoaria au trecut doar câteva zile. Mă îndoiesc că probele au fost procesate. Al doilea avocat din oficiu mi-a recomandat să facem apel. Credea că putem dovedi că nu am făcut-o eu fără să-l implicăm pe fiul meu. A cercetat dosarul şi se pregătea să depună o moţiune. Apoi s-a angajat la firma soacrei sale şi s-a mutat la New York, a spus ea ostenită. Acum sunt la cel de-al patrulea avocat din oficiu, iar tipa e suprasolicitată. Îi ia o săptămână să-mi răspundă la telefon.

— E mai mult decât nedrept. Dar nu pari tristă, a spus Sloane, aruncându-mi o privire agitată.

Era pe punctul de a-i promite acestei femei luna de pe cer. Mi-am îndepărtat braţul de pe spătarul scaunului ei şi am strâns-o de picior pe sub masă.

— Tristeţea e o risipă de energie. Tot ce pot face este să profit cât pot de pe urma acestei situaţii.

— Se pare că ţi-ai făcut de lucru, am spus, deschizând dosarul pe care-l adusesem cu mine.

A ridicat din sprâncene.

— E un dosar despre mine?

— De unde ai... nu contează, a spus Sloane înainte de a se întoarce la Mary Louise. Ce ai făcut de când ai fost condamnată?

— Am obţinut o diplomă în administrarea afacerilor şi alta în scriere creativă.

— Ai iniţiat un curs de scriere creativă pentru deţinute, am adăugat.

A zâmbit ironic.

— Da. Dar asta a fost mai mult pentru mine decât pentru ele. Îmi place să vorbesc despre scris, iar aici am un public care nu poate fugi nicăieri.

— Fiul tău. Acum e la facultatea de Drept?

Un zâmbet mândru i-a mijit pe buze, făcând-o să pară mai tânără, mai relaxată.

— În ultimul an la Georgetown. Spune că, după ce va absolvi, va găsi o cale să mă scoată de-aici.

— Trebuie s-o ajutăm, a spus Sloane când am părăsit închisoarea.

Un fior involuntar mi-a străbătut şira spinării când uşa grea s-a închis în urma noastră. Dacă n-ar fi fost tatăl lui Sloane, aceasta ar fi putut fi şi soarta mea. Mi-am ridicat gulerul paltonului şi am tras în piept vântul îngheţat de iarnă.

Puteam să respir din nou. Era de-a dreptul miraculos.

Obrajii lui Sloane erau roşii de emoţie.

— Adică, evident că e nevoie de mult timp şi energie...

— Şi de bani, am adăugat.

Aş fi putut să-i dau eu bani. Dar nu i-ar fi acceptat dacă ar fi ştiut că vin de la mine.

— Şi de bani, a convenit ea. Dar nu o putem lăsa să rămână după gratii doar pentru că şi-a protejat fiul. Nu încă zece ani, asta e clar.

Ochii îi sclipeau dincolo de ochelari. Nu mai fusese atât de entuziasmată în prezenţa mea din adolescenţă. O altă pierdere dureroasă.

— Cred că trebuie să vorbesc mai întâi cu Naomi, cu Lina şi cu Stef. Apoi o voi suna pe Maeve. Va trebui să-i găsim un avocat. Unul bun de tot.

În timp ce bătea câmpii, m-am gândit la cât de mult îmi amintea energia ei de cea a lui Simon. Nimic nu-i plăcea mai mult lui Simon decât să conteste sistemul judiciar.

Se părea că aşchia nu sărise prea departe de trunchi.

Cei din familia Walton erau oameni buni. Nu aveau sânge stricat, aşa, ca mine.

— Tatăl tău ar fi fost... mândru.

Cuvântul mi s-a împotmolit în gât şi a trebuit să mă forţez să-l rostesc. Era cel mai frumos compliment pe care i-l puteam face.

Sloane s-a oprit din monologul ei înflăcărat şi s-a uitat fix la mine.

— Mulţumesc, a spus ea, în cele din urmă.

Apoi a mijit ochii.

— Eşti OK?

— Sunt OK, am spus eu pe un ton răstit.

— Nu arăţi prea bine. Eşti palid.

— Eu arăt întotdeauna bine, am contrazis-o, mergând alături de ea prin parcare.

Ea s-a uitat înapoi la clădirea pe care tocmai o părăsisem.

— Îmi pare rău. Nu m-am gândit prea mult la asta, dar cred că, dacă intri într-o închisoare, şi ca vizitator îţi poate declanşa unele stări după...

— Nu vei avea nevoie doar de un avocat, i-am tăiat-o, pentru că nu suportam mila pe care o auzeam în vocea ei. Vei avea nevoie de o întreagă echipă de avocaţi.

— Sună costisitor.

— Justiţia nu e ieftină, Pixie.

Bărbia ei a împuns aerul.

— Voi găsi o cale, a spus ea.

— Nu am nicio îndoială.

Am ajuns la Jeepul ei şi şi-a scos cheile de la maşină din buzunarul sacoului.

— Din întâmplare, cunosc câţiva avocaţi specializaţi în apeluri şi comutări de pedeapsă. O să-ţi trimit câteva nume.

Folosisem serviciile unuia dintre ei pentru a-mi clasa propriul dosar.

Sloane s-a încruntat şi ridul dintre ochi a revenit în forţă.

— Mulţumesc.

Asta a sunat ca o întrebare.

— Ce e? am întrebat.

— Ţi-a plăcut de ea, nu-i aşa? a zis ea.

— Mi s-a părut interesantă povestea ei.

Sloane şi-a dat capul pe spate şi a scos un zgomot – pe jumătate geamăt, pe jumătate mârâit.

— Poţi să spui măcar o dată în viaţa ta ce gândeşti? Nu am de gând să-ţi folosesc opiniile împotriva ta sau să încerc să te înşel cu un triliard de dolari. Vreau doar să ştiu ce crezi.

— De ce?

Existau câteva motive bune pentru care vorbeam cu atâta precauţie. Aceleaşi motive pentru care treceam prin viaţă fără să ştie nimeni ce gândesc cu adevărat.

Şi-a încrucişat braţele.

— Pentru că eşti un bogătaş megaloman implicat toată ziua în politica aia murdară. Presupun că vezi lucrurile din alt unghi decât le vede o bibliotecară dintr-un amărât de orăşel.

— Povestea ei – dacă e reală – pare convingătoare. Şi chiar dacă n-ar fi cu totul adevărată, sentinţa a fost exagerată, iar în timpul ispăşirii pedepsei nu a

făcut nimic care să indice că e o infractoare periculoasă. Cu echipa potrivită, ar trebui să-i poţi reduce semnificativ condamnarea.

Sloane a zâmbit.

— Iată. Cât de greu a fost?

— De-a dreptul chinuitor.

Simţeam cum mă izbeşte durerea de cap, fix în ceafă. Nu-mi plăcea să mă aflu în apropierea închisorilor. Nici măcar faptul că puteam ieşi de acolo când voiam nu mă ajuta să scap de amintirile unei adolescenţe distruse şi traumatizate.

— A făcut-o pentru a-şi proteja fiul când era un copil prost. Ce părinte nu ar face aşa ceva pentru adolescentul său bătut în cap?

S-a crispat când a rostit aceste cuvinte. Dar nu şi-a cerut scuze.

— Adică, ce părinte bun n-ar face orice e nevoie ca să...

Înrăutăţea lucrurile şi ştia asta.

— Taci odată, Sloane.

— Am tăcut, a zis ea.

Au trecut aproape cinci secunde întregi până când a deschis gura din nou.

— Ce ai face tu în continuare dacă ai fi în locul meu? a întrebat ea, jucându-se cu nasturele sacoului.

— Aş vorbi din nou cu fiul doamnei.

Asta a însufleţit-o.

— Împreună cu partenerii tăi, am adăugat.

— Împreună cu partenerii mei, normal, a spus ea cu aroganţă.

M-am uitat la ceas. Nu terminasem la timp pentru apelul din New York. Speram că Nolan n-o dăduse în bară. Dacă totul decursese cum trebuia, restul după-amiezii mele era liber.

— Ţi-e foame? Vrei o cafea? am întrebat.

Sloane şi-a îndreptat spinarea.

— La naiba! Cât e ceasul?

— Aproape trei.

Şi-a descuiat maşina.

— La naiba! O să întârzii la întâlnire.

— Întâlnirea, am repetat.

Nu intenţionasem să fac asta; cuvântul, pur şi simplu, îmi scăpase de pe buze, însoţit de o explozie iraţională de exasperare.

— Da, a spus ea, întorcându-se pentru a-şi studia reflexia în oglinda laterală. Ştii tu. Ne întâlnim la masă. Ca să purtăm conversaţii stânjenitoare despre ce am fi vrut să ne facem când vom fi mari sau care sunt aperitivele noastre preferate. O întâlnire.

Şi-a smuls elasticul din păr şi s-a aplecat cu capul în jos, scuturându-şi tot acel păr blond cu vârfuri argintii.

— Şi cu cine te întâlneşti, mă rog?

Sloane s-a ridicat, semănând mai puţin ca o bibliotecară inocentă şi mai mult cu o seducătoare cu părul răvăşit.

— Cu un tip pe nume Gary? Nu, aşteaptă. Gary e mai târziu. Ăsta e...

A deschis portiera maşinii pentru a lua un ruj din consolă. I-a scos capacul.

— Massimo.

Şi-a dat cu roşu pe buze ca o expertă.

— Massimo?

Părea a fi vorba despre un tip cu un lanţ de aur încurcat în părul de pe piept, care purta ochelari de soare înăuntru.

— Te vezi de una singură cu un străin de pe internet?

Iritarea făcuse loc unei panici incontrolabile. Din nou, îmi era greu să respir.

— Cam asta-i treaba cu întâlnirile, a spus ea, prinzându-se de braţul meu ca să se echilibreze în timp ce-şi scotea tenişii.

Au urmat şosetele cu pisici şi cărţi.

Mi-a dat drumul pentru a-şi arunca încălţămintea pe bancheta din spate şi a scos o altă pereche de pantofi. Nişte pantofi mov cu toc cui. A urmat sacoul, pe care mi l-a azvârlit mie. L-am prins, în ciuda anxietăţii care creştea înăuntrul meu ca o floare veninoasă.

— Chiar nu ai pus niciodată în practică povestea cu aplicaţiile de *dating?* m-a întrebat ea.

— Arăt ca şi cum aş folosi aplicaţii de *dating?*

— Arăţi de parcă ai angaja dame scumpe de companie pentru a-ţi satisface fanteziile lascive.

— Şi tu arăţi de parcă...

Dar mi-am pierdut şirul gândurilor când Sloane şi-a scos helanca neagră. Purta un furou cu bretele subţiri, de dantelă, cu un decolteu care-i dezvelea generos partea de sus a sânilor ei plini.

— Cum arăt? a zis ea, strecurându-şi braţele în mânecile unui cardigan kaki şi gros.

Nu existau nasturi, nimic care să-i acopere decolteul atrăgător.

— Poftim? am repetat.

Mi se uscase gura, iar durerea de cap mă chinuia acum în toată puterea cuvântului.

— Erai pe cale să mă insulţi. Zi-mi-o şi gata, uriaşule, înainte să mă duc să-l cunosc pe viitorul domn Sloane Walton.

Am închis ochii. Poreclele pe care mi le adresase în ultimii câţiva ani se limitaseră la Lucifer şi „Hei, nesimţitule“.

— Nu vorbeşti serios în privinţa acestei alergături disperate după un soţ, i-am spus.

— În schimb, tu vorbeşti ca un bărbat care are tot timpul din lume să decidă când îşi va întemeia o familie.

— Nu-mi voi întemeia niciodată o familie.

Pentru confesiunea mea spontană am dat vina pe crăpătura întunecată dintre sânii ei.

S-a oprit brusc în timp ce-şi trăgea puloverul în jos.

— Pe bune?

— Nu asta era ideea. Nu poţi ieşi la întâlnire cu un necunoscut. Dacă e vreun prădător?

Şi-a aranjat părul pe umeri, gest care aproape că i-a făcut sânii să se reverse peste partea de sus a bluzei.

Dubiosul de Massimo trebuia să-i arunce o singură privire aiurea sau să-i spună vreo măgărie, ca să-i distrug viaţa.

— E OK. Oamenii se întâlnesc tot timpul cu străini de pe internet şi aproape niciunul dintre ei nu e omorât.

— Sloane, m-am răstit.

Mi-a zâmbit fericită, arogantă, plină de sine. Doamne sfinte, între sânii ei şi zâmbetul ăsta, Massimo-Lanţuri-de-Aur va simţi că a dat lovitura la afurisita aia de loterie.

— Nu voi păţi nimic. Iisuse, e ciudat că nu-ţi doreşti familie, pentru că te comporţi fix ca un tată.

— Şi dacă nu-i place să citească?

— Atunci cred că va trebui să-mi caut un alt soţ.

— Vorbesc serios, Sloane, ce mama dracului? Ce măsuri de precauţie îţi iei? Unde e întâlnirea asta? Cine ştie că vei fi acolo?

M-a prins de reverele sacoului.

— Calmează-te naibii, Lucifer. E în Lawlerville. Lina şi Naomi îmi urmăresc telefonul cu o aplicaţie de localizare. Le-am trimis *screenshoturi* cu profilul lui şi cu ce-am discutat pe chat. O să le dau şi o poză cu el când ajung acolo şi mesaje cu semne de viaţă din treizeci în treizeci de minute. Dacă lucrurile merg naşpa, Stef e gata să mă sune cu o falsă urgenţă după patruzeci şi cinci de minute, pentru că pot rezista oricărei situaţii timp de patruzeci şi cinci de minute, nu? Dacă lucrurile merg supernaşpa, în geantă am un spray cu piper şi o carte mare şi groasă. Sună bine, Tăticule la Costum?

— Sună... rezonabil de minuţios, am recunoscut când mi-a dat drumul.

— Bine. Deci, cum arăt?

Şi-a întins larg braţele.

Arăta minunat. Era amuzantă, efervescentă, inteligentă, dulce, ciudăţică. Îţi tăia respiraţia. Îl uram de moarte pe Massimo.

Apoi şi-a dat ochii peste cap.

— Nu contează. Am uitat pe cine întreb.

— Pe Tăticul la Costum?

Cuvintele ei ajunseseră, într-un final, la creierul meu ameţit.

16. Supă crocantă şi întâlniri nasoale

Sloane

Massimo era un impostor. În locul tipului de doi metri înălţime, cu ochelari, pasionat de gastronomie şi de autorii de thrillere populare, m-am trezit la masă cu un bărbat-copil de un metru şaptezeci, care tocmai comandase tăieţei cu unt pentru că sosul marinara era *bleah*.

— Mama mea face cei mai buni tăieţei cu unt. Deci, dacă vrei să ne înţelegem bine, a spus el, făcând un gest spre puloverul său plin de scame, ar fi bine să înveţi să topeşti untul exact cât trebuie.

Doamne sfinte! Ce făcusem ca să merit această baftă? Nu voiam decât să cunosc un tip drăguţ şi sexy, să fac copii şi să scot o femeie din închisoare. Ceream prea mult? Măcar localul era drăguţ. Oarecum cafenea, oarecum restaurant italian, oarecum bar de vinuri, cu feţe de masă în carouri şi arome plăcute de usturoi şi espresso. Dacă n-ar fi trebuit să conduc înapoi până în Knockemout, mi-aş fi comandat cel mai mare pahar de pinot gri.

— Ăă, da, am spus. Spuneai că eşti un fan Grisham. I-ai citit ultima carte?

— A cui?

— A lui Grisham. John Grisham, i-am răspuns.

Mă privea cu ochi împăienjeniţi.

— Celebrul scriitor de thrillere. Ai spus că... *Şi vreme e ca să ucizi* e unul dintre preferatele tale.

— Aaaaa! a spus el, un pic prea zgomotos. Era, de fapt, mama. Mie nu-mi place... ştii tu. Să comunic? Aşa că ea îmi scrie toate textele şi e-mailurile. Câteodată chiar pretinde că sunt eu, la telefon.

— Nu te cunosc suficient de bine ca să-mi dau seama dacă glumeşti sau nu, am spus.

Şi-a fluturat mâna spre chelner.

— Hei, frate! Ştiu că tocmai am comandat de mâncare, dar mor de foame aici. Crezi că pot primi două coşuri de pâine? Ah, şi nişte ciuperci la grătar. Şi ştii ceva? Adu-mi şi un castron de supă. Dar să nu fie moale. Mie îmi place supa crocantă.

Privirea chelnerului a alunecat spre mine.

— Ne-am cunoscut pe internet, am explicat.

— Am priceput, mi-a răspuns, apoi s-a întors la Massimo. Revin imediat cu pâinea, ciupercile şi supa crocantă.

— Super, frate. Mersi.

Chelnerul a dispărut, iar eu am rămas singură cu puişorul mamei, care avea ochii roşii şi era foarte înfometat.

— Eşti drogat? l-am întrebat.

— Ştii bine că da. Nonstop, iubito. Îmi trăiesc viaţa. Bag la greu. Sâmbăta e zi de droguri.

— Azi e miercuri.

Voiam să mă ridic şi să plec, dar mă simţeam responsabilă de răul pe care şi l-ar fi putut provoca lui însuşi şi altora în lipsa unui adult care să-l supravegheze.

— E OK, scumpo. Nu contează ce zi e, pentru că tu eşti sexy şi eu am comandat tăieţei cu unt şi vin.

A băgat mâna în geanta lui de poştaş şi a scos un fursec pe jumătate mâncat.

— Vrei să-l împarţi cu mine?

— Nu, nu vreau. Ai condus până aici şi, dacă da, îţi aminteşti dacă nu cumva ai lovit vreun obiect în formă de om?

A pufnit într-un râs atât de piţigăiat încât era să nici nu aud bâzâitul telefonului din geantă. M-am repezit la el, bucuroasă că Stef mă sună mai devreme cu falsa lui urgenţă.

Dar nu era un apel de la Stef. Era un mesaj. De la Lucian.

Lucian: Are Massimo stofă de soţ?

Massimo şi-a pus bărbia în mâini.

— Ei, hei, ascultă. Mi-am cam uitat portofelul, iar mama mi-a arestat total alocaţia săptămâna asta pentru că am dat foc din greşeală la subsol. Nu te deranjează să plăteşti tu nota, nu-i aşa? Ah, şi am nevoie să mă duci acasă.

În mod normal, nici măcar n-aş fi răspuns mesajului lui Lucian, darămite să-l las să-şi vâre câtuşi de puţin nasul în viaţa mea personală. Dar asta era o situaţie de urgenţă.

Eu: Nu are nici măcar stofă de om în toată firea. Mă gândesc să dau foc toaletei doamnelor şi să dau bir cu fugiţii. Nu voi supravieţui până la falsa urgenţă a lui Stef.

Lucian: Unde eşti?

Inima mea a luat-o la trap.

Eu: La Vino Italiano. De ce?

Lucian: Rămâi acolo.

Rămâi acolo? Adică să stau aici cu Massimo Parazitul?

Mi-am ridicat privirea din telefon.

— Chiar te cheamă Massimo?

A râs din nou.

— Nu. De fapt, mă cheamă Eugene. Poţi să-mi spui Euge. Ştii tu. Pronunţat „huge“? Mama a crezut că voi atrage mai multe gagici dacă mă dau drept Massimo.

— Supa dumneavoastră crocantă, domnule, a zis chelnerul, aşezând pe masă un castron de supă plin cu cel puţin nouă pachete de crutoane zdrobite.

— Mişto, frate. O să mă asigur că această doamnă drăguţă o să-ţi dea un bacşiş gras. Cum spuneai că te cheamă?, m-a întrebat el. S Loan?

— O, Doamne. OK, gata, am spus, aruncându-mi şervetul pe masă.

— Dacă ai de gând să-l pocneşti, poţi să încerci să nu pătezi cu sânge faţa de masă? m-a întrebat chelnerul. Ultimul cuplu avea tot o întâlnire pe nevăzute şi ea i-a turnat o sticlă întreagă de vin în cap. Nu mai am feţe de masă curate.

Clopoţelul de la uşă a zornăit şi a apărut Lucian Rollins, arătând la fel de chipeş ca atunci când mă despărţisem de el, cu mai puţin de o oră în urmă.

Toate femeile din local, inclusiv un cuplu de lesbiene şi doamnele din colţ, care luau parte la ziua de naştere a unei prietene care împlinea 92 de ani, s-au oprit din ceea ce făceau şi s-au holbat la el admirativ.

M-am lăsat şi eu vrăjită în timp ce se îndrepta spre mine. Ochii lui erau o vâlvătaie argintie. Avea buzele strânse, formând acea linie rea şi dură care le făcea pe femei să se întreacă în zâmbete. Avea o haină de o culoare cenuşie, ca a cărbunelui, care-i flutura în spate ca pelerina unui supererou. Pantalonii lui erau de un gri mai deschis şi-i cădeau perfect între picioare. Nu observasem asta la închisoare.

— Frate, tipii ăştia fac o supă crocantă excelentă, a spus Euge, cu gura plină de crutoane.

— Ha? am zis, fără să-mi iau ochii de la Lucian.

— Sloane, m-a salutat el cu acel glas grav al său.

— Bună.

Euge s-a întors şi s-a trezit faţă în faţă cu Lucian.

— Pantalonii tăi par de fiţă, a strigat Euge, ca să audă întregul restaurant.

Lucian mi-a aruncat un zâmbet.

— Nu rânji la mine. Se pare că mama lui i-a făcut profilul.

— Amice, am o discuţie aici cu Ann cea Generoasă. Simt cum ne conectăm.

— Ann cea Generoasă? a repetat Lucian.

— Se referă la sânii ei, a spus chelnerul, săritor.

Lucian şi-a dat ochii peste cap şi a strâns din dinţi. A întins mâna, l-a prins pe Euge de guler şi l-a ridicat de pe scaun.

— Să nu murdăreşti cu sânge faţa de masă, l-am avertizat.

— Hai să facem o mică plimbare, a zis Lucian, apoi mi s-a adresat mie: Rămâi aici.

Cu obrajii înfierbântaţi, l-am privit cum l-a scos pe Euge pe uşă ca pe o marionetă. Restul clienţilor au rămas cu sufletul la gură. Mă gândeam să le scriu Linei şi lui Naomi, exact când femeia de la masa de alături s-a aplecat spre mine.

— Draga mea, nu ştiu ce se întâmplă acum, dar sunt asistentă medicală şi dacă nu pleci acasă cu străinul înalt, brunet şi bine dotat, o să verific dacă nu ai cumva vreo comoţie cerebrală.

Bărbatul de lângă ea a încuviinţat.

— Sunt soţul ei, şi chiar şi eu cred că tipul la costum e al naibii de sexy.

— Am notat, am spus eu.

Un minut mai târziu, Lucian s-a întors singur, părând oarecum vesel.

A tras scaunul lui Euge şi s-a aşezat.

Mi-am muşcat buza.

— L-ai făcut pachet şi l-ai aruncat în şanţ?

— Am aranjat ca şoferul să-l ducă pe partenerul tău acasă cu maşina mea.

Mi-am acoperit faţa cu mâinile şi am gemut.

— Mi-am luat libertatea de a anula comanda de tăieţei a domnului drogat şi v-am adus asta, a spus chelnerul.

Mi-am lăsat mâinile în jos şi am văzut cum i-a oferit lui Lucian un meniu şi o sticlă de vin.

Lucian i-a mulţumit, iar omul a fugit, evident încântat că nu s-a lăsat cu vărsare de sânge.

— A fost cea mai proastă primă întâlnire din istoria primelor întâlniri, am spus.

— Ai fi surprinsă, a replicat Lucian.

— Ah, te rog. Tu nu ieşi la întâlniri. Alegi un meniu cu mâncare la pachet pentru bogătaşi cu gagică-trofeu şi comanzi ceva acasă. Asta e altceva. E umilitor şi o pierdere totală de timp.

— La ce te aşteptai? a întrebat el, amuzat. De asemenea, de unde pot obţine o copie a meniului de mâncare la pachet pentru bogătaşi cu gagică-trofeu?

— Nu mai fi amuzant sau amabil. Nu vreau mila ta.

— Nu mi-e milă de tine, Pixie. Mă bucur de nefericirea ta.

— Ei bine, eşti prea drăguţ. Fii mai rău.

— Bine. Ar fi trebuit să te cari la treizeci de secunde după ce v-aţi cunoscut. Ce-a fost în capul tău?

— Încercam să-i acord prezumţia de nevinovăţie... şi-mi era foarte foame.

— Ce coincidenţă! Şi mie la fel.

— Chiar ai de gând să iei prânzul cu mine aici? am întrebat.

El a închis meniul.

— Da. Dar stai liniştită, nu compania ta mă pasionează. Ci *piccata* de pui.

Chelnerul a revenit cu două pahare şi i-a luat comanda lui Lucian, turnându-ne vin.

Am luat paharul şi m-am lăsat pe spătar.

— Nu-mi vine să cred că spun asta, dar îţi mulţumesc că m-ai salvat... de două ori pe ziua de azi.

A ridicat dintr-o sprânceană.

— Sunt impresionat. Ai spus asta fără să te strâmbi.

— Mă strâmbam în sinea mea.

Oare Lucian Rollins flirta cu mine? Sau era şi el om, purtându-se atât de diferit faţă de obiceiurile lui de demon al gheţii, încât chiar şi cel mai normal gest de politeţe părea că are încărcătură sexuală?

— Atunci, cu plăcere, a spus el.

Mi-am înclinat paharul spre el. El l-a ridicat pe-al lui spre mine.

— Bine. Ajunge cu atâta amabilitate reciprocă. Mă trec fiori de groază, am zis, cutremurându-mă.

Lucian a chicotit, iar eu aproape că am scăpat paharul din mână. În mod clar, ajunsesem într-o realitate alternativă, ca în *Iubita mea, Sputnik* de Haruki Murakami. Era acesta un nou univers în care Lucian Rollins şi cu mine ne înţelegeam omeneşte?

— De acord, a spus el.

— Deci, în legătură cu Mary Louise. Dacă vorbesc cu fiul ei şi povestea ei se verifică, care ar fi următorul pas... ipotetic vorbind? am întrebat.

— Ar trebui să angajezi un avocat cu experienţă în astfel de cazuri. Cineva care să aibă timpul necesar pentru asta şi o bună relaţie atât cu judecătorii, cât şi cu juraţii. Care să-şi poată construi o echipă de asociaţi, asistenţi judiciari şi stagiari.

— Adică am nevoie de o echipă de unicorni.

— Şi nu uita de bani. Apelurile în justiţie sunt costisitoare.

— Avem rezerve frumuşele, m-am lăudat.

— Dacă rezervele nu au şase zerouri, n-aş fi atât de convins, a spus el.

Am scuipat vinul la loc în pahar, evitând la limită să-l vărs pe mine.

— Un milion de dolari?

— În funcţie de cât durează apelul, poate şi mai mult.

— Râzi de mine?

M-a privit fix în ochi.

— Nu râd niciodată când vine vorba de bani.

— La naiba.

Am pus vinul jos şi am luat paharul cu apă.

— Şi iar la naiba.

— M-ai putea convinge să...

— Nu! m-am răstit.

— Clar e un traumatism cerebral, i-a şoptit femeia de la masa de lângă noi soţului ei.

— Omul e, cum ar veni, frumos şi atrăgător în acelaşi timp, i-a şoptit acesta.

— De ce nu vrei să accepţi banii atunci când ţi se oferă, Sloane?

Pentru că erau banii lui. Pentru că mă rănise. Pentru că-l rănisem. Pentru că, după ultima dată când vieţile noastre se ciocniseră violent, niciunul dintre noi nu-şi mai revenise.

— Pentru că aşa am spus eu.

Mare păcat că Massimo se dovedise a fi un impostor drogat, pentru că eu eram evident pregătită să devin mamă.

— Tot încăpăţânată aiurea eşti, observ, a zis el.

— Cred că amândoi am demonstrat în multiple ocazii că nu putem colabora.

— Asta nu înseamnă că nu poţi lua banii mei pentru a face o faptă bună.

— Ba fix asta înseamnă, am replicat. Nu avem suficientă încredere unul în celălalt încât să ne încredinţăm reciproc bani.

— Şi cine e de vină? a întrebat el, calm.

— Cred că amândoi am jucat un rol în asta.

Ne-a sosit mâncarea şi amândoi am privit la farfuriile din faţa noastră. Lucian a oftat.

— Hai să lăsăm discuţia asta pentru altă ocazie. Rareori am o după-amiază de miercuri liberă şi aş prefera să mă bucur de ea.

Am ridicat furculiţa.

— Nu deţii deja jumătate din Coasta de Est? De câţi bani ai nevoie înainte să-ţi permiţi să-ţi iei din când în când o după-amiază liberă?

— Eşti teribil de critică pentru o persoană care a acceptat să-şi dea întâlnire cu un băieţel pe nume Euge.

— Îhh. Naomi şi Lina o să moară de râs, am mormăit.

Dar era greu să fiu morocănoasă cu o farfurie plină de ravioli în faţa nasului.

— La ce sunt buni prietenii dacă nu să râdă de noi când suntem praf? a filosofat el.

— Nu e vorba numai despre asta. Sunt atât de îngâmfate de existenţa lor fericită până la adânci bătrâneţi.

— La fel şi Knox şi Nash, m-a aprobat Lucian. E enervant.

— Când îmi voi întâlni viitorul soţ, voi păstra un strop de demnitate. Nu mă va prinde nimeni sărutându-l în public. Şi, mai ales, nu voi împuia urechile prietenilor mei singuri cu bucuriile nepreţuite ale monogamiei, am spus, înfigându-mă în pastele dolofane, umplute cu brânză.

Deşi, dacă stau bine să mă gândesc, aproape toţi prietenii aveau relaţii serioase. M-am încruntat, mestecând. Când naiba se întâmplase asta? Parada nesfârşită de petreceri ale burlacilor, nunţi şi botezuri se desfăşurase de-a lungul ultimilor ani, cât timp eu mărşăluisem triumfător spre dominaţia absolută a

bibliotecii.

— Trebuia să mă întâlnesc cu Knox la Honky Tonk acum două săptămâni. Am ajuns acolo mai devreme şi i-am găsit pe domnul şi doamna Morgan coborând din camioneta lui mai mult dezbrăcaţi decât îmbrăcaţi, a spus Lucian, rupând o bucată de pâine în două.

Mi-am ascuns râsul în spatele şerveţelului.

— Eu am intrat odată pe FaceTime cu Lina, de la un magazin, ca să-i cer părerea despre o jachetă. Mi-a răspuns la telefon din duş. Pe fundal, l-am văzut pe Nash Junior.

Lucian a clătinat din cap.

— Ca să ştii, pe viitor, când eşti la o întâlnire, ar trebui să nu discuţi despre penisurile altor bărbaţi.

Am râs înăbuşit.

— Oau. Lucian cel de miercuri după-amiază e aproape uman.

A surâs vag.

— Dacă mai spui cuiva, voi nega cu vehemenţă.

— Nu-ţi face griji, secretul tău va rămâne la mine, am spus.

Afirmaţia mea a avut efectul unei zgârieturi pe un disc de vinil. Lucian a rămas complet neclintit şi m-a privit fix în ochi, spunându-mi ceea ce ştiam deja.

Avusese încredere în mine. Odinioară. Aşa cum şi eu avusesem încredere în el. Niciunul dintre noi nu avea intenţia de a comite din nou aceeaşi greşeală.

Mi-am dres glasul şi m-am concentrat asupra farfuriei mele.

Lucian a tăiat cu precizie chirurgicală o bucată delicată de pui.

— De ce eşti atât de hotărâtă să-ţi găseşti un soţ? Şi de ce acum?

— Nu putem vorbi despre vremea probabilă sau despre altceva? am întrebat.

— E frig, a replicat el. De ce faci un adevărat sport din găsirea unui soţ?

— Pentru că m-am ocupat atât de mult de cariera mea încât mă sperii de cât de puţin timp mi-a mai rămas pentru a-mi întemeia o familie.

— Şi de ce ai nevoie de o familie?

În mod normal, n-aş fi întâmpinat nicio problemă în a-i spune că e un monstru-robot lipsit de umanitate, cu un portofel în loc de inimă. Cu toate acestea, eram conştientă că noi crescuserăm în cămine foarte diferite. Nu voia să fie un ticălos – mă rog, nu era doar asta. Bărbatul din faţa mea nu înţelegea cu adevărat sensul pe care-l avea familia.

— Pentru că mi-am dorit dintotdeauna aşa ceva. Mereu am presupus că voi avea o familie. Vreau ceea ce au trăit părinţii mei. Vreau să-i ofer mamei mele nepoţi care să fie atât de încântaţi când o văd, încât să-şi lipească mutrele de geamuri doar ca să se uite după maşina ei. Vreau o casă plină de oameni.

S-a strâmbat şi a sorbit din vin.

— Sună oribil.

— Ce anume?

— Mai ales partea cu lipitul mutrelor de geam. Dar şi casa plină de oameni.

S-a cutremurat. Nu mi-am putut abţine un zâmbet.

— Desigur, nu e ceva pentru toată lumea. Dar eu fac parte din echipa „Mutrelor lipite de geamuri“. Îmi place să-mi petrec timpul cu Chloe şi Waylay şi să le privesc cum se transformă încet în nişte oameni ceva mai puţin sălbatici şi mai plini de hormoni.

Am mâncat o vreme în tăcere, ceea ce mi-a oferit suficient timp s-o iau razna, în mintea mea. Nu-mi venea să cred că stăteam la masă cu Lucian Rollins. La el, până şi mâncatul era sexy. Niciun om din lumea reală nu putea face asta. Toţi arătau ca nişte idioţi care se îndopau cu haleală. Însă nu şi Lucian. Felul în care îşi ţinea furculiţa şi cuţitul. Felul în care nu părea să-i rămână nimic între dinţi. Felul în care buzele i se întredeschideau doar cât să treacă furculiţa printre ele...

— Să ştii, nici pentru tine nu e prea târziu, am spus, punând capăt acestui şir cretin de gânduri. Ai putea să-ţi întemeiezi o familie.

— Sau aş sputea să fac mai departe ceea ce am făcut şi până acum.

— Ce anume, adică? a întrebat, încercând să-mi scot, cu limba, o bucată de pătrunjel dintre dinţi.

— Exact ceea ce vreau, exact atunci când vreau.

— Vorbeşti ca un copil mare, am ripostat.

— Dar cel puţin nu mă îmbrac ca o adolescentă care-şi cumpără hainele de la talcioc, m-a tachinat el.

Înainte de a mă putea supăra pe el sau de a-l anunţa că m-a jignit, am auzit un bâzâit vag.

Lucian a băgat mâna în interiorul sacoului şi a scos telefonul, apoi s-a încruntat la ecran.

— Scuză-mă o clipă, a spus el, ca şi cum aş fi fost un partener de afaceri cu care trebuia să fie politicos. Ce vrei? a spus apoi, în telefon.

Nu-mi plăcea când oamenii nu se sinchiseau să salute. Cât de greu era să spui „Bună“ sau „Bună ziua“? Sau „Aţi sunat la Lucifer, Satana la telefon“. Tatăl meu obişnuia să răspundă la fiecare apel cu un zgomotos „Yellow“.

Lucian s-a încruntat şi mai tare.

— Înţeleg. Când?

Aproape că-mi era milă de persoana de la celălalt capăt al firului, pentru că orice îi spunea aceasta lui Lucian, nu-l făcea deloc fericit. Arăta de parcă tocmai câştigase Campionatul Mondial de Încruntat Viteză şi era ofticat din cauza asta.

— Unde?

Avea un ton tăios. S-a uitat peste capul meu, în gol, tot încruntat.

— Bine. Vreau înăuntru.

A închis, la fel de ursuz.

— Probleme? am întrebat.

— Poţi spune şi aşa.

Şi-a luat din nou cuţitul şi furculiţa. De data aceasta, a tăiat din pui cu o furie înăbuşită.

— Dă-mi voie să ghicesc. Iubita-trofeu pe care ai cerut-o nu e disponibilă?

— Eşti aproape. Omul care i-a vândut lui Duncan Hugo lista cu ofiţerii de poliţie tocmai a murit.

Furculiţa mea s-a izbit zgomotos de farfurie.

— Ce-a păţit? Cine era?

— Un mic infractor independent. Cadavrul său a fost aruncat în Potomac. A fost împuşcat de două ori în cap.

— Şi de ce primeşti telefoane în legătură cu povestea asta? am întrebat, cu sângele îngheţându-mi în vene.

— Deoarece cineva a pus ca prietenul meu să fie asasinat.

Vocea lui era mai rece decât gheţurile polare înainte de încălzirea globală.

— Duncan Hugo e în spatele gratiilor, iar Tate Dilton e mort, i-am reamintit.

— Anthony Hugo a comandat acea listă şi se află încă în libertate, văzându-şi bine-mersi de afacerile sale.

— Lucian, nu poţi să te pui cu un şef al mafiei sau care o fi termenul exact pentru asta.

— Din întâmplare, eu sunt cel mai nimerit să mă ocup de asta, a spus el, luându-şi paharul cu vin.

— FBI-ul îl investighează. Nu trebuie să te transformi într-o ţintă.

— Aproape că vorbeşti de parcă ţi-ar păsa, Pixie.

— Lucian, vorbesc serios.

— Şi eu la fel.

— Ce poţi face tu şi FBI-ul nu? l-am întrebat.

— În primul rând, pot să grăbesc lucrurile. Echipa mea nu e suprasolicitată şi am oameni suficienţi. Avem capacităţile necesare pentru a găsi firul potrivit de care să tragem şi să îndreptăm FBI-ul în direcţia care trebuie.

S-a uitat la mine, cu ochii îngustaţi.

— Deja regret că ţi-am spus asta.

— Ce va face Anthony Hugo când va afla că ajuţi FBI-ul să-şi formuleze acuzaţiile împotriva lui?

— Se va oftica?

— Nu face pe deşteptul cu mine. Tipul ăsta e periculos. Există un documentar în trei părţi despre el pe YouTube, care nu a fost niciodată finalizat pentru că proprietarii canalului au decedat într-un incendiu misterios.

— Sunt perfect capabil să mă protejez, a ripostat el.

Acum, poate era adevărat. Dar existase o vreme când nu fusese capabil. Când era prea ocupat să-i protejeze pe alţii ca să aibă grijă şi de el. Vechile obiceiuri dispăreau greu, mai ales când cel în cauză era un încăpăţânat fără leac.

— Se zvoneşte că organizaţia lui are legături directe cu un cartel de droguri

din America de Sud, iar mâna sa dreaptă execută o pedeapsă cu închisoarea pe viaţă pentru uciderea brutală a unui martor federal şi a familiei acestuia.

Vocea mea devenea din ce în ce mai piţigăiată cu fiecare silabă pe care o rosteam.

— Cineva şi-a făcut temele, a spus el, fără să pară câtuşi de puţin îngrijorat.

— Normal că mi le-am făcut. Nash e prietenul meu, iar Anthony Hugo e încă liber şi umblă prin împrejurimi.

— Atunci înţelegi de ce fac ceea ce fac.

— Şi dacă vine după tine? am întrebat.

El s-a uitat la mine, cu o privire distantă şi rece.

— Voi fi pregătit.

Dacă am fi fost prieteni, m-aş fi putut certa cu el. L-aş fi obligat să asculte de vocea raţiunii. Dar nu eram prieteni. Nu aveam cum să-l fac să-mi ia părerile în serios. Nu-l puteam determina în niciun fel să se răzgândească.

Dintr-odată nu mai mi-era foame.

— Presupun că nu eşti dispus să vorbeşti despre măsurile de precauţie pe care intenţionezi să le iei, am zis.

— Nu cred că sunt.

— Îl va lua din nou la ţintă pe Nash?

Lucian a oftat şi a pus jos tacâmurile.

— N-am venit aici ca să discut despre asta.

— Ei bine, ce mai contează? Eşti aici şi vorbim despre asta.

— Toate semnele arată că Hugo îşi vede de afacerile lui, ca de obicei.

— Ăsta nu e un nu.

— Îl urmăresc. FBI-ul îl urmăreşte. Şi duşmanii lui probabil că-l urmăresc, ca să vadă dacă pot profita. Ar fi o prostie incredibilă din partea lui să facă o mişcare chiar acum. Iar Anthony Hugo e în multe feluri, dar prost nu e. Nash, Lina, Naomi, Waylay, toţi sunt în siguranţă.

Mi-am încrucişat braţele.

— Sunt cu toţii în siguranţă pentru că Nash şi Knox îşi iau măsuri de precauţie de care noi ceilalţi nu avem habar?

Naomi şi Lina n-ar fi fost deloc încântate dacă le-aş fi spus asta. Bineînţeles, ca să le transmit aşa ceva ar fi însemnat să le povestesc despre cea mai nasoală primă întâlnire din toată viaţa mea.

Lucian a ridicat dintr-o sprânceană.

— Nu ştiu de ce-mi bat capul să-ţi cer să ai încredere în mine şi să mă laşi să mă ocup de problema asta. Niciodată n-ai făcut nimic din ce te-am rugat.

Mă aţâţa, îmi abătea atenţia. Încerca să mă îndepărteze de întrebările punctuale cu o mângâiere pe cap şi o aiureală de genul „uită-te la ceva strălucitor“.

— Pur şi simplu, nu înţeleg ce poţi face tu şi nu poate face o instituţie care

aplică legea.

— Am la dispoziţie bugetul, resursele şi tehnologia pe care guvernul şi-ar dori să le aibă. Pur şi simplu, împart cu ei câteva dintre jucăriile mele. Apropo, a spus el, ungând cu unt o felie de pâine, va trebui să mă duci acasă, deoarece mi-am împrumutat maşina şi şoferul partenerului tău.

— Măcar portofelul ţi l-ai adus? am întrebat, luându-mi din nou furculiţa.

17. Prea aproape ca să mă simt confortabil

Lucian

Duncan Hugo arăta mult mai rău de când îl văzusem ultima dată, atunci când fusese luat în cătuşe de o maşină de poliţie. Părul pe care şi-l vopsise într-un maroniu pământiu lăsa să i se vadă deja rădăcina – un centimetru roşcat natural. Slăbise destul de mult, iar umerii pleoştiţi dădeau de înţeles că timpul petrecut în spatele gratiilor îl vindecase oarecum de aroganţă. Cearcănele întunecate de sub ochii lui aproape compensau faptul că aceasta era a doua mea vizită la închisoare în două zile.

Această închisoare se afla într-o stare mai bună decât cea de ieri, din câte am observat. Nu câştiga niciun premiu de design interior, dar mobilierul nu se dezintegra, vopseaua nu era pe bază de plumb, iar în toată clădirea se simţea un vag miros de detergent industrial. Dar tot îmi făcea pielea să se înfioare şi simţeam cravata cum mă strânge de gât.

M-am concentrat asupra lui Nolan, care se sprijinea de perete, cu mâinile în buzunare.

Reuşise să nu-mi falimenteze ieri afacerea, aşa că, atunci când insistase să vină cu mine în această mică excursie de documentare, nu l-am refuzat.

M-am uitat la Duncan peste masă, în sala de interviuri amenajată de FBI.

Aş fi putut fi eu, m-am gândit în timp ce-l studiam. Dacă n-ar fi fost familia Walton, aş fi putut fi cu uşurinţă chiar eu de cealaltă parte a mesei.

Duncan nu avusese un Simon sau o Karen sau o Sloane. Avusese un tată ca al meu. De aceea mă aflam aici.

— Am spus că vreau să vorbesc cu agenţii federali, nu cu un idiot îngâmfat îmbrăcat la patru ace, a spus Duncan, prăbuşindu-se pe scaun ca un copil de şase ani pe punctul de a face o criză de furie.

Salopeta portocalie şi lăbărţată îi accentua firele roşii din păr şi barba zbârlită.

— Eu am fost agent federal. Se pune? a întrebat Nolan.

— Nu te-am împuşcat? a întrebat Duncan.

— Ai ratat, boule. Amicul tău Dilton a avut mai mult noroc.

Duncan a mârâit.

— Nu știu ce era mai rău la el. Ținta sau personalitatea.

Mi-am dres glasul.

— Știi cine sunt eu? l-am întrebat pe Duncan.

Și-a schimonosit gura, dar a dat din cap.

— Da, știu cine ești.

— Atunci probabil că poți să pui totul cap la cap. Ai vorbit deja de mai multe ori cu agenții federali. Cu toate acestea, rămâi, în esență, inutil.

— Deci ei îl trimit pe Lucian Rollins aici ca să facă ce? Să-mi rupă rotulele astea nenorocite?

A luat una dintre țigările de pe masă și a aprins un chibrit. M-am uitat la buzele subțiri ale lui Duncan înșurubându-se în jurul filtrului și m-am gândit sincer să renunț la țigara de azi.

— Sunt aici ca să scormonesc în spațiul dintre urechile tale, să văd dacă nu e ceva folositor ascuns pe-acolo.

— Ce naiba mai vreți, ticăloșilor? V-am dat punctele de livrare. V-am dat nume. Nu e vina mea dacă nu sunteți în stare să faceți nimic în privința asta.

— Informațiile pe care mi le-ai dat erau la nivel de zvon. Orice șobolan din canal le știa. Ori nu ești cinstit, ori taică-tău nu a avut încredere în tine.

Duncan și-a scos țigara din gură. Maxilarul i-a zvâcnit aproape imperceptibil.

— Ce dracu' mai contează? Sunt închis în haznaua asta o grămadă de ani.

— Felix Metzer, am spus eu.

— Deja i-am spus curvei de la FBI că de la el am cumpărat lista.

— Ți-a spus și că i-au pescuit ieri cadavrul din Potomac? Cele două gloanțe din creierul său indică faptul că nu a fost un accident nautic.

Și-a ridicat palmele.

— Hei, frate. Nu te uita la mine. Eu am fost aici.

De lângă perete, Nolan și-a dat ochii peste cap și a clătinat din cap.

— Cineva face curățenie. Sunt curios cine ar putea fi, am zis.

— Felix era la cuțite cu toată lumea. Ce te face să crezi că faptul că l-au mătrășit are ceva de-a face cu mine?

— A fost văzut ultima oară cu o zi înainte să fii arestat pentru că ai încercat să-mi omori prietenii.

— Uite, omule. N-a fost nimic personal.

— Nici măcar n-ai fost destul de bărbat să apeși pe trăgaci de prima dată.

Duncan a râs disprețuitor.

— Asta e delegarea sarcinilor. Șefii nu fac munca de jos.

— Ba da, dacă vor să câștige titlul de șef.

Făcusem și eu destulă muncă de jos când urcam pe scara succesului. Așa câștigasem respectul și teama celor din jur.

Şi-a încrucişat braţele în dreptul pieptului.

— Această discuţie a fost foarte drăguţă şi aşa mai departe, dar mi-a ajuns.

— Ce altceva ai de făcut? Să te întorci în celulă şi să te holbezi la pereţi?

— Mai bine decât să ascult tâmpeniile astea.

— Dacă ai avea doi neuroni în capul ăla tâmpit al tău, ai fi numai urechi, l-a avertizat Nolan.

— Tatăl tău nu te percepe ca pe o ameninţare, i-am spus lui Duncan. Poate că ar trebui să-l faci să se răzgândească în privinţa asta. Aminteşte-i cine eşti şi că încă reprezinţi un pericol pentru el.

Duncan şi-a trecut o mână prin păr.

— Frate, am încercat. Am pierdut. El a câştigat. Aşa se întâmplă întotdeauna.

Aveam cu toţii această traumă de la taţii noştri? Era necesar ca fiecare fiu să se impună în faţa tatălui pentru a deveni bărbat? A existat întotdeauna un învingător şi un învins sau mai erau pe lume şi un alt rit al trecerii, o altă cale de a le câştiga respectul?

— Încă e timp să schimbăm lucrurile, i-am spus.

— Nu mi-a zis nimic, OK? Credea că sunt un dezastru. Un ratat.

Duncan a scuturat ţigara în scrumieră.

— Aşa că ai vrut să-i arăţi că eşti mai mult de-atât, l-am îmboldit eu.

— Da, şi am dat-o în bară şi cu asta.

Spectacolul cu „vai de mine, bietul infractor învins“ m-a făcut să strâng din dinţi.

— Îţi dai seama că, dacă nu le dai agenţilor ceva util pentru anchetă, te vor transfera din acest loc într-o instituţie federală. În care o să stai într-o celulă douăzeci şi trei de ore pe zi.

I-am surprins tresărirea agitată din ochi.

— Au spus unde? a întrebat el, încercând şi nereuşind să pară indiferent.

— Am auzit ceva de Lucrum. Acolo e închisoare de maximă securitate. Prin comparaţie, locul ăsta e un centru de îngrijire şi spa. I-am văzut unitatea-soră, Fraus. Nu e prea drăguţă.

Picioarele scaunului lui Duncan au izbit podeaua.

— Nu mă pot duce acolo.

— Nu vei avea de ales, am subliniat.

— Nu pot să merg la Lucrum. Nu voi rezista acolo nici măcar o zi.

— Ar fi trebuit să te gândeşti la asta înainte să încerci să ucizi un ofiţer de poliţie, să răpeşti un civil şi apoi să te dovedeşti o pierdere absolută de timp pentru FBI.

— Nu înţelegi. Are oameni înăuntru, acolo. Niciun duşman de-ai lu’ nenorocitul de Anthony Hugo nu supravieţuieşte nici măcar o săptămână în iadul ăla, a spus el.

M-am aplecat în faţă.

— Atunci dă-mi ceva folositor. Spune-mi ce ştii despre Felix. De ce i-a comandat tatăl tău acea listă?

Duncan şi-a trecut o mână peste buza de sus, plină de transpiraţie.

— Felix e ca o veveriţă, ştii? Mereu se furişează, culegând bunătăţi de ici-de colo. Le strânge pentru iarnă... sau pentru ziua de salariu. Este... la naiba! Era un tip simpatic, deşi era un nenorocit. Un adevărat fermecător. Era ca un Kevin Bacon al străzii. Toată lumea îl cunoştea sau cunoştea pe cineva care îl cunoştea. Dacă aveai nevoie de informaţii, de obicei, el le găsea.

— Cu cine lucra? Cine erau prietenii lui? am întrebat.

— Cum spuneam, toată lumea îl cunoştea. Toată lumea îl plăcea.

— Atunci de cine era mai apropiat? O persoană, poate, din afara fărădelegilor? a zis Nolan.

Duncan şi-a ridicat ochii în tavan.

— Nu ştiu, naiba să mă ia. Poate iubita lui?

— Avea o iubită? am întrebat.

Nolan şi cu mine am schimbat o privire. Asta era o noutate.

— Una pe care o plătea, dacă mai contează. L-am văzut odată luând masa cu ea. De înaltă clasă. Mult prea bună pentru el.

— Cum o chema? am spus.

A tras din ţigară şi a suflat un nor de fum care s-a învârtit leneş în spaţiul dintre noi.

— Maureen Fitzgerald.

M-am lăsat pe spătarul scaunului. Lui Duncan îi revenise zâmbetul pe buze.

— Ha. Poate că şi tu eşti clientul ei? Nu-i aşa că trăim într-o lume tare mică şi incestuoasă?

*

— Închisorile îmi dau fiori, m-a anunţat Nolan când am ajuns în parcare, lăsând sârma ghimpată şi zidurile înalte în urma noastră. De fiecare dată când intru într-una, mă tem că nu mă vor lăsa să ies.

Am mârâit şi mi-am continuat drumul spre maşină.

— A fost doar în imaginaţia mea sau roşcatul ăla nenorocit a insinuat că o cunoşti pe Maureen Fitzgerald, cea mai şmecheră matroană din DC? a întrebat Nolan.

Am deschis portiera Jaguarului şi mi-am luat telefonul.

— N-a fost doar în imaginaţia ta, chiar o cunosc pe Maureen, am spus, tastând iute un mesaj.

Eu: Trebuie să vorbim. Sună-mă.

— Ha. Nu credeam că un tip ca tine trebuie să plătească femei. Asta mă face să mă simt extrem de bine în propria-mi piele.

Telefonul mi-a vibrat în mână. Dar nu era Maureen.

Era agenta specială Idler.

Am blestemat în sinea mea, am ignorat apelul şi m-am aşezat la volan. N-ar fi trebuit să-i permit lui Nolan să mă însoţească. Aveam nevoie să mă gândesc, să ţes planuri. Nu voiam ca agenţii federali să discute cu Maureen înaintea mea.

— Urcă, i-am ordonat.

— Hei, ascultă, tu eşti şeful. Nu trebuie să-mi povesteşti nimic, atâta timp cât mă plăteşti, a spus Nolan în timp ce se urca pe scaunul pasagerului.

Am aşteptat până când ambele portiere s-au închis.

— Maureen îmi e prietenă. Îmi oferă informaţii despre unele dintre cele mai depravate solicitări ale clienţilor ei. Iar eu folosesc aceste informaţii aşa cum consider necesar.

— Şi nu vrei să le dai agenţilor federali vreun motiv s-o ia în vizor, a ghicit Nolan, fixându-şi centura de siguranţă.

Am dat din cap şi am pornit motorul.

— Pare cam ciudat. Maureen Fitzgerald să se asocieze cu cineva gen Felix Metzer? a reflectat el. Am văzut-o în persoană de câteva ori. O doamnă superbă. Cu clasă. Bogată.

Nu era doar ciudat. Era total neverosimil.

Telefonul mi-a vibrat din nou, iar eu mi-am închipuit cum îl arunc pe geam şi trec cu maşina peste el. Am reuşit totuşi să mă abţin.

Am aruncat o privire spre ecran şi am văzut că nu era Idler.

Karen: Diseară ne vom delecta cea mai bună pizza congelată şi o sticlă de vin de o calitate rezonabilă.

La naiba. Aproape că uitasem.

— Ai planuri mari în seara asta? a întrebat Nolan.

— Ce?

Am ridicat privirea, cu intenţia de a-l face să tacă. El a făcut semn spre ecranul din bord, unde era afişat textul lui Karen. Al naibii Bluetooth.

Un alt apel de la Idler a apărut pe ecran.

— Mai ai puţin şi smulgi volanul din coloana de direcţie, a observat Nolan cu blândeţe.

I-am aruncat o altă privire îngheţată.

— Bine, OK. Nu o fi chiar aşa, dar asta e senzaţia pe care o dai. Observ detaliile mai bine ca oricine. Nu mă urî.

— Sunt OK, am ripostat înţepat.

— Fii atent la ce mă gândesc. Încearcă s-o contactezi pe „partenera ta de afaceri“ Maureen şi nu-ţi schimba planurile pentru diseară. Mireasa mea lucrează azi până târziu, pregăteşte alături de echipa ei o întâlnire importantă mâine dimineaţă. De ce nu mă laşi pe mine să vorbesc cu Idler?

Am deschis gura, cu intenţia de a-i explica pe larg de ce nu se va întâmpla asta, dar el a continuat.

— Deocamdată, nu voi aduce vorba despre matroană şi mă voi limita la mica şi drăguţa companie-fantomă pe care echipa ta de hackeri a descoperit-o acum cincisprezece minute.

— Ce companie fantomă? am întrebat. Şi, din motive legale, nu-i poţi numi hackeri.

— Cea specializată în securitate digitală despre care mi-a vorbit Prairie într-un mesaj.

— De ce nu m-a contactat direct?

— Pentru că eşti un ticălos care sperie oamenii, frate. Nimănui nu-i place să vorbească de fapt cu tine. Transformi orice discuţie într-o mică intervenţie chirurgicală stomatologică fără anestezie.

— Nu-i adevărat, l-am contrazis, arţăgos.

— Karen e mama lui Sloane, nu-i aşa? a întrebat el.

— Aşa e.

— Sunt anumite sarcini cu care te potriveşti mănuşă. Poţi privi un politician în ochi în timp ce-i distrugi cariera. Poţi să scoţi din pământ-din iarbă verde câteva milioane la nevoie. S-o suni pe femeia care conduce cea mai scumpă reţea de prostituate din zona metropolitană. Şi să-ţi vizitezi prietena care-şi jeleşte soţul. De restul mă ocup eu.

Am tras aer în piept.

— Nu eşti complet inutil ca angajat.

— Mulţumesc, şefu’. Stelele alea de aur pe care le împarţi mă fac să fiu aşa, a spus el, bătându-se în piept.

Telefonul a sunat din nou. De data asta era Petula.

— Ce e? m-am răstit, după ce am răspuns.

Nolan s-a uitat la mine, ca şi cum tocmai îi demonstrasem ce spusese mai devreme. Mi-am dat ochii peste cap.

— Bună, Petula. Ce pot face pentru tine? am spus, exagerat de politicos.

— Vă simţiţi bine, domnule? Aveţi necazuri? Pot trimite o echipă de securitate unde vă aflaţi în câteva minute.

— Sunt OK, am zis sec.

— Nu-ţi face griji, Petula. Nu voi permite să i se întâmple niciun rău şefului, a anunţat-o Nolan.

— Sunt încântată să aud asta, a spus ea, la fel de sec. Totuşi, avem o

problemă.

— Ce problemă? am întrebat, cu mintea încă la Duncan, Felix şi, mai nou, la Maureen.

— Când Holly a ieşit să ia masa de prânz, a fost urmărită de doi bărbaţi într-un Chevy Tahoe negru.

Am ieşit din parcare cu scârţâit de roţi.

— E OK? a întrebat Nolan.

Pe furiş, a strâns tare mânerul portierei, când maşina a ajuns pe şosea.

— E bine. Un pic zdruncinată. Dar maşina ei nu a avut atâta noroc, a raportat Petula. Avem însă un număr de înmatriculare parţial.

— Verifică-l, am spus scurt. Ajungem şi noi în jumătate de oră.

— Un Tahoe negru care stă singur-singurel, a raportat Nolan.

Mi-a întins binoclul său. M-am încruntat.

— De unde ai asta?

— Să nu pleci niciodată de acasă fără un binoclu, un briceag şi ceva de ronţăit, a spus el, cu un aer înţelept. Vrei nişte pastramă uscată?

— Vreau răzbunare, am murmurat, privind prin binoclu şi observând SUV-ul în parcarea unei clădiri de apartamente de lux.

Vehiculul era înregistrat pe numele uneia dintre societăţile lui Hugo.

Conform ipotecii de pe apartamentul cu patru camere din Alexandria, acesta era deţinut de unul dintre bătăuşii lui Hugo.

— Ai spus echipei de securitate să...

— Să ducă Escalade-ul companiei acasă la Holly? a spus Nolan. Da. Lina şi Petula merg şi ele, să se asigure că puştiul nu e încă speriat. O îmbunătăţire clară faţă de maşina gri, veche de 12 ani, cu portbagajul buşit.

I-am înapoiat binoclul şi nu am spus nimic.

Măcar atât puteam să fac.

Eram pregătit pentru replica lui Hugo, dar mă aşteptam să se răzbune pe mine, nu pe o angajată ieşită să mănânce o salată. Trimisese un mesaj, un avertisment. Îl crezusem mai fairplay decât era în realitate, iar unul dintre oamenii mei a plătit pentru asta. Aşa ceva nu se va mai întâmpla.

— Rămâi aici, am ordonat şi am deschis portiera dubei.

Împrumutasem o maşină de marfă de la echipa de securitate. Era rândul meu să trimit un mesaj.

— Îmi pare rău, şefu'. Nu se poate, a zis Nolan, strecurându-se afară.

Şi-a scos o căciulă de lână neagră din buzunarul hainei şi a pus-o pe cap.

— Sunt pe cale să încalc vreo şapte legi, l-am avertizat, ocolind partea din spate a maşinii.

— Şi eu care credeam că ai slugi care să facă asta, a spus Nolan, deschizând portierele de marfă.

Am înşfăcat barosul.

— Uneori, e mai bine să te murdăreşti singur pe mâini. Şi prin asta mă refer la mâinile mele, nu la ale tale.

El a luat bobina de doi metri de pe podeaua dubei.

— Nu te pot lăsa să te distrezi singur. În plus, dacă suntem prinşi, înspăimântătorii tăi avocaţi mă vor scoate de-acolo înainte ca fundul meu să atingă banca unei celule de detenţie.

Asta m-a emoţionat, într-un fel straniu. Am oftat exasperat.

— Bine. Hai să ne jucăm cu focul.

Nu am aşteptat un răspuns şi m-am îndreptat spre umbră.

— La ultimul meu loc de muncă nu mă distram niciodată aşa de bine, a şoptit Nolan entuziasmat, în urma mea.

— Ai întârziat, a spus Karen, deschizând uşa cu o falsă dezamăgire maternă.

M-am aplecat şi am pupat-o pe obraz. Întârziasem şi eram epuizat, dar răzbunarea îmi domolise furia. Acum eram aproape vesel. Trecuse ceva vreme de când nu făcusem personal o prostie de genul ăsta.

— Îmi pare rău. A trebuit să rezolv o situaţie, am explicat, dându-mi jos haina.

— Hmm, ai întârziat, miroşi a benzină şi a fum, iar haina ta e ruptă, a remarcat ea în timp ce îmi agăţam paltonul pe cuierul de pe uşă.

— Numai motive pentru care mi-ar prinde bine un pahar mare din acel vin de calitate îndoielnică pe care mi l-ai promis.

Explozia se produsese puţin mai devreme decât anticipasem. Acel „Doamne Dumnezeule!“ rostit de Nolan, şocat, încă îmi răsuna în urechi.

Knox ar fi fost mândru. Nash ar fi fost furios. În ceea ce mă priveşte, începusem să-l apreciez pe Nolan şi să-l consider mai mult decât un simplu subaltern.

— Urmează-mă, dragul meu, a spus Karen, conducându-mă spre bucătărie.

Apartamentul nu semăna deloc cu casa familiei Walton din Knockemout. Îl alesesem pentru că era aproape de spital, nu pentru personalitatea sa debordantă. Dar, în cei doi ani în care locuiseră aici, Karen reuşise să transforme apartamentul impersonal, cu pereţi goi şi albi, într-un cămin primitor.

Fotografia mare, înrămată, cu Simon, cu Sloane şi cu mine în ziua în care Sloane şi-a luat permisul de conducere mi-a atras atenţia, aşa cum făcea întotdeauna. Deşi, de data aceasta, am simţit o lovitură în stomac pe lângă senzaţia de regret pe care o aveam de obicei.

Simon nu mă mai aştepta în bucătărie, aşa cum făcuse de-a lungul atâtor ani din viaţa mea. Nu ştiam cum reuşise Karen să rămână aici, înconjurată de amintirile unei existenţe pe care nu avea s-o mai recupereze niciodată.

Era desculţă şi îmbrăcată lejer, cu o pereche de colanţi şi un pulover supradimensionat. Pe cap avea o bentiţă lată, cu model *paisley*.

Mi-a plăcut că, atunci când venea vorba de familia Walton, nimeni nu se

formaliza. Femeile cu care mă vedeam – oricât de scurte ar fi fost aceste întâlniri – nu apăreau niciodată fără machiaj complet, fără o coafură perfectă şi fără o ţinută de ziceai că merg la concert, la Paris sau la o strângere de fonduri cu cod vestimentar strict.

— Tu stai jos. Eu torn vinul, a insistat Karen când am intrat în bucătăria mică, dar bine organizată.

Vopsise pereţii într-un galben solar şi înlocuise blaturile de cuarţ alb cu nişte plăci de teracotă decorate cu accesorii de-un albastru-cobalt.

Am tras un taburet tapiţat cu catifea portocalie şi am întins mâna spre farfuria cu aperitive. În cămara lui Karen Walton se găsea întotdeauna o conservă cu migdalele mele afumate preferate. Le aşezase alături de cerealele preferate ale lui Maeve şi de sucul acidulat al lui Sloane, ca şi cum şi eu aş fi făcut parte din familie.

— Cum a fost întoarcerea? am întrebat.

Mi-a întins un pahar de vin şi l-a luat pe al ei.

— Groaznică. OK. Bântuitoare. Liniştitoare. O durere fără sfârşit. O uşurare. Ştii tu, ca de obicei.

— Puteam amâna vizita, i-am spus.

Karen a reuşit să zâmbească vag, amar, apoi s-a dus spre cuptor.

— Dragul meu, când vei învăţa că uneori a fi singur e ultimul lucru de care ai nevoie?

— Niciodată.

A pufnit şi a deschis uşa cuptorului, iar încăperea s-a umplut de miros de pizza cumpărată din magazin. M-am dat jos de pe scaun şi am înconjurat masa, dând-o pe Karen la o parte din drum.

— Tu adu salata, eu tai feliile. Tu mereu le tai strâmb, am tachinat-o.

În plus, uita mereu să spele cuţitul de brânză, care se închega şi cerea apoi nişte muşchi serioşi.

Mi-a întins ustensila.

— Munca în echipă face ca visurile să se transforme în realitate.

Amândoi am încremenit. Auzisem fraza aceasta de câteva sute de mii de ori în bucătăria familiei Walton, mai ales din gura lui Simon, când el şi Karen pregăteau cot la cot masa.

Nu ştiam cum să-mi feresc privirea. Acea suferinţă nefiltrată care-i străbătea chipul era ca un cuţit înfipt în inima mea. Nu eram pregătit să fac faţă unor asemenea emoţii. Eu mă ocupam de probleme, găseam soluţii. Nu ajutam pe nimeni să-şi depăşească pierderile personale, indiferent cât de mult l-aş fi iubit pe omul respectiv.

Karen îmi fusese mai mamă decât propria mea mamă. Iar Simon fusese genul de tată pe care mi-aş fi dorit să-l merit.

Şi-a dres glasul şi o expresie veselă i-a apărut pe chipul drăgălaş.

— Ce-ar fi să ne prefacem că totul e normal pentru o vreme? a sugerat ea.

— Bine. Dar să nu crezi că te voi lăsa să câştigi la rummy doar pentru că acum eşti văduvă, am avertizat-o.

Râsul lui Karen nu semăna deloc cu cel al lui Sloane. Era un hohot puternic şi vesel care mă copleşea cu un val de căldură. Râsul lui Sloane era un chicotit gutural care mă izbea direct în stomac.

Mi-am închipuit-o de cealaltă parte a mesei, zâmbindu-mi ca şi cum n-am fi fost veninoşi unul pentru celălalt.

O senzaţie de durere ascuţită pe degetul meu mare m-a readus la realitate; mi-am rearanjat mâna în mănuşa de bucătărie.

Reuşisem să dau foc unui vehicul fără să mă ard, dar, dacă-mi dădeai o pizza precongelată şi puţin timp să mă gândesc la o anumită bibliotecară blondă, tot mecanismul meu de apărare se prăbuşea.

Am alungat-o din mintea mea pe vulpiţa aia enervantă şi m-am concentrat la cealaltă membră a familiei Walton aflată în faţa mea.

Era deja târziu când am ajuns acasă. M-am spălat, îndepărtând urmele incendiului. M-am prăbuşit pe patul meu imens şi am inspirat profund.

Lampa de pe noptieră arunca o lumină discretă asupra cărţii *Biblioteca de la miezul nopţii*. M-am întrebat dacă şi ea citea chiar acum. Sau dacă nu cumva, poate, stătea întinsă în patul ei şi se gândea la mine.

Mă îndoiam de asta. De fiecare dată când o vedeam pe Sloane, părea în acelaşi timp surprinsă şi dezamăgită să constate că încă trăiesc.

N-ar trebui să fiu singurul care nu doarme. Am luat telefonul. Mi-a luat un minut să mă hotărăsc în privinţa abordării potrivite. M-am uitat prin agendă, am găsit contactul pe care-l căutam şi am trimis un mesaj.

Văzând că nu-l citeşte imediat, am aruncat telefonul pe cuvertura de lângă mine şi mi-am dus mâinile la faţă.

Eram un idiot. Un idiot slab şi indisciplinat. Doar pentru că reuşiserăm să luăm împreună un prânz civilizat, nu însemna că...

Telefonul a vibrat pe pat.

M-am azvârlit după el.

Sloane: Ce mi-ai trimis aici?

Eu: Datele de contact ale unei avocate specializate în apeluri. Aşteaptă s-o suni mâine. Cu plăcere.

Am zărit trei puncte care au apărut, apoi au dispărut la loc. M-am holbat la ecran, dorindu-mi să se întoarcă. Treizeci de secunde mai târziu, iată-le din nou.

Sloane: Mulţumesc.

I-a luat atât de mult să-mi scrie un cuvânt?

Ce făceam aici? Puteam să rog o secretară să-i trimită informaţiile astea. La naiba, puteam să rog o secretară să-i dea informaţiile Linei, care lucra la firma mea. Nu era cazul să-i trimit mesaje lui Sloane la... M-am răsucit să mă uit la ceas. Era aproape miezul nopţii.

Dezgustat de mine însumi, mi-am aruncat telefonul pe noptieră şi mi-am vârât mâinile sub cap.

Telefonul a vibrat din nou.

M-am năpustit spre el, sucindu-mi un muşchi al gâtului.

Sloane: Lina mi-a spus ce a păţit Holly astăzi.

E OK?

Masându-mi gâtul, m-am gândit să aştept până să răspund, apoi am decis că eram prea obosit pentru jocuri din astea.

Eu: Toată lumea e OK.

Sloane: Tu eşti OK?

Eram OK? Nu mă simţeam OK. Mă simţeam de parcă lucrurile o luau razna şi-mi scăpau printre degete. Întreaga mea carieră se baza pe faptul că pot anticipa orice situaţie, orice acţiune neprevăzută. Şi totuşi, asta îmi scăpase. Ce altceva ratasem? Şi de ce pierdeam controlul acum?

Eu: Sunt bine.

Sloane: Am o aplicaţie grozavă pe telefon, care detectează minciunile şi tocmai s-a declanşat sunetul ăla care spune „ne pare rău, răspuns greşit“. S-a speriat pisica.

Eu: Sunt OK. Sunt doar obosit.

Sloane: Ştii că nu e treaba ta să protejezi pe toată lumea de orice, nu-i aşa?

Dar era treaba mea să-mi protejez oamenii apropiaţi de acţiunile mele şi de consecinţele acestora.

Eu: M-am văzut cu mama ta în seara asta.

Nu a apărut niciun punct. Mersesem prea departe. Sau adormise.

Tocmai îmi aruncam din nou telefonul pe noptieră când a început să sune.

— Ce?

— Trebuie să-ţi îmbunătăţeşti manierele când vorbeşti la telefon.

Vocea lui Sloane suna răguşită în timpanul meu. M-a făcut să mă gândesc la acele momente perfecte şi meteorice din trecut. Când adormeam lângă ea pe un morman de perne, într-un dormitor drăguţ dintr-o casă sigură. Uram faptul că trupul meu îşi amintea atât de visceral de acele vremuri.

— Cum e mama?

— Se ţine tare, am spus, strâmbând din nas din cauza durerii de la gât, în timp ce aranjam pernele din spatele meu aşa cum ar fi făcut-o Sloane în adolescenţă.

— Maeve şi cu mine o sunăm în fiecare zi, dar e greu de spus dacă ne ascunde ceva.

— A pus cenuşa pe frigider, i-am spus eu.

Sloane a râs moale şi trist.

— Tatei i-ar fi plăcut asta.

— Aşa e, am fost de acord.

A tăcut mult şi m-am temut că va închide.

— Deci te-ai dus să-i faci praf pe cei care au scos-o pe Holly de pe drum? a întrebat.

— De ce aş face asta?

— Pentru că aşa eşti tu.

— Să spunem doar că nu vor mai scoate pe nimeni de pe şosea prea curând, i-am zis.

— Nash mi-a spus că l-ai bătut pe Jonah Bluth la antrenamentul de fotbal pentru că vorbea urât despre mine în liceu.

Nash avea o gură mare, pe lângă insigna strălucitoare.

— Nu-mi amintesc...

— Bââââzzzzz!

Zgomotul de răspuns greşit scos de Sloane aproape că m-a făcut să zâmbesc.

— Deci, ce nu le-ai făcut ălora?

— Nolan şi cu mine ne-am asigurat că nu mai au maşină cu care să facă prostii şi că poliţia locală ştia unde să caute când Holly a raportat incidentul.

— Ia uite cum aţi devenit prieteni, tu şi Nolan. Aţi mers după aceea la o bere?

De fapt, băusem un scotch, iar Nolan – Coors Light.

— Nu fi caraghioasă.

M-am întrebat cu ce era îmbrăcată. Dacă era în pat sau dacă era ghemuită pe canapea, cu rujul încă pe buze şi cu o carte în poală. Penisul meu s-a trezit la viaţă.

Mi-am apăsat vintrele cu palma. Nu aveam erecţii spontane... decât dacă eram lângă ea. Eram un adult care-şi controla cu succes instinctele primare. Vocea răguşită de la telefon a femeii care aproape mă distrusese n-ar fi trebuit să aibă acest efect asupra mea.

— Deci ai făcut curat, te-ai răzbunat pe personajul negativ. Şi acum ce urmează?

— Ce vrei să spui? am întrebat.

Oare simpla voce a lui Sloane mă făcea să mă excit? Sau ăsta era un alt simptom? Al faptului că-mi pierdeam controlul, limitele.

Chiar dacă îi trimisesem un mesaj lui Anthony Hugo, asta nu l-ar fi împiedicat să facă şi alte mişcări. Asta şi voiam. Pentru că, mai devreme sau mai târziu, avea s-o dea în bară, iar eu urma să-i exploatez acea greşeală pentru a-l învinge.

— Practic, îţi aud furia scurgându-se din cuvintele tale, uriaşule. Cineva s-a luat de una dintre angajatele tale. Ai luat atitudine. Dar cum te descarci când răzbunarea dreaptă nu-ţi şterge această furie?

Am pufnit batjocoritor.

— N-am nevoie să mă descarc.

— Personal, sunt un fan declarat al sexului pervers, plin de sudoare. Întotdeauna pare să îndrepte lucrurile în lume, a spus Sloane cu veselie. Ar trebui să încerci şi tu cândva.

Din gât mi-a scăpat un zgomot înăbuşit. Scula mi-a zvâcnit şi mi-am acoperit-o cu palma, sperând să reduc excitarea. Nu aveam de gând să port o conversaţie la telefon cu o femeie şi, în acest timp, să mă masturbez. Chiar dacă acea femeie era Sloane.

Ea a râs încet.

— Mă jucam doar cu tine, Lucifer.

Dar deja mi-o puteam imagina întinsă sub mine. Părul ei răsfirat pe pernă ca o aureolă. Coapsele ei lăptoase în jurul şoldurilor mele. Sânii ei aproape de a sparge bariera uneia dintre acele bluze inutile cu bretele subţiri.

— Ah, deci de fapt nu-ţi place sexul pervers? am ripostat.

— Nu-i aşa că ai vrea să afli? mi-a tors ea la ureche.

Nu ştiam care era strategia corectă, ce tactică trebuia să folosesc. Pentru că nu puteam primi ceea ce-mi doream. Nu voiam ceea ce voiam.

— De ce mai eşti trează? am întrebat cu asprime.

— Un obsedat nu se mai oprea din a-mi trimite mesaje, a spus ea uşor.

Îi simţeam zâmbetul din voce, mi-l puteam imagina în minte. Acea curbură lentă şi senzuală a buzelor ei, rezervată de obicei pentru oricine în afara mea.

Asta era o greşeală. Comiteam o altă greşeală. Nu mă puteam opri. Sloane era obiceiul prost la care nu puteam renunţa.

— Ar trebui să te duci la culcare, am spus.

— Doamne! Poate ar trebui să urmezi un curs despre cum poţi vorbi cu

oamenii fără să pari un dobitoc.

— N-am timp de discuţii intime cu tine.

— Hai c-ai rezolvat-o şi pe asta. Următoarea mea alegere pentru clubul de carte va fi *Dr. Jekyll şi domnul Hyde*. Poate atunci voi înţelege mai bine cum poţi să te transformi din om în Lucifer între două fraze.

Era un dans din care nu eram capabili să ne desprindem de ani întregi. De fiecare dată când unul dintre noi îşi arăta o latură exagerat de umană, celălalt îl lovea nemilos. Zidurile se ridicau la loc, animozitatea îşi scotea din nou colţii. Reînvăţam mereu aceeaşi lecţie la nesfârşit, dar niciodată nu se lipea de noi. Nu eram buni unul pentru celălalt. Nu eram bun pentru ea. Şi nici nu puteam avea încredere într-o femeie care mă trădase atât de mult.

— Nu-ţi pierde timpul gândindu-te la mine. Nici eu nu mi-l pierd cu tine, i-am spus.

Am auzit-o gâfâind exasperată în telefon, apoi am închis, am stins lumina şi m-am întins în întuneric, urându-mă de moarte.

18. Ruinele trecutului

Sloane

Am târât coşul de gunoi reciclat pe mica porţiune de asfalt, am dat ocol maşinii lui Lucian şi l-am aruncat în faţa uşii garajului său. Era o seară de sâmbătă, întunecată şi ploioasă.

Fusese una dintre acele zile în care un lucru merge prost, apoi toate celelalte scapă de sub control. Computerele din bibliotecă picaseră mai bine de o oră, cărţile pe care autoarea trebuia să dea autografe de Ziua Îndrăgostiţilor ajunseseră fără copertă, iar eu mă aventurasem la cea de-a patra întâlnire pe nevăzute, în speranţa că BeardedByron223 se va dovedi mai bun decât ultimii mei trei parteneri.

N-a fost să fie. BeardedByron nu era nici bărbos şi nici fan al lordului Byron. Apăruse târziu, beat şi, în timp ce eu îi spuneam că n-are cum să meargă, a primit un telefon de la actuala lui prietenă şi a minţit-o că e la sală.

Era atât de rău – la fel ca ultimii trei – încât plănuiam ca în seara respectivă să mă cuibăresc lângă foc şi să mă delectez cu site-ul băncii de spermă. Dacă mi-era imposibil să găsesc un bărbat cu stofă de soţ, poate că aş fi avut mai mult noroc când venea vorba de copil.

Ca să mă indispun şi mai tare, îmi petrecusem ultimele zile gândindu-mă la Lucian. Lucian care luase cina cu mama mea. Lucian care-mi trimitea mesaje din

pat. Lucian care-i oferise cu atâta generozitate angajatei sale un SUV nou-nouţ. Lucian care aproape că mă sărutase la el în birou. Lucian care lucra cu FBI-ul pentru a-l prinde pe unul dintre cei mai periculoşi infractori din zona Atlanticului mijlociu. Lucian dezbrăcat, făcându-mi semn să vin la el.

Ultima închipuire m-a lovit ieri, la duş, după ce i-am văzut Range Roverul pe alee. Apoi, din nou, chiar înainte de culcare... şi când m-am trezit...

Îmi plăcea mai mult când îmi aminteam doar vag că omul acesta exista.

Ne aflam într-un carusel nesfârşit de insulte, atracţie sexuală, amărăciune şi flirt. Şi era timpul să punem capăt acestei poveşti. Voiam să abandonez această nebunie pentru a-mi putea canaliza energia spre ceea ce-mi doream de fapt... adică nu pe Lucian Rollins.

Am înaintat pe aleea lui de la intrare, cu degetul aţintit direct spre sonerie, dar chiar atunci uşa s-a deschis.

— Ce e? a întrebat Lucian.

Îi lipseau sacoul, cravata şi pantofii, dar era îmbrăcat în pantaloni lui eleganţi şi o cămaşă Oxford cu mânecile suflecate până la coate. Şosetele lui aveau un model fiţos, în carouri. Arăta de parcă tocmai ieşise din paginile revistei *Rich Guy Weekend*.

Părea, de asemenea, iritat, obosit şi nespus de sexy. O femeie care n-ar fi ştiut ce pacoste e Lucian ar fi fost tentată să-l împingă înapoi înăuntru, promiţându-i o supă caldă, făcută în casă şi o noapte în care să uite de toate necazurile.

Dar Lucian Rollins nu merita nicio supă gătită în casă.

— Sunt sigur că în oraş eşti obişnuit să-ţi tragă majordomul tomberoanele la loc înăuntru, dar, pe aici, ne ocupăm singuri de chestia asta, l-am anunţat.

— De ce aş avea nevoie de un majordom, când am o vecină afurisită care se pare că nu e-n stare să-şi amintească să-şi pună pe ea o nenorocită de haină? a ripostat el.

— Nu cred că ar trebui să lucrezi cu FBI-ul, m-am răstit eu, trecând la primul punct de pe lunga listă de probleme pe care le aveam cu el.

Mă rog, prima problemă în afara atracţiei fizice stânjenitoare faţă de el.

Şi-a dat ochii peste cap, a întins mâna, m-a prins de tricou şi m-a tras înăuntru.

— Scuză-mă! Nu ţi-a spus nimeni că e nepoliticos să răpeşti femei din faţa uşii?

— Nu ţi-a spus nimeni că e periculos să chiţcăneşti ca o nebună în locuri publice despre afaceri private?

Mi-am vârât mâinile în buzunarul hanoracului.

— E adevărat că sunt nebună, dar nu am chiţcănit.

— Câtă generozitate din partea ta.

— Îmi menţin declaraţia, am spus, privind în jur.

Pe televizorul din sufragerie rulau ştirile financiare. Pe scaunul din faţa canapelei erau un castron gol şi un laptop deschis. Flăcările dansau jucăuş în

şemineu. Cu toate acestea, camera reuşea totuşi să pară sumbră, singuratică. Pereţi gri, canapea gri, perne ivorii cu aspect zgâriat. Era un loc lipsit de suflet. Cu excepţia muzicii.

M-am încruntat.

— Asta e Shania Twain?

Înjurând pe sub mustaţă, Lucian a apăsat un buton de pe telefon şi muzica s-a oprit.

— Nu avem ce discuta despre FBI, despre Anthony Hugo sau despre afacerile mele personale. Aşa că, dacă nu există un alt subiect pentru care vrei să ţipi la mine, poţi să ieşi de-aici.

Am tras aer în piept.

— Mulţumesc pentru recomandare, am spus. Am vorbit ieri cu avocata şi i-am trimis tot ce aveam despre Mary Louise.

— Deci ai venit să ţipi la mine şi, totodată, să-mi mulţumeşti? a întrebat el, mai puţin iritat.

Am ridicat din umeri.

— Sunt o femeie complicată.

— Am notat. Acum, dacă ai terminat cu chiţcănitul, aş vrea să mă bucur de casa mea fără prezenţa ta pe-aici.

— Nu cred că există cuvântul chiţcănit. Şi nu plec până nu mă asculţi. M-am gândit mult la asta...

El a zâmbit.

— Te-ai gândit la mine? N-ar trebui să te ocupi cu găsirea bărbatului potrivit şi să n-ai timp să te gândeşti la mine?

M-am uitat la el.

— Am un creier măricel, Lucifer. E loc în el pentru o grămadă de lucruri.

— L-ai găsit pe tip? m-a întrebat.

Nu mi-am ascuns prea bine fiorul care mi-a străbătut şira spinării când m-am gândit la recentele mele întâlniri romantice.

— Nu încă, am spus, cu un optimism forţat. N-am venit aici ca să vorbesc despre viaţa mea amoroasă.

— Atunci, de ce ai venit? a insistat el, vag amuzat.

— Ca să urlu la tine în privinţa tomberoanelor de gunoi. N-ai fost atent?

— La câte întâlniri ai mers şi tot nu ţi-ai găsit candidatul perfect? a întrebat el.

Am mijit ochii.

— Ascultă, Rollins, asta nu înseamnă să angajezi un om care să-ţi aducă zilnic cafeaua şi smoothie-uri făcute din sânge de căţeluşi. Să-ţi găseşti partenerul de viaţă ar trebui să fie...

Descurajator? Dureros din punct de vedere fizic? Absolut deprimant?

— O provocare, am spus cu voce tare.

Şi-a încrucişat braţele şi s-a sprijinit de cadrul uşii care dădea spre sufragerie.

— Explică-mi.

— Nu-mi discut cu tine viaţa amoroasă.

— Nu are de ce să-ţi fie ruşine. Sunt sigur că nu te-au căutat din cauza lor şi nu are nicio legătură cu tine.

— Nu ei sunt cei care nu mă mai caută! Mă rog, cu excepţia tipului ăla. Dar ăla mai degrabă mă evita, ca o fantomă. Ştii măcar ce înseamnă să eviţi, într-o relaţie?

— Lucrez cu o puştoaică de 22 de ani care insistă să vorbească tot timpul despre lucruri care nu mă interesează. Nu numai că ştiu ce este „evitarea într-o relaţie[4]“, dar, dacă mă chinui puţin, ţi-aş putea înşira tot clanul Kardashian.

— E OK? La Holly mă refer.

— E OK, a spus sec.

— M-am tot gândit la asta. Te-ai întrebat dacă nu cumva bărbaţii care au urmărit-o...

— Să ne întoarcem la fantome, a replicat el.

Am clătinat din cap.

— Nu.

Ochii aceia reci şi cenuşii au devenit dintr-odată vii şi sclipitori.

— Îţi dau un covrig de la Stucky dacă-mi spui.

Am râs dispreţuitor.

— Nu mă poţi mitui cu mâncare.

Era o minciună. Covrigii de la Stucky erau de mărimea unui cap de om şi irezistibil de crocanţi.

— Sunt cu scorţişoară şi zahăr... cu sos de caramel, a adăugat el.

La naiba. Preferatul meu. L-am măsurat din ochi. El a făcut acelaşi lucru. Confruntarea din priviri a durat până când stomacul meu a mârâit ca un trădător nenorocit ce era. Ratasem prânzul din cauza incidentului cu computerul şi nu apucasem încă să iau cina.

— Bine, am cedat. Dar îţi spun doar pentru că oricum vei auzi despre asta în micul nostru grup ciudat şi incestuos de guri-sparte.

Stef, Naomi şi Lina se amuzaseră deja din plin de povestea cu pricina.

— Sunt numai urechi, a spus Lucian.

— Nu, nu. Mai întâi vreau să văd covrigul.

Un zâmbet ghiduş i-a jucat pe buze. M-am întrebat cum îşi ţinea barba atât de bine îngrijită. Avea o lamă de ras specială sau un bărbier care venea la el din două în două zile?

— Hai atunci, a spus el, îndreptându-se spre bucătărie.

Şosetele din picioare îi făceau paşii silenţioşi precum cei ai unei pisici. Aveam sentimentul că aveam să regret asta, dar cel puţin mă alegeam cu un covrig.

---

[4] *Ghosting*, în original. (n.t.)

La fel ca sufrageria, bucătăria şi salonul erau incredibil de curate. De parcă încăperile tocmai fuseseră igienizate sau fuseseră aranjate doar pentru a face să pară că acolo locuia cineva. M-am întrebat cum arată frigiderul său pe dinăuntru. Oare voi găsi borcane de muştar expirat, ca în bucătăria celorlalţi oameni, sau şi mai multă curăţenie impecabilă? Oare legumele aveau tupeul să putrezească în sertarul frigiderului lui Lucian?

A scos capacul unei cutii roz de patiserie şi a înclinat-o spre mine, lăsându-mi gura apă.

Era un singur covrig.

— Chiar dacă tu eşti tu şi eu sunt eu, nu pot să-ţi iau ultimul covrig. De ce ai aşa ceva? Tu nu subzişti cu o dietă de albuşuri de ou şi copite de unicorn?

Omul ducea disciplina la un nou nivel, extrem de enervant.

— Sunt dispus să ţi-l cedez în schimbul poveştii despre bărbatul care a lăsat-o baltă pe Sloane Walton.

— Zici că e o carte pentru copii.

— Tragi de timp, a spus el, scoţând o farfurie din dulap.

Chiar îmi doream covrigul ăla.

— Bine. Dar hai să împărţim covrigul. Sper să mă dezbrac în curând în faţa unui străin şi trebuie să arăt decent, nu dolofană.

Fără comentarii, a scos şi a doua farfurie, apoi a tăiat aluatul în două jumătăţi egale. Am simţit că salivez când a pus ambele farfurii în cuptorul cu microunde.

— Vorbeşte.

— Bine, în regulă.

M-am aşezat pe unul dintre taburetele pe care le vârâse sub masă.

— Deci, mă potrivesc pe aplicaţie cu un tip pe nume Gary. Conform profilului, e un asistent medical la pediatrie căruia îi place să citească, să facă drumeţii şi să petreacă timp cu nepoţii săi.

— E clar că e un ticălos, m-a ironizat Lucian.

Am ignorat înţepătura şi am continuat:

— În mesaje pare normal, aşa că sunt de acord să luăm cina. După ultimul fiasco la care ai asistat personal, Nash şi Lina au decis să meargă cu mine, ca grup de sprijin. Se aşază la o masă lângă noi, apoi începe discuţia. Pare destul de drăguţ, dar când îl întreb despre meseria lui, nu pare să ştie nimic despre spitale, asistenţă medicală sau copii. Mă tot întreabă chestii de genul: „Câţi bani câştigă o bibliotecară?“, ce maşină am şi dacă am pus deoparte economii pentru pensie.

Lucian a închis ochii şi şi-a ciupit rădăcina nasului.

Cuptorul cu microunde a scos un clinchet. L-a deschis, iar mirosul delicios de scorţişoară a invadat bucătăria.

— În acest moment devin suspicioasă, aşa că le fac semn lui Nash şi Linei, iar ei vin într-un suflet, îmi spun că unchiul meu Horace tocmai a căzut de pe o scară şi mă iau pe sus.

Lucian a pus una dintre farfurii în faţa mea şi a scos două furculiţe din sertarul cu tacâmuri. Am smuls imediat capacul cutiei cu sos de caramel şi mi-am înmuiat jumătatea de covrig în acesta.

— În fine, eram în drum spre casă, când sună Gary. Eu, bineînţeles, am lăsat să intre mesageria vocală. Doamne, e divin, am gemut în timp ce aromele mi se topeau în gură.

Lucian a muşcat mai temperat, cu mai multă demnitate, din jumătatea lui de covrig.

— Ce avea de spus Gary?

Mi-am scos telefonul.

— Ascultă şi tu.

Am căutat prin mesajele vocale şi am apăsat butonul *Play*.

— Bună, Sloane. Sunt Gary. Voiam doar să văd cum se simte unchiul tău... Dumnezeule! Ahhh!

Vocea lui a fost înlocuită de zgomotul unui motor de maşină, de scârţâitul cauciucurilor şi, în cele din urmă, de o izbitură spectaculoasă. Apoi, perturbaţiile de pe fir au umplut bucătăria.

Lucian a clătinat din cap.

— Nu vorbeşti serios.

— Continuă. Ştiu că mori de nerăbdare s-o spui, am spus eu, gesticulând cu furculiţa.

— Te escrochează.

Am ridicat un deget şi am redat următorul mesaj.

— Hei, sunt Vick Verkman, un prieten de-ai lui Gary. Nu ştiu cum să-ţi spun asta, dar Gary a avut un accident teribil aseară. E în comă, iar spitalul ameninţă că-l deconectează de la aparate dacă nu-i plăteşte cineva facturile de la spital. El tot şopteşte numele tău.

Lucian a lăsat furculiţa jos.

— Vocea lui Vick Verkman seamănă foarte mult cu cea a lui Gary.

— Stai aşa, am spus, punând următorul mesaj.

— Sloane? Sunt Mercedes, mama lui Gary. Îmi pare rău să-ţi spun că Gary a murit aseară din cauza rănilor suferite într-un accident de maşină pe care l-a avut în timp ce vorbea cu tine, îngrijorat de starea unchiului. Cei de la casa funerară ne ameninţă că nu vor elibera corpul neînsufleţit dacă nu le plătim...

Am oprit mesajul şi am mai luat o muşcătură din covrigul moale. Lucian şi-a dat ochii peste cap.

— Spune-mi că nu i-ai trimis bani.

Am zâmbit.

— I-am scris „mamei“ lui Gary şi am întrebat-o unde pot trimite cecul. Mi-a sugerat să-l scriu pe numele Gary Jessup şi să-l trimit prin poştă la adresa lui de domiciliu, astfel încât „avocatul să se ocupe de el“.

— Ţi-a dat numele şi adresa lui reală după ce şi-a înscenat propria moarte?

— Da. Mi-a fost uşor să-l raportez în aplicaţie şi să-i aflu locul de muncă, ca să-i pot trimite acolo un aranjament floral funerar alături de sincerele mele condoleanţe.

— Unde lucrează? a întrebat Lucian, luându-şi din nou furculiţa.

Am întins covrigul prin sosul de caramel din farfurie.

— La una dintre firmele acelea ciudate de colectare a datoriilor. Ştii tu de care. Cumpără datorii medicale sau ipotecare pentru câţiva dolari şi apoi încearcă să le recupereze hărţuind oamenii. Cred că se numea Morganstern Credit Corporation.

Lucian nu a spus nimic, dar a mai luat o îmbucătură de covrig. Mânca în picioare, sprijinindu-se de chiuvetă, cu blatul între noi.

— Ce? Nicio glumă de genul „Eşti atât de îngrozitoare încât oamenii îşi înscenează propria moarte ca să scape de tine“? am întrebat.

— Prea multe bancuri. M-am blocat, a spus el. De ce te supui de bunăvoie la aşa ceva?

— Ca să-mi petrec timpul cu tine? am ripostat, fluturând timid din gene.

— Ştiu că eşti aici doar pentru covrig.

Am savurat ultima îmbucătură şi m-am abţinut cu greu să nu ling stropii de sos lipicios din farfurie.

— Îmi doresc o familie. A venit momentul.

M-am ridicat şi am dat ocol blatului. În tăcere, Lucian s-a dat într-o parte, permiţându-mi să ajung la chiuvetă. Mi-am spălat farfuria şi furculiţa, apoi le-am pus la uscat.

— Vorbeşti serios în privinţa asta, nu-i aşa?

Părea nedumerit, aşa că am ridicat privirea spre el. Nu era suficient spaţiu între noi, ceea ce aducea o intimitate stranie şi extremă.

— Aş fi crezut că tu, dintre toţi oamenii, vei înţelege. Nu ţi s-a întâmplat niciodată să-ţi stabileşti un lucru pe care ţi-l doreşti şi apoi să te lupţi ca să-l obţii? Sau, în cazul tău, să scoţi din buzunar câteva milioane de dolari şi să-ţi cumperi ceea ce ţi-ai dorit.

M-a dat uşor la o parte, iar corpul meu s-a încălzit brusc din cauza acestui contact inofensiv. M-am îndepărtat puţin şi am sărit pe blat. El a spălat vasele, apoi a folosit prosopul înfăşurat pe mânerul cuptorului ca să şteargă farfuriile pe care le-a aşezat apoi la locurile lor din dulap.

Meticulos, am remarcat. Omul nu tolera lucrurile care nu erau la locul lor. Probabil că-şi împăturea frumuşel şosetele înainte să facă sex.

— Foarte pragmatic din partea ta, a spus el.

M-am încruntat.

— Şi eu pot fi pragmatică.

Mi-a aruncat o privire, iar eu am simţit căldura revărsându-se din acei ochi

argintii.

— În multe privinţe, da, a recunoscut el. Dar, având în vedere preferinţele tale în materie de lectură, m-aş fi aşteptat să dai prioritate romantismului.

— Ce prostii spui acolo? l-am întrebat.

— Citeşti romane de dragoste în cantităţi industriale de când erai adolescentă. Practic, îţi scrie pe frunte „şi au trăit fericiţi până la adânci bătrâneţi“.

Mi-am încrucişat braţele. Oare îmi doream să întâlnesc pe cineva care să mă vrăjească definitiv, aşa cum se întâmplase cu Naomi şi Lina? Da. Eram puţin geloasă pe vieţile lor sexuale glorificate şi pe marile lor iubiri? Absolut.

— Uneori, trebuie să nu aştepţi să se întâmple ceva, pur şi simplu, ci să pui chiar tu rotiţele în mişcare, am spus.

— Nu te cred.

— Mă doare-n cot, am replicat eu.

A zâmbit devastator şi trecător. Eu mi-am studiat unghiile şi m-am prefăcut a fi plictisită.

— Doar din curiozitate, ce anume nu crezi?

— Tu nu o să te mulţumeşti cu un bărbat doar pentru că are stofă de tată. Nu aşa funcţionezi.

— Aha, şi cum anume funcţionez eu?

S-a mişcat repede, ca o fiară care se năpusteşte asupra prăzii. M-am trezit cu el între genunchii mei, împresurându-mă cu braţele sprijinite de blat.

— Tu vrei un bărbat care să se ridice la înălţimea eroilor tăi literari. Cei care luptă pentru iubita lor, care o târăsc în colţuri întunecate pentru că nu mai au răbdare şi trebuie s-o atingă. Care ar face orice pentru ea. Asta e ceea ce-ţi doreşti.

Vocea lui era o şoaptă aspră, o mângâiere invizibilă.

De ce era atât de bine, atât de emoţionant când mă aflam atât de aproape de el?

— Parcă suntem din nou în biroul tău, l-am avertizat.

Ochii lui s-au îngustat, dar nu s-a clintit. A rămas acolo unde era, aproape atingându-mă într-o mulţime de locuri.

— Nu te mulţumi cu puţin, a spus el. Vei regreta pentru tot restul vieţii.

— Acum îmi dai sfaturi despre viaţa amoroasă?

— Îţi atrag doar atenţia că ai putea avea o grămadă de probleme dacă forţezi lucrurile să se întâmple în loc să le laşi pur şi simplu să-şi urmeze cursul.

— E uşor pentru tine să spui asta. Tu poţi să faci copii şi la 75 de ani.

— Nu, nu pot. Mi-am făcut vasectomie.

Am rămas cu gura căscată.

— Poftim? Când? De ce?

S-a îndepărtat de mine şi a rămas în mijlocul camerei, părând extrem de stânjenit.

— Ar trebui să pleci, a zis.

Dar eu eram în lumea mea.

— Mă rog, nu trebuie să-mi spui. Chiar dacă tocmai mi-am vărsat toate secretele despre viaţa mea sentimentală foarte personală şi umilitoare în faţa ta. Nu e ca şi cum mi-ai datora ceva.

— Ţi-am dat un covrig.

— O jumătate de covrig, am precizat.

Preţ de o clipă, am crezut că o să se închidă din nou în sine, aşa cum făcea întotdeauna. Apoi a oftat.

— Aveam douăzeci de ani. Am avut o alarmă falsă de sarcină cu o fată care nu conta. Ştiam deja că nu aveam intenţia de a întemeia vreodată o familie, aşa că m-am asigurat că acest lucru nu se va întâmpla niciodată.

— Oau! E o decizie importantă pe care s-o iei când eşti atât de tânăr, am subliniat.

— Nu m-am răzgândit, aşa că poţi să nu te mai uiţi aşa la mine.

— Aşa cum?

— Ca şi cum ţi-ar fi milă de mine.

Am pufnit dispreţuitor.

— Nu mi-e milă de tine, bădăran uriaş ce eşti. Sunt doar... uimită. Întotdeauna am presupus că eşti mai calculat cu deciziile tale. Asta pare o reacţie instinctivă.

— Conversaţia asta mă calcă pe nervi. Ar trebui să pleci, a repetat el.

— Lucian.

Toată exasperarea, toată frustrarea care mă rodeau pe dinăuntru au ieşit la iveală în acele două silabe.

— Ce? a întrebat el, calm.

— De ce ne tot urcăm în acest carusel ameţitor? am întrebat.

— Mie mi s-a părut întotdeauna mai mult un dans, a replicat el.

— Carusel, dans, o înlănţuire de greşeli uriaşe. Ce facem aici, Lucifer?

S-a uitat în ochii mei, iar eu am simţit cum împietresc pe loc.

— Ne agăţăm de ceva ce nu mai există, a spus el categoric.

Am resimţit în plin lovitura şi am oftat.

— Cum putem renunţa la ceva care nu mai există? l-am întrebat.

— Dacă găsesc răspunsul, o să te anunţ... printr-o scrisoare... de la avocatul meu.

Am zâmbit. Acesta era farmecul lui Lucian. Şi când îl uram, tot mă făcea să zâmbesc.

— Ţi-ai dorit vreodată o familie? am spus.

— Cu mult timp în urmă, a spus el, pe un ton jos.

Mi-am muşcat buza şi am încercat să ocolesc avalanşa de amintiri.

— Ar trebui să pleci, Pix.

— Nu trebuie să fii ca ei, i-am spus eu. Eşti deja mai bun. Mă rog, în afara

personalităţii tale înspăimântătoare. Te-ai descurca mai bine decât ei.

Deja scutura din cap.

— Eu îmi investesc timpul în ceea ce contează cel mai mult. Nu-mi mai rămâne nimic pentru o soţie şi nişte copii. I-aş pune în pericol, atâta tot.

Mi-am îndreptat spatele.

— Am vorbit cu Nash despre faptul că lucrezi cu FBI-ul...

— Bineînţeles că ai vorbit.

Roller-coasterul îşi croia drum peste acest prim urcuş.

— Mi-ai spus să nu-mi fac griji. Nu mi-ai spus: „Nu vorbi cu prietenul tău“.

— Nu te-ai schimbat câtuşi de puţin, s-a răstit el.

De fapt, sânii îmi crescuseră cu o mărime de la 16 ani. Dar acest detaliu nu părea relevant în conversaţie.

— Iar tu eşti o persoană complet diferită faţă de cum erai înainte, am spus eu.

— Am chestii de făcut, iar tu mă enervezi, a replicat el.

— Am vorbit cu Nash, prietenul tău, şi nu e deloc încântat că ai fraternizat cu FBI-ul.

Cuvintele exacte ale lui Nash fuseseră ceva de genul: „Am arsuri la stomac din cauza lui“.

— Nu-mi pasă.

Tonul lui era atât de enervant încât îmi venea să mă duc în sufragerie, să iau una dintre pernele acelea fiţoase şi să-l pocnesc cu ea.

— Amândoi ne-am întrebat dacă nu cumva oamenii lui Anthony Hugo au fost cei care au hărţuit-o pe Holly, am spus.

— Nu e treaba voastră. Dar dacă au fost oamenii lui Hugo, atunci tocmai am demonstrat ceea ce aveam de demonstrat. Fac lucruri care-i rănesc pe cei apropiaţi, a răbufnit el, lăsând acea faţadă superbă să cedeze şi permiţându-mi să-l citesc pe dinăuntru.

— Lucian, am zis încet.

El a ridicat o mâna.

— Nu face asta. Aş vrea să pleci.

Mi-am încrucişat braţele.

— Nu plec nicăieri până nu-mi spui în ce punct se află ancheta. Sunteţi în pericol? Restul angajaţilor tăi îşi iau măsuri de precauţie?

— Nu discut asta cu tine, a răspuns şi a ieşit din bucătărie.

L-am urmat pe coridor.

— Ai spus că tipul care i-a vândut lista lui Hugo a murit. Felix Metzer, nu-i aşa?

Lucian s-a oprit cu mâna pe clanţa uşii.

— De unde ştii asta?

— Nu e atât de greu să cauţi ştirile despre cadavrele pescuite din Potomac.

— La ştiri nu i-au dezvăluit identitatea, a replicat el.

— Sunt bibliotecară, ce naiba. Am o grămadă de resurse.

— Nu te implici în povestea asta, Sloane.

Tonul lui era rece şi dur.

— Nu vreau să fiu implicată. Nu cer decât răspunsuri. Este FBI-ul pe punctul de a face vreo arestare? Are de gând Hugo să se răzbune din nou şi, dacă da, sunt Lina şi Nolan ţintele lui? Dacă tipul care i-a vândut lista lui Duncan e mort, înseamnă că informaţiile se opresc aici? Are în vedere FBI-ul şi infracţiunile financiare, pentru că sunt mai multe acuzaţii? Nu e la fel de sexy precum condamnarea lui pentru multiplă omucidere, dar de obicei e mai uşor de dovedit...

— Asta nu e treaba ta. Nici eu nu sunt treaba ta.

— Convinge-mă doar că eşti mai deştept şi mai rapid şi mai diabolic decât un şef mafiot care a reuşit să-şi conducă afacerea de familie vreme de patruzeci de ani fără să fie arestat nici măcar o dată. Atunci te voi lăsa în pace.

— Nu trebuie să te conving de nimic, Sloane. Ieşi din casa mea.

Părea că se lasă copleşit de furie.

— Uite. Din moment ce se pare că nu ai prea multe rude sau prieteni care să-ţi dea sfaturi, nu ţi-am mai rămas decât eu. E o idee proastă să te pui cu Anthony Hugo. Se va răzbuna. Lasă FBI-ul să caute dovezi şi nu te băga.

Nu ştiam de ce era atât de important pentru mine să mă audă. Dar chiar era.

— Am luat notă de părerile tale, a spus el cu răceală.

Am ripostat:

— De ce faci asta?

— De ce? m-a întrebat la rându-i, batjocoritor. A încercat să fure de la mine.

M-am postat în faţa lui.

— Deci, asta vei face, toată viaţa ta? Vei distruge toţi oamenii care ţi-au greşit vreodată?

— Nu trebuie să-ţi dau explicaţii.

Am tras aer în piept şi am încercat o tactică diferită.

— Înţeleg că tatăl tău te făcea să te simţi neputincios, dar...

— Niciun alt cuvânt.

Şi-a folosit vocea lui înfricoşătoare, dar nu a reuşit decât să mă scoată din sărite.

— Nu poţi să-ţi petreci întreaga viaţă de adult îndreptând greşelile pe care le-a comis tatăl tău. Este deja în spatele gratiilor...

— Nu mai este.

— Poftim? A ieşit din închisoare? am întrebat panicată.

— Nu. A murit.

Am clipit rapid şi mi-am dus o mână la frunte, ca să nu ameţesc.

— A murit?

— Astă-vară.

— Astă-vară?

— Nu trebuie să repeţi tot ce spun, a zis Lucian.

Mi-am frecat tâmplele.

— De ce nu am fost anunţată?

S-a încruntat.

— De ce ai fi fost anunţată?

— Pentru că, în calitate de victimă a nenorocitului de Ansel Rollins, ar trebui să fiu anunţată de fiecare dată când e mutat, eliberat condiţionat sau mort! Pentru că am depus mărturie în faţa comisiei de eliberare condiţionată de fiecare dată când a vrut să fie eliberat pentru a mă asigura că monstrul ăla rămâne acolo unde îi e locul.

Am ridicat mâinile, exasperată.

— Ce fel de dreptate este asta, să moară aşa, pur şi simplu? Spune-mi măcar că a murit într-un fel îngrozitor de dureros.

— Ai depus mărturie? a şoptit el, înăbuşit.

A întins mâinile, prinzându-mi braţul într-o strânsoare caldă şi fermă. Lucian cel imperturbabil dispăruse, iar în locul lui era un om pus pe jar.

— Bineînţeles. Tata a mers cu mine de fiecare dată. Mi-era teamă să mă duc acolo fără el anul acesta, dar aş fi făcut-o oricum.

— Nu ţi-a cerut nimeni să faci asta. Nu era responsabilitatea ta să te asiguri că rămâne închis, a spus el, clocotind de furie.

— Cum s-a întâmplat? am întrebat.

A inspirat profund şi a expirat zgomotos.

— Un atac cerebral în somn. Mi s-a spus că a murit fără să sufere.

A rostit vorbele cu amărăciune.

— Fără să sufere.

Am râs trist. Tatăl meu îşi petrecuse ultimele săptămâni pe pământ în dureri sfâşietoare, iar Ansel Rollins scăpase liniştit, în somn.

— Tatăl tău nu mi-a spus că te-ai prezentat în faţa comisiei de eliberare condiţionată, a spus Lucian.

— De ce ar fi făcut-o? a zis, smulgându-mă din strânsoarea lui şi mergând mai departe.

Gândeam mai bine în mişcare.

— Nu-mi vine să cred. Amândoi ar trebui să fie aici.

— Cine?

M-am oprit din marşul meu frenetic şi l-am privit.

— Taţii noştri. Al meu ar trebui să fie încă aici pentru că a fost bun, amabil, deştept, minunat. Ar trebui să fie aici jucându-se cu nepoata lui, plănuind o croazieră pe Mediterana cu mama şi ajutându-ne s-o scoatem pe Mary Louise din închisoare. Iar acel exemplar uman josnic care era tatăl tău ar trebui să fie tot aici, plătind pentru ceea ce ţi-a făcut ţie.

— Şi ţie, a spus Lucian în linişte.

L-am ignorat şi am intrat în sufragerie. Acolo am luat una dintre perne, mi-am lipit-o de faţă şi am eliberat ţipătul care mi se strânsese în gâtlej.

— Ce naiba faci? a întrebat el, având tupeul de a părea aproape amuzat.

Am aruncat perna înapoi pe canapea.

— Nu ştiu. Asta face Naomi. M-am gândit c-o să mă ajute.

— Şi te-a ajutat?

— Nu. Sunt atât de furioasă acum, încât probabil c-ar trebui să pleci.

— Suntem la mine în casă, a subliniat el.

— OK, am spus, oftând. Mă duc să-mi sparg lucrurile mele până mă simt mai bine.

M-am îndreptat spre uşa din faţă. El m-a prins chiar în momentul în care am pus mâna pe clanţă şi şi-a lipit palma de uşă, ţinând-o închisă.

— Lasă-mă, Lucian, am şuierat fără să mă întorc.

— De ce eşti atât de furioasă? m-a întrebat el.

M-am răsucit ca să-l privesc.

— Glumeşti, nu-i aşa?

— Sloane, a spus el, oarecum blând.

— Sunt furioasă că v-a făcut rău, ţie şi mamei tale. Te-a distrus. Şi ce-a primit în schimb? A scăpat de toate astea? Fără suferinţă?

Ah, pentru numele lui Dumnezeu. O singură lacrimă fierbinte, de furie, mi-a izvorât din ochi şi mi s-a prelins pe obraz.

Lucian m-a luat de umeri.

— Să nu îndrăzneşti să plângi pentru el.

— Să nu îndrăzneşti să-mi spui ce trebuie să simt în privinţa asta.

— Nu m-a distrus, a spus el. Nu l-am lăsat să mă împiedice să-mi construiesc această viaţă.

— Lucian, care viaţă? am zis, cu glas frânt.

— Am mai mulţi bani şi mai multă putere decât...

— Ai lucruri. Milioane de dolari şi cunoştinţe în poziţii înalte. Munceşti fără încetare. Dar nimic din toate astea nu te-a făcut fericit. Ai salvat numele familiei ca să nu fie niciodată asociat cu el, şi asta e grozav, dar acel nume se termină odată cu tine. Ţi-ai făcut vasectomie pentru că te-a făcut să crezi că eşti defect.

Faţa lui frumoasă a împietrit.

— Nu toată lumea ajunge să fie fericită, Sloane.

— Vezi? Fix asta.

I-am băgat un deget în faţă.

— Te-a distrus. Ne-a distrus.

Preţ de o clipă, Lucian a părut şocat. De parcă l-aş fi lovit. Apoi masca i-a revenit la loc, pe faţă. Mi-a dat drumul şi a făcut un pas înapoi.

Dar acum, că mă pornisem, nu mă mai puteam opri. Am micşorat distanţa

dintre noi şi am rostit cuvintele pe care le înăbuşisem de când aveam 15 ani.

— A luat un băiat dulce, deştept şi frumos şi l-a distrus. Şi nu-l voi ierta niciodată pentru asta.

— Nu el m-a distrus. Sunt ceea ce sunt în ciuda lui.

— Nu. Ai devenit ceea ce eşti ca să-l scoţi din minţi, am replicat eu. De fiecare dată când faci o alegere bazându-te pe ceea ce ar face el sau nu, îi acorzi această putere. Încă te distruge. Mai întâi din închisoare şi acum din mormânt.

Lucian nu părea încântat de evaluarea mea precisă. Ci de-a dreptul mânios. Strângea din dinţi pe sub barba impecabil îngrijită.

— Crezi ce vrei. Dar de distrus, nu ne-a distrus. Tu ai făcut asta, de una singură.

Am tras aer în piept, absorbindu-i cuvintele ca pe un pumn în stomac.

— Mi-am cerut scuze pentru asta. Aveam şaisprezece ani.

— Şi acum câţi ani ai? Pentru că, nici atunci, nu ai avut încredere în mine că mă pot ocupa de treburile mele. Nu mă puteam baza pe tine atunci şi cu siguranţă nu mă pot baza pe tine nici acum.

Capul îmi zvâcnea dureros. Covrigul îmi căzuse ca o cărămidă în stomac.

— Nu mă poţi ierta pentru asta? Ei bine, nici eu nu te pot ierta pentru că l-ai lăsat pe Ansel să câştige.

— Du-te naibii acasă, Sloane.

— Cu plăcere.

Am ieşit pe uşă şi am trântit-o cât de tare am putut în urma mea.

19. S-au comis greşeli

Lucian

Acum 22 ani

M-am trezit brusc, cu ecoul unui zgomot răsunându-mi în urechi. Nu mi-am permis luxul de a-mi ţine respiraţia şi de a aştepta să cern dacă erau umbrele unui vis sau coşmarul pe care-l trăiam în realitate. Deja îmi trăgeam pe mine o pereche de pantaloni scurţi când l-am auzit din nou. Implorările împletite cu teamă înăbuşite de răcnetele acuzatoare.

Cina era rece.

Casa era împuţită.

Erau urme de noroi în garaj.

Prea multă gălăgie.

Prea multă liniște.

Mă uitasem chiorâș la el.

Mă născusem.

S-a auzit o bufnitură, urmată imediat de un strigăt frânt de la primul etaj. Eram deja pe scări, alergând. Era prea mult zgomot ca totul să fi început de curând. Adormisem.

Ce prostie din partea mea!

Niciodată nu adormeam înaintea lui. Nu era sigur. Nu aveam încredere în el. Dar eram atât de obosit. Între ultimele săptămâni din clasa a douăsprezecea, o slujbă cu jumătate de normă și pregătirea pentru facultate, ajungeam în pat – în al meu sau al lui Sloane – complet epuizat.

Domnul Walton făcuse foarte multe pentru mine.

Mă ajutase să solicit și să obțin o bursă și două subvenții. Nici măcar nu trebuia să mai joc fotbal american la facultate. Fotbalul îmi afectase deja corpul. Fotbalul și traiul alături de tatăl meu. În public, noi trei jucam aceeași farsă ridicolă la nesfârșit, pretinzând că întunericul nu exista în spatele ușilor închise. Că nu trăiam același coșmar la nesfârșit.

Dar nimeni nu poate ascunde adevărul la nesfârșit. Mai ales când e atât de urât. Nu aveam de gând să plec din casa asta atât timp cât părinții locuiau împreună.

Nu aveam cum. Eram singurul care-l putea opri.

Îl urmăream cu atenție sporită, știind că se va întâmpla din nou. Bomba se resetase cu câteva săptămâni în urmă, când avusese loc ultimul său acces violent. Încă nu-mi puteam mișca așa cum trebuie umărul, iar mama avea o nouă cicatrice în colțul gurii. Se stingea în fața ochilor mei, se ștergea pur și simplu din realitate.

Atunci mi-am dorit să-l rănesc. Nu doar să-l opresc, ci să-i fac rău cu adevărat. Voiam să simtă pe pielea lui cum e.

Dar mă abținusem. Cu greu. M-am gândit la domnul Walton și la tabla de șah, în timp ce începeam să văd roșu în fața ochilor. Uneori, cel mai bun atac e o apărare solidă.

Așa că mă apărasem. Și apoi fusese bine. Dar știam că nu putea fi bine mult timp. Omul era o adevărată bombă cu ceas.

Știam asta, dar tot adormisem. Era vina mea.

Am zburat pe scări în timp ce zgomotul pumnului care lovea în carne, bufnitura surdă a unui corp care se prăbușea și strigătele alimentate de alcool răsunau în toată casa.

I-am găsit în sufragerie. El stătea deasupra ei, cu pumnul drept strâns, plin de furie. Cu bicepsul încordat. Cu maxilarul încleștat din cauza mâniei care pusese stăpânire pe el. El se îngrășa, în timp ce mama slăbise. Ca și cum ar fi supt viața din ea, ca unul dintre vampirii din cărțile de care era acum obsedată Sloane.

— Îmi pare rău, a şoptit mama cu voce frântă.

Era prăbuşită lângă zid. Sângele de pe faţa ei păta peretele de gips-carton şi podeaua. Îi îmbibase tricoul care-i atârna pe umerii osoşi.

El a lovit-o cu răutate în coaste.

— Opreşte-te! am spus.

S-a întors şi s-a uitat la mine cu acei ochi morţi, roşii, injectaţi.

— Alcoolul e de vină, spunea el, după ce se trezea din beţie.

După ce mama îi bandaja degetele pe care şi le însângerase lovindu-ne.

— Nu se va mai întâmpla niciodată.

Îl uram. În clipa aceea, timpul a îngheţat şi eram atât de copleşit de ură încât genunchii mei ameninţau să se înmoaie.

— Ce-ai spus? m-a întrebat el.

Cuvintele erau precise şi răspicate. Nu se împleticea în vorbe nici atunci când bea. Dimpotrivă, totul devenea doar mai tăios, mai diabolic.

— Am spus să te opreşti, am repetat, în timp ce acea ceaţă roşie bine-cunoscută începea să mi se aştearnă pe ochi.

Inima îmi bătea cu putere şi-mi simţeam pulsul zvâcnind. M-am bucurat de adrenalina care mi se revărsa în fluxul sanguin.

— Lucian, pleacă, m-a implorat mama, acum în patru labe.

A lovit-o din nou cu piciorul, fără să se uite la ea. Lovitura bocancului a trântit-o pe mama înapoi la podea, unde s-a făcut ghem şi a început să geamă.

Atunci am văzut tăietura lungă şi zimţată de pe antebraţul ei. Strălucirea lamei de metal din mâna lui stângă.

— Să nu mai ridici niciodată vocea la mine în casa mea, băiete, a spus el.

Ochii mei erau fixaţi pe cuţitul pe care eu îl spălasem şi-l aşezasem în suportul de pe blatul din bucătărie. Avea sânge pe lamă. O rănise. Şi acum îl flutura spre mine.

— Du-te dracului! am strigat.

Pocnetul din capul meu a semănat cu o bandă de elastic care se rupe. Nu mai eram fiul adolescent supus. Nu mai eram paznicul sau protectorul. Mă transformasem în el.

O furie cum nu mai simţisem niciodată până atunci m-a propulsat în cealaltă parte a camerei. Mi-am încleştat mâinile în tricoul lui transpirat. Erau la fel ca mâinile lui. Mari, în stare să provoace vânătăi, capabile de distrugere.

Acest detaliu mi-a rămas în cap, înfipt acolo ca o piatră zimţată.

Părea oarecum surprins. Pentru că, de obicei, îmi cunoşteam lungul nasului. Nu ripostam. Dar în seara aceea am făcut-o. În seara aceea supunerea mea s-a încheiat, înainte ca tata să ne omoare pe unul dintre noi.

I-am folosit uimirea în avantajul meu şi l-am izbit de zidul de care ne ţintuise, de nenumărate ori, pe mine şi pe mama. Pumnul meu a zburat şi i-a lovit falca dură. Durerea a explodat, ca prin vis. Tot ca prin vis, o auzeam pe mama ţipând.

Acum tata urla. Cuvinte oribile, dezgustătoare. Genul de lucruri pe care le spui duşmanului care ţi-a luat totul. Nu fiului tău, care cândva visa doar să te facă mândru.

M-a lovit cu cuţitul. Dar nu am simţit nimic, în afara unei furii arzătoare care nu se va putea stinge în veci. În afara unei dorinţe de a distruge. Era atât de plăcut să mă dezlănţui, în sfârşit, împotriva lui.

Durerea aceea proaspătă m-a alimentat. I-am smuls cuţitul din mână şi l-am aruncat la podea. Pumnul lui m-a nimerit în tâmplă şi totul s-a dat cu fundul în sus. Dar nu m-am prăbuşit. Nu am căzut, nu am implorat îndurare şi nici nu am plâns.

M-am enervat şi mai tare.

Nu voiam să mă opresc până nu va cădea. El trebuia să ceară îndurare, el trebuia să plângă.

Aşa tată, aşa fiu.

O auzeam în capul meu ca o mantră care se repeta la nesfârşit. Iar şi iar. Peste zgomotul surd al geamurilor sparte.

Aşa tată, aşa fiu.

Peste plânsetele aproape mute ale mamei.

Aşa tată, aşa fiu.

Nu m-am oprit. Am continuat să eschivez, să mă feresc de pumnii lui, nu m-am oprit, chiar dacă îmi vuia capul. Chiar dacă acea ceaţă roşie şi-a schimbat culoarea şi a devenit albastră şi albă şi apoi din nou roşie.

Sloane

Mâinile îmi tremurau tare de tot când am luat telefonul. Îmi venea să plâng sau să vomit şi, înainte ca totul să se termine, eram aproape sigură că le voi bifa pe amândouă.

Îi făcusem o promisiune lui Lucian. Era de neînduplecat. Dar dacă nu luam atitudine, cineva avea să fie rănit. Foarte grav.

Îl văzusem pe domnul Rollins venind acasă. Uşiţa pentru combustibil a camionului său era deschisă. A virat pe contrasens şi apoi înapoi pentru a o evita pe doamna Clemson care-şi plimba cei doi Saint Bernarzi. A înjurat-o în gura mare pe vecină, a apăsat furios pe acceleraţie şi apoi a frânat brusc, oprindu-se la câţiva centimetri de uşa garajului său.

Fuseseră multe momente ca acesta în ultimul an, pe care aş fi vrut să le povestesc părinţilor mei. Dar Lucian mă pusese să promit c-o să tac. Trebuia să nu mă amestec şi să-l las pe el să se ocupe de asta.

Nu vorbea niciodată despre asta. Dar eu ştiam deja când trebuie să fiu atentă

la semne. Îmi lăsam mereu fereastra larg descuiată, dar în nopţile blestemate, o lăsam deschisă un centimetru sau doi şi mă ghemuiam sub o pătură, pe scaunul de la fereastră, trăgând cu urechea.

Din moment ce nu puteam împiedica nimic din ororile care se petreceau, puteam cel puţin să sufăr alături de el.

Eram atât de apropiaţi în unele privinţe şi, totuşi, complet străini în altele.

Era Lucian, cel pe care-l vedeam la şcoală. Băiatul frumos înconjurat de gaşca lui. Cel care îmi făcea cu ochiul sau mă trăgea de coadă, când nimeni nu se uita la noi.

Apoi era Lucian, cel care lua cina de trei ori pe săptămână la masa părinţilor mei. Politicos, respectuos, liniştit. Cel care s-a oferit să mă înveţe să conduc în parcarea liceului, duminica, după ce mama mi-a spus că inima ei nu mai poate suporta o astfel de activitate.

Şi mai era şi Lucian, cel care se cocoţa pe fereastra mea. Amuzant, melancolic, inteligent şi interesat de mine. Ne certam ore în şir pe tema muzicii, a filmelor şi a cărţilor. Uneori, citea cărţile pe care le citeam eu doar ca să putem vorbi despre asta. M-a îndrumat chiar şi în prima mea relaţie adevărată, cu Trevor Whitmer, un trombonist din clasa a zecea, care avea piscină acasă.

Era luna iunie. Marţi, Lucian împlinea 18 ani. În aceeaşi zi cu absolvirea liceului. Simţeam că deasupra capetelor noastre e suspendat un ceas care ticăie. Trecea prin frământările şi emoţiile unui absolvent de liceu. Planuri de vară şi tricouri de colegiu. Dar de câte ori am încercat să-l fac să vorbească despre asta, nu se deschidea. Uneori părea că vrea să ştie totul despre mine fără să divulge nimic despre el.

Am auzit un alt strigăt slab plutind în aerul nopţii şi am încremenit, strângând telefonul la piept.

Lucian venea aproape întotdeauna la mine după aceea. După scandaluri. După ce tatăl lui adormea sau pleca din nou. După ce mama lui se liniştea. Nu avea pe nimeni care să aibă grijă de el. Aşa că depozitasem bandaje şi Neosporin la mine în noptieră. Uneori, mă strecuram la parter, ca să şterpelesc cuburi de gheaţă într-o pungă sau ceva de ronţăit.

Avea suficientă încredere în mine ca să-mi povestească totul. Poate că asta însemna că avea încredere în mine să fac ceea ce trebuia făcut, chiar dacă el nu voia asta, m-am gândit.

Mi-am muşcat buza, agitată. Nu puteam să stau aici, în camera mea drăgălaşă, cu viaţa mea frumoasă, şi să aştept ca tatăl lui să nu-i mai facă rău. Nu asta făceau prietenii. Nu asta făceai când iubeai pe cineva, iar eu îl iubeam pe Lucian.

Cum îl iubeam, nu eram sigură. Ştiam doar că-l iubeam şi că nu mai suportam să-l văd suferind.

Am deschis fereastra şi am ieşit pe acoperişul verandei.

Era aproape miezul nopţii. Părinţii mei dormeau de câteva ore bune şi nu

puteam pur şi simplu să alerg într-un suflet la ei în dormitor, să le povestesc toată tărăşenia şi apoi să le cer să sune la 911. Sau puteam?

Ca să fiu sinceră, părinţii mei erau destul de mişto. Ar fi sunat la 911, iar tata ar fi fugit la casa de alături şi ar fi încercat să aplaneze lucrurile.

Dezescaladarea conflictului părea necesară din când în când. Dar domnul Rollins era genul de om care nu te-ar fi lăsat să-ţi termini prima propoziţie înainte să te pocnească. Şi nu voiam ca tatăl meu să fie lovit. În plus, ar fi fost distrus sufleteşte dacă ar fi aflat ce se întâmpla alături. El şi mama s-ar fi simţit vinovaţi că nu au observat semnele. Şi ar fi încercat să se revanşeze cumva, ceea ce l-ar fi făcut pe Lucian să se simtă profund ruşinat şi să înceapă să mă evite.

Îl uram pe domnul Rollins cu acea pasiune înflăcărată pe care numai marile opere de ficţiune literară păreau s-o descrie cu adevărat. De fiecare dată când îl vedeam, îl priveam, transmiţându-i ura mea, dorindu-mi s-o simtă. Să se răsucească şi să mă găsească aruncându-i priviri otrăvite. Să ştie că nu poate păcăli pe toată lumea. Că îi ştiam micul secret murdar.

Dar el nu mă observa niciodată. Nu se uita la mine. Era mai bine aşa, cred. Apoi, când mi-am pus planul în aplicare, habar nu avea ce rol am jucat eu în soarta lui.

Aveam o mulţime de planuri. Un caiet întreg cu scheme şi idei. MODALITĂŢI DE A FACE CA DOMNUL ROLLINS SĂ FIE ARESTAT PENTRU CA LUCIAN SĂ POATĂ MERGE LA FACULTATE. Am scris asta cu litere mari, de tipar, cu markerul meu mov preferat pe prima pagină. Pe coperta a caietului, am mâzgălit NOTIŢE LA GEOGRAFIE, ca să nu-şi bage nimeni nasul acolo.

Ultima strategie pe care o născocisem nu mai includea partea cu arestul – plănuiam direct să-l ucid. O dată la câteva luni, îl vedeam pe domnul Rollins pe alee, schimbând plăcuţele de frână ale camionului său – probabil pentru că era beţiv şi frâna des, ca să nu lovească diverse lucruri. Îmi trecuse prin cap să mă furişez acolo în timp ce el era sub vehicul şi să las la loc frâna de mână.

Apoi aş fi aşteptat până când m-aş fi asigurat că l-am storcit şi aş fi sunat 911, cu glas şovăitor.

Planurile mai realiste, care nu mă transformau într-o criminală, oricât de mult ar fi meritat să fie ucis, se axau pe trezirea conştiinţei unui martor independent.

Cum ar fi antrenorul de fotbal al lui Lucian, care ar fi trebuit să-şi pună nişte întrebări despre vânătăile acestuia. Sau poate vecinii care locuiau de cealaltă parte a familiei Rollins. Doar că domnul Clemson avea un aparat auditiv pe care-l folosea rar, iar doamna Clemson era atât de ocupată să vorbească încât nu părea să audă pe nimeni altcineva.

Aveam de gând să găsesc soluţia şi să-l fac să înceteze. Aşa, Lucian ar putea merge la facultate fără să mai fie nevoie să-şi facă griji pentru mama lui. Şi va fi fericit. Cu adevărat fericit.

Un strigăt înăbuşit m-a speriat, urmat de zgomotul unui geam spart. Am presupus că era fereastra sufrageriei lor.

Degetele mele au format 911 înainte ca mintea mea să ia decizia.

Un hohot de plâns a frânt liniştea aceea sinistră şi mi-am dat seama că eu îl scosesem.

Dârdâiam atât de tare încât îmi clănţăneau dinţii.

Unul dintre noi trebuia să pună capăt acestei poveşti, în seara asta. Şi dacă asta însemna că mă va urî pentru tot restul vieţii lui, măcar ar fi trăit ca să mă deteste.

— Aici 911. Ce urgenţă aveţi?

— Un bărbat îşi loveşte soţia şi fiul. Vă rog să trimiteţi pe cineva până nu e prea târziu.

Vocea mi s-a frânt.

— OK, draga mea, a spus operatorul, pe un ton mai blând. Totul va fi bine. La ce adresă?

Printre suspine, am reuşit să răspund de-abia la a doua încercare.

— Un echipaj de poliţie se îndreaptă chiar acum într-acolo.

— Spuneţi-le să se grăbească şi să aibă mare grijă. Domnul Rollins e masiv, trage la măsea tot timpul şi conduce în stare de ebrietate, am spus, revărsând lista de motive pentru care-l uram pe acel om.

— Bine. Poliţia se va ocupa de asta, a promis operatorul.

— Mulţumesc, am şoptit, ştergându-mi ochii cu mâneca bluzei.

Era frig aici, pe acoperiş. Stăteam învăluită de frig şi singurătate, aşteptând ca Lucian să scape teafăr.

— Sunt vecinii tăi? a întrebat operatorul.

Auzeam sirenele în depărtare şi-mi doream să se apropie mai repede.

— E prietenul meu, am şoptit.

Lucian

Cătuşele mi se înfigeau în încheieturi. Cioburile îmi tăiau tălpile picioarelor, în timp ce Wiley Ogden mă scotea pe uşa din faţă. Sângele îmi curgea din mai multe răni de pe faţă şi de pe braţe. Tata reuşise să mă taie superficial în zona coastelor, înainte să-i iau cuţitul. Mă durea capul şi-mi era greu să fiu atent la ce spuneau oamenii din jur. Totul era înceţoşat şi înăbuşit.

Erau două maşini de poliţie pe stradă, în faţa casei, şi o ambulanţă parcată pe alee. Toate cele trei vehicule aveau luminile aprinse, anunţând tot cartierul de situaţia mea ruşinoasă.

Câţiva vecini îngrijoraţi ieşiseră din locuinţele lor, în halate de baie şi

capoturi.

— Ce faci?

Simon Walton a venit valvârtej spre mine, cu foc în priviri, în pantalonii lui de pijama cu pisicuţe.

Mi-am ferit privirea – nu voiam să văd mustrarea din ochii bărbatului pe care ajunsesem să-l consider un părinte surogat. Dar nu împotriva mea era îndreptată mânia lui. S-a postat între mine şi şeful poliţiei şi a înfipt un deget în pieptul fleoşcăit al lui Ogden.

— Ce naiba crezi că faci aici, Wylie?

— Îl arestez pe nemernicul ăsta pentru că a încercat să-şi spintece părinţii cu un cuţit de bucătărie, a spus şeful, în gura mare, ca să audă toţi vecinii.

— Nu asta s-a întâmplat!

Mulţimea s-a dat la o parte sau poate vederea mea s-a limpezit cât s-o remarc clar pe Sloane.

Mi-am întors repede ochii, dar am apucat să-i văd faţa plină de lacrimi. Groaza. Vinovăţia. Încă ţinea în mână telefonul fără fir.

Ea era autoarea. Ea îi sunase. Ea era motivul pentru care viaţa mea se terminase. Motivul pentru care mama rămânea neprotejată. Mama, care tăcuse mâlc când tata le spusese poliţiştilor că i-am atacat din senin.

M-a copleşit un val de greaţă.

— Sloane, mă ocup eu de asta, a spus domnul Walton. Scoate-i cătuşele imediat, Wylie, sau vom avea o problemă.

— Nu primesc ordine de la un tembel care vânează ambulanţe, a spus Ogden, împingându-mă brutal în faţă.

Genunchii mi s-au înmuiat şi am căzut pe trotuar. Sloane a strigat, dar am refuzat să ridic privirea.

— Ofiţer Winslow, vrei, te rog, să ai grijă de Lucian cât timp discut cu şeful Ogden? a spus domnul Walton strângând din dinţi.

Un alt poliţist şi un paramedic m-au luat fiecare de câte un braţ şi m-au ajutat să mă ridic.

— Fii tare, amice, mi-a spus ofiţerul în şoaptă în timp ce mă conduceau spre ambulanţă.

— Nu vă obosiţi să-l oblojiţi. Lasă-l să sângereze în drum spre închisoare. Să vedem dacă-i place, a strigat Ogden după ei.

Mi s-a părut că l-am auzit pe paramedic murmurând pe sub mustaţă „bou nenorocit“, dar nu eram sigur.

Poliţistul m-a urcat uşurel în spatele maşinii de patrulare, pe bancheta căreia m-am prăbuşit.

— O să-ţi aduc nişte apă şi o să te spălăm la secţie, mi-a promis.

Am încuviinţat, dar nu am deschis ochii. N-avea niciun rost. Nu mai aveam nimic aici. Viaţa mea se sfârşise.

— Lucian.

Am reuşit să deschid ochii şi l-am găsit pe domnul Walton aplecat peste portiera deschisă.

— Ascultă-mă. Voi fi chiar în urma ta. OK? Să nu vorbeşti cu nimeni. Dacă vor încerca să te interogheze, spune-le că nu vei vorbi decât în prezenţa avocatului tău.

Tonul lui era calm, liniştitor.

— Ce...

Nu puteam vorbi. Mi-am dres glasul.

— Cum rămâne cu mama? am întrebat, răguşit.

— O duc la spital ca s-o examineze, a spus el.

— Lucian.

Faţa panicată a lui Sloane a apărut lângă chipul grav al tatălui ei.

M-am întors cu spatele, nu voiam s-o văd. Nu voiam să înfrunt trădarea... sau umbrele pe care familia mea le întipărise în acei ochi verzi.

— Pleacă, am spus.

— Poftim? a întrebat domnul Walton, apropiindu-se mai mult.

— Luaţi-o de aici! Vă rog!

— Lucian, îmi pare rău..., a început Sloane.

— Du-te şi stai cu mama, Sloane, a spus domnul Walton folosindu-şi vocea de avocat.

Tatăl meu stătea de pază în spatele ambulanţei şi mă privea. Ştiam ce făcea, de fapt. Îi reamintea mamei ce se întâmpla cu soţiile care nu ştiau că trebuie să rămână loiale soţilor, şi nu fiilor lor.

Nu o învinovăţeam. Nici măcar nu ştiam dacă s-o învinovăţesc pe Sloane. Ştiam doar că lupta pe care o dusesem atâta timp acum se încheiase. Totul fusese în zadar. Mă duceam la închisoare. Tata o va ucide pe mama. Apoi, fie va merge şi el la puşcărie, fie va bea până va muri. Indiferent cum ar fi căzut zarurile, acesta era sfârşitul familiei Rollins.

— Dar, tată, nu-i poţi lăsa să-l aresteze. Nu a fost el. N-a fost vina lui Lucian. Domnul Rollins...

Dacă ar fi auzit-o, dacă ar fi bănuit măcar că ea ştia...

N-aş fi fost acolo să-l opresc. Mi s-a făcut rău.

— Ajunge! m-am răstit.

Tot nu mă puteam uita la ea.

Trebuia să stea departe de mine.

— Lucian, a şoptit Sloane, cu glas frânt.

— Du-te şi stai cu mama ta, a ordonat aspru domnul Walton.

Am simţit-o cum pleacă. Un val de deznădejde m-a copleşit.

— Ar fi mai bine să nu vă implicaţi, domnule Walton. Nu este sigur.

S-a întins în maşină şi şi-a pus mâna pe umărul meu.

— Nu te abandonăm, Lucian. Eşti un copil bun, pe cale să devii un om bun. O să rezolv asta.

În drum spre secţia de poliţie, m-am pomenit întrebându-mă de ce unii oameni îşi dedică viaţa reparării lucrurilor, în timp ce alţii nu fac altceva decât să distrugă. Nu c-ar mai fi contat. Eram unul dintre cei distruşi.

20. Nimeni altcineva nu o poate avea

Lucian

Maureen Fitzgerald şi-a încrucişat picioarele lungi şi mi-a aruncat zâmbetul ei enigmatic.

— Ce e atât de important încât m-ai pus să-mi scurtez vizita de cumpărături la Paris?

Tonul ei era frumos modulat. Postura şi dicţia ei aminteau de internatele private şi de verile petrecute în Europa. Din coafura clasică nu-i scăpa niciun fir de păr castaniu. Bijuteriile ei erau scumpe, dar de bun gust, iar costumul ei taior cu pantaloni spunea că are stil, dar şi bani.

Dar eu ştiam mai multe. Adevărata Maureen era mult mai şmecheră decât o simplă moştenitoare plină de banii lui tăticu'. La fel ca mine, se ridicase pe temelia nimicului. La fel ca mine, îşi ţesuse o plasă de siguranţă din bani, putere şi favoruri.

La 50 de ani, când intra într-o încăpere, reuşea să întoarcă mai multe capete decât majoritatea angajatelor ei. Ceea ce era o afirmaţie apreciabilă, având în vedere că avea în subordine o mulţime de prostituate frumoase care satisfăceau elita din Washington DC.

I-am întins un espresso pe o farfurioară delicată şi am luat loc pe marginea biroului pe care îl ocupaserăm aproape cu forţa. Directoarea hotelului era afară. Probabil că mărşăluia agitată pe coridor şi se întreba de ce omul care deţinea acest loc şi care-i plătea salariul îi folosea biroul pentru a se întâlni cu cea mai cunoscută matroană de pe Coasta de Est.

— Am nevoie de informaţii, am spus.

— Nu fi lacom, Lucian. Nu-ţi stă bine.

— Nu te preface că-mi oferi detalii pentru că ai un suflet generos, Maureen. Ţi-am făcut viaţa mai uşoară în nenumărate feluri.

Noi doi aveam o relaţie simbiotică. Ea divulga informaţii despre orice client problematic pe care îl întâlneau angajatele ei, iar eu foloseam aceste informaţii pentru a mă asigura că nu existau alte probleme. În funcţie de persoana în cauză,

strategiile mele variau – de la şantaj la manevre mai creative.

— Mai devreme sau mai târziu, cineva ar putea face o legătură între noi şi atunci unde ajungem? a întrebat ea înainte de a lua o înghiţitură de espresso.

— Amândoi suntem prea precauţi ca să fim prinşi.

— Hmm... Ce optimist eşti! Dar oamenii se lasă distraşi. Devin neglijenţi.

— De aceea ţi-a apărut numele în legătură cu dispariţia prematură a lui Felix Metzer? am întrebat, aruncând acest detaliu ca pe un cadavru la picioarele ei.

Chipul i-a rămas absolut impasibil, dar nu mi-a scăpat zăngănitul porţelanului atunci când a lăsat ceaşca jos.

— Cu cine ai vorbit?

— Cu cineva care e prea prost ca să facă vreo conexiune, spre norocul tău. A presupus că Felix era un client.

— Ce imaginaţie limitată are păsărica aia care ţi-a şoptit ţie, a spus Maureen, aranjându-şi părul.

— De ce ai fost văzută luând prânzul cu un om care era – după toate mărturiile – un intermediar şarmant şi un infractor, până când corpul să-i fie pescuit din Potomac?

A oftat.

— Mai întâi, spune-mi de ce eşti implicat.

— Felix i-a vândut lui Anthony Hugo o listă care conţinea şi numele prietenului meu. Hugo a făcut cunoscut faptul că toţi cei care apăreau pe listă trebuiau eliminaţi.

— Tu ai prieteni?

A ridicat dintr-o sprânceană, cu o scânteie în ochii ei căprui.

— Mai degrabă un membru al familiei, am spus.

— Atunci înţelegi.

— Ce să înţeleg?

— Felix face... sau, mai bine-zis, a făcut parte din familia mea. Am fost verişori într-o viaţă anterioară, aşa mi se pare acum. Am crescut împreună. Eu am mers pe drumul meu, el – pe al lui. Dar am păstrat legătura, ne-am mai întâlnit din când în când. Niciodată într-un loc unde m-ar fi putut recunoscut cineva, bineînţeles. Trebuie să-mi protejez reputaţia.

Însă cineva o recunoscuse, iar acum Maureen era singura mea pistă.

— Felix a vorbit vreodată cu tine despre munca lui?

— Ne-am gândit că e mai bine să nu discutăm despre profesiile noastre. Negarea plauzibilă şi aşa mai departe.

— Dar aveai grijă de el. Trebuie să ştii câte ceva despre tovărăşiile sale, am insistat.

În străfundul sufletului, Maureen era un om bun care se simţea responsabil de ai săi şi, la nevoie, un adevărat câine de pază.

— De ce te concentrezi pe Felix şi nu pe Hugo? E clar că omul ăla a încălcat

atâtea legi încât merită câteva condamnări pe viaţă.

— O persoană care nu e Hugo a trecut numele prietenului meu pe acea listă din motive pe care vreau să le aflu. Acea persoană trebuie să plătească.

— Cineva s-a răzbunat pe prietenul tău, aşa se pare.

— Trebuie să ştiu cine.

Chiar dacă Anthony Hugo plătea, în cele din urmă, pentru crimele sale, tot mai exista cineva care-l considera pe Nash Morgan o ameninţare. Şi nu-mi voi găsi liniştea până nu-l voi prinde.

Maureen şi-a studiat unghiile roz-pal.

— După cum spuneam, nu discutam afaceri.

— Asta nu te-a împiedicat niciodată să obţii informaţii.

A inspirat adânc.

— OK. Nu toţi prietenii lui Felix erau răufăcători. Unii dintre ei chiar reprezentau legea.

— Un poliţist? am întrebat.

— Era un domn – şi folosesc termenul ăsta în sens foarte larg.

S-a uitat la ceasul ei discret, un Cartier.

— A apărut astă-vară la un grătar în curtea familiei. Nu eram acolo, bineînţeles. Mătuşa mea a pomenit că poliţistul care-l cunoştea pe Felix a dat un mic spectacol, prezentându-se în stânga şi-n dreapta drept „un vechi prieten al lui Felix“. Asta l-a cam dat peste cap pe vărul meu, ceea ce nu era un lucru uşor de realizat.

— Aşadar l-ai cercetat?

— Dacă se apropie cineva atât de mult de familia mea, voi face tot ce e necesar.

— Numele, am insistat.

Ea şi-a ridicat umerii osoşi.

— Nu-ţi va folosi la nimic în acest caz. Bărbatul respectiv a fost împuşcat şi ucis anul trecut după o răpire care a escaladat.

Am înjurat în sinea mea.

— Tate Dilton.

— Excelent, a spus Maureen, impresionată.

Mi-am trecut o mână prin păr. Oare chiar totul ducea la el? Toate aceste enigme nerezolvate aveau legătură cu cadavrul lui Dilton?

Omul îi purta pică lui Nash pentru că-i suflase lui Ogden postul de şef al poliţiei. Dar Dilton fusese cel care-l împuşcase pe Nash în noaptea aceea. De ce l-ar fi pus pe Nash pe o listă a oamenilor care trebuiau eliminaţi – o mişcare de laş – dacă oricum avea de gând să-l împuşte cu mâna lui?

— Conform cercetărilor mele, nu era cel mai deştept poliţist corupt de pe statul de plată, a spus Maureen. L-am avertizat pe Felix să stea departe de el. Dar se pare că nu m-a ascultat.

Dacă era adevărat, însemna că-mi irosisem ultimele săptămâni urmărind o fantomă.

— Văd că vestea asta nu e tocmai binevenită, a remarcat ea. Dar mi-e teamă că nu am timp să rămân ca să aflu de ce. Mai am o întâlnire.

— Îmi pare rău că ţi-am stricat călătoria, am spus aspru, conducând-o spre uşă.

Ea m-a pupat pe obraz.

— Timpul petrecut cu tine nu este niciodată pierdut, Lucian. Dar îmi datorezi un cadou foarte frumos. Poate ceva de la Hermès.

Am zâmbit vag. Maureen avea o afecţiune aproape maternă faţă de mine.

Ne-am luat la revedere, iar Maureen a luat liftul privat care o ducea direct în parcare.

I-am mulţumit directoarei pentru că mi-a permis să-i rechiziţionez biroul, apoi m-am îndreptat spre holul de marmură.

Era sâmbăta de dinaintea Zilei Îndrăgostiţilor, iar freamătul arogant al tinerei elite din DC aproape că acoperea muzica live a pianului din bar. Cândva, făcusem parte din această elită. Acum eram ceva cu totul diferit.

Toţi erau fie pioni, fie regi. Pionii voiau să crească şi să devină regi, iar regilor le era dor de inocenţa pionilor.

El te-a distrus. El ne-a distrus pe amândoi.

Cuvintele lui Sloane din weekendul anterior mi-au răsunat în cap.

Nu ştia despre ce vorbea. Nu mă cunoştea. Şi, cu siguranţă, nu era în măsură să mă judece. Vorbisem serios când afirmasem că fericirea nu era pentru toată lumea. Eu preferam siguranţa. Îmi construisem o viaţă impermeabilă la orice ameninţare.

— Cum a mers, şefu'?

Nolan stătea sprijinit de pupitrul portarului, cu degetele vârâte în castronul cu bomboane mentolate.

— Ce cauţi aici? l-am întrebat.

Un hohot zgomotos de râs masculin a răsunat dinspre bar. Nolan s-a ridicat.

— O păsărică de pradă pe nume Petula mi-a şoptit că ai o întâlnire importantă, după program. Şi după urmăritorii ăia de care a trebuit să scapi şi problemele lui Holly, m-am gândit că e posibil să ai nevoie de întăriri. Asta până acum un minut, când am văzut-o pe Maureen Fitzgerald pe un monitor de securitate ieşind de aici.

— În general, nu e o mişcare profesională înţeleaptă să-ţi spionezi şeful, am subliniat.

— Eh. Tu îi spui spionat, eu zic că te apăr.

A desfăcut o bomboană mentolată şi a băgat-o în gură.

— Îndrăgita doamnă are vreo informaţie despre amicul nostru răposat, Felix?

Am studiat holul din priviri. Era plin de oameni bine îmbrăcaţi şi plini de

bani, siguri de importanţa lor. Bărbaţi şi femei care-şi petreceau zilele alergând după putere sau hrănindu-se cu ea. Am dat din cap spre bar.

— Nu trebuie să mă rogi de două ori, a spus Nolan şi m-a urmat.

Pereţii de culoare verde-închis, lemnul întunecat şi tablourile vânătoreşti de pe meleaguri englezeşti făceau ca barul să semene cu sala de bibliotecă a unei moşii străvechi.

Ne-am creat un spaţiu al nostru la capătul barului din lemn de mahon, feriţi de ochii şi urechile indiscrete de o coloană sculptată zdravănă.

I-am atras atenţia barmanului, ridicând două degete. El a dat din cap şi a luat o sticlă de burbon de pe raftul de sus.

— E posibil să mă fi lămurit cine a pus numele lui Nash pe acea listă, am spus, pe un ton coborât.

— Sunt numai urechi.

Nolan părea relaxat sprijinindu-se de bar, dar ochii lui scrutau constant încăperea.

Puteai să scoţi omul din slujba de şerif federal, dar nu puteai să scoţi şeriful federal din om, am presupus.

Barmanul a adus sticla şi paharele, cu o reverenţă discretă.

— Tipul ăla tocmai s-a înclinat în faţa ta? a întrebat Nolan.

— Se mai întâmplă, am spus eu.

El a dat din cap şi a oftat.

— Mi-ar plăcea să fiu în pielea ta măcar o zi.

— Nu e nici pe departe atât de distractiv pe cât pare, am murmurat.

— Eh, aş găsi eu o modalitate de a mă distra, a insistat el.

Probabil că era adevărat. Unii oameni erau făcuţi pentru o astfel de viaţă. Fiecare zi era o sursă nesfârşită de distracţie şi bucurie. Aşa trebuia să fie şi viaţa lui Sloane. Să aleagă un bărbat care s-o facă să râdă. Care să fie acasă la cină. Care s-o trezească într-o duminică dimineaţa leneşă cu o aventură planificată.

Am strâns din dinţi.

Eram important, respectat şi temut. Şi totuşi, în ultima săptămână, nu m-am putut gândi decât la acuzaţia lui Sloane că mi-am irosit viaţa făcând lucruri greşite.

— Tate Dilton, am spus în şoaptă.

Privirea lui Nolan a căzut din nou asupra mea.

— Cred că-ţi baţi joc de mine.

Am clătinat din cap.

— Maureen mi-a vorbit despre o petrecere a familiei Metzer la care a venit şi Dilton. S-a dat mare, spunând cât e de prieten cu Felix. Probabil ca să avertizeze că se poate apropia şi mai mult.

— O şaradă gen „uite cum mănânc salata de cartofi a mamei tale şi joc potcoave cu unchiul Joe, aşa că ar fi bine să nu mă tragi pe sfoară“, a conchis

Nolan.

— Aşa pare. Iar Metzer a dispărut în timp ce Dilton era încă în viaţă. Aşa că e posibil ca el să fie răspunsul la ambele întrebări.

— Asta ar însemna că pe lista celor care vor să se răzbune a rămas doar Hugo. Şi din moment ce lucrezi deja cu ştii-tu-cine la asta, se pare că lista ta de sarcini tocmai s-a scurtat considerabil.

Am mârâit.

— Dar de ce ar fi pus numele lui Nash pe listă, iar apoi tot el să apese pe trăgaci?

Nolan a ridicat din umeri.

— Tipul era un oportunist obsedat de propria persoană. A găsit ocazia de a-l elimina pe cel care l-a dat afară pe amicul său din poliţie. Apoi pe cea de a fi plătit pentru că-l elimină. Îl ura suficient de mult încât să-l vrea scos din peisaj, dar nu suficient să facă asta până când cineva nu i-a făcut o ofertă financiară.

Avea sens – era o mişcare stupidă, iar Tate Dilton excela la capitolul mişcări stupide.

M-am încruntat peste pahar.

— Nu-mi place legătura dintre Felix şi duşmănia dintre Hugo-tatăl şi Hugo-fiul. Cum ar putea un poliţist corupt dintr-un orăşel să ajungă în atenţia vreunuia dintre aceştia?

— Infractorii sunt ca o mare familie incestuoasă. Dilton nu a apărut brusc şi nici n-a devenit dintr-odată corupt. Băiatul ăla putrezea pe dinăuntru de multă vreme. Putea să lucreze şi cu Hugo cel bătrân, şi cu Hugo Junior. La naiba, pricepi tu, o gaşcă de infractori se pun la o partidă amicală de poker. Unul dintre ei spune că e în căutarea unui şofer pentru un jaf, iar altul îi răspunde: „Am eu pe cineva“.

— E posibil, am căzut de acord.

— I-ai văzut finanţele lui Dilton. Tâmpitul ăla stătea pe mult mai mulţi bani decât simplul lui salariu de poliţist. Nu era obligatoriu să provină toţi de la acelaşi angajator.

Din capătul opus al barului în formă de U au răsunat râsete zgomotoase. Acolo, mai mulţi bărbaţi erau adunaţi într-un cerc strâns. Probabil în jurul unei femei, am presupus.

Nolan a mirosit apreciativ burbonul, apoi a sorbit din pahar.

— Al naibii, ce bun e. Au aici o sticlă doar pentru tine, în caz că apari?

— Merită să fii proprietar de hotel, am răspuns sec.

Bineînţeles că existau şi dezavantaje, cum ar fi privirile curioase de care nu scăpam niciodată. Unii voiau să facă afaceri. Alţii voiau să se apropie suficient de mult ca să facem o poză împreună. Alţii voiau să se apropie şi mai mult, în speranţa că vor avea parte de o distracţie mai intimă.

— Ai avut vreodată sentimentul că eşti într-o grădină zoologică? a întrebat

Nolan, căruia nu-i scăpa nimic.

Am zâmbit.

— În fiecare zi.

— Ai putea încerca să fii mai puţin arătos. Adică, oi fi heterosexual, dar până şi eu recunosc un tătic la costum. Rade-ţi barba, poate, sau scoate-ţi câţiva dinţi, a sugerat el.

O blondă înaltă a trecut pe lângă noi, legănând seducător din şolduri. Era îmbrăcată într-o ţinută Alexander McQueen şi îi simţeam parfumul îmbătător de la doi metri distanţă. Părul îmi atrăsese atenţia, dar am respins-o imediat. Nu avea ochi verzi şi nici ochelari.

La naiba.

Mi-am trântit uşor paharul pe bar.

De când îşi făcuse apariţia în biroul meu, aveam impresia că Sloane se infiltrase şi în această viaţă. Nu doar în cea pe care o duceam pe alocuri în Knockemout. Trebuia să mi-o scot din cap. Încercasem totul de-a lungul anilor. Cu excepţia unui singur lucru...

Acel gând m-a lovit ca un tren. Cel mai rapid mod de a mă plictisi de o femeie era întotdeauna să ajung cu ea în pat. Sexul a declanşat întotdeauna în mintea mea o numărătoare inversă. După ce se isprăvea vânătoarea, se termina şi interesul meu.

O fantezie cu Sloane cocoţată pe biroul meu, cu coapsele şi buzele deschise doar pentru mine, mi-a făcut tot sângele să se ducă în penis.

— Deci, dacă nenorocitul ăla de Dilton e vinovatul, atunci cazul este închis. Cel puţin din acest punct de vedere, a spus Nolan, care habar nu avea de frământările mele.

Am strâns din dinţi, dorindu-mi ca trupul meu să aibă puţin respect de sine.

— Atâta timp cât lui Anthony Hugo nu-i trece prin cap să revină asupra listei, am spus.

— Ar fi o prostie, ca să nu mai spun că ar fi inutil. WITSEC[5] s-a ocupat de toţi informatorii care nu au fugit după ce au aflat că Hugo îi luase la ţintă. Dacă vreun poliţist de pe acea listă păţeşte ceva, Hugo ştie că el este prima persoană suspectă, a subliniat el.

— Hai să ne asigurăm că a fost mâna lui Dilton, am zis.

Nolan a încuviinţat.

— Voi pune pe unul dintre băieţii sau fetele noastre să facă o vizită familiei lui Metzer şi să vadă dacă-şi aminteşte cineva de Hugo. Poate că Metzer a spus cuiva ceva despre nenorocit.

— Aşa să faci.

Am auzit un alt hohot de râs, dublat de mişcarea fulgerătoare a unui ciuf

[5] Programul de de protecţie a martorilor. (n.t.)

blond. De data aceasta, posesoarea avea ochi verzi şi purta ochelari. Sloane Walton, îmbrăcată într-o ţinută purpurie, se afla în centrul unui cerc de bărbaţi care se străduiau să-i câştige atenţia. Fiecare muşchi din corpul meu s-a încordat. Erecţia pe care aproape că o domolisem prin puterea voinţei revenise în mare viteză.

— Dintre toate hotelurile din toate capitalele lumii, a murmurat Nolan. Vrei să rămân pe-aici şi să mă asigur că nu ai nevoie de ajutor să te descotoroseşti de mai multe cadavre?

— Nu. Pleacă.

— O voi anunţa pe Petula să aibă pregătiţi banii de cauţiune, a spus el, lăsând paharul gol pe bar şi salutându-mă.

Eu plecasem deja de pe loc – forţa gravitaţională a lui Sloane atrăgându-mă implacabil dincolo de bar.

Cu fiecare pas care mă aducea mai aproape de ea deveneam mai furios, mai iritat. Nu voiam să tânjesc după ea, dar nici nu voiam ca altcineva s-o dorească. Cu dinţii încleştaţi, mi-am croit drum printre admiratorii ei. Stătea pe un scaun de bar, îmbrăcată şi rujată ca să atragă atenţia tuturor bărbaţilor pe o rază de 30 de metri.

— Ce cauţi aici? am întrebat cu asprime.

Şi-a înclinat capul pe spate ca să se uite la mine. Buzele acelea roşii s-au strâmbat dezaprobator.

— O, nu. Nu astăzi, Satană.

— Pot să-ţi mai fac cinste cu ceva de băut? a întrebat tipul din dreapta ei, încercând să-i atragă din nou atenţia.

— Nu, nu poţi. Cară-te acasă, m-am răstit.

Sloane şi-a dezvelit ameninţător dinţii, apoi s-a răsucit spre idiotul care spera să-i intre în graţii.

— Nu-l asculta. E practic insuportabil, a spus ea, punându-şi mâna pe încheietura lui.

Doi dintre bărbaţii mai tineri din spatele ei şuşoteau. Mi-am auzit numele.

Bravo! Cu cât această turmă de idioţi îşi dădea seama mai repede cine eram şi că nu voiam să-i văd în preajma ei, cu atât mai bine.

— Ăăă, mi-a făcut plăcere să te cunosc, Sloane, a spus blondul căruia îi era cald cu dinţii în gură, aruncându-mi o privire alarmată.

— Da, trebuie să... ăăă...

Prietenul său, care era îmbrăcat într-un costum Hugo Boss prea strâmt, a făcut semn spre ieşire.

— Dispăreţi, am răcnit.

Mulţimea s-a spulberat, fugind aproape toţi ca nişte veveriţe înspăimântate.

— Care ţi-e problema, Lucifer? a întrebat Sloane.

— Răspunsul e întotdeauna acelaşi: tu.

S-a ridicat de pe scaun şi a venit lângă mine.

— Am o idee. De ce nu te duci tu dracului şi nu mă laşi cu... cum te cheamă? a întrebat ea, privind spre bărbatul care, evident, habar nu avea ce i se pregăteşte.

— Porter, a spus el, cu un accent sudist.

Porter. Mi-am dat ochii peste cap. Era prea nerăbdător, prea curtenitor. Şi uram faptul că o făcea pe Sloane să zâmbească.

— Îţi propun un târg, Porter. Îţi plătesc eu nota de la bar – inclusiv băuturile pe care i le-ai cumpărat deja soţiei mele – dacă pleci de-aici în următoarele zece secunde.

— Soţia ta? a făcut el, confuz.

— O să te omor cu o ţepuşă de măsline, a şuierat Sloane.

Poate că nu o făceam să zâmbească, dar eu eram cel care-i aducea culoarea în obrajii aceia frumoşi. Eu aprindeam scânteia de smarald din ochii ei.

Porter a ridicat ambele palme şi a făcut un pas înapoi pentru a se proteja.

— Îmi pare rău, frate. N-aveam de unde să ştiu.

Ochii i s-au îndreptat din nou spre decolteul impresionant al rochiei lui Sloane.

— Ăăă, dacă nu vă împăcaţi, sună-mă mai târziu.

Puterea de atracţie a acestei femei anula orice instinct de autoconservare. Cunoşteam prea bine senzaţia.

Sloane şi cu mine eram prea ocupaţi să ne încruntăm unul la altul ca să-l privim cum se îndepărtează.

— Lina avea dreptate. Eşti un dispozitiv antisex, Rollins, a spus ea, urcându-se din nou pe scaunul ei.

Barmanul a apărut imediat în faţa ei.

— Pot să-ţi aduc ceva, Sloane? a întrebat el.

— Nu. Doamna tocmai pleca, am spus rece.

Sloane şi-a sprijinit coatele pe bar şi bărbia în palmă.

— Nu-l asculta pe întunecatul lord al lumii din adâncuri. Aş mai vrea un martini.

Ochii barmanului au alunecat din nou spre mine. Am clătinat din cap.

— Îmi pare rău, Sloane. Şeful nu mă lasă, a spus acesta şi a dispărut.

Sloane s-a răsucit cu scaunul.

— Şeful? Locul ăsta e al tău?

Nu mă puteam concentra asupra cuvintelor ei. Doar la gura ei. La acele buze roşii care mă torturau şi mă tachinau de ani întregi.

— Eşti aici cu cineva? am întrebat, aşezându-mă pe scaunul de lângă ea.

— Eram gata să fiu, până când ai apărut tu.

Am închis ochii. Nu venise aici la o întâlnire. Venise pentru a face sex. O singură noapte. O noapte, şi apoi puteam lăsa totul în urmă.

— Nu te las să agăţi necunoscuţi la mine în hotel.

Şi-a îndreptat spatele şi şi-a ridicat paharul. Unghiile îi erau vopsite într-un mov aprins. Avea trei brăţări la încheietura dreaptă şi o pereche de cercei lungi, care dansau când se mişca.

— OK, a spus ea.

A dat pe gât ultimul pahar de martini.

— O să găsesc alţii, în altă parte.

A dat să-mi întoarcă spatele, dar am fost mai rapid. Am apucat tapiţeria din piele de căprioară dintre coapsele ei despărţite şi am tras-o mai aproape de mine.

Micul geamăt care i-a zburat de pe buze mi-a făcut scula să zvâcnească. Amândoi ne uitam în jos la mâna mea dintre picioarele ei. Poalele rochiei ei îmi atingeau degetul mare. Coapsele ei netede îmi mângâiau palma întinsă. Îi simţeam căldura emanând din miezul ei de femeie.

Am tras scaunul şi mai aproape, până când picioarele ei s-au strecurat între ale mele. Un centimetru. Poate doi. Atât despărţea podul palmei mele de acel punct fierbinte al trupului ei.

— Ai înnebunit şi mai tare? a şuierat ea.

Dar nu m-a îndepărtat, nu m-a pocnit, aşa cum aş fi meritat. Nu, femeia pusă aici, pe acest pământ, cu singurul scop de a mă scoate din minţi şi-a desfăcut coapsele puţin mai mult.

Era o capcană. Eram sigur de asta.

— Probabil, am recunoscut.

I-am făcut semn barmanului să mai aducă un rând de băuturi. Bietul puşti părea oarecum înspăimântat.

Senzaţia de a o simţi prinsă acolo, între picioarele mele, era ameţitoare. Fusese o mişcare stupidă, menită s-o scoată din fire, însă acum aveam o erecţie tare ca piatra şi bătăile inimii mele o luaseră razna.

— Nu poţi să te întorci în peştera ta malefică şi să te prefaci că nu ne-am întâlnit? a întrebat ea.

Să mă duc acasă ştiind că-şi va alege un amant şi că-l va duce în camera ei de hotel? Că se va dezbrăca pentru el, lăsându-l să vadă lucruri pe care eu nu mi-am câştigat niciodată dreptul să le admir? Să-l lase s-o atingă în acele locuri la care eu puteam doar să visez?

Sânii i se iţeau îndrăzneţi din decolteu. Nu era nimic subtil în acea privelişte pe care mi-o oferea.

— De ce eşti aici? am întrebat din nou.

— Ca să fac sex, iar tu îmi strici vrăjeala.

Am strâns din dinţi.

— Hai, nu te sfii. Spune ceva, ca să-ţi pot ţine prelegerea despre cum e să fii judecat pentru că vrei să faci sex înainte de a-ţi trage un şut în testicule, m-a provocat ea.

Era o ameninţare justificată. Dacă mai înainta puţin, m-ar fi putut lovi cu

genunchii.

— Credeam că începi să te gândeşti serios la... întâlniri, am spus.

A ridicat din umeri, iar mişcarea mi-a atras din nou atenţia asupra decolteului ei. Erecţia meu pulsa dureros, lipită de fermoar.

— Mă gândeam. Mă gândesc serios, s-a corectat ea. Doar că n-am cunoscut pe nimeni care să merite măcar să ies cu el în oraş, darămite să-i îngădui să-mi provoace câteva orgasme. Aşa că iată-mă aici. Sexul este o metodă bună de a te elibera de stres.

— Deci ai de gând să agăţi un străin şi să-l laşi să te atingă?

— Nu ai niciun drept să mă judeci, Rollins. Sunt gata să pariez că ai avut şi tu destule aventuri de o noapte fără complicaţii.

— Nu te judec, am minţit.

S-a uitat peste umărul meu la un bărbat care comanda o bere, iar eu m-am trezit strângând şi mai puternic de scaunul ei.

— Nu, am mârâit.

— Trebuie să te dai la o parte sau îmi voi irosi noaptea într-o cameră de hotel, cu vibratorul meu.

Vederea mi s-a umplut de stele verzi.

Ea s-a întors aproape imperceptibil pe scaun, înaintând puţin şi mângâindu-mi vag mâna, ca atingerea fierbinte a mătăsii. Apoi genunchiul ei mi-a atins uşor vârful penisului.

La naiba.

Ochii aceia verzi s-au mărit, buzele ei rubinii s-au întredeschis şi nu mi-a scăpat nici felul în care i se iuţise respiraţia. Carnea ei caldă şi umedă mă tachina prin lenjeria ei intimă sexy.

Mă săturasem să mă împotrivesc. Obosisem să mă lupt cu ea. Obosisem să mă lupt cu dorinţele mele cele mai josnice. Era un lucru autodistrugător s-o doresc pe singura femeie care-mi făcuse viaţa praf. Care-mi înşelase încrederea. Care mă băgase în spatele gratiilor şi care fusese cât pe ce să-mi distrugă viaţa înainte ca aceasta să înceapă cu adevărat.

Şi totuşi, eram aici, mai aproape de ea decât fusesem vreodată şi totuşi nu destul de aproape.

— Ce-ar fi dacă nu ai agăţa un necunoscut? am spus, mutându-mi mâna şi lipindu-mi-o de sexul ei.

Nările i s-au umflat delicat, făcând să-i sclipească acel cercel din nas. Dar tot nu s-a eschivat şi nici n-a mai ameninţat că-mi sfâşie mutra.

— Ce propui, mai exact?

— Îţi propun să mergi sus chiar acum. Cu mine.

Şi-a fluturat genele lungi în spatele ochelarilor şi a clătinat din cap.

— Îţi baţi joc de mine, nu-i aşa?

— Eşti aici. Sunt aici. Nici eu n-am mai făcut-o de ceva vreme.

Voiam să-mi schimb poziţia mâinii, să-mi vâr degetul dincolo de bucata de satin care-mi stătea în cale. Voiam s-o dau la o parte şi să-mi trec degetele peste carnea aceea moale şi ispititoare.

— Noi nu suportăm să stăm în aceeaşi cameră împreună. Ce te face să crezi că te-aş lăsa să intri înăuntrul meu?

Înăuntrul ei. Acum ea mă tachina. Mă făcea să-mi imaginez cum ar fi s-o pătrund pentru prima oară.

Vena de la baza gâtului îi zvâcnea. Sânii i se ridicau şi coborau, în timp ce răsufla întretăiat.

— E un lucru care trebuie făcut ca să scăpăm de obsesie. Nu începutul unei relaţii, am spus sec.

— Romantismul tău nu cunoaşte limite.

— Care e lucrul pe care nu l-am făcut ca să punem capăt acestei chestii care se petrece între noi? am insistat.

— Crima?

— Sexul, am replicat.

A clipit şi s-a îmbujorat în obraji.

— Tu chiar vorbeşti serios.

— O noapte, am zis. Şi ne scoatem nebunia asta din sistem.

— Nici măcar nu ne plăcem unul pe celălalt. Cum aş putea lăsa pe cineva pe care nu-l plac să-mi facă diverse lucruri în timp ce sunt goală?

Am apăsat-o cu podul palmei şi mai tare peste sex.

— Pentru că te voi face să te simţi atât de bine încât nu-ţi va mai păsa.

Pupilele ei erau dilatate şi buzele roşii ca bomboanele întredeschise.

Băuturile noastre au aterizat pe bar, dar niciunul dintre noi nu s-a uitat la ele.

— Bineînţeles, dacă nu crezi că-ţi poţi controla sentimentele..., am zis.

Ea şi-a dat capul pe spate.

— Nu poţi să mă provoci de două ori să mă culc cu tine, deşteptule.

Un bărbat îmbrăcat într-un costum Armani a venit în spatele ei şi s-a sprijinit de bar. Simţind o nouă pradă, Sloane s-a uitat peste umăr, aruncându-i acel zâmbet solar care mie nu mi-era adresat niciodată. Idiotul s-a uitat de parcă ar fi câştigat la loto, apoi şi-a mutat privirea spre mine.

— Nu, am spus cu răceală.

L-am privit în ochi, trecându-mi degetul mare peste pata umedă de pe chiloţii lui Sloane.

Ea a tresărit, aproape răsturnându-şi paharul. S-a prins de braţele mele ca să nu cadă.

— Ticălos diabolic ce eşti, a şuierat ea.

Genunchiul ei era acum ferm lipit pe testiculele mele.

— Ori mergem sus acum, ori îţi stric piaţa toată noaptea, am avertizat-o.

— Nemernic şmecher.

— Tu decizi.

— OK, a spus ea, ridicând indiferentă din umeri. În noaptea asta o să ţi-o trag până când n-o să mai ştii de tine. Dar să nu crezi că asta înseamnă ceva.

Această victorie era mai dulce şi mai ameţitoare decât oricare alt triumf de care-mi puteam aminti.

— Ai cinci secunde să-ţi termini băutura, i-am spus, făcându-i din nou semn barmanului.

Şi-a luat martiniul, cu ochii îngustaţi.

— Cinci, patru, trei...

A dat paharul pe gât, apoi l-a pus pe bar. Mi-a aruncat o privire sfidătoare.

De data asta, niciunul dintre noi nu fugea.

Cu un amestec de reticenţă şi nerăbdare, mi-am scos mâna dintre picioarele ei şi mi-am plimbat vârfurile degetelor peste coapsele ei.

— Să mergem.

Am aruncat nişte bani pe bar, am prins-o de braţ şi am tras-o spre lifturi. În acest răstimp, mi-am trecut degetul mare peste buze şi am inspirat aroma vagă a lui Sloane Walton.

21. Cea mai stupidă şi mai sexy greşeală pe care am făcut-o vreodată

Sloane

Era cea mai lungă urcare cu liftul din viaţa mea, iar camera mea se afla abia la etajul patru. Atmosfera dintre noi era atât de tensionată încât te-ai fi aşteptat să fim loviţi, la un moment dat, de un fulger. Nu ne atingeam, nu ne priveam. Amândoi ne uitam drept înainte, la uşile aurite.

Prezenţa lui împietrită şi tăcută îmi dădea impresia că sunt încarcerată într-o maşină.

Era o idee tâmpită. Era atât de tâmpită încât nici nu eram încă sigură că voi spune da după ce vom ajunge la mine în cameră. Pot oare doi oameni care se scot groaznic din sărite unul pe celălalt să facă lucrurile cum trebuie, măcar pentru o noapte? Mă îndoiesc.

Asta era clar o greşeală. O greşeală mare şi înspăimântătoare.

Dar cel puţin aş fi ştiut, în sfârşit, am cugetat când uşile liftului s-au deschis şi noi am ieşit.

Poate că datoram asta adolescenţei mele. Puteam să las în urmă toţi anii aceia în care mă întrebasem obsesiv „Ce-ar fi fost dacă?“ şi să merg mai departe. În

plus, trecuseră luni bune de când nu mai fusesem nici măcar sărutată, darămite regulată aşa cum trebuie.

Exista şi posibilitatea ca el să fie groaznic la pat. Acest gând m-a însufleţit considerabil. O singură partidă mediocră de sex şi Lucian Rollins mi-ar fi ieşit pentru totdeauna din sistem.

— Să nu joci niciodată poker.

Replica bruscă a lui Lucian m-a făcut să clipesc confuză, în timp ce căutam în poşetă cardul de intrare.

— Poftim? De ce?

A scuturat din cap.

— Citesc pe faţa ta ca într-o carte deschisă.

Am râs dispreţuitor.

— Nu-i adevărat.

Mi-a luat cardul din mână şi a deschis uşa.

— Sexul nu poate fi dezamăgitor decât din vina ta.

Am rămas cu gura căscată.

— Nu la asta mă gândeam, am minţit. Şi dacă sexul va fi naşpa, vina îţi va aparţine sută la sută. Eu mă pricep de minune la sex.

— Vom vedea, a spus el înainte, împingându-mă uşor în cameră.

Era un spaţiu frumos, ales cu gândul la caracterul pragmatic al unei aventuri de o noapte. Era un pat imens, pufos, cu pernele suplimentare pe care le solicitasem. Baia era flatant iluminată şi avea şi un duş cu faianţă. Şi, cel mai bun lucru, room-service-ul funcţiona 24 de ore din 24 şi avea un meniu vast, din care puteam să comand după ce-l dădeam afară pe Lucian.

A închis uşa şi a încuiat-o, apoi s-a întors spre mine.

Am înghiţit în sec, simţindu-mă brusc ca Scufiţa Roşie care se afla faţă în faţă cu lupul cel mare şi rău. Era atât de... impunător. Atât de încruntat. Mă privea de parcă l-aş fi enervat cumva în ultimele patru secunde.

Emoţionată, mi-am umezit buzele şi am surprins interesul din acei ochi reci şi cenuşii.

Stătea cu picioarele încrucişate, cu mâinile încleştate pe lângă corp, privindu-mă de parcă aş fi fost duşmanul său numărul unu... sau o cucerire importantă.

Chiar eram gata să facem asta? Oare totul va deveni un alt un mic secret pervers între noi?

— Ar trebui să discutăm regulile de bază, l-am anunţat.

Lucian a trântit cardul pe masă. Dintr-odată, ochii lui nu mai erau reci. Acum radiau cu o căldură care îmi dezmierda pielea.

Ce ziceam?

A, da, aşa. Reguli. Regulile erau bune.

— Nu cred c-ar trebui să ne sărutăm...

N-am apucat să termin fraza pentru că Lucian a întins mâna, m-a prins de

încheietură şi m-a tras spre el. Cu putere. M-am dezechilibrat şi am căzut la pieptul lui. Din cauza ciocnirii, oasele mi-au zornăit.

Şi apoi gura lui s-a lipit violent de buzele mele.

Doamne sfinte.

Bărbatul de lângă mine nu mai avea pic de gheaţă. Era cald şi excitat.

Am deschis gura ca să respir sau să-l jignesc, dar el a profitat şi limba lui mi s-a strecurat printre buze. Mă supunea pe măsură ce intra şi mai adânc, transformându-mi insultele în gemete neinteligibile, disperate.

Era ca şi cum mă poseda. Cu un singur sărut, Lucian îmi luase corpul prizonier.

Săruta de parcă el ar fi inventat sărutul. Iar eu m-am luat după el, de parcă n-aş fi avut de ales.

Şi-a desprins gura de a mea şi tras o mică înjurătură.

— Futu-i, a murmurat el, uitându-se la mine.

— Probleme? am răsuflat, luându-l puţin peste picior.

— Tu eşti problema mea, a bolborosit el.

L-am lovit în pieptul tare, acoperit de cămaşa impecabilă.

— Dacă ai de gând să te iei de mine, mă întorc la bar.

Am apucat să fac fix doi centimetri spre uşă înainte ca Lucian să mă înhaţe la loc. M-a cuprins o senzaţie delicioasă, de triumf. Era cea mai mare victorie pe care o obţinusem împotriva acestui tip în ultimii ani. Autocontrolul lui era – după părerea mea – de-a dreptul exasperant.

De data aceasta, nu doar că m-a tras spre el, ci m-a ridicat de pe podea şi m-a lipit de cel mai apropiat perete... cu trupul lui. Picioarele îmi erau suspendate la câţiva centimetri deasupra covorului, în timp ce-i simţeam erecţia uriaşă înfiptă în mână, ca un ac cu gămălie într-un fluture din insectar.

Eram o păpuşă înnebunită de dorinţă, iar demonstraţia lui de forţă îmi făcea vaginul s-o ia razna. Se uita la mine de parc-ar fi vrut să mă spulbere. Şi îmi plăcea. Nu se mai ascundea în spatele unei măşti reci şi calculate.

Poate că Lucian avea o faţă de poker, dar nu şi o sculă de poker.

Ca şi cum ar fi vrut să-mi arate că aveam dreptate, şi-a legănat şoldurile, izbindu-se cu putere de trupul meu.

Am gemut lipită de buzele lui, iritată.

— Evident că ai o ditamai scula.

— Şi evident că tu eşti dezamăgită de acest fapt când sunt pe cale să ţi-o trag cu ea, a replicat el.

Mi-am strâns coapsele în jurul şoldurilor lui, cât îmi îngăduia rochia.

— Întotdeauna am crezut că toată povestea cu bărbatul atotputernic şi manipulator din umbră era o supracompensare pentru o puţulică minusculă.

— Guriţa ta spurcată, a mârâit el.

Cu ambele mâini, mi-a ridicat rochia până în dreptul şoldurilor. Am scos un

geamăt când erecţia lui mi-a împuns din nou chiloţii cei drăguţi, rezervaţi aventurilor de o noapte.

— Ce-i cu ea?

— Ăsta e motivul pentru care trebuie să umbli prin baruri ca să păcăleşti bărbaţi nevinovaţi. Motivul pentru care nu ai întâlniri. Pentru care nu eşti căsătorită şi nu ai patru copii.

A punctat fiecare frază cu câte un sărut aprig.

— Da? Ei bine, măcar nu personalitatea mea e de vină. Tu eşti caraghios de sexy şi de bogat, şi nici măcar asta nu e suficient ca să ţii o iubită mai mult de câteva săptămâni.

L-am muşcat uşor de buza de jos şi el a şuierat intens. S-a tras puţin înapoi, rămânând lipit de mine mai jos de mijloc.

— De unde să ştii asta dacă n-ai fost atentă?

Mă tachina cu toată fibra fiinţei sale şi, pentru prima dată, mi-a trecut prin cap că s-ar putea să nu fiu la înălţimea provocării.

— Nu sunt atentă la nimic din ceea ce ţi se întâmplă ţie, am subliniat. Nu-mi place plictiseala.

A expirat prelung, mai mult ca o mârâială decât ca un oftat. Mi-a prins ambele încheieturi cu o singură mână şi mi le-a ridicat deasupra capului.

— La naiba, de ce eşti atât de mică?

A rostit cuvintele ca şi cum l-ar fi durut. Următorul lui sărut a fost temperat, reţinut.

Am deschis pleoapele. Lucian Rollins se temea să nu mă rănească. Nemernicul ăsta mare şi rău se temea să nu mi-o tragă prea tare cu penisul lui uriaş.

— Doamne, uriaşule. Sunt minionă, nu fragilă. Depăşeşte momentul.

— Doar pentru că vreau să dispari din viaţa mea nu înseamnă că vreau să-ţi fac rău.

I-am cuprins talia cu coapsele şi l-am strâns cu putere.

— Ori mi-o tragi tare şi repede, ori ieşi din camera mea ca să pot găsi pe cineva care s-o facă în locul tău. Nu vreau să fiu tratată ca un bibelou de porţelan.

— Întotdeauna crezi că poţi duce mai mult decât în realitate, a spus el, desprinzându-şi mâna de pe încheieturile mele şi vârându-şi degetele în decolteul rochiei mele.

— Şi tu întotdeauna mă crezi mai slabă decât în realitate, am şuierat.

Cu o smucitură bruscă, mi-a sfâşiat rochia până la talie şi sânii mei s-au revărsat eliberaţi.

— Doamne.

Nările i s-au umflat şi privirea i s-a oprit asupra bustului meu, făcându-mi sfârcurile să se excite. Îmi simţeam sânii umflaţi şi grei.

Preţ de o clipă, singurul sunet care s-a auzit în cameră au fost gâfâielile noastre.

— Naiba să te ia, Lucifer. Îmi datorezi o rochie nouă de agăţat.

— Acum mai vrei să cobori la bar? a tunat el.

Sfârcurile mi s-au întărit, devenind nişte vârfuri rozalii.

— Crezi că nu am o rochie de rezervă în geanta aia? l-am aţâţat eu.

M-am aplecat şi i-am atins urechea cu buzele.

— Are un decolteu şi mai generos.

I-am muşcat lobul urechii şi am simţit fiorul care i-a străbătut corpul.

— Nu pleci nicăieri din camera asta, a spus el.

Mi-am uitat replica sarcastică pe care voiam să i-o dau când mi-a luat sânii în palme.

Capul meu s-a izbit sonor de perete. Palmele lui erau calde şi ferme pe pielea mea fină şi excitată. Fusesem precoce în dezvoltare şi îmi petrecusem adolescenţa dorindu-mi ca zâna pubertăţii să nu fi fost atât de generoasă cu mine, dar în acest moment, simţeam că toată suferinţa meritase.

Inamicul meu de-o viaţă nu şi-a putut înăbuşi un geamăt de satisfacţie când mi-a prins un sfârc între buze şi a început să-l sugă uşor.

Am oftat, fără voia mea. Părea mai sigur, mai înţelept să-mi controlez reacţiile. Dar mişcările însetate ale gurii lui, pulsaţia erecţiei lui divine între picioarele mele, toate astea mă ameţeau.

Gura lui făcea minuni. Avea ochii închişi, umbriţi de gene lungi şi negre. Ceea ce-mi făcea nu părea deloc un produs secundar al urii. Semăna mai mult cu un act de adoraţie.

Atingerea bărbii sale aspre pe pielea mea era absolut delicioasă. Parfumul lui mă învăluia ca o ceaţă ameţitoare. M-am frecat de erecţia sa impresionantă, absorbindu-i căldura trupului, cerându-i mai mult. Implorându-l să mă ia, să mă folosească şi să mă satisfacă.

Mi-a eliberat sfârcul, lăsându-l excitat şi umed.

— Avem o singură noapte, mi-a amintit el.

— Atunci dă-ţi jos cămaşa şi hai să trecem la treabă.

Şi-a trecut obrazul pe pieptul meu, trimiţându-mi săgeţi de foc în tot corpul.

— Acesta nu e începutul unei relaţii, m-a avertizat el.

Limba lui a sărit la celălalt sfârc, lingându-l şi sărutându-l.

Am tras aer în piept.

— Întotdeauna le plictiseşti de moarte pe partenerele tale înainte să faci sex cu ele?

— Vreau să mă asigur că suntem pe aceeaşi lungime de undă.

— Nu-mi dau seama dacă mi te adresezi mie sau sânilor mei, dar, sincer, suntem cu toţii de acord. N-aş putea niciodată să am o relaţie cu un fumător. E doar sex. Nu mă face să regret că te-am ales în seara asta.

În ochii lui cenuşii sclipeau scântei reci. A zâmbit vag, dar încrezător. Lipindu-se brusc de mine, mi-a luat sânii în mâinile sale, iar eu mi-am pierdut şirul gândurilor.

I-am luat cravata cu asalt, strângându-l aproape de gât în încercarea de a-i slăbi nodul, dar era prea aproape de pieptul meu ca să se sinchisească de lipsa de oxigen. Buzele sale sexy mă înnebuneau şi eram deja periculos de aproape de a-mi da drumul, dată fiind erecţia sa lipită de mine.

După ce am scăpat de cravată, i-am tras sacoul de pe umeri.

Mi-a abandonat sânii cu un mârâit iritat pe care l-am simţit până în măduva oaselor şi şi-a scos jacheta. Mi-am dat seama că era prea ocupat să mă mângâie ca să-şi împăturească ordonat hainele, aşa cum presupusesem că ar proceda Lucian cel Sexy.

— Zâmbeşti, a spus el acuzator.

— Ba nu, nu zâmbesc, m-am răstit, străduindu-mă să-mi şterg surâsul de pe buze.

— Singurul lucru pe care vreau să-l faci cu gura ta în seara asta e s-o deschizi ca să-mi rosteşti numele.

— Serios? Ăsta e singurul lucru? am zâmbit.

Ca răspuns, Lucian m-a smucit de lângă perete. O fracţiune de secundă mai târziu, eram întinsă pe pat, pe spate, iar el îngenunchease între picioarele mele. Mâinile lui îmi desfăceau genunchii, savurând priveliştea cu ochii pe jumătate închişi.

— La naiba, a murmurat, uitându-se între picioarele mele la ceea ce nu puteam decât să presupun că erau cei mai uzi chiloţi tanga din istorie.

Şi-a luat mâinile de pe genunchii mei şi le-a încleştat în pumni, pe lângă corp. O altă demonstraţie de autocontrol. Mă săturasem de asta. Voiam să se dezlănţuie.

M-am întins spre cureaua sa.

— Dă-ţi jos cămaşa.

A şovăit câteva clipe înainte de a mi se supune.

Cu o mână a deschis nasturii, iar cu cealaltă şi-a lărgit gulerul cămăşii. O demonstraţie de forţă care, sincer, mi se părea al naibii de sexy.

I-am desfăcut centura şi am început să-i trag în jos fermoarul. Erecţia lui era atât de vizibilă încât mă miram că nu străpunsese deja stofa pantalonilor. Probabil că-l rugase pe croitor să-i tighelească bine toate cusăturile dintre picioare.

Cu fermoarul în sfârşit deschis, am văzut comoara pe care o căutam şi care de-abia mai încăpea într-o pereche de boxeri negri şi plăcuţi la atingere. Lucian şi-a smuls cămaşa de pe braţe, dezgolindu-şi trunchiul dezgustător de arătos. Avea muşchi. Foarte mulţi. Cicatricile pe care le ştiam eu dispăruseră. În locul lor erau câteva tatuaje.

Inima mi s-a strâns în piept.

Fără să mă gândesc prea mult, mi-am trecut degetul peste o denivelare lungă şi lucioasă de pe coastele lui. Cicatricea fusese parţial camuflată cu tatuaj reprezentând un grifon. Un simbol al forţei şi al puterii.

Lucian a tras aer în piept de parcă l-aş fi rănit cumva, apoi mi-a ridicat rochia până în talie.

— Aşa e mult mai bine, am spus eu, răsplătindu-i nerăbdarea cu o mângâiere arogantă pe toată lungimea erecţiei sale.

Era acum atât de groasă, atât de tare, încât vârful său îndrăzneţ îi străpunsese elasticul chiloţilor.

S-a ridicat deasupra mea, cu o mână în spatele meu, pe saltea. Cu cealaltă îmi mângâia obrazul, bărbia, gâtul. Ochii noştri s-au întâlnit. Nu ştiam ce se citea în ai lui, dar mi-a tăiat respiraţia. Privirea lui m-a străpuns, ca o legătură de nezdruncinat.

În timp ce ne uitam unul în sufletul celuilalt, şi-a luat mâna de pe faţa mea şi şi-a trecut degetele pe tot trupul meu, prin şi pe lângă rochia roşie de satin care mă acoperea sumar.

— Eşti atât de umedă, şi nici măcar nu te-am atins încă.

Părea iritat de acest fapt.

— Ce vrei să spui? am replicat.

— E pentru mine sau pentru vreunul dintre bărbaţii din bar?

— Mai contează?

Mi-a apăsat acel loc umed cu degetul mare, făcându-mă să-mi încolăcesc picioarele în jurul şoldurilor lui. Miezul mi-a pulsat lacom, tânjind după mai mult.

— Da, contează, a mârâit el.

În loc să-i răspund, mi-am agăţat degetele în brâul chiloţilor lui şi i-am dat la o parte de pe erecţia imensă – premiul meu cel mare.

Abia am reuşit să-mi înăbuş un oftat. Imens era puţin spus. Lucian Rollins era mândrul proprietar al celei mai mari scule pe care o văzusem în viaţa mea.

— Doamne, Lucifer. Ce fac de obicei partenerele tale? Îşi desfac fălcile? am întrebat.

Ochii i-au sclipit.

— Tu şi gura ta mare.

Arăta de parcă ar fi vrut să mă pedepsească pentru ultimele două decenii de nefericire, iar partea întunecată şi depravată din mine voia să experimenteze chestia asta.

— Ce ai de gând să faci în privinţa asta? l-am provocat, apucând baza groasă a erecţiei sale.

Nările i s-au umflat şi o picătură de lichid seminal i-a ţâşnit din vârful penisului.

Toată atenţia mea era concentrată asupra erecţiei sale enorme. Urma să-mi dau drumul extrem de tare.

Dacă aş putea să-l conving cumva să mi-o tragă pe la spate, mi-aş putea înăbuşi ţipetele într-o pernă, ca să nu-şi dea seama. Femeile îşi mimau orgasmele de secole întregi. Eu ar fi trebuit să mă prefac că nu am orgasm. Şi asta nu l-ar băga în boală? Îmi plăcea ideea – eu atingeam extazul în timp ce-i distrugeam încrederea în sine.

— Nu ştiu ce pui la cale, dar nu va funcţiona, a spus el.

— Habar n-am despre ce vorbeşti, am minţit şi am început să-i mângâi penisul erect.

L-am văzut cum rânjeşte, cum îşi mijeşte ochii, apoi n-am mai văzut nimic, pentru că, dintr-o mişcare rapidă, mi-a dat chiloţii tanga într-o parte şi şi-a înfipt două degete în mine.

— Lucian!

Nu-mi mai puteam ascunde plăcerea. Eram atât de udă, atât de excitată, încât sexul meu practic l-a absorbit în adâncuri. Muşchii interiori ai vaginului meu s-au încordat, prinzându-l ca într-o capcană.

A înjurat în barbă şi erecţia i-a zvâcnit în mâna mea.

— Nu-ţi da drumul, mi-a ordonat, cu dinţii strânşi.

— Pupă-mă-n cur.

— Nu mă ispiti, Pixie. Vreau să fiu în tine prima oară când îţi dai drumul. Vreau să simt cum îţi pierzi minţile.

Prima dată? Am pufnit dispreţuitor. Domnul Sculă Mare avea un ego pe măsura... ei bine, pe măsura imensului său penis. Eu eram genul de fată care face sex o singură dată. Mai multe partide erau rezervate eroinelor din romanele de dragoste... şi lui Naomi şi Linei.

— Atunci grăbeşte-te naibii, l-am avertizat.

Mi-am întins cealaltă mână între corpurile noastre, i-am cuprins testiculele grele şi am crescut ritmul mângâierilor. Voiam ca şi el să se apropie de orgasm. Voiam să se simtă la fel de dezlănţuit ca mine.

Şi-a coborât privirea spre mine, cu dinţii încleştaţi, cu muşchii încordaţi. Părea că de-abia se mai poate abţine. I-am apucat şi mai zdravăn penisul.

Şi-a înfipt din nou mâinile în rochia mea. Dintr-o singură mişcare, a sfâşiat materialul şi rochia s-a rupt, lăsându-mă doar în lenjerie intimă şi în pantofii cu toc.

— Cuvânt de siguranţă, mi-a cerut el, ducându-şi degetele peste mâna pe care o aveam pe scula lui.

— Ori îţi supraestimezi grav îndemânarea, ori subestimezi din nou cât pot eu suporta.

— Spune un cuvânt de siguranţă, Pix.

A repetat ideea ca şi cum eram şi proastă, şi enervantă în acelaşi timp.

— Dacă asta te face să te mişti mai repede, OK. Bibliotecă.

— Bravo, ce fată cuminte, a mârâit el.

Nu ştiam ce spune asta despre mine, dar acele cuvinte rostite cu glas răguşit mi-au făcut muşchii vaginului să-i strângă şi mai tare degetele dinlăuntrul meu.

— La naiba, a murmurat el.

— Putem să trecem mai repede la treabă? l-am întrebat.

Dacă îşi mişca degetele câtuşi de puţin, aveam să-mi dau drumul pe ele. Şi aş fi preferat să fac asta pe penisul lui enorm.

M-a privit lung.

— Eşti atât de frumoasă şi atât de enervantă în acelaşi timp.

— Mi se spune frecvent. Prezervativele sunt în poşeta mea, l-am anunţat.

Lucian şi-a scos degetele din mine fără nicio tragere de inimă. Nu am reuşit să-mi înăbuş gemetele.

— Doamne. Cât de mult sex voiai să faci? a întrebat el, derulând deasupra mea o rolă de prezervative învelite în folie.

Am dat din umeri.

— Sunt şi mai multe în sertarul noptierei. Dar probabil nu vom avea nevoie decât de unul singur, de vreme ce am ajuns să fac sex cu tine.

Lucian mi-a dat la o parte mâinile şi şi-a pus un prezervativ peste acel penis demn de Cartea Recordurilor.

— Ai fi cu mult mai fermecătoare dacă ţi-ai ţine gura.

— Scula ta nu pare supărată pe gura mea, am subliniat.

Deja bravam. Pentru că m-am gândit brusc că s-ar putea să-mi provoace o rană la nivelul vaginului cu o asemenea erecţie.

Oare mâine oamenii se vor uita la mersul meu şi vor şti că Lucian mă schilodise? Oare aventura mea de o noapte îmi va distruge capacitatea de a sta în picioare?

Lucian şi-a luat penisul în mână şi i-a îndreptat vârful spre deschizătura mea umedă. Genunchii mi s-au ridicat prin propria lor voinţă, făcându-l să zâmbească subtil.

— Văd că nu mai ai răbdare.

— Ai de gând să stai acolo toată noaptea sau faci şi tu ceva interesant? l-am întrebat.

Drept răspuns, şi-a plimbat vârful erecţiei peste carnea mea alunecoasă, oprindu-se pentru a-mi împunge clitorisul excitat. Asta mi-a făcut miezul să se tensioneze. Am încercat să mă ridic de pe pat, dar mâna lui m-a ţintuit în loc. Părea să se mişte la nesfârşit peste sexul meu, înfipt între picioarele mele desfăcute până când coapsele au început să-mi tremure şi umezeala mi s-a întins peste tot.

Iisuse, trebuia să chem menajera să schimbe cearceafurile când vom termina aici, pentru că-mi transformase tot corpul într-o baltă uriaşă.

Niciunul dintre noi nu mai putea nega acum atracţia dintre noi. Şi eram cât se poate de sigură că avea să-mi provoace orgasmul. Trebuia doar să mă prefac că nu va reuşi.

Lucian s-a oprit la jumătatea mişcării, iar muşchii mei abdominali s-au contractat.

Nimic nu-l mai oprea să-şi înfigă penisul acela gigantic în mine. Mi-am lăsat genunchii să se deschidă şi m-am bucurat de apropierea trupurilor noastre. În interior mi se acumula o presiune insistentă, zvâcnindă.

Dacă vreunul dintre noi se mişca un singur milimetru, m-ar fi pătruns în mod oficial. Şi, la naiba, asta îmi doream. Îl voiam pe el.

— Uită-te la mine, mi-a spus, pe un ton poruncitor.

Am deschis ochii şi am încercat să-mi păstrez o mutră neutră.

— De ce?

— Pentru că vreau să-ţi văd ochii când ţi-o trag.

Am înghiţit în sec.

— Atunci grăbeşte-te naibii, pentru că mai am puţin şi adorm aici de plictiseală.

I-am simţit muşchii încordându-se sub palmele mele, peste trunchiul şi coapsele mele. Apoi m-a pătruns dintr-o singură împingere puternică.

Timpul s-a oprit în loc.

Nu mai aveam oxigen.

Tot ceea ce ştiam că e adevărat mi-a zburat din minte pentru a face loc unei singure revelaţii: Lucian Rollins era înlăuntrul meu.

— Respiră, Sloane.

Replica lui a sunat îndurerat. Am tras o gură de aer, ca o şuierătură.

— Doamne! Iubito, vreau să te relaxezi.

Lucian şi-a lipit fruntea de tâmpla mea.

— Încă n-a intrat toată.

Încă n-a intrat toată? Vaginul meu era întins deja la maximum. Eram la o mică zvâcnire distanţă de a-mi da drumul peste cei câţiva centimetri pe care reuşise să-i înfigă în trupul meu.

— Din nou, Pix. Respiră, mi-a ordonat el.

Am reuşit să inspir mai profund de data asta şi mi-am simţit muşchii cedând foarte puţin.

— Aşa, bravo.

Vocea lui era ca o mângâiere aspră.

— Încă o dată.

De data aceasta, oxigenul mi-a intrat mai uşor în plămâni. M-am forţat să mă relaxez, muşchi cu muşchi, până când nu m-am mai prins de bărbatul acesta ca un crap excitat.

— OK, cred că...

Lucian îmi alungase orice gând din minte. Intrase cu totul în mine. Întreaga lui erecţie, cu zvâcnirile ei, mă invadase. Eram ţintuită de pat, în pragul satisfacţiei sexuale absolute, şi nu mai era cale de întoarcere.

Am strigat ceva indescifrabil.

— La naiba, a şoptit el.

O, nu. Chiar se întâmpla. Simţeam cum tensiunea orgasmului se acumulează în corpul meu. Două mişcări şi Lucian Rollins era gata să mă facă să-mi dau drumul. Au început primele spasme. Simţeam cum muşchii aceia mici şi delicaţi dinlăuntrul meu se agaţă de erecţia lui.

Trebuia să ascund asta. Trebuia să mă prefac că nu se întâmplă.

Lucian a scos un mârâit. S-a încruntat la mine, în mine, ca şi cum ar fi fost supărat că mă simţeam atât de bine. Nici eu nu eram bucuroasă cu gândul acesta. Apoi el s-a mişcat şi eu am uitat la ce mă gândeam pentru că simţeam cum îmi pierd minţile de plăcere.

Orgasmul a explodat în mine, sfâşiindu-mi corpul şi anihilând tot ce existase vreodată înainte ca Lucian să mă pătrundă. M-am ondulat, m-am contorsionat, m-am strâns în jurul lui, agăţându-mă de el cu unghiile şi cu dinţii, în timp ce culorile ţâşneau în spatele ochilor mei închişi ca un foc erotic de artificii.

Fiecare părticică din mine, de la unghiile sclipitoare de la picioare până la firele de păr de pe cap, participa la acest extaz.

Acesta nu era cel mai tare orgasm din viaţa mea. Pentru că nu era un orgasm. Era o experienţă religioasă care-mi schimba viaţa. Valurile de plăcere mă copleşeau, unul după altul.

Trupul mi se cutremura din cauza acestor replici, mai satisfăcătoare decât orice orgasm pe care-l avusesem vreodată de când făceam sex.

— Tocmai ţi-ai dat drumul peste scula mea.

Am deschis un ochi şi m-am uitat la chipul lui nedrept de frumos. Părea încrezut, aşa cum era de aşteptat. Dar mai era ceva acolo. Uimire? Teamă? Posesie?

— Ba nu. Te înşeli, am oftat.

Mă durea gâtul, ceea ce mi se părea ciudat. Oare luasem vreun virus? Oare penisul uriaş al lui Lucian mi se înfipsese atât de adânc în corp meu încât ajunsese să mă doară în gât?

— Tocmai ai strigat: „Lucian, îmi dau drumul!“ atât de tare încât probabil va trebui să sun la pază ca să-i asigur că e totul OK.

Aşa se explica durerea de gât.

— OK, a fost distractiv şi aşa mai departe. Cred că o să mă întorc la bar şi...

Lucian mi-a arătat exact ce părere avea despre acea ameninţare nejustificată, lipindu-şi gura de buzele mele şi pătrunzându-mă din nou.

Trupul lui lung şi musculos mă ţintuia în saltea, împingându-se în mine cu o precizie de expert. Chiar şi acum, era extrem de stăpân pe sine, iar eu parcă mă

roteam în spaţiu.

Mi-am înfipt unghiile în umerii lui.

— Nu te mai purta cu mine ca şi cum m-aş sparge.

A încremenit – altă demonstraţie enervantă de voinţă.

— Crede-mă sau nu, nu vreau să te rănesc.

— Dacă nu mă pocneşti peste ochi cu chestia aia pe care o ai între picioare, nu ai cum să mă răneşti. Ai doar această noapte la dispoziţie ca să mi-o tragi cum vrei tu. Nu o irosi ca un uriaş blând.

— Sloane, m-a atenţionat el grav.

Dar în acei ochi argintii şi lichizi citeam o scânteie, o întrebare.

— Lucian.

I-am cuprins faţa în palme şi mi-am înfipt călcâiele în fesele lui tari.

— Vreau să mă fuţi tare.

Acesta era lucrul de care aveam nevoie. Şi el la fel. Dacă voiam cu adevărat să ne scoatem obsesia asta din sistem, trebuia s-o facem cum se cuvine.

Am simţit pulsaţia involuntară a erecţiei sale înăuntrul meu. Şi el îşi dorea asta.

— Îţi voi spune dacă mă doare ceva, am adăugat.

— Promiţi? a întrebat el răguşit.

— Îţi promit. Acum trage-mi-o cât poţi de tare.

Iar el asta a şi făcut.

S-a ridicat în genunchi, m-a apucat de fund cu palmele şi a dezlănţuit fiara dinlăuntrul său.

Corpul meu a primit mişcările lui brutal de frumoase cu bucurie, ceea ce nu avea deloc logică. Era ceva în ochii lui care nu se potrivea cu încruntarea de pe chip. Ceva mai tandru, mai luminos.

L-am ignorat, fremătând la nesfârşit. Simţeam cum în locul meu cel mai intim se adună un val de căldură nemaiîntâlnit.

Citindu-mi gândurile, Lucian mi-a suit gleznele peste umerii lui, frângându-mă de la mijloc.

Eram imobilizată. Învinsă. Complet la mâna lui. Şi îmi plăcea asta la nebunie.

Transpiraţia ne acoperea pielea. Ne uitam unul în ochii celuilalt, în timp ce el intra şi ieşea din mine, într-un ritm înnebunitor.

Venele gâtului i se umflaseră ameninţător, iar bicepşii i se încordau, ridicându-mă spre paradis. Sau poate că era iadul. Nu mai conta.

Tremuram din toate încheieturile.

— Lucian! am scâncit.

Erecţia lui părea să se mărească şi mai mult. A strâns din dinţi.

— Lua-te-ar toţi dracii, Pixie, a mârâit el.

Mi-a dus o mână pe obraz, fixându-mi capul în loc. Ochii aceia frumoşi ca nişte nori de furtună au devenit sticloşi, în timp ce eu mă încordam în jurul

erecţiei sale.

— Te rog, am şoptit.

Habar nu aveam ce-i ceream, ce doream de la el. Dar Lucian a înţeles. M-a pătruns pentru ultima dată cu putere, apoi tot trupul i s-a tensionat ca un arc.

Nu mai gândeam. Pur şi simplu m-am întins şi i-am luat faţa în palme. Ne-am privit în ochi, trăind primul al doilea orgasm din viaţa mea.

Apoi a scos un strigăt înăbuşit şi l-am simţit ejaculând. Pentru o clipă tembelă şi meteorică, mi-am dorit să nu mai existe nicio barieră între noi. Nicio protecţie care să mă împiedice să experimentez fiecare senzaţie a orgasmului oferit de Lucian.

A început să se mişte din nou, cu împingeri scurte şi sacadate, folosindu-se de orgasmul meu ca să-l atingă pe al lui. Îmi folosea trupul pentru plăcerea lui, iar asta mă făcea să-mi dau drumul şi mai tare.

Extazul nostru a continuat. Amândoi gâfâiam, ne cutremuram la unison şi ne priveam adânc în ochi.

— Asta e cea mai stupidă şi mai sexy greşeală pe care am făcut-o vreodată, am gemut.

22. Sloane vine în ajutor

Sloane

Cu douăzeci şi doi de ani în urmă

Şase zile. Atât a stat Lucian în spatele gratiilor. Împlinise 18 ani şi ratase absolvirea liceului din cauza mea. Mă rog, la drept vorbind, din cauza monstrului oribil şi dezgustător care îi era tată, dar şi pentru că eu nu-l ascultasem.

În noaptea în care Lucian a fost arestat, le-am spus părinţilor mei tot ce ştiam. Nu s-au bucurat prea tare că le ascunsesem un astfel de secret. Dezamăgirea lor faţă de mine nu m-a făcut decât să mă simt şi mai rău.

Tata anulase orice alt plan şi se luptase din răsputeri pentru a-l scoate pe Lucian din închisoarea districtuală. Din câte am înţeles după interogatoriul insinuant şi din cât trăsesem cu urechea, şeful Ogden făcea presiuni ca Lucian să fie acuzat şi judecat ca adult. Judecătorul a părut că-i cântă-n strună şi a stabilit cauţiunea la suma astronomică de 250 000 de dolari la audierea de punere sub acuzare, la care nu mi s-a permis să asist.

Din câte îi spusese mama lui Maeve la telefon, tata fusese la un pas de apoplexie.

Mai târziu, tot în acea zi, în timp ce spionam în faţa biroului său, tata a primit un telefon de la procurorul districtual, care-i sugerase lui Lucian să accepte să pledeze vinovat, dar să fie condamnat doar la opt ani de închisoare. Tata, una dintre cele mai amabile şi mai politicoase fiinţe din tot universul, i-a spus procurorului să se ducă dracului.

Între timp, mama o vizitase pe mama lui Lucian de două ori de când ieşise din spital, cu câteva coaste rupte. De ambele ori, femeia refuzase să vorbească despre Lucian sau despre ceea ce se întâmplase cu adevărat în acea noapte. De asemenea, refuzase şi propunerea mamei de a veni să stea la noi „până când lucrurile se vor rezolva“.

Ansel Rollins părea să se poarte frumos, deocamdată.

Îmi auzisem părinţii vorbind pe verandă, cu o seară înainte. Tata îi sugerase mamei o a doua ipotecă imobiliară pentru a plăti cauţiunea lui Lucian.

— Dragule, bineînţeles că asta vom face. Nu-l putem lăsa în spatele gratiilor.

În acel moment, mi-am dat seama ce noroc avusesem să cresc având drept părinţi nişte oameni buni. Îmi lipisem faţa înlăcrimată de geam, pe dinăuntru, şi strigasem, speriindu-i de moarte:

— Puteţi să intraţi şi în fondul meu pentru facultate!

Mă trăgeam dintr-o familie de eroi şi nu aveam de gând să mă las mai prejos. Cu atât mai mult cu cât situaţia aceea fusese greşeala mea.

Aveam un plan.

În ultimul an, mă documentasem atât de intens despre relaţiile abuzive, încât bibliotecara începuse să mă privească ciudat de fiecare dată când împrumutam un nou set de cărţi.

Ştiam că nu trebuia să dau vina pe doamna Rollins. Era o victimă a abuzului domestic. Eram suficient de isteaţă ca să pricep că abuzul sistematic dăunează psihicului în multe feluri pe care alţi oameni nu le puteau înţelege. Cu toate acestea, o parte foarte mare şi foarte zgomotoasă din mine voia să-i spună exact ce părere am despre faptul că-l preferase pe soţul cel ratat şi ticălos în locul fiului ei.

Simţeam că mă cuprinde ameţeala ori de câte ori mă gândeam la băiatul pe care-l adoram şi care se afla în arest pentru crima de a-şi fi protejat mama.

Aşa că, în timp ce părinţii mei au decis să facă toate demersurile pentru a obţine banii de cauţiune, eu mi-am propus să rezolv singură toată mizeria asta nenorocită. Aveam de gând să clarific pentru toată lumea, inclusiv pentru şeful Ogden, care părea să aibă orbul găinilor, că Lucian Rollins nu era nici pe departe cel periculos din familie.

Aveam nevoie doar de ocazia potrivită.

M-am gândit să mă duc la prietenii lui Lucian, Knox şi Nash Morgan, ca să le cer ajutorul. Dar habar nu aveam cât de multe ştiau aceştia despre situaţia lui Lucian, în plus erau băieţi. Era şi mai probabil să o ia razna şi să strice totul. Era

logic să păstrez totul pentru mine.

Aveam nevoie de o dovadă irefutabilă că Ansel Rollins era un nemernic. Pentru mine, la 16 ani, asta însemna o filmare. După ce am verificat şi răsverificat că Virginia era un stat cu consimţământ unilateral în privinţa înregistrării conversaţiilor, am ascuns camera video a părinţilor mei sub patul meu, împreună cu un minireportofon pe care l-am împrumutat de la prietena mea Sherry.

În fiecare noapte, stăteam trează până târziu, întinsă pe scaunul de la fereastră, cu fereastra larg deschisă, ascultând.

Aşteptam să se întâmple ceva, cu un amestec obsesiv de nerăbdare şi teamă care-mi zvâcnea în stomac.

Am lăsat cartea pe care oricum n-o citeam pe pernă şi mi-am ridicat picioarele. Unghiile mele de la picioare erau mov, dar oja se ciobise deja la degetele mici. Le pictasem cu o zi înainte ca Lucian să fie arestat, iar de atunci, orice altceva mi se păruse o frivolitate.

Nu aşa trebuia să fie vara dinaintea clasei a unsprezecea. Trebuia să aştept cu nerăbdare liga estivală de *softball* care începea peste o săptămână. Cea în care urma să fiu selectată de una dintre facultăţile mele de vis. Trebuia să accept invitaţii amoroase şi să mă sărut cu cineva. Poate chiar să-mi pierd virginitatea. Trebuia să-l conving pe Lucian că e sigur pentru el să iasă în lume şi să-şi trăiască viaţa.

În schimb, eu fusesem cea care îi distrusese orice şansă la acel viitor.

M-am ridicat şi am privit morocănoasă pe fereastră. Privirea lui când m-a văzut stând acolo, când era dus la maşina de poliţie, când şi-a dat seama că făcusem singurul lucru pe care mă pusese să promit că nu-l voi face...

Am implorat să mi se permită să-l vizitez la închisoarea districtuală. Tata îmi spusese cu diplomaţie că nu era o idee bună, dar ştiam, după expresia lui ştearsă din spatele ochelarilor, că Lucian nu voia să mă vadă. Pentru că era vina mea că se afla acolo. Pentru că eu îi zdrobisem acea încredere.

Am auzit zgomotul de cauciucuri, scârţâitul frânelor şi m-am ridicat în genunchi. Camioneta domnului Rollins s-a oprit brusc pe alee. Parcase strâmb şi s-a poticnit când a coborât de la volan. A trântit portiera, dar aceasta s-a deschis la loc fără ca el să observe.

M-am dat jos de pe fotoliul de la fereastră şi m-am dus săgeată la cutia de sub pat. Am îndesat camera foto, pe cea video şi reportofonul într-o geantă de umăr, mi-am vârât picioarele într-o pereche de adidaşi şi am ieşit pe hol. Mi-am ţinut respiraţia îndreptându-mă în vârful picioarelor spre scări, cu urechile ciulite la orice zgomot care ar fi venit dinspre camera părinţilor mei, aflată în partea opusă a casei.

Aveau să fie foarte supăraţi. Aş fi fost pedepsită până aş fi împlinit 30 de ani. Dar scopul scuză mijloacele. Dacă aş fi arătat poliţiştilor o dovadă irefutabilă

care să-l arunce pe domnul Rollins după gratii şi să-l elibereze pe Lucian, efortul meu ar fi fost justificat.

M-am oprit în biroul tatălui meu şi am luat telefonul fără fir de pe biroul lui. Nu eram sigură că semnalul va ajunge în vecini, dar, la nevoie, puteam să fug şi să sun la 911. Am băgat şi telefonul în geantă, alături de restul echipamentului, am descuiat uşa de la intrare şi m-am furişat afară, în noapte.

În zorul meu, m-am împiedicat de două ori. Inima îmi bătea din ce în ce mai tare, pe măsură ce mă apropiam.

Erau lumini aprinse, şi la etaj, şi la parter.

— Te rog să fii jos, am murmurat, strâmbând din nas când mi-am dat seama că, de fapt, speram ca o femeie să fie în scurt timp atacată.

În timp ce mergeam pitită spre fereastra din faţă, am simţit cum mi se face rău la stomac.

Aveam să reuşesc. Trebuia să reuşesc.

Am auzit voci – una domoală şi rugătoare, cealaltă ridicată. O umbră a trecut prin dreptul geamului, iar eu m-am lăsat în jos, în răsadul de flori. Ceva spinos m-a zgâriat pe antebraţ. Cu fiecare creangă ce trosnea, fiecare respiraţie, fiecare bătaie a inimii mele păreau amplificate.

Dinăuntru se auzeau un zgomot surd şi o bolboroseală mânioasă. Cu grijă, am băgat mâna în geantă şi am scos reportofonul. Nu ştiam dacă era suficient de performant pentru a capta tot ceea ce se întâmpla înăuntru, dar merita să încerc. Am apăsat butonul de înregistrare şi am aşezat reportofonul pe pervazul îngust.

Am scos camera video, am înlăturat capacul obiectivului şi am pornit-o.

Cu o răsuflare tremurândă, m-am ridicat dintre flori şi am privit prin obiectiv.

Erau în bucătărie, iar domnul Rollins se plimba încoace şi încolo.

— Ţi-am spus că vreau să fie mâncarea pe masă când ajung acasă, s-a răstit el.

— E aproape miezul nopţii, nenorocitule, am murmurat.

Am zărit-o pe doamna Rollins în cămaşă de noapte, intrând în fugă în bucătărie, cu umerii pleoştiţi.

El a prins-o de cot şi i-a trântit farfuria din mână cu o lovitură.

Un câine a lătrat de-alături, unul dintre Saint Bernarzii familiei Clemson, speriindu-mă de moarte.

Domnul şi doamna Rollins au dispărut, iar eu am profitat de ocazie pentru a scoate din geantă telefonul fără fir. Dar nu aveam ton. Eram prea departe.

Auzeam iarăşi ţipetele dinăuntru, dar nu vedeam nimic. La naiba. Trebuia să-mi găsesc un punct mai bun de observaţie. Camera încă filma. Mi-am suit geanta pe umăr şi am luat-o la fugă pe lângă casă. În întuneric, m-am lovit cu şoldul de grilajul ruginit. Dar durerea aceea nici nu se compara cu cea pe care putea s-o provoace Ansel Rollins în acele clipe, mi-am spus.

Am ajuns şchiopătând în curtea din spate până la terasa şubredă din spatele casei şi, acolo, prin uşa glisantă de sticlă, i-am văzut. I-a tras o palmă peste faţă

cu atâta putere încât m-a făcut să răsuflu întretăiat. A strâns-o violent de braţ şi numai asta a împiedicat-o pe doamna Rollins să se prăbuşească la podea.

— Mi-e silă de tine, femeie, a spus el, izbind-o de masa din bucătărie. Îmi faci greaţă.

Asta ar fi trebuit să fie o dovadă solidă, m-am gândit, simţind cum mi se face şi mie rău.

Doamna Rollins era ghemuită pe scaunul din sufragerie, ca o bucată de hârtie mototolită. Suspinele mute îi zguduiau umerii fragili. Îl uram. Îl uram pe Ansel Rollins pentru că exista. Pentru că-şi trata soţia în felul acela, pentru că-şi forţa fiul să se bage între ei. Îl uram pe acel om cu toată fiinţa mea.

— Dacă nu isprăveşti cu văicăreala, o să-ţi dau eu motiv să plângi, a mormăit el.

Nu mai plângeţi, doamnă Rollins. Vă rog, nu mai plângeţi.

Dintr-odată, capul femeii s-a ridicat. I-am văzut gura mişcându-se, dar nu auzeam ce spunea.

— Ce-ai spus? a răcnit el.

— Am spus că din cauza ta nu mai am nimic, a spus ea, ridicându-se în picioarele moi.

Lacrimile încă îi curgeau pe obraji.

O, Doamne. Am încercat să sun iarăşi, dar tot nu aveam ton.

— Datorită mie mai ai totuşi ceva.

S-a apropiat şi fiecare muşchi din corpul meu s-a încordat când am văzut ce ţinea în mână. Ştergea un cuţit lung şi zimţat cu un prosop de bucătărie.

Mi-am amintit de braţul însângerat al lui Lucian. Atac cu o armă mortală.

Am lăsat camera video pe terasă, m-am îndreptat spre uşă şi am fugit. Am dat buzna la mine în casă în câteva clipe, formând numărul de telefon şi aprinzând lumina.

— Mamă! Tată! Iar îi face rău, am strigat de la baza treptelor.

La etaj s-a aprins un bec.

— Trebuie să-l oprim!

— 911, ce urgenţă aveţi?

— Ansel Rollins îşi atacă din nou soţia cu un cuţit, iar dacă Wylie Ogden nu-l arestează nici de data asta, voi da în judecată întregul departament de poliţie, am strigat în telefon.

Trebuia să mă întorc. Trebuia să-l opresc sau să fiu martoră agresiunii.

De la etaj, am auzit vocile înăbuşite ale părinţilor mei.

— Grăbiţi-vă! am spus înainte de a arunca telefonul pe podea şi de a fugi înapoi pe uşă.

Broaştele de scorbură încă orăcăiau, dar abia dacă le-am auzit în timp ce străbăteam aleea noastră în fugă şi intram valvârtej în curtea familiei Rollins.

Dintr-un salt, am aterizat pe terasă. I-am zărit dincolo de uşa transparentă. El

o ţintuise de masă, cu cuţitul la gât. Era sânge pe linoleum.

Câinii lătrau acum frenetic, dar în restul cartierului domnea liniştea.

Nu aveam de ales. Trebuia oprit. Trebuia să-l opresc.

Am luat o oală veche de lut crăpată şi, cu un ţipăt disperat care venea din adâncul sufletului meu, am aruncat-o în geam.

Uşa s-a spart, trimiţând pretutindeni ţăndări de sticlă şi lut.

Cineva îmi striga numele. Mai multe persoane, aşa părea. Dar nu puteam ţipa. Nu mă puteam clinti. Eram ţintuită pe loc şi domnul Rollins se holba la mine prin geamul spart.

Ne-am uitat unul în ochii celuilalt şi în acea privire am pus toată ura pe care o aveam în mine.

— O să plăteşti pentru asta, târfă nenorocită.

Tremuram de frică, de furie.

— Să te ia naiba. Rahat prost, bun de nimic!

S-a năpustit asupra mea şi, dincolo, de furie, am resimţit durerea. M-am luptat cu el în timp ce strigătele se auzeau din ce în ce mai aproape. Apoi sirenele au străpuns în sfârşit tăcerea nopţii şi broaştele de copaci s-au oprit din orăcăit.

Poc.

23. Încă nu am terminat cu tine

Lucian

— Mai uşor! Vin imediat.

Vocea iritată de dincolo de uşă nu mă calma deloc. Ea era aici. Era OK. Ceea ce însemna că plecase pe furiş de parcă aş fi fost o aventură ruşinoasă de o noapte şi nu voia să mă vadă la micul-dejun.

Sloane Walton era pe cale să înveţe o lecţie serioasă.

Uşa din faţă s-a deschis şi m-am bucurat de uimirea de pe chipul ei frumos. Purta un halat. Avea părul umed şi faţa curăţată de machiajul de aseară. Părea tânără şi proaspătă... şi emoţionată.

Încercase să spele ceea ce făcuserăm împreună, ca şi cum nu s-ar fi întâmplat vreodată?

Eu nu încercasem. M-am trezit într-un pat plin de perne, dar fără Sloane. Cinci minute mai târziu, eram în maşină.

Mi-am lipit o mână de uşa deschisă în caz că se gândea să mi-o trântească în nas.

— Ce cauţi aici? Am uitat ceva...

— Încă n-am terminat cu tine.

I-o trăsesem până la primele ore ale dimineţii, până când niciunul dintre noi nu se mai putea mişca. Apoi am adormit cu spatele ei lipit de mine, cu faţa în părul ei, şi am dormit ca un copilaş. Când m-am trezit, aveam un singur gând limpede în cap.

Sloane nu-mi ieşise din sistem.

— Poftim?

Chiţăise indignată, îngustându-şi periculos ochii, pentru că se simţea jignită.

Eram amândoi gata de ceartă. Cu toate acestea, corpurile noastre păreau să aibă alte planuri. La început, stăteam pe covoraşul ei de la intrare pe care scria PROBABIL CITESC; în clipa următoare, îi trecusem pragul şi-mi pusesem o mână pe fundul ei mic şi curbat. Ea şi-a înfăşurat picioarele în jurul şoldurilor mele şi mi-a înfipt degetele în păr, trăgându-mi capul în jos, spre al ei.

Gura ei a găsit-o pe a mea şi m-a copleşit o senzaţie de uşurare absolută.

Încă mă dorea.

Asta era tot ce conta. Încă o dată. De asta aveam nevoie. Apoi ne-am fi scos povestea asta din sistem.

Am închis uşa cu piciorul şi m-am rotit, lipind-o de perete. O ramă de tablou s-a înclinat, apoi s-a prăbuşit pe podea.

— Îmi pare rău, am murmurat peste buzele ei şi ne-am îndepărtat iute de perete.

Trebuia să găsesc un loc unde s-o aşez, unde s-o ţintuiesc. S-o fac să stea locului.

Dar ea deja îmi descheia frenetic nasturii cămăşii şi ştiam că nu aveam timp s-o duc la etaj, în dormitorul ei. I-am desfăcut halatul şi i l-am aruncat pe jos. Pe dedesubt, purta unul dintre acele sutiene din dantelă care nu-i ascundeau deloc sfârcurile excitate de privirea mea înfometată.

Am observat cu coada ochiului vânătaia mică, movulie, chiar deasupra sfârcului ei, când ea a întins o mână între trupurile noastre şi mi-a dibuit catarama cu un strigăt triumfător.

Doamne, cât o doream. Tânjeam să-i simt mâinile pe mine, să-i aud gemetele ei rugătoare: *Te implor, mai mult.* Simţeam nevoia presantă de a fi din nou înlăuntrul ei.

Am intrat bâjbâind în camera de zi, lovindu-mă de o măsuţă şi răsturnând o lampă în zorul meu. Abajurul s-a desprins şi a căzut pe podea.

— E OK. Urăsc lampa aia, a spus Sloane lipită de gura mea, în timp ce se chinuia să-mi deschidă fermoarul.

Am dat măsuţa de cafea la o parte din drum, trântind un teanc de cărţi pe jos. În sfârşit, tibiile mele au dat de o suprafaţă plană mai potrivită acţiunii. Canapeaua.

Am căzut amândoi ca un copac doborât, reuşind cu greu să amortizez

prăbuşirea. Mâinile ei mi-au abandonat fermoarul şi au trecut la cămaşă. Am auzit un sâsâit şi am zărit o fâşie de blană alb-cenuşie, care a sărit peste canapea pe masa din spatele acesteia.

Nu-mi păsa dacă era o pisică, un şobolan sau un oposum. Nimic nu era mai important decât s-o dezbrac pe Sloane.

Limba mea a luat-o cu asalt, în timp ce îi trăgeam chiloţii în jos. Corpul ei era atât de mic şi delicat, dar rotunjimile ei erau extrem de ispititoare. Acea piele fină, ca de fildeş, îmi implora mâinile s-o exploreze, s-o mângâie, s-o dezmierde.

Mi-am înfipt o mână în acel păr frumos şi pe cealaltă i-am strecurat-o între picioare. Atât de umed! O atinsesem cu un minut mai devreme, iar vaginul ei era deja gata pentru mine. Penisul meu a zvâcnit şi am simţit un strop fierbinte de umezeală prelingându-se din vârful acestuia.

Făceam o greşeală. Ştiam bine asta. Dar nu mă puteam abţine.

Ea a gemut lângă buzele mele şi m-a prins de păr cu o mână, în timp ce cu cealaltă încerca să-mi dea jos cămaşa de pe umăr.

Voiam s-o iau mai încet de data asta. Dar furia şi dorinţa se amestecaseră şi formaseră în sângele meu un cocktail alimentat de adrenalină.

— Ar fi bine să ai un prezervativ pe undeva, la tine, a spus ea, muşcându-mă de buza de jos.

Am mormăit, m-am ridicat şi am vârât mâna în buzunarul pantalonilor, după portofel.

— Ah, slavă Cerului, a răsuflat ea uşurată când am smuls pachetul cu prezervative, aruncând apoi portofelul pe măsuţa de cafea.

Mi-a dat jos pantalonii până la coapse în timp ce eu sfâşiam folia. Stăteam în genunchi între picioarele ei, iar ea era întinsă sub mine ca o jertfă.

— Asta e ultima dată, am spus, ca să fie clar pentru amândoi.

— Da, da, da, a spus ea rapid.

Mi-am prins penisul excitat cu o mână. Sloane mi-a smuls prezervativul şi a început să-l ruleze în jos, de-a lungul erecţiei mele.

— Ce nerăbdătoare eşti, am spus cu un geamăt.

M-a apucat de baza erecţiei, strângând, şi am simţit că mi se întunecă vederea.

— Ultima dată, a repetat Sloane. Ar fi cel mai bine să terminăm odată cu povestea asta.

Aveam de gând să-i stric orice plăcere cu vreun viitor partener. Acesta era noul scop al vieţii mele.

I-am smuls bretelele subţiri ale sutienului, trăgându-i-le în jos pe umeri şi chinuindu-mă să nu le rup ţesătura delicată. Apoi, cu o mişcare rapidă, am dezgolit sânii aceia care ştiam că îmi vor bântui visele pentru totdeauna.

— Acum, Lucian. Acum! Te rog, iubitule, m-a implorat ea.

Nu m-aş fi putut opri nici dacă aş fi vrut. Pentru că acum ştiam prea bine ce mă aştepta între picioarele ei.

Mi-am îndreptat erecţia spre vaginul ei umed şi m-am înfipt în ea, dintr-o singură mişcare hotărâtă.

Ea a ţipat, iar eu am gemut.

Nu o pregătisem deloc pentru asta. Nu-i oferisem preludii şi nici alte dulci tachinări. O pătrunsesem direct. Şi acum mă ţinea într-o strânsoare atât de puternică încât îmi tăia răsuflarea.

— Respiră, iubito, i-am spus printre dinţi încleştaţi. Trebuie să te relaxezi.

Dacă nu mă asculta, urma să mă fac de râs.

Pleoapele ei s-au deschis, iar ochii ei verzi ca jadul m-au privit fix.

— Nu sta după mine, a spus ea.

Mi-am lipit buzele pe gâtul ei.

— Trebuie să te relaxezi. Fă-mi loc, Pixie.

— Urăsc faptul că mă simt atât de bine.

Aproape că m-a făcut să zâmbesc cu chinul ei de a rămâne nemişcată.

M-am retras câţiva centimetri, bucurându-mă de alunecarea umedă a cărnii ei peste penisul meu.

— O să mă urăşti şi mai mult când o să intru cu totul în tine.

Şi-a ridicat coapsele mai sus în jurul taliei mele şi m-a strâns cu putere. Gemetele ei erau ca o tortură rafinată pentru auzul meu.

— Şi eu care credeam că Lucian Rollins a luat ce şi-a dorit.

— Nu vreau să te rănesc, i-am reamintit.

— Atunci provoacă-mi plăcere, mi-a cerut ea.

Apoi s-a descleştat de pe mine şi şi-a înfipt unghiile în fesele mele.

— La naiba.

M-am împins în ea, intrând mai adânc de data asta şi prinzând-o de şolduri ca să nu se poată mişca de sub mine.

— Doamne, da.

— Mai am puţin, am spus răguşit.

— Mai mult. Până la capăt. Te rog, m-a implorat Sloane.

M-am retras aproape total şi am pătruns-o din nou, cu o mişcare puternică. Muşchii ei încordaţi s-au împotrivit invaziei mele preţ de o clipă, apoi ceva a cedat şi ultimul centimetru al erecţiei mele a alunecat înăuntru.

A simţit extazul absolut. Îmi croisem din nou drum spre rai. Mă ţinea în strânsoarea aceea strâmtă şi umedă şi era mai bine decât orice altceva experimentasem vreodată. În ciuda desfrâului de noaptea trecută, testiculele mele erau atât de pline încât mă dureau. Aveam fesele strânse. Întregul meu corp căzuse pradă dorinţei de a se mişca înlăuntrul ei.

Am reuşit să-mi deschid ochii pentru a nu rata nimic.

O ţintuisem de canapea. Picioarele ei se zvârcoleau neîncetat în jurul şoldurilor mele. Simţeam mugurii moi ai sfârcurilor ei jucându-se în părul meu de pe piept. Voiam să-i gust din nou. Voiam să-i simt din nou gustul. Voiam să

mă îngrop în ea până când dorinţa aceasta mi-ar fi trecut definitiv.

— Eşti bine? am bolborosit.

— Foarte bine. Al naibii de bine, a gemut ea.

Atât voiam să aud.

— N-ar fi trebuit să mă părăseşti, am spus şi am alunecat afară din ea, strângând din dinţi când i-am simţit muşchii aceia mici încordându-se.

Corpul ei mi se împotrivise când dorisem s-o pătrund, iar acum se lupta să mă păstreze înăuntru.

Am subliniat acuzaţia cu câteva izbituri puternice. Sânii ei plini şi rotunzi săltau de fiecare dată când pompam în ea.

— Puteam să facem asta într-un pat, am dojenit-o.

— Eşti cât se poate de bun şi pe canapea, a oftat ea.

— M-ai făcut să vin cu maşina până aici doar ca să ţi-o trag în păsărica aia dulce, am mârâit.

— Nu ţi-a cerut nimeni să consumi benzina.

Pereţii interiori ai vaginului ei au zvâcnit în jurul meu. Micuţei mele bibliotecare îi plăcea când vorbeam prostii.

Mi-am aplecat capul şi am lins un sfârc, apoi pe celălalt. Ea a tremurat sub mine şi şi-a arcuit spatele, ridicându-şi şi mai mult sânii.

M-am înfipt în ea din nou, la nesfârşit, sprijinindu-mă cu un picior în podea ca să mă echilibrez.

— Da! Mai mult. Mai tare! a strigat.

Practic, mă implora s-o sfâşii.

— Doamne, urăsc faptul că te pricepi atât de bine la asta, a gemut ea.

— Taci din gură şi ia-mi scula ca o fată cuminte ce eşti, i-am ordonat.

N-a fost nevoie de mai mult. Simţeam cum atinge orgasmul. Deja ştiam. Ştiam că nu voi uita niciodată cum mă simţeam atunci când Sloane Walton îşi dădea drumul peste erecţia mea.

Acei pereţi interiori alunecoşi şi strâmţi se încordau strâns în jurul sculei mele în timp ce pătrundeam în ea. Am văzut negru în faţa ochilor când mi-am dat drumul în vaginul ei, într-o explozie de valuri. Uram cauciucul care ne despărţea. Uram cu patimă acea ultimă barieră dintre noi, de parcă mă împiedica să ating direct acel lucru pe care-l aşteptasem toată viaţa.

Am rămas înfipt adânc în ea şi mi-am îngropat faţa în scobitura gâtului ei, cu mâna încâlcită în părul ei, şi mi-am dorit să nu ejaculez chiar dacă ea se zvârcolea sub mine.

Aceasta era ultima dată. Şi tot nu-mi era de ajuns.

— Te rog, nu-ţi da drumul încă, a gemut ea zbătându-se, folosindu-se de corpul meu pentru a-şi savura orgasmul fără ruşine.

— De ce? am întrebat-o tăios.

Aveam testiculele atât de pline, atât de încordate. Trebuia să mă eliberez.

— Vreau mai mult, a mărturisit ea.

— Să-mi bag, am şoptit.

Fruntea şi spinarea mi s-au umplut de broboane de sudoare, străduindu-mă să mă abţin. Încercam să-mi alung dorinţa de a-mi da drumul. A rămas acolo, pătrunzând-o până la capăt, în timp ce spasmele ei s-au domolit, transformându-se, în cele din urmă, în nişte strângeri delicate.

Se agăţa de mine ca şi cum aş fi fost salvarea ei. Întregul ei corp vibra datorită orgasmului.

— Vrei şi mai mult? am bolborosit.

Ochii ei s-au deschis.

— Da, a spus ea fără ezitare.

— Atunci cere frumos.

Buzele ei nerujate au zâmbit, feminin şi atotcunoscător. Muşchii ei s-au încleştat din reflex în jurul mădularului meu care zvâcnea. Da, lui Sloane Walton îi plăcea să vorbim urât în pat.

— Te rog să mă fuţi atât de tare şi de adânc încât să mă gândesc la tine şi la scula ta minunată mâine la serviciu, de fiecare dată când mă aşez pe un scaun.

Am închis ochii şi am strâns din dinţi. Îmi doream asta. Voiam să ştiu că se va gândi la mine, amintindu-şi cum o făcusem să se simtă.

M-am retras din ea şi buza ei de jos s-a răsfrânt, trimiţându-mi o durere vagă în penis.

— Hei! a protestat ea.

Dar a tăcut brusc când am tras-o pe marginea canapelei. Voiam să-i simt pielea lipită de a mea, aşa că m-am dezbrăcat de cămaşă şi i-am urcat picioarele peste umerii mei.

— O, Doamne.

A fost un scâncet care s-a transformat într-un geamăt înăbuşit când am lins-o peste locul acela ascuns şi umed. Avea gust de secrete şi adevăr şi am devenit instantaneu dependent de asta.

Coapsele îi tremurau de o parte şi de alta a urechilor mele.

— Deschide-te, i-am poruncit, tachinând-o cu vârful a două degete.

— Lucian! m-a implorat ea.

— Iubito, deschide-te pentru mine. Lasă-mă să te gust.

M-a ascultat nerăbdătoare şi acest lucru mi s-a dus direct la cap şi în erecţie. Şi-a relaxat coapsele, lăsându-şi genunchii să cadă desfăcuţi peste umerii mei.

Aparent, singurul mod în care o puteam convinge pe Sloane Walton să facă ceea ce voiam era să-i promit la nesfârşit orgasmul.

— Nu mă face să regret asta, a şoptit ea.

Îşi pusese mâinile peste ochi ca să nu-mi vadă zâmbetul diabolic când am început s-o pătrund cu degetele. Corpul ei a răspuns imediat – călcâiele înfipte în spatele meu, coapsele încordate, abdomenul plat fremătând. Sânii aceia perfecţi

şi rotunzi s-au ridicat îndrăzneţi, iar buzele ei au luat, ademenitor, forma literei O.

— Relaxează-te, am îndemnat-o, strecurându-mi degetele în locul acela umed.

Un strigăt uşor i-a scăpat de pe buze, iar picioarele au început să i se relaxeze.

Am profitat de ocazie şi m-am vârât adânc între picioarele ei. Limba mi-a trecut peste mugurul excitat al clitorisului, iar degetele mele au continuat să pompeze în păsărica aceea preţioasă a ei.

Se încordase din nou, dar nu conta, pentru că aveam tot ce doream. O dezmierdam cu gura mea, mângâind-o şi chinuind-o în timp ce-mi băgam şi scoteam degetele din miezul ei fierbinte. Se zvârcolea sub mine, cu unghiile înfipte în bicepşii mei, deşi eu încercam s-o ţin într-un loc.

Nu mă mai săturam de aroma ei. Voiam s-o gust când îşi dădea drumul. Voiam să gust din parfumul orgasmului ei.

— Dă-ţi drumul, am murmurat lipit de sexul ei cald.

A scos un scâncet şi s-a zbătut sub atingerea mea.

— Nu vreau ca asta să se termine.

Nu ştia ce spune. Nu vorbea serios, m-am gândit. Tocmai o împinsesem dincolo de punctul în care putea să mă jignească nestingherită în timp ce i-o trăgeam. Ajunseserăm amândoi prea departe.

— Ce vrei să spui? am cerut fără ca degetele mele să-şi slăbească ritmul.

— Ce se întâmplă dacă nu vreau să fie ultima dată?

O senzaţie caldă şi luminoasă mi s-a lăsat în capul pieptului.

— Atunci o să te fac să-ţi dai drumul până când ne vom sătura.

Nu ştiam dacă era o promisiune sau o ameninţare, dar vorbeam cât se poate de serios.

— Spui asta doar aşa? Râzi de mine cumva?

— Nu râd de tine. Ţi-o trag, am spus.

Mâinile ei s-au răsucit pe pernele canapelei.

— Doamne, nu mă pot împotrivi.

— Nici să nu îndrăzneşti.

Ca să fiu sigur de asta, am mai vârât un deget în locul acela strâmt şi i-am desfăcut labiile cu cealaltă mână. Limba mea i-a găsit clitorisul excitat cu precizie.

Mi-a strigat numele şi tot corpul i s-a încordat. Testiculele mi s-au tensionat şi penisul mi s-a întărit din nou. Presiunea din mine creştea până la nivelul durerii. Şi apoi şi-a dat drumul, trupul ei frumos folosindu-mi gura şi degetele pentru a-şi lua plăcerea pe care şi-o dorea. S-a dezlănţuit, iar eu i-am gustat forţa orgasmului ei.

Voiam să-mi rostească din nou numele. Voiam să aud acel geamăt în glasul ei pierdut.

Dar ea s-a înmuiat sub mine ca şi cum trupul i-ar fi fost făcut din ceară topită.

— Eşti OK? am întrebat, ridicându-mă deasupra ei.

— Nu. Niciodată nu voi mai fi OK.

— Iubito.

Am scuturat-o uşor, iar ea a deschis un ochi verde şi ghiduş şi şi-a arcuit o sprânceană.

— Acum e rândul meu.

Trebuia să-i recunosc talentul de a mă lua prin surprindere. Şi-a pus mâna pe erecţia mea înainte să mă asigur că nu era pe cale să leşine.

A fost atât de brusc încât aproape am ejaculat în palma ei.

Am prins-o de încheietura mâinii şi am simţit zvâcnirea propriului meu mădular.

— Nu, am spus.

— Mi-ai făcut sex oral de două ori. Am dreptul să ţi-o sug şi eu, a insistat ea.

— Nu, am spus din nou.

— De ce nu?

M-a strâns insinuant de penis.

Ca s-o distrag şi ca să primesc ceea ce-mi doream, am răsucit-o şi am aşezat-o în genunchi pe podea, lângă canapea.

— N-o să ai timp pentru că o să ţi-o trag, i-am spus, împingându-i capul şi umerii în jos.

Am îngenuncheat în spatele ei, i-am desfăcut picioarele şi i-am ridicat şoldurile până când scula mea a ajuns în dreptul sexul ei alunecos.

Şi cea mai mică atingere a acelui mic rai fierbinte şi îngust care mă aştepta îmi punea la mare încercare autocontrolul.

— Te rog, Lucian!

Asta era! Numele meu pe buzele ei. Implorându-mă să-i dau ceva ce numai eu puteam să-i ofer. M-am împins în faţă, strecurându-mi tot mădularul în ea dintr-o singură mişcare.

Şi-a înăbuşit strigătul în pernele canapelei. Mi-am plimbat mâinile peste şira spinării sale, peste umeri şi peste braţe, aşteptând să-şi revină.

— Ţine-te bine, iubito, i-am zis.

Am ieşit uşor şi apoi m-am sprijinit de şoldurile ei ca să mă înfig la loc în ea.

Vaginul i s-a strâns în jurul erecţiei mele când am atins acel loc secret. Doamne, cum putea fi gata să-şi dea drumul din nou? Trupul ei era un adevărat miracol. Miracolul meu.

Mi-am dus palmele în sus şi i-am cuprins sânii grei. Apoi am început din nou să mă mişc înlăuntrul ei.

Îi mângâiam sânii aceia rotunzi şi perfecţi în timp ce i-o trăgeam în păsărica ei strâmtă şi udă.

— O, Doamne, a gemut ea.

Era pe marginea orgasmului. Trebuia doar s-o ating în locul potrivit. Îmi

plăcea la nebunie să-i provoc plăcere. Să hotărăsc când şi cum. Era o senzaţie mai ameţitoare decât orice altă aventură din întreaga mea viaţă.

M-am aplecat peste ea, lăsându-mi greutatea pe spatele ei şi pătrunzând-o mai tare, mai adânc. I-am abandonat unul dintre sâni şi i-am dus mâna între picioare.

Ea s-a crispat sub mângâierea mea.

— Lucian, eu...

— Ce fată cuminte, am lăudat-o. Pentru scula mea te-ai udat atât de tare, nu-i aşa?

— Vreau să-ţi iau scula aia magică în gură, a spus ea, părând adorabil de nemulţumită.

I-am găsit clitorisul, am tras-o cu putere de sfârc şi mi-am îngropat erecţia cu totul în ea, înclinându-mi şoldurile în sus. Nu putea decât să ia ceea ce îi ofeream, iar senzaţia asta m-a copleşit total – testiculele, capul, inima.

— Dă-ţi drumul, Pix. Dă-ţi drumul peste mine cât poţi tu de tare.

— Da, Lucian. Da, a strigat ea dezlănţuindu-se.

Era ca o melodie pentru urechile mele. Şi apoi a făcut exact cum i-am spus.

De data asta, când a atins culmea plăcerii, zbătându-se cu mine în ea, nu m-am mai luptat cu dorinţa copleşitoare de a-mi da drumul. Am lăsat-o să stoarcă din mine orgasmul fără să mă împotrivesc. Am ejaculat cu sălbăticie – o explozie fierbinte pe care aş fi vrut s-o simtă în ea. Cu fiecare clipă a orgasmului meu, m-am întrebat cum m-aş fi simţit dacă nu ar fi existat bariere între noi.

— Lucian!

S-a zvârcolit lipită de mine, dându-şi iarăşi drumul, ca şi cum plăcerea mea i-ar fi declanşat-o pe a ei.

— Bravo, fetiţă, am spus golindu-mă în ea şi mi-am imaginat o viaţă în care ea era a mea şi eu eram al ei.

24. Negocieri de pace cu brânză la grătar

Sloane

— Nu te iau în braţe, să ştii, am murmurat, lipită de gâtul lui Lucian. Pur şi simplu nu-mi pot mişca braţele sau picioarele.

Eram întinsă, goală, peste trupul divin al acestui bărbat. Trecuseră prea multe ore şi prea multe orgasme şi nu-mi păsa de nimic altceva în afara penisului lui Lucian şi a plăcerii nesfârşite pe care mi-o oferea.

M-a plesnit peste fund.

— Au.

— Mie încă îmi funcţionează membrele, a spus el cu aroganţă.

Membrele, dar şi scula aceea paranormală care era încă semisculată, cu ultimul prezervativ din casa mea pe ea.

Am ridicat capul şi m-am uitat în jur.

— Ah, ce bine! Am ajuns în sfârşit sus, în dormitor.

M-a tras la loc, strângându-mă la piept, dar nu înainte de a-i citi un zâmbet sincer pe faţa lui frumoasă. Am decis că, după cele şapte orgasme pe care mi le oferise, îl puteam lăsa să trăiască acest moment.

Lucian fusese un adolescent afectuos, mi-am amintit. Se cuibărea cu mine în acelaşi pat, jucându-se cu părul meu, mângâindu-mi braţul sau spinarea. Se supunea tuturor îmbrăţişărilor şi gesturilor calde ale părinţilor mei cu un zâmbet amar. Ca şi cum ar fi tânjit după contactul fizic, dar nu voia să lase să se vadă asta la suprafaţă.

Inima mi s-a strâns pentru băiatul care ar fi meritat mult mai mult.

Mi-a mângâiat părul, lăsând şuviţele să mi se reverse pe spate, iar eu am simţit cum mi se umezesc ochii.

Panica aceea creştea din nou în mine.

Ea fusese cea care mă alungase din propria mea cameră de hotel, după patru orgasme şi mai puţin de două ore de somn. Revelaţia că încurcam prezentul fără obligaţii cu sentimentele din trecut.

Niciunul dintre noi nu mai era aceeaşi persoană ca atunci. Nu puteam permite sentimentelor mele faţă de Lucian-adolescentul să se încurce în ceea ce era în mod clar doar dorinţă fizică.

O dorinţă fizică absolut copleşitoare.

— O facem din nou? am întrebat cu nonşalanţă, sperând să nu se vadă că eram obosită şi mă durea tot corpul.

Lucian a oftat.

— Oricât m-ar durea să recunosc, Pixie, m-ai învins. O să am nevoie de o pungă de gheaţă, o găleată de ibuprofen şi patru ore de somn, dacă vrei să mai faci asta pentru ultima oară.

— Ratatule, am murmurat în gâtul lui. Eu sunt gata s-o iau de la capăt.

— Mincinoaso.

M-a tras uşor de păr până când m-am uitat la el.

— Bine. Bine. Deja mi-e iar greaţă la gândul de a face sex cu tine, l-am tachinat.

— Deci am terminat-o oficial, definitiv?

Avea din nou o expresie reţinută. Era cumva mai rău, după ce-l văzusem de atâtea ori cu garda jos, în timpul orgasmelor.

Am ridicat dintr-un umăr.

— Aşa cred. Presupun că ar trebui să te hrănesc înainte de a-ţi da papucii.

Ca la un semn, stomacul lui Lucian a început să chiorăie. Am oftat.

— Nu ştiam că vampirilor le e foame.

S-a năpustit asupra mea, iar dinţii lui mi-au atins gâtul.

— Nu te mişca, gustare umană ce eşti.

Am pufnit în râs şi i-am căzut din nou la piept. Lucian cel jucăuş era o creatură cu totul nouă pentru mine. La fel ca Edward după ce Bella îi descoperise secretul, în *Twilight*. Numai că eu nu-i descoperisem secretul lui Lucian. Doar făcusem la greu sex cu el.

Mâinile lui m-au cuprins uşor.

— Ai un râs frumos.

M-am ridicat din nou în capul oaselor, încruntată.

— OK, acum delirezi. Haide! Am nevoie de hrană şi de electroliţi, deoarece m-ai deshidratat prin vagin.

— Mă doare scula. Ca febra musculară de a doua zi după ce mergi la sală, s-a plâns el în timp ce coboram din pat.

Mi-am tras pe mine un halat de baie albastru cu margarete, în timp ce Lucian şi-a pus chiloţii. S-a încruntat la cămaşa lui. Îi lipseau câţiva nasturi şi avea o pată umedă de provenienţă îndoielnică pe mânecă.

— Stai aşa.

Am intrat împleticindu-mă în garderobă şi am găsit bluza pe care o căutam.

— Poftim, i-am spus, aruncându-i-o.

A prins-o şi a privit-o dispreţuitor.

— Al cui e ăsta? a întrebat el, ţinând în mână hanoracul cu glugă, XXL, cu însemnele universităţii Penn State.

— Acum e al meu, am spus.

— Al cui a fost?

— Al unui fost iubit. Am ieşit împreună timp de câteva luni după ce am absolvit facultatea, când lucram în Hagerstown. Era profesor de studii sociale.

— Blake.

A rostit numele ca şi cum ar fi fost o insultă. Am ridicat dintr-o sprânceană.

— Ştii, Sloane cea Nefututǎ s-ar fi luat de tine pentru că ştii numele fostului ei iubit, de acum cincisprezece ani. Dar Sloane cea Fututǎ e prea obosită şi înfometată ca să se ia la ceartă.

Mi-a aruncat hanoracul înapoi.

— Nu port asta.

— Treaba ta. E confortabil şi ţi-ar veni bine.

Lucian şi-a luat cămaşa distrusă şi şi-a vârât cu încăpăţânare braţele prin mâneci.

— Probabil că te gândeşti la el de fiecare dată când îl îmbraci.

— Cu mare drag, am zis, doar pentru a mai turna puţin gaz peste foc. Hai. Mor de foame.

Cred că eram un peisaj superb, cum ne poticneam şi şchiopătam pe scări, ca să

ajungem în bucătărie.

Miau Miau se uita urât de pe un suport de oală din mijlocul mesei. Dădea nervoasă din coadă.

— E incredibil de neigienic, a remarcat Lucian.

— Ce bine că nu ai de gând să petreci prea mult timp în această casă, pentru că fiecare suprafaţă plană a intrat probabil în contact cu fundul pisicii, am spus, mângâindu-i urechile înainte de a deschide uşa frigiderului.

— Cum se cheamă?

— O cheamă Miau Miau.

— Un nume lipsit de imaginaţie.

— Numele ei oficial este Lady Meowington, am spus, deschizând sertarul cu brânzeturi.

— Şi mai rău. Sunt îngrozit. Nu te pricepi deloc să dai nume.

— Pisicile îşi aleg singure numele. Începi cu un nume oficial, iar acesta evoluează de-a lungul anilor până când găseşti ceva la care ele chiar răspund. Lady Meowington aici de faţă răspunde doar la Miau Miau sau la *Hei, nesimţito*.

Am ridicat ochii şi l-am văzut pe Lucian urmărind mâţa care se spăla minuţios pe burtă.

Miau Miau era o blănoasă total dispreţuitoare. În schimb, partenerul meu de o noapte, în chiloţi şi cu cămaşa deschisă, cu părul ciufulit şi ochii somnoroşi, era absolut delicios. Ştiam că arată bine. Era devastator de chipeş. Dar niciodată nu mi-am permis să-l admir cu adevărat.

Şi acum, că o făcusem, simţeam nevoia unui pahar de alcool la gustarea mea de după sex.

Am ridicat două bucăţi de brânză.

— Îţi place brânza la grătar?

Lucian s-a strâmbat.

— Mănânci ca un copil.

— O să-ţi fac cea mai bună brânză la grătar pe care ai mâncat-o vreodată, iar apoi o să-ţi permit să-mi masezi picioarele în timp ce-mi ceri iertare pentru vorbele tale.

*

— Mai apăsat, servitorule, i-am ordonat.

Degetele puternice ale lui Lucian s-au înfipt şi mai adânc în talpa mea.

— Ce picioare mici ai! Cum reuşeşti să mergi cu ele?

— Eşti tare ciudat după un maraton sexual şi nişte brânză la grătar.

Am mai luat o mușcătură din sandvișul meu grozav cu brânză la grătar și pui prăjit. Farfuria lui Lucian era deja goală. Își înfulecase sandvișul pe nerăsuflate și arunca priviri pofticioase spre porția mea.

Mi-am dat ochii peste cap, am rupt-o în jumătate și i-am întins o bucată.

Mi-a lăsat piciorul la el în poală și s-a năpustit asupra sandvișului.

Stăteam în salonul vecin cu bucătăria, în fundul casei, mâncând și uitându-ne la *Night Court* în reluare. Motivasem că aici era televizorul mai mare, dar de fapt nu voiam să-l zărească vreun trecător pe Lucian Rollins prin geamurile din față și să dea alarma în tot orașul. Nu aveam niciun chef să explic cuiva această catastrofă.

În timp ce Bull îi dădea o replică mortală judecătorului Harold T. Stone, am auzit o bufnitură dramatică în spatele nostru. Mi-am întors capul pe pernă și am zărit coada stufoasă a pisicii sărind pe spătarul canapelei.

— Ce tot face? a întrebat Lucian, rotindu-și capul.

— Încearcă să te facă să te simți nedorit.

Miau Miau s-a așezat chiar în spatele lui, holbându-i-se fix în ceafă.

— Are efect.

— Nu prea îi plac oamenii, i-am explicat. Mama și cu mine suntem singurii care o pot mângâia. Doar pe tata îl lăsa s-o ia în brațe, și asta numai dacă stătea nemișcat.

— Îi simt privirea sfredelindu-mă în ceafă, s-a plâns el, mutându-se mai aproape de mine.

Coapsa lui goală se lipise relaxat de genunchiul meu, iar umărul lui apăsa liniștitor pe umărul meu. Asta făceau cuplurile. Duminică dimineața făceau sex, apoi se cuibăreau pe canapea cu *junk food* și se uitau la vechile emisiuni preferate.

Dar noi nu eram un cuplu. Eram o greșeală. O greșeală mistuitoare, sexy, care ne topea mințile.

— Ignor-o. E atât de leneșă încât nu ți-ar sări în cap doar ca să te muște și să te zgârie pe față, i-am promis veselă.

— Mă simt mult mai bine acum, a spus el sec.

Am luat farfuria goală a lui Lucian și am așezat-o pe masa din spatele meu. Miau Miau a aruncat o ultimă privire încruntată spre ceafa lui Lucian, apoi s-a dus să inspecteze firimiturile. Mulțumită că micul nostru dejun fusese ceva destul de nasol, a sărit pe podea și a plecat.

Lucian și-a pus brațul pe spătarul canapelei, în spatele meu.

Lucian Rollins se cuibărea cu mine? Oare făcuse comoție cerebrală când îl lovisem din greșeală cu capul de tăblia patului, în timp ce i-o trăgeam?

Publicul din studio a izbucnit în hohote isterice de râs când l-a văzut pe Dan Fielding flirtând cu Christine Sullivan. Era atât de normal. Atât de diferit de ceea ce făceam noi în mod obișnuit. Exact ceea ce-mi doream... cu un alt bărbat,

desigur, şi cu câţiva copii în jur. Lucian visase dintotdeauna la cu totul altceva. Nu puteam să nu mă întreb dacă toate acele lucruri pe care şi le dorise – bogăţia, puterea, talentul de a-şi zdrobi duşmanii cu o simplă mişcare din *poignet* – nu erau doar înlocuitori pentru ceea ce credea că nu va putea avea niciodată.

— Tatălui tău îi plăcea la nebunie acest episod, a meditat Lucian în timp ce eu mă înfigeam în ultima bucată de brânză la grătar.

— Aşa e, am zis, punând farfuria goală peste a lui. Acum că penisul tău mi-a invadat în mod repetat vaginul, cred că ar trebui să-mi spui de ce eşti atât de apropiat de părinţii mei. O, Doamne.

M-am aşezat mai drept.

— N-ai avut o aventură cu mama mea, nu-i aşa?

— N-am avut nicio aventură cu mama ta, a spus el sec.

— Atunci ce fel de relaţie ai cu ea?

A oftat şi a pus episodul pe pauză.

— Părinţii tăi m-au ajutat să depăşesc o perioadă dificilă din viaţa mea. Le sunt dator pentru asta.

— Deci ai un fel de sistem de contabilizare invizibil şi, după ce bifezi toate lucrurile care trebuie făcute, vei dispărea din viaţa mamei?

— Semeni foarte mult cu tatăl tău, a spus el, dar nu a sunat ca un compliment.

— În ce sens? am insistat, tânjind după orice legătură cu omul care-mi lipsea atât de mult.

— Nu renunţi niciodată. Nici chiar atunci când evident ar trebui s-o laşi baltă.

— El nu a renunţat niciodată la tine, am spus încet.

Dar eu renunţasem. Pentru că nu avusesem de ales.

— Nu mulţi oameni pe lumea asta au optimismul dezlănţuit şi delirant al lui Simon Walton.

Am suspinat lipită de umărul lat al lui Lucian. Poate că moştenisem tenacitatea tatălui meu, dar îmi lipsea gena optimismului delirant.

— A fost unic, am fost de acord.

Am tăcut mult, amândoi privind drept înainte la feţele încremenite de pe ecranul televizorului.

— Nu-mi vine să cred că Ansel a murit, am zis, în cele din urmă.

Lucian a încremenit lângă mine, de parcă tocmai apăsasem butonul care făcea să i se ridice toate zidurile de apărare şi să i se ferece poarta castelului.

Mi-am pus mâna pe coapsa lui şi l-am strâns.

— Aşteaptă. Înainte de a sări la runda finală Lucian versus Sloane, hai să încheiem un armistiţiu şi să purtăm nişte negocieri de pace.

S-a uitat la mine, pe jumătate amuzat, pe jumătate iritat.

— Ce negocieri? De ce simt femeile nevoia să vorbească despre orice subiect până la moarte?

— Dacă vrei să taci, îţi explic. Acum, nu recunosc deloc că m-am întrebat

multă vreme cum ar fi să fac sex cu tine.

A făcut o faţă de lup pofticios, iar eu am ridicat un deget.

— Nu! Încă ne refacem. Dacă sărim acum unul pe celălalt, vei face fractură de penis şi eu voi rămâne paralizată de la brâu în jos.

— Sunt dispus să-mi asum acest risc.

M-am ridicat în genunchi şi m-am întors cu faţa spre el.

— Taci odată, domnule Futăcios. Voiam să spun că, de vreme ce ne-am potolit curiozitatea cu giumbuşlucurile noastre sexuale meteorice, de ce să nu aplicăm aceeaşi formulă la toate întrebările la care ne-am dorit dintotdeauna răspunsuri?

— Nu.

M-am bosumflat.

— Nici măcar nu te-ai gândit la propunerea mea. Asta nu e negociere de pace.

— Nu te uita aşa la mine.

Simţind o victorie iminentă, m-am bosumflat şi mai tare, întristându-mă şi aşezându-mă pe genunchii lui.

— Haide, uriaşule. Am făcut ordine între noi din punct de vedere sexual şi am supravieţuit. De ce să nu aruncăm şi câteva adevăruri fără consecinţe înainte de a reveni la normal şi de a nu ne mai vorbi niciodată?

Faţa lui frumoasă, cu pomeţii înalţi şi ochii furtunoşi, nu transmitea nimic, dar penisul lui îşi făcea cunoscute sentimentele sub trupul meu.

— Să ştii că sunt capabil să-ţi trântesc o pernă peste faţă până când nu mă mai enervezi, Pix, m-a avertizat el.

— Ba nu eşti. Te rog!

Şi-a pus mâinile pe şoldurile mele şi şi-a lăsat capul pe pernă.

— Dacă spun da...

M-am legănat victorioasă în poala lui, iar el m-a strâns mai tare, încleştându-şi dinţii şi încruntându-se.

— Te porţi frumos. Am condiţiile mele.

Mi-am strecurat mâinile pe sub cămaşa lui deschisă şi le-am sprijinit de umerii săi calzi şi fermi.

— Sunt numai urechi.

— Nu eşti niciodată numai urechi. Ai planurile tale, a subliniat el.

— E, hai. Nu eşti câtuşi de puţin curios? i-am spus.

Ochii lui erau aţintiţi asupra mea, în timp ce încerca, probabil, să desluşească unde vreau să ajung.

— Mă gândeam doar că, dacă am lămurit aspectul sexual, de ce să nu clarificăm lucrurile până la capăt? Încheiem ziua de azi fără bagaje. Ca şi cum am sparge un buboi.

— O metaforă foarte atrăgătoare, a spus Lucian sec.

— Haide, l-am ademenit. Recunoaşte. Are logică.

Ştiam cum să construiesc o relaţie cu un suspect datorită cărţii *Becoming Bulletproof*, de Evy Poumpouras, fostă agent special în Serviciile Secrete. Cu vreun an în urmă, pusesem bazele unui club de lectură secret, neoficial, pentru câţiva liceeni din zonă care treceau prin vremuri grele fiind inadaptaţi şi nepopulari. Citeam multe cărţi de dezvoltare personală şi non-ficţiune despre relaţiile interpersonale şi nu mă deranja să port, la nevoie, un război psihologic.

— Nu-mi place chestia asta, a spus el.

I-am sărit triumfătoare în poală.

— Dar ştii că am dreptate. Poate că asta ar fi şansa noastră de a încheia lucrurile. Tabula rasa, uriaşule.

— Pânzele goale aşteaptă noi începuturi.

— Ăăă. Bine. Pentru noi, acesta ar fi „sfârşitul“.

— Dacă sunt de acord, a spus el, oprindu-mi mişcările din mâini, ai douăzeci de minute la dispoziţie. Apoi tu taci şi eu te dezbrac.

Am arcuit dintr-o sprânceană.

— Credeam că am terminat-o unul cu celălalt.

— Ai ceva mai bun de făcut în după-amiaza asta?

Am zâmbit.

— Nup.

— Douăzeci de minute, a repetat.

M-am dat jos din poala lui şi m-am aşezat pe braţul canapelei, luând o pernă în braţe.

— Eu prima. Cum îţi întreţii barba? Sau este doar magia unui tip de plin de bani – te trezeşti, te uiţi în oglindă şi îi porunceşti părului de pe faţa ta să stea cum vrei tu?

Expresia lui a fost una nepreţuită.

— Poţi să mă întrebi orice şi tu vrei să ştii cum îmi îngrijesc barba?

Am ridicat din umeri.

— E doar încălzirea, înainte de a atinge aspectele interesante.

— Deja regret asta.

— Ai avut vreodată sentimente faţă de Knox sau de Nash?

Întrebarea lui Lucian m-a luat prin surprindere. În mare parte ne aruncaserăm întrebări lejere, dansând fin în jurul câmpurilor minate ale trecutului nostru.

— Ăăă, da, am răspuns fără ezitare.

— Când? a întrebat el, strângându-mi mai tare picioarele aflate în braţele lui.

— Probabil atunci când am împlinit paisprezece ani şi brusc mi s-au părut sexy.

— Naomi şi Lina ştiu că poftești la bărbaţii lor?

— Da. Sunt obișnuite cu asta. Oricine se uită după nişte bărbaţi atrăgători poftește la ăştia doi.

Am râs când s-a bosumflat.

— Ei, haide. Nu rămâi tu pe dinafară. Femeile intră în uşile de sticlă holbându-se la tine.

A mârâit uşor.

— E rândul meu. De ce nu mă laşi să ţi-o sug?

Râsul lui m-a speriat.

— Sexul oral ţi se pare motiv de amuzament? l-am iscodit.

— Dimpotrivă, îl iau foarte în serios.

Zonele mele intime ştiau asta prea bine. L-am împins uşor cu piciorul.

— Dezvoltă, Lucifer.

— Îmi place să deţin controlul, a spus el ca şi cum asta m-ar fi lămurit în întregime.

— Poţi deţine control şi în timpul unei felaţii.

Privirea lui a alunecat spre gura mea.

— Nu suficient.

— În mod clar, n-ai avut parte de un sex oral ca la carte. Voi fi bucuroasă să-ţi fac o demonstraţie peste...

M-am uitat la ceasul de pe şemineu.

— Şapte minute.

— Pas.

— Strici petrecerea. Pentru că ăsta n-a fost un răspuns ca lumea, mai pun o întrebare. Ţi-ai făcut tatuaje peste toate cicatricile?

Lucian m-a privit lung. M-am întrebat dacă nu cumva mersesem prea departe.

— Da, a spus el în cele din urmă.

— De ce?

— Pentru că prefer să am pe corp semnele alese de mine.

Am dat din cap. Avea sens. Omul îşi rescrisese literalmente trecutul pe propria piele. M-a prins brusc de încheietură. A răsucit-o şi a studiat cicatricile argintii de acolo.

— Un chirurg plastician ar putea îndrepta probabil chestia asta.

Am zâmbit.

— Nu ştiu ce să zic. Cred că mă face să par mai dură. Îmi aminteşte cât de curajoasă eram odinioară.

Şi-a dres glasul şi mi-a eliberat încheietura.

— Ţi-ai cunoscut viitorul soţ? a întrebat el, schimbând subiectul.

Am închis ochii.

— În mod oficial, am avut cea mai mişto întâlnire de când am început această căutare.

— Şi? m-a întrebat el.

— Nu înseamnă mare lucru, comparativ cu celelalte experienţe catastrofale. Un tip de treabă. Vrea copii. Zero scântei. Aproape că am adormit cu nasul în supă în timp ce el vorbea despre liga de fotbal pe calculator din sezonul trecut.

Dar poate că asta e căsătoria! Un parteneriat fără pasiune, bazat pe ceea ce poţi construi alături de cineva.

— Asta crezi că trăiesc prietenii noştri? Parteneriate fără scântei? a întrebat Lucian, zâmbind vag.

Am oftat.

— Nu. Ei au îmblânzit unicornul.

I-am ignorat expresia plată şi am continuat:

— Ştii tu, ei au găsit dragostea care te consumă, care spune: „Nu eram bun de nimic până nu te-am întâlnit pe tine, vreau să-ţi transform toate visurile în realitate“. Genul de iubire care apare o dată în viaţă, care te face total dependent de celălalt.

— Şi tu vrei unicornul? a ghicit Lucian.

— Cine nu vrea? Persoanele de faţă se exclud, desigur.

— Desigur.

— Da, vreau unicornul, am recunoscut.

— Atunci îl vei avea.

Am ridicat privirea spre el, dar nu părea să facă mişto de mine.

— Aşa crezi?

Şi-a dat ochii peste cap.

— Sloane, când nu ai obţinut tu vreodată ceva pentru care ai depus efort?

Avea dreptate. În afara stării de sănătate a tatălui meu, tot ceea ce mi-am propus a ajuns, în cele din urmă, să se concretizeze. Oare puteam pur şi simplu să-l aduc în viaţa mea pe bărbatul perfect?

— Mulţumesc, am zis. Spune-mi unul dintre lucrurile pentru care mama ţi-a mulţumit la înmormântare.

El a tăcut.

— Conform regulilor jocului, nu am voie să-ţi reproşez nimic şi nici să ţi-o arunc în faţă cu altă ocazie, i-am reamintit.

Mi-a ridicat piciorul şi şi-a pus degetul divin în talpa mea.

— OK. I-am ajutat să-şi găsească apartamentul.

Bărbatul acesta ascundea informaţii preţioase.

— Drăguţ din partea ta. Dar, dacă e să fim sinceri, mama îţi mulţumea mai degrabă că salvaseşi viaţa cuiva important, nu pentru că îi trimiseseşi cândva o listă de proprietăţi imobiliare.

A mormăit ceva ce suna ciudat de asemănător cu „pacoste insistentă ce eşti“.

— Hai, uriaşule. Buboiul ăsta nu se va sparge de unul singur.

— Eşti tare enervantă, s-a plâns el.

— O, Doamne. Spune-mi odată, am zis nerăbdătoare.

— OK. Eu li l-am cumpărat.

Am clipit.

— Ce ai cumpărat?

— Dacă vrei să mă faci să vorbesc, cel puţin poţi să te prefaci că mă asculţi. Am cumpărat apartamentul pentru părinţii tăi.

Cu asta mi-a închis gura.

— Încetează, a spus el, tragându-mă de glezne, mai aproape de el.

— Ce să încetez? am bâiguit.

— Încetează să dai tot felul de înţelesuri actelor mele. Nu a fost nimic eroic, nu a fost grijă. Am vrut doar să echilibrez lucrurile.

— Rahat pe băţ, Lucian. Ce fel de lucruri cer în compensaţie o tranzacţie imobiliară foarte scumpă?

— Sloane, părinţii tăi m-au trimis la facultate şi mi-au mobilat primul meu apartament. M-au ajutat să-mi găsesc o slujbă. M-au hrănit atunci când mi-a fost foame. Au supravegheat-o de la distanţă pe mama până când s-a mutat. M-au scos în oraş de ziua mea în fiecare an de când am împlinit 18 ani. Au venit la festivitatea de absolvire a facultăţii, s-au ridicat în picioare şi m-au aplaudat când am urcat pe scenă. M-au invitat să fac parte din familia lor când eu nu mai aveam aşa ceva.

Începuseră să mă usture ochii şi să se umezească. Fusese un cadou imens – un apartament la doar două străzi de oncologul tatei. Lucian le făcuse acel dar.

— A fost foarte generos din partea ta, am şoptit.

Asta nu mă ajuta deloc. Dacă voiam să-l uit pe acest bărbat, trebuia să mă concentrez pe latura lui întunecată şi încăpăţânată, nu pe inima lui de aur, ascunsă şi microscopică.

— Nu te emoţiona pentru asta, m-a avertizat el.

— Nu mă emoţionez, am spus, chiar dacă vocea mi se frângea.

— Ar fi trebuit să te sufoc cu perna aia.

— Mulţumesc, am spus.

— Pentru ce? Că nu te-am omorât?

Am clătinat din cap şi apoi am făcut ceva ce niciunul dintre noi nu ar fi prevăzut că se poate întâmpla cu douăzeci şi patru de ore în urmă.

L-am îmbrăţişat.

L-am cuprins cu braţele, mi-am lipit faţa de gâtul lui şi l-am strâns la piept.

— Îţi mulţumesc pentru ceea ce ai făcut pentru părinţii mei.

A încercat să se desprindă, dar am refuzat să-i dau drumul.

În cele din urmă, a încetat să se mai împotrivească şi m-a bătut stânjenit pe spate.

— Îmi place mai mult când mă urăşti.

— Şi mie.

M-a tras de părul prins în coadă până când m-am uitat în ochii lui.

— Spune-mi adevărul. N-ai fi dorit, într-un fel, să fi obţinut acea bursă şi să fi intrat la medicină sportivă? Viaţa asta a ta de-acum e un fel de premiu de consolare?

A făcut un gest în jur. Derutată, m-am ridicat în capul oaselor.

— Asta crezi?

— Visai la mai mult de-atât, Sloane.

— Lucian, eram adolescentă. Voiam să mă mărit cu Jerome Bettis de la Pittsburgh Steelers.

— Doar pentru că erau nişte visuri de adolescentă nu înseamnă că nu erau reale, a spus el încet, ferindu-şi privirea.

M-am întrebat la ce visase Lucian în adolescenţă, înainte de a fi forţat să devină capul familiei.

— Viaţa asta e mai bună decât oricare alta pe care mi-aş fi plănuit-o la şaisprezece ani. Sau la douăzeci. La naiba, chiar şi la treizeci. Ador oraşul ăsta, casa asta. Îmi place să fiu aproape de sora şi de nepoata mea. Tot timpul pe care l-am petrecut cu tatăl meu şi pe care nu l-aş fi avut dacă m-aş fi mutat în cealaltă parte a ţării, în căutarea unei cariere absurde. Acel timp e nepreţuit. Aş fi ratat atât de multe lucruri. N-aş fi avut biblioteca. Nu le-aş fi cunoscut pe Naomi şi Lina. Deci nu. Nu regret nicio secundă că planurile mele de adolescentă s-au destrămat.

— Chiar dacă nu ai tot ce-ţi doreşti? a insistat el. Un soţ. Copii.

— Încă. Nu-i am încă. Mi-am construit o viaţă bazată pe tot ceea ce mi-am dorit şi am obţinut pe rând tot ceea ce am vrut. Asta înseamnă că e un puzzle aproape complet, în care piesele care lipsesc, partenerul de viaţă, o familie, de-abia aşteaptă să se aşeze.

A expirat prelung, dar deloc asemănător cu obişnuitele lui oftaturi exasperate. Mai degrabă ca şi cum ar fi eliberat o povară pe care o purta de prea mult timp pe suflet.

— Cum a fost? am întrebat.

— Ce să fie?

— Săptămâna în care Wylie te-a ţinut închis.

Tăcerea era apăsătoare. Ca şi cum o pătură rece şi umedă care se pusese peste amândoi, sufocându-ne cu greutatea ei.

M-am aplecat spre el şi mi-am sprijinit faţa de pieptul lui, ascultându-i bătăile egale ale inimii.

După un minut, şi-a aşezat mâinile pe spatele meu, mângâindu-mă încet.

— Au fost cele mai nasoale şase zile din viaţa mea.

I-am sorbit durerea, am acceptat-o. Eu îi făcusem asta. Îl aruncasem în volbura celor mai urâte clipe din existenţa lui.

— În ce fel? am întrebat încet.

— Rămăsese singur cu ea. Nu mai avea cine s-o protejeze. Ofiţerul Winslow ştia sau cel puţin bănuia şi trecea pe lângă casa noastră de câteva ori pe tură. Ştiu că şi părinţii tăi îi supravegheau. Dar sunt multe nenorociri care se pot comite în spatele uşilor închise.

Am înghiţit în jurul nodului din gât.

— Ştiam că era doar o chestiune de timp până va ajunge într-o celulă vecină cu a mea, a continuat el. Nu conta cât de prieten era cu poliţiştii. Nici măcar Ogden nu l-ar fi ajutat să muşamalizeze o crimă. Dar ştiam că viaţa mea se terminase. Am împlinit optsprezece ani în arest şi ştiam că gratiile şi paturile acelea erau viitorul meu. Trebuia să devin genul de om care supravieţuieşte într-o cuşcă.

O lacrimă şi-a croit drum pe obrazul meu.

— Siguranţa mea, viaţa mea se aflau la mila tuturor acelor poliţai. Nici măcar nu eram om pentru unii dintre ei.

Îmi pare rău. Cuvintele erau acolo, în gâtlejul meu, pe limba mea, implorându-mă să le rostesc. Dar nu vor fi niciodată suficiente, pentru niciunul dintre noi. Şi nu ştiam dacă asta însemna că nu meritau să fie spuse.

— Ce e acest bâzâit neîncetat? a întrebat Lucian.

Îşi lăsase amintirile în urmă, în timp ce eu eram încă pierdută în ele.

— O, Doamne. E telefonul meu. Nu m-am mai uitat la el de când ai apărut şi ţi-ai fluturat scula în faţa mea.

Am sărit de pe canapea şi am alergat spre bucătărie, unde mi-am găsit telefonul cu faţa în jos, lângă dosarele lui Mary Louise.

— Douăzeci şi patru de mesaje şi două apeluri pierdute?

Lucian a apărut în prag, total debusolat.

— E vreo urgenţă?

— Nu-mi dau seama încă, am spus, derulând până la începutul mesajelor.

Naomi: Stefan Liao, chiar te-ai speriat când i-ai spus lui Jeremiah că vrei un viitor alături de el şi ai fugit înapoi la New York dis-de-dimineaţă, inventând o scuză profesională?

Stef: În primul rând, o şedinţă a consiliului de administraţie nu este o scuză profesională inventată. În al doilea rând, da. Aşa, am făcut-o.

Lina: Oau, Stef. Nu te-am crezut niciodată un laş.

Stef: Scuzaţi-mă, doamnă „Petele de pe rochia de mireasă“!

Lina: Poate că eu transpir la subraţ, dar măcar eu sunt în continuare în KNOCKEMOUT cu bărbatul pe care-l iubesc!

Naomi: În mod normal, mă feresc de conflicte şi pledez pentru pace, însă în acest caz consider că e important să-ţi prezint un studiu de caz relevant: Knox Morgan.

Stef: Eu nu sunt Knox Morgan. Tocmai am nişte afaceri de rezolvat, aşa că mă ocup de ele.

Lina: Ai uitat să pui ghilimele la cuvântul „afaceri“.

— Nicio urgenţă. L-au prins pe Stef că se pregătea să facă un gest măreţ şi apoi

a intrat în panică şi a fugit din oraş, l-am anunţat.

— Ce gest măreţ? a întrebat Lucian, deschizând un dulap şi luându-şi un pahar.

— Vrea să se mute aici, cu iubitul lui cel sexy, dar se teme să recunoască asta în faţa lui Jeremiah, am spus, continuând să citesc în timp ce Lucian îşi turna nişte apă.

Stef: Unde e Sloane? Întotdeauna e mai amuzant când vă luaţi de ea, nu de mine.

Naomi: Sloane!

Lina: Hei, Sloane!

Stef: Doar nu crezi că s-a dus la o altă întâlnire fără să ne spună şi a fost ucisă, nu?

Lina: Ei bine, acum asta cred. Nu răspunde la telefon. Sunt îngrijorată.

Lina: Poate că e la duş?

Stef: Poate că e la duş cu cineva.

Naomi: Nu face duş o oră jumătate.

Stef: Nu singură, cel puţin.

Lina: Probabil lucrează şi şi-a uitat telefonul în birou.

Naomi: Îmi amintesc clar că a spus că e liberă azi. Chloe i-a spus lui Waylay că Sloane a avut planuri aseară, dar nimeni nu pare să ştie ce planuri. Să sperăm că face sex.

Lina: Nu mai ştiu nimic de ea de aseară, de la 19:13. Nimeni nu şi-o trage atât de mult.

Am zâmbit citind mesajul Linei. Am întors ecranul ca să-l vadă şi Lucian.

— Ei bine, asta nu e adevărat, am spus arogantă.

— Ar fi bine să le spui asta prietenilor tăi, a spus el, arătând spre următorul mesaj.

Naomi: Poate ar trebui să mergem la ea acasă?

— Vai de mine, am zis.

Lina: Nash şi cu mine suntem dezbrăcaţi, dar ne-am putea îmbrăca în aproximativ zece minute. Încearcă s-o mai suni o dată şi ne pregătim.

— Rahat, am murmurat, tastând repede:

Eu: Nu e nevoie de nicio verificare. Sunt vie şi nevătămată. Doar că sunt ocupată!

— Vor vrea să ştie cu ce eşti ocupată, a punctat Lucian, trecându-şi mâna peste coada mea.

— La naiba.

Avea dreptate.

— O să le spun că fac curăţenie.

— Naomi o să apară aici cu un camion plin de produse de curăţenie în cinci minute, a prezis el. Alege ceva neplăcut.

— Atunci le voi spune adevărul. Vor fi îngroziţi, am glumit.

M-a tras de păr.

— Preferi să-ţi petreci după-amiaza interogată de prietenii tăi sau să mă laşi să ţi-o trag?

Eu: Îmi curăţ fosa septică! Aburii sunt atât de puternici! Vrea cineva să vină pe la mine diseară să jucăm ceva?

25. Nu-mi fac niciun peeling chimic la penis

Lucian

Era o zi de luni excepţional de cenuşie. Aerul rece al lunii februarie era tăios ca o lamă când îl trăgeam în plămâni. Mă simţeam treaz, viu, gata să întâmpin săptămâna şi să-mi distrug duşmanii.

— Bună dimineaţa, domnule, m-a salutat şoferul meu.

— Bună dimineaţa, Hank, am spus, luând loc pe bancheta din spate a SUV-ului. Cum ţi-a fost weekendul?

A clipit confuz.

— Ăăă, a fost OK, domnule. Totul e-n regulă?

— Totul e excelent.

— Asta e... nemaipomenit.

A închis uşa îngrijorat. Mi-am scos telefonul şi i-am scris un mesaj lui Sloane.

Eu: Bună dimineaţa.

M-am încruntat la cuvintele pe care le scrisesem. Păreau plate şi lipsite de înţeles, având în vedere acrobaţiile sexuale pe care le făcuserăm împreună tot weekendul.

Eu: Bună dimineaţa, frumoaso.

Nu, categoric nu. Asta mă făcea să semăn cu unul dintre fraţii Morgan îndrăgostit. Am şters imediat mesajul.

Care era salutul potrivit de luni dimineaţa pentru bibliotecara care mi-o trăsese până la epuizare în mod repetat?

Eu: Mă doare scula.

Sloane: Bună dimineaţa şi ţie. Cred că mi-ai luxat vaginul cu prea multe orgasme.

Eu: Există vreun fel de balsam sau un tratament de refacere cu laser pentru astfel de situaţii?

Sloane: Repetă după mine. „Nu-mi voi face peeling chimic la penis.“

Eu: Aseară aveam doi cârcei la gambe.

Sloane: Bietul de tine. Bea nişte zeamă de varză şi apoi spune-mi cum ar trebui să nu mă gândesc la futaiul nostru turbat de fiecare dată când mă aşez pe un scaun.

Eu: Dacă eu sunt bântuit de alegerile noastre proaste, trebuie să fii şi tu.

Sloane: Noroc că ne-am maturizat şi nu vom mai repeta greşeala. Zonele noastre intime au nevoie de timp ca să se vindece.

Eu: Mă bucur că ne-am scos ideea asta din cap. Nici măcar nu m-am gândit la tine dezbrăcată în ultimele patru secunde.

Sloane: Opreşte-te, te rog. Trebuie să ţin şedinţa de azi fără să mă gândesc la măciuca ta.

Se va gândi la mine toată ziua, am decis cu o satisfacţie masculină, în timp ce mi-am vârât telefonul în buzunar. Excelent. Nu că eu m-aş fi gândit vreo clipă la ea, bineînţeles.

— Ce-ai păţit? m-a întrebat Petula în secunda în care am ieşit din lift.

— Ce să păţesc?

— Pari vesel. Ai mai destituit vreun senator?

— Am avut un weekend plăcut, am spus cu toată demnitatea de care eram capabil.

Petula mi-a enumerat întâlnirile de dimineaţă, aruncându-mi priviri bănuitoare.

— Ce-i cu mutra asta? a întrebat Lina, ieşind din bucătărie.

Mi-am dat seama că, pentru prima dată, nu eram prima persoană care ajunsese la birou. De fapt, jumătate dintre angajaţi erau deja aici, pregătindu-se pentru ziua de lucru. Probabil că dormisem mai mult decât credeam, mulţumită Celei Al Cărei Nume Nu Trebuia Rostit.

— Mulţumesc, Petula. Preiau eu de-aici, am spus, ca să plece.

— Dacă face febră, anunţă-mă, i-a spus Petula Linei. Am o echipă medicală pregătită.

— Nu e nimic în neregulă cu mutra mea, mi-am asigurat cea mai nouă angajată.

— Gura ţi se luptă cu încruntarea ta naturală. Aproape că zâmbeşti, a observat ea.

Nolan a apărut în spatele ei, cu o ceaşcă de cafea şi un teanc de dosare.

— Uau. Cineva a făcut sex, a spus el, aruncând o privire la faţa mea.

— Nu mă face să te trimit la cursul de hărţuire sexuală de la Resurse Umane. Durează şase săptămâni, l-am avertizat, trimiţându-i un mesaj cu consecinţele nefaste pe care le-ar fi suportat dacă îndrăznea să menţioneze numele lui Sloane în faţa Linei.

— Nici măcar nu te-a ameninţat că te concediază, a şoptit Lina. E oficial. Lucian Rollins a fost răpit de extratereştri.

— Extratereştri care au făcut mult sex cu el. Iniţiaţi Protocolul D, oameni buni, a strigat Nolan.

Angajaţii din apropierea noastră au zâmbit.

— Sunteţi amândoi concediaţi, am decis.

— Cred că ar fi bine să aştepţi până când te pun la curent cu problema pe care am discutat-o sâmbătă seara, a spus Nolan, făcând semn cu capul spre biroul său.

— Te priveşte şi pe tine, i-am zis Linei.

Împreună, am intrat în biroul lui Nolan. Acesta a închis uşa şi a aruncat dosarele pe birou. Lina a luat loc şi şi-a încrucişat picioarele. Eu nu m-am aşezat.

— L-am luat pe Travers de la verificările asupra lui Rugulio şi l-am trimis în acest weekend să-i cerceteze familia lui Felix Metzer.

— Şi? am întrebat eu.

— Mi-a confirmat că Tate Dilton a apărut, într-adevăr, la grătarul familiei Metzer. Trei membri ai familiei l-au identificat după ce Travers le-a arătat câteva fotografii cu idiotul ăla mustăcios şi mort.

Lina a sărit în picioare.

— Tate Dilton. Nenorocitul care a încercat să-mi ucidă logodnicul?

— În persoană, a spus Nolan.

— Se pare că avea legătură cu omul pe care Anthony Hugo l-a însărcinat să facă lista cu forţele de ordine şi cu informatorii, am explicat.

— Şi numele lui Nash e pe acea listă? a întrebat Lina.

Furia ei era o explozie controlată, de gheaţă.

— Aşa se pare, a spus Nolan.

— Dar de ce naiba l-ar fi trecut pe Nash pe listă, ca tot el să încerce să-l elimine? a zis ea. De ce n-a apăsat pur şi simplu pe trăgaci, lăsând lista la o parte?

Nolan s-a uitat la mine.

— Din câte ne putem da seama, Dilton era un tăntălău.

— Ei bine, asta e adevărat, a spus Lina.

— Îl voia pe Nash scos din peisaj, dar nu avea tupeu să apese el însuşi pe trăgaci, până când Duncan nu i-a oferit bani. Putea juca în ambele tabere, făcând mici servicii pentru Anthony, pe de o parte, şi pentru Duncan, pe de altă parte. Infractorii tâmpiţi nu au loialităţi, a explicat Nolan.

— Se pare că toate se leagă perfect, am spus eu. Dilton a pus numele lui Nash pe listă. Dilton a apăsat de două ori pe trăgaci. Şi tot Dilton a sfârşit mort.

Ochii Linei s-au îngustat.

— Mi-aş fi dorit ca nemernicul ăla să nu fie mort, ca să-i pot trage un genunchi în coaie şi să-i epilez mustaţa.

— Şi tu, şi eu, şi şeful, a aprobat Nolan.

— Îi spun lui Nash, ne-a anunţat Lina. Confidenţialitate sau nu, merită să ştie.

— Mă gândeam că asta vei face.

Era un detaliu în favoarea mea, din moment ce astfel ea trebuia să-l asculte cum se va plânge de faptul că civilii îşi bagă nasul în investigaţiile poliţiei, şi nu eu.

Lina a oftat.

— Mulţumesc că m-ai pus la curent.

— Bine ai venit în echipă, a spus Nolan.

— Apropo de muncă, a zis Lina. Morganstern Credit Corporation tocmai a fost informată că va fi dată în judecată pentru practici dubioase de recuperare a datoriilor. Avocata ţi-a transmis mulţumiri. Crede că s-ar putea transforma într-un proces colectiv.

— Bravo, am spus, verificându-mi mesajele din telefon.

— Ştii, lumea asta e tare mică, a cugetat ea. Sloane a ieşit cu un tip de la Morganstern care a încercat s-o tragă în piept înscenându-şi propria moarte.

— Nu mai spune! a făcut Nolan, privindu-mă fix.

— Am terminat aici? am întrebat.

— Trebuie să sun un anume şef de poliţie morocănos, a spus Lina.

Şi-a scos telefonul din buzunarul sacoului înainte de a ajunge în hol.

— Deci nu vreau să fiu eu tipul acela nasol, dar acum că ştim cine l-a pus pe Nash pe acea listă, mai avem de gând să ajutăm FBI-ul cu cazul împotriva lui Hugo? a întrebat Nolan.

Mi-am băgat mâinile în buzunare.

— Nu Duncan şi-a pus oamenii s-o urmărească pe Holly. A fost chiar Anthony, personal.

— Voi prioritiza acţiunea de distrugere a acestui nenorocit, a zis Nolan, amabil.

— Ce surpriză îi faci soţiei tale de Ziua Îndrăgostiţilor? l-am întrebat brusc.

Faţa lui Nolan s-a luminat.

— Callie a lucrat mult în ultima vreme, aşa că am chemat doi specialişti care vor veni la noi acasă ca să ne facă un masaj la patru mâini în faţa şemineului. Apoi voi comanda pizza ei preferată şi ne vom instala pe canapea, uitându-ne la comedii romantice şi bând cocktailuri. Apoi vom trece la partea zburdalnică a sărbătorii.

— Bărbaţii n-ar trebui să folosească acest cuvânt, „zburdalnic“.

— Dar tu? Ai planuri mari pentru marele Valentin?

— De ce mă mai obosesc să vorbesc cu tine?

Nolan a zâmbit.

— Pentru că mă iubeşti în secret şi mă găseşti plin de şarm. Deci, tu şi Sloane?

Uram cât de mult îmi doream să-i fie rostit numele în faţa mea.

— Ce-i cu Sloane?

— Ai intrat în birou de ziceai că armăsarul tău a câştigat marele premiu. Acum stai în biroul meu de bunăvoie şi faci conversaţie. Cineva ţi-a intrat pe sub pielea aia tăbăcită. Pariez pe Blondie.

— Ca întotdeauna, regret că vorbesc cu tine, am spus, îndreptându-mă spre uşă.

— Bine. Dar dacă ai nevoie de sfaturi romantice, ştii unde să mă găseşti, a strigat după mine.

I-am arătat degetul mijlociu, ieşind.

Nash: Lina mă anunţă că împăratul malefic se plimbă prin birou de zici că tocmai a făcut sex.

Knox: Sper că asta nu ţi-a mai furat ceasul şi halatul.

Lucian: Trebuie să fiu foarte concentrat dacă vreau să-mi conduc ca lumea imperiul malefic. Nu am timp pentru bârfele voastre femeieşti. Mai ales că acum trebuie s-o concediez pe Lina.

Knox: Clar a făcut sex.

Nash: Anunţă-mă dacă trebuie să raportezi un jaf.

Knox: Stai aşa. N-ai fost în Knockemout în weekendul ăsta? Neecey a spus că ai comandat o pizza duminică.

Nash: Nu-mi spune că ai cedat în cele din urmă avansurilor doamnei Tweedy.

Lucian: Ce facem sau nu facem eu şi dna Tweedy nu e treaba ta.

Nash: Te implor. Te rog să nu ameţeşti o biată femeie inocentă din Knockemout, ca să nu înceapă să te urmărească. Nu am puterea să mă ocup de asta.

Sloane: Trei clienţi mi-au spus că radiez. A trebuit să încep să le spun oamenilor că am găsit un nou fond de ten ca să nu afle că e de la orgasme. Cum îţi merge ziua? Ai distrus deja economiile unor ţări mici?

Eu: Petula are o echipă medicală după colţ doar pentru că am zâmbit. Lina vrea să ştie de ce nu mă încrunt suficient. Iar Nolan crede că-l iubesc în secret. Urăsc toate astea.

Sloane: Partea bună e că penisul tău va avea timp să se vindece, din moment ce nu-l vei mai vârî în mine prea curând.

Eu: Doar ca să fie clar pentru documentele oficiale pe care le întocmeşte avocatul meu, nu mai facem sex, corect?

Sloane: Cred că s-a discutat despre asta undeva între două orgasme şi sforăitul tău când am aţipit pe canapea.

Eu: Aia a fost comă, nu aţipit. Deci am terminat-o. Hai să nu mai vorbim niciodată. Tu poţi să te concentrezi pe găsirea domnului Perfect pentru a-ţi construi familia ta gigantică şi indisciplinată, iar eu sunt liber să-mi continui jafurile capitaliste.

Sloane: Da. Distracţie plăcută cu jafurile!

Eu: Distracţie plăcută cu găsirea unui soţ care să nu te dezamăgească îngrozitor la pat.

Sloane: O să mă documentez îndelung, exhaustiv, în pielea goală.

Eu: Eşti sigură că vei rezista? Poate c-ar trebui să iei în considerare un program de pregătire fizică pentru a-ţi îmbunătăţi rezistenţa cardiovasculară.

Sloane: Te oferi să mă antrenezi din punct de vedere sexual?

Eu: Te gândeşti la o astfel de ofertă?

Sloane: Cum rămâne cu documentele oficiale pe care le întocmeşte avocatul tău? Nu mi-ar plăcea să arunci toţi banii ăia pe fereastră făcând din nou sex cu mine.

Eu: Pot să postdatez contractul. Ce faci vineri?

Sloane: Vineri, adică de Ziua Îndrăgostiţilor?

Eu: Vineri, adică vineri.

Sloane: Sunt gazda unui eveniment sexy cu o autoare de romane erotice, doar pentru adulţi, la bibliotecă.

Eu: Şi după?

Sloane: Cred că după mă voi antrena cu penisul tău uriaş.

Eu: În numele ştiinţei.

Emry: Sacha a acceptat invitaţia la simfonie.

Eu: Felicitări. Eşti aproape de a pune capăt burlăciei.

Emry: Nu mai ştiu cum se desfăşoară întâlnirile romantice în ziua de azi. Să-i duc flori sau vin? Corsajele mai sunt la modă? Dacă-mi trimite vreun mesaj, să-i răspund cu un emoji sau un gif? Cât de mult păr mai poate avea un bărbat pe corp?

Consultanţii de imagine de pe ecranul proiectorului mă călcau pe nervi cu

incapacitatea lor de a găsi cea mai bună modalitate de a o susţine pe Sheila Chandra în presa naţională. Eram pe punctul de a le spune acest lucru când Petula mi-a făcut semn de la uşă.

I-am zis lui Nolan să se ocupe el mai departe de această şedinţă.

— Deci, oameni buni. Nu încercăm s-o transformăm într-o persoană complet diferită şi s-o îndepărtăm de cei care o sprijină deja, a început el, mai politicos decât aş fi făcut-o eu.

— Grace, de la securitate, vrea să discute în particular cu tine, mi-a spus Petula când am ajuns pe hol.

Ăsta nu era niciodată un semn bun. Cu excepţia momentului în care Grace mi-a spus că era însărcinată şi că avea gemeni. Când am intrat în birou, mi-a fost de-ajuns o singură privire la chipul şefei securităţii şi mi-am dat seama că nu avea nicio legătură cu concediul maternal.

Grace purta un costum negru şi bocanci. Faţa ei superbă era încruntată. Avea părul negru strâns într-un coc elegant, care făcea parte din ţinuta ei înainte de a o transfera de la Secret Service.

— Avem o problemă, a anunţat ea fără introducere.

Petula a închis uşa şi ne-a lăsat singuri.

— Ce s-a întâmplat?

— La verificarea săptămânală, v-am găsit un dispozitiv de urmărire pe unul dintre vehicule.

— Pe care dintre ele? am întrebat, conştient că o astfel de întrebare de „bogătaş“ ar face-o pe Sloane să-şi dea ochii peste cap, exasperată.

— Pe Escalade. Am pus echipa să vă cerceteze şi maşinile personale, dar toate erau în regulă.

Am răsuflat uşurat. La Knockemout fusesem cu Range Roverul. Altfel, l-aş fi condus pe Hugo direct la uşa lui Sloane.

— L-ai scos? am întrebat-o sec.

Grace a surâs.

— Nu încă. M-am gândit că poate vreţi să vă bateţi puţin joc de Hugo şi de oamenii lui, domnule. Echipa mea verifică toate vehiculele din garaj ale angajaţilor, chiar în acest moment. După ce terminăm, vă vom cerceta casa şi birourile, ca să vedem dacă există microfoane.

— OK. Sporeşte măsurile de securitate aici, la birou, până când mă gândesc cum pot folosi chestia asta împotriva lui Hugo.

26. Vânătoare de comori la bibliotecă

Am icnit slab în timp ce plimbam căruciorul prin secţiunea de referinţe, scoţând nu mai ştiu ce volum de pe raft. Mă durea tot corpul. Omul ăsta îmi abătea atenţia de la ziua mea de luni. Şi prin „omul ăsta“ voiam să spun Lucian Rollins. Duşmanul meu de moarte. Bărbatul care mi-o trăsese până la epuizare, care-mi promisese că nu mă va suna niciodată şi care apoi îmi dăduse întâlnire de Ziua Îndrăgostiţilor.

Am strecurat o bancnotă de un dolar în interiorul copertei şi am pus cartea înapoi.

Era oficial. Îmi pierdeam minţile. Acesta era motivul pentru care-mi abandonasem lista de lucruri pe care trebuia să le fac ca să-l ajut pe Jamal să se pregătească pentru evenimentul literar lunar pentru copii – Vânătoarea de Comori în Bibliotecă. Trebuia să las telefonul deoparte ca să nu mă tot uit dacă bărbatul pe care-l uram din tot sufletul îmi trimisese vreun mesaj.

— Aici erai!

Naomi a apărut dintre rafturi cu câte o cafea în fiecare mână. Mi-am dus mâna la inimă.

— Dumnezeule, femeie. Nu te mai furişa în halul ăsta.

— Îmi pare rău. Te-aş fi chemat, dar gemenele Şşşşş m-au făcut deja să tac de două ori în această dimineaţă.

Gemenele Şşşşş erau nişte bătrâne văduve, care-şi petreceau fiecare dimineaţă de luni la primul etaj al bibliotecii, dezlegând rebusuri şi verificând comportamentul tuturor clienţilor şi angajaţilor.

M-am cutremurat.

— Săptămâna trecută m-au certat că am foşnit prea tare când am dat pagina.

— Ce bine că mergem într-una dintre sălile de conferinţe de la etaj, pentru că avocata e aici.

— A venit mai devreme, am spus, uitându-mă la ceas.

— Ştiu. Deja îmi place de ea, a zis Naomi, luând o gură de cafea.

— Amândouă sunt ale tale? am întrebat.

— Ei bine, nu voiam să fie, dar am băut un cappuccino întreg până te-am găsit, aşa că, din păcate, trebuie să-ţi faci rost de propria cafeină.

Fran Vereen era înaltă, masivă, la vreo 60 de ani. Avea părul blond tuns până la umeri, pantaloni negri, pantofi verde fosforescent cu tocuri şi sacou de piele roz-pal cu lăcrămioare. Şi mie îmi plăcea de ea.

— Vă mulţumesc că aţi învins traficul pentru a ne face o vizită, am spus, întinzându-i mâna.

— E plăcut să ieşi din când în când din oraş şi să joci *Death Race* în nordul

Virginiei, a spus ea. Începem?

Zece minute mai târziu, Naomi şi cu mine ne uitam şocate una la alta. Fran nu era o avocată obişnuită. Era genul de persoană pe care o suni când te trezeşti lângă un cadavru. Lucian mi-o dăduse pe cea mai bună dintre cei mai buni. Şi pe cea mai scumpă dintre cei mai scumpi.

— Deci vrei să spui că ar trebui să fim pregătiţi mental pentru o luptă foarte costisitoare şi îndelungată, am repetat.

— După cum spuneam, lucrurile devin teribil de dificile când o persoană e deja încarcerată. Există puţine motive pentru ca o instanţă să redeschidă un caz în care a investit deja timp şi pe care l-a câştigat. Dar avem câteva opţiuni.

Ameţisem.

— Bine. Dă-mi voie să recapitulez, am spus, trecându-mi în revistă notiţele. Un recurs înseamnă că duci cazul la Curtea de Apel şi reiei argumentaţia. O comutare a pedepsei ar putea veni din partea guvernatorului şi i-ar scurta pedeapsa lui Mary Louise, dar tot ar rămâne în închisoare. Dar sistemul judiciar din Virginia este destul de încrezător în forţele sale, iar aceasta e o pantă alunecoasă. Ceea ce înseamnă că o graţiere completă – tot de la guvernator – e o misiune şi mai complicată. Ca lucrurile să stea şi mai prost, statul a abolit eliberarea condiţionată discreţionară în 1995, ceea ce înseamnă că toţi deţinuţii trebuie să execute cel puţin optzeci şi cinci la sută din pedeapsă.

— Asta nu sună... optimist, a spus Naomi.

— E un proces care ar putea dura ani întregi, a explicat Fran.

Anii aceştia mulţi însemnau bani mulţi. Anii aceştia mulţi însemnau că Mary Louise nu va apuca să-l vadă pe Allen absolvind facultatea de Drept.

— Fără supărare, Fran, dar eram mult mai optimistă în privinţa asta înainte de a te cunoaşte, am mărturisit.

Fran a zâmbit tăios.

— E treaba mea să fiu pesimistă pentru a mă asigura că înţelegeţi cele mai nefavorabile scenarii, ceea ce înseamnă să investiţi o grămadă de timp, bani şi energie. Dar...

Am tresărit.

— Cred că avem o şansă să câştigăm, a continuat ea.

— Îmi dai emoţii, Fran, i-am zis eu.

— Mi se spune des. Uite care sunt lucrurile care lucrează în favoarea noastră. Sentinţa este mult disproporţionată faţă de acuzaţiile similare din cadrul aceluiaşi stat, ceea ce e un motiv suficient pentru a face apel. Având în vedere faptul că a avut mai mulţi avocaţi din oficiu, putem, de asemenea, să susţinem că doamna Upshaw nu a fost reprezentată corespunzător.

— Sună rezonabil, a spus Naomi.

— Şi te avem pe tine, a spus Fran, privindu-mă.

Am făcut un semn spre propria-mi persoană.

— Pe mine?

— Avem nevoie de interes public faţă de acest caz, faţă de Mary Louise. Cu cât atragem mai multă atenţie asupra acestui dosar, cu atât mai bine. Ai auzit de condamnări care au fost anulate datorită podcasturilor despre infracţiuni şi a celor care le urmăresc cu religiozitate?

— Sigur, dar eu nu am un podcast.

— Nu, dar ai un chip şi o poveste. Suntem aici astăzi pentru că tatăl tău a murit şi tu ţi-ai dorit să contribui mai departe la activitatea sa de a-i susţine pe cei defavorizaţi. Tu, tatăl tău, legătura lui cu Mary Louise prin intermediul fiului ei, toate astea înseamnă o poveste, iar poveştile îi sensibilizează pe oameni.

— Am înţeles asta. Crede-mă, înţeleg, am spus, întinzând braţul spre fereastră, către rafturile de cărţi. Dar cum pot să te ajut pe acest front?

— Tu eşti chipul, a răspuns Fran. Vrem ca oamenii să ştie cine este Mary Louise, de ce ne străduim s-o scoatem din închisoare, ce pot face ei pentru a ne ajuta. Iar tu eşti cea care le va spune toate astea.

— Ăăă, de ce nu poţi fi tu aceea care să le spui? am întrebat neliniştită.

— Pentru că nimănui nu-i plac avocaţii. Tu eşti o bibliotecară dintr-un oraş mic, care crede în justiţia socială. Eşti deşteaptă, drăguţă şi deloc ameninţătoare.

Naomi s-a înecat, sorbind din cel de-al doilea cappuccino.

— Ba e puţin ameninţătoare.

— Şi asta e bine, a spus Fran.

— OK. Şi ce trebuie să fac? am întrebat.

Fran şi-a împreunat degetele.

— Vom începe cu ceva mic. Îţi voi aranja un interviu cu presa locală. Pot să te pun în legătură cu nişte oameni de PR, să-ţi ofere câteva puncte de discutat. După ce articolul va fi publicat şi vom stârni un oarecare interes, voi încerca să obţinem o audiere privată la judecătorul care va pronunţa sentinţa.

— Ce e o audiere privată? a întrebat Naomi.

— Practic, voi cere o întâlnire restrânsă, ferită de ochii publicului, cu judecătorul şi cu procurorul districtual. Îi putem cere judecătorului Atkins să reconsidere sentinţa.

M-am îndreptat pe scaun.

— Stai, judecătorul poate decide pur şi simplu să reducă sentinţa?

— E o posibilitate. Nu am întreprins încă nicio investigaţie în privinţa lui, ne-a avertizat Fran. Dar aceasta e o condamnare mai veche. E posibil ca judecătorul să se fi înmuiat puţin, odată cu trecerea timpului. Sau ar putea lua în considerare efortul de PR care vine odată cu reforma justiţiei penale.

Naomi şi cu mine am schimbat o privire triumfătoare.

— Voi da cel mai bun interviu din istoria interviurilor, am promis.

Fran a clătinat din cap.

— Te vor adora.

— Cum funcţionează asta din punct de vedere financiar? a întrebat mereu pragmatica Naomi.

— În fiecare an, firma mea preia un număr limitat de cazuri *pro bono*, a zis Fran, privindu-ne pe amândouă. Dacă acesta devine un caz care necesită mult timp, e posibil să vă cerem să plătiţi nişte costuri rezonabile de judecată.

— Sau rezolvăm totul dintr-o singură vizită la judecător, am subliniat. Deci, ce urmează? Trebuie să semnăm ceva pentru a oficializa colaborarea?

— Se întâmplă să am la mine un formular de avans, a spus Fran, deschizându-şi repede servieta elegantă. După ce-l semnăm, îi voi face o vizită noii mele cliente.

Eu: Nu că ţi-ar păsa, dar avocata a fost angajată! Şi ia cazul pro bono! E în drum spre Mary Louise!

Lucian: Felicitări, dar nu mai abuza de semnele de exclamare. Bine ai venit în coşmarul sistemului judiciar!

Eu: Ţi-a spus cineva că ar trebui să-ţi temperezi optimismul? Nu? Ciudat.

Lucian: Ţi-a mai spus cineva că eşti enervantă? Sau sunt a unsprezecea persoană pe ziua de azi? Nu mă surprinde.

27. Livrare specială de electrosexoliţi

Sloane

Ziua Îndrăgostiţilor a adus în Knockemout 20 centimetri de zăpadă şi un vânt rece, despre care ar fi mai bine să nu discutăm. Angajaţii bibliotecii şi cu mine împodobiserăm rafturile cu o varietate de decoraţiuni de Ziua Îndrăgostiţilor, de la inimioare roz şi roşii decupate, cu citate scrise de mână în sectorul pentru copii, până la o expoziţie de carte, cu romane de dragoste, şi la masacrul de Sfântul Valentin de la etajul al doilea – un contur al unui cadavru pe podea, marcat cu bandă adezivă. Ne-am asigurat că satisfacem toate gusturile, atât pe cele ale clienţilor romantici, cât şi pe cele ale morocănoşilor.

Lucrurile mergeau extrem de bine. Eram pregătiţi pentru evenimentul special al serii. Apăruse interviul meu despre Mary Louise din ziarul local şi reacţiile erau favorabile, ceea ce a dus imediat la un alt interviu, în *Arlington Gazette*, un ziar mai vizibil şi mai important. Şi aveam şi o întâlnire sexy cu nenorocitul de Lucian Rollins.

— Hai... încă... doi... centimetri, am gemut, întinzându-mă cât îmi îngăduiau muşchii.

— Dă-ţi fundul imediat jos de-acolo, Sloaney Baloney, a ordonat o voce cunoscută şi autoritară.

M-am oprit din ceea ce făceam şi am dat cu ochii de şeful Nash Morgan.

— Nu mă face să-ţi spun să faci linişte. Eşti pe teritoriul meu, prietene, am ripostat, de pe ultima treaptă a scării.

— O să cazi şi o să-ţi împrăştii mutra aia frumuşică pe tot teritoriul, m-a dojenit el.

Am coborât şi i-am lipit pe piept o inimă purpurie şi sclipitoare.

— Dacă tot eşti atât de masculin, termină tu de agăţat ghirlanda cu inimioare.

Nash a urcat pe scară respectând avertismentul şi a lucrat rapid la ghirlandă. Nu m-am simţit ruşinată alăturându-mă clientelor care-i admirau posteriorul senzaţional.

— Ai venit aici doar ca să-mi batjocoreşti talentele mele de decoratoare? l-am întrebat când s-a dat jos.

— S-ar putea să am un motiv ascuns, a spus el, scrutând scaunele pliante pe care le aranjasem în faţa unui podium. Ce se întâmplă aici?

— Avem o autoare invitată diseară. Cecelia Blatch. Scrie romane de dragoste paranormale, întunecate şi perverse. Clubul de lectură a fost obsedat de ea de când am adus seria ei. Găzduim o întâlnire *vincitantă*.

— O întâlnire incitantă?

Am zâmbit.

— E ca o sesiune de autografe, dar cu vin.

— Drăguţ. Dar nu ar trebui să ai o întâlnire de Sfântul Valentin?

— Eu? De ce? Ce-ai auzit?

Ştia despre Lucian? Îi spusese Lucian? Bineînţeles că nu. Lucian nu spunea niciodată nimic nimănui.

Privirea lui Nash s-a înăsprit.

— Asta da reacţie ciudată când te-am întrebat cum îţi merge viaţa amoroasă. La câte ieşiri în oraş ai avut, m-am gândit că ai o întâlnire sexy în seara asta.

Ah, acele ieşiri. Nu cele secrete, în care Lucian Rollins îmi lua cu asalt trupul. Grozav. Acum mă gândeam la penisul lui Lucian. Asta nu era bine. Am aşteptat prea mult ca să-i răspund lui Nash? Se uita ciudat la mine. Sau eu eram ciudata? Penisul lui Lucian mă determina să fac lucruri ciudate? Oare fiecare femeie care se culcase vreodată cu Lucian se purta aşa?

Mi-am imaginat o legiune de femei hipnotizate de penisuri, umblând ca o turmă de zombi în spatele lui Lucian în timp ce acesta îşi vedea netulburat de ale lui.

— Ah. Da. Mă rog. Am acest eveniment în program de ceva vreme şi nu am vrut să-l ratez, aşa că nu am nicio întâlnire, am spus înecat.

Nash m-a măsurat din priviri.

— Eşti bine? Te-ai înroşit toată.

— E... cald aici.

Ca să-mi susţin punctul de vedere, mi-am dat jos cardiganul, scăpându-l din greşeală peste Ezra Abbott, în vârstă de patru ani, preferatul cu obraji de heruvim al doamnelor din zonă.

— Uite! Sunt un zupererou, a anunţat Ezra, sâsâind adorabil prin strungăreaţa unde odinioară îi fuseseră dinţii din faţă.

A luat-o la fugă, cu puloverul meu zburând în urma lui ca o pelerină.

— O să-l recuperez mai târziu, am spus, privindu-l cum dispare dincolo de fortăreaţa din perne. Hai să ne întoarcem la tine. Care sunt planurile tale pentru diseară?

— Ăsta ar fi unul dintre motivele pentru care mă aflu aici, a spus Nash, stânjenit. I-am luat Linei un cadou şi am vrut să mă consult mai întâi cu cineva. E prima noastră Zi a Îndrăgostiţilor, iar tu o cunoşti pe Angelina.

— Nu e genul de fată care să moară după bomboane şi flori, am spus.

El a zâmbit.

— Exact.

Dacă ar fi posibil ca un bărbat în toată firea să aibă inimioare din desenele animate în ochi, atunci Nash Morgan era acela – arăta de parcă ar fi fost săgetat de însuşi Cupidon.

— Sunt onorată că ai venit la mine, am spus.

Chipul frumos al lui Nash a căpătat din nou expresia aceea timidă. Mi-am pus mâinile în şolduri.

— Ce?

S-a crispat.

— Am încercat să merg la Stef, dar Knox a ajuns la el înaintea mea. Fără supărare.

— Nicio supărare. Stef ar fi fost şi prima mea alegere. Deci, ce i-ai luat Linei?

Nash s-a uitat peste umăr. Şi eu la fel. În Knockemout, bârfele circulau cu viteza luminii. Dacă ne auzea cine nu trebuia, Lina ar fi ştiut care era cadoul ei înainte ca Nash să plece din bibliotecă.

Şi-a scos telefonul din buzunar şi a deschis galeria foto.

— Astea.

I-am luat telefonul şi am mărit poza cu o pereche de cizme de cowboy foarte sexy.

— Încălţări. Frumos lucrat, şefule. Cu siguranţă o să ţi-o tragi în seara asta.

Nash a scos un oftat de uşurare.

— Slavă Domnului.

— Acum, cu ce te mai pot ajuta?

— Aş vrea să rezerv una dintre sălile de conferinţă pentru nişte traininguri în următoarele două săptămâni.

— Sigur. Ce fel de traininguri? am întrebat.

— Intervenţia în cazuri de autism pentru cei care acordă primul ajutor. Începem cu poliţiştii mei, apoi trecem la pompieri, medici şi asistenţi sociali. M-am gândit că biblioteca ar fi un cadru mai prietenos decât secţia de poliţie.

Nash lucra din toamnă la această iniţiativă. Întregul oraş se prezentase la grătarul său pentru strângere de fonduri şi adunase suficienţi bani pentru a dota fiecare vehicul de prim ajutor cu căşti de anihilare a zgomotului şi dispozitive electronice de avertisment.

— Bravo ţie, şefule. Sunt mândră de tine.

Nash arăta sexy şi stingherit.

— Mulţumesc, Sloaney.

— Sloane, scuze că vă întrerup. Dar am găsit ceva în coşul unde sunt lăsate cărţile, a spus Jamal, alăturându-ni-se.

Am oftat.

— Să nu-mi spui că e o altă veveriţă.

— Nu, de data asta nu, slavă Domnului. Prânzul meu era încă intact. Era chestia asta.

Mi-a întins un plic alb.

— Probabil că unul dintre cei mai în vârstă clienţi a confundat coşul cu o cutie poştală.

Numele meu era scris cu litere clare de tipar pe verso. Văzuserăm o grămadă de obiecte interesante în coşul de returnare a cărţilor. Manuale şcolare cu temele îndesate în ele, mănuşi, un aparat dentar, o pâine jumulită din care trebuiau să se hrănească raţele din parc – asta până când micuţul Boo Walkerson a decis că acel coş pentru cărţi părea mai înfometat.

— Mulţumesc, Jamal, am spus, deschizând plicul cu degetul mare. Hei, poţi să le anunţi pe Belinda şi pe prietenele ei că Cecelia va veni de-abia peste câteva ore? Nu trebuie să-şi rezerve încă locurile.

Am dat din cap către echipa de cititoare vârstnice şi arţăgoase care ocupau toate locurile din primele două rânduri cu tot ce găseau în poşetele lor supradimensionate.

— Sigur că da, a spus el şi a dispărut în fugă.

Am desfăcut hârtia şi m-am încruntat.

— O scrisoare de dragoste? m-a tachinat Nash, aruncând o privire peste umărul meu.

Ne-am crispat amândoi la unison.

— Ce mama naibii?

Mi-a smuls-o din mână. M-am întins după ea.

— Scuză-mă, domnul poliţist Mâini-de-Foarfece. Asta e a mea.

Bărbatul relaxat şi îndrăgostit, preocupat să-şi impresioneze femeia cu o pereche de pantofi, a dispărut brusc. În locul lui era un poliţist cu faţa împietrită, care avea de gând să ia toată faza mult prea în serios.

— Te ameninţă cineva? a cerut Nash, recitind biletul.

Era scris cu aceleaşi litere de tipar ca numele meu de pe plic.

Opreşte-te acum, înainte să fie cineva rănit.

— Sunt sigură că nu e nimic grav, am spus. Probabil că s-a supărat cineva din cauza unor taxe de întârziere.

— Ai avut vreo problemă cu cineva în ultima vreme? În afară de Lucian, a întrebat Nash.

Lucian. Dacă biletul era de la una dintre fostele lui iubite hipnotizate?

— Ha. Amuzant. Nimic ieşit din comun. Sunt sigură că nu înseamnă nimic, am repetat.

Nash a îndepărtat biletul de raza mea de acţiune.

— Cu toate astea, mulţi dintre oamenii apropiaţi mie s-au trezit ameninţaţi în ultimele câteva luni. Nu vreau să-mi asum niciun risc. Şi nici pe tine nu te las.

— Nash, e doar un bilet. Nici măcar nu e foarte ameninţător. Ce ai de gând să faci? Să-i iei amprentele şi apoi să efectuezi o analiză grafologică?

Poliţia din Knockemout nu avea un buget atât de mare.

— Măcar o să urmez procedurile, a spus el cu încăpăţânare. Când a fost golit ultima dată coşul pentru cărţi?

Mi-am băgat mâinile în buzunarele din spate ale blugilor.

— De obicei înainte de închidere şi pe la jumătatea dimineţii. Dar azi am fost ocupaţi cu pregătirea evenimentului, aşa că de aseară nu l-a golit nimeni.

— O să controlez camerele de vederi de afară, să vedem dacă găsim ceva, a spus Nash. Între timp, gândeşte-te la toţi cei care ar putea fi foarte supăraţi pe tine în ultima vreme.

— Da, şefule, am mormăit.

— Şi vreau să aflu dacă primeşti şi alte scrisori anonime. Duncan Hugo e în spatele gratiilor şi Tate Dilton e mort, dar asta nu înseamnă că ar trebui să ne culcăm pe-o ureche.

— Bine. Dar putem măcar să nu spunem nimic nimănui? Nu vreau ca Naomi şi Lina să-şi facă griji.

— Nicidecum.

— Pe bune?

Nash avea obiceiul de a-ţi spune adevărul verde-n faţă.

— Ai douăzeci şi patru de ore să le spui, cum vrei tu. Dacă nu, atunci o voi face eu. E mai bine să fie toată lumea la curent. Nu vreau să-şi asume nimeni niciun risc.

— OK. Acum începi să mă sperii. Au trecut luni bune de când Lina a fost răpită. Ai prins toţi răufăcătorii.

— Nu pe toţi, a zis el sec.

— De ce ar veni Anthony Hugo în Knockemout ca să termine opera fiului său? Şi de ce să mă ia pe mine drept ţintă? Nu am avut nimic de-a face cu toate

astea. Nu are sens.

O senzaţie de spaimă mi s-a insinuat în măruntaie, în timp biblioteca vibra de viaţă şi de entuziasm în jurul nostru.

— Până când Anthony Hugo nu va fi în spatele gratiilor, nu ne putem permite să stăm liniştiţi.

— Minunat. Cu siguranţă voi dormi la noapte ca un bebeluş, am spus.

— Spun doar că vreau să fii atentă. Vigilentă. Dacă ceva ţi se pare ciudat, vreau să aflu imediat.

— Bine. Dar e valabil şi în cazul tău. Dacă ceva nu-ţi miroase a bine, vreau să ştiu.

M-a studiat o clipă, apoi a dat scurt din cap.

— Cineva are un admirator secret, a spus Naomi.

A venit spre noi, cu o lădiţă de băuturi energizante, decorată cu o fundă roşie uriaşă.

I-am smuls cartea de vizită din mână, iar obrajii mi-au luat foc.

Pentru mai târziu.

— De la cine e asta? a întrebat Nash băgăcios.

— Nu era semnată, a spus Naomi.

Faţa mea ajunsese la temperatura suprafeţei soarelui. Am băgat biletul în buzunar şi am luat lădiţa.

— Cu voi doi aici, încep să-mi fac griji în privinţa dreptului meu la intimitate, m-am văicărit.

— E roşie ca pătlăgica şi se eschivează, a observat Nash.

Naomi m-a privit cu luare-aminte.

— Părerea mea este că este o glumă secretă, după întâlnirea ei de săptămâna trecută, despre care nu ne-a povestit nimic.

— Poate aveţi treabă şi eu vă reţin, le-am spus.

— Cum îl cheamă pe tipul ăsta şi unde domiciliază? Ce fel de maşină conduce? a întrebat Nash.

— O, Doamne. Sunteţi îngrozitori. Am ieşit în oraş. Ne-am simţit bine. Nu e nimic serios. Vă mulţumesc, o zi bună să aveţi.

Am încercat să-i trimit la plimbare, luându-mi băuturile şi plecând. Dar Naomi şi Nash m-au urmărit.

— Ai de gând să te mai vezi cu el? a întrebat Naomi.

— Poate el e cel care ţi-a trimis ameninţarea? a adăugat Nash.

Naomi a scos un ţipăt:

— Ameninţarea? Ce ameninţare?

M-am răsucit şi m-am uitat urât la el.

— Ai spus că am douăzeci şi patru de ore la dispoziţie!

Nash a rânjit.

— Clipa de faţă e cea mai bună alegere. Şi ar fi bine s-o anunţi pe Angelina

cât mai repede, altfel se va supăra.

— Eşti nasol.

— Cineva ar face bine să-mi spună imediat ce se întâmplă, a zis Naomi, cu un glas matern.

— Pentru asta, vei căra astea sus, la mine-n birou, am spus, pasându-i lădiţa lui Nash.

Cât şeful poliţiei mi-a dus electrosexoliţii la etaj, am pus-o la curent pe Naomi cu biletul acela inofensiv.

— Sunt sigură că nu ai pentru ce să-ţi faci griji. Primesc plângeri tot timpul şi întotdeauna găsim lucruri ciudate în coşul de cărţi. Dar Nash vrea să fim vigilenţi, având în vedere tot ce s-a întâmplat în ultimele luni, i-am explicat.

— Dacă Nash spune că trebuie să fim atenţi, exact asta trebuie să facem, a zis Naomi.

Am aruncat o privire peste umăr pentru a mă asigura că acesta nu se mai afla prin preajmă.

— Îngrijorarea lui mă alertează şi pe mine, am mărturisit. Mă gândesc că poate ştie ceva şi nu ne spune. Poate ceva despre Lucian şi despre cazul celor de la FBI.

Naomi şi-a ţuguiat buzele.

— O să văd ce pot stoarce de la Knox.

— Bună idee. O să vorbesc cu Lina şi o s-o pun să scoată ceva de la Nash în mod sexy.

Naomi şi-a dres glasul.

— OK! O s-o pun să facă pe iscoada atunci când o să-i spun şi despre biletul acela stupid şi deloc ameninţător, am zis. Chiar dacă am primit ameninţări mai creative şi mai evidente de la vânzătoarea de la Grover.

— Nu-i aşa că e frumos când ne înţelegem cu toţii? a întrebat veselă Naomi.

— Ba da. Ba da.

— Domnişoala Zloane! Domnişoala Zloane!

Ezra se întorsese – purta cardiganul meu în continuare ca pe o pelerină şi flutura un soi de pergament.

— Hei, amice, l-am salutat.

— Am făcut şeva pentlu tine.

Mi-a întins hârtia. Era legată la mijloc cu o sfoară roşie. În spatele meu, Naomi a spus emoţionată:

— Vaaai.

— Pentru mine? Oau, mulţumesc, Ezra. Foarte drăguţ din partea ta, am spus, dezlegând cu grijă sfoara înainte de a derula pergamentul.

— Asta eşti tu şi ăsta sunt io. Suntem pilaţi, exact ca în caltea pe care am citit-o. Şi asta e biblioteca de pe colabia noastlă de pilaţi. Vezi toate călţile? Şi iată şi X-ul pentlu comoală!

A arătat cu degetul fiecare element al desenului pe care-l făcuse cu creioane şi carioci, lung de vreun metru. Personajul Ezra avea o singură mână şi patru picioare. Părul meu strâns în coadă era verde şi se asorta cu inimioarele pe care le desenase deasupra şi dedesubtul cărţilor.

— Ce scump e! Mor de drag, a şoptit Naomi.

— Îţi place? a întrebat vesel Ezra.

— Îmi place, am spus, apăsându-i năsucul. E fenomenal, aşa cum eşti şi tu.

Mi-a zâmbit timid şi ştirb.

— Poţi să-l agăţi undeva, dacă vrei.

— O să-l agăţ la mine în birou, ca să-l pot admira în fiecare zi, i-am promis.

— Supel! La mulţi ani de Ziua Îndlăgostiţilol!

— La mulţi ani de Ziua Îndrăgostiţilor, Ezra.

S-a aruncat la pieptul meu, îmbrăţişându-mă dur şi lipicios, aşa cum fac copiii mici, şi mi-a topit inima. Apoi s-a dus înapoi spre fortul din perne.

— Vai, inima mea, a spus Naomi. Este noul fiu adoptiv al lui Gael şi al lui Isaac, nu-i aşa?

— Chiar el. Zilele trecute, am avut grijă de el aici vreo jumătate de oră, când Gael a trebuit să plece de urgenţă la magazinul pentru animale. Am citit două cărţi cu piraţi şi el a făcut câteva desene pentru noua lui soră mai mare.

— Se pare că i-a plăcut mult de tine, a spus Naomi, atingând desenul.

— De mine sau de piraţi.

— Vei fi o mamă grozavă, a spus ea.

Cuvintele ei m-au lovit direct în inimă.

— Mulţumesc, am zis. Tu eşti deja.

S-a apropiat şi m-a cuprins într-o îmbrăţişare delicată şi spontană, aşa cum făceau surorile între ele.

— Ne vom creşte laolaltă familiile, mi-a şoptit la ureche.

— Trei minute am fost plecat. Ce naiba v-a făcut să bâzâiţi? a întrebat Nash, căutând din priviri o ameninţare la primul etaj al bibliotecii.

— Secrete de fete, am spus.

— Sloane e un pirat, l-a anunţat Naomi.

— Nu vreau să ştiu, a replicat Nash.

Naomi mi-a dat drumul, zâmbind printre lacrimi.

— Mă duc să-mi văd de treaba mea în bibliotecă.

L-a pupat pe Nash pe obraz şi s-a îndreptat spre scări, în timp ce-şi scotea telefonul.

— Ce faci acolo? l-am întrebat indiscretă.

— Îi spun fratelui meu că orice i-ar cumpăra lui Naomi, ar fi bine să dubleze suma.

Am chicotit. Nash şi-a pus telefonul la loc în buzunar.

— Ar fi cazul să mă întorc la muncă.

— Să ai o Zi a Îndrăgostiţilor plină de fericire, i-am urat.

Mi-a zâmbit irezistibil.

— Aşa voi face.

A apucat să facă doar câţiva paşi spre uşă.

— Ups. Se pare că mi-a căzut colierul, a anunţat Belinda, o clientă mai coaptă, cu un bust generos, căreia îi plăceau romanele erotice.

A arătat spre crucifixul uriaş pe care şi-l desfăcuse cu mâna ei de la gât şi-l azvârlise pe podea.

— Eşti drăguţ să mi-l ridici tu, şefu' Morgan?

Nash a scos un oftat şi s-a uitat spre mine. Am ridicat din umeri.

— Dacă nu-l ridici, vor continua să arunce lucruri pe jos.

— O să comand uniforme noi cu tunică, a mormăit el.

— Cetăţenii care-ţi admiră fundul vor fi devastaţi, l-am avertizat eu.

S-a aplecat şi a cules în grabă colierul de pe podea.

— Tocmai ai făcut o bătrână fericită, a spus Belinda, punându-şi crucifixul la loc, pe pieptul ei imens.

— Poate că ar trebui să duci lanţul la reparat, doamnă Belinda, având în vedere că l-aţi pierdut şi săptămâna trecută, la băcănie, şi acum două săptămâni, în parc.

— Aşa o să fac, a minţit ea.

Am clătinat din cap, scoţându-mi telefonul din buzunar.

Eu: Tu mi-ai trimis băuturile alea energizante sau am un urmăritor obsedat de hidratarea mea?

Lucian: M-am gândit că ar fi mai potrivite decât nişte flori şi nişte bomboane, având în vedere că-ţi folosesc doar corpul.

Eu: Sper că vii încălzit, ca să începem direct. Nu te cruţ dacă-ţi rupi vreun tendon.

Întâlnirea cu scriitoarea a avut un succes răsunător. Mă gândeam deja la jocul de cuvinte pe care urma să-l fac când voi prezenta evenimentul în newsletterul bibliotecii din acea săptămână. Cititorii au fost entuziasmaţi, autoarea a vândut toate cărţile pe care le adusese, iar noi am rămas fără vin înainte să se îmbete careva.

— Du-te acasă, Sloane. Eşti aici de la ora deschiderii. Facem noi curat, a spus Blaze.

În calitate de membre ale consiliului de administraţie, ea şi soţia ei, Agatha, petreceau aproape la fel de mult timp aici ca angajaţii.

— Eşti sigură? Nu mă deranjează.

Mai era o oră până când Lucian avea să sosească pentru a mă încânta cu penisul lui minunat.

— Evident. Sunt convinsă că te aşteaptă cineva chipeş.

Voia bârfe, iar eu nu-i cădeam în capcană.

— Dar tu şi Agatha ce faceţi?

— Am ieşit la un brunch de Sfântul Valentin, apoi am schimbat uleiul la biciclete.

— Cine spune că romantismul a murit?

— Hai. Pleacă de aici. Închidem noi, a spus ea, alungându-mă.

— Dacă zici tu... Mă duc să-mi iau lucrurile.

Aveam timp să fac repede un duş şi să mă mai dau o dată pe picioare cu lama de ras înainte să apară Lucian. Şi mai puteam să mă gândesc la lenjeria pe care o alesesem.

Eram atât de adâncită în gândurile mele, încât intrasem în birou şi aproape că nici nu observasem că stătea cineva pe scaunul meu.

— Doamne Dumnezeule!

Lucian Rollins, camuflat, ascuns sub o şapcă de baseball şi un hanorac negru, părea absolut relaxat stând în spatele biroului meu şi citind o carte. A ridicat dintr-o sprânceană.

— Aşa te aperi tu?

M-am uitat în jos şi mi-am dat seama că-mi ţineam mâinile ridicate ca într-un desen animat cu *Karate Kid*.

— Ce cauţi aici? Dacă te vede careva, va afla tot oraşul că dansăm la orizontală înainte de a începe! Deja am ţinut piept inchiziţiei în stil Knockemout în ultima săptămână. Toată lumea mă întreabă neobosit cu cine mi-o trag, am şoptit.

— M-am plictisit de aşteptat. M-am gândit că aş putea grăbi lucrurile.

De la orice alt bărbat, asta ar fi fost un compliment, o declaraţie despre cât de dor i-a fost de mine. Dar Lucian Rollins era obişnuit să obţină ceea ce voia, atunci când voia. Şi se folosea de mine ca să facă sex. Din fericire pentru el, nu aveam de gând să amân şi să-i dau o lecţie gen „frustrarea măreşte plăcerea“, pentru că şi eu mă foloseam de el ca să fac sex.

— Închid Blaze şi Agatha. Aşa că putem pleca atâta timp cât rămâi în umbră, pentru că nu am chef de întrebări despre depravarea care are loc între noi, i-am explicat.

— Adună-ţi lucrurile, a spus el, ridicându-se de pe scaunul meu.

A închis cartea pe care o citeam, *Biblioteca de la miezul nopţii*. Am observat că semnul meu de carte era încă la locul lui... iar el îl depăşise cu câteva capitole.

— Chiar citeşti asta? am întrebat.

— Da, Sloane, ştiu să citesc, Sloane, a răspuns el sec.

Felul amuzat şi totodată dispreţuitor cu care mi-a rostit numele m-a făcut să-mi doresc să-l pocnesc cu cartea peste faţă. În mod paradoxal, mă făcea şi să vreau să-i dau pantalonii jos şi să-i pun penisul la treabă până când n-aş mai fi

putut să merg.

Încă mă luptam să aleg între cele două variante când el mi-a ocolit biroul, şi-a înfipt mâna în puloverul meu, m-a ridicat pe vârfuri şi m-a sărutat de m-a luat naiba.

Nu era nimic romantic sau dulce în felul în care limba lui mi-a luat cu asalt buzele. Practic m-a cucerit, obligându-mă să-i urmez exemplul. Sfârcurile mi-au înmugurit, iar sexul meu a zvâcnit, pofticios. Nu mai puteam respira.

Era un sărut plin de promisiuni carnale care de-abia aşteptam să se îndeplinească.

Mi-a dat drumul la fel de brusc.

— Hai să mergem.

— Da. Hai odată.

A durat 20 de minute până am ajuns în parcare. Erau mult prea mulţi clienţi care mai pierdeau vremea pe-acolo, după eveniment. După ce am fost oprită pentru a patra oară la primul etaj, Lucian a reuşit să se strecoare prin spatele recepţiei şi să iasă pe uşa laterală fără să fie văzut.

— Îmi pare rău, i-am spus când l-am găsit sprijinit de Jeepul meu.

— Eşti neconvenabil de populară, a zis el.

— Unde ţi-e maşina? l-am întrebat.

— Mi-am rugat şoferul să mă lase aici.

Am întins mâna pe lângă el pentru a deschide portiera pasagerului.

— Ai tupeu să presupui că ura oarbă pe care ţi-o port nu depăşeşte dorinţa de a te vedea dezbrăcat.

— Mi-am asumat riscul.

Apoi mi-a luat cheile din mână, a deschis portiera şi mi-a aruncat geanta înăuntru.

— Eu conduc.

A trebuit să împingă scaunul la maximum ca să-i încapă picioarele lungi, dar tot părea că se simte comod şi încrezător în timp ce conducea spre casa mea. M-a întrebat despre eveniment şi despre autoare, iar eu am făcut tot posibilul să răspund, chiar dacă nu-mi mai puteam stăpâni simţurile. Acei fiori pe care-i simţeam prin tot corpul erau şi mai rău acum, când ştiam ce putea să facă din mine. De parcă un curent electric îmi străbătea sângele.

A parcat pe aleea mea, iar eu am apăsat telecomanda uşii garajului. Când am rămas oficial singuri şi uşa s-a închis în urma noastră, am răbufnit.

Mi-am desfăcut centura de siguranţă cu o jumătate de secundă înainte ca el să mă prindă de subsuori şi să mă tragă peste consolă. Am aterizat în braţele lui.

După un sărut ameţitor şi câteva clipe de frecare, s-a retras.

— Du-te şi fă-ţi bagajele.

— Poftim? De ce?

— Nu rămânem aici.

M-am gândit la tubul de frişcă din frigider. La cele două seturi noi de lenjerie intimă pe care le cumpărasem.

— De ce naiba nu rămânem?

— Pentru că, dacă stăm aici, cineva o să-ţi bată la uşă, o să spioneze pe la ferestre sau o să mă vadă dezbrăcat când o să aducă mâncarea. Mâine ai zi liberă. Mergem la mine acasă, unde vecinii mei sunt suficient de înţelepţi încât să-şi vadă de treaba lor.

— La tine acasă?

Existau şase milioane de lucruri care puteau merge prost în scenariul ăsta. În primul rând, nu aveam cum să-l dau afară din propria lui locuinţă atunci când, inevitabil, mă va călca pe nervi.

Nu mi-a răspuns. Nu cu cuvinte. În schimb, mi-a tras decolteul puloverului în jos şi şi-a vârât faţa între sânii mei.

— Un argument foarte convingător. Îmi fac bagajele.

28. Asta să-mi scrieţi pe mormânt

Lucian

— Nu-mi place să recunosc, dar casa ta nu e deloc nasoală, a zis Sloane, cu o porţie de *pad thai* în faţă.

Întrerupseserăm maratonul nostru sexual pentru a ne reface forţele cu mâncare thailandeză, dezbrăcaţi, în vârful patului, uitându-ne la *Brooklyn Nine-Nine*. Era cel mai romantic lucru pe care-l făcusem vreodată în viaţa mea.

M-am aplecat şi i-am furat nişte tăieţei.

— Mă bucur că-ţi place.

Era goală, cu excepţia ochelarilor. Îşi strânsese părul în vârful capului cu câteva răsuciri experte ale încheieturilor şi un elastic jerpelit. Cu cearşafurile mele italieneşti scumpe trase peste ea, arăta adorabilă şi sexy.

Femeile cu care ieşeam – sau, mai degrabă, pe care le aduceam în pat – nu erau adorabile. Erau elegant îmbrăcate, atent coafate şi nu erau niciodată văzute în public în echipament sportiv. Sloane, pe de altă parte, îşi luase cu ea, la modul deloc ironic, pijamaua cu inimioare. Abia aşteptam s-o văd îmbrăcată cu ea... şi să i-o dau jos.

Şi-a rotit beţişoarele, arătând spre dormitorul meu.

— Nu pare deloc bârlogul unui geniu malefic. Seamănă mai degrabă cu locuinţa de burlac a unui tip bogat şi sexy, lipsit de orice fel de personalitate.

Privirea vicleană pe care mi-a aruncat-o a dat-o de gol. Ne jigneam mai puţin unul pe altul în focul acţiunii, ceea ce însemna că trebuia să recuperăm atunci când nu-mi înfigeam penisul în ea, făcând-o să-mi strige numele.

Am aruncat cutiile de mâncare pe noptieră şi am prins-o de gleznă când a încercat să scape.

— O să plăteşti pentru asta.

I-am agăţat genunchiul cu al meu, am strâns-o şi mai tare de gleznă şi am gâdilat-o în talpă. Sloane a ţipat şi a încercat să elibereze.

— Cere-ţi scuze, am spus uşor.

Era un joc pe care-l jucasem când eram cu totul alţi oameni şi probabil că ar fi trebuit să-l las în trecut, acolo unde îi era locul.

— Bine! Bine! E apartamentul de burlac al unui tip sexy şi bogat al cărui designer nu are personalitate, a strigat ea.

Dormitorul meu avea nuanţe de maroniu. Mobilierul masiv şi închis la culoare domina spaţiul şi contrasta cu lenjeria de pat, scumpă, ivorie şi cu perdelele grele care ne fereau de restul lumii.

— Mai încearcă o dată.

— Au! Bine! Îmi pare rău! Ai o casă foarte frumoasă. Cu siguranţă nu o detest.

Am plesnit-o zgomotos peste fundul ei rotund şi i-am dat drumul la picior.

— Gata. N-a fost aşa de greu, nu-i aşa?

— Ce să zic şi eu!

Vocea i se auzea înăbuşit, de sub pernă.

— Ziceai altceva acum douăzeci de minute, i-am reamintit, plimbându-mi mâna peste umerii ei goi, pe spinarea ei mătăsoasă, memorându-i fiecare denivelare a coloanei vertebrale.

Trupul ei mă fascina. Numeroase rotunjimi generoase, într-o siluetă micuţă şi energică. Nu ştiam niciodată ce avea să-i iasă pe gură. O insultă sau rugămintea s-o pângăresc într-un mod cu totul nou.

Riscasem când o adusesem aici. Cu cât Anthony Hugo şi acoliţii lui ştiau mai puţin despre viaţa mea, cu atât era mai bine. Dar lansasem mai multe piste false cu ajutorul dispozitivului de urmărire pe care-l găsisem pe maşina de serviciu, în această săptămână, înainte de a-l scoate. În plus, dacă oamenii lui m-ar fi văzut cu Sloane aici, ar fi părut doar o femeie cu care şi-o trăgea inamicul lui principal. În Knockemout, ar fi însemnat clar mult mai mult de-atât.

M-am lăsat peste ea şi mi-am înfipt dinţii în rotunjimea delicioasă a fundului ei.

— Tocmai m-ai muşcat? a întrebat Sloane în timp ce mă lăsasem pe spate ca să-mi admir opera.

— Ţi-am lăsat un suvenir care să-ţi amintească de ultimul nostru weekend de desfrâu, am spus.

S-a ridicat în genunchi pe saltea şi s-a aşezat cu faţa la mine, arătând ca o zeiţă cu părul auriu. O doream. Din nou şi din nou, la nesfârşit. Şi de fiecare dată când o aveam, îmi dădeam seama că tot nu mi-era de ajuns.

— În cazul ăsta, trebuie să te muşc şi eu, a replicat.

S-a năpustit asupra mea şi am lăsat-o să mă împingă pe spate, bucurându-mă de atingerea corpului ei cald şi moale. Coapsele ei frumoase s-au aşezat peste ale mele, iar când mâna ei mi-a prins penisul deja sculat, a trebuit să strâng din dinţi ca să nu scot un geamăt.

— Nu de-acolo, am mârâit.

Sloane s-a bosumflat. Telefonul mi-a sunat pe noptieră.

— Administratoarea ta te sună de obicei la ora 22 de Ziua Îndrăgostiţilor? a întrebat Sloane, aruncând o privire spre ecran.

— Niciunul dintre noi nu are viaţă personală, am explicat înainte de a răspunde la telefon. Petula, eşti pe speaker şi nu sunt singur.

— S-a terminat lumea şi eu n-am aflat? a zis Petula.

— Foarte amuzant. Ce doreşti?

— Congresmanul Houser vrea să devanseze prânzul de mâine cu o oră.

Am aruncat o privire spre Sloane, care-şi desfăcuse părul din coc.

— Reprogramează-l. Sunt ocupat în weekend.

— Are vreo legătură cu compania ta din seara asta? Ar trebui s-o verific puţin.

— Ai făcut-o deja şi e doar o întâlnire de afaceri, am minţit.

O pernă m-a lovit peste faţă. Sloane a arătat cu degetul spre sânii ei goi şi a şoptit:

— Afaceri?

— Trebuie să închid, Petula. A intervenit ceva.

Sloane mi-a privit cu aroganţă erecţia.

— Aşteaptă. Dacă tot m-ai sunat, vreau să te duci la adresa asta şi să-l duci pe omul care locuieşte acolo să-şi cumpere un costum nou săptămâna asta, am spus, apoi i-am transmis adresa lui Emry. Ceva care să transmită văduv bun de însurat, nu bunic trăsnit.

— Se face, a spus Petula. Încă o chestie. Am confirmat rezervarea pentru tine şi prietena ta pentru joi.

Ochii lui Sloane s-au îngustat.

La naiba.

— Mulţumesc, Petula. Ia-ţi weekendul liber, am spus repede.

Am închis chiar în momentul în care blonda mea parteneră de sex a sărit din pat.

— Sloane, am spus grav.

— Nici măcar să nu încerci, a spus ea, luând ceva de pe podea.

Era corsetul din dantelă pe care i-l smulsesem mai devreme. L-a aruncat peste umăr şi s-a aplecat din nou.

— Chiar eşti geloasă? am întrebat, amuzat.

— Bineînţeles că nu, a oftat ea. Pur şi simplu nu vreau să mă hârjonesc cu un penis care se hârjoneşte cu alte vagine. Nu e igienic.

Sloane Walton nu semăna cu nicio altă femeie cu care mă culcasem vreodată.

— Nu mă hârjonesc cu alte vagine, am spus sec. Unde te duci?

— Dacă îţi imaginezi c-o să te cred pe cuvânt, eşti un idiot, a spus ea, adunându-şi hainele aruncate pe podea.

— Aş vrea să subliniez că, dintre noi doi, tu eşti cea care vânează în mod activ bărbaţi pe o aplicaţie de întâlniri.

— Nu mă culc cu niciunul dintre ei. Încă.

Încruntându-se, a dat plapuma la o parte şi a bâjbâit printre aşternuturi.

— Mi-ai văzut cumva chiloţii? Nu mai contează. N-am nevoie de ei.

M-am întins spre ea, dar s-a ferit de mine.

— Nici eu nu mă culc cu partenera mea de joi.

— Da, bine.

A sforăit deloc feminin şi s-a aplecat să-şi ia geanta. Am profitat, am prins-o de talie, am ridicat-o în aer şi ne-am răsturnat amândoi pe saltea.

— Dacă nu te dai jos de pe mine chiar acum, Lucifer, îţi trag un genunchi în coaie. Şi, deşi ar fi o lovitură devastatoare pentru femeile de pretutindeni, voi face ceea ce am de făcut, a spus ea aprigă.

— Eşti geloasă, am spus din nou, savurând descoperirea.

Pentru a fi sigur, am rostogolit-o şi m-am aşezat între coapsele ei înainte de a mă apleca s-o sărut pe buze.

S-a înmuiat imediat sub mine, dar victoria mea a fost de scurtă durată, pentru că m-a muşcat de buza de jos.

— Au.

— O meritai. Acum, dă-mi chiloţii şi ne vom preface că asta nu s-a întâmplat niciodată.

Asta era exclus.

— Nu am nicio întâlnire joi, i-am spus.

Ea s-a zvârcolit sub trupul meu, ceea ce nu m-a ajutat deloc să uit de erecţia lipită de abdomenul ei.

— O scot pe mama ta la cină.

Sloane a încremenit. Ochii ei mă priveau suspicioşi din spatele ochelarilor strâmbi.

— Îţi dai seama că pot verifica lesne această poveste.

Mi-am trecut nasul peste maxilarul ei şi am simţit mândrie când pielea ei albă s-a înfiorat.

— Ne întâlnim în fiecare săptămână la o cafea sau să mâncăm împreună. Eu mă asigur că nu e deprimată şi că nu ascunde asta faţă de tine şi de sora ta. Ea se asigură că nu muncesc până mor. De obicei împărţim desertul. Dar nu mă culc cu

ea.

M-a studiat prelung.

— Bine. Te cred.

— Mă crezi?

— Eşti iritat când ascunzi ceva. Doar că acum pari enervant de amuzat.

— Gelozia ta este enervant de amuzantă, am fost de acord.

— Nu sunt geloasă, a insistat ea.

— Eu sunt, am spus.

A ridicat din sprâncene.

— Tu? De ce?

— Te întâlneşti şi cu altcineva. În orice zi e posibil să-l cunoşti pe domnul Perfecţiune şi atunci el va fi cel care-ţi va face asta.

Mi-am coborât capul şi i-am prins sfârcul obraznic între buze. Ea s-a arcuit sub mine, înnebunindu-mă cu fiecare atingere dintre corpul ei şi penisul meu. I-am eliberat sânul cu un poc zgomotos.

— Nu vreau să fiu domnul Perfecţiune, dar s-ar putea să-mi lipsească acest trup cald şi pofticios al tău când nu va mai fi la dispoziţia mea.

Sloane s-a cutremurat.

— Atunci cred c-ar fi bine să profiţi de mine acum.

N-am pierdut timpul, mi-am pus un alt prezervativ şi m-am aşezat între picioarele ei.

Văzând-o aşa întinsă sub mine ca un dar care mă invita să mă bucur de el, mi-am numărat stelele norocoase. Câteva partide de sex şi câteva orgasme uluitoare şi apoi, gata, ne vom sătura. Dar nu venise încă momentul acela.

Am strâns din dinţi şi am pătruns-o dintr-o singură mişcare puternică. Ochii aceia verzi s-au închis şi toţi muşchii i s-au încordat în jurul trupului meu, sub mine. Corpul ei mă aţâţa, primindu-mă şi împotrivindu-mi-se în acelaşi timp.

Voiam s-o ating peste tot. Să-i memorez trupul, bucată cu bucată. Curbele pline ale sânilor şi ale şoldurilor ei, abdomenul ei plat. Toată acea piele catifelată şi netedă care mă implora s-o muşc.

— Spune-mi ce vrei, am şoptit, retrăgându-mă şi pătrunzând-o din nou, cât am putut de adânc.

Picioarele ei se zvârcoleau printre aşternuturi.

— E atât de bine, a murmurat ea. Urăsc că te pricepi atât de bine la asta.

— Spune-mi ce vrei, Sloane, am repetat, susţinând fiecare cuvânt cu o împingere puternică.

Acum deschisese ochii şi întinsese mâinile spre mine, trăgându-mă mai aproape de ea.

— Doar pe tine. Doar pe tine te vreau.

M-am pierdut înlăuntrul ei, în strânsoarea acelor muşchi neobosiţi. În verdele-smarald al ochilor ei. În felul în care îmi şoptea numele. Ne-am săltat amândoi

mai sus. Nu mă puteam opri. Nu mă puteam retrage. Pasiunea ei mă devora.

— Ar fi bine să fii gata să-ţi dai drumul, pentru că sunt pe cale să explodez, am avertizat-o, printre dinţii încleştaţi.

— Taci şi trage-mi-o mai tare.

M-am supus dorinţei ei, ştiind că orgasmul meu îl va aduce şi pe al ei. Şi-a ridicat coapsele în jurul şoldurilor mele şi m-a primit şi mai adânc. În timp ce sânii ei mi se lipiseră de piept, a întins mâinile şi şi-a înfipt unghiile în fesele mele.

— Lucian, a şoptit ea.

Am ejaculat.

Sămânţa mea a pornit în susul erecţiei şi a erupt într-o explozie care mi-a făcut inima să se oprească. Iar ea mă strângea, unduindu-se şi zbătându-se. Ajunseserăm la orgasm împreună. Fiecare val al plăcerii ne consuma, fiecare creastă era mai înaltă decât cea dinaintea ei, în timp ce trupurile noastre se luptau să absoarbă ultima picătură de extaz.

Iisuse, frumoasă era când îşi dădea drumul.

Era perfect. Ea era perfectă. Felul în care se potrivea cu mine, în care mă implora să-i ofer tot ceea ce aveam de oferit. Felul în care reacţiona la dorinţele mele cele mai neobrăzate. De fiecare dată când se întâmpla asta, juram că va fi ultima dată. Şi când terminam, ştiam că nu va fi aşa.

Braţele ei mi-au cuprins talia, ţintuindu-mă acolo.

— Doamne, frate. Trebuie să-ţi iei autorizaţie pentru chestia aia. E ca o armă. Unde mi-e sucul? Mor. Sexul de Ziua Îndrăgostiţilor m-a omorât. Poţi să-mi scrii asta pe piatra funerară.

Vocea înăbuşită a lui Sloane se auzea de sub mine.

I-am zâmbit în păr şi am decis că-mi voi face griji mai târziu în privinţa acestei dorinţe fizice aparent nesfârşite.

29. M-am tâmpit

Sloane

Honky Tonk era un loc gălăgios şi aglomerat. O formaţie urcase pe mica scenă din colţ şi aproape toate mesele erau ocupate. Mi-am zărit prietenii în colţul barului şi m-am dus la ei.

Naomi şi Lina aveau capetele împreunate, râzând de ceva. Knox şi Nash stăteau de pază în spatele lor, cu berile în mână, zâmbind ironic la adresa unui lucru pe care-l găseau amândoi amuzant. Stef cel Laş se întorsese şi el în oraş şi

dansa cu Jeremiah pe ring, în mijlocul unei şlehte de motociclişti voinici.

M-am simţit ca o mare idioată când un val imens de dezamăgire m-a izbit direct în faţă.

Lucian nu-mi spusese că va veni. Era o prostie să cred c-ar fi bătut drumul într-o seară de miercuri. A fost o prostie să-mi doresc asta. Dar aşa eram eu. Prostuţă, idioată şi acum de-a dreptul dezamăgită. Mă îmbrăcasem frumos fără motiv, irosind sutienul şi chiloţii asortaţi pe sub fusta scurtă şi puloverul strâmt despre care credeam că-i vor face sângele să dea în clocot.

Desigur, nici eu nu-l invitasem. Ar fi trebuit să terminăm idila. *Finito*. Gata cu sexul. Deşi încă flirtam şi ne ciondăneam prin mesaje. Dar nu voiam să-mi asum niciun risc cu el. Mai ales acum, când trebuia să mă concentrez asupra găsirii viitorului meu soţ şi tată al copiilor mei.

Am încercat să alung starea asta de spirit şi m-am apropiat de bar. Aşa era cel mai bine. Lucian nu făcea altceva decât să-mi distragă atenţia de la ceea ce-mi doream cu adevărat. Era timpul să uit de penisul lui uriaş şi să mă gândesc la viitorul meu.

— Arăţi foarte bine în seara asta, Sloane, a strigat Sherry „Fi“ Fiasco din spatele tejghelei, unde o ajuta pe Silver, barmaniţa, să împartă băuturi.

Mi-a făcut un semn cu acadeaua ei, salutându-mă. Mi-am trecut mâna prin păr şi i-am trimis o bezea. Şi, în sinea mea, mi-am dorit să mă fi îmbrăcat într-un trening.

Nu, mi-am spus. Nu era o ţinută nepotrivită. Eram la vânătoare de potenţiali parteneri. Orice tip de-aici putea fi viitorul domn Sloane. Precum acela de acolo.

Domnul Michaels, chipeşul profesor al lui Chloe şi Waylay, stătea la o bere cu alţi doi profesori şi cu Tallulah St. John, mecanicul oraşului. Era arătos, avea un zâmbet grozav, iubea copiii şi purta ochelari. Şi eu nu mă puteam gândi decât la corpul gol şi tatuat al lui Lucian care se contopea cu al meu.

Cum mai puteam să cunosc un băiat drăguţ şi să mă mulţumesc cu nişte partide obişnuite de sex, care să nu-mi ia minţile? Urma să fiu bântuită de fantoma tuturor orgasmelor pe care mi le oferise? Îmi voi compara fiecare amant de-acum încolo cu el? Va exista vreunul care să se ridice la nivelul lui?

O luam razna. Mă gândeam numai la scula spectaculoasă a lui Lucian. Aveam nevoie de terapie şi de ceva de băut.

Mi-am propus să caut o carte-două despre hipnoterapie. O să trec peste el... ăăă, peste vigoarea sa sexuală chiar de-ar fi să mor.

— Uite-o, a spus Naomi, sărind de pe scaun şi îmbrăţişându-mă în ciuda faptului că ne petrecuserăm jumătate din zi lucrând împreună.

— Scuze că am întârziat, am zis eu.

Nu am zis: *Am avut treabă să am fantezii cu duşmanul meu de moarte care-mi smulgea chiloţii şi mă făcea să-i strig numele*. Trebuia să trec pe la bibliotecă în drum spre casă şi să iau toate cărţile cu sfaturi despre cum să te dezbari de

obiceiurile proaste.

Knox m-a strâns de umăr. Lumina i s-a reflectat în verighetă, amintindu-mi că, dacă cineva putuse să apară şi să-l transforme pe Knox Morgan în genul de bărbat care să vrea să se însoare, aveam şi eu o şansă să-l găsesc cândva pe domnul Perfect.

Lina mi-a zâmbit şi mi-a făcut cu mâna. Nash s-a sprijinit de ea.

— Ce bei, Sloaney?

— Doar un suc acidulat, cred, am răspuns.

Dezamăgirea tânjea după zahăr. Voiam să beau un singur pahar. Apoi voi inventa o scuză, mă voi duce la bibliotecă şi voi pleca acasă. Unde voi verifica dacă vibratorul meu are bateria încărcată.

Lina şi Naomi mi-au tăiat calea.

— Nash şi cu mine i-am dus azi după-amiază pe Naomi şi pe Knox s-o cunoască pe Mary Louise.

Am tresărit.

— Şi cum a fost?

— Ne-a plăcut la nebunie, a spus Lina.

Zâmbetul lui Naomi însenina tot barul.

— Nici măcar vikingul meu nu a găsit vreun motiv de care să se plângă.

— Asta da, chiar e remarcabil, am admis.

— Mary Louise e bucuroasă că-i pasă cuiva de ea şi că interviurile tale au fost citite de multă lume, a spus Lina, iar unghiile ei roşu-închis au sclipit lângă paharul ei cu burbon.

— La bibliotecă am primit şase apeluri săptămâna asta de la persoane interesate de acest caz, a adăugat Naomi.

— Azi a sunat Fran. A spus că există un podcast care vrea să ne ia un interviu mie, lui Mary Louise şi lui Allen. Şi i-au cerut judecătorului o audienţă informală săptămâna viitoare, am zis eu.

— E un mare progres, a spus Naomi, împingându-mă cu umărul. Atunci de ce ai mutra asta, de parcă a încercat cineva să interzică toate cărţile?

La naiba cu mutra mea.

— Am avut o zi grea. Deci Stef i-a spus lui Jeremiah că e pregătit să se mute în Knockemout?

M-am felicitat pentru felul în care am schimbat ca o expertă subiectul, apoi ne-am răsucit cu toţii pentru a studia fericitul cuplu de pe ringul de dans.

Naomi a făcut semn că nu şi şi-a dat ochii peste cap.

— S-a autoconvins că Jeremiah îl va crede obsedat.

— Ce idiot! am spus eu cu afecţiune.

— Apropo de întâlniri, cum mai merg căutările tale? a întrebat Lina.

La naiba.

— N-am mai ieşit la nicio întâlnire de o săptămână, am mărturisit.

De o săptămână... de zece zile... de când penisul lui Lucian îmi invadase vaginul şi visele...

— Nu renunţa. Domnul Sloane e undeva, acolo, a spus Naomi, strângându-mi mâna.

— N-ai voie să clachezi. Cu siguranţă nu-şi va face apariţia pe uşa aceea, a spus Lina, arătând spre intrare.

Chiar atunci, uşa s-a deschis şi aproape că am uitat să respir când Lucifer însuşi a intrat în bar, cu faţa lui serioasă, cu o altă haină nespus de sexy şi scumpă fluturând în vânt. M-a găsit din priviri, iar eu am simţit... o mulţime de lucruri perverse.

— Oau. Ar fi fost mişto să fie un alt tip înalt, superb şi singur, m-a tachinat Naomi.

— Vai, Angel. A venit şeful, a avertizat-o Nash în glumă pe Lina.

— Poftim.

Knox mi-a pus paharul în faţă, obligându-mă să-mi iau ochii de la îngerul răzbunător al orgasmelor care-şi croia drum prin mulţime. Îmi puteam auzi bătăile inimii acoperind muzica. Tot corpul mi s-a înfiorat. Fiecare celulă din trupul meu ştia că Lucian era aproape.

— Mulţumesc, am spus.

— Lucy, ce naiba cauţi aici? l-a întrebat Knox, în loc de salut.

— Aveam treabă prin apropiere. M-am gândit că aici vă voi găsi.

Vocea lui, acel glas jos şi catifelat, a ajuns direct în zonele mele intime.

În timp ce el s-a salutat bărbăteşte cu fraţii Morgan, eu m-am prefăcut preocupată de un prosop de bucătărie mototolit din spatele barului, străduindu-mă să nu am un orgasm din senin.

Trupa a schimbat melodia, trecând la H.O.L.Y a lui Florida Georgia Line, în timp ce eu încercam să mă liniştesc.

— Îmi place cântecul ăsta, i-a spus Lina lui Nash.

El avea deja degetele împletite cu ale ei şi a tras-o de pe scaun.

— Hai, Angel.

— Vrei să dansezi cu mine? a întrebat Naomi, trecându-şi palmele peste pieptul lui Knox.

El s-a aplecat şi i-a şoptit la ureche un lucru care a făcut-o să se îmbujoreze.

— Nu vă faceţi griji. Rămân eu la bar, am strigat după ei, ignorându-l mai departe pe Lucian.

Luminile de pe scenă se stinseseră, scăldând colţul nostru în beznă. Silver şi Fi erau ocupate în partea opusă a barului. Lucian s-a mai apropiat puţin, fără să scoată un cuvânt.

Am întins mâna după băutură, hotărâtă să par plictisită şi deloc excitată. Dar degetele mele trădătoare au dărâmat paharul, iar gravitaţia a făcut restul.

— Futu-i!

M-am urcat pe balustradă şi am întins mâna peste tejghea, ca să iau un teanc de şerveţele.

Vârfurile calde ale degetelor mi-au atins partea din spate a coapsei, iar eu am încremenit acolo unde mă aflam.

Lucian mi-a smuls şerveţelele din mână şi le-a aruncat peste lichidul vărsat.

Apoi mi-a înconjurat talia cu un braţ şi m-a ridicat de pe balustradă. Cu greu mi-am înăbuşit un ţipăt surprins.

M-a coborât încet la podea şi m-am înfiorat simţindu-i erecţia intim lipită de fundul meu.

Prinsă între braţele lui şi balustradă, m-am răsucit.

— Bună, i-am spus, cu răsuflarea tăiată.

Sfârcurile mi s-au întărit atât de mult încât practic puteau tăia materialul sutienului meu inutil.

M-a împins în colţul întunecat, unde bara se unea cu peretele şi şi-a pus mâinile de o parte şi de alta a capului meu.

— Bună, a zis şi el.

În ochi îi ardea o flacără. Penisul i se sculase, iar eu ameţisem.

Voiam să întind mâna, doar să-l ating, dar nu aveam încredere în mine că mă voi putea opri la timp.

— Cum ţi-a mers azi? l-am întrebat.

— N-am chef să fac conversaţie, Pixie, a spus el.

— Dar ce ai chef să faci?

A zâmbit vag, cu subînţeles. Şi-a agăţat arătătorul în decolteul puloverului meu. Când pielea lui a atins-o pe a mea, am simţit cum zonele mele intime se trezesc la viaţă.

— Sex cu tine.

Mă atinsese. Asta însemna că trebuia să-i întorc favoarea, nu?

Am întins mâna şi i-am cuprins cu palma lungimea tare a erecţiei.

A închis ochii şi s-a lipit de mâna mea.

L-am apucat cu putere, iar ochii aceia cenuşii ai lui s-au deschis brusc. Mi-a cuprins sânul, strângându-l uşor.

Eram ameţită, fără suflare, atât de excitată încât mă temeam că voi face implozie.

— Am crezut că am terminat-o, am spus, deşi începusem să-l mângâi prin pantaloni.

— Vrei s-o terminăm?

Genunchiul lui mi-a desfăcut picioarele.

Mâna aceea care îmi frământa sânul mă făcea s-o iau razna.

De ce trebuia să fiu eu cea care să spună că-l doream din nou? De ce nu putea s-o spună el?

Ritmul muzicii vibra în mine, în timp ce trupurile noastre se apropiau din ce

în ce mai mult, în colţul nostru întunecat, plin de secrete.

— Poate ne vede cineva, am spus, ignorându-i întrebarea.

Degetele lui au alunecat în interiorul decolteului meu, pătrunzând pe sub marginea sexy a sutienului şi prinzându-mi sfârcul dornic de acţiune. Picioarele mi s-au înmuiat, dar nu am căzut. Genunchiul lui era acolo, iar coapsa mă apăsa pe miezul excitat.

Am tras aer în piept.

— Spune-mi că mă doreşti iar, mi-a ordonat, în timp ce degetele lui mă trăgeau de sfârc.

— Şi dacă mi-a trecut? am murmurat.

A rânjit păcătos.

— Simt prin pantaloni cum te-ai umezit. Nu ţi-a trecut.

— Ţie ţi-a trecut? l-am întrebat.

— Dacă aş crede vreo clipă că aş scăpa nevăzut, te-aş pune să te apleci peste bar, cu această fustiţă minusculă ridicată peste mijloc şi cu scula mea vârâtă în tine.

Sexul meu a zvâcnit cu neruşinare la imaginea pe care o zugrăveau cuvintele lui. Lucian putea da oricând lecţii avansate de limbaj pervers.

— O, Doamne, am scâncit.

— Spune-mi, a insistat el.

Am înghiţit în sec.

— Presupun că n-aş spune nu altor câteva orgasme. Dacă tu crezi că mi le poţi oferi.

Erecţia i-a pulsat în palma mea.

M-a tras şi mai tare de sfârc, trimiţând unde de plăcere în întregul trup.

— Cred că mai pot să-ţi storc câteva. Dacă găseşti o cale să nu mă mai jigneşti.

— Nu pot promite asta.

Era atât de bine când mă atingea. Era atât de plăcut să ştiu că eram la câteva minute distanţă de a-i savura corpul spectaculos.

— Sper că voi doi nu vă certaţi din nou, nu-i aşa? Pentru că pot să vă leg imediat la electrozii ăia, l-am auzit pe Knox din spatele lui Lucian.

Am tresărit şi i-am eliberat penisul. El însă nu s-a grăbit deloc să-şi scoată mâna de sub cămaşa mea.

Se pare că niciunul dintre noi nu observase că melodia se terminase şi că prietenii noştri se întorseseră. M-am aplecat pe sub braţul lui şi l-am ocolit. I-am simţit mâna trăgându-mă de fustă şi am înţeles ce voia. M-am postat între erecţia proeminentă a lui Lucian şi raza vizuală a prietenilor noştri.

— E clar că se certau, a spus Lina, studiindu-mi faţa. Ea e toată roşie şi el scrâşneşte din măsele.

— Nu ne certam, am spus eu. Aveam...

— Aveam o discuţie pe care trebuie s-o terminăm, a completat Lucian.

Mi-a ciupit fundul pe sub marginea fustei. Am făcut o jumătate de pas înapoi, lovindu-mă cu tocul cizmei de pantoful lui elegant, din piele.

— Vă las, atâta timp cât nu iese cu vărsare de sânge, a zis Knox.

— Sunaţi-ne dacă aveţi nevoie de întăriri, ne-a spus Nash.

— Revenim imediat, am zis, în timp ce Lucian mă trăgea departe de prietenii noştri. Ţi-ai ieşit din minţi? am şuierat în timp ce înaintam de-a lungul coridorului, trecând de toalete şi de biroul lui Fi.

Când am cotit, mâna lui mare m-a înşfăcat posesiv de braţ şi m-a tras lângă el.

Penisul lui era tare ca piatra peste abdomenul meu. Apoi m-a sărutat fierbinte, golindu-mi plămânii de aer, capul de gânduri, timpanele de sunete.

Mi-a înfipt o mână în păr, iar cu cealaltă m-a apucat lacom şi posesiv de una dintre fese.

— De ce arăţi atât de nervos?

— Pentru că nu sunt înăuntrul tău. Pentru că am condus până aici şi tu nu ai fost suficient de inspirată să fii singură acasă.

— Îmi cer scuze. Nu mi-am dat seama că trebuie să fiu la dispoziţia ta, am spus, vârându-mi o mână între trupurile noastre şi prinzându-i erecţia.

Mi-a tras decolteul puloverului în jos, dând la iveală neobrăzatul sutien de dantelă în care acum nu mai aveam niciun regret că-mi îndesasem sânii. Cealaltă mână şi-a croit drum pe sub fusta mea, până spre partea de sus a coapselor.

— Mica mea ispită.

Creierul meu s-a agăţat de acel cuvânt, mea. Dar toate aceste gânduri s-au oprit brusc atunci când barba lui Lucian mi-a gâdilat gâtul şi degetele lui mi-au mângâiat sexul prin materialul chiloţilor.

— Ne-ar putea vedea cineva, am spus, gâfâind.

Oricine ar putea să încurce ieşirea de la toaletă şi să vadă doi duşmani tradiţionali împerechindu-se.

— Spune-le că trebuie să pleci, mi-a mârâit în ureche.

Mâna de pe sânii mei a pătruns în sutienul de dantelă, mângâindu-mă apăsat.

— Abia am ajuns aici, şi tu, şi eu, am şoptit.

— Atunci ia mâna de pe penisul meu.

Dar, deşi rostea acele cuvinte, se împingea şi mai tare în mine. Degetele lui au ajuns sub elasticul lenjeriei mele intime, atingându-mi sexul.

— Eşti atât de umedă când pun mâna pe tine. De fiecare dată, a murmurat el înainte de a-mi strecura degetele înăuntru.

Îmi pierdeam controlul şi voiam ca şi el să se prăbuşească odată cu mine. Voiam să-l împing în abis.

— Te rog, am şoptit, ştiind cum îl provoacă rugăminţile mele.

A încremenit. Fiecare muşchi din corpul lui superb aştepta să audă ce voiam de la el.

— Ce mă rogi?

— Lasă-mă să te gust.

A înjurat aspru, dar erecţia lui l-a trădat, mărindu-se iarăşi în mâna mea.

— Lasă-mă să te gust, apoi ne întoarcem, ne terminăm băuturile şi plecăm naibii de aici, am încercat eu o negociere.

A şovăit, dar eu i-am simţit dorinţa. Trebuia să mă lase să-mi fac damblaua.

— Cineva o să vină să ne caute dacă lipsim prea mult, a zis, vârându-mi un singur deget în vaginul umed.

— Dacă nu mă laşi să-ţi iau scula în gură chiar acum, nu ştiu dacă mă pot întoarce acolo. Trebuie să mă calmez.

— Eşti atât de aproape de orgasm, a spus el, atingându-mi muşchii ce-i strângeau degetele.

— Te rog, Lucian, am gemut.

O să-mi dau drumul mai târziu. O să aibă el grijă de asta. Dar acum, voiam să-l simt adânc. Voiam să-i ofer aceleaşi senzaţii pe care mi le oferea şi el.

A înjurat şi m-a strâns din nou de sân. Apoi mi-a dat drumul.

Nu-mi venea să cred. Bărbatul acesta îmi oferea singurul lucru pe care mi-l doream, chiar dacă era singurul lucru pe care el nu şi-l dorea. În timp ce-i desfăceam fermoarul, el şi-a dus două degete la buze, lingându-le.

Mi s-au înmuiat genunchii, ceea ce era OK, pentru că oricum trebuia să mă las la podea.

Am îngenuncheat pe betonul rece, scoţându-i scula din pantaloni. Din unghiul acesta, era intimidant de mare. Vârful era deja umed de lichidul care se scursese pe acolo.

— Mulţumesc, i-am şoptit.

M-am uitat la el în timp ce mi-am deschis buzele şi i-am luat-o în gură. Un fior i-a străbătut trupul. A legănat spasmodic şoldurile spre mine.

— Doamne Dumnezeule, a şuierat el în timp ce eu l-am primit adânc.

Am ridicat ochii şi l-am văzut cu capul dat pe spate şi cu mâinile lipite de perete.

Am gemut şi el şi-a coborât privirea spre mine. Ochii aceia cenuşii aveau în ei văpăi. A întins mâna şi mi-a mângâiat obrazul.

Am înţeles că pot continua. Aşa că i-am prins baza penisului cu mâna şi am început să mă mişc. L-am absorbit până în fundul gâtului, dezmierdându-l cu buzele şi limba şi degetele, până la vârf.

A tras mai multe înjurături, ca şi cum gestul meu i-ar fi distrus tot autocontrolul.

Îmi plăcea senzaţia asta. De intimitate. De putere. Stăteam în genunchi, dar deţineam controlul. El îmi făcuse acest dar.

— Opreşte-te.

Am încremenit imediat la replica aspră a lui Lucian. Şi-a înfipt mâna în părul

meu şi m-a tras înapoi până când erecţia lui a alunecat afară. Ne-am holbat unul la celălalt, gâfâind în liniştea relativă de pe coridor.

Ochii lui erau pe jumătate deschişi, buzele lui la fel. Arăta ca şi cum ar fi vrut mult mai mult, iar eu eram gata să-l satisfac.

Şi-a trecut degetele peste obrazul meu.

Momentul a fost întrerupt de câteva chicoteli şi ciocănituri în uşa toaletei.

Lucian m-a luat de subsuori şi m-a ridicat în picioare.

— Trebuie să ne întoarcem înainte să trimită potera să ne caute, a spus el, vârându-şi penisul imens în pantaloni.

Îmi era greu să-mi revin. Plăcerea îmi amorţise toate senzaţiile, cu excepţia celor oferite de Lucian. M-am prelins pe perete.

— Nu te mai uita aşa la mine, mi-a ordonat, aranjându-şi erecţia.

— Cum mă uit la tine? l-am întrebat.

— De parcă ai vrea să ţi-o trag.

— Păi, ca să fiu sinceră, exact asta aş vrea să faci.

A strâns din dinţi şi s-a întors pe jumătate cu spatele la mine. Oare îl scoteam din minţi la fel de tare cum mă scotea el pe mine?

În timp ce-mi băgam sânii la loc în pulover, l-am inspectat. Cravata îi era strâmbă. Părul lui, de obicei perfect aranjat, era ciufulit într-o parte. Iar pantalonii lui se aflau în pericol de sfâşiere din cauza erecţiei lui insistente.

— Cum mai poţi să mergi cu chestia aia? am întrebat, gesticulând spre penisului său.

— Nu vorbi acum despre ea, a mârâit Lucian.

Făcea un fel de exerciţiu de respiraţie profundă şi se uita în toate direcţiile, mai puţin la mine.

— Mi se pare că de fiecare dată e şi mai tare. E normal să fie aşa? Şi sânii mei parcă ar cântări o tonă. Cred că sutienul o să-mi taie circulaţia.

Lucian a închis ochii.

— Pixie, nu pot să mă calmez când vorbeşti despre sânii tăi.

Am zâmbit ghiduş. Avantajul de a fi femeie era că puteai să te exciţi fără să-ţi rupi pantalonii.

— Sunt atât de umflaţi. Şi sfârcurile mele, atât de sensibile la atingere.

A înjurat şi s-a înclinat de la mijloc.

Când se chinuia să-şi recapete controlul, Lucian era de-a dreptul adorabil.

— Treizeci de minute.

— Ce? am întrebat.

— Plecăm în treizeci de minute. Inventează o scuză şi eu vin după tine. Ne întâlnim în parcare.

M-a străbătut un fior. Voia să mi-o tragă. Trebuia să mi-o tragă. Aş fi dansat de bucurie dacă n-aş fi fost atât de conştientă de umezeala dintre coapsele mele.

— S-a făcut, am zis. Eu mă duc prima, iar tu mai stai un minut, timp în care

încerci să nu te mai gândeşti cum să-mi dai sutienul jos şi să-ţi vâri faţa între sânii mei.

A mormăit în urma mea, când am trecut pe lângă el, dansând şi râzând.

Douăzeci şi două de minute am rezistat. Douăzeci şi două de minute de tortură veritabilă.

S-a postat în spatele meu cât timp încercam să mă concentrez la discuţia pe care o purtam cu Naomi şi Lina. Dar de fiecare dată când mă atingea cu coapsa atunci când se apropia să mai comande ceva de băut, îşi trecea degetul peste pielea goală care-mi despărţea fusta de pulover, iar eu îmi pierdeam şirul gândurilor.

Naomi mi-a oferit în cele din urmă o cale de scăpare perfectă, întrebându-mă dacă eram obosită.

— De-a dreptul epuizată, am minţit. Au fost două săptămâni grele şi am fantezii cu patul meu.

Niciunul dintre aceste lucruri nu era minciună.

— Ai trecut prin multe, a spus ea cu empatie. Du-te acasă. Dormi puţin.

— Eşti sigură că nu vă supăraţi pe mine? am întrebat, înăbuşindu-mi un căscat fals.

— Cred că va trebui să ne mulţumim cu tripleta testosteronului, a spus Lina. Scrie-mi mâine, când te trezeşti.

— Aşa voi face, i-am promis. Noapte bună, băieţi.

Knox şi Nash şi-au luat la revedere de la mine. Lucian s-a prefăcut că mă ignoră.

Am ieşit din bar, legănându-mi şoldurile mai mult ca de obicei. I-am simţit privirile urmărindu-mă tot drumul până la uşă.

Tocmai îmi deblocam Jeepul când atmosfera din jur s-a tulburat.

— Ce mama dracului! Cum ai ajuns aici atât de repede?

— Am picioare lungi, a spus el, prinzându-mă de braţ şi ducându-mă spre Jaguarul lui. Urcă!

— Şi Jeepul meu?

— Dacă îţi imaginezi că te scap din ochi după mica ta cascadorie de pe hol, te înşeli amarnic. Urcă în maşină.

M-am urcat.

30. Trebuie să chem pe cineva să ia mormanul ăsta de şobolani îngheţaţi de-aici

— Nu mă atinge, a ordonat el, băgând maşina în viteză.

— Doamne, ce autoritar eşti! am spus bosumflându-mă.

— Dacă te atingi de scula mea şi cu un vârf de deget, trag pe dreapta pe un drum public, te pun peste consola asta şi ţi-o trag până când nu mai ştii de tine.

— Aşa vrei tu să mă convingi să nu te ating?

— Dacă eşti cuminte şi ai răbdare patru minute nenorocite până ajungem acasă, te voi dezbrăca şi-ţi voi adora fiecare centimetru al minunatului tău trup cu penisul, gura şi mâinile mele.

Mâinile mi s-au încleştat în poală. Îmi convenea înţelegerea.

— Dă-i bice, i-am spus.

Îmi simţeam sânii grei şi umflaţi. Clitorisul îmi zvâcnea. Şi eram atât de udă, încât mă gândeam să-mi botez zonele intime Pădurea Tropicală. Mă va lăsa să-i simt gustul. Mă va lăsa să-i fac sex oral. Inima îmi bătea cu putere, speriată de această victorie.

Cauciucurile au scârţâit, lăsând în urmă casa mea şi intrând pe aleea lui. Niciunul dintre noi n-a scos vreun cuvânt când uşa garajului s-a ridicat înaintea ochilor noştri. Nu l-am întrebat de ce m-a adus aici şi nu la mine acasă. Nu-mi păsa, atâta timp cât eram pe cale să ne-o tragem.

A intrat în garaj şi am ieşit amândoi din maşină într-o clipită. Ne-am întâlnit în faţa maşinii, iar el m-a luat de mână şi m-a dus la uşă, conducându-mă apoi înăuntru.

M-am bucurat din tot sufletul că interdicţia în privinţa atingerilor luase sfârşit.

Când m-am trezit înăuntrul spălătoriei organizate la sânge, i-am dat sacoul jos de pe umeri. Acesta a aterizat pe gresie, urmat de paltonul pe care aproape că l-a smuls de pe mine.

— Mă faci s-o iau razna, a spus el printre sărutări, când am părăsit spălătoria şi am pătruns în bucătărie.

— Bravo mie, am murmurat, descălţându-mă în grabă.

Una dintre cizme a aterizat sub masa din sufragerie; cealaltă a zburat de-a lungul bucătăriei.

M-a înşfăcat şi m-a sărutat până când n-am mai putut gândi limpede. Atingerea fierbinte şi aspră a gurii lui, mângâierile limbii lui. Am simţit că mi se face puţin frig şi mi-am dat seama că-mi scosese fusta. Apoi a urmat puloverul şi am rămas doar în ciorapii până la coapsă, sutien şi chiloţii uzi leoarcă.

Lucian mi-a studiat din nou corpul, cu o vâlvătaie în priviri.

— Cum aş putea să nu te ating când arăţi atât de bine?

— Acum nu-ţi mai stă nimic în cale, i-am spus.

Şi-a desfăcut cureaua, iar eu am simţit că-mi pierd minţile. Când am auzit

clinchetul cataramei am simţit fiori din cap până-n picioare.

Şi-a strecurat degetele în pantaloni, pe care nici nu i-am băgat în seamă când au căzut la podea. Nu-mi puteam desprinde privirea de la boxerii negri în care scula nu-i mai încăpea.

Era evident că-mi pierdusem minţile pentru că, în loc să-i deschei sexy cămaşa, am tras cu ambele mâini şi nasturii au zburat în toate direcţiile.

A zâmbit răutăcios. Diabolic. Ca şi cum tocmai făcusem ceva pentru care meritam pedepsită. Abia aşteptam să aflu care-mi era pedeapsa.

— Sper că nu te aştepţi să te despăgubesc pentru asta, i-am spus.

— Am câteva lucruri în minte şi nu e vorba de bani.

M-a tras lângă el şi m-a ridicat, punându-mi o mână pe fund. Mi-am încolăcit picioarele în jurul taliei lui, lipindu-mă de el. Gură la gură, piept la piept. Apoi am simţit cum mă duce undeva. Nu-mi păsa unde, atâta timp cât s-ar fi oprit la un moment ca să mă pătrundă cu scula aceea imensă.

Spatele meu a lovit uşor peretele. M-a imobilizat de zid cu şoldurile lui şi mi-a deschis sutienul dintr-o singură mişcare ageră. Mârâitul lui mi-a făcut sângele să-mi clocotească în vine. Trăiam pentru acel sunet atrăgător. Sfârcurile mi se întăriseră, căutându-l ca nişte flori care urmăresc soarele.

Şi-a lăsat capul în jos şi şi-a pus buzele pe un sfârc norocos.

— Ah! am gemut când mi l-a supt uşor, absorbind mugurele roz şi mai adânc în gura lui.

M-am clătinat, simţind că sunt periculos de aproape de a-mi da deja drumul.

Simţeam capul umed al penisului său împungându-mi coapsa.

Mi-a dezmierdat sânul, până când extazul m-a făcut să mă lovesc cu capul de perete.

— Eşti bine? m-a întrebat el, cu voce aspră şi răguşită.

— Da, am oftat.

A trecut la celălalt sân, la celălalt sfârc gelos.

Mi-i simţeam atât de plini şi grei. Fiecare mişcare a lui Lucian îmi provoca un val de pură plăcere.

— La naiba, a murmurat el, plimbându-şi buzele peste sânul meu.

— Ce s-a întâmplat? am zis, gâfâind când i-am simţit părul de pe piept atingndu-mi uşor sfârcurile umede.

— De fiecare dată, îmi propun să nu mă grăbesc. Să petrec o oră doar cu sânii tăi perfecţi. Dar mă fură peisajul, a spus el.

— Ce...

Atât am apucat să zic. Pentru că apoi m-a desprins, răsucindu-ne împreună.

M-am trezit în genunchi, cu faţa în jos pe taburetul tapiţat din sufrageria lui. Aveam fundul în sus, iar faţa îmi era lipită de scaunul albastru.

Lucian zăbovea în spatele meu, cu erecţia lipită între picioarele mele. Îl doream atât de mult încât eram gata să-l implor.

— M-ai ispitit la bar, a acuzat el, trecându-şi uşor o mână peste materialul înflorat al chiloţilor mei.

— Cum? am întrebat, pregătită să neg.

— Cu puloverul ăla şi cu fusta aia scurtă. Cu degetele tale atingându-mi scula când era deja gata de acţiune. Cu acele mici priviri sexy când te jucai cu paiul. Ar trebui să-ţi dau o lecţie.

Degetele i s-au încolăcit în chiloţii mei, iar alunecarea mătăsii umede de-a lungul coapselor mele era un fel de tortură împletită cu plăcere.

— Atâta timp cât asta înseamnă să mi-o tragi, sunt de acord, am spus gâfâind.

M-a mângâiat peste rotunjimile feselor. Am aruncat o privire între picioarele mele şi i-am privit penisul alunecând înainte şi înapoi peste carnea mea excitată.

— Urăsc să nu pot atinge ceea ce-mi aparţine, a mărturisit el.

Eram gata să-i explic că aranjamentul nostru nu însemna că-i aparţin în afara aşternuturilor. Dar capul fierbinte al erecţiei sale mă marca de fiecare dată când îmi mângâia sexul. M-am zbătut, deschizându-mi picioarele, ademenindu-l cu trupul meu.

— Te rog, Lucian, am şoptit.

— N-am niciun prezervativ la îndemână, mi-a zis el.

Tonul lui părea... diferit. Ca şi cum ar fi vrut să-mi ceară ceva. Era oare lucrul pe care mi-l doream şi eu?

— Am fost la ginecolog luna trecută. Toate analizele erau bune, am spus.

Apoi am tresărit.

— Dar nu iau anticoncepţionale.

— Vasectomie, mi-a reamintit. Şi am fost testat acum şase luni.

Mâinile lui încă îmi mângâiau şoldurile, iar vârful penisului său îmi împungea sexul ca şi cum ar fi aşteptat o invitaţie. Inima îmi bătea cu putere în piept.

Probabil că de-atunci îşi făcuse de cap cu o întreagă echipă de majorete.

— N-am mai fost cu nimeni de atunci, a adăugat el.

— Pe bune?

Nu e de mirare că era atât de... exploziv.

— Ţine-ţi gura.

— OK, am spus.

— OK? a repetat el, cerându-mi mai mult.

— Bagă-ţi scula aşa cum e în mine şi fă-mă să-mi dau drumul, Lucian.

Mai clară de-atât nu puteam fi.

S-a încordat lipindu-se de mine şi mi-am dorit să-i pot vedea faţa. Dar am uitat complet de asta când m-a pătruns dintr-odată. Da! Acolo! M-am împins, sperând că mă va lăsa să-l primesc cu totul în mine. Dar el mi-a ţintuit şoldurile cu mâinile sale.

— E rândul meu să mă joc, Pixie.

Niciodată în viaţa mea nu fusesem mai încântată să fiu ameninţată.

— Atunci începe odată, am bolborosit. Te rog.

— Ce fetiţă cuminte, a murmurat el.

Şi apoi m-a prins de şolduri şi m-a pătruns.

Îl simţeam fierbinte şi tare înăuntrul meu.

Invadat, tot corpul meu s-a încordat. Eram udă şi pregătită, dar el era atât de mare şi intrase atât de adânc în mine încât resimţisem totul ca pe un şoc. Am ridicat capul.

Palma lui Lucian a aterizat usturător pe fundul meu. Am scos un ţipăt când valul de căldură plăcută mi-a cuprins fesa.

— Rămâi nemişcată, a ordonat el printre dinţi.

L-am lăsat să mă ghideze înapoi în jos, simţind erecţia care-i pulsa în mine. Mi-a mângâiat fundul, alinând usturimea.

— Trebuie să te relaxezi, iubito. Relaxează-te ca să pot intra până la capăt.

Muşchii mei interiori fremătau în aşteptarea orgasmului.

— Hai, Pixie. Respiră.

Voiam să fac ce-mi cere. Voiam să-l satisfac. Pentru că şi el m-ar fi satisfăcut pe mine. Am tras slab aer în piept şi apoi am expirat prelung.

Şi-a trecut mâna peste trupul meu, de la gât până jos, peste coloana mea vertebrală.

— Bravo. Încă o dată.

De data aceasta, am respirat cum trebuie şi am simţit cum muşchii mi se destind puţin. La fel şi Lucian, pentru că s-a retras încet şi a pătruns din nou înlăuntrul meu. Cu putere.

L-am primit în mine cu totul. Am ştiut asta chiar înainte de strigătul lui victorios.

Eram posedată de Lucian Rollins.

— Te simt în măruntaiele mele, am gemut.

El a răspuns împingând scurt şi dur în sus, făcându-mă să gem.

Mă umplea atât de profund, încât nici nu-mi mai aminteam cum era să fiu fără el înăuntrul meu.

— Arăţi atât de bine cu scula mea în tine, Pix, a murmurat el, trecându-şi mâinile peste spatele meu, apoi peste sânii mei.

— Da, nu e prea rău, am chiţăit.

M-a strâns puternic de sfârcuri, făcându-mi muşchii interiori să-l prindă ca într-o menghină. Simţeam pulsul ameţitor al sângelui din erecţia lui. Fără nimic între noi, în sfârşit, m-am bucurat de căldura corpului său care pătrundea în mine.

Mă aflam la mila lui şi amândoi ştiam asta.

Şi asta a fost o adevărată revelaţie, care m-a trezit la realitate. Era înfipt în mine cu totul, trăgându-mi-o aşa cum nu mi-o mai trăsese nimeni niciodată. Tensiunea a sporit din ce în ce mai mult – mi-am deschis puţin mai mult

genunchii şi am atins orgasmul. Am scos un strigăt când l-am simţit rotindu-se în mine ca o furtună. Lucian a rămas adânc înlăuntrul meu, dându-şi drumul acolo, spectaculos ca un tunet.

A mârâit dezlănţuit, umplându-mă total cu seva lui.

M-a lăsat să simt asta şi apoi s-a pus în mişcare. Lovituri rapide, alunecoase, care intrau în forţă în miezul meu care zvâcnea şi fremăta.

— Mai mult, a spus el, ţinându-mă strâns de şolduri.

Transpiraserăm acolo unde pielea noastră se atingea. A intrat cu putere în mine, în plin orgasm, prelungindu-l până când nici nu mai ştiam dacă îmi dau drumul în continuare sau dacă mă adusese din nou la punctul culminant.

— La naiba, Sloane.

Era ca o rugăminte. Mâinile lui m-au prins şi m-au tras în sus, lipindu-mi spatele de el. Degetele lui mi-au cuprins maxilarul, ca să mă poată săruta.

Simţeam cum se pregăteşte să ejaculeze şi ştiam ce voia, dar nu cerea.

Am rupt sărutul.

— Da, iubitule. Te rog, dă-ţi drumul în mine, l-am implorat.

M-a strâns şi mai tare în braţe. Buzele lui s-au întors la gura mea. O clipă mai târziu, s-a încordat din toată fiinţa, iar eu am simţit prima explozie fierbinte a orgasmului său în adâncul sufletului meu. Am simţit-o atât de bine. Atât de murdar. Atât de potrivit. Lucian Rollins îşi dădea drumul în mine.

Strigătul lui mi-a răsunat în urechi când un alt val al eliberării sale a ţâşnit înlăuntrul meu.

— Sloane!

Simţeam cum mă dezintegrez din nou, aţâţată de orgasmul lui. Mi-o trăgea, cu mişcări lente, deloc adânci, în timp ce corpul meu storcea fiecare picătură a eliberării sale.

Era senzaţional. Un adevărat spectacol de artificii înăuntrul vaginului meu, provocat de penisul încăpăţânat al acestui bărbat făcut să mă satisfacă.

Lucian s-a prăbuşit peste mine, lipindu-mă de taburet. Era încă înăuntrul meu, deasupra mea, ejaculând în continuare. Nu voiam să se termine niciodată.

— Mă faci să simt că nu mai am niciun pic de control, a mârâit, mişcându-se mai departe în mine.

Sunase ca o acuzaţie.

Eu am luat-o ca pe un compliment.

— E absurd, a spus Lucian, trăgându-şi cozorocul şepcii mai jos pe faţă. Suntem oameni în toată firea, nu adolescenţi. N-ar trebui să ne furişăm.

Mi-am închis fermoarul hainei până la bărbie şi mi-am acoperit părul cu gluga.

— Mi-e foame şi tot ce ai tu în casă sunt nişte preparate congelate de fiţe. În plus, chiar vrei ca tot oraşul Knockemout să ne bârfească, de parcă ar fi o poveste de dragoste între o rază de soare şi ursul morocănos?

— În acest scenariu eu sunt raza de soare, a spus el arogant.

— Ba tu eşti morocănosul care nu vrea niciodată să se aşeze la casa lui, cu atât mai puţin alături de frumoasa, fermecătoarea şi tocilara din vecini. Eu sunt protagonista veselă şi solară care crede în dragostea adevărată. Însă nu cu tine, pentru că te folosesc doar pentru orgasme.

A scuturat din cap.

— O să-ţi lipsească orgasmele astea când îl vei întâlni pe domnul Perfect. Sunt unele lucruri pe care numai domnul Imperfect ţi le poate oferi.

— Mai vedem.

Am ieşit, scurtând drumul peste aleea lui şi peste fâşia de iarbă acoperită cu zăpadă, ca să ajungem la mine acasă.

Peste drum, luminile erau aprinse, dar nu-şi plimba nimeni căţelul şi nu erau nici cupluri de îndrăgostiţi ieşite la o plimbare romantică într-o atmosferă polară.

Am oftat uşurată şi am alergat pe alee până la veranda casei mele, trăgându-l pe Lucian după mine.

— Cred că am nişte fulgi de ciocolată în cămară, am spus.

Brusc, Lucian m-a prins de talie şi m-a tras înapoi.

— Să înţeleg că fulgii de ciocolată te excită?

Dar se postase deja între mine şi uşa de la intrare.

— Hai înapoi la mine acasă, a spus el, cu voce rece.

— Poftim? De ce? Ce se întâmplă?

Am încercat să trag cu ochiul pe lângă spinarea lui masivă, dar el s-a răsucit şi m-a cuprins de umeri.

— Fă cum îţi spun eu.

Atunci am văzut mormanul morbid şi greţos de blană şi cozi lungi, scârboase.

— O, Doamne.

Lucian a tras o înjurătură, apoi m-a luat în braţe şi m-a îndepărtat de verandă. M-a lăsat pe alee, de unde nu mai vedeam bine intrarea în casa mea.

— Presupun că acesta nu e comportamentul obişnuit al şobolanilor, am spus, străduindu-mă să nu vomit.

— Nu, nu este, a spus el grav.

— La naiba. Mai bine te duci acasă. Trebuie să vorbesc cu cineva despre mormanul ăsta de şobolani îngheţaţi.

— Nu, tu te întorci la mine acasă, iar eu îl sun pe Nash.

— Dacă-l suni pe Nash, şeful poliţiei va afla că am fost împreună în seara asta. Ceea ce înseamnă că, până dimineaţă, va şti tot oraşul. Şi toată lumea va face speculaţii în privinţa acestor ameninţări. Iar tu nu mai locuieşti aici, dar eu da. Mie mi se va sparge în cap toată această atenţie.

— Ameninţări?

Vocea lui Lucian era criminal de calmă.

— Tot mai cred că prima a fost o glumă. Aceasta este în mod cert o escaladare

a situaţiei.

Mă bâlbâiam. Se pare că acesta era efectul pe care-l avea asupra mea o grămadă de şobolani morţi.

N-a mai rostit niciun cuvânt. Nu, Lucian Rollins m-a azvârlit pur şi simplu peste umăr şi m-a dus înapoi la el acasă, în timp ce suna pe cineva.

— De ce aflu abia acum că a primit ameninţări? a răcnit el în telefon.

— Lasă-mă jos, dobitoc mare şi superb ce eşti!

Nici nu m-a băgat în seamă.

— Poate vrei să vezi ce i-a lăsat cineva pe verandă. Aduceţi cele mai mari pungi de probe pe care le aveţi în dotare.

— Scuză-mă! Asta e răpire, am spus, lovindu-l în spate cu pumnii înmănuşaţi.

— Dacă nu încetezi cu urlatul, tot cartierul va ieşi şi va fi martor la povestea asta, a spus Lucian.

Eram aproape sigură că vorbea cu mine.

— Asta nu este relevant şi e treaba mea, a nimănui altcuiva, a continuat el.

Acum vorbea cu Nash, fără îndoială.

— Vino la mine acasă. Trebuie s-o leg de un scaun, a spus Lucian.

— Bravo ţie, Lucifer. Acum Nash îi va spune Linei, iar Lina îi va spune lui Naomi, iar Waylay va trage cu urechea şi-i va spune lui Chloe, iar nepoata mea nu-şi poate ţine gura nici dacă e cu capul sub apă şi încearcă să înoate.

— Cineva ţi-a lăsat un morman de şobolani morţi pe verandă, iar cea mai mare grijă a ta e că nepoata ta le va spune tuturor că ne vedem?

A descuiat uşa de la intrare şi m-a trecut peste prag.

— Nu ne vedem. Ne vedem doar dezbrăcaţi.

— Pot să vă explic, le-am zis prietenilor noştri înainte ca altcineva să spună ceva. E doar sex.

Lucian mi-a pus o mână peste gură, cu mănuşă cu tot.

— Taci înainte să mă calci şi mai rău pe nervi.

— Scoate banii, a spus Lina, întinzându-i mâna lui Nash.

Şeful poliţiei venise la faţa locului cu logodnica, fratele şi cumnata după el.

Stăteam toţi şase la mine pe alee, aşteptând ca sergentul Grave Hopper să apară cu un sac suficient de mare pentru mormanul acela de rozătoare.

Nash şi Knox au schimbat o privire iritată, apoi şi-au scos portofelele. Naomi şi Lina au zâmbit satisfăcute, bucurându-se fiecare de bancnota de 20 de dolari primită.

— Întotdeauna e o plăcere să fac afaceri cu voi, a spus Lina. Să nu vă mai îndoiţi de noi.

— Şi nu uita că-i eşti dator şi lui Stef, i-a zis Naomi lui Knox.

— Ce se întâmplă? am întrebat după ce am dat mâna lui Lucian la o parte.

— Ştiam, a explicat Lina. Nolan mi-a spus că te-a văzut la barul hotelului în weekendul trecut şi că şeful s-a dus să „se ocupe de tine“. Apoi aţi apărut

amândoi la muncă cu mutre postorgasmice.

— Knox şi cu mine am rămas sceptici până la Honky Tonk, a recunoscut Nash.

Am plesnit-o pe Lina peste umăr.

— De ce n-ai spus nimic?

— Tu de ce n-ai spus nimic? a replicat ea.

— Eu nu am spus nimic pentru că nu credeam că vreunul dintre voi e atât de tâmpit încât să se prostească, a intervenit Knox.

— Lina a zis că e ca şi cum ai fi încercat să te apropii de un câine înspăimântat. Nu trebuie să faci mişcări bruşte, să nu-l sperii mai tare, a intervenit Naomi.

— Asta e o prostie. Pot să mă întorc la mine acasă, vă rog? am întrebat.

— Trebuie să ne asigurăm că nu te aşteaptă alte surprize înăuntru, a spus Nash.

M-am cutremurat.

— Rămâne la mine în seara asta, a anunţat Lucian.

— Ascultă, Lucifer. Doar pentru că am făcut sex de câteva ori nu ai dreptul să-mi spui ce să fac.

În acel moment, o maşină de poliţie a oprit pe alee, în spatele camionetei lui Nash. Ofiţerii Grave şi Bertle au coborât din ea.

— O să vă las pe voi să vă certaţi, a zis Nash, îndreptându-se spre poliţiştii lui.

Lucian m-a tras de o parte. Lina şi Naomi au schimbat o privire atotştiutoare.

— Ce faci? am şuierat.

— Ar fi trebuit să-mi spui, a spus el cu răceală.

— Ce să-ţi spun? Că mi-a lăsat cineva un amărât de bilet anonim în coşul de cărţi? Ştii câte lucruri ciudate găsim acolo în fiecare săptămână?

— Cineva te ameninţă şi vei lua asta în serios, m-a anunţat el.

— Off. Chiar şi după sex, eşti exasperant.

— Iar tu eşti în continuare o pacoste care nu vrea să dispară, a ripostat el.

Ne-am aruncat unul altuia o privire aprigă. Dar eu am cedat prima.

— Uită-te la noi. Prietenul nostru preferă să strângă şobolani morţi decât să stea în preajma noastră.

— Ascultă-mă cu atenţie, Pixie. Cât timp ţi-o trag, oricum vrei s-o numeşti, înseamnă că eşti a mea. Şi cât timp eşti a mea, vreau să aflu când cineva te sperie.

— Nu sunt speriată. Sunt enervată. Chiar îmi plăcea preşul ăla de bun-venit.

— Nu iei asta deloc în serios. De-asta trebuie să mă implic.

— E aproape la fel de rău ca şerpii primăriţei, s-a plâns Bertle, înăbuşindu-şi senzaţia de vomă când a vârât un şobolan în sacul de plastic, cu o pereche de cleşti.

— Luce, a strigat Nash.

— Du-o înăuntru, a ordonat Lucian, împingându-mă spre Knox.

31. Gata cu sexul înflăcărat

Lucian

— Deci? Ce ai aflat? am întrebat, ridicându-mă în picioare când Nash a intrat la el în birou.

— Doamne, Luce, a spus el, aprinzând luminile. E ora şapte dimineaţa, într-o zi de joi. Măcar lasă-mă să beau o cafea înainte să mă sperii pândind din umbră ca un răufăcător.

— Cineva o ameninţă pe una dintre persoanele pe care ar trebui să le protejezi şi să le serveşti, iar tu vrei să dormi bine?

Eu de-abia pusesem geană pe geană. Petrecuserăm noaptea la mine acasă şi, în timp ce Sloane se ghemuise lângă mine şi adormise în câteva secunde, eu stătusem treaz să calculez fiecare probabilitate şi fiecare rezultat posibil. Când am ajuns la cea mai evidentă concluzie, m-am dat jos din pat, am verificat de trei ori alarma şi am încercat să scap de furie la sală, transpirând, cu melodiile Shaniei Twain în urechi.

Încă transpiram şi eram încă furios.

Ea se purta ca şi cum ar fi fost doar o glumă proastă. În mod clar, talentul ei de a lua în serios situaţiile periculoase nu evoluase deloc din adolescenţă.

Se întâmplaseră o grămadă de lucruri rele. O mulţime de oameni buni şi-o luaseră pe coajă. Ea ştia asta la prima mână. Cu toate acestea, eu păream a fi singurul care lua toată povestea asta în serios.

Nash a oftat, dându-şi haina jos.

— Nu-mi bat capul cu discursul obişnuit despre „treburile poliţieneşti“, din moment ce oricum nu mă asculţi niciodată. Dacă vreun ticălos ar ameninţa-o pe Lina, nici eu n-aş putea să-mi văd liniştit de viaţa mea.

Am ignorat comparaţia. Sloane şi cu mine făceam sex. Asta era toată relaţia noastră.

— Spune-mi ce ai făcut până acum.

Nash a băgat o cană sub aparatul de cafea şi a apăsat enervat pe butoane.

— Erau şoareci pentru hrănirea altor animale. Îi cumperi congelaţi de la magazinele pentru animalele de companie pentru a-i da de mâncare şerpilor. Până acum nu ştim nimic despre locul de unde au fost cumpăraţi. Bannerjee va bate astăzi la uşile din cartier ca să întrebe dacă a văzut cineva ceva suspect. Vrei

cafea? a întrebat el, măsurându-mă din cap până-n picioare.

Aveam destulă adrenalină în organism. Nu aveam nevoie şi de o doză de cofeină.

— Vreau răspunsuri.

Bunul meu prieten a zâmbit.

— Dacă vrei să faci ceva constructiv, convinge-o pe Sloane să instaleze un sistem de supraveghere video. Ca să descurajeze pe oricine ar mai încerca aşa ceva.

— O să-şi monteze tot ce trebuie şi nu am de gând să-mi pierd timpul certându-mă cu ea pe tema asta. Ce mai ai?

Părea amuzat şi deloc dornic să se aşeze la birou.

— După cum arată lucrurile, există două teorii. Una, micuţa noastră bibliotecară a enervat pe cineva care simte nevoia s-o anunţe despre asta. Mai întâi biletul, acum asta. Sunt nişte avertismente. Unele vagi. Nu a forţat-o nimeni să intre în portbagajul unei maşini şi nici n-a tras în ea.

Îl cunoşteam pe Nash suficient de bine ca să pricep că nu insinua deloc că ameninţarea nu era reală. Ştia mai bine decât oricare dintre noi cât întuneric putea să mocnească sub o suprafaţă calmă şi luminoasă.

— Şi cealaltă teorie? am întrebat.

Nash m-a fixat cu o privire rece.

— Voi doi începeţi să petreceţi timp împreună şi, dintr-odată, cineva are o problemă cu Sloane. Ar putea fi o coincidenţă. Dar ar putea exista o legătură.

Era aceeaşi concluzie la care ajunsesem şi eu pe la 5:00 dimineaţa.

— Îţi faci duşmani mai repede decât îţi faci prieteni. Cineva poate că a fost atent şi v-a văzut împreună. O fostă iubită, un vechi partener de afaceri, un şef al crimei organizate cu care te confrunţi. Şi, judecând după expresia ta, te-ai gândit deja la asta.

Era posibil s-o fi pus chiar eu pe Sloane în vizorul lui Anthony Hugo.

Am stat perfect neclintit, ignorându-mi mintea care striga că trebuie să mă ridic şi să acţionez. În trecut, rămăsesem nemişcat ca să fiu invizibil. Acum o făceam pentru că liniştea nu le dezvăluia duşmanilor intenţiile mele.

Îl subestimasem pe Hugo. Cât timp mă jucasem cu dispozitivele lui de urmărire, îi cântasem de fapt în strună, oferindu-i stimulentul perfect pe care să-l folosească împotriva mea.

— Faci chestia aia cu mutra împietrită, a observat Nash.

— Ce chestie cu mutra împietrită? m-am răstit.

— Mutra aia când pari constipat şi foarte ofticat din cauza asta. Faci faţa asta când ai sentimente pe care nu vrei să le ai.

— Nu am sentimente, l-am contrazis.

Şi-a pus cana de cafea pe birou.

— Fii atent, frate. Dacă are vreo importanţă, nu-l văd pe Anthony Hugo

venind cu maşina până aici şi aruncând o grămadă de şobolani morţi în pragul lui Sloane. El nu merge pe subtilităţi.

— Amândoi ştim că are la dispoziţie o armată întreagă de infractori.

— Habar nu avem dacă Hugo are vreun amestec în asta. Putea la fel de bine să fi fost Marjorie Ronsanto, care face scandal la bibliotecă în fiecare săptămână. Sau vreun adolescent idiot plin de hormoni care nu avea chef să-şi plătească taxele de returnare întârziată.

— Sau ar putea fi nenorocitul de Anthony Hugo. Mă aştept ca tu, dintre toţi oamenii de pe pământul ăsta, să iei varianta asta în serios.

Nimeni nu părea să fie prea supărat din cauza asta. Când mă ridicasem din pat, Sloane se răsucise, îşi îngropase faţa în pernă şi mă rugase să-i aduc o gogoaşă. Acum, Nash mă liniştea părinteşte, ca şi cum aş fi fost un cetăţean prea îngrijorat.

— Uite ce e, Luce, am înţeles. Îţi pasă şi eşti îngrijorat. Va fi în siguranţă. Cu tine, cu mine şi cu restul secţiei de poliţie, nimeni nu se va apropia de ea.

Am clătinat din cap.

— Mă întorc în oraş, am decis.

Dacă eu eram cel care atrăsese atenţia lui Anthony Hugo asupra lui Sloane, atunci tot eu voi fi cel care o va îndepărta.

— Eşti sigur? m-a întrebat prietenul meu.

— Nu ai nevoie să mă amestec în ancheta ta, am spus categoric.

— De parcă asta te-a oprit până acum.

— Poate că de data asta aleg să ascult vocea raţiunii.

Ochii i s-au îngustat.

— Sau poate că ai o criză de laşitate extremă chiar la mine în birou.

— Nu avem o relaţie. Ne-o tragem.

Când am rostit asta cu glas tare, toţi muşchii mi s-au încordat.

— Te iubesc ca pe un frate, aşa că ascultă-mă bine când îţi spun să nu te pui cu Sloane, m-a avertizat Nash.

— Ştie şi ea cum stă treaba, am zis.

El a clătinat din cap.

— Eşti un idiot.

— De ce mi se tot spune asta?

— Pentru că până şi eu – un bărbat din familia Morgan, un om cu emoţii atrofiate – pot vedea că simţi ceva pentru ea. Ai simţit dintotdeauna. Şi acum, când poţi trăi un lucru real alături de ea, vrei să te întorci în oraş şi să te prefaci că nu eşti înspăimântat de moarte de faptul că Sloane se află în primejdie. Dacă Lina ar fi în pericol, nimic nu m-ar putea opri să intervin între ea şi primejdia cu pricina.

— Dacă Lina ar intra într-un bucluc, i-ar trage un şut în boaşe şi şi-ar ascuţi unghiile în orbitele aceluia.

— Sloane nu e ca Lina. Se enervează şi o ia razna, mi-a reamintit el, fără să fie nevoie.

— Asta nu e problema mea.

Simţeam cum fierea îmi urcă de-a lungul esofagului.

— Odinioară era. M-am uitat prin vechile dosare ale lui Ogden aseară, după cină. Sloane a fost minora fără nume pe care Ansel Rollins a atacat-o, nu-i aşa? Aşa şi-a rupt încheietura.

— Nu şi-a rupt-o singură. El i-a rupt-o, am spus, ridicându-mă în picioare. Şi dacă vrei mai multe detalii, va trebui să întrebi pe altcineva, pentru că eu nu eram acolo. Eram la închisoare.

— Ai fost eliberat chiar a doua zi de dimineaţă, nu-i aşa? a insistat el. Interesantă coincidenţă, nu crezi? Că Sloane susţine cauza celor închişi pe nedrept.

— Ai grijă de ea, am spus cu răceală şi m-am îndreptat spre uşă.

— Vorbesc serios, a strigat Nash după mine. Nu te pune cu ea.

— Nu mă pun, am mormăit în barbă, ieşind în trombă din secţia de poliţie şi formând din mers un număr de telefon.

— Unde mi-e gogoaşa? a întrebat Sloane, bosumflată.

Purta tricoul meu, îşi turna cafea la mine în bucătărie şi arăta adorabil de răvăşită. Am simţit o gheară ciudată în piept. Un val de egoism aproape că m-a dărâmat. Îmi doream asta. Pe ea. Şi n-o puteam avea. Pentru că apropierea de mine o transforma într-o ţintă.

— Nu ţi-am adus, am spus sec.

— Nasol mai eşti. Ce a zis Nash? A raportat cineva vreun furt de şobolani?

I-am luat cana din mână.

— Ar trebui să pleci.

— De ce? Ce s-a întâmplat? Ai o mutră ciudată. O, Doamne. A păţit ceva Miau Miau?

Sloane avea o singură chichiţă la care puteam apela pentru a o face să plece.

— Pisica ta e bine-mersi. Pur şi simplu nu te vreau aici.

— Nu asta ai spus aseară, a spus ea cu aroganţă.

— Poţi să păstrezi cămaşa, am spus, măsurând-o din priviri din cap până în picioare şi căznindu-mă să-mi păstrez o expresie impasibilă.

— Ba nu, Lucifer. Nu plec nicăieri până când nu-mi spui de ce cu doar câteva ore în urmă mă implorai să te fac să-ţi dai drumul, iar acum eşti Gerilă.

— Mi-am amintit toate motivele pentru care nu te plac.

Ea a pufnit, dispreţuitoare.

— Frumoasă încercare! Nu le-ai uitat niciodată.

— Am vorbit cu Nash. A făcut nişte săpături în dosarul de arestare al tatălui meu şi a făcut nişte conexiuni.

Ea a rămas tăcută.

— Te-ai băgat de bunăvoie într-o situaţie periculoasă.

— La fel ai făcut şi tu de fiecare dată când părinţii tăi se certau, a subliniat ea.

— E altceva. Era responsabilitatea mea. N-ar fi trebuit să fii acolo. N-ar fi trebuit să-ţi spun niciodată ce se întâmpla. Să zici mersi că ţi-a stricat doar planurile de viaţă. Ar fi putut să te omoare. Iar tu te-ai dus acolo de bunăvoie.

Sloane şi-a încrucişat braţele peste piept.

— Pentru că o iubeai. Pentru că voiai să fie în siguranţă. Şi pentru că nu puteam să mai suport să fii închis nicio clipă în plus pentru o crimă pe care o comisese el.

A vorbit încet, cu fermitate.

— Ţi-a rupt încheietura în trei locuri. A trebuit să te operezi. Toate planurile tale, visurile tale, totul s-a dus naibii pentru că n-ai fost în stare să mă asculţi şi să faci ceea ce trebuie.

BUM!

Libertatea mea nu meritase sacrificiul acesta. Existenţa mea nu meritase asta.

Bum!

— Lucian, a spus ea cu grijă.

— Ce e?

Mi-am dat seama că ţipam. Nu ridicasem vocea ca ea. Nici nu era nevoie.

— Ce e? am repetat, domol.

— Îmi pare rău că nu te-am ascultat când m-ai rugat să nu sun la poliţie. Nu ştiam că se va întâmpla asta. Dar nu-mi pare rău pentru ceea ce am făcut ca să te scot din închisoare.

I-am întors spatele ca să nu fiu tentat s-o zgâlţâi ca să-şi revină la realitate. Panica şi furia, înrădăcinate în mine de zeci de ani şi-au scos capetele urâte la suprafaţă.

— Încă mi se face rău din cauza celor petrecute în acea noapte, din cauza lucrurilor pe care le-am văzut, din cauza nenorocirilor pe care le-ai trăit atâta vreme, a continuat ea. Ştiu cât de norocoasă sunt că lucrurile nu s-au terminat altfel. Am pierdut mult timp în ultimii ani gândindu-mă la ce-ar fi fost dacă povestea ar fi luat o altfel de întorsătură. Dacă aş fi ajuns acolo prea târziu? Dacă l-ar fi rănit pe tatăl meu? Dacă ar fi scăpat? Dar nu am regretat nici măcar o dată felul în care au decurs lucrurile. El a mers la închisoare, iar tu ai ieşit de-acolo. S-a făcut dreptate.

M-am întors cu faţa la ea, chiar dacă nu voiam s-o privesc.

— Nu există dreptate, am şuierat.

— Asta pare o conversaţie pentru care niciunul dintre noi nu are timp.

— Cineva te ameninţă. Nu numai că nu te-ai gândit să-mi spui asta, dar nici măcar n-o iei în serios. Iar eşti egoistă, la naiba!

Ea a oftat şi focul din ochii ei s-a trezit la viaţă.

— Egoistă? Crezi că faptul că l-am băgat pe tatăl tău la închisoare pentru ca

toată lumea să afle cine era adevăratul monstru e un semn de egoism?

— Faptul că tu crezi că ştii ce e mai bine pentru toată lumea e un semn de egoism. Faptul că refuzi din nou să-ţi iei minime măsuri de siguranţă e un semn de egoism. Faptul că te pui pe tine însăţi în pericol e un semn de egoism.

A făcut un pas spre mine şi şi-a pus palmele pe pieptul meu.

— Chiar începi să mă enervezi, iar mie nu-mi place să fiu nervoasă joia, pentru că este Ziua Schimbului de Cărţi de la Amiază, iar eu ador Ziua Schimbului de Cărţi de la Amiază. Aşa că o să spun aşa: îmi pare rău pentru rolul meu în toată povestea asta. Îmi pare rău că nu am făcut ceea ce, din punctul tău de vedere, trebuia să fac sau că nu am fost ceea ce trebuia să fiu. Îmi pare rău că m-am prefăcut că nu iau în serios aceste ameninţări, dar le iau. Sunt înspăimântată ca naiba că nu ştiu cine s-a hotărât să-mi arunce un morman de şobolani morţi pe verandă! Acum putem vorbi despre asta ca nişte oameni în toată firea sau ai de gând să te eschivezi din nou?

A urlat de la un capăt la altul al tiradei sale. Mă privea fix, scoţându-şi bărbia în faţă. Voiam s-o sărut. S-o închid într-un dormitor ca să fie în siguranţă. Voiam s-o scutur până când i-ar fi clănţănit dinţii, până când şi-ar fi dat seama de realitate. Până când ar fi priceput că n-ar fi trebuit să se implice niciodată. Că, încă o dată, apropierea de mine o pusese în calea pericolului.

Dar, de data asta, puteam să fac ceva în privinţa asta.

— Eu trebuie să mă întorc în oraş, iar tu – să te duci acasă, i-am spus. Sexul nostru înflăcărat a luat sfârşit.

— Insişti, văd, a glumit ea. Bine.

A apucat marginea tricoului pe care-l purta şi şi l-a scos. Sloane Walton era goală în bucătăria mea. Nu ştiam sigur câte fantezii de-ale mele începuseră aşa, dar erau cel puţin o mie.

— Păstrează tricoul, am insistat.

— Prefer să merg acasă în pielea goală, s-a răstit ea.

Petrecusem prea mult timp purtându-ne astfel. Certându-ne, apoi găsind drumul înapoi unul către celălalt doar pentru ca, în final, să explodăm din nou. Eram ca nişte magneţi atraşi unul de altul într-o clipă, înainte de a se respinge iarăşi. Dar, de data asta, trebuia să fie ceva permanent. De data asta, trebuia să punem capăt o dată pentru totdeauna.

Am urmat-o până în hol. Şi-a smuls haina din cuier şi şi-a strecurat braţele în mâneci cu mişcări rapide şi sacadate.

— Săracul băieţel melancolic, cu scula lui mare şi cu tot bagajul lui emoţional.

A sărit într-un picior, încălţându-se cu una dintre cizme.

— Măcar îmbracă-te, am spus sec.

— Mulţumesc, dar mai degrabă aş da foc la tot decât să mă uit din nou la tricoul ăsta şi să mă gândesc la tine.

Se juca cu focul. Eu eram furios, iar ea continua să mă scoată din minţi. Fie nu-mi conştientiza furia, fie avea maximă încredere în capacităţile sale inexistente de a se proteja.

— Mi-am petrecut mult timp din viaţă cu o femeie care nu avea niciun simţ al autoconservării. N-o voi face din nou. De data asta, am de ales.

S-a oprit şi s-a uitat fix la mine. Furia a ţâşnit din ea ca scânteile dintr-un foc de tabără.

— Să nu mă compari niciodată cu mama ta. Aşadar, distrează-te şi rămâi pentru tot restul vieţii singur, pentru că eşti prea încăpăţânat să înveţi să faci lucrurile mai bine.

— Atâta timp cât nu trebuie să am de-a face zilnic cu tine, asta voi face. Mi-e milă de viitorul tău soţ.

Râsul lui Sloane a sunat tăios şi amar.

— În locul tău, nu mi-aş pierde vremea gândindu-mă la mine sau la viitorul meu soţ. Pentru că voi uita că ai existat vreodată.

— Îţi urez mult noroc.

Dar nu m-a mai auzit pentru că deja trântise uşa de la intrare în urma ei. Am deschis-o şi am ieşit.

— O firmă de securitate va veni la tine acasă în după-amiaza asta să instaleze camere de luat vederi, am strigat în timp ce ea se îndrepta furtunos spre casa ei.

— Dacă au vreo legătură cu tine, atunci nu se vor apropia de casa mea.

— Nu fi o cretină căpoasă.

— Ai deja monopolul în această privinţă!

A ajuns pe alee şi a înaintat spre verandă, apoi s-a răzgândit şi a schimbat apăsat direcţia, spre uşa garajului.

— Dacă vezi ceva ce ţi se pare ciudat, sună-l pe Nash. Imediat.

— Vinde-ţi casa, nenorocitule!

Emry: Costumul ăsta mă face să arăt ca şi cum ar fi trebuit să renunţ la prăjituri acum câteva decenii?

32. Pentru mine ai murit

Sloane

Nenorocitul: Pentru confirmare, echipa de securitate va ajunge la tine acasă la ora 13:00.

Nenorocitul: Cel puţin spune-mi că vei fi acolo ca să poată intra.

Nenorocitul: Tăcere. Foarte matur din partea ta.

Nenorocitul: Nu sunt deasupra legii.

Nenorocitul: Nu ştiu ce vrei să demonstrezi considerând că poliţiştii sunt de partea mea, când ei doar vor să fii în siguranţă.

Nenorocitul: Doar pentru că nu mai facem sex pe furiş nu înseamnă că nu-mi pasă.

Nenorocitul: Ţi-am găsit chiloţii în spatele noptierei. Îi vrei înapoi?

Perioada de glorie a tribunalului din Lawlerville părea să fi fost prin anii ’70, cu gresia sa pătată, cu lambriurile de lemn mucegăite şi cu tavanul pătat în nuanţe galbene, după decenii întregi de fumat în interior.

M-am foit pe bancheta joasă şi tare şi m-am uitat la uşa in faţa mea.

Pe placa metalică de pe perete scria *Judecătorul Dirk Atkins*. În spatele acelei uşi se aflau trei oameni care sperau să transforme visurile lui Mary Louise în realitate. Iar eu eram blocată aici, străduindu-mă să nu-mi rod unghiile până în carne.

Şi să nu mă gândesc la Cel al Cărui Nume Nu Trebuie Rostit.

Exact atunci, telefonul mi-a zbârnâit lângă mine, de pe bancă.

Nenorocitul: Lina spune că acum eşti la tribunal. Baftă.

M-am uitat fix la mesaj. Trecuse o săptămână şi jumătate de când Lucian mă dăduse afară de la el din casă. De atunci nu se mai întorsese în Knockemout. Între bibliotecă, familia mea, cazul lui Mary Louise şi prietenii mei care încercau să mă stoarcă de informaţii despre Lucian, mă căzneam să mă păstrez ocupată. Dar nu suficient de ocupată încât să uit că Nenorocitul exista.

Îi căzusem de două ori în capcană. Dacă mai cădeam şi a treia oară, meritam să fiu sfâşiată de dinţii de oţel ai capriciilor perverse ale lui Lucian. Îi păsa de mine. Mă ura. Mă dorea. Nu voia să aibă nimic de-a face cu mine.

Era un carusel în care nu aveam nevoie să mă urc din nou. Voiam stabilitate, nu dezechilibru. O relaţie, nu un camarad de sex. Un viitor, nu un trecut.

Am deschis aplicaţia de întâlniri şi, cu un optimism nefiresc, am început să dau *swipe*.

Uşa camerei s-a deschis, iar eu am sărit în picioare. Telefonul meu a zburat cât colo.

Fran a ieşit pe hol, uitându-se urât la procurorul districtual, un bărbat cu părul grizonant şi ochelari groşi. Arăta mai în vârstă decât cei 47 de ani pe care îi declarase în căutarea mea pe internet. Dar am presupus că ăsta era, cu timpul, efectul sistemului de justiţie penală asupra unei persoane.

— Bun mod de a mă susţine acolo ţi-ai găsit, Lloyd, a răbufnit Fran.

Umerii procurorului s-au pleoştit.

— Nu dă bine pentru un magistrat să-şi reducă propriile sentinţe.

— Sentinţa aceea e exagerată şi ştii bine asta, a spus ea, stând cu pantofii ei roz, cu tocuri ascuţite, lângă mocasinii scâlciaţi ai bărbatului.

— Vreo problemă, doamnelor? s-a auzit de dincolo de uşă o voce sarcastică şi dulce, cu accent din sud.

Judecătorul Dirk Atkins era un bărbat arătos, în vârstă de cincizeci şi ceva de ani. Avea o coamă de păr argintiu şi des şi o postură solemnă, iar cravata de sub roba neagră părea să fie scumpă, precum acelea din garderoba lui Lucian Rollins.

Expresia lui Fran a trecut de la furie la indiferenţă într-o fracţiune de secundă. Procurorul, pe de altă parte, arăta de parcă ar fi vrut să-l înghită podeaua.

— Nicio problemă, Onorată Instanţă, a spus lejer Fran.

Judecătorul Atkins s-a aplecat şi mi-a ridicat telefonul de pe podea. A aruncat o privire pe ecran.

— Este... al meu. Domnule. Adică, Onorată Instanţă, am spus, întinzând mâna.

El s-a uitat la mine cu ochii lui albastru-deschis şi mi-a întins telefonul.

— Şi dumneavoastră sunteţi...?

— Aceasta este asociata mea, domnişoara Walton, a spus Fran.

— Ei bine, domnişoară Walton, eu nu aş da *swipe* dreapta ăstuia, a spus judecătorul, dând din cap spre ecranul meu. Are o privire dubioasă. O domnişoară ca tine trebuie să fie foarte atentă în zilele noastre.

— Ăăă, mulţumesc?

— Nu vă mai răpim din timp, a anunţat Fran, luându-mă de braţ.

— Să înţeleg că nu a mers bine, am spus din colţul gurii, în timp ce ne îndreptam spre lifturi.

— Judecătorului nu i s-a părut nimic în neregulă cu sentinţa iniţială. Se pare că toată cariera lui e clădită „dând exemple“ cu inculpaţii care trec pe la el prin tribunal.

— Deci şi-a menţinut punctul de vedere?

Fran a apăsat înciudată butonul liftului.

— O, şi încă cum! A văzut interviurile tale şi nu-i pasă de „povestea unilaterală“, a spus ea, desenând ghilimelele în aer. Ne-a sugerat să ne petrecem timpul mai cu folos, nu să-i punem la îndoială decizia.

Uşile liftului s-au deschis şi am păşit înăuntru. M-am sprijinit deznădăjduită de peretele din spate.

— Şi acum ce facem?

— Acum facem apel. Dacă Mary Louise are o şansă de a ieşi de-aici, aceasta nu va veni din partea acestei instanţe.

Am bătut cu degetele în balustradă.

— Ştii, acum vreau să dau mai multe interviuri doar ca să-l enervez.

Zâmbetul lui Fran era un pic înfricoşător.

— Speram să spui asta.

*

— Mi-aş fi dorit să am veşti mai bune, Mary Louise, am spus în faţa ecranului calculatorului, simţind o combinaţie dezagreabilă de dezamăgire şi iritare.

— Draga mea, ai făcut deja mai multe pentru mine decât oricine altcineva. Nu e nevoie de scuze, a spus ea.

Salopeta ei bej se amesteca morocănos cu fundalul cenuşiu al blocurilor de beton.

— Nu-ţi pierde speranţa, a adăugat Fran, de lângă mine. Era o şansă minimă. Acum putem să ne concentrăm asupra următorilor paşi.

— Vreau doar să ştiţi amândouă cât vă sunt de recunoscătoare că vă pasă de mine. Înseamnă foarte mult pentru mine şi pentru Allen, a spus Mary Louise, cu lacrimi în ochi.

— Ţinem legătura, a promis Fran.

— Păstrează-ţi optimismul, Mary Louise, am zis, dorindu-mi să-i fi oferit ceva pentru care să fie optimistă.

Conexiunea video s-a întrerupt, iar eu m-am prăbuşit pe spătarul scaunului.

— Aşadar mă simt ca naiba, am anunţat.

— Nu te lăsa descurajată, m-a sfătuit Fran, ridicându-se în picioare. Altfel, te vei aşeza în poziţie fetală pe podea, privind în gol, şi vei pierde ocazia de a sărbători micuţul nostru progres.

După moartea tatei, ultima catastrofă cu Lucian şi acum dezamăgirea pe care Mary Louise se străduia din răsputeri să şi-o ascundă, faza cu poziţia fetală îmi suna al naibii de bine.

Eram gata să plâng, dar nu în poziţie fetală. Exact atunci Naomi a dat buzna la mine-n birou ca un golden retriever agitat.

— Deci... Cum merge treaba? a întrebat ea, trântindu-se pe scaunul din faţa biroului meu.

Venea să vadă ce mai fac din oră în oră de când o informasem despre întâlnirea dezastruoasă cu judecătorul.

Am abandonat newsletterul la care lucram şi mi-am lăsat capul pe birou.

— Aşa naşpa?

— Totul e de căcat.

— Atunci să înţeleg că ai văzut-o..., a spus ea cu milă.

— Ce să văd? am întrebat cu capul pe tastatură.

— Chestia cu Lucian.

M-am ridicat în capul oaselor.

— Care chestie cu Lucian? am întrebat.

Naomi s-a crispat şi s-a uitat spre uşă.

— Care chestie cu Lucian? am repetat sumbru.

Ea şi-a dus mâinile la obraji.

— Sunt sigură că n-a însemnat nimic. Doar nişte bârfe de pe un blog despre Capitoliu.

Degetele mele au tastat la repezeală „Lucian Rollins blog bârfe“ în motorul de căutare.

Am văzut mai întâi pozele. Lucian într-un smoching, la braţ cu o femeie superbă, ca o zeiţă, într-un hotel. Nu în orice hotel. În hotelul nostru. Mă rog, tehnic vorbind, hotelul lui. Era frumoasă într-un fel care spunea „sunt o încrucişare între bani foarte mulţi şi gene foarte bune“. Părul ei negru, elegant, era strâns într-un coc clasic. Rochia ei ivorie contrasta fascinant cu pielea ei închisă la culoare. Iar haina ei croită la comandă părea să fi costat mai mult decât cea pe care mi-o dăduse Lucian.

Mai era o fotografie. Cu o altă femeie, într-o altă noapte. Lucian îşi sprijinea intim mâna pe spatele unei roşcate minione, ieşind dintr-un restaurant la modă. Era mai scundă, cu mai multe rotunjimi şi, cumva, la fel de înspăimântător de superbă, îmbrăcată într-o rochie de cocktail cochetă, menită să atragă toate privirile.

Mi-am desprins privirea de la ecran şi mi-am dorit să uit că Lucian Rollins şi penisul lui existaseră vreodată în viaţa mea.

Nu mai eram eu cea care-l înnebunea, sau poate, aşa cum îmi imaginasem în cele mai întunecate şi mai alcoolizate momente de-a lungul anilor, cea care-i scăpase printre degete. Acum, eram doar una dintre miile de femei pe care le lăsase în trecut.

Mă simţeam ameţită. Îmi auzeam bătăile inimii din interior. Am auzit un pocnet şi m-am uitat în jos, constatând că rupsesem capacul stiloului pe care-l ţineam în mână.

— Lasă. Repar eu asta, a spus Naomi, scoţându-şi telefonul.

— Ce faci?

— O sun pe Lina. Avem nevoie de alcool şi de Silver Fox Joel.

— Sunt OK. Nu eram împreună. Făceam doar sex, am spus teleghidată. Ah, ia te uită. Prima lui parteneră face parte din Consiliul de administraţie al celei mai mari bănci de alimente din DC, iar a doua este o nenorocită de astrofiziciană.

Îmi venea să trec prin ecran şi să-i torn în cap lui Lucian un cocktail foarte scump. De asemenea, voiam s-o întreb pe partenera lui de unde şi-a făcut cumpărăturile, pentru că pantofii ei erau senzaţionali. Nu că eu, bibliotecara dintr-un orăşel, mi-aş fi permis vreodată acea ţinută.

Îi stătea bine alături de ambele femei. Mai mult decât atât. Amândouă păreau

menite să stea agăţate de braţul lui. Păreau că erau în stare să zăbovească mai mult de cinci minute în preajma lui fără să se certe.

— Tu şi Lucian aveţi un trecut. Din păcate pentru tine, o femeie cu sentimente puternice în legătură cu orice, asta înseamnă că nu poţi face sex cu el şi gata.

— Ba pot şi am făcut-o, am subliniat.

— Tocmai ţi-ai stricat stiloul şi ai făcut praf paharul de hârtie. Cafeaua ta cu gheaţă ţi se prelinge practic de-a lungul braţului, a spus ea.

— Ah, la naiba.

— Ce bine e să fiu de partea asta măcar o dată în viaţa mea, a spus Knox, aşezându-se cu satisfacţie pe un scaun lipicios de la Hellhound, un bar urâţel şi murdar din afara oraşului Knockemout.

— De partea asta a barului? a întrebat Lina, înclinându-se spre Nash, care stătea lângă ea, cu spatele la tejghea, cercetându-i din priviri pe motocicliştii aşezaţi pe scaunele şubrede sau adunaţi în jurul meselor de biliard.

— Nu, de partea asta a vieţii: *Bărbaţii sunt naşpa, hai să bem*, a răspuns Knox.

— Suntem aici din motive pur sociale, l-am contrazis. Nu participăm la evenimentul numit *Bărbaţii sunt naşpa*, hai să bem, pentru că asta ar însemna că-mi pasă de ceea ce face Lucian. Nu-mi pasă, pentru că nu înseamnă nimic pentru mine. Am făcut sex. Apoi n-am mai făcut sex. Şi cu asta basta. Unde e Joel? Vreau ceva de băut.

— Barul meu e mai mişto, a spus Knox, fără să dea vreun semn că-mi ascultase discursul convingător.

Naomi i-a zâmbit.

— Adevărat. Dar stai să vezi când îl vei cunoaşte pe Silver Fox Joel.

A arătat spre barmanul nostru preferat care prepara shoturi de whisky celor trei femei ursuze, îmbrăcate în blugi rupţi şi geci uzate de piele.

Lina i-a făcut cu mâna, iar Joel a dat din cap ca un şmecher.

— Aşadar am umplut tonomatul cu melodii care spun că bărbaţii sunt naşpa şi am spus cuplului de motociclişti cu tatuaje gemene că faci parte dintr-un cult şi că vrei să recrutezi noi membri. Aşa că va mai dura ceva timp până să-ţi facă avansuri cineva, a zis Stef, aşezându-se pe scaunul de lângă mine.

L-am mângâiat pe genunchi.

— Mulţumesc, Stef. Eşti un prieten bun.

Knox şi Nash s-au tras mai aproape de femeile lor când barmanul cel arătos a venit spre noi, oprindu-se în faţa mea.

— Bună, blondino. Ce ţi-ai dori azi? Shoturi? Un Bloody Mary picant?

— Bună, Joel. Mi-ar plăcea un Bloody Mary, doar pentru că tu îl faci senzaţional. Nu beau pentru a uita de problemele cu bărbaţii sau ceva de genul ăsta, i-am spus.

— Mă bucur că am lămurit aspectul acesta, a replicat el cu jumătate de

zâmbet.

A luat comanda tuturor şi s-a apucat de treabă, sub privirea atentă a lui Knox. Naomi i-a tras un cot în coaste.

— Nu te mai holba şi nu te mai uita urât.

— Nu mă holbez, îl evaluez din punct de vedere profesional, a ripostat soţul ei.

— Eu, una, cred că, din moment ce aţi terminat-o definitiv unul cu celălalt, e timpul să ne serveşti acea poveste din trecut, a spus Lina.

— De acord. Suntem prietenii tăi, a spus Naomi, mulţumindu-i lui Joel care-i întinsese un pahar imens de vin.

— Din partea mea, cred că ar trebui să le spui, a spus Nash.

— Cum...

Am închis ochii.

— Ai acces la dosare secrete.

Naomi şi Lina au schimbat o privire uimită.

— Ce dosare secrete? au întrebat ele într-un glas.

— Adică vrei să-i pricopsesc pe toţi cu ameninţări anonime?

Nash a clătinat din cap.

— Nu, Sloaney Baloney. E diferit. Una e siguranţa ta personală. Nu ai dreptul să ascunzi detaliile periculoase de oamenii care ţin la tine. Dar poţi alege poveştile pe care să ni le împărtăşeşti.

Joel a pus un Bloody Mary în faţa mea, cu un zdrăngănit puternic.

— Ca să ştii, dacă nu ne povesteşti, voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a scoate informaţia de la şmecherul ăsta. Şi pot fi foarte convingătoare, a promis Lina, cu o sclipire în ochii ei căprui.

Nash s-a aplecat şi a sărutat-o pasional pe buze.

— Bineînţeles, Angel.

Ar fi trebuit să vin singură aici. Nu că aş fi avut nevoie să beau ca să-mi înăbuş sentimentele sau ceva de genul ăsta. Dar nu aveam nevoie să fiu a cincea roată la căruţă în gaşca de oameni fericiţi până la adânci bătrâneţi. Mai ales când îmi doream acelaşi lucru. Mai ales după ce-mi irosisem săptămâni întregi cu Lucian Nenorocitul Rollins.

Am sorbit din Bloody Mary. M-am strâmbat când am descoperit cât e de condimentată.

— Bravo, Joel, am zis, tuşind.

Nash şi-a luat halba cu bere de pe bar.

— În conformitate cu codul universal al bărbaţilor, vă lăsăm să vorbiţi, iar noi mergem să batem nişte motociclişti la biliard.

— Şi dacă vreau să aflu şi eu ce s-a întâmplat? a întrebat Knox.

— Îţi spun eu versiunea scurtă, i-a propus fratele său.

— Îmi place la nebunie versiunea scurtă, a spus Knox.

S-a uitat la Joel.

— Ai tu grijă de ele?

— Am eu grijă, a răspuns Joel.

— Nu avem nevoie de dădacă, am replicat. Iar eu nu trebuie să-mi iau nicio povară de pe umeri.

Dar era prea târziu. Nash şi Knox deja plecaseră, cu paharele în mână.

— Te ajut eu să-ţi iei toate poverile de pe umeri.

M-am răsucit şi am dat peste un tip slinos, cu dinţi de aur, plin de lanţuri poleite, care se uita cu jind la sânii mei.

— N-ai auzit de sectă? l-a întrebat Stef.

— Nu mă deranjează o muiere un pic nebună la creieri.

— Pleacă până nu-ţi scot un ochi, i-a zis Lina.

— Ce fătucă arţăgoasă, a spus el, lingându-şi buzele subţiri.

Joel s-a aplecat peste bar chiar în momentul în care Nash şi Knox au pornit înapoi spre noi, dar eu am ridicat o mână.

— Ascultă, prost nespălat şi certat cu deodorantul ce eşti. Îmi caut un soţ şi un viitor tată pentru copiii mei. Aşa că, dacă nu eşti dispus să începi să faci duş, să mergi la dentist şi să înveţi să montezi mobila din camera bebeluşului, îţi sugerez să te cari.

— Nimeni nu mai vrea doar să se distreze, a mormăit el şi s-a îndepărtat.

— Asta pentru că tot ce e bun se termină, aşa cum am descoperit de curând, am strigat după el.

— OK. Varsă tot, a zis Lina, învârtindu-şi scotch-ul de proastă calitate în pahar.

— A venit momentul, a adăugat Naomi, strângându-mă de mână.

— Dacă nu ne povesteşti tu, o s-o luăm razna speculând, a spus Stef.

— Nu e doar povestea mea, am zis.

Chiar dacă Lucian era un idiot bine dotat, nu puteam să dezvălui partea lui de poveste.

— Atunci spune-ne doar povestea ta.

Am luat o înghiţitură zdravănă de vodcă cu suc de roşii.

— L-au arestat pe Lucian? a făcut Naomi, crispându-se toată.

Le oferisem o versiune trunchiată, care nu includea detalii despre chinurile la care tatăl lui Lucian îşi supusese familia. Dar chiar şi această versiune trunchiată îi revolta pe prietenii mei.

Lina a bătut cu pumnul în bar.

— Scuză-mi limbajul, dar... ce pizda mă-sii?

— Nu mi-a plăcut niciodată tipul ăla, Wylie, a mormăit Stef.

Prietenii mei erau puţin ameţiţi, ceea ce îi făcea şi mai entuziaşti.

— Wylie Ogden era prieten cu tatăl lui Lucian. Ansel i-a spus că Lucian i-a atacat, iar mama lui Lucian l-a susţinut în declaraţii.

M-am holbat la cel de-al doilea Bloody Mary, aproape neatins, şi am decis că nu-l mai vreau.

— E îngrozitor, a spus Naomi.

— Lucian a dat vina pe mine. Îi promisesem că nu voi suna la poliţie, dar asta am făcut.

— Uneori, procedăm corect când greşim, a filosofat Stef.

— Ai avut motivele tale, a spus Lina, luându-mă de mână.

Alcoolul o făcea mai afectuoasă.

— Îmi dai nişte şerveţele, Joel? a întrebat Naomi, cu o lacrimă prelingându-i-se pe obraz.

Knox şi-a ridicat privirea de la masa de biliard şi s-a uitat la ea. Avea un radar extraordinar. Naomi i-a surâs printre lacrimi şi i-a făcut cu mâna înainte de a-şi sufla nasul într-un şervеţel colorat.

— Şi apoi ce s-a întâmplat? a cerut Lina.

— Tatăl meu s-a dus la secţie încercând să-l elibereze pe Lucian, dar tatăl lui a insistat să depună plângere. Voiau să-l judece ca pe un adult. Tata a continuat să lupte pentru el, dar eu mă simţeam foarte vinovată. Era vina mea că fusese arestat. Şi ştiam că era îngrozit de faptul că i se va întâmpla ceva mamei sale. Aşa că am decis să rezolv problema.

— Vai de mine, a oftat Stef.

Lina şi-a acoperit ochii cu mâna.

— O, Doamne. Ce ai făcut?

— Mi-am dat seama că aveam nevoie de dovezi imposibil de contrazis.

Naomi a suspinat.

— Şi a mers teribil de prost, nu-i aşa?

— Să spunem doar că mi-am atins obiectivul.

— Cu ce preţ? a întrebat Lina.

M-am uitat la mea mâna dreaptă şi mi-am îndoit degetele.

— Ansel Rollins m-a prins filmându-l pe fereastră şi mi-a rupt încheietura în trei locuri.

Stef şi-a ridicat mâna.

— Cred că ne-ar prinde bine nişte shoturi, Joel.

— A mers bine, i-am asigurat, chiar dacă îmi venea să vomit. Nu numai că l-am filmat, dar un vecin l-a şi văzut venind după mine. Nicio prietenie nu-l mai putea salva de închisoare cu o astfel de dovadă. Lucian a fost eliberat în dimineaţa următoare. Dar nu înainte de a rata absolvirea liceului.

M-am uitat la Lina.

— Cred că acela a fost momentul în care Nash s-a hotărât să devină poliţist. A văzut cât de uşor puteau oamenii răi să facă rău celor buni şi a decis să repare asta din interior.

Ea a suspinat şi s-a uitat fascinată spre Nash, care era aplecat peste masa de

biliard, cu fundul lui senzaţional la vedere.

— Logodnicul meu e cel mai uimitor bărbat din lume.

— Cu cel mai mişto fund, am adăugat eu, admirând peisajul.

Ea a chicotit.

— E adevărat. Dacă n-aş fi în locul meu, m-aş urî de moarte.

— Ce părere a avut Lucian despre... toate astea? a întrebat Naomi.

— Ar trebui să-l întrebi pe el. A ieşit din închisoarea districtuală, ne-am certat şi aşa au stat lucrurile de-atunci.

— De ce naiba v-aţi certat? Ar fi trebuit să pupe pământul pe care călcai, a zis Lina.

— Nu doar că eşti frumoasă, dar eşti şi incredibil de inteligentă, i-am spus eu.

— Ştiu, a spus ea făcându-mi cu ochiul.

— Iar tu tragi de timp, mi-a aruncat Naomi.

— Ar trebui să fiţi deja prea beţi ca să mai urmăriţi povestea, m-am plâns.

— De-abia am băut câte două pahare fiecare, a spus Lina cu suficienţă.

— Voiam doar să fii sigură că vrei să ni te destăinui, a adăugat Naomi.

— Fraieră ce eşti, m-a tachinat Stef.

— Voi, nemernici treji, vicleni şi malefici...

— Complimentele mai târziu. De ce v-aţi certat după eliberarea lui Lucian? a întrebat Lina.

— M-a acuzat că i-am distrus viaţa şi că am fost egoistă şi proastă. Eu l-am acuzat că e nerecunoscător şi încăpăţânat. De acolo, totul a mers din ce în ce mai rău.

— În fine, nu i-ai distrus viaţa, asta cu siguranţă. Eşti o adevărată eroină, a spus Lina, înclinându-şi paharul spre mine.

— Între curaj şi prostie e o graniţă foarte fină, am recunoscut.

— Aşa că se va comporta ca un ticălos cu tine pentru tot restul vieţii? a întrebat Stef.

— Nu vreau să iau partea duşmanului, dar încerc să văd lucrurile din perspectiva lui. Aşa, puţin. Chiar dacă greşeşte foarte, foarte mult, a adăugat Naomi când Lina şi cu mine ne-am uitat urât la ea.

— Şi care ar fi perspectiva lui? am întrebat, încercând să par dezinvoltă.

Ea a ridicat subtil din umeri.

— Era un băiat de şaptesprezece ani care se simţea responsabil să-şi protejeze mama. Asta e o povară greu de dus şi pentru un adult, darămite pentru un adolescent. Bănuiesc că a fost o situaţie care a escaladat şi cu care s-a confruntat singur mult timp, iar genul acesta de traume pe termen lung îşi pot pune amprenta asupra unui om. Probabil că vă vedea, pe tine şi pe părinţii tăi, ca pe un fel de versiune idealizată a unei familii pe care el n-ar fi avut-o niciodată.

Am pufnit.

— Asta e o prostie.

— O prostie la fel de mare ca a deveni ţinta unui alcoolic furios cu un trecut violent? a subliniat Lina.

— Hei!

A ridicat mâinile.

— Nu mă înţelege greşit! Sunt în echipa Sloane. Dar Witty, aici de faţă, are un punct de vedere empatic.

Am clătinat din cap.

— Nu contează. Nu mai suntem adolescenţi. Suntem oameni în toată firea. Ar trebui să gestionăm mai bine toată treaba. Dar el nu s-a schimbat. Se agită teribil pentru un morman de şobolani morţi. Ştiţi cum face: „Nu rămâi singură aici“, bla bla bla. Apoi, în dimineaţa următoare, spune că şi-a irosit prea multă vreme cu o femeie căreia nu-i pasă de propria persoană şi că nu are de gând să persiste în greşeală.

— Au, a zis Naomi, crispându-se.

— Ce-a spus?

Knox părea iritat şi nedumerit în acelaşi timp. Nu observasem că el şi Nash se întorseseră.

— Idiotul naibii, a mormăit Nash.

— Unde s-a dus în dimineaţa aia? a întrebat Lina, cu ochii aţintiţi asupra logodnicului ei.

— A venit la mine, a spus Nash pe un ton neutru.

Knox şi-a plesnit fratele în piept.

— Tu l-ai făcut s-o părăsească?

— Au! a zis Nash, masându-şi pectoralii. Ai grijă la glonţ.

— Nu avea pe cine să părăsească pentru că nu eram împreună, am spus, în ciuda faptului că nimeni nu părea să mă asculte.

— Şmecherule, ai nişte explicaţii de dat, a spus Lina.

Nash a suspinat.

— Voia să ştie ce am aflat despre ameninţări. I-am spus ce descoperisem. Apoi m-a întrebat care sunt teoriile mele. Aşa că i-am spus.

— Şi care ar fi acele teorii? am întrebat.

— Că ori ai supărat pe cineva din cauza unor taxe de returnare întârziată a cărţilor sau ceva de genul ăsta, ori poate că momentul ales însemna că te-ai transformat într-o ţintă din cauza relaţiei tale cu Lucian.

— Încă o dată, nu am o relaţie cu Lucian. În al doilea rând, ne ascundeam. Nimeni nu ştia că am avea o relaţie. Şi, în al treilea rând, nu însemn nimic pentru el. Nimeni n-ar încerca să-l manipuleze ameninţându-mă, pentru că efectiv nu-i pasă de mine.

— Asta-i o tâmpenie, a zis Knox, trăgându-şi soţia spre el.

Nash a încuviinţat.

— De acord.

— Trebuie să recunosc că gemenii Testosteron au dreptate aici, a spus Stef, arătând spre aceştia cu degetul mare.

— Ăştia doi ştiu ceva, a zis Lina, îngustându-şi ochii.

Mi-am încrucişat braţele.

— Atunci ar fi bine s-o spună cu glas tare.

Fraţii au schimbat o privire.

— Nu, nu. Lăsaţi comunicarea telepatică, am spus.

Nash şi-a dres glasul.

— Dovezile sugerează contrariul.

— Ce dovezi, mai precis? a întrebat Naomi.

— Când ai dat buzna în oraş şi aveai nevoie de bani, Lucy a venit cu jumătate din bani pentru a finanţa grantul care-ţi asigura salariul, a mărturisit Knox.

— De unde ştii tu asta? a zis Naomi.

— Pentru că eu am venit cu cealaltă jumătate, a spus el.

Naomi a suspinat.

— Tocmai când credeam că nu te pot iubi mai mult decât te iubesc deja!

Am dat un pumn în tejghea.

— Staţi puţin! Vreţi să spuneţi că nu am câştigat bursa aia? Că voi doi, clovnilor, aţi decis pur şi simplu să daţi banii bibliotecii?

Knox a ridicat din umeri.

— Am aflat că nu vei obţine finanţarea pe care o ceruseşi. Aşa că ne-am băgat coada.

— Foarte generos din partea voastră, am spus printre dinţi.

— Vai de mine! Sloane o să explodeze, a observat Stef.

— Ba nu, n-o să explodez.

Mă abţineam din răsputeri să nu ţip şi mă durea gâtul din cauza asta.

— De ce ar face Lucian aşa ceva? Întotdeauna m-a urât.

— Nu, nu te-a urât, au zis în cor Lina şi Naomi.

— Cu riscul de a încălca codul prieteniei dintre bărbaţi, daţi-mi voie să vă spun o poveste despre bicicleta lui Lucian, a spus Nash.

— Mă doare-n cot de bicicleta lui Lucian, m-am răstit. Vreau să ştiu de ce tipul care mi-a spus că nu merit să-şi irosească timpul cu mine pentru că i-am distrus viaţa ar da din banii lui pentru o cauză care înseamnă enorm pentru mine.

— E o metaforă, a spus Nash. Mătuşa şi unchiul lui Luce, care locuiau în California, i-au cumpărat o bicicletă montană, foarte drăguţă, când a împlinit treisprezece ani. Îi plăcea la nebunie. Mergea cu ea peste tot. O spăla din două în două zile. La două săptămâni după ce a primit-o, Ansel s-a enervat pe el pentru că nu a aruncat gunoiul sau a tuns iarba strâmb sau ceva de genul ăsta. A scos bicicleta din garaj, a azvârlit-o pe alee şi apoi a dat cu spatele peste ea cu furgoneta.

Mi-am răsucit uşor încheietura. Se pare că timpul nu vindecă toate rănile.

— Îngrozitor, a spus Naomi.

Knox i-a întins un şerveţel curat.

— Să nu plângi, Daze.

— Cred că mătuşa şi unchiul lui au aflat despre asta, pentru că i-au trimis lui Lucian o altă bicicletă. A ascuns-o la noi acasă, în magazie. Se plimba cu ea doar când venea pe la noi. Nu a luat-o nici măcar o dată în oraş, unde l-ar fi putut vedea taică-său, a explicat Nash.

Knox s-a încruntat.

— Îmi amintesc.

Nu voiam să-mi fie milă de Lucian. Mai ales acum.

— A protejat bicicleta ascunzând-o de tatăl lui, a zis Lina. E o metaforă perfectă, şmecherule.

— Fac şi eu ce pot, a spus el, făcându-i cochet cu ochiul.

Am clătinat din cap.

— OK, bine. Avea treisprezece ani şi trăia sub influenţa unui monstru îngrozitor. Dar acum ce scuză are?

— De unde naiba să ştim noi? a zis Knox.

— Se pare că tipul pentru care nu-ţi faci griji a crescut fără vreun sprijin emoţional care să-i arate cum trebuie să fii bărbat adevărat într-o relaţie reală, a spus Joel, apărând ca prin vrajă în spatele tejghelei. Un astfel de tip crede că singurul mod de a proteja un lucru e să păstreze distanţa.

Nu voiam niciun motiv pentru a empatiza cu bărbatul care în prezent îşi făcea de cap cu diverse femei, geniale şi generoase, din DC. Voiam să uit de existenţa lui Lucian Rollins.

Am ridicat un deget în faţa lui Nash.

— În primul rând, nu ai voie să discuţi nimic în ceea ce mă priveşte, nicio ameninţare trecută, prezentă sau viitoare.

— Am luat la cunoştinţă.

— În al doilea rând, cine naiba m-ar putea viza pe mine pentru a ajunge la Lucian? O amantă părăsită? Un politician pe care l-a propulsat în vreo funcţie?

A ridicat din umeri.

— Posibil. Sau poate cineva ca Anthony Hugo. Un duşman care dispune de resursele necesare pentru a cerceta ce face Lucian şi cu cine şi-o trage.

— Ei bine, asta e o mare problemă, a spus Stef, rupând tăcerea.

— Fiţi atenţi! În momentul de faţă, nu ştim despre cine e vorba. Aşa că ar fi bine să ne păstrăm vigilenţa, a explicat Nash.

— Atunci de ce naiba Luce cel vigilent nu e aici? a întrebat Knox.

Nash a ridicat din umeri.

— Pentru că e un prostănac? A instalat noile camere de luat vederi pe care ai spus că le vei achiziţiona?

— Waylay a venit weekendul trecut şi m-a ajutat să comand tot sistemul de

supraveghere, am răspuns. Acum putem, vă rog, să schimbăm subiectul? Hai să-l luăm la întrebări pe Stef, care încă nu i-a spus lui Jeremiah că e pregătit să se mute împreună?

Nenorocitul: Cum a mers cu judecătorul?

Nenorocitul: Holly a adus sushi de la benzinărie pentru toată lumea. Tot biroul miroase a listeria.

Nenorocitul: Nu vezi că fac eforturi? Poţi măcar să te prefaci că ai maturitatea de a-mi răspunde.

33. Ursuleţ morocănos

Lucian

— De unde să ştiu eu că i-a murit bunica? m-am răstit exasperat la Lina, care se lipise de mine ca unul dintre acei câini enervanţi care latră şi vor ceva de la tine.

Mergeam pe coridor când angajata mea şi-a pierdut total minţile şi a comis o eroare pentru care putea fi concediată: m-a înşfăcat de spatele sacoului şi m-a tras într-un birou.

— Carl, îmi pare rău că-ţi fac una ca asta, dar e pentru binele tuturor. Ieşi, a spus Lina.

Carl a făcut ochii mari în spatele ochelarilor săi groşi cu rame din carapace de broască ţestoasă. Şi-a luat zorit cana cu cafea, pe care scria CEL MAI GROZAV TATĂ DIN LUME, telefonul şi – naiba ştie de ce – fotografia cu cei trei copii cu dinţi strâmbi.

Petula ar fi trebuit să-i aducă aminte că beneficiile sale de angajat includeau şi asigurare dentară.

— Să fii sigură că te dau afară, i-am zis Linei când a închis uşa şi s-a sprijinit de ea, după fuga lui Carl.

— Excelent. Pentru că nu am chef să lucrez pentru un urs morocănos. Un urs insuportabil, de fapt. Nu morocănos. Eşti nesimţit cu toată lumea.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că lumea e prea sensibilă?

— Malik a fost în două misiuni în Afganistan şi era foarte apropiat de bunica lui.

— Nu ştiam că a murit ieri.

— Luni ai făcut-o pe Holly să plângă.

Am râs dispreţuitor.

— Holly plânge şi când se uită la reclamele la Olive Garden. Şi mi-a pocnit

maşina de pază în parcare cu SUV-ul pe care i l-am dat să-l folosească, i-am amintit.

— Holly e o şoferiţă foarte proastă. A lovit patru maşini în ultima lună, dar tu eşti singurul care a făcut-o să plângă, a subliniat Lina.

— Atunci, fie găseşte pe cineva care să-i dea lecţii de condus, fie pune un agent de pază s-o ducă şi s-o aducă de la serviciu. Sau, şi mai bine, concediaz-o, am spus, încrucişându-mi braţele la piept.

— Ieri, i-ai spus lui Nolan să iasă naibii din biroul tău până când nu-ţi va mai irosi oxigenul.

În apărarea mea, Nolan îndrăznise să mă-ntrebe dacă starea mea de spirit avea cumva vreo legătură cu Sloane.

— Această declaraţie e valabilă pentru toţi angajaţii, am spus.

Lina s-a îndreptat şi şi-a pus mâinile în şolduri.

— Dă-mi voie să-ţi explic într-un fel pe care să-l înţelegi şi tu. Te comporţi ca un ticălos. Oamenilor nu le place să lucreze pentru ticăloşi. Aşa că, dacă nu ai chef de un adevărat exod, de formulare de şomaj, de angajarea şi instruirea unei echipe noi, îţi sugerez să taci şi să asculţi.

M-am aşezat pe colţul biroului lui Carl.

— Un minut te ascult, apoi eşti concediată.

— Poţi spune multe despre o persoană după cum se poartă cu ceilalţi atunci când nu-i merge foarte bine.

A lăsat replica să plutească în aer între noi, privindu-mă în ochi.

— Treci printr-o perioadă dificilă, iar asta te face să simţi că pierzi controlul. Dar nu ai niciun drept să te descarci pe cei din jurul tău.

Cuvintele ei mi-au aterizat ca nişte lovituri de ciocan în craniu.

— Dispari. Acum.

— Sigur că da. Dar, ca să ştii, Nolan şi Petula au spus tuturor să lucreze azi de acasă.

S-a îndreptat spre uşă.

— Rezolvă-ţi problemele, Lucian.

— Nu-mi amintesc să-ţi fi cerut părerea.

S-a oprit în pragul uşii şi şi-a fluturat genele cu condescendenţă.

— De-asta suntem prieteni. Apropo, dacă eşti atât de ameţit din cauza ei, poate că nu eşti atât de terminat pe cât crezi.

Apoi Lina a ieşit din birou.

Dincolo de silueta ei care se îndepărta, angajaţii îşi puneau paltoanele şi-şi strângeau lucrurile, aruncându-mi priviri agitate.

I-am ignorat şi m-am dus în biroul meu. Condusesem odinioară această companie de unul singur. Puteam s-o fac din nou, dacă era necesar.

Aş fi fost mai productiv fără ca atenţia să-mi fie distrasă de subalternii sensibili care mă urmăreau de peste tot, am decis, trântind uşa, înjurând

mecanismul silenţios de închidere. Nu eram supărat din cauza lui Sloane, pacostea aia căpoasă. Nu era ca şi cum îi vedeam chipul de fiecare dată când închideam ochii.

Eram la birou, parcurgând încruntat ultimul raport vag de la FBI, când am fost întrerupt de o bătaie în uşă.

— Dacă nu cumva arde clădirea, îţi sugerez să pleci, m-am răstit.

Petula a deschis uşa.

— Dacă nu te potoleşti, cei de la IT vor trebui să-ţi înlocuiască din nou tastele.

Am apăsat din nou dramatic tastatura, cu o forţă exagerată.

— Ai vreun motiv obiectiv să mă scoţi din minţi sau speri să fii şi tu dată afară?

— Nu veţi găsi pe cineva mai calm care să vă suporte accesele de furie. Acum, dacă faceţi o pauză din acest răsfăţ, mama dumneavoastră e aici, domnule.

În spatele ei, în pragul uşii, se afla mama mea, care părea să caute cu disperare o cale de scăpare. La naiba.

Kayla Rollins era o femeie superbă, după părerea generală. Era înaltă şi delicată. Avea un aer eteric, fragil. Îşi purta părul negru şi des strâns la spate într-un coc elegant. În urechi purta nişte cercei simpli, de aur. Avea o rochie ivorie şi un palton camel până la genunchi. Faţa ei părea mai tânără, mai proaspătă, şi am presupus că trecuse pe la doctorul Reynolds. Lucru pe care ar fi trebuit să observ dacă aş fi fost mai atent în ultima vreme la conturile ei bancare.

Nu se recăsătorise niciodată. Şi, cu excepţia unei scurte perioade lucrate la Grover's Groceries în vara de după arestarea tatei, nu avusese vreodată o slujbă. În facultate, eu devenisem „creativ", întreţinându-mă pe mine şi pe mama cu nişte joburi legale şi nu prea, vânzând rezultate la teste şi legitimaţii false.

— Pot să revin altă dată, a spus mama, căutând o ieşire cu ochii ei negri.

M-am ridicat şi, în drumul de la birou la uşă, am reuşit să-mi stăpânesc nesimţirea.

— Du-te acasă, Petula. După ce dai toate instrucţiunile de securitate, am spus, făcând semn cu capul spre mama.

Nu voiam ca Anthony Hugo s-o vizeze şi pe ea.

— Cu plăcere, s-a răstit ea.

— Cu ce te pot ajuta, mamă? am întrebat, pe un ton mai blând.

— Nu e chiar atât de important, a spus ea, cu ochii spre botinele ei marca Jimmy Choo, lipindu-se de uşă.

— E OK, am spus calm. De ce ai nevoie?

Semănam cu el. Probabil această amintire a vechilor fantome o făcea să se comporte timid în preajma mea.

— Păi, tocmai vin de la o întâlnire cu coordonatorul de evenimente al hotelului. A fost o problemă cu aprovizionarea cu unele dintre produsele din

meniu, iar bugetul nu mai e... adecvat, a zis repede, ca şi cum ar fi smuls un bandaj invizibil.

Am apelat la ultimele rezerve de răbdare.

— E în regulă. Voi aloca mai multe fonduri dacă tu crezi că schimbările sunt necesare.

— Cred că este o idee bună?

Majoritatea afirmaţiilor ei sunau ca nişte întrebări, ca şi cum cerea altcuiva să-i spună constant ce gândeşte şi ce vrea ea, de fapt.

— Nu e nicio problemă din partea mea.

Şi-a dres glasul.

— Ţie cum îţi merge?

— Bine. M-am hotărât să vând casa din Knockemout.

— Aha. Asta e... bine.

Nu am discutat niciodată despre ce se întâmplase în casa aceea. Nu am pomenit niciodată numele tatei. Nici măcar nu am vorbit despre faptul că murise. Amândoi eram mulţumiţi să ascundem totul sub preş şi apoi să ocolim subiectul cu grijă.

— Tu ce mai faci? am întrebat.

— A, sunt OK.

A ezitat, apoi a aruncat din nou o privire în pământ.

— De fapt, mă văd cu cineva.

— Pe bune?

Şi asta îmi scăpase. Era vina lui Sloane că mi-a abătut atenţia şi n-am mai supravegheat-o atent pe mama. Încă un element pe lunga listă de lucruri pentru care o învinuiam. Furia mea a crescut din nou ca lava dintr-un vulcan. Furia, dar şi un dor stupid care mă înjunghia în stomac.

— Nu e nimic serios, a spus ea. Abia ne-am cunoscut.

— Bravo ţie, mamă.

Chiar vorbeam serios. Nu trebuia să plătim la nesfârşit pentru greşelile tatei.

— Te las să te întorci la treburile tale, a spus ea, fluturându-şi mâna subţire spre biroul meu.

— Luăm cina împreună în curând, am zis.

— Mi-ar plăcea, a spus ea.

— Paza te va conduce acasă.

Ea a căscat ochii.

— S-a întâmplat ceva?

— Nimic, am minţit.

— Ah, în regulă. La revedere, Lucian.

— La revedere, mamă.

Ne-am îmbrăţişat stingheri, apoi a plecat.

Telefonul meu a vibrat în buzunar.

Nash: Hei, boule. Chiar mi-ai concediat gagica?
Doamne sfinte!

— Ce ai păţit? am întrebat.

Prietenul meu Emry era tolănit pe scaun, frecându-şi ambii ochi cu podul palmelor.

— E totul OK cu Sacha? Cu familia ta?

Venisem aici ca Emry să-mi spună că am dreptate şi să pot, în sfârşit, să dau uitării gândurile legate de Sloane.

— Concertul a fost splendid. Sacha e minunată. Familia mea e bine-mersi. Tu, prietenul meu care-mi dă dureri de cap, eşti cel care mă nelinişteşte, a spus el, ridicându-şi ochelarii şi lustruindu-i violent.

— Nu cred că un terapeut ar trebui să vorbească aşa cu pacienţii săi. În special nu cu cei ale căror onorarii au sprijinit considerabil cumpărarea acelei case de pe plajă la care ţii atât de mult, i-am reamintit.

— Poţi să convingi un cal să meargă la râu, dar unele animale sunt atât de tâmpite încât trebuie să le îneci ca să bea apă.

— Nu aşa funcţionează metafora. Calul sunt eu sau tu?

— Tu eşti omul a cărui identitate este atât de legată de modul în care-şi percepe tatăl încât îţi sabotezi şansa la fericire. El nu merita să fie fericit, aşa că nici tu nu meriţi.

— Nu am timp să fiu fericit.

Şi nici talentul, mi-am zis, în sinea mea.

— Lucian, o iubeşti, a spus el direct.

— Nu fi absurd, am zis dispreţuitor, chiar dacă instinctele mi s-au ascuţit brusc.

— O iubeşti pe această fată devenită femeie care s-a pus între tine şi agresorul tău. Care a luptat împotriva nedreptăţii cu care te-ai confruntat din cauza lui. Cu toate acestea, continui s-o ţii la distanţă, prefăcându-te că eşti un fel de inteligenţă artificială lipsită de emoţii, care are misiunea de a eradica abuzatorii şi că ea e doar un alt inamic, când, în realitate, simţi că nu o meriţi. Dar nu vei simţi niciodată că o meriţi până când nu vei înceta să-i refuzi dragostea. Când apare un lucru bun în viaţa ta, faci tot ce-ţi stă în putere ca să scapi de el. Şi aşa continui acest ciclu profund enervant al autodistrugerii.

Am tăcut o clipă.

— De cât timp ţii asta în tine?

Emry s-a ridicat brusc şi a dat ocol biroului. A deschis sertarul de jos şi a scos o sticlă de scotch.

— De prea mult timp.

A umplut două pahare şi mi-a întins unul dintre ele, apoi s-a aşezat din nou.

— Nu are nicio legătură cu faptul că simt că o merit sau nu.

El a schiţat un zâmbet, apoi a clătinat din cap.

— E exasperant că tu ştii asta. Şi totuşi, faci mereu aceleaşi alegeri. Ei bine, am veşti pentru tine, Lucian. Nimeni nu simte că merită lucrurile bune. Toţi se simt ca nişte impostori. Nu contează din ce familie te tragi, câţi bani ai sau câţi prieteni puternici îţi sunt datori cu favoruri. Nimic din toate astea nu te va face să crezi că meriţi.

— Toţi? Mi-e greu să cred asta.

— Cei care nu merită nimic? Cei care cred că merită totul? Aceia sunt cei de care trebuie să te fereşti. Cei care provoacă cele mai însemnate daune. Ei sunt cei care nu petrec ani de zile făcând terapie şi încercând să se vindece, să devină mai buni. Ei sunt cei care nu se obosesc să se întrebe dacă sunt oameni buni sau răi.

Nu eram deloc un om bun care se întreba dacă nu cumva e băiat rău. Eram un personaj negativ care ştia foarte bine ce face. Diferenţa era limpede.

— Hai să schimbăm subiectul, a sugerat Emry. Se pare că joci destul de agresiv.

Am oftat. Sincer, eram epuizat. Între eforturile mele susţinute de a-l prinde pe Hugo, acum trebuia să-mi fac timp pentru a merge la cină şi la petreceri la care nu voiam să fiu cu femei care nu mă interesau.

Dacă Hugo îşi concentrase atenţia asupra lui Sloane din cauza mea, avea să primească mesajul clar şi răspicat. Sloane Walton nu însemna nimic pentru mine. Era doar o femeie dintr-un lung şir de cuceriri nesemnificative.

— Nu e ceea ce pare, am admis. Hugo e foarte atent la mine. Fac tot ce pot ca să-l derutez.

Mi-am întors automat telefonul şi m-am uitat să verific dacă aveam mesaje noi. Nu era niciunul de la Sloane. Nu că m-aş fi aşteptat să fie. Am fost nevoit să dinamitez acea relaţie ca să fim amândoi în siguranţă. Dar acum, când fusesem cu ea, când ştiam cum sună numele meu de pe buzele ei atunci când ajunge la orgasm, această excludere din viaţa ei mă scotea din minţi.

Nu putea pur şi simplu să mă elimine cu totul. Mai ales acum, când aveam un mic cerc de prieteni şi eram vecini. Oricum nu mai voiam să am ceva de-a face cu ea, mi-am reamintit.

— Îmi fac griji pentru tine, Lucian, m-a anunţat Emry.

Am ridicat privirea, nedumerit.

— De ce?

— Mă îngrijorează că pentru tine e mai important să câştigi decât să fii fericit şi nu ştiu dacă această victorie te va face fericit.

34. O bătaie bună, ca pe vremuri

— Viaţa asta e tare amuzantă uneori, a cugetat Knox.

Stăteam într-un colţ al barului Honky Tonk, într-o seară de martie neobişnuit de călduroasă. Nash şi Knox mă chemaseră în Knockemout, îngrijoraţi că străbăteam o criză a vârstei mijlocii. Stef şi Jeremiah veniseră şi ei, doar ca să bea un pahar cu Shiraz.

Anulasem concedierea Linei – când îmi dădusem seama că nu puteam să duc de unul singur tot acel volum de muncă – şi fusesem cât putusem de politicos cu toată lumea de la birou. Nu aveau de ce să-şi facă griji.

— În ce sens? am întrebat, fără să vreau să aflu răspunsul.

Primăvara se simţea în aer. Mă făcea să-mi doresc să mă ameţesc cu băutură. Era prima dată când revenisem în oraş de când o văzusem ultima oară pe Sloane şi fiecare lucru din acest loc nenorocit îmi amintea de ea.

— Noi trei am crescut provocând haos. Făcând scandal. Acum uită-te la noi.

— Sunteţi trei oameni în toată firea care fac scandal? a zis Stef.

— Trebuia să-i fi văzut în liceu, a glumit Jeremiah. E un miracol că oraşul ăsta încă stă în picioare.

Nash a zâmbit.

— Acum suntem nişte persoane aproape respectabile.

— Şi avem nişte femei prea bune pentru noi.

Knox mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Mă rog, doi dintre noi trei.

— Mult prea bune pentru noi, a căzut de acord Nash.

Knox a ridicat paharul.

— Fie ca ele să nu se trezească niciodată la realitate.

I-am ignorat toastul. Dar nu puteam ignora şi gândurile pe care acesta mi le stârnise.

Viaţa mea era acum împărţită în mod clar în două. Înainte de Sloane şi După Sloane. Deja ar fi trebuit să mă simt mai bine. O ţineam în siguranţă păstrând distanţa între noi. Un lucru pe care ar fi trebuit să-l fac de la bun început. Un lucru de care păream mereu profund incapabil. Dar făcusem ceea ce trebuia. Atunci de ce naiba mă simţeam atât de confuz pe dinăuntru?

Chiar şi acum, mă uitam la uşă, dorindu-mi să apară. Şi apoi ce s-ar fi întâmplat? M-ar fi respins în continuare? Sau m-ar fi luat la trei-păzeşte?

— Unde sunt femeile astea bune ale voastre în seara asta? am întrebat.

— Dacă încerci să obţii informaţii despre locul unde se află Sloane, nu le vei afla de la noi, Nash.

Fratele lui bărbos a ridicat din umeri.

— Tu ai dat-o de gard, tu trebuie s-o repari. Şi din moment ce nu ai venit la noi înainte de a o da de gard, să fii convins că nu noi te vom ajuta să repari lucrurile.

— Nu e nimic de reparat, am zis. Ne-am distrat împreună. Acum distracţia s-a terminat.

Stef a pufnit în paharul său de vin şi a schimbat cu Jeremiah o privire care spunea: *Ce idiot e ăsta!*

Nash şi-a aşezat sticla pe bar.

— O să zic şi eu ceva înainte ca unul dintre noi să facă sau să spună vreo tâmpenie şi mai mare. Să nu îndrăzneşti să vorbeşti despre Sloane ca şi cum ar fi una dintre savantele – top-model cu care ai avut tu în ultima vreme aventuri de o noapte.

— Lucrurile tocmai au devenit şi mai interesante, a fredonat Stef şi a făcut un gest spre intrare.

Ea era chiar acolo. Într-o rochie neagră, scurtă, cu guler înalt, care-i scotea în evidenţă rotunjimile pe care le explorasem atât de atent. Părul i se revărsa, drept şi elegant, pe spate. Fiecare muşchi din corp mi s-a încordat. Penisul meu a devenit tare ca piatra. Era prea devreme. N-ar fi trebuit să vin aici. Nu eram pregătit s-o văd şi să nu am sentimente.

— Se pare că nu te-a mai aşteptat s-o cauţi, a observat Nash.

Atunci mi-am dat seama că nu era singură. Ieşise la o întâlnire cu Kurt Michaels, profesorul căruia îi plăceau copiii. Arăta exact ca genul de bărbat care-şi doreşte copii. Care şi-ar fi cumpărat o dubiţă şi ar fi fost antrenorul echipei de baseball şi, în fiecare Ajun de Crăciun, ar fi stat treaz până seara târziu, asamblând jucării.

La naiba.

— Frate, cred că asta te doare ca naiba, a spus Knox cu suficienţă.

— Trebuie să-l admirăm pe omul nostru, Luce, aici de faţă, a spus Nash. Dacă Angelina ar fi apărut cu altul, aş fi luat-o razna şi nu m-aş fi oprit până când n-aş fi aruncat-o peste umăr. Rollins însă nu.

— Pe Luce nu-l doare nici în cot că fata pe care a părăsit-o pentru că era prea laş ca să-i arate că are sentimente pentru ea tocmai a ieşit la o întâlnire cu altcineva, a continuat Knox.

— Duceţi-vă dracului amândoi, am spus cu nasul în paharul cu burbon.

— Ai putea măcar să nu te mai holbezi la el de parcă ai vrea să-i smulgi braţele şi să fugi cu fata în braţe ca un om al cavernelor, a sugerat Stef.

— Du-te naibii şi tu, am ripostat eu.

Jeremiah şi-a ridicat mâinile şi a zâmbit.

— La mine nu te uita, frate. Trăieşte-ţi viaţa cum vrei tu.

Îmi doream să mă răsucesc, să mă uit în altă direcţie. Dar eram absolut hipnotizat. Nuanţa argintie din părul ei dispăruse – îi luaseră locul şuviţe de

culoarea lavandei.

— Acum, eu sunt un bărbat heterosexual, a continuat Knox, lângă mine. Drept urmare, nu cred că pot aprecia aşa cum se cuvine un mascul atrăgător. Dar tipul ăla chiar este sexy.

— De acord, au spus la unison Stef, Jeremiah şi Silver, barmaniţa.

— Vă urăsc pe toţi, i-am anunţat.

Knox a zâmbit. Silver a surâs şi ea, turnându-mi încă un pahar.

Conversaţia s-a schimbat, trecând la nunţi, familie şi bârfe de orăşel, dar nu puteam participa. Oricum nu ascultam ce se vorbea, pentru că Sloane se aplecase şi-şi pusese mâna pe braţul profesorului, râzând laolaltă.

Am simţit cum îngheţ pe dinăuntru. Un torent de gânduri m-a luat cu asalt.

Mâna ei ar trebui să fie pe braţul meu. Eu ar trebui să fiu cel care stătea în faţa ei, la masă. Eu ar trebui să fiu cel care o duce acasă, care se trezeşte lângă ea. Să citesc ceea ce citea ea. Să cert pisica aia rea. Eu ar trebui să fiu în viaţa ei.

Sloane şi-a luat mâna de pe braţul profesorului şi s-a ridicat de la masă. Fără nici măcar să privească spre mine, s-a îndreptat spre toaletă. Am dat tăria pe gât, am lăsat paharul pe bar şi m-am dus după ea.

— O, nu. Nu azi, Satană, a spus Sloane, scuturând din cap când a ieşit din toaletă, trei minute mai târziu, şi m-a găsit urmărind-o ca un prădător.

— Vreau doar să vorbim, i-am zis.

— Nu avem nimic de vorbit.

Îmi dăduse interzis de vreo două săptămâni, iar acum mă trata cu un dispreţ condescendent, de parcă aş fi fost o mică bătaie de cap cu care se confrunta.

— Cum merge întâlnirea? am zis sarcastic.

— Minunat. Mulţumesc de întrebare, a răcnit ea.

— Cu plăcere. Mă bucur al naibii de mult pentru tine, am ripostat.

— Sunt surprinsă că nu ţi-ai adus pleiada de femei cu tine în seara asta.

— Eşti geloasă? am întrebat, optimist.

— Tu eşti cel care m-a încolţit la toaletă în timp ce sunt la o întâlnire cu un tip simpatic, deştept şi sexy care de-abia aşteaptă să-şi întemeieze o familie, Lucifer.

— Vino la mine diseară, am spus, urându-mă pentru aceste cuvinte.

— Doamne, nu am cum. Trebuie să-mi tratez trauma pe care mi-ai provocat-o, s-a răstit ea.

— Acum eşti dramatică.

Dacă privirile unei femei ar fi putut mistui lumea, din mine n-ar mai fi rămas acum decât o mână de cenuşă.

— Chiar nu înţelegi? Am făcut sex. Apoi ai decis să nu mai faci sex cu mine. Şi aşa s-a sfârşit totul.

Între noi lucrurile nu aveau să se sfârşească niciodată.

— A fost mai mult decât sex, Sloane. A însemnat mai mult, dintotdeauna.

— Da? Ei bine, chiar dacă a însemnat la un moment dat mai mult, tu nu doar

că ai plecat, dar m-ai împins jos de pe pod, i-ai dat foc şi ai luat-o la fugă. Dar asta nu contează.

— Nu e chiar aşa.

— Ahhh. Tot enervant eşti, constat. Bagă-ţi asta în cap, Lucifer. Vreau un soţ, o familie, un bărbat pe care să mă pot baza, mai ales când lucrurile vor deveni dificile. Nu voi accepta niciodată să fiu cu cineva care fuge exact când lucrurile încep să meargă bine.

— Deci recunoşti că mergeau bine.

Mă agăţam de ideea asta ca un disperat, de parcă ar fi fost un colac de salvare.

— Eşti un idiot.

— Mă scoţi din minţi. Nu vreau să fiu cu tine, dar nu faci decât să intri într-o încăpere şi nu mă pot stăpâni. Nu voiam să vorbesc cu tine. Nu voiam să te urmăresc şi să te fac să te uiţi la mine doar ca să-ţi văd de aproape pata verde din ochiul stâng. Şi mai ales nu voiam să te implor să renunţi la întâlnirea ta ca să vii acasă cu mine în seara asta.

În ochii lui Sloane ardea acum un foc mocnit. Voiam doar s-o ating, să las acea vâlvătaie să mă mistuie.

— Tu, pacoste arogantă, a şuierat ea. E un tip de treabă. Sunt sigură că şi astronauta ta splendidă e mişto. Ai vrut ca escapadele noastre sexuale să se termine, aşa că le-ai pus capăt. Nu ai dreptul să mi te plângi de alegerile tale.

Nu mă puteam abţine. Am prins-o de şolduri şi mi-am vârât faţa în părul ei, inspirând aroma familiară a şamponului ei. A scos un geamăt care m-a înnebunit şi s-a relaxat puţin. Lipită de mine. Simţeam cum îndârjirea i se topeşte. Atracţia fizică era prea mare şi nu putea fi negată de niciunul dintre noi, iar eu foloseam acest amănunt în avantajul meu.

Mi se sculase încă din secunda în care intrase, dar acum erecţia parcă-mi era de piatră. Mi-am forţat norocul, împingându-mă în ea, ca să mi-o simtă mai bine.

— Nu a fost o greşeală. Nu suntem buni unul pentru celălalt.

Respira acum mai repede, iar sfârcurile ei tari de sub rochie mă făceau să salivez.

— De acord, a şoptit ea.

— Mi-a fost dor să te ating, am spus, lipindu-mi buzele de gâtul ei.

Dacă se întorcea la partenerul ei, voiam să-i las un semn pe piele. Era o dorinţă idioată, de om al cavernelor. Mi-am coborât o mână de pe umărul ei până pe sân. A oftat când i l-am cuprins, frământându-i carnea până când i-am simţit sfârcul tare în palma mea.

— Lucian.

Numele meu rostit de acele buze roşii mă făcea s-o iau razna. Aceasta era o altă greşeală dintr-un lung şir în ceea ce o privea pe Sloane Walton. N-ar fi trebuit să mă apropii atât de mult. Nu mă puteam controla când eram lângă ea.

— Lasă-mă să te ating. Lasă-mă să te gust, am şoptit, vârându-mă în sufletul

ei.

— Îhhh! Nu.

A rostit acel cuvânt, deşi a întins mâna, cuprinzându-mi erecţia.

Eram atât de aproape de orgasm încât nici nu îndrăzneam să respir.

— La naiba, Lucian, a murmurat ea. Nu pot să cred că aproape te-am lăsat să faci asta din nou. Ai feromoni speciali sau ceva de genul ăsta? Doamne. Chiar te urăsc. Eşti nasol de tot.

— Nu-mi place să subliniez asta, având în vedere situaţia în care ne aflăm, dar mâna ta e pe scula mea, Pixie. Şi dacă mişti un muşchi, dacă respiri profund sau chiar dacă mă priveşti în ochi, o să-mi dau drumul.

Mi-am dat seama de greşeală o clipă prea târziu.

Pentru că ea nu şi-a luat mâna de pe penisul meu. Nu, femeia asta şi-a lins ostentativ buza de jos, mi-a împins mâna în partea de sus a rochiei şi mi-a mângâiat viguros scula.

— Ce mama dracului, am mormăit, în timp ce ea îmi strângea erecţia dureros.

— Asta voiai să obţii? mi-a şoptit la ureche în timp ce sfârcul ei îmi dezmierda palma. Atunci du-te naibii acasă şi uită că am existat vreodată.

De parcă ar fi fost posibil.

— Nu asta voiam, am spus printre dinţi.

A ridicat dintr-o sprânceană şi m-a mai strâns din nou de penis. Frumoasă mai era când era diabolică.

— Pe naiba.

— Rahat. Sigur. Bine. Normal că asta voiam. Ştii cât de bine ne-am simţit împreună, i-am reamintit.

— Sunt pe deplin conştientă cât de bine ne-am tras-o. Restul a fost sub aşteptări. Nu mă mai mulţumesc să fiu amanta de weekend a cuiva. Şi cu siguranţă nu voi permite unui bărbat-copil să mă dea la o parte ca şi cum aş fi un nimic pentru că nu-şi poate gestiona propriile sentimente. Nu sunt de nasul tău, Lucifer. Ăsta a fost ultimul tău cadou.

Voiam s-o sărut. Şi, judecând după privirea din ochii aceia verzi, Sloane nutrea gânduri similare. Nu mă simţeam vinovat că profitam de această situaţie.

— E vreo problemă?

N-a fost nevoie să ridic privirea ca să ştiu că fraţii Morgan ajunseseră pe coridor.

— Vă iubesc sincer, dar, dacă nu plecaţi acum, o să vă julesc mutrele, i-am ameninţat.

Sloane şi-a dat ochii peste cap şi şi-a luat mâna de pe scula mea care zvâcnea.

— Eşti un copil.

— Sloaney, cine vrei să plece? Eu şi Knox sau Rollins? a întrebat Nash.

S-a uitat în ochii mei, iar eu am găsit pata întunecată în tot acel ocean verde.

— Vreau ca Lucian să plece, a spus ea hotărâtă.

— Pix, am şoptit.

Dar ea a clătinat din cap.

— Gata, Lucian. E timpul să pleci.

Inima mea, dacă mai aveam aşa ceva, mi-a căzut din piept pe podea şi a fost strivită sub cizma ei când s-a răsucit şi s-a îndepărtat de mine.

— Hai să ieşim, Luce, a spus Nash cu vocea lui de poliţist. Cred că ţi-ar prinde bine o pauză de ţigară.

Fiecare m-a apucat de câte un braţ şi m-au tras prin bucătărie, scoţându-mă în parcare prin uşa de serviciu. Pentru prima dată, erau uniţi şi, poate tot pentru prima dată, erau împotriva mea.

— Nu ai voie să te porţi aşa cu ea, Luce, a zis Nash când uşa s-a închis în urma noastră.

— Aş vrea să-l pocnesc, a spus Knox printre dinţi, târşâindu-şi bocancii prin pietriş.

— Te cred, dar nu putem, a replicat Nash.

— Urăsc că nu mai apuc şi eu să lovesc pe cineva.

— Ce te opreşte? am spus eu, aţâţându-l.

Un pumn în faţă ar fi fost mai bun decât rana deschisă din pieptul meu.

Knox s-a relaxat, apoi mi-a înfipt un deget în umăr.

— Ai noroc că taică-tău tău a fost un nenorocit de abuzator. Altfel, aş fi şters pe jos cu moaca ta de prostănac.

Pe vremuri ne încăieram, aşa cum făceau întotdeauna băieţii. Aruncam cu pietre unul în celălalt. Ne luptam în pârâu. Dar, cumva, Knox şi Nash au continuat să se încaiere între ei, iar pe mine m-au lăsat în urmă. S-au bătut pentru jucării, pentru biciclete, apoi pentru femei.

— Ce legătură are tatăl meu cu asta?

Knox s-a uitat la fratele său căutând sprijin. Nash a lăsat ochii în jos.

— De ce nu mergem să mai bem un rând? Să stăm departe de necazuri, a sugerat el.

— Nu merg nicăieri până nu-mi spui de ce voi vă bateţi până la sânge o dată pe săptămână, dar cu mine vă purtaţi de parcă aş fi o floricică delicată.

Folosirea exactă a cuvintelor lui Sloane m-a făcut să-mi fie şi mai dor de gustul ei.

— A fi lovit nu e pentru noi ce e pentru tine, a spus Knox în cele din urmă. Dacă-i umflu botul fratelui meu, o fac pentru că-l iubesc şi mă scoate din minţi.

— Explică, i-am cerut eu.

— La naiba, a murmurat Nash.

— Încetează, i-am ordonat, nerăbdător.

— Nu te lovim pentru că ai fost bătut acasă. Faptul că tatăl tău te-a rupt cu bătaia a fost o mare porcărie. Poate că nu ştiam exact ce se întâmpla, dar nu eram proşti. Nu atât de proşti, a subliniat Knox.

— Voi doi nu vă bateţi cu mine pentru că aveţi senzaţia că nu fac diferenţa? Că nu pot gestiona situaţia?

S-au uitat unul la celălalt, apoi au ridicat din umeri.

— În principiu, a spus Nash.

— Da, a zis Knox. În plus, e mai probabil să te aperi cu un avocat bazat decât cu pumnii.

Mi-am dat jos haina şi mi-am întins-o în bena celei mai apropiate furgonete.

Knox a scos un răcnet. Uşa laterală a barului s-a deschis, iar Stef şi Jeremiah au ieşit şi ei, cu paharele în mână.

— Ţi-am spus că nu vrem să ratăm faza asta, a spus Jeremiah.

— Nu putem avea măcar o seară care să nu se termine cu o încăierare? a bombănit Nash.

— Seara asta sigur nu, am zis.

— Eşti sigur? a strigat Stef. Ei sunt doi şi tu – unul singur.

— Eşti şi tu aici, am spus, suflecându-mi o mânecă.

— Sunt. Dar, în acest caz, ţin cu Sloane. Ţi-ai bătut joc de o fată grozavă – din motive care probabil aveau sens pentru tine la momentul respectiv, dar care, în realitate, sunt o mare porcărie. Aşa că votez cu fraţii Morgan.

Standardele lui morale mă scoteau din minţi.

— Şi eu la fel, a anunţat Jeremiah.

Mi-am îndreptat atenţia spre cealaltă mânecă, descheind manşeta şi începând s-o suflec.

— Vă urăsc pe toţi. Tu ce mama naibii faci?

Knox se plimba de colo-colo, rotindu-şi gâtul şi întinzându-şi pe rând fiecare braţ la piept.

— E clar că ăsta n-a mai participat la o bătaie serioasă de vreo treizeci de ani, i-a spus dezinvolt Knox fratelui său.

— Trebuie să te încălzeşti, m-a instruit Nash, făcând o genuflexiune.

Knox şi-a rulat din nou gâtul şi a început să-şi mişte umerii.

— Unde sunt zilele în care pur şi simplu îi pocneai la întâmplare pe bieţii ticăloşi aflaţi într-un bar? am întrebat.

— Dă tu un pumn şi întinde-ţi atât de rău un muşchi încât să nu te poţi şterge la fund, apoi mai vorbim, m-a sfătuit Nash, rotindu-şi braţele în ambele sensuri.

— E mai plictisitor decât mă aşteptam, m-am plâns.

Un pumn a apărut din senin şi m-a lovit în maxilar, dându-mi capul pe spate.

— Uite pumnul de odinioară, dobitocule, a spus Knox vesel, în timp ce mie îmi răsunau în cap clopotele bisericii. Fii mai bun. Nu trata femeile ca pe nişte rahaţi. Mai ales pe Sloane.

— Doamne.

M-am aplecat de la mijloc, frecându-mi maxilarul şi aşteptând să treacă timpul.

— Nu am tratat-o ca pe un rahat. Ne-am înţeles că nu era nimic între noi, apoi am pus capăt acestui nimic.

— Asta e o tâmpenie şi o ştii bine. În plus, nu poţi să termini deja bătaia. Nash nici măcar nu te-a pocnit, a spus Knox, lovindu-mă uşurel peste umăr.

— Hai să ne întoarcem înăuntru şi să bem, a propus Nash, părând dezamăgit.

— Nici n-ai apucat să-l pocneşti. E o senzaţie destul de satisfăcătoare, a spus Knox.

— Cred că doar o să-l insult şi o să-l înjur pentru că e un laş care se teme de o bibliotecară mică şi blondă, a spus Nash.

Acea bibliotecară mică şi blondă era mai înspăimântătoare decât oricare dintre noi, şi cu toţii ştiam asta.

Knox era pe jumătate întors spre fratele său şi nu m-a văzut venind. Pumnul meu i s-a înfipt în maxilar cu o forţă mulţumitoare. S-a împleticit puţin, apoi şi-a revenit, zâmbind.

— Aşa mai merge.

— E rândul meu, a spus Nash, luând poziţia de atac. N-ai voie să te porţi cu Sloane ca şi cum ar fi o aventură de o noapte. Nu contează ce s-a întâmplat între voi doi sau cum se termină povestea, trebuie s-o tratezi cu respect.

— Cine sunteţi voi doi? Fraţii ei mai mari?

M-am prefăcut că-i trag un pumn şi Nash s-a eschivat. Mi-a prins apoi un upercut în plexul solar care m-a lăsat fără suflare. Am lovit din nou, nimerindu-l în maxilar.

Prietenul meu – şeful poliţiei, naiba să-l ia – a rânjit diabolic şi a dat să mă pocnească. L-am blocat, dar nu suficient de bine. Pumnul lui de om al legii m-a lovit drept în nas.

— N-am auzit nicio trosnitură, a spus Knox.

— Încerc să mă controlez, OK? a mormăit Nash.

A mârâit când pumnul meu stâng a aterizat în umărul care oricum îi făcea zile negre.

— Ah, cineva joacă murdar, m-a tachinat el.

— Vreau să vă bag minţile în cap. Sloane nu înseamnă nimic pentru mine.

— Pe naiba.

Nash a punctat fiecare cuvânt cu o lovitură rapidă.

— În liceu, te vedeam ieşind pe fereastra dormitorului ei. Observ felul în care o priveşti, ca şi cum ar fi soarele de pe cer şi n-ar trebui să te uiţi direct la ea, dar nu te poţi abţine.

— Niciunul dintre noi nu se poate abţine, idiotule, a adăugat Knox, împingându-şi fratele la o parte şi trăgându-mi un pumn în ochi.

— Eu nu sunt ca voi. Nu sunt făcut pentru o relaţie. Mai ales o relaţie pe care niciunul dintre noi nu şi-a dorit-o, de la bun început, am ripostat.

— Doar pentru că spui că nu vrei o relaţie, nu înseamnă că nu vrei, a zis

Knox, ferindu-se de pumnul meu.

Nash a luat o înghiţitură dintr-o sticlă de apă.

— El e idiotul care s-a prefăcut că iese cu Naomi şi apoi a încercat s-o părăsească de-adevăratelea.

— De unde naiba ai luat apă? am spus gâfâind şi l-am plesnit pe Knox peste faţă ca să echilibrăm lucrurile.

Era însă de neclintit.

— Nu sunt îndrăgostit de ea, imbecililor.

Cuvintele aveau un gust ciudat în gura mea. Am pus-o pe seama sângelui.

— E un idiot care bate câmpii, a sugerat Stef.

— De acord, a spus Nash, intrând din nou în joc.

— Mi-e milă de el, a spus Jeremiah.

— Te distrezi? l-am întrebat pe Stef în timp ce-şi scotea telefonul ca să facă poze.

— Teribil.

Nash şi cu mine am continuat să schimbăm pumni, într-o încăierare graţioasă şi ritmată. Atât de graţioasă încât nici măcar clienţii care abia ajunseseră în parcare nu s-au deranjat să rămână şi să privească spectacolul.

— Bună seara, oameni buni, a spus Harvey Lithgow, o ditamai matahala în pantaloni de piele, îndreptându-se spre intrare.

— Bună seara, Harvey, am spus noi la unison.

— Încă te controlezi, m-am plâns când Knox a sărit să-mi tragă o lovitură în burtă.

Tot trunchiul mă durea de parcă aş fi fost călcat de un camion.

— Aşa e, a spus el relaxat.

— Dacă nu dai tot ce ai, o să profit, l-am avertizat, trimiţându-i un cot în bărbie, urmat de o lovitură în burtă.

El a scuipat sânge pe pietriş şi a rânjit.

— Mai joacă-te tu mult şi o să afli.

„Bătaie“ nu este un cuvânt potrivit pentru ceea ce a urmat. Fără o ură reală care să ne însufleţească, ne foloseam în mare doar de trecutul nostru îndelungat pentru a ne lovi reciproc mişeleşte.

— Te dai deja bătut? a mormăit Nash.

Eram cu toţii la pământ. Nash era în genunchi, iar eu îi prinsesem capul la subraţ. El făcea eforturi admirabile, străduindu-se să-mi disloce degetul mic. Knox îmi răsucise braţul stâng la spate, iar eu aveam piciorul vârât în vintrele lui.

— Toată lumea să zâmbească şi să spună „suntem tâmpiţi“, a spus Stef, păşind în faţa noastră.

Jeremiah a venit lângă noi şi a afişat un zâmbet larg, ridicând degetul mare, în timp ce iubitul lui ne făcea o altă fotografie.

— Nu ne face să te luăm la scărmănat, l-am amenințat.

I-am dat drumul lui Nash, care mi-a eliberat degetul, și i-am tras lui Knox o lovitură de picior în coapsă. Ne-am prăvălit toți trei pe pietriș, plini de sânge și vânătăi.

— Sloane o să vă tăbăcească fundurile pentru că m-ați luat la bătaie, am spus, făcându-i semn lui Stef să-mi arunce haina.

El m-a lovit cu ea în față.

— Nicidecum, a spus Knox, luând apa de la Nash. Fata aia te urăște de moarte. Probabil că o să ne dea o medalie.

Am clătinat din cap și mi-am scos țigara și bricheta.

— O să fie supărată că nu ați lăsat-o să se distreze.

— De ce nu vrei să-ți încerci norocul cu ea? a întrebat Nash.

Am savurat primul fum din țigară, apoi l-am expirat spre cerul nopții.

— Pentru că e prea bună pentru mine.

Frații au pufnit în râs.

— Ce e? am întrebat.

— Crezi că eu sunt destul de bun pentru Angelina? a întrebat Nash, zâmbind.

Knox a rânjit și el.

— Știu că niciunul dintre voi nu crede că mă ridic la nivelul lui Daisy.

— Asta e adevărat, a zis Stef. Amândouă sunt de o mie de ori prea bune pentru voi.

— Relațiile n-ar trebui să te facă să te simți valoros? am întrebat.

Ziceai că vorbise terapeutul meu.

— Sunt destul de sigur că singurul idiot care te poate face să te simți valoros ești chiar tu, a zis Nash.

— În clipa în care crezi că ești la fel de bun sau mai bun decât femeia de lângă tine, totul începe să se ducă naibii, a spus Knox.

Mi-am șters gura plină de sânge cu mâneca și am mai tras un fum.

— Deci ce ai să faci? Să le tragi în jos, până la nivelul tău?

Knox a aruncat în mine cu o pietricică de mărimea unui bob de mazăre.

— Nu, boule. Ar trebui să-ți petreci restul vieții tale de bărbat norocos încercând să te ridici la nivelul lor.

— Sună obositor.

— Cu siguranță nu e ceva pentru cei slabi de înger, a spus Jeremiah.

Mi-am frecat falca. Fața și pumnii mă dureau ca naiba. Dar gheara din piept nu mai era atât de apăsătoare.

— Te întorci înăuntru? a întrebat Knox, arătând spre Honky Tonk.

Am clătinat din cap. Voiam să fiu singur.

Stef și Jeremiah i-au ridicat pe frații Morgan de pe jos.

Nash s-a aplecat și m-a bătut ușor pe umăr.

— Nu ești un om rău, Luce. Ești doar un idiot.

— Mulţumesc, am răspuns sec şi i-am privit pe fraţi mergând împleticit spre bar.

Jeremiah i-a urmat, făcându-i cu ochiul lui Stef. Acesta mi-a întins o mână, iar eu am luat-o.

— Ştii, mi-am petrecut ultimele câteva săptămâni gândindu-mă şi răzgândindu-mă, a spus el.

— La ce anume?

Ochiul stâng mi se umflase şi aproape că nu-l mai vedeam.

— La tot. La mutarea mea aici. La oficializarea relaţiei cu Jeremiah. La un angajament.

— Nu e nimic în neregulă să fii precaut când vine vorba de promisiuni şi angajamente, am subliniat, pipăindu-mi maxilarul.

— Una e precauţia, alta e laşitatea.

— Să mă pupi în cur, am murmurat.

— Ascultă, sunt ultimul tip care să dea sfaturi în ceea ce priveşte relaţiile, a recunoscut Stef. Dar, după cum te uiţi la ea, n-a fost o simplă distracţie.

— Lumea din oraşul ăsta nenorocit crede că există fericire până la adânci bătrâneţi pentru toţi. Nu ştii nimic despre situaţia noastră, i-am reamintit eu.

— Nu, dar mă faci să mă întreb dacă nu cumva e mai bine să ne asumăm riscul. Poate că e mai bine să rămân cu inima zdrobită şi călcat în picioare decât să-mi fie prea teamă să încerc de la bun început.

— Dragostea ne face proşti, am glumit eu.

— Da, aşa e. Dar dacă o respingem nu suntem cumva şi mai proşti?

35. Mă iubeşti, idiotule

Sloane

— Ce merge mai bine cu crizele intermitente de plâns? Salată de pui la grătar sau friptură cu brânză? a întrebat mama, ţinând în mână două meniuri cu mâncare la pachet.

Era luni, iar mama şi cu mine ne luaserăm o zi liberă pentru a ne ocupa de lucrurile tatei. Eram în dormitorul părinţilor mei şi ajunseserăm la bibliotecă, hotărând ce cărţi să păstrăm, ce să donăm şi ce să vindem.

— Lacrimile înmoaie friptura. Ce zici de nişte brânză la grătar?

— Perfect! Este un local cu brânză la grătar chiar după colţ. O să comand imediat, a spus mama.

Sincer, nu-mi era foame. O afirmaţie pe care o făceam rar, pentru că, de

obicei, asta însemna că am un enterovirus. Dar asta nu era o boală de stomac. Era ruşine. După ce mă întâlnisem cu Lucian – şi cu scula lui – vineri seara, la Honky Tonk, mă simţeam furioasă pe mine însămi şi mai mult decât vinovată.

Ieşisem la o întâlnire cu un alt bărbat – o întâlnire absolut perfectă, în teorie –, şi totuşi, n-am fost în stare să-mi ţin mâinile acasă. Participasem voluntar la ambuscada sexuală de pe coridor. Apoi îi forţasem pe prietenii lui Lucian să-l ia la rost, deşi eram la fel de vinovată. Şi, judecând după feţele vinete şi pline de sânge ale lui Knox şi Nash, când s-au întors în bar, fusese vorba de o confruntare foarte dură.

Mi-era ruşine de mine însămi. Eram dezamăgită.

Mama s-a întors şi s-a aşezat cu graţie la loc, pe podea.

— E oribil, am spus, simţind cum îmi dau lacrimile. Mi-e dor de tata.

— Ştiu că ţi-e dor, draga mea. Şi mie îmi e dor. Mult de tot.

— La naiba! m-am smiorcăit. Credeam că deja nu mai plâng.

— Ah, nu mai fi prostuţă, m-a tachinat mama, cuprinzându-mi chipul umed în mâna ei. Hai să mai terminăm câteva teancuri de cărţi înainte să vină mâncarea.

Amândouă ne-am suflat nasul, luându-ne un răgaz ca să ne revenim.

— De asta ce zici? am întrebat-o, ţinând în mână un volum gros despre legislaţia fiscală din Virginia.

— La donaţii. Ah! Îţi aminteşti de asta?

A ridicat o carte de Drept uzată.

— Tatăl tău obişnuia s-o întrebe pe Maeve despre precedentele juridice în dreptul familiei când ea îi spunea, la zece ani, că vrea să se facă avocat.

Amintirea m-a învăluit ca o pătură moale. Tata şi Maeve se cuibăreau pe colţar cu carneţele şi cărţi de Drept, în timp ce mama mă ajuta cu temele pe masa din bucătărie.

Tata era foarte mândru şi încântat că fiica lui cea mare voia să-i calce pe urme. Adolescenta Maeve era firavă, dar hotărâtă să devină mai bună.

— Cu siguranţă o păstrăm. Pune-o în cutia lui Maeve.

— Trebuie să te întreb ceva care probabil că te va supăra, m-a anunţat mama, punând cartea în cutie.

— Deci asta înseamnă să fii părinte? am glumit.

— Lucian, a spus ea.

Am încremenit.

— Ce-i cu el?

Nu avea de unde să ştie despre scurta şi neavenita noastră aventură. Nu-i aşa? Ar fi spus ceva. Doar dacă nu cumva avea ceva de zis acum.

Mama a împins cu picioarele un teanc înalt de reviste academice în grămada destinată reciclării.

— Ştiu că voi doi nu prea vorbiţi, dar mă întrebam dacă ai vreo veste de la el în ultima vreme. A anulat cina noastră două săptămâni la rând şi, de atunci, nu

mi-a mai răspuns nici la telefon. Nu-i stă deloc în fire şi sunt îngrijorată.

Se părea că Lucian le părăsise pe două dintre cele trei femei din familia Walton.

— Se pare că voi doi petreceţi mult timp împreună, am îndrăznit eu.

— Nu fi aşa de băţoasă. Tatăl tău şi cu mine îl adoram pe Lucian. Face parte din viaţa noastră de când s-a furişat în camera ta pentru prima oară. A fost cea mai mare dezamăgire a noastră că voi doi nu v-aţi îndrăgostit şi nu ne-aţi făcut o sumedenie de nepoţi frumoşi.

Mama glumea, dar având în vedere obiectivele mele de viaţă şi recenta invazie a vaginului meu întreprinsă de Lucian, am luat-o ca pe un afront personal.

— E mai probabil să-l ai drept ginere pe Michael B. Jordan decât pe Lucian Rollins, am spus sec.

— Drăguţ şi talentat. Nu m-aş supăra să-i văd faţa aia superbă la fiecare cină de Ziua Recunoştinţei, m-a tachinat mama. Deci nu ştii nimic? Îmi fac griji. Nu-i stă în fire ca el să-mi dea ţeapă, cum spun tinerii din ziua de azi. A făcut multe pentru tatăl tău şi pentru mine, mai ales de când ne-am mutat aici, şi mi-e dor de el.

Voiam s-o iau la întrebări în privinţa felurilor în care acel armăsar lipsit de emoţii îi sprijinise de-a lungul anilor, dar am auzit tristeţea ce răzbătea din tonul ei şi m-am simţit ca o măgăriţă. O măgăriţă vinovată. Dacă falsa mea despărţire de Lucian o văduvea pe mama de prezenţa lui, asta însemna că acum îi era dor de doi bărbaţi în loc să primească tot sprijinul pe care-l merita. Şi, cu prima ocazie, aveam de gând să-i spun lui Lucian că asta era inacceptabil.

— Sunt sigură că e doar ocupat, am minţit. Pun pariu că te va invita la prânz săptămâna viitoare.

Şi, pentru asta, aveam să dezlănţui iadul asupra lui.

— Aşa sper şi eu, a spus mama.

A trântit cărţile de Drept rămase pe covor şi a stropit raftul cu un strat gros de detergent pentru mobilă.

— Destul despre mine. Cum îţi merge vânătoarea de soţi?

— Merge... merge. Vineri seara am ieşit la întâlnire cu Kurt Michaels.

N-am adăugat că în timpul acelei întâlniri aproape că i-am făcut laba lui Lucian pe coridor. Mama mea nu trebuia să ştie că avusese la uşă o curvuliţă.

Ea s-a oprit din ştersul prafului.

— Şi? a zis mama.

— Şi e drăguţ. E deştept. Amabil. Evident, îl plac copiii. Vrea să se aşeze la casa lui. Şi, spre deosebire de ceilalţi cu care m-am văzut, nu e căsătorit, nu minte şi nu e certat cu legea.

A ridicat matern dintr-o sprânceană.

— Dar?

— De unde știi că există un dar? am întrebat.

— Intuiție de mamă. La fel cum am știut că plănuiai să pleci pe furiș la petrecerea lui Sherry Salama, când a împlinit 16 ani, deși erai pedepsită.

Am oftat.

— Pe hârtie, e perfect. La naiba, și în persoană e perfect. Dar nu există...

Flăcări nimicitoare de dorință? Nevoia mistuitoare de a-i smulge pantalonii de pe el? O reacție chimică incredibilă?

— Scânteie? a propus mama.

Scânteie părea ceva atât de inofensiv față de ceea ce trăisem alături de Lucian.

Am ridicat din umeri.

— Poate că-mi doresc prea multe. Poate că nu am cum să găsesc totul la un partener. Cine poate avea un soț care schimbă scutece, îți respectă profesia și se comportă ca un personaj din romanele de dragoste în așternut?

Mama și-a pus brațul peste umărul meu.

— Ai fi surprinsă.

— Dacă acum ai de gând să te folosești de asta ca să-mi povestești despre viața sexuală a ta și a tatei, o să-ți trimit factura pentru psihoterapie.

— Stai să-mi iau carnetul de cecuri.

Am gemut și m-am sprijinit de ea.

— De ce trebuie să fie un proces atât de chinuitor?

— Niciun lucru important nu e ușor. A-ți găsi un partener nu înseamnă să bifezi toate căsuțele. Nimeni nu-i perfect, nici măcar tu, Sloaney Baloney. Să te îndrăgostești înseamnă să descoperi pe cineva care te face să fii mai bun decât atunci când erai singur și invers.

Am cules niște scame invizibile de pe covor.

— Și dacă te rănește?

— Oamenii fac greșeli. Majoritatea. Tu trebuie să decizi care dintre ele merită iertate.

— Ce fel de greșeli făcea tata?

— Întârzia mereu. Își aducea de lucru acasă. Când lucra la un caz deosebit de important pentru el, se gândea doar la asta și nu era prezent, acolo, cu noi. Avea gusturi groaznice în materie de modă. Întotdeauna strecura mâncare nesănătoasă printre cumpărături.

Am chicotit.

— Dar cele bune le-au depășit mereu pe cele rele. Tatăl tău și cu mine am avut o viață sexuală foarte activă, să știi, a adăugat mama cu o sclipire ghidușă în ochi.

— Mamă!

S-a prăbușit pe podea râzând.

— Ah, nu mă satur niciodată de asta.

— Mă faci să-mi doresc să beau ceva, am spus, trântindu-mă lângă ea pe

covor şi privind în tavan.

— Îţi întorc doar favoarea.

— Mamă? Nu ştiu dacă ţi-am spus vreodată, dar îţi mulţumesc că eşti o mamă atât de bună. Tu şi tata nu m-aţi făcut niciodată să mă simt că n-aş fi în stare...

Mama s-a ridicat în capul oaselor şi a luat un şerveţel din cutie, ducându-l la ochi.

— Sloane, îţi apreciez sentimentele sincere, dar, dacă vrei să nu mai plâng prea curând, ar fi bine să mă jigneşti în următoarele zece secunde.

— Friptura ta e uscată şi cred că obsesia ta pentru dinţi este de-a dreptul sinistră.

Când s-a auzit soneria, pe jumătate plângeam şi pe jumătate râdeam. Mama s-a ridicat în picioare.

— Mă duc să aduc mâncarea.

Am auzit-o suflându-şi nasul zgomotos prin tot apartamentul. Am ridicat cutia de un milion de kilograme cu cărţi de grădinărit şi am dus-o la birou. Am alunecat când am aşezat-o şi câteva hârtii au zburat prin aer.

— La naiba, am murmurat.

Am îngenuncheat pe podea şi am început să adun hârtiile, formând un teanc răvăşit de cópii de certificate de deces, felicitări şi facturi medicale.

— Picnic pe podea sau mâncăm la masă, ca oamenii civilizaţi? a strigat mama.

— Pe podea, i-am răspuns, observând o ultimă hârtie care aterizase între perete şi birou.

M-am târât până acolo şi am recuperat-o.

Când am aşezat-o în vârful celorlalte hârtii, un nume mi-a atras atenţia.

Încruntată, am răsfoit documentul cu pricina.

Laboratoarele Lichtfield.

Plătit integral.

Lucian Rollins.

M-am simţit străbătută de un curent rece.

Mama şi-a vârât capul pe uşă.

— Mai vrei vin ori apă minerală sau trecem la nişte Bloody Mary? Că am uitat să comand supă de roşii.

— Ce-i asta? am întrebat, ţinând în mână declaraţia.

I-a aruncat o privire, iar eu i-am zărit sclipirea de vinovăţie din ochi, urmată de expresie mai blândă, involuntară.

— Despre asta nu trebuia să-ţi spun.

— Ce mama dracului e în neregulă cu tine? am întrebat, dând buzna în biroul lui Lucian şi fluturând declaraţia de parcă aş fi dirijat o fanfară.

De la birou, se uita la mine cu masca aceea rece şi inexpresivă, dar în ochi i se citea căldura. Avea faţa plină de vânătăi. Arăta ca un pugilist, atât de frumos că-

mi zdrobea inima, care pierduse o luptă pentru titlu.

— Îmi pare rău, domnule, a gâfâit Petula, oprindu-se în prag. E mai rapidă decât credeam.

— E OK, a spus Lucian, cu un glas care insinua că nu e deloc OK.

— Dă-i la gioale, a şoptit Petula şi a dispărut.

— Poţi pleca, Nallana, i-a spus Lucian femeii de pe scaunul din faţa biroului.

Tipa avea mâinile vârâte în buzunarul unui hanorac cu Nine Inch Nails. Părea amuzată.

— Dar vreau să rămân şi eu la spectacol, a ripostat.

— Ieşi, a zis Lucian, cu ochii aţintiţi în continuare asupra mea.

Cu un oftat, femeia a sărit de pe scaun, mi-a făcut cu ochiul şi a plecat.

I-am trântit hârtia pe birou. Apoi, doar ca să fiu nesimţită, mi-am trecut vârfurile degetelor peste suprafaţa imaculată de sticlă.

— Explică-mi.

— Nu-ţi datorez nicio explicaţie. Trebuie să pleci.

— Nu plec până când nu-mi explici asta, am spus, bătând cu degetul în hârtie.

El s-a uitat în jos la ea, apoi s-a întins spre sertarul biroului său şi a făcut un lucru la care nu mă aşteptam. Nenorocitul şi-a pus o pereche de ochelari de citit extrem de sexy.

Universul îşi bătea practic joc de mine. Tipul care-mi dăduse lumea peste cap în aşternut şi care purta ochelari de citit era singurul bărbat pe care nu mi-l doream.

— Pare o factură care a fost onorată, a spus el ca şi cum aş fi fost cel mai prost om de pe planetă. Acum, dacă nu te superi, nu vreau să fii aici.

— Ştiu asta, tăntălău insuportabil ce eşti. E o factură medicală pentru un tratament experimental împotriva cancerului care nu e acoperit de asigurarea de sănătate. De ce apare numele tău pe ea?

— Numele meu apare pe o mulţime de lucruri, a spus el.

Şi-a scos ochelarii, apoi a trecut documentul prin tocătorul de hârtii de la picioarele sale.

— Dacă asta e tot, o să pun paznicii să te conducă afară.

Era tensionat, avea o nervozitate pe care n-o mai văzusem până atunci.

— Nu plec fără să primesc nişte răspunsuri. Cu cât mi le dai mai repede, cu atât plec mai repede.

A ridicat telefonul fix şi a format un interior.

— Domnişoara Walton va avea nevoie să fie însoţită până la casa mamei sale în cinci minute.

Mi-am încrucişat braţele, fixându-l cu privirea în timp ce îl asculta pe cel care-l sunase.

— Da. Verifică-i maşina şi trimite un agent.

A închis brusc şi mi-a aruncat o privire îngheţată.

— Întreabă ce vrei să întrebi şi apoi trebuie să pleci.

De-abia mă stăpâneam. Am închis ochii şi am inspirat, ca să mă calmez.

— Lucian, de ce apare numele tău pe un tratament împotriva cancerului, incredibil de scump, pentru tatăl meu? Un tratament despre care mi s-a spus că e un studiu clinic? Un tratament care i-a mai oferit şase săptămâni alături de noi.

Vocea mi s-a frânt. Tensiunea dintre noi ajunsese insuportabilă. Ne-am privit fix unul pe celălalt, iar ochii mi s-au umezit.

— Nu face asta, Sloane, a spus el încet. Te rog.

— Măcar o dată în viaţa ta, spune-mi adevărul, l-am implorat.

— Ar trebui să discuţi asta cu mama ta.

— Ea mi-a spus să vorbesc cu tine.

A tăcut mult timp.

— Îşi dorea încă un Crăciun cu voi.

Am făcut un pas înapoi şi mi-am acoperit faţa cu mâinile.

— Sper că nu ai de gând să plângi, nu-i aşa? a întrebat el aspru.

— Am o mulţime de sentimente în acest moment şi nu ştiu care dintre ele mă domină, am spus din spatele mâinilor.

— Eşti supărată pe mine, a zis el.

— Nu sunt supărată că ai cheltuit o sumă cu şapte cifre pentru a-mi oferi câteva săptămâni în plus cu tatăl meu, nenorocitule. Sunt mai mult decât recunoscătoare pentru asta şi habar nu am cum să gestionez emoţia asta. Dar de ce ai face aşa ceva fără să-mi spui? De ce să ascunzi asta?

— Poate ar trebui să încerci să respiri profund? Afară. Departe de biroul meu.

— Ce mai e? am întrebat.

— Nu ştiu ce vrei să spui, a zis el, cu privirea îndreptată spre uşă.

M-am apropiat de el, l-am apucat de nenorocita aia de cravată şi l-am privit în ochi.

— Îţi dau o ultimă şansă să fii sincer cu mine. Ce altceva ai mai plătit, ai donat sau ai creat în beneficiul meu fără ştirea mea, în timp ce mă tratezi ca pe persoana care ţi-a distrus existenţa?

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Am inspirat tăios.

— Deci Yoshino Holdings, Stella Partnership şi Bing Group nu-ţi sună cunoscut?

Chipul lui a încremenit.

— Am o zi foarte plină...

L-am smucit de cravată.

— Nu-mi pasă nici dacă ai programată o operaţie care-ţi poate salva viaţa, Lucifer. O să purtăm această conversaţie.

Tăcerea lui era una împietrită, iar asta îl incrimina.

— Fundaţia Yoshino Holdings a acordat o subvenţie de 100 000 de dolari care

a permis bibliotecii să-şi modernizeze sistemul informatic şi să demareze programele de împrumut pentru tablete şi laptopuri. Stella Partnership a acordat bibliotecii o bursă de 75 000 de dolari pentru a-şi extinde programele comunitare, inclusiv crearea unui loc de muncă pentru Naomi. Iar Bing Group a făcut o donaţie generoasă pentru a acoperi restul costurilor de construcţie pentru Clădirea Municipală Knox Morgan, care, din întâmplare, găzduieşte şi biblioteca mea.

— Dacă ai terminat...

— Lucian, toate aceste organizaţii poartă numele unor specii de cireşi. Şi toate sunt ale tale.

Totul prindea contur în capul meu, într-o imagine imposibil de cuprins.

El a râs, dispreţuitor.

— Nu ştiu de unde îţi culegi informaţiile, dar pot să te asigur...

— Sunt bibliotecară, pacoste ce eşti. E treaba mea să ştiu lucruri! Nu înţeleg de ce mi-ai finanţa visele cu banii tăi când, aşa cum ai spus răspicat, abia suporţi să te uiţi la mine.

— Nu trebuie să-ţi explic ţie cum merg scutirile de taxe.

— Nu ştiu dacă vreau să-ţi arunc capsatorul pe geam sau în cap, am mormăit, îndepărtându-mă de el şi începând să mă plimb.

— Aş prefera geamul, a spus el din spatele meu.

Am aruncat o privire în jos când am trecut pe lângă biroul lui şi am zărit un obiect cunoscut în sertarul de sus, încă deschis.

— Doamne, am spus, luând o pereche de ochelari sparţi.

Ochelarii mei sparţi. Îmi căzuseră în timpul unei încăierări de Halloween în Knockemout şi nu mai reuşisem să-i găsesc.

— Nu-ţi băga nasul în lucrurile mele, a spus Lucian, venind spre mine.

Am ridicat ochelarii.

— Dacă nu însemn nimic pentru tine, de ce mi-ai oferit mai mult timp cu tata? De ce ai donat atâţia bani pentru cauzele mele? Şi de ce naiba păstrezi ochelarii mei pe care i-am pierdut astă-toamnă la *Book or Treat* în sertarul de sus al biroului tău?

— Vorbeşte mai încet sau paza te va scoate de-aici, a mârâit el.

— Rosteşte cuvintele, Lucian.

— Dacă ai de gând să-mi iroseşti timpul vorbind în dodii, mai bine iei un loc şi bei nişte apă, a spus el aspru, îndreptându-se spre carafa de cristal de pe masa de şedinţe.

— Mă iubeşti, idiotule. Mă iubeşti de când eram copii. M-ai iubit chiar şi atunci când ţi-am înşelat încrederea. M-ai iubit şi după ce am dres lucrurile. Încă mă iubeşti.

S-a oprit la jumătatea drumului şi s-a întors, holbându-se la mine.

— Nu ai dres nimic. Aproape că ai fost ucisă. Şi dacă tatăl meu ar fi ieşit chiar

şi pentru o oră de la puşcărie, ar fi avut grijă să te omoare. Asta a făcut cu toate lucrurile la care am ţinut. Nu există niciun ordin judecătoresc care să te fi putut proteja de el.

— Deci m-ai protejat făcând un secret din prietenia noastră. Şi ai continuat să mă protejezi îndepărtându-mă. Eram doar vecina nebună şi băgăcioasă.

— Ar fi găsit o cale să-ţi facă rău. De fapt, chiar asta a făcut.

— Nu mai e, Lucian. E mort. Acum ce scuză mai ai?

— Nu ştiu de unde-ţi vin ideile astea, dar te faci de râs. Nu te iubesc, a spus el.

Tonul lui era egal şi rece, iar faţa lui era lipsită de orice expresie. Dar eu vedeam adevărul, dorul din ochii lui.

— Eşti sigur că ăsta e răspunsul pe care vrei să-l păstrezi? i-am şoptit.

— Nu te iubesc, a insistat el cu încăpăţânare.

Am expirat tremurând.

— După atâţia ani, după toate lucrurile prin care am trecut împreună, tot nu poţi fi sincer cu mine.

— Sunt sincer, a spus el, fără să se uite în ochii mei.

— Mă iubeşti, am repetat.

Lacrimile mi-au izvorât din ochi, alunecându-mi fierbinţi pe obraji.

— Mă iubeşti, şi totuşi nu vrei să încerci. Asta nu e trist. E de-a dreptul jalnic.

— Trebuie să pleci, Sloane, a spus el brusc.

Inima mea parcă fusese aruncată într-un tocător de lemne.

Tot trupul mă durea.

— Voi pleca.

Am pornit spre uşă şi apoi m-am oprit.

— Nu voi putea niciodată să te răsplătesc pentru acele ultime luni petrecute alături de tata.

— Nu vreau să mă răsplăteşti, a mormăit el, trecându-şi o mână prin păr. Nu mai poţi veni aici. Nu e sigur.

— Bine. Dar te rog să nu-mi mai oferi nimic. Gata cu donaţiile secrete. Nu mai sta cu ochii pe mine. Îţi mulţumesc pentru generozitatea ta derutantă, dar înţelege odată! Nu mai pot accepta nimic de la tine. Niciodată.

— De ce?

— Pentru că, după toate astea, cred că amândoi meritărm un nou început.

A rămas nemişcat, în timp ce ochii lui îmi cercetau chipul, căutând ceva ce nu avea să găsească.

— Nu putem fi niciodată împreună, Sloane. A avut el grijă de asta.

Am clătinat din cap.

— Tatăl tău a murit, Lucian. Tu eşti cel care a avut grijă să nu fim niciodată împreună.

M-am dus din nou spre uşă, sperând să ies din birou fără să mă dezintegrez.

Doi agenţi de securitate masivi mă aşteptau pe hol. M-am oprit în prag şi m-am întors pentru ultima oară.

— Te iubeam. Ştii? Când eram copii, te iubeam. Şi cred că aş putea să te iubesc din nou.

Ochii lui s-au tulburat, dar a rămas unde era şi nu a spus absolut nimic.

— Apropo, am continuat. Doar pentru că ai tăiat-o cu mine, nu înseamnă că trebuie s-o părăseşti şi pe mama. Îi e dor de tine, aşa că pune naibii mâna pe telefon şi sun-o.

— Nu e o idee bună acum, a zis el.

— Scoate-o la prânz sau la cină sau ce naiba faceţi voi doi. Fă-o imediat sau voi găsi noi moduri creative de a te tortura pentru că ai rănit-o când ea e deja îndoliată. Nu-mi abandona mama.

— E un moment potrivit, şefu'? a spus Nolan, strecurându-se printre cei doi paznici.

A ridicat privirea de la dosarul gros din mâinile sale.

— Nu e. Nu contează. Nu e deloc un moment potrivit. Mă bucur să te văd, blondino.

36. Prea multe catastrofe

Sloane

— Interviul tău despre Mary Louise din podcast are o grămadă de accesări.

— Pe bune? am întrebat, amestecând în îngheţată în sensul acelor de ceasornic.

Kurt Michaels era inteligent, fermecător şi chipeş. Spunea glume răsuflate şi purta cardigane sexy şi ochelari de tocilar la fel de sexy. Avea clar stofă de tată. Spre deosebire de alţii, care aveau doar stofă de „tătic".

Mă ţinea de mână. Îmi deschidea uşile. Mă asculta cu atenţie. Era interesat de lucrurile importante pentru mine, cum ar fi cazul lui Mary Louise. Iar la ultimele două întâlniri nu simţisem nici măcar o dată nevoia să mă prefac că am o urgenţă sau să evadez pe fereastra de la baie. În plus, semăna izbitor cu Michael B. Jordan.

Dar aceasta era a treia noastră întâlnire şi deja aveam emoţii la ideea de a face sex. Şi nu erau nişte emoţii pozitive. Nu că aş fi presupus despre Kurt că nu va fi bun la pat. Îi urmărisem figurile de dans din filmarea de la concertul de Crăciun de pe pagina de Facebook a şcolii. Omul ştia să-şi mişte şoldurile. Pe lângă asta, trăiserăm împreună două săruturi absolut plăcute la sfârşitul fiecărei întâlniri de

până acum.

Dar ştiam în adâncul sufletului meu – şi în zonele mele intime – că Lucian Rollins mă terminase. Şi nu eram pregătită mental să accept cât de mult rău îmi făcuse.

Mâna moale, închisă la culoare a lui Kurt s-a întins peste masă şi a strâns-o pe a mea. Am tresărit.

— Sloane, a spus el, nerăbdător.

— Poftim!

Am încercat să-mi amintesc dacă-mi pusese vreo întrebare.

— Am senzaţia că eşti în altă parte. Poate cu altcineva?

M-am crispat. Aerul meu de fată singură aflată la o întâlnire senzuală s-a spulberat.

— Nu e deloc aşa. Chiar te plac, am spus.

— Sunt destul de simpatic, a zis el, împăciuitor.

— Ai fi un soţ şi un tată grozav. Şi nici nu ai defecte evidente sau vreun bagaj emoţional imposibil de depăşit.

Mi-a zâmbit sexy.

— Ce pot să spun? Sunt o partidă bună. De ce nu treci mai repede la partea cu „nu e vina ta, e vina mea?“

Am gemut şi m-am uitat la bezeaua cu ciocolată pe jumătate mâncată.

— Ştiu că toată lumea spune asta, dar în acest caz este adevărat. Chiar nu eşti tu de vină. Eu sunt.

Şi-a înclinat capul, ascultându-mă cu atenţie.

— Ai sentimente pentru altcineva, a zis el.

— De unde ai... nu contează. Nu e vorba de genul acela de sentimente. Mai degrabă sunt plină de furie, de supărare şi de iritare faţă de altcineva. Dar, serios, cum ţi-ai dat seama?

A tras aer în piept.

— Şi eu încerc să uit altă femeie. Mă străduiesc. Nu era pregătită pentru o relaţie. Aşa că încerc să merg mai departe.

— Şi eu la fel, amice, am recunoscut, lăsându-mă uşurată pe spătarul scaunului. Doar că eu nu vreau să merg mai departe. Vreau să-l exorcizez. Nu am cum să nu-l mai văd niciodată, aşa că vreau să găsesc o cale de a nu mai simţi nimic pentru el.

— Pare că sunt nişte sentimente foarte puternice la mijloc, a remarcat Kurt.

— Sentimente criminale, am subliniat. Nu e deloc nepotrivit pentru mine. Nu vrea nimic din ceea ce-mi doresc eu. La naiba, nici măcar pe mine nu mă vrea. Şi nici eu nu-l vreau pe el. Avem doar această conexiune fizică, o conexiune care... Şi n-ar trebui să vorbesc despre asta la o întâlnire cu un alt bărbat.

A ridicat din umeri.

— Poate că ai nevoie de un fel de încheiere a poveştii înainte de a putea

merge mai departe.

— Crede-mă. Am avut parte de cea mai brutală încheiere, cu care s-ar mulţumi orice persoană normală şi zdravănă la cap. Dar sunt o romantică idioată care se întreabă cum o atracţie fizică poate fi atât de puternică, atât de fascinantă, în timp ce restul relaţiei e o mare porcărie.

Am tresărit.

— Îmi pare rău. Povesteşte-mi despre situaţia ta înainte să mă umilesc şi mai mult.

Kurt s-a strâmbat.

— S-ar putea să vrei să mă omori dacă-ţi povestesc.

M-am tensionat toată.

— Ai încredere în mine. Nu poate fi mai rău decât la mine.

— O să regreţi că ai spus asta, a prezis el.

Părea grav şi de îngrijorat.

— Noi doi nu avem niciun viitor, nu-i aşa? am întrebat.

— Din păcate, aşa pare că stau lucrurile, a fost el de acord.

— OK, atunci. Asta ar trebui să te facă să te simţi mai bine. Am dat peste tipul cu care mă vedeam la prima noastră întâlnire de la Honky Tonk. M-a rugat disperat să mă duc cu el acasă, deşi mi-a spus clar şi răspicat că, în afară de sex, nu vrea să aibă nimic de-a face cu mine. Ca o ticăloasă înnebunită de hormoni, l-am lăsat să se apropie prea mult, ne-am giugiulit puţin pe hol în timpul întâlnirii noastre, apoi i-am spus să nu mai vorbească niciodată cu mine.

S-a lăsat pe spate.

— Chiar mă face să mă simt mai bine.

Am ridicat din sprâncene.

— Serios? Spune tu acum. Nu poate fi mai rău decât confesiunea mea.

Uşurată şi descărcată, mi-am băgat o lingură mare de desert în gură.

— Sunt îndrăgostit de sora ta.

M-am înecat cu prăjitura, total nepregătit pentru această lovitură.

— Poftim? am bolborosit.

— Uite-aici, a spus el, întinzându-mi un pahar cu apă. Bea-l sau aruncă-mi-l în faţă.

— Maeve? am zis, şocată.

A încuviinţat, apoi şi-a trecut mâna peste faţă.

— A început vara trecută. Ne-am întâlnit la adunarea de sfârşit de an şcolar, ne-am plăcut, apoi am avut o aventură estivală. Trebuia să fie doar o distracţie. Ea era ocupată. Eu tocmai obţinusem o slujbă aici. Evident, a fost o idee proastă. Este mama uneia dintre elevele mele.

— Nu-mi vine să cred, am spus.

— Ştiu. Sunt un monstru, a replicat el.

— Nu! Nu-mi vine să cred că voi doi aţi reuşit să păstraţi un asemenea secret

în Knockemout.

— Nu eşti supărată?

Am clătinat din cap.

— Sunt impresionată. Să păstrezi secrete în Knockemout e ca şi cum ai antrena o armată de pisici să te asculte. Pur şi simplu nu e posibil. Atunci de ce i-ai lăsat pe prietenii mei să ne cupleze?

Părea ruşinat.

— O parte demnă de milă credea că, dacă Maeve nu vrea să fie cu mine, cel puţin aş putea rămâne în viaţa ei. O parte incredibil de proastă din mine s-a gândit că poate n-ar fi cel mai rău lucru din lume dacă Maeve ar fi puţin... geloasă.

— Oau.

— Nu sunt mândru de asta. Şi aveam de gând să-ţi spun în seara asta că nu am uitat-o pe Maeve, imediat după ce te-aş fi anunţat că nu pot face sex cu tine.

— Eu am chiloţi de mamaie şi nu m-am ras pe picioare, i-am mărturisit.

El a zâmbit.

Zece minute mai târziu, am ajuns în parcare, râzând. Era întuneric, iar eu alesesem cafeneaua din Lawlerville pentru a evita o altă potenţială întâlnire cu Lucian în Knockemout.

— Deci, cum procedăm? l-am întrebat.

— Ei bine, o variantă nebunească ar fi să ne prefacem că ne vedem în continuare, până când foştii noştri vor fi copleşiţi de gelozie. Dar, având în vedere că suntem adulţi şi că nu aş vrea să stric relaţia ta cu sora ta, poate ar trebui să alegem planul B.

— Rămânem prieteni?

— Rămânem prieteni. Ştii, chiar voiam să fiu alături de Maeve când a murit tatăl vostru. Am încercat s-o contactez de câteva ori. Dar ea mi-a dat de înţeles că voia să treacă singură prin această tragedie.

— Te-a respins. Cunosc senzaţia, am spus.

Kurt m-a atins uşor pe umăr în timp ce ne apropiam de Jeepul meu.

— Dacă vrei să ştii, Lucian e un naiv dacă nu recunoaşte că are sentimente pentru tine.

Am simţit că mi se crapă pământul sub tălpi.

— De unde ştii...

— Nu există secrete în Knockemout. Am văzut cum se uita la tine când am ajuns la Honky Tonk. Sunt nişte sentimente. Şi, cu siguranţă, nu e vorba de ură.

Luna se ridica în spatele lui. Copacii înmugureau. Primăvara se apropia. Noi începuturi. Dar eu nu mă puteam gândi decât la cel mai recent final de poveste.

— M-am simţit foarte bine în seara asta, i-am spus lui Kurt.

— Şi eu.

M-am ridicat pe vârfuri şi l-am pupat pe obraz. El m-a îmbrăţişat cu afecţiune. Avea să fie un cumnat excelent într-o bună zi, mi-am spus.

— Putem face un pact – dacă nu ne căsătorim până la cincizeci de ani, mergem la primărie împreună.

Am zâmbit.

— Mi se pare un plan excelent.

M-am urcat în maşină şi l-am privit cum străbătea parcarea, spre maşina lui. Am aşteptat să plece, apoi mi-am luat telefonul şi am deschis mesajele. Maeve şi cu mine urma să purtăm o conversaţie foarte interesantă.

După care am tras un ţipăt puternic când cineva mi-a deschis brusc portiera. Un pumn mare, ascuns sub o mănuşă, m-a prins de pulover şi m-a ţintuit pe scaun. Un alt pumn mi-a acoperit gura, înăbuşindu-mi ţipătul.

Nu puteam să respir. Atacatorul meu îşi lipise mâna de gura mea, iar cu unul dintre degete îmi acoperea nările. Am ameţit şi m-am panicat teribil când am văzut cagula neagră care-i acoperea chipul. Ce voia? Bani? Jeepul? Speram că nu mă voia pe mine.

M-am zbătut în strânsoarea lui şi am deschis gura.

— Nu mai încerca să mă muşti, a spus el. Am un mesaj pentru tine.

Un val de adrenalină mi s-a revărsat în tot corpul. Mi-am vârât mâna liberă în geantă, bâjbâind după sprayul cu piper şi încercând, în acelaşi timp, să memorez detaliile importante. Înălţimea? Era mai înalt decât mine. Greutatea? De unde naiba să ştiu? Era îmbrăcat în întregime în negru, iar luminile de pe bord nu mă ajutau să deslușesc vreun alt detaliu. Îl ştiam? Îi recunoşteam vocea? Mirosul? Era cumva scorţişoară? Atacatorul meu mesteca gumă?

— Las-o pe Upshaw acolo unde îi e locul, a spus bărbatul.

— Mary Louise?

Cuvintele mele au fost înăbuşite sub mănuşa groasă. Nu era vorba despre un jaf sau un furt auto la întâmplare. Cineva mă urmărise până aici şi mă pândise.

— Las-o în pace sau o păţeşti, a adăugat bărbatul.

Apoi şi-a luat pentru o fracţiune de secundă mâna de pe pieptul meu şi mi-a trântit în acelaşi loc o hârtie.

— Acesta e ultimul avertisment. Ţine cont de el. Te rog.

Părea o rugăminte sinceră. Oare agresorul meu nu voia, de fapt, să mă rănească? Sau poate că aveam halucinaţii. Lipsa de oxigen şi sângele care îmi zvâcnea în urechi puteau să distorsioneze realitatea.

Apoi a dispărut la fel de brusc cum apăruse.

Erau prea multe catastrofe într-o singură noapte.

Cu mâinile tremurânde, m-am întins spre mânerul portierei, închizând-o. Mi-a luat patru încercări să găsesc şi să apăs butonul de blocare. Până atunci, atacatorul meu nu mai era de văzut.

Apoi, dârdâind din toate încheieturile, mi-am dibuit telefonul pe podea şi am

format un număr.

— N-Nash?

De obicei nu-mi rodeam unghiile, dar acum le ronţăisem de tot la mâna stângă şi eram pe cale să încep şi la dreapta.

La suprafaţă, Nash părea calm, dar piciorul îi tresălta sub masă. După ce dădusem o declaraţie la poliţia din Lawlerville, îl implorasem să mă ducă s-o văd pe Mary Louise. Aveam un nod de groază în stomac.

Iniţial se împotrivise, văzând că nu eram deloc dornică să mă supun ordinelor directe ale unui personaj malefic necunoscut. Dar trebuia să văd cu ochii mei că Mary Louise era OK, iar Nash nu era pregătit să mă scape din ochi.

— Toate închisorile sunt atât de îngrozitoare? l-am întrebat.

A aruncat o privire la tavanul plin de crăpături, la neoanele pâlpâitoare, la linoleumul scorojit.

— Nu. Locul în care se află Tina Witt arată ca un club pentru bogătaşi în comparaţie cu acesta.

M-am încruntat.

— Care e diferenţa?

— Aici e proprietate privată. Ceea ce înseamnă că deţinătorii pot direcţiona profiturile în conturile lor bancare. Nu există niciun stimulent real pentru a îmbunătăţi facilităţile dacă poţi să bagi în buzunar banii rămaşi după cheltuieli.

Uşa s-a deschis, iar eu am sărit de pe scaun. Mary Louise a apărut.

— O, Doamne. Eşti OK?

Avea faţa vânătă şi umflată, iar braţul stâng era înfăşurat într-o eşarfă şi strâns la piept. Dar cel mai tare m-a înspăimântat groaza din ochii ei.

Voiam s-o îmbrăţişez, dar părea că mai are puţin şi se prăbuşeşte.

— Ai nevoie de un doctor?

— Sunt OK, m-a asigurat ea.

— Ce s-a întâmplat? a întrebat Nash.

— O mică altercaţie la cantină, a spus ea cu amărăciune. Se mai întâmplă.

— Trebuie să te scoatem de aici. O sun pe Fran, am zis, hotărâtă.

— Nu, a spus Mary Louise, cu glas tăios.

A clătinat din cap.

— Gata cu telefoanele. Gata cu petiţiile. Gata cu întâlnirile. Am terminat.

— Ce vrei să spui? am şoptit, făcându-mă mică în scaunul meu.

— Te-a ameninţat cineva, Mary Louise? a întrebat-o Nash.

Privirea ei s-a îndreptat spre uşă.

— Spun doar că e mai bine pentru toată lumea dacă-mi ispăşesc restul pedepsei.

— Nu, am zis cu fermitate. Suntem atât de aproape, Mary Louise. Nu vrei să-l vezi pe Allen absolvind?

A scuturat din nou din cap, cu lacrimi în ochi.

— A fost o prostie din partea mea să-mi fac speranţe. Există moduri mai bune de a-ţi cheltui banii. Alţi oameni pe care-i puteţi ajuta. Pot să rămân aici încă nouă ani.

O spunea ca şi cum ar fi încercat să se convingă singură că aşa ar fi mai bine.

M-am uitat la Nash cu disperare. Dar el a clătinat din cap spre mine, cu o privire de poliţist.

— Ascultă-mă, Mary Louise, am zis din nou. O să rezolvăm problema asta. Voi face tot ce-mi stă-n putinţă ca să fii în siguranţă. Doar nu lua încă nicio decizie până nu văd ce soluţii am.

— Nu înţelegi. Trebuie să rămân aici. Vreau să nu mă mai ajuţi.

— Nu o putem lăsa acolo, am spus, alergând ca să ţin pasul cu Nash în timp ce ne îndreptam spre SUV-ul lui.

— Lasă-mă să mă gândesc, Sloaney.

— E clar că e ameninţată. Cineva a atacat-o şi acum, dintr-odată, nu vrea s-o ajutăm?

— Ştiu. Calmează-te şi taci, ca să pot gândi.

— Nu avem timp de gândit!

Nash s-a oprit brusc, iar eu m-am lovit de spatele lui lat. S-a întors cu faţa la mine.

— Ştiu, draga mea. Dar trebuie să înţelegi că faptul că ai fost atacată în aceeaşi zi în care Mary Louise a fost bătută nu e deloc o coincidenţă. Poate că-şi concentrează ameninţările asupra voastră, dar asta nu înseamnă că sunteţi singurele ţinte.

— Allen, am spus.

El a încuviinţat.

— Şi Lina. Şi Naomi. Şi Maeve. Şi oricine altcineva implicat în acest caz.

Am închis ochii.

— La naiba. N-ar risca niciodată viaţa lui Allen, cu atât mai puţin pe a altcuiva.

— Sun-o tu pe Fran, a spus Nash, deblocând portierele şi scoţând telefonul.

— Tu pe cine suni? am întrebat.

M-a privit fix în ochi.

— Pe cine crezi tu?

— Ce mama dracului poate face Lucian?

— E singurul om la care mă pot gândi care are pârghiile necesare pentru a le oferi lui Mary Louise şi lui Allen protecţia de care au nevoie imediat.

Avea dreptate. Mi-am pus mâna pe braţul lui.

— Nu-i spune despre mine. Te rog.

— Sloane, eşti în mare pericol. Ai fost ameninţată în seara asta.

— Sunt conştientă, şefule. Dar nu e treaba lui. În plus, te am pe tine. Lucian trebuie să-şi direcţioneze puterile malefice ca să-i protejeze pe Mary Louise şi pe

Allen.

37. Se face cald aici

Sloane

Singurul lucru care-mi plăcea mai mult decât o bibliotecă închisă era una deschisă. Înconjurată de toate acele cărţi, de toate acele lumi care aşteptau să fie explorate, pagină cu pagină. Zbuciumul fascinant al şoaptelor, al tastaturilor şi al foilor întoarse. Dar, de obicei, mă bucuram aproape la fel de mult de liniştea de după orele de program.

Doar că acum acest lucru îmi dădea prea mult timp să-mi fac gânduri.

Lucrasem azi de la deschidere până la ora închiderii. Nu pentru că era necesar, ci pentru că nu ştiam ce altceva să fac.

Trecuseră două săptămâni de când eu şi Mary Louise primiserăm ameninţările. Lucian făcuse o magie întunecată şi reuşise s-o transfere, în dimineaţa următoare, pe Mary Louise la o altă închisoare – cea în care îşi ispăşea pedeapsa Tina, sora lui Naomi. Dar chiar dacă Allen era acum protejat nonstop de câţiva agenţi de securitate, Mary Louise refuza în continuare să meargă mai departe cu solicitarea de eliberare din detenţie.

Naomi şi Lina renunţaseră încet-încet la dorinţa lor obsesivă de a vedea ce-i cu mine. După cinci nopţi în care am dormit la ele, am căzut cu toţii de acord că eram probabil în siguranţă în casa mea, cu încuietorile ei, cu noile camere de securitate pe care Waylay mă ajutase să le instalez şi cu vizitele poliţiştilor, din oră în oră.

Şi, ca nişte prieteni minunaţi ce erau, m-au asigurat că nu-i vor povesti lui Lucian despre incidentul din parcare.

Viaţa mea personală era inexistentă datorită prezenţei cvasipermanente a poliţiei din Knockemout, care „mă supraveghea“ şi investiga cine ar fi avut interesul ca Mary Louise să rămână în spatele gratiilor. Chiar dacă aş fi vrut să mă văd cu cineva, ar fi fost de-a dreptul ciudat, cu o dădacă înarmată şi îmbrăcată în uniformă de poliţai lângă mine.

Ca lucrurile să fie şi mai rele, primisem ordine stricte de la Nash să las anchetele în seama profesioniştilor. Mi-ar fi prins bine să-mi fac de lucru cu nişte săpături interesante. Dar Nash şi-a folosit vocea de poliţist înfricoşător şi m-a avertizat că-i va spune lui Lucian că am fost ţinta unor ameninţări, dacă îndrăzneam să-l contrazic. Aşa că, în mare parte, am fost de acord cu el.

Sigur, am aruncat o privire în dosarele din procesul lui Mary Louise în fiecare

seară, până când am simţit că nu mai văd nimic. Nu făceam rău nimănui. Şi, dacă găseam ceva, ar fi fost mai bine pentru toată lumea, pe termen lung, având în vedere că ancheta poliţiei se cam înfundase. Nu doar că nu existau amprente sau alte urme lăsate de cel care mă atacase, dar, după toate mărturiile, altercaţia căreia îi căzuse victimă Mary Louise părea să fi fost spontană şi neprovocată.

O bufnitură uşoară care a răzbătut de la secţia de cărţi pentru copii m-a făcut să dărâm două romane de John Sandford.

Am pufnit iritată, dându-mi la o parte părul de pe faţă şi aburindu-mi ochelarii. De când bărbatul cu răsuflare cu aromă de scorţişoară mă speriase de moarte, eram în culmea anxietăţii.

— Revino-ţi, mi-am şoptit.

Eram dezamăgită de mine însămi. Întotdeauna crezusem că voi reacţiona în faţa unei situaţii periculoase cu iuţeala şi curajul unei eroine războinice. Sau cel puţin ca o Stephanie Plum adorabil de împiedicată. În schimb, eu aşteptam un erou care să mă salveze. Şi nici măcar pe propriul meu erou. Nu. Îl aşteptam pe logodnicul prietenei mele, şeful poliţiei.

A fost un gând care m-a umilit şi m-a făcut să mă trezesc la realitate.

Am terminat de scanat cărţile returnate în seara respectivă, apoi am stins luminile de la parter, după care m-am dus la etaj, spre biroul meu. Mai aveam câteva chestii administrative de rezolvat. Nu că ar fi trebuit să le dau gata în seara asta. Dar ce altceva aveam de făcut?

În plus, biblioteca era singurul loc în care poliţiştii mă lăsau naibii în pace, din moment ce era lipită de secţia lor. Cineva ar trebui să fie destul de idiot ca să încerce să facă vreo prostie lângă un întreg departament plin cu ofiţeri de poliţie.

La etaj, m-am aşezat la birou meu cu un suc rece şi am pornit playlistul *Get Shit Done*. Până când a început *I Hate Myself for Loving You* a lui Joan Jett, am programat trei săptămâni de postări pentru paginile de Facebook şi Instagram ale bibliotecii, am redactat newsletterul pentru următoarele două săptămâni şi am comandat câteva romane *indie* noi.

În viaţa mea nu făcusem atât de multe lucruri în avans.

Şi vina aparţinea unei singure persoane.

Mi-am scos telefonul şi m-am uitat prin mesaje. În ciuda faptului că nu-i răspundeam, Lucian îmi scria zilnic.

Nenorocitul: Am luat cina cu mama ta.
Nenorocitul: Cred că are nevoie de un animal de companie.
Nenorocitul: O pisică sau un câine?
Nenorocitul: Un ponei mic, care să-ncapă în apartament?
Nenorocitul: Nu trebuie să fie aşa, Pixie. Putem găsi o cale de a fi prieteni.

Prieteni? Ha! Prietenii aveau încredere unul în celălalt. Prietenii erau sinceri

unul cu celălalt. Îmi irosisem destul timp cu un bărbat care nu avea de gând să recunoască niciodată că are sentimente pentru mine. Nu aveam nevoie de nimic altceva din partea lui Lucian Rollins.

Aveam lucruri mai importante de făcut. Probabil.

Cum puteam să găsesc un bărbat mişto, să-i acord spaţiul şi timpul necesar ca să-mi dovedească că merită încrederea mea şi apoi să-l conving să ne căsătorim cât timp ovulele mele erau încă viabile? Părea un proiect care s-ar fi putut întinde pe zeci de ani.

Şi dacă ovulele mele nu erau, de fapt, viabile?

Dacă de fapt nu aveam de gând să găsesc un Simon Walton?

Dacă acest lucru nu făcea parte din povestea mea?

— Doamne, am ajuns să-mi ies singură din minţi, m-am văicărit. Nu te mai plânge, Sloane, şi fă naibii ceva.

Dar ce anume? Inima şi vaginul meu pur şi simplu nu mai aveau chef de întâlniri. Dar asta nu însemna că nu am şi alte opţiuni. M-am gândit la Knox şi la Naomi şi la Waylay, apoi, muşcându-mi buza de jos, am intrat pe pagina sistemului districtual de plasament familial.

Icona Pop era în mijlocul refrenului piesei *I Love It* când un zgomot surd mi-a întrerupt cercetările. Am dat muzica mai încet pentru a asculta cu atenţie, dar era doar vechea noastră imprimantă care scuipa materiale informative despre centre de plasament şi proceduri de adopţie.

Am înşfăcat hârtiile din tavă şi mi-am ciulit urechile. Nimic. Probabil că era o carte care căzuse de pe vreun raft sau una dintre tablele cu afişe din secţiunea pentru copii care, în sfârşit, pierdeau lupta cu banda adezivă.

Am dat muzica tare din nou şi am intrat în e-mail, ca să termin ce mai aveam de făcut.

De data aceasta, nu un sunet mi-a atras atenţia. Ci un miros. Un miros slab, amar, chimic. Ca de plastic topit sau ca o cafea veche şi stătută care se lipise de fundul ibricului.

Oprisem aparatele de cafea. Nu-i aşa?

Da. Le opream mereu, după ce văzusem ştirea despre casa unei familii care luase foc, în Ajunul Crăciunului, din cauza unei friteuze defecte.

M-am ridicat de la birou, încruntându-mă. Mirosul devenea din ce în ce mai puternic. Luminile din bibliotecă erau încă stinse, dar prin fereastra biroului meu se desluşea un soi de strălucire stranie. Se încălzise oare aici sau mi se părea mine? Se stricase cuptorul?

Am deschis uşa biroului şi m-a izbit mirosul ascuţit de fum.

— Ce mama dracului...

Nu putea fi un incendiu. Întreaga clădire fusese echipată cu un sistem de stropitori de ultimă generaţie imediat după construcţie.

Dar acea strălucire portocalie şi unduitoare care venea de la primul etaj nu

putea fi confundată. Şi nici acel val de căldură care mi-a învăluit corpul.

Am alergat înapoi la birou şi am luat telefonul fix pentru a cere ajutor. Dar nu aveam ton. Linia era moartă.

— La naiba! OK. Gândeşte, Sloane. Nu intra în panică.

Cu mâinile tremurând, mi-am găsit telefonul mobil şi am reuşit să formez 911. În timp ce suna, mi-am strâns geanta, înghesuind fără discernământ înăuntru cărţile şi obiectele personale înăuntru. Am smuls de pe geam desenul cu piraţi al lui Ezra Abbott şi l-am rulat.

— 911. Care este urgenţa dumneavoastră?

— Sunt Sloane Walton şi sun de la Biblioteca Publică Knockemout, am spus, repezindu-mă spre uşă. A izbucnit un incendiu. În bibliotecă. Aşa cred, că e un incendiu.

Aerul devenea dens şi fierbinte, iar eu simţeam că începe să mă ardă în fundul gâtului. M-a copleşit un acces de tuse şi m-am aplecat de la mijloc, încercând să trag aer în piept.

— Calmaţi-vă, doamnă. Vă rog să-mi spuneţi unde vă aflaţi.

— Nu-mi spune să mă calmez, Sharice. Şi nici nu-mi spune doamnă. Biblioteca a luat foc, am rostit răguşit, ieşind din birou.

Sharice absolvise de curând liceul din Knockemout şi, în ultimii trei ani, fusese consilier al taberei de vară organizate de bibliotecă.

Se făcea din ce în ce mai cald, de parcă aş fi rotit termostatul din sala de lectură, cedând rugăminţilor Barbarei, căreia îi era în permanenţă frig.

La un incendiu era nevoie de extinctoare. Am răsuflat uşurată. Mi-am amintit de cel mare, roşu, agăţat de peretele din bucătărie.

M-am lăsat în jos ca să văd mai bine prin perdeaua de fum dens şi urât mirositor şi am pornit spre bucătărie. Transpiram la greu.

— Îmi pare rău, Sloane. Ştii unde e focul?

— Cred că la primul etaj. Eu sunt sus.

Mi-am sprijinit telefonul de umăr şi m-am ţinut de perete, aplecându-mă cât mai mult, în căutare de aer curat.

Am ajuns la tocul uşii, bâjbâind, şi am întins în grabă mâna spre mâner. Era aproape fierbinte la atingere.

— Acum apelez pompierii. Poţi ieşi din clădire în siguranţă?

— Aduc un extinctor din bucătărie.

— Doamnă... ăăă, Sloane, vreau să-mi spui dacă poţi ieşi din clădire, a spus ea răspicat.

— O să-ţi spun după ce găsesc nenorocitul ăla de extinctor.

Nu aveam de gând să mă duc neînarmată la război. Am pipăit după uşă ca să dibui întrerupătorul, dar, când l-am apăsat, nu s-a întâmplat nimic.

La naiba. Nu aveam lumină.

Am intrat poticnindu-mă în bucătărie, ignorând vocea înăbuşită de la celălalt

capăt al firului.

— Poliția îmi spune că intervine chiar acum la fața locului.

— Așa speram și eu, având în vedere că suntem practic în aceeași clădire.

— Trebuie să ieși imediat cu polițiștii. Pompierii sunt pe drum.

M-am lovit cu piciorul de ceva și am căzut la pământ cu un țipăt. Telefonul și geanta mea au zburat cât colo.

Al naibii coș de gunoi! Întunericul și fumul transformaseră un loc atât de cunoscut într-un labirint amețitor, plin de pericole.

— Lua-te-ar naiba, Marjorie Ronsanto! am murmurat, ridicându-mă în patru labe.

Era puțin mai răcoare și mult mai puțin fum aici jos. M-am târât înainte, pipăind în jur în căutarea telefonului.

— Dacă mai ești acolo, Sharice, ai putea să țipi foarte tare sau să apeși niște butoane? am întrebat, în întuneric.

Dar mi-am dat seama că vuietul nu era doar în timpanele mele. Venea de undeva, de sub mine.

— De ce naiba nu funcționează stropitoarele și unde naiba e stingătorul? am întrebat.

În mod miraculos, am găsit drumul spre dulapuri și l-am urmat până la peretele din capătul opus al încăperii. Târându-mă, am compus în minte o înștiințare pentru întregul personal. Extinctoarele vor fi de acum înainte instalate lângă ușă, nu în partea cealaltă a camerei. Iar coșul de gunoi al lui Marjorie va fi oficial aruncat afară, la tomberon.

Gâtul și plămânii îmi ardeau. Transpiram atât de abundent încât m-am întrebat dacă nu cumva mă voi stafidi ireversibil.

În cele din urmă, m-am lovit cu fruntea de perete.

— Au!

M-am chinuit să mă ridic în picioare, pipăind cu mișcări circulare peretele de gips-carton. Degetul meu mic s-a lovit de metalul dur. Am scos un țipăt – de durere, dar victorios.

Fără să văd ce fac, am desprins stingătorul de pe perete.

— Am luat extinctorul din bucătărie, am strigat, sperând că Sharice încă mă auzea.

M-am târât înapoi spre ușă cât am putut de repede.

— O să încerc să cobor pe scări. Dacă nu reușesc, mă voi duce la una dintre ferestrele de pe partea...

M-am împiedicat însă de un alt obiect și am căzut într-o parte. Coastele mele s-au lovit de ceva dur și neclintit și am simțit că rămân fără aer în plămâni. Masa aia blestemată la care stăteam în fiecare zi.

— În ritmul ăsta nici nu voi avea timp să mor din cauza fumului inhalat, am murmurat. O să mor pentru că sunt împiedicată.

Obiectul de pe podea s-a dovedit a fi propria mea geantă. Am pus-o pe umăr, am luat stingătorul sub braţ şi m-am târât pe uşă.

— Sloane!

Sergentul Grave Hopper mă striga de undeva şi părea ofticat la culme.

Am tras aer în piept ca să răspund, dar chiar atunci m-a cuprins o altă criză de tuse.

Eram cel mai prost pompier din istorie, mi-am zis, în timp ce lacrimile îmi curgeau pe obraji. Am rămas cât am putut de jos, târându-mă pe un singur braţ şi îndreptându-mă spre scări.

— Sloane! s-a auzit o altă voce.

— Aici.

A fost mai mult un mârâit decât un ţipăt în toată regula, dar a fost suficient.

— E la etajul doi.

— Nu e nicio ieşire acolo sus.

— Cobor, am spus. Am un extinctor.

— Lasă nenorocitul ăla de extinctor şi mişcă-ţi fundul pe scări, mi-a ordonat Grave.

Să las extinctorul? Trebuia să salvez cărţile. Dar atunci am auzit sirenele. Le vor salva pompierii. Eram atât de obosită. Mă dureau plămânii. Îmi vâjâia capul. Era atât de întuneric. Trebuia să mă odihnesc, doar un minut.

38. Pilule care te fac tâmpit

Lucian

Elicopterul se îndrepta spre est, survolând oraşul Knockemout. Am zărit luminile vehiculelor de urgenţă brăzdând întunericul şi am simţit cum mă cuprinde o furie pe care nu eram sigur c-o pot controla.

Sloane era singură în bibliotecă atunci când a izbucnit incendiul. Iar eu mă aflam la kilometri întregi distanţă, într-o teleconferinţă cu cei de pe Coasta de Vest.

În timp ce ea se târa orbeşte pe scări, prin fum şi flăcări, eu mă ocupam de o criză minoră de PR, în numele unui congresman al statului California. O criză minoră pe care aş fi putut s-o încredinţez lesne altcuiva.

În timp ce Sloane era ajutată să iasă din clădire de un poliţist şi de pompierul cu care mersese la balul de absolvire a liceului, în timp ce era supravegheată de un paramedic care era şi unul dintre membrii clubului de lectură de la bibliotecă, eu trăgeam sfori şi calmam apele pentru nişte necunoscuţi.

— Ne pregătim de aterizare, domnule.

Vocea pilotului mi-a sunat egal şi distant în căşti.

Nici nu aterizaserăm bine pe aerodromul privat aflat la est de Knockemout, că deja deschisesem uşile şi sărisem jos din elicopter. Peste mai puţin de un minut, mă aflam la volanul SUV-ului care mă aştepta şi mă îndreptam în trombă spre oraş. Mi-am golit mintea de gânduri şi m-am concentrat asupra drumului, asupra peisajului bine-cunoscut.

Nu mă puteam gândi la Sloane. Singură. Neprotejată. Nu-mi permiteam să mă gândesc la faptul că o abandonasem în felul acesta, crezând că aşa va fi mai în siguranţă.

Vocea lui Knox îmi răsuna în ureche. *Frumos din partea ta că ai răspuns în sfârşit, dobitocule. Biblioteca a luat foc, iar Sloane era înăuntru.*

Mi s-a părut că a trecut o veşnicie până când am văzut luminile intermitente ale maşinilor de intervenţie prin parbriz, în timp ce pătrundeam mai mult în oraş.

Am coborât şi m-am îndreptat spre acel haos. Mirosul acru de fum îmi ardea gâtul în timp ce-mi croiam drum spre mulţimea de gură-cască. Clădirea de cărămidă roşie cu două etaje era în continuare în picioare. Literele aurii care formau frontispiciul pe care scria CLĂDIREA MUNICIPALĂ KNOX MORGAN fuseseră atinse de foc, dar încă rezistau. Uşile din faţă erau larg deschise. Ferestrele de pe partea bibliotecii erau sparte, lăsând să iasă un fum negru, învolburat, care contamina aerul nopţii.

M-am dus la cea mai apropiată persoană dintre salvatori, o femeie înaltă şi grizonantă, cu hainele pătate de funingine şi cu un topor agăţat pe umăr.

— Unde-i căpitanul Morgan? am spus tăios.

— Acolo.

A arătat spre parcarea secţiei de poliţie, unde era instalat un cort, în jurul căruia forfoteau mai mulţi oameni ai legii.

Nimeni nu a încercat să mă oprească în timp ce mă îndreptam spre Nash. Era unul dintre numeroasele privilegii de a fi Lucian Rollins. Majoritatea regulilor nu erau valabile pentru mine, pentru că nu era nimeni dispus să se ridice şi să mi le aplice.

— Nash.

Vocea mea a sunat ca pocnetul unui bici.

Prietenul meu şi-a ridicat privirea de la discuţia pe care o purta cu sergentul Grave Hopper, care era acoperit din cap până în picioare de funingine, cu şeful pompierilor şi cu primăriţa Hilly Swanson. Nash avea o privire sumbră, iar eu am simţit cum furia din mine creşte exponenţial.

S-a desprins de ceilalţi şi mi-a pus o mână pe piept.

— Sloane e OK.

Am închis ochii şi m-am lăsat în voia panicii.

— Unde e? am spus răguşit.

— L-am rugat pe Bannerjee s-o lase acasă acum zece minute.

Voiam să ajung la ea. Trebuia s-o văd. Să mă conving cu ochii mei că e bine. Dar mai întâi aveam nevoie de răspunsuri.

— Ai lăsat-o să se ducă singură acasă? Eşti nebun, ce mama naibii? De ce nu e Knox cu ea? Unde sunt Naomi şi Lina?

— E aproape două dimineaţa într-o seară din cursul săptămânii. Sloane i-a trimis pe toţi acasă acum o oră. Bannerjee a verificat casa, toate uşile şi ferestrele, înainte de a pleca.

— Ce naiba s-a întâmplat aici?

Nash a ridicat privirea.

— Nu ştim încă. Pompierii cred că a pornit de la primul etaj. Sloane era sus, în biroul ei, rămăsese până mai târziu la serviciu. Era singura persoană din partea asta a clădirii. Alarmele şi sistemul de aspersoare nu s-au declanşat aşa cum ar fi trebuit, dar ea a simţit mirosul de fum, a deschis uşa şi a sunat imediat la 911. Grave a evacuat secţia de poliţie şi a fugit în bibliotecă, ca un civil idiot. A găsit-o pe Sloane pe scări şi se îndreptau amândoi spre ieşire când au apărut pompierii.

Voiam să aflu numele tuturor persoanelor care instalaseră sistemul de alarmă şi de aspersoare, pentru că aveam de gând să le distrug existenţele în mod sistematic. Apoi aveam de gând să-i cumpăr lui Grave un penthouse în orice oraş din lume şi-ar fi dorit el să-şi petreacă vacanţele.

— Cât de mari sunt pagubele? am întrebat.

Urma să reconstruiesc biblioteca pentru ea, cărămidă cu cărămidă. Oricum ar fi vrut. Nu mă putea opri.

— Mâine-dimineaţă vom şti mai multe. Structura de rezistenţă pare stabilă, dar...

Nash şi-a trecut o mână peste faţă.

— Cărţile alea au ars ca nişte surcele.

Am absorbit această informaţie ca pe un pumn în stomac. Sloane era, probabil, devastată.

— Mă duc la ea, am anunţat.

El a clătinat din cap.

— Frate, nu e cea mai înţeleaptă idee. Nu va vrea să te vadă, după toate căcaturile pe care le-ai făcut.

— O să le desfac.

— Ori îţi supraestimezi farmecul, ori îi subestimezi încăpăţânarea. Oricum ar fi, eşti probabil ultima persoană pe care ar vrea s-o vadă în noaptea asta.

Nash nu înţelegea. Nimeni nu înţelegea. Când lumea întreagă se prăbuşise în jurul nostru, Sloane şi cu mine fuseserăm acolo unul pentru celălalt. Întotdeauna. Era timpul ca amândoi să ne amintim acest lucru. Pentru că nu aveam de gând să plec. Nu şi de data asta. Niciodată, de-acum încolo.

— Nu va avea de ales. Va asculta de vocea raţiunii.

Nash s-a holbat la mine de parcă tocmai îl invitasem la o partidă de poker cu Yeti, Omul Zăpezilor, şi cu regretatul Sammy Davis Jr.

— Ai luat pastile care te fac tâmpit de dimineaţă?

L-am străpuns cu privirea.

— Voi repara tot.

— Ascultă, Luce. Înţeleg că ai sentimente complicate pentru Sloane. Dar eu o iubesc pe fata asta ca pe o soră mai mică. Întotdeauna am iubit-o. Şi Knox la fel. Dacă îţi baţi joc de ea, dacă o superi şi mai mult, nu-ţi voi arăta milă. Şi ştim amândoi că Knox nu se va lăsa exclus când vine vorba de o bătaie.

M-am postat în faţa lui Nash şi l-am privit fix în ochi.

— Dacă tu, Knox sau oricare alt om din oraşul ăsta nenorocit încercaţi să mă ţineţi la distanţă de Sloane, vă voi distruge.

A zâmbit vag.

— De-abia aştept, frate. Mult noroc.

— Deschide naibii odată, Sloane, am spus, lovind cu pumnul în uşa ei de la intrare.

Nu răspunsese la niciunul dintre apelurile şi mesajele mele de când o dădusem afară de la mine din casă şi nici la cele câteva zeci pe care i le trimisesem de când mă înfiinţasem la uşa ei. Dar făcuse greşeala fatală de a-mi stinge lumina de pe verandă în nas cu cinci minute în urmă.

La etaj era întuneric. Ori stătea în beznă savurându-mi furia, ori se dusese sus ca să mă ignore.

— Nu plec nicăieri, aşa că ai face bine să-mi dai drumul înăuntru, am strigat.

Perdeaua de la fereastra de lângă mine s-a mişcat, iar eu m-am năpustit spre geam, dar era doar pisica, privindu-mă nepăsătoare, ca un gargui păzitor. Oare pisicile puteau zâmbi? Pentru că exact asta părea să facă această tărcată grăsuţă – să râdă de mine.

— Te cheamă Miau Miau. Nu ai voie să judeci, i-am spus mâţei, prin fereastră.

Ghemotocul de blană m-a ignorat şi şi-a concentrat atenţia asupra lăbuţei pe care şi-o spăla.

Am renunţat la bătaia în uşă şi am căutat un nou plan de atac.

Cheia.

Mi-am amintit că Simon şi Karen îşi ţineau cheia de rezervă sub ghiveciul roşu plin primăvara cu ferigi şi iarna cu ramuri de brad. L-am răsturnat nerăbdător şi am pipăit pe sub acesta. Nimic.

La naiba. Unele lucruri s-au schimbat, presupun. Am mutat ghiveciul cu totul, jumătate de metru spre dreapta, apoi m-am uitat sub preşul din pragul lui Sloane. Am cercetat veranda, în jurul uşii de la intrare, apoi mi-am extins căutările metodice, oprindu-mă din minut în minut pentru a-i scrie.

Eu: Nu plec nicăieri. Lasă-mă să intru.

Eu: Eşti OK?

Eu: Dacă nu răspunzi, atunci va trebui să-l sun pe Nash şi să-l rog să te verifice el.

Sloane: Sunt OK.

Senzaţia de uşurare a făcut imediat loc suspiciunii. Nu m-a jignit. Nu m-a acuzat că beau sânge de unicorn şi nici nu mi-a zis s-o las în pace. Nu mi-a reproşat niciuna dintre faptele mele din trecut.

Panica e revenit vertiginos.

Am verificat balustrada în interior. Nicio cheie. Când am să pătrund în cele din urmă înăuntru, am s-o oblig cumva să-mi dea o cheie de rezervă. Apoi aveam să-mi pun echipa de securitate să instaleze un sistem de supraveghere de ultimă generaţie. M-am dus până în capătul casei, unde veranda se continua. Mi-am plimbat lanterna de la telefon peste scoarţa groasă şi solzoasă a unui trunchi de copac.

Pentru prima oară în câteva săptămâni, am zâmbit.

Am sărit peste balustradă şi am aterizat în răsadul de flori, între un rododendron de-abia înmugurit şi o azalee. Mi-am băgat telefonul în buzunar, apoi mi-am încolăcit mâinile în jurul trunchiului. Cu un salt, mi-am sacrificat pantofii Brioni din piele zgâriindu-i de coaja aspră a copacului.

Şmecheria cu căţăratul în cireş era să menţii toată forţa apăsând în jos, pentru ca scoarţa să nu se desprindă de pe copac. Am urcat până când am ajuns la prima cracă. Cele dintâi flori de cireş începuseră deja să apară, umplându-mi nările cu mirosul lor familiar. Parfumul lor m-a însufleţit, hrănindu-mă, făcându-mă să urc mai repede.

Am urcat în forţă, iar când am ridicat piciorul spre o creangă mai înaltă, am auzit zgomotul inconfundabil al unei ţesături care se rupe. Urmat imediat de un flux de aer rece peste testiculele mele. Copacul îmbătrânise câteva zeci de ani faţă de ziua în care-l escaladasem prima dată, iar eu nu mai aveam antrenament. Am reuşit totuşi să aterizez pe acoperişul verandei doar cu câteva zgârieturi şi câteva găuri în haine.

Lampa de pe noptiera lui Sloane era aprinsă – am observat în timp ce mă târam pe acoperişul de şindrilă până la fereastră.

Apoi inima mea a stat în loc.

Veioza era aprinsă, dar ea nu era în pat. Sloane. Sloane a mea stătea pe podea, cu braţele înfăşurate în jurul genunchilor, legănându-se înainte şi înapoi. Lacrimile îi săpau dâre în funinginea de pe faţa ei frumoasă. Hainele îi erau murdare. Chiar şi părul ei îşi pierduse strălucirea. Coada de la spate se pleoştise sub greutatea reziduurilor de fum.

Fereastra din mijloc era întredeschisă câţiva centimetri. Mereu fusese aşa. Aşa

că am făcut ca întotdeauna. Am ridicat-o şi am intrat.

Nu-mi puteam decât să-mi imaginez cum arătam, trecându-mi un picior peste pervaz, pe scaunul de la fereastră. Dar Sloane nu a râs. Nici n-a ţipat. Nici nu mi-a spus să mă duc dracului şi s-o las în pace.

S-a uitat fix la mine, apoi şi-a acoperit faţa cu mâinile şi a început să plângă şi mai tare.

— La naiba, am murmurat, intrând în cameră şi alergând spre ea. Sloane. Iubito.

I-am cercetat braţele şi trunchiul, căutându-i rănile. Pentru că numai cele mai grave răni o puteau face să plângă în asemenea hal. Cele mai grave răni şi cele mai mari suferinţe sufleteşti.

Nu am găsit nimic şi am luat-o în braţe. Ea nu s-a împotrivit şi am simţit panica în piept ca pe o creatură vie, care răsufla întretăiat. Ar fi trebuit să-mi spună cât de ticălos eram. Ar fi trebuit să mă dea afară. Nu să-mi cadă în braţe.

Am strâns-o la piept şi am legănat-o şi, când am văzut că nu începe să mă lovească şi nici să mă jignească, m-am îndreptat spre patul ei. Am tras pătura deoparte, mi-am scos pantofii zgâriaţi şi m-am aşezat pe grămada de perne, ţinând-o mai departe în braţe.

Sughiţurile mute îi zdruncinau trupul, săpând răni în inima mea rece şi întunecată. Un izvor nesecat de lacrimi îmi făcea cămaşa leoarcă, în vreme ce o ţineam strâns la piept, mângâindu-i părul strâns în coadă. La nesfârşit. Purta mirosul fumului care-i distrusese visurile, iar eu nu puteam îndura asta.

Şi totuşi, chiar dacă mă devasta să-i văd durerea, mi-am dat seama ce dar preţios era acesta. Să fiu aici când Sloane s-a frânt din cauza suferinţei. Să strâng bucăţile şi s-o ajut să le lipească la loc.

Nu i-am spus că va fi bine. N-am implorat-o să nu mai plângă. Doar am ţinut-o strâns în braţe, în timp ce inima mea laşă şi nevrednică se dezintegra.

Crezusem că am făcut ce trebuie când hotărâsem s-o ţin distanţă. Că astfel va fi în siguranţă. Dar când am abandonat-o, a devenit vulnerabilă în faţa unei primejdii pe care nu o anticipasem. Am dorit s-o protejez de propria-mi persoană, de umbrele întunecate care îmi pictau trecutul, de pericolul care-mi ameninţa prezentul. Dar am lăsat-o vulnerabilă la mila altei nenorociri. La mila unei grozăvii care aproape că o furase de lângă mine.

Dacă distanţa pe care o pusesem între noi nu o putea proteja, atunci voi avea grijă de ea din apropiere. De-acum încolo, voi fi umbra lui Sloane.

Lacrimile s-au oprit mai târziu. Le-au luat locul frisoanele, care-i zgâlţâiau trupul. Încă nu-mi adresase niciun cuvânt. Şi voiam să fac tot ce-mi stătea în putere, înainte să-şi recapete vocea şi să încerce să mă dea afară. Fără niciun avertisment, am luat-o în braţe şi am dus-o în baie.

— Ce faci?

Vocea ei, de obicei răguşită, era acum un icnet plin de suferinţă.

— Tremuri, i-am spus, aplecându-mă să pornesc apa.

Avea o cadă spaţioasă, cu jacuzzi, încastrată în faianţa de sub o fereastră cu vitralii.

— B-ba n-nu, n-nu tremur, a şoptit ea printre dinţii care-i clănţăneau.

Am lăsat-o cu greu jos din braţe. Mi-era teamă că va fugi, aşa că nu mi-am luat ochii de la ea în timp ce am pus dopul în sifonul de scurgere. Avea lumânări pe marginea căzii. Am scos bricheta din buzunar şi le-am aprins. Încă nu eram sigur că nu-şi va lua tălpăşiţa, aşa că am prins-o uşor de încheietură şi am tras-o după mine, cât timp am adunat câteva prosoape pufoase, de culoare verde şi le-am aşezat într-un teanc lângă cadă. M-a urmat de bunăvoie când am dus-o spre duş, de unde am luat şamponul, balsamul şi săpunul.

Le-am aranjat frumos pe toate şi am potrivit temperatura apei, încă ţinând-o de încheietură.

Când m-am întors în sfârşit cu faţa la ea, am văzut că se uita în gol la apa care curgea. Lacrimile îşi croiau cărare peste murdăria de pe chipul ei minunat. Nu mai era nicio lumină, nicio luptă în acei frumoşi ochi verzi. Nicio scânteie de smarald care să mă avertizeze că în scurt timp mă va distruge din vorbe.

— Trebuie să te dezbrac, Pixie.

Nu a dat niciun semn că m-ar fi auzit, aşa că m-am ocupat singur de asta. Am întins mâna şi i-am scos puloverul rupt peste cap. Am pufnit furios când am văzut vânătăile care se i formau deja pe braţe şi pe coaste. Cu toate acestea, nu a făcut nicio mişcare, nici pentru a mă opri, nici pentru a mă ajuta. Aşa că am continuat.

Era acolo o vulnerabilitate tandră în felul în care m-a lăsat să o dezbrac ca pe o păpuşă. Pe măsură ce cada se umplea, fără să mă grăbesc, i-am scos haină după haină şi le-am aruncat la podea, lăsând-o goală, dârdâind. Murdăria şi funinginea îi pătau faţa, mâinile şi părul. Vânătăile se întindeau pe pielea de fildeş de parcă ar fi fost opera unui pictor neînţeles.

Furia mă mistuia pe dinăuntru. Nu aveam să-mi găsesc odihna până nu aflam cine era vinovatul pentru acele vânătăi și nu-l făceam să plătească.

Frumuseţea ei era atât de fragilă încât nu puteam respira.

Aproape că o pierdusem. Nu doar că o îndepărtasem, ci era s-o pierd. S-o văd pentru ultima oară şi să nu fiu conştient de asta. Gândul ăsta mi-a trecut prin minte, într-un moment tăios de luciditate.

În seara asta, m-aş fi putut afla într-o morgă în loc să fiu aici, în baia lui Sloane, pentru că fusesem laş, prost şi egoist. Până acum nu crezusem c-o pot proteja. Acum însă nu mai aveam de ales.

I-am ridicat bărbia până când privirile ni s-au întâlnit şi atunci am ştiut. Nu o voi mai părăsi niciodată. Ne-am despărţit pentru ultima oară. Doar că ea nu ştia încă.

— Eşti gata? am întrebat-o.

Nu a spus nimic, doar s-a uitat prin mine. Inima mi s-a strâns şi mai tare. Durerea ei era şi durerea mea. Şi, pentru prima dată în viaţa mea, mi-am dat seama ce trebuie să fi simţit ea la 16 ani, cu fereastra deschisă, când auzea şoaptele suferinţei mele purtate de briza nopţii până la urechile ei.

La naiba.

Am oprit apa şi am ajutat-o să se aşeze pe marginea căzii. M-am asigurat că nu se va prăbuşi şi mi-am dat jos cămaşa şi pantalonii.

— C-ce faci? a întrebat ea şovăitor, ca şi cum uitase să vorbească.

— Facem o baie, am spus eu, scoţându-mi lenjeria intimă şi şosetele şi aşezându-le peste stiva haine pe care aveam de gând s-o arunc cât mai curând cu putinţă.

Nu voiam să mai văd niciodată puloverul ei roz distrus. Îi voi cumpăra unul nou. Douăzeci de pulovere noi. Îi voi reconstrui biblioteca ei iubită, cărămidă cu cărămidă, carte cu carte. Şi nu o voi mai lăsa niciodată singură în faţa primejdiei.

Ceva s-a frânt în pieptul meu. Ceva antic şi ruginit. Ca o încuietoare veche, desferecată. Aerul proaspăt a pătruns înăuntru, dând la o parte pânzele de păianjen, scoţând la lumină vatra. Întotdeauna a fost a mea. Abia acum acceptam acest lucru. Când un lucru îmi aparţinea, nu renunţam niciodată la el.

Simţindu-mă mai uşor ca niciodată, am păşit în cadă.

— Hai, Pix. Te ţin eu.

Am luat-o de subsuori şi am ajutat-o să intre în apă. Ne-am lăsat amândoi în jos, iar eu mi-am întins picioarele şi am lipit-o de mine, cu spatele la pieptul meu, vârându-i capul sub bărbia mea. M-am lăsat pe spate, cuprinzând-o în braţe.

Făceam pentru prima oară baie cu o femeie. Şi nu era o femeie oarecare. Era Sloane.

Am simţit cum mă copleşeşte un val de căldură. Cu femeia aceasta voi face atât de multe lucruri pentru prima oară!

Am rămas nemişcaţi, în mijlocul aburilor, în lumina tremurătoare a lumânărilor, în apa care ne încălzea plăcut trupurile. Când a scos un suspin mic şi frânt, am luat un burete şi un săpun şi am început să-i curăţ uşor funinginea şi murdăria de pe piele. Fata mea frumoasă şi distrusă nu mă ajuta, dar nici nu mi se împotrivea. Dar s-a relaxat, aşa, sprijinită de mine. Şi-a lipit faţa umedă pe gâtul meu. Şi, pentru prima dată în viaţa mea, m-am simţit ca un erou, nu ca personajul negativ din poveste.

Mi se sculase. Era biologic imposibil să nu am o erecţie în preajma ei, cu atât mai mult când era udă şi goală, lipită de mine. Dar ceea ce se întâmpla între noi era mult mai profund decât sexul şi nu mă puteam gândi la asta.

— Haide, iubito, am spus, punându-i mâinile pe şolduri, pe sub apă.

Am împins-o uşor în faţă şi mi-am îndoit genunchii, sprijinind-o cu spatele de

picioarele mele.

— Lasă-mă să te spăl pe cap.

Sloane nu a spus nimic când i-am desfăcut coada. Părul i s-a revărsat, mătăsos şi des, peste coapsele mele, cu vârfurile înmuiate în apă.

Am luat un pahar de vin gol de pe marginea căzii şi l-am umplut cu apă.

— Apleacă-te pe spate, am îndemnat-o, prinzându-i părul cu cealaltă mână şi trăgând uşor, rezemându-i capul de genunchii mei. Bravo, fetiţă.

Am turnat apă peste şuviţele blonde şi am umplut din nou paharul, repetând mişcarea până i-am udat bine părul. Apoi am aplicat şamponul, întinzându-l pe scalp şi pe şuviţele catifelate. M-am mişcat încet, descriind cercuri blânde cu degetele peste pielea capului său.

Ea a oftat din nou şi i-am simţit trupul destinzându-se, topindu-se sub atingerea mea. Am clătit-o fără să mă grăbesc, apoi am luat-o de la capăt cu balsamul, până când am îndepărtat fiecare pată de murdărie.

După ce ne-am spălat, am ridicat-o din apa aproape rece, am înfăşurat-o cu o tonă de prosoape şi am dus-o în dormitor.

— Stai aici, i-am spus, ducând-o pe scaunul de la fereastră.

— Ce vrei să faci? a întrebat ea somnoroasă.

— Schimb aşternuturile. Nu te mişca.

Am găsit cearceafuri proaspete în dulap şi mi-am propus să-mi sun designerul personal de dimineaţă. Ca să facă loc pentru mine la ea acasă şi pentru ea – la mine.

Am schimbat repede lenjeria de pat, aruncând priviri neliniştite spre Sloane. Nu se uita la mine. Se holba în jos, la covor, la propriile-i picioare.

În timp ce îi aranjam numeroasele perne aşa cum trebuia, am jurat că vinovatul va plăti scump. Nici nu încăpea îndoială.

Când patul a fost gata, m-am întors la Sloane şi am tras-o în picioare.

— E timpul să mergem la culcare, am spus.

M-a urmat docilă, făcându-mă să-mi doresc să mi se împotrivească. S-o dea la iveală pe Sloane Walton cea adevărată. S-a oprit, uitându-se la grămada de perne pe care o aranjasem sub forma literei U.

— Ţi-ai amintit, a spus ea încet.

— Îmi amintesc fiecare secundă petrecută împreună.

39. Cine e rănit la cap

Lucian

M-am trezit cu o greutate caldă şi vibrantă pe piept. Era o senzaţie plăcută. Dar apoi mica povară s-a mişcat şi ceva ascuţit m-a împuns în faţă.

Am deschis ochii şi am descoperit o pereche de ochi galbeni care mă priveau atent. Se pare că pisicii nu-i convenea că împărţeam patul cu Sloane. Femeia dormea buştean, cu spatele lipit de coastele mele, cu capul sprijinit de braţul meu.

Momentul era absolut minunat. Ca atunci când făcusem primul meu milion de dolari. Doar că senzaţia aceasta era şi mai plăcută. Banii puteau fi câştigaţi şi pierduţi. Puteau fi înlocuiţi. Sloane nu avea înlocuitor.

Am savurat clipa... până când a fost spulberată de o altă gheară peste faţă. În linişte, m-am uitat la felina cu nume cretin. Ea mi-a întors privirea, dând din coadă peste pieptul meu dezgolit. Apoi, mutându-şi ochii spre Sloane, a deschis gura şi a scos un mieunat strident.

— Taci, naibii, i-am şuierat pisicii.

Sloane a mârâit în somn şi s-a foit lângă mine.

Am văzut sclipirea răutăcioasă din ochii pisicii şi mişcarea unduită a trupului său. Am prins-o chiar înainte să se năpustească asupra lui Sloane cea adormită.

— Nici să nu te gândeşti, ghemotoc demonic de blană.

Am aruncat pisica la podea şi mi-am scos cu grijă braţul de sub bibliotecara mea cea ostenită. Miau Miau probabil a considerat că-mi ia prea mult timp să rearanjez pernele din spatele lui Sloane, pentru că m-a zgâriat din nou. De data asta, pe gambă.

— Doamne, pisico. Te hrănesc eu. Lasă-mă un minut să găsesc ceva de pus pe mine.

Eram în pielea goală, iar costumul pe care-l purtasem ieri nu mai mergea. Îşi dăduse obştescul sfârşit, după ce mă căţărasem în copac şi o luasem în braţe pe Sloane.

În timp ce mâţa mi se tot încurca printre picioare, am scotocit prin dulapul lui Sloane până când am descoperit o pereche de pantaloni de trening, de culoare roz pal, cu care trebuia să mă mulţumesc. I-am tras peste coapse, cu cusăturile gata să plesnească, apoi am tras de pe raft bluza pe care mi-o oferise când o urmărisem până acasă.

Hanoracul fostului ei iubit. Aveam de gând să-l iau cu mine pe furiş şi să-l fac pierdut într-un coş de gunoi.

— La naiba, am mormăit, privindu-mi reflexia în oglinda înaltă.

La spate, pantalonii îmi acopereau cu greu crăpătura fundului. În faţă, ţesătura subţire şi strâmtă îmi scotea în evidenţă conturul penisului.

— Miau, a spus pisica, cu un aer îngâmfat şi amuzat.

— Să nu mai vorbim niciodată despre asta.

Împreună, ne-am dus în linişte la parter, unde pisica a luat-o total razna, miorlăind la mine de parcă era o moştenitoare răsfăţată, iar eu – un chelner

incompetent.

— Vreau să fac micul-dejun pentru Sloane, nu pentru tine.

Miau Miau nu era deloc impresionată. Şi-a îngustat ochii galbeni la mine.

— Bine. Hai să-ţi dau de mâncare. Apoi nu-mi mai apari în cale, iar eu stau departe de tine. Ne-am înţeles?

Pisica a clipit lent din ochi, parcă încuviinţând, iar eu am pornit în căutarea hranei pentru pisici. Am turnat o grămăjoară de boabe în vasul în formă de faţă de pisică şi apoi m-am îndreptat spre aparatul de făcut cafea.

După vreo zece minute, cafeaua era în curs de preparare, iar eu făceam clătite. Tocmai îi trimiteam Petulei un mesaj cu lista de lucruri de care aveam nevoie aici – pentru că nu mai aveam intenţia să plec nicăieri – când s-a auzit soneria.

Trăgând o înjurătură, am dat la o parte tigaia de pe aragaz şi m-am dus în vârful picioarelor spre uşa de la intrare. Era cât pe ce să mă lovesc cu capul de uşă când pisica a apărut de nicăieri şi mi-a tăiat calea, alergând ca disperata.

— Diavol mic şi blănos, am mârâit, deschizând uşa.

Nash şi Lina stăteau în prag, holbându-se la mine.

— Dacă aţi trezit-o, vă bat măr, l-am avertizat pe Nash.

— Îhhhhh.

Lina a deschis şocată gura, privind cu ochii căscaţi spre zona mea intimă. Nash i-a acoperit ochii logodnicei sale şi a izbucnit în râs.

— Cu ce naiba eşti îmbrăcat?

— Cu singurele ţoale care mi se potrivesc, la dracu'.

— Nu-i adevărat, nu ţi se potrivesc, a spus Lina, gata să leşine de râs.

— Lăsând la o parte părerile vestimentare, ce naiba căutaţi aici? am întrebat.

Nash a spus repede:

— Este vorba despre incendiu.

Am simţit un ghem de gheaţă în stomac.

— Ai aflat care este cauza?

— Putem discuta înăuntru? a răspuns el tot cu o întrebare.

— OK. Dar dacă o treziţi, tu eşti concediată, iar tu primeşti un şut direct în fund, am spus, arătând mai întâi spre Lina şi apoi spre Nash.

— Mi se pare corect, a zis Nash.

Au intrat, urmându-mă în bucătărie.

— Şi din spate e la fel de naşpa, a şoptit Lina.

Am încercat să trag pantalonii mai sus, dar era să-mi luxez testiculele. Ea a pufnit în râs.

— Doamne, frate! Unde ţi-e demnitatea? a întrebat Nash, aruncându-mi un prosop de vase.

— O să primesc haine, am zis exasperat. Povesteşte-mi despre incendiu.

— Stai o secundă. De ce răspunzi la uşa lui Sloane îmbrăcat în halul ăsta? a întrebat Lina, revenindu-şi din criza de râs.

— Am rămas aici peste noapte.

I-a aruncat lui Nash o privire lungă şi plină de înţelesuri. El şi-a dat ochii peste cap.

— Omule, de câte ori mai ai de gând s-o dai în bară? m-a întrebat el. Nu ţi-am băgat deja minţile în cap?

Mi-am încrucişat braţele în dreptul pieptului.

— Se pare că nu. Spune tot.

— O să fiu sincer. Trebuie să vorbesc cu Sloane. Dacă ea nu are nimic împotrivă, poţi asista şi tu la discuţie, dar nu discut despre asta doar cu tine.

— A fost un incendiu provocat, nu-i aşa? am întrebat.

Gândul acesta nu mă lăsase să dorm toată noaptea. Era singurul lucru care avea sens.

— Incendiu provocat?

Ne-am răsucit cu toţii – Sloane stătea la baza scărilor. Purta şosete până la genunchi şi o cămaşă supradimensionată cu mânecă lungă, pe care mi-aş fi dorit s-o fi ochit când îi devalizasem garderoba. Îşi prinsese părul într-un coc în creştetul capului. Vânătaia de pe frunte arăta şi mai rău. Părea atât de fragilă şi de frumoasă încât am uitat să respir.

— Bună, Sloaney, a spus Nash cu blândeţe. Cum te simţi azi?

— Mă doare tot corpul. Ai spus că incendiul a fost premeditat, a zis ea.

— Domnul Fashionista a spus asta, a zis el, făcând semn spre mine cu degetul mare. Dar da. Anchetatorii au găsit dovezi că cineva a pus focul la primul etaj, în spate, lângă secţia pentru copii.

Pe chipul lui Sloane nu s-a mişcat niciun muşchi. A străbătut bucătăria şi s-a dus direct la maşina de cafea.

— Vreţi cafea? Eu vreau.

Lina, Nash şi cu mine am schimbat iute o privire.

— Sigur, draga mea. Şi eu vreau cafea, a spus Lina, ducându-se la ea.

În timp ce ele şi-au făcut de lucru cu cafeaua, l-am lovit uşor cu pumnul peste braţ pe Nash şi l-am împins în sufragerie.

— Ce. Mama. Dracului? am întrebat.

— Ce mama dracului? a zis el, masându-şi bicepsul.

— A văzut moartea cu ochii aseară. Nu puteai să-i dai vestea mai pe ocolite, dobitocule?

A ridicat din sprâncene.

— Tu eşti dobitocul care a spus „incendiu provocat“, nu eu.

— Cine a făcut asta? Vreau nume.

— Nu avem niciun suspect în acest moment, a spus Nash arogant.

— Aiurea.

— Am eu.

M-am întors şi am văzut-o pe Sloane stând în prag, cu o cană de cafea în

mână. Lina era în spatele ei.

— Pe cine? am întrebat.

Ea a scuturat din cap şi cocul i s-a unduit, aproape desfăcându-se.

— Nici gând. Mai întâi, spune-mi cât de extinse sunt pagubele şi cât timp va dura până când vom putea redeschide biblioteca.

Am mârâit şi Nash mi-a tras un cot în coaste.

— Fă-i pe plac, a şuierat el pe sub mustaţă.

— Ce-ar fi să discutăm în timp ce mâncăm clătitele alea pe care le făcea Lucian când am venit peste el? a sugerat Lina.

Am tras aer în piept, iritat.

— OK, am zis, exasperat.

— Nu mai strânge aşa din buci, Lucy. O să-i datorezi lui Sloane o pereche nouă de pantaloni, a spus Nash, plesnindu-mă peste fund.

Sloane a clipit, apoi a căscat ochii în spatele ochelarilor, ca şi cum ar fi observat şi ea, în sfârşit, cu ce eram îmbrăcat.

— Ăia sunt pantalonii mei.

— Nu cred că-i mai vrei înapoi. Pe dedesubt e despuiat, a avertizat Lina veselă, când ne îndreptam cu toţii spre bucătărie.

Am prins-o pe Sloane de mână şi am tras-o, răsucind-o cu faţa spre mine. Se holba la zona dintre picioarele mele, aşa că i-am ridicat bărbia.

— Cum te simţi?

— Obosită. Mă doare totul. Şi sunt foarte, foarte furioasă.

Era bine să fie furioasă. Furia era mai bună decât resemnarea şi tristeţea.

— Îl voi găsi pe cel care a făcut asta şi-l voi face să dea socoteală, i-am promis.

— Asta dacă nu cumva îl găsesc eu prima, a spus ea.

Nu înţelegea deocamdată. Dar avea să înţeleagă în curând. Mă voi asigura de asta. Am întins mâna şi i-am dat o şuviţă de păr rătăcită după ureche. Arăta vulnerabilă şi totuşi atât de neînfricată. Un spiriduş gata de luptă.

M-am aplecat, apropiindu-mă cu gura de buzele ei, dar s-a tras înapoi.

— De ce nu te-ai dus la tine să te schimbi? a întrebat ea.

— Pentru că nu vreau să te părăsesc.

Nici acum, nici în vecii vecilor.

Şi-a dat ochii ei verzi peste cap.

— Tare ciudat mai eşti. Să nu crezi vreo secundă că, dacă am făcut o baie şi mi-ai pregătit nişte clătite, suntem iar împreună, amice.

— „Amice“? am repetat, chinuindu-mă din răsputeri să nu zâmbesc.

Sloane Walton se întorsese şi era pregătită să ia lumea pe sus.

— O, nu, uriaşule. Ar fi bine să-ţi scoţi repede ideea asta din capul tău ăla prostuţ. Noi doi am terminat-o definitiv. Noaptea trecută nu a însemnat nimic.

— Te înşeli, Pix. A însemnat totul. Şi am de gând să ţi-o dovedesc.

Mi-a aruncat o privire supărată.

— Cară-te.

— Vreţi să mâncăm aceste clătite singuri în timp ce voi vă certaţi sau putem vorbi ca nişte oameni în toată firea? a întrebat Nash, fluturând o spatulă.

— Hai să vorbim mai repede. Trebuie să merg la bibliotecă. Să văd ce mai poate fi salvat şi să încep discuţia cu compania de asigurări, a spus Sloane, după ce ne-am instalat cu toţii la masa din sufragerie, în jurul farfuriei cu clătite.

Pisica s-a cocoţat pe un capăt al mesei, spălându-se regeşte la fund.

— Sloane, poliţia cercetează încă locul faptei. Nu pot să te las să te plimbi pe acolo ca Nancy Drew. Mai întâi, trebuie să primim acordul inginerilor structurişti, a insistat Nash.

Sloane a strâns din dinţi.

— Ai spus că ştii cine e vinovatul, am zis, distrăgându-i atenţia. Să începem de acolo.

— Este clar că a fost fie cel care m-a atacat în parcare, fie cel care a dispus ca Mary Louise să fie bătută, a spus ea, turnând mare parte dintr-o sticlă de sirop peste teancul de clătite.

Mi-am trântit cuţitul şi furculiţa în farfurie, speriind pisica, care s-a lovit de podea ca o bilă de bowling şi a fugit din încăpere mâncând pământul.

— Ce-ai spus?

— Aoleu! Asta e vocea aia a lui înfricoşătoare, a remarcat Lina.

— Nu e treaba ta, a spus ferm Sloane.

— Aş vrea să discut cu tine afară, Morgan, i-am spus lui Nash, ignorând-o.

Prietenul meu a scuturat din cap.

— Nici gând. Nu ai dreptul să mă loveşti în faţă decât după micul-dejun.

— Atunci vorbeşte. Imediat, i-am zis.

— Plecam de la o întâlnire, iar un tip cu cagulă mi-a deschis portiera maşinii, m-a ţintuit de scaun şi mi-a spus s-o las în pace pe Mary Louise. Mai vrea cineva cafea? a întrebat Sloane.

— Ce? am răcnit.

În tot acest timp, trăisem cu gândul că eu eram cel care o pusese în pericol. Dar, în realitate, primejdia venea din altă parte şi aş fi putut fi acolo ca s-o opresc. Ar fi trebuit să fiu acolo ca s-o opresc.

— Acum o să se transforme în Hulk şi o să-i plesnească pantalonii ăia pe el, a zis Lina.

— Te rog, a pufnit Sloane. Fă-ne tuturor un mare serviciu şi lasă-ne cu rolul ăsta de erou supraprotector.

— Ai fost atacată? am întrebat, uitându-mă la ea.

— A fost doar un atac mai mic, a spus ea, ridicând din umeri. Mai degrabă un avertisment.

— Şi mie nu mi-ai spus? am zis, făcând semn spre Nash.

— Fără pumni în faţă până după micul-dejun, mi-a reamintit el.

— Lasă-i faţa în pace, a spus Sloane. Eu l-am rugat să nu-ţi povestească.

— Teoretic, m-a şantajat. M-a ameninţat că, dacă-ţi povestesc, îşi va băga nasul în anchetă şi se va transforma într-o ţintă şi mai mare, a spus Nash.

— Să nu uităm că nu e treaba ta, a subliniat, enervată, Sloane.

— Tu eşti întotdeauna treaba mea. Întotdeauna ai fost şi întotdeauna vei fi. Singura diferenţă este că acum ştii asta, am spus eu cu răceală.

Sloane a pufnit dispreţuitor şi s-a uitat spre Lina.

— Eu sunt cea lovită la cap într-o clădire în flăcări şi tot el are halucinaţii.

— Vorbim noi doi despre asta mai târziu, l-am ameninţat pe Nash.

— O, nu mă îndoiesc.

— Hai să revenim la incendiu, a sugerat Lina cu fals entuziasm.

— Aşa. Uşa din spate a fost forţată, iar inspectorul de la pompieri a găsit două butelii de gaz sub fortăreaţa de perne din sectorul pentru copii. Grave a confirmat că la primul etaj mirosea a benzină când a intrat să te caute. Sistemul de alarmă, aspersoarele şi liniile telefonice fuseseră toate dezactivate.

— Ştia că ea era înăuntru? am întrebat.

Nash mi-a aruncat o privire piezişă.

— Nu ştim asta încă. Dar Jeepul ei era în parcare.

Îl voi găsi pe vinovat şi-l voi distruge personal.

— Nu am identificat încă niciun suspect, dar ancheta e de-abia la început, a continuat el, tăind din clătită.

Soneria s-a auzit din nou.

— Rămâi aici, i-am ordonat lui Sloane când a dat să se ridice.

Am plecat din salon şi m-am dus să deschid uşa. Knox şi Naomi stăteau pe verandă, cu un suport cu pahare şi o pungă de covrigi în mână.

— Ce naiba ai pe tine, frate? a întrebat Knox, uitându-se la pantalonii mei.

Naomi i-a fript un cot.

— Bună. Ne-am gândit că Sloane ar vrea să mănânce ceva de dimineaţă.

— Veniţi şi voi la petrecere! am spus, arătând spre salon.

Au urmat câteva îmbrăţişări şi dulcegării şi mai multe priviri sceptice aruncate spre mine.

— Putem să revenim la oile noastre? am întrebat.

Knox a zâmbit.

— Acum cine e plângăciosul îmbrăcat în pantaloni de trening?

— Cât va dura să reconstruim biblioteca? a întrebat Sloane.

— Levi de la Benderson Builders a trecut deja pe-acolo dis-de-dimineaţă, a explicat Nash.

— Am vorbit şi eu cu el. Crede că poate termina lucrarea în trei sau patru luni. E dispus să înceapă acum, ca să nu mai fii nevoită să aştepţi inevitabila tragere de timp a companiei de asigurări, a spus Knox.

— Ai vorbit cu el? a repetat Nash.

Knox a ridicat din umeri.

— Clădirea aia are numele meu pe ea. Sunt investitor.

— Trei sau patru luni? a întrebat Sloane, pălind.

M-am întins şi am luat-o de mână. Ochii aceia verzi s-au îndreptat spre mine.

— Ce am de făcut?

— Iubito, facem noi un plan, am asigurat-o. Găsim un sediu temporar. Salvăm ce poate fi salvat şi cumpărăm iar tot ce a ars.

— Iubito? a murmurat Knox.

— Şi s-a vorbit mult la plural, a subliniat Lina.

— O să mai auziţi chestiile astea, aşa că v-aş sfătui să vă obişnuiţi, i-am avertizat.

— Nu-l luaţi în seamă pe Lucian. A suferit un fel de şoc şi s-a decuplat de la realitate, a spus Sloane, ungându-şi un covrig cu cremă de brânză.

— Destul, am zis.

Mi-am împins scaunul înapoi şi m-am ridicat în picioare.

— Scuzaţi-ne un minut, trebuie să vorbesc cu Sloane.

— Nu merg nicăieri, a pufnit ea, îndesându-şi o îmbucătură de covrig în gură.

I-am tras scaunul înapoi şi am azvârlit-o peste umăr.

— Povestea asta nu se va sfârşi cu bine, a prezis Knox în timp ce Sloane ţipa în braţele mele.

Am străbătut salonul şi bucătăria şi am ieşit pe uşa din spate. Afară, pe verandă, ne-a întâmpinat o dimineaţă perfectă de primăvară. Soarele cald, ciripitul păsărilor şi o puzderie de flori îi treziseră curtea la viaţă.

Primăvara. Un nou început.

De asta aveam amândoi nevoie.

— Lasă-mă în pace, dobitocule! a strigat Sloane.

Am pus-o jos, observând că nu se despărţise de covrigul ei.

— Trebuie să înţelegi ceva, i-am spus calm. Eu nu plec nicăieri, iar tu eşti treaba mea, pentru că suntem împreună.

A tresărit indignată.

— Nu poţi să-mi spui pur şi simplu că suntem împreună.

Arţagul îi revenise în plină forţă. Era pe deplin meritul meu.

— Nu fac decât să constat un adevăr.

A scuturat vehement din cap.

— Nu. E clar că ai suferit un fel de leziune cerebrală şi trăieşti într-o realitate alternativă.

— Sloane, suntem împreună. Cu asta, basta. Cu cât mai repede accepţi acest fapt...

— Te aştepţi să zic: „Bine, OK!“ când tu m-ai părăsit de două ori?

— Încercam să te protejez. Credeam că Anthony Hugo a făcut conexiunea

între noi şi că o să-ţi facă rău! Când ai apărut la mine în birou, m-am speriat de moarte că te va vedea acolo.

— Şi în loc să-mi spui asta şi să găsim o soluţie împreună, m-ai dat afară din casa ta, m-ai trimis acasă sub escortă şi apoi ai început să ieşi cu o armată dintre cele mai frumoase şi talentate femei din Washington?

— Nu voiam ca Hugo să poată face legătura între tine şi mine. Dacă erai doar una dintre multe alte femei, te-ar fi lăsat în pace. Dar altcineva a vrut să-ţi facă rău, iar eu nu voi îngădui să se întâmple una ca asta.

Ea scutura în continuare din cap.

— Vreau copii, Lucian. Copii adevăraţi. Îmi doresc o familie mare, zgomotoasă şi haotică.

— Atunci vom avea o familie.

Vorbeam serios. Era treaba mea de-acum să-i ofer lui Sloane tot ce-şi dorea.

Ea a clipit rapid.

— Îmi pare rău. Ai spus...

Şi-a dus o mână la cap, pipăindu-şi vânătaia de pe frunte.

— Poate că am făcut o comoţie. Aş fi putut să jur că ai spus...

— Dacă vrei copii, începem de azi, am spus, sprijinindu-mă de stâlpul verandei.

A clătinat din nou din cap.

— Nu pricepi. Vreau să locuiesc aici. Vreau să-mi întemeiez o familie aici.

— Nu, Pixie, tu nu pricepi. Aseară te-aş fi putut pierde. Nu voi lăsa să se mai întâmple asta. Niciodată. Dacă vrei zece copii, zece copii vom avea. Dacă vrei o bibliotecă de şase etaje plină de ediţii princeps medievale, o să ţi le cumpăr pe toate. Dacă vrei să-ţi întemeiezi o familie aici, mă voi muta înapoi şi-ţi voi hrăni pisica aia afurisită în fiecare dimineaţă. Dacă decizi că vrei să renunţi la tot şi să te muţi într-un bungalou şmecher pe o plajă tropicală, voi construi bungaloul ăla nenorocit cu propriile mele mâini.

— Ţi-ai pierdut minţile. Suntem incompatibili. Nu avem nimic în comun. Ne scoatem reciproc din minţi. Nu insultăm reciproc la nesfârşit, hoţ dement de pantaloni de trening ce eşti, a adăugat ea.

— Vom lucra la asta. Din întâmplare, cunosc un terapeut excelent.

— Nu merg aşa lucrurile. Îmi pare rău că te-ai speriat din cauza incendiului. Dar nu voi mai avea o relaţie cu tine. Mi-am învăţat lecţia, chiar de mai multe ori.

— Sloane, nu cred că înţelegi ce vreau să spun. Nu avem de ce să ne certăm. Avem o relaţie serioasă. Însemni ceva pentru mine şi nu te voi lăsa să pleci din nou. Nici acum, nici pe viitor. Restul sunt doar detalii.

— A avea o familie nu e un simplu detaliu. Vreau un soţ şi un partener, nu pe cineva care să angajeze o flotă de bone.

— Nu cred că ăsta e termenul corect. Şi dacă nu vrei o flotă de bone, voi

angaja un mic batalion de infanterie.

A aruncat covrigul spre mine, iar eu l-am prins cu o mână.

— OK. Fără bone. Spune-mi doar ce vrei şi eu mă execut.

— Vreau să pleci. Imediat şi definitiv.

— Ba nu, nu vrei, am spus eu arogant, amintindu-mi cum se lipise de mine în pat.

Sloane a oftat, exasperată.

— Asta nu se poate întâmpla, a decis ea, clătinând din nou din cap. Probabil că acum sunt pe un pat de spital şi am halucinaţii pentru că am inhalat fum.

M-am apropiat de ea şi am prins-o de încheieturi.

— Dacă ar fi aşa, aş fi lângă tine.

— Asta sună ca o ameninţare.

— O ameninţare, o promisiune – cum preferi tu.

Simţeam sub degetele mele bătăile accelerate ale pulsului ei.

— De ce zâmbeşti? Tu nu zâmbeşti. Tu te uiţi urât. Te bosumfli. Tu... te... consumi pe dinăuntru! a spus ea.

— Nu mă consum niciodată, am contrazis-o.

— Ah, mai tacă-ţi fleanca.

Am luat-o uşor de umeri.

— Sloane, ascultă-mă. Nu ne mai ascundem. Nu ne mai prefacem că nu ne putem suferi reciproc.

— Cred că mi se face rău, a murmurat ea.

— Tu eşti a mea şi eu sunt al tău. La bine şi la greu.

S-a sprijinit de mine preţ de o clipă.

— Numai ticălosul de Lucian Rollins îşi poate imagina că-i poate ordona unei femei să aibă o relaţie serioasă cu el.

— Încerc doar să termin cu toate aiurelile.

S-a îndepărtat de mine şi a început să se plimbe, reluând, pe un ton ridicat, toate motivele pentru care relaţia noastră nu are nicio şansă. Mi s-a părut adorabil. Nicio decizie pe care o luasem în viaţa mea nu mă făcuse să mă simt vreodată mai bine.

40. Cu faţa plină de Chardonnay

Sloane

— Vă mulţumesc pentru timpul acordat, am spus şi am încheiat apelul cu tipa răguşită de la asigurări. Care nu mă ajută cu nimic, pacoste birocrată ce eşti. De

parcă mi-aş fi dat foc propriei biblioteci.

Naomi mi-a zâmbit de la pupitrul tatei. Eram în birou, care devenise centrul de comandă al bibliotecii. Trecuseră două zile de la incendiu, iar eu mă aflam adânc îngropată în acte şi dosare.

— Se pare că firma de asigurări nu are chef să mă despăgubească până când nu e sigură că nu am provocat eu singură incendiul, m-am plâns suficient de tare ca să mă fac auzită peste huruitul burghielor de afară.

Naomi mi-a aruncat o privire compătimitoare, în timp ce scria un e-mail pe laptop.

— Se întâmplă să am o pilă la şeful poliţiei. Sunt sigură că-l putem pune pe Nash să convingă compania de asigurări că nu ai avut nimic de-a face cu incendiul, a spus ea.

Am sărit de pe scaun, ducându-mă la fereastra care dădea spre veranda din faţă. În afară de experţii în securitate, cocoţaţi pe scări, totul arăta ca o vânzare finală de la o librărie. Pompierii cercetaseră prin clădire şi aduseseră toate cărţile ce puteau fi salvate în singurul loc la care mă putusem gândi: la mine acasă.

Acum aveam câteva mii de cărţi care respirau aerul primăverii, pe verandă.

Mulţumită serverelor auxiliare, colecţia noastră de cărţi în format electronic şi audio era încă disponibilă clienţilor. Dar biblioteca noastră comunitară însemna mult mai mult decât cărţile pe care le puneam la dispoziţie cititorilor.

Oamenii depindeau de noi. Aveam rolul nostru în viaţa de zi cu zi din Knockemout. Şi nu aveam de gând să las un amărât de incendiu să schimbe lucrurile.

Burghiul a început din nou şi m-am holbat la echipa care instala un sistem de securitate demn de James Bond. Lucian, umbra mea de un metru nouăzeci şi cinci, decisese că sistemul meu de camere Wi-Fi e inadecvat şi insistase cu încăpăţânare să modernizeze tehnologia. Încă nu ştiam precis cum de pierdusem acea controversă. În plus, nu ştiam exact nici de ce omul acesta era încă aici. Sau cum reuşise să-mi bage pe gât un tip pe nume Miguel. Specialist în organizarea garderobelor.

Jamal şi-a băgat capul în uşă, fluturând telefonul.

— Veşti bune. Suma strânsă prin GoFundMe pentru înlocuirea cărţilor pentru copii tocmai a ajuns la 30 000 de dolari.

— Serios? am întrebat, uitând momentan de iritarea mea.

Chiar era o veste bună.

— O veste şi mai bună – sinagoga şi biserica unitariană s-au gândit să-şi unească forţele şi să ofere toate mic-dejunurile gratuite din iunie pentru copii. Sunt dispuşi să acopere şi luna iulie, dacă nu deschidem până atunci, a spus Naomi cu entuziasm.

— Ador oraşul ăsta, a fredonat Jamal în timp ce se îndrepta înapoi spre postul său de lucru din sufrageria mea.

De la etaj se auzeau scaune trântite şi târşâite pe podea.

— Tot acolo sus sunt? a întrebat Naomi.

— Da, am spus eu cu încrâncenare.

Sus erau Lucian şi câţiva dintre angajaţii săi. Bărbatul ăsta nu plecase de lângă mine de când intrase pe fereastra dormitorului meu, în noaptea incendiului. Nici nu renunţase la fantezia că am avea o relaţie. Răbdarea mea se epuiza în ritm rapid.

S-a auzit soneria. Am ignorat replica vagă a lui Lucian: „Mă duc eu“.

Am deschis uşa de la intrare şi am dat nas în nas cu şoferul lui Lucian, care ţinea în fiecare mână mai mulţi saci de curăţătorie.

— Bună dimineaţa, doamnă Sloane. Unde să bag astea? m-a întrebat Hank.

— Dacă ai fi şeful tău, ţi-aş spune eu unde să ţi le bagi, Hank. Dar cu tine nu am nimic.

— Le poţi duce sus, în ultimul dormitor pe dreapta, a spus Lucian, apărând în spatele meu.

M-am întors şi m-am uitat urât la el. Arăta ca de obicei, nedrept de frumos. Prin casă avea ţinute oarecum relaxate, limitându-se la pantaloni eleganţi şi la cămăşi care-i veneau perfect şi renunţând la costum. În acest timp, eu eram îmbrăcată în continuare în pijamaua cu pisicuţe.

— Nu am loc pentru tine în dormitorul meu, am şuierat, cu braţele încrucişate, în timp ce Hank intrase deja în casă.

— De aceea l-am angajat pe Miguel. Ah, iată că au sosit şi cumpărăturile, a zis Lucian, cu ochii la un alt vehicul ce parcase pe aleea mea.

— Ce cumpărături?

— Ţi-am invitat familia la cină diseară. Gătim chiar noi.

— Ţi-ai pierdut minţile? l-am întrebat.

— Dimpotrivă, în sfârşit mi-a venit mintea la cap, a spus el înainte de a mă săruta pe frunte.

— Sau poate că eu îmi pierd minţile, am murmurat, în timp ce el a ieşit în întâmpinarea tipului care livra alimentele.

— Sau poate că doar îţi arată pentru prima dată ce simte, a spus Naomi, alăturându-se în prag. Apropo, ne-a invitat pe Knox, Waylay şi pe mine la cină săptămâna viitoare.

— Nu ştiu de-a ce te joci aici, dar nu-mi mint mama şi sora spunându-le că suntem împreună, am zis în timp ce amestecam violent varza kale.

Eram în bucătărie şi-mi făceam treaba încurcată de Miau Miau, care credea că masa e locul perfect de tolăneală pentru un pui de somn. Lumânările erau aprinse, se auzea muzică şi nu ştiu exact ce gătea, dar mirosea atât de bine încât îmi chiorăia stomacul.

Lucian m-a redus la tăcere pornind blenderul şi holbându-se la mine.

— Nu mă joc, Pix, a spus el, lăsând blenderul şi destupând o sticlă de vin.

Bombănind mai departe, i-am întins două pahare.

— Nu poţi minţi că avem o relaţie.

— Tu eşti cea care se minte, a spus el, aşezând un pahar de vin în faţa castronului de varză. Apropo, în reţetă scrie s-o amesteci, nu s-o omori.

— Îmi imaginez că e mutra ta.

— Mai devreme sau mai târziu, te vei obişnui cu ideea, a spus el îngâmfat.

Mi-am scos mâinile din varză.

— Gata, destul! Dă-mi ţigara ta. Ştiu că nu ai fumat încă astăzi, aşa că dă-mi-o mie.

Şi-a ridicat privirea de la puiul pe care-l pregătea.

— M-am lăsat.

— Te-ai lăsat? am repetat.

— Tu nu ieşi cu fumători, mi-a reamintit el.

— Ai renunţat la singurul tău viciu pentru mine?

A aşezat farfuria cu carne de pui pe masă, lângă pisica adormită. Aceasta a ridicat capul şi a adulmecat sceptic.

— De ce ar fi atât de greu de crezut? a întrebat el, arcuindu-şi o sprânceană.

— Nu mai încerca să-mi mituieşti pisica ca să te placă. Nu va cădea în plasa linguşelilor tale. Şi nu mai încerca să mă convingi că te-ai schimbat. Cu câteva zile în urmă, te întâlneai cu toate femeile posibile şi imposibile.

Pisica s-a culcat la loc, prefăcându-se deloc interesată de puiul apetisant.

— Erau nişte diversiuni, a spus el.

— Nişte diversiuni? am zis.

— Dacă Anthony Hugo avea de gând să ameninţe o persoană care conta pentru mine, nu puteam să risc ca acea persoană să fii tu.

Am strâmbat din nas, deşi în sinea mea eram mulţumită de răspunsul lui.

— Le-ai fi putut pune în pericol.

— Nicidecum, pentru că nu ieşeam cu ele decât o singură dată. Să se vadă clar că nu aveam o relaţie profundă.

Lucian Rollins era în bucătăria mea, pregătea cina pentru rudele mele şi răspundea de bunăvoie la întrebări. Era o ocazie pe care nu trebuia s-o ratez, oricât de supărată aş fi fost pe el.

— Şi atunci de ce ai încheiat relaţia cu mine? am întrebat, luând o înghiţitură de vin şi propunându-mi să beau cu măsură.

El şi-a ferit privirea.

— Aha! Vezi?

Am bătut triumfător în masă.

— Nu pot avea o relaţie cu cineva care refuză să fie sincer cu mine.

Lucian s-a apropiat şi s-a postat în calea mea.

— Ai o relaţie cu mine, fie că-ţi convine, fie că nu. Şi, dacă vrei să fiu sincer, va trebui să ai ceva răbdare.

— Ce tot zici acolo? am întrebat în timp ce se înclina spre mine.

Mâinile mi-au zburat automat spre pieptul lui. Totul mi se părea atât de solid, atât de bun, atât de potrivit. Dar ştiam că nu trebuie să am încredere în această senzaţie.

— Pui nişte întrebări care implică răspunsuri pe care nu le-am verbalizat niciodată până acum. Nu ştiu cum să-ţi explic de ce sunt aşa cum sunt sau de ce încerc să mă schimb taman acum. Deocamdată. Dar voi găsi eu o cale.

— Ai şi un termen-limită pentru asta?

Gura lui era foarte aproape de buzele mele. Nu-l mai sărutasem de mult timp. Întregul meu corp voia să-mi amintesc acea atingere. Întregul meu corp, cu excepţia creierului meu, care îmi trimitea o grămadă de semnale SOS.

— O să te anunţ după următoarea mea şedinţă de terapie, a spus el răguşit.

— Nu-mi dau seama dacă glumeşti sau nu, am şoptit.

S-a auzit soneria, care m-a trezit la realitate. Lucian mi-a zâmbit şi mi-a sărutat vârful nasului.

— Răspund eu.

M-am prăvălit pe blat şi l-am privit îndepărtându-se. Miau Miau s-a uitat şi ea după Lucian. În secunda în care el a ieşit din încăpere, şi-a ridicat trupul pufos şi a înfulecat bucăţelele de pui de parcă ar fi avut în ele iarba-mâţei.

— Trădătoareo.

— Vă mulţumesc din nou că aţi venit pe la noi, a spus Lucian, umplându-i mamei paharul cu vin.

Eu aşezasem masa din sufragerie şi amestecasem varza, dar ticălosul de Lucian Rollins aranjase crenguţele cu flori rupte din cireşul meu, pusese muzică, aprinsese lumânări şi pregătise o masă absolut delicioasă pentru familia mea.

Mama părea atât de fericită încât mai avea puţin şi-i ţâşneau curcubeie din ochi şi din fund în acelaşi timp. Maeve avea o mutră extrem de suspicioasă. Între timp, Chloe îşi sorbea laptele cu ciocolată şi se holba la Lucian, făcându-şi probabil planuri cum să mai obţină ceva de la el.

— Ne bucurăm de invitaţie. Şi trebuie să adaug că e o surpriză foarte plăcută să vă văd pe voi doi împreună, a spus veselă mama.

Nu ştiu dacă fusese sau nu o decizie conştientă, dar lăsasem neocupat locul tatei din capul mesei.

— Nu suntem împreună. Pur şi simplu nu vrea să priceapă ideea şi să se care din casa mea, am spus.

— Şi face tare bine inimii unei mame să ştie că ai grijă de fiica ei, a continuat ea, ignorându-mă total.

— Având în vedere că Sloane e ţinta unor ameninţări, m-am gândit că n-ar strica să arătăm persoanei care ne urmăreşte că e protejată.

Ochii lui Lucian au alunecat spre mine.

— De mine, a adăugat el cu fermitate.

Maeve m-a lovit cu piciorul pe sub masă.

— Au!

M-am întins şi mi-am frecat fluierul piciorul.

— Ai păţit ceva? m-a întrebat Lucian.

Sora mea mi-a aruncat o privire tăioasă.

— Nu. E OK. M-a zgâriat pisica, am minţit eu.

Tocmai atunci, Miau Miau şi-a ales momentul să vină tacticos din bucătărie.

— Deci, domnule Lucian, mi se pare că aveţi gusturi bune. De unde credeţi că şi-ar putea procura o adolescentă nişte pulovere de caşmir la preţuri rezonabile? a întrebat Chloe.

— Maeve, poţi să mă ajuţi să mai aduc nişte... ăăă... varză de la bucătărie? am spus.

Sora mea a sărit de pe scaun şi şi-a luat paharul de vin. Mi-am luat şi eu băutura şi am urmat-o.

— Deci voi doi vă jucaţi de-a mama şi de-a tata? a spus Maeve, întorcându-se spre mine.

I-am făcut semn să tacă, apoi am târât-o de-a latul bucătăriei şi am ajuns în living.

— Nu mă joc de-a nimic. Nu vrea să plece!

— Da, bine, cum spui tu, a zis ea, cu aerul că nu mă crede.

— Ai încercat vreodată să-l determini pe Lucian Rollins să facă un lucru pe care n-are chef să-l facă?

— Nu, dar ştiu că eşti probabil singura persoană de pe pământ care ar putea reuşi, a ripostat ea.

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun că voi doi aţi însemnat ceva unul pentru celălalt de la bun început. Şi dacă ai fi vrut cu adevărat ca el să plece, ar fi plecat. Poate crezi că merită o a doua şansă.

— A primit deja a doua şansă, i-am reamintit.

— Bine. O ultimă şansă.

Mi-am înclinat capul.

— Cine eşti tu şi ce-ai făcut cu sora mea?

— Poftim? Nu spun c-ar trebui să-i mai acorzi o şansă. Sugerez doar că voi aţi devenit apropiaţi în urma unui incident traumatizant şi acum se pare că locuiţi împreună.

Am ridicat palmele, într-un gest defensiv.

— Ascultă, am atâtea pe cap încât nici nu mă pot gândi să încep o relaţie cu el. La naiba, nu am timp nici să-l dau afară cum ar trebui.

— Crede-mă, te înţeleg. Dar poate că, la un moment dat, vei începe să te întrebi dacă nu cumva faptul că eşti atât de ocupată te împiedică să ai o viaţă adevărată, a spus Maeve.

— OK, acum chiar îmi fac griji pentru tine, am zis.

După ce fusesem atacată în propria maşină şi Mary Louise îmi spusese să renunţ la apel, intenţia mea de a o lua pe sora mea la întrebări în privinţa relaţiei ei secrete şi a despărţirii de Kurt Michaels rămăsese în planul doi.

Lăsasem din nou circumstanţele să mă distragă de la prioritatea mea absolută: familia.

— Lucian mi-a spus că vrea să întemeiem o familie.

Am ales prost momentul în care să-i dau vestea, aşa că m-am trezit cu un val de chardonnay în plină figură.

— Rahat, îmi pare rău, a spus Maeve, înecându-se.

Mi-a întins o cutie de şerveţele de pe măsuţa din capăt, cu care mi-am şters vinul pe care mi-l scuipase pe faţă.

— Am avut practic aceeaşi reacţie, doar că nu atât de umedă, i-am zis.

Chicotelile vesele ale lui Chloe răzbăteau la urechile noastre, dublate de râsul de bariton al lui Lucian. Maeve a mai luat o gură de vin.

— Ce naiba? Mă rog, ţine-te bine de ceva, pentru că o să-ţi dau un sfat care nu-mi stă deloc în caracter.

M-am prins de veioză, cu un gest dramatic.

— Măcar ascultă-l, m-a povăţuit ea. Dacă un tip îţi oferă toate lucrurile la care visezi, poate c-ar trebui să afli dacă vorbeşte serios.

— Chiar ţi-e dor de el, nu-i aşa? am întrebat.

— De cine?

— De tipul cu care te vedeai pe furiş, dar de care te-ai despărţit pentru că erai prea ocupată să te îndrăgosteşti.

— Tare enervante sunt surorile mai mici, s-a văicărit Maeve.

Din salon s-au auzit din nou râsete.

— Mama şi Chloe par să-l placă.

— Da, în fine, încă nu au fost nevoite să-i suporte capriciile. În seara asta e Lucian Fermecătoru'. Mâine s-ar putea transforma din nou în Lucian cel ursuz şi singuratic.

Soneria ne-a întrerupt conversaţia.

— Răspund eu, am strigat, chiar când am auzit scârţâitul unui scaun din salon.

Am ajuns la uşa de la intrare în acelaşi timp cu Lucian.

— Ţi-am spus că nu vreau să deschizi tu uşa, a mârâit el.

— Şi eu ţi-am spus că asta e casa mea, nu a ta, am replicat eu.

Ne-am întins amândoi spre clanţă şi am reuşit într-un final să deschidem uşa. În prag am dat peste Kurt Michaels, care avea o mutră hotărâtă şi un buchet imens de crini în mână.

— Vai de mine! am exclamat.

— Sloane e ocupată. Cu mine. Şi, ca să ştii pe viitor, e alergică la crini, a spus Lucian.

— Nu a venit pentru mine, Lucifer, am spus eu, înainte să-i trântească lui Kurt uşa în nas.

— Mi-am făcut curaj, a spus Kurt, dând din cap spre mine.

— Baftă mare! am şoptit. Este în salon.

Şi-a îndreptat umerii şi a trecut pe lângă noi.

— Ce naiba se întâmplă? a întrebat Lucian.

Am strănutat de două ori.

— E îndrăgostit de soră-mea.

— Atunci de ce dracu' ieşea cu tine?

Am ridicat din umeri şi am strâmbat din nas, închizând uşa.

— Dragostea îi face pe oameni să se poarte stupid.

Am strănutat din nou, apoi mi-am suflat nasul în şerveţelele ude de vin.

— Să fii sigură de asta, a mormăit el.

— Şşş! am şuierat.

— Domnule Michaels, ce căutaţi aici? E din cauză că mi-aţi spus de patru ori să nu mai vorbesc azi, în timpul testului la mate? V-am spus că-mi place să verbalizez numerele, a zis Chloe.

— Mamă, te rog să mă scuzi. Trebuie să rezolv o problemă, a anunţat Maeve.

Câteva secunde mai târziu, a apărut pe hol, târându-l după ea pe Kurt, cu flori cu tot. Am deschis uşa, zâmbind.

— De ce nu vorbiţi voi doi afară, pe verandă? Şi, nu uita, ascultă-l. Dacă un tip îţi oferă toate lucrurile la care visezi, poate c-ar trebui să afli dacă vorbeşte serios.

— Pupă-mă-n cur, Sloane, a bolborosit soră-mea.

41. Când te aperi cu cuţitul de unt

Lucian

— De ce am găsit chestia asta îndesată sub o pungă de decoraţiuni de Crăciun într-o cameră de oaspeţi? a întrebat Sloane, dând buzna în încăperea cu tapet cu umbreluţe pe care mi-o transformasem în birou şi fluturând hanoracul fostului ei iubit ca pe un steag.

Mi-am desprins privirea de la monitoarele instalate de echipa mea de IT, acordându-i toată atenţia mea.

— Pentru că am fost suficient de deştept să nu-l arunc la gunoi, am răspuns răbdător.

Trecuseră cinci zile de când locuiam în aceeaşi casă şi împărţeam acelaşi pat,

ca un adevărat cuplu, dar Sloane nu dădea niciun semn că ar ceda. Mă lăsa să dorm în pat cu ea doar pentru că era atât de epuizată la sfârşitul fiecărei zile încât adormea în toiul discuţiilor în contradictoriu.

Acele nopţi lungi erau cea mai dulce recompensă, dar şi cea mai oribilă tortură, de când îmi spusese clar că nici nu se mai punea problema de sex. Dar deja îmi petrecusem cea mai mare parte din viaţă necunoscându-i atingerea. Puteam să mai rezist până o făceam să se răzgândească.

Mai devreme sau mai târziu, va trebui să recunoască faptul că acele sentimente pe care le avusese pentru mine nu se topiseră pur şi simplu.

Din păcate, acea zi nu venise încă. De dimineaţă, la bucătărie, îmi azvârlise o jumătate de covrig prăjit în cap.

Dar nu conta. Răbdarea mea era infinită. Pur şi simplu, puteam s-o aştept până când va accepta faptul că suntem împreună.

— Nu ai dreptul să te oftici că am păstrat hanoracul unui fost iubit, Lucifer, a spus Sloane, năpustindu-se în cameră.

Era desculţă şi purta nişte blugi sfâşiaţi şi un tricou strâmt cu mânecă lungă de culoare zmeurie. Îşi strânsese părul blond într-un coc ciufulit. Azi îşi pusese ochelarii cu rame mov şi purta un ruj de un roşu aprins. În fiecare dimineaţă, abia aşteptam să văd cu ce ruj se dă pe buze. Cu cât era mai aprinsă culoarea, cu atât Sloane era mai arţăgoasă.

Îmi plăcea la nebunie să fiu atât de aproape de ea. Şi, în acelaşi timp, uram distanţa pe care reuşea s-o pună între noi. Voiam totul. O voiam pe ea, aşa cum era, şi nu aveam de gând să mă dau bătut până când nu m-ar fi acceptat.

— Nu-mi place ideea că iubita mea, femeia cu care mă voi însura şi alături de care îmi voi întemeia o familie, se îmbracă într-o cârpă scârboasă cu care-şi ştergea transpiraţia fostul ei iubit, rememorând vremurile bune de altădată.

— Nu vrei să te însori cu nimeni şi ai spus foarte clar, invocând vasectomia, că tu nu vrei copii. Aşa că încetează să mai iroseşti timpul amândurora şi cară-te de la mine din casă!

Şi-a terminat fraza cu un strigăt strident care a făcut-o pe Miau Miau să fugă din patul încălzit, pentru pisici, pe care-l instalasem la fereastră.

— Şi încă o chestie, a spus Sloane, arătând spre felina care alerga. Nu te mai împrieteni cu pisica mea!

— Să înţeleg că întâlnirea ta cu consiliul de administraţie n-a mers cum trebuia, am zis.

Petrecuse o oră şi jumătate închisă în sufragerie cu întregul consiliu al bibliotecii, într-o şedinţă urgentă de planificare.

Sloane s-a trântit pe scaunul movuliu cu spătar de lângă biroul meu, strângând o pernă la piept.

— De fapt, au votat împotriva unui sediu temporar, dorind să se concentreze pe readucerea clădirii în stare de folosinţă. Îţi vine să crezi asta?

— Nu cred că vrei să-ţi răspund la asta, am replicat diplomat.

— Nu pot sta degeaba timp de trei-patru luni.

— Bine. Fă-ţi bagajul.

— Ăăă. Poftim?

M-am ridicat şi am început să umplu o geantă elegantă din piele.

— Am afaceri în DC. Nu te las singură aici. Aşa că vii cu mine.

A inspirat profund, pregătindu-se să se certe din nou cu mine.

— Nu pot pur şi simplu să plec...

— Consiliul a votat. Nu poţi continua nimic acum. Şi nu ştiu cum te-oi simţi tu, dar eu m-am săturat să mă holbez întruna la aceiaşi pereţi tapetaţi. Mergem la Washington. Îţi organizez un spaţiu de lucru în biroul meu. Tu stabileşti serviciile care sunt prioritare şi apoi ne gândim cum le putem oferi oamenilor mai departe. Apoi, când ne întoarcem, poţi prezenta soluţiile consiliului de administraţie.

Ochii ei verzi, din spatele lentilelor ochelarilor, au clipit o dată, în semn de surpriză.

— Ai face asta pentru mine?

Am traversat spre ea şi mi-am pus mâinile pe braţele scaunului.

— Aş face orice pentru tine.

Şi-a dat ochii peste cap.

— Ah, te rog, a murmurat ea.

— Mai ales dacă aşa te fac să nu te mai văicăreşti, am adăugat, sărutând-o repede pe vârful nasului.

Pe buzele ei roşii a apărut un zâmbet.

— Luăm cina în oraş, am anunţat când am intrat în apartamentul meu, după o după-amiază aglomerată. Poţi să fii gata într-o oră?

Sloane îşi petrecuse cea mai mare parte din zi plângându-se, mai întâi de faptul că pupitrul ei de lucru se afla în biroul meu, apoi de faptul că nu voiam s-o scap din ochi într-un oraş în care „probabil nimeni“ nu voia s-o ucidă. Dar mă ţinusem tare pe poziţii. Până când oamenii mei sau cei ai lui Nash nu găseau vinovatul, nu aveam de gând s-o las nepăzită.

După ce a stat la o cafea interminabilă cu Lina, Petula şi Holly, la mine în birou, în timp ce eu încercam, ca un prost, să mă ocup de probleme reale, s-a aşezat, în sfârşit, la locul ei, alcătuind o listă de servicii prioritare pe care biblioteca ar putea continua să le ofere clienţilor săi şi fără să aibă un sediu fizic. Am reuşit să lucrăm surprinzător de bine împreună în spaţiul comun. Energia ei era molipsitoare, iar eu m-am pomenit muncind la lista mea de priorităţi cu mai mult entuziasm decât de obicei.

— Ar fi bine să fie un *drive-thru*, pentru că mi-am luat cu mine doar blugi şi hanorace, a spus ea, scoţându-şi adidaşii şi dezbrăcându-se de tricoul pe sub care avea un furou sexy din dantelă, care nu prea reuşea să-i acopere sânii

impresionanţi.

— Ce faci? am întrebat, cu gura uscată de poftă.

Nevoia de a o atinge mă înnebunea.

— Asta fac oamenii normali când se întorc acasă de la serviciu.

Am luat bluza pe care o aruncase şi am împăturit-o.

— Se dezbracă în pielea goală în hol?

— Se îmbracă în haine comode, m-a corectat ea, privindu-mi critic costumul elegant.

— Eu mă simt supercomod aşa cum sunt. În plus, ar fi o pierdere de timp să mă schimb acum, când oricum va trebui să mă schimb din nou în costum pentru cină.

A scuturat din cap, lucru care i-a făcut părul să se reverse peste umăr.

— Trist. De-a dreptul trist.

Am privit-o intrând în bucătărie şi m-am întrebat ce se întâmpla cu faţa mea. Când mi-am dat seama că zâmbeam, mi-am revenit, mi-am desfăcut cravata şi mi-am îndreptat atenţia spre corespondenţa de pe masa din hol.

Sloane a reapărut, cu un aer suspicios.

— De ce ai aici suc acidulat şi mâncare nesănătoasă?

Ţinea o sticlă de suc într-o mână şi o pungă de chipsuri deja deschisă în cealaltă.

— Tocmai ţi-am spus că ieşim la cină şi tu îţi prepari o gustare?

A muşcat pofticioasă dintr-un chips.

— Mai e o oră până la cină. Şi dacă restaurantul e ocupat sau nu comandăm aperitive? O să fiu capsată din cauza foamei. Îţi fac un serviciu.

Era adorabilă la modul insuportabil. Teribil de frumoasă. Şi absolut intangibilă. Simţeam cum mă macin pe dinăuntru într-un ritm alarmant acum, că o aveam doar pentru mine.

S-a auzit soneria şi am sărit să deschid uşa.

— Aştepţi pe cineva? m-a întrebat precaută Sloane.

— Da, aştept.

A murmurat ceva gen: „Sper că nu e astrofiziciana“.

Încă zâmbeam ca un prost când am deschis uşa.

Grace, şefa echipei mele de securitate, a intrat în apartament, trăgând după ea un cuier mobil cu rochii.

— Tocmai au sosit. Ştii bine, mor după roşu, a spus ea.

Sloane s-a uitat la mine, încruntată.

— Deci nu mergem la *drive-thru?*

— Nu mergem la *drive-thru*. Dar mama mea va fi acolo.

A făcut ochii mari.

— Interesant. Grace, ai gusturi impecabile. Ai şi vreo pereche de pantofi pe acest raft magic al tău?

— Dacă mâncarea de aici e prea simandicoasă, o să mă duci după aceea la un burger, a spus Sloane în timp ce o trăgeam de-a lungul restaurantului.

Era unul dintre acele localuri rafinate, cu culori neutre şi porţii mici de specialităţi gastronomice, aranjate cu artă în farfurii.

Mai multe perechi de ochi ne-au urmărit până când am ajuns la masa noastră, deşi eram sigur că atenţia era egal împărţită între mutra mea încruntată şi Sloane, care arăta ca o zeiţă în rochia ei roşie, cu rotunjimile ei senzaţionale.

Nu-mi plăcea să defilez cu ea în public cât timp persoana care o ameninţase era încă în libertate, dar aceasta era cea mai eficientă cale de a răspândi vestea. Sloane Walton se afla sub protecţia mea.

Pentru siguranţa ei, aveam o echipă de securitate la faţa locului şi încă una, într-o maşină parcată lângă local. Nu voiam să-mi asum niciun risc.

Am zărit-o pe mama deja aşezată la masă, distantă şi fermecătoare, îmbrăcată într-o rochie de cocktail de culoarea fildeşului.

— Mamă, am spus când am ajuns la ea.

M-am aplecat să sărut obrazul pe care mi l-a întins.

— O ţii minte pe Sloane.

— Bună ziua, doamnă Rollins, a spus Sloane, aruncându-i un zâmbet frumos care spunea „hai să nu ne gândim la trecut“.

Preţ de o clipă, am surprins o expresie ciudată pe faţa mamei mele. Dezamăgire? Ruşine? Stânjeneală? Dar aceasta a dispărut la fel de repede cum apăruse.

— Mă bucur să te revăd, a spus ea, surâzând precaut.

Aveam senzaţia că nu era deloc sinceră. Nu puteam s-o condamn. Nu lua prea des masa în oraş cu femeia care fusese martoră când fusese atacată violent şi care-i băgase soţul în închisoare.

— Te rog, spune-mi Kayla, a spus mama, recăpătându-şi politeţea.

I-am tras scaunul lui Sloane şi am cercetat din priviri restaurantul. Erau clienţii obişnuiţi, oameni cu bani, aflaţi permanent într-o competiţie tacită. Brusc, mi-am dorit să fi mers la fast-food.

— Sloane şi cu mine suntem împreună, am spus, luând loc.

Mama a făcut ochii mari. Sloane s-a înecat zgomotos cu apa.

— E ceva serios, am continuat, fără menajamente, bătând-o uşor pe Sloane pe spate.

— De fapt..., a zis Sloane, dar am strâns-o de umăr, făcând-o să se răzgândească.

— Ce frumos! a spus mama, revenindu-şi repede din şoc. Lucian nu mi-a prezentat pe niciuna dintre prietenele lui până acum. Însă am şi eu o surpriză.

A făcut semn cu capul spre un bărbat care venea spre noi.

Înainta cu mişcări de rechin, îmbrăcat într-un costum prea strălucitor. Avea o sclipire de prădător în ochi, studiind din priviri fiecare masă pe lângă care trecea.

Avea colăcei în jurul abdomenului şi păr cărunt şi distins, deşi cam rar. Un inel îi împodobea degetul mic al mâinii stângi. Nu era nevoie să se apropie ca să văd că diamantele de pe inel formau iniţialele AH.

Anthony Hugo s-a aşezat lângă mama mea cu o privire triumfătoare.

— În sfârşit, ne întâlnim personal, mi-a spus el, luând-o pe mama de mână, cu un gest posesiv.

Am strâns pumnii pe sub masă.

— Lucian, el e iubitul meu, Anthony, a anunţat mama, emoţionată.

— Ah, căcat, a murmurat Sloane, înşfăcând cuţitul de unt.

Mâna mea s-a încleştat pe coapsa ei.

— Am auzit multe lucruri despre dumneavoastră, domnule Hugo, am spus.

Anthony Hugo, şeful prost îmbrăcat al unei organizaţii mafiote, stătea în faţa mea, cu braţul în jurul taliei mamei.

— Nu mai multe decât am auzit eu despre tine, a replicat el, dezvelindu-şi dinţii.

— Anthony şi cu mine ne-am cunoscut de curând, la o licitaţie caritabilă, a adăugat mama, roşind ca o adolescentă îndrăgostită. Mi-a cerut numărul de telefon şi m-a luat pe sus ca un uragan.

— Şi cine e oare această doamnă în roşu? a întrebat Anthony, întorcându-şi acel rânjet spre Sloane.

A fost rândul lui Sloane să mă prindă de picior şi acesta a fost singurul detaliu care m-a împiedicat să sar de pe scaun şi să-l înjnghii pe Anthony Hugo cu o coadă de homar în mijlocul unui restaurant plin-ochi.

— Nu e treaba ta, am mormăit.

Mama a chicotit stânjenită.

— E Sloane. Partenera fiului meu. Se pare că sunt iubiţi din copilărie.

— Nu cred că am avut încă plăcerea, a spus Anthony, lăsându-şi privirea să zăbovească peste decolteul lui Sloane.

— Şi nici n-o s-o ai vreodată, a spus ea surâzătoare.

Mama a oftat consternată.

— Lucian, amica ta e îngrozitor de nepoliticoasă.

— Iar partenerul tău e un ucigaş traficant de droguri, am ripostat eu.

— Hai, fiţi serioşi, a zis Anthony.

Tonul lui era prietenos, dar avea privirea unui sociopat.

— Putem fi cu toţii prieteni. Suntem practic o familie. Cred că-l cunoşti pe fiul meu, Lucian? Nu-i aşa?

— Nu înţeleg ce se întâmplă, a spus mama.

— De ce nu mergem noi două la toaletă? a sugerat Sloane, întinzând mâna spre mama.

Am strâns-o şi mai tare pe Sloane, ca s-o împiedic să plece. Cel mai important şef al crimei organizate din zona Washington/Baltimore nu venise de unul singur

aici.

— Nimeni nu face vreo mişcare, a spus Anthony, renunţând la orice urmă de politeţe socială. Rollins şi cu mine trebuie să purtăm o mică discuţie.

— Doriţi să vă aduc un aperitiv?

Ghinionistul chelner a ales greşit momentul să se întoarcă.

— Îţi spun eu cum facem. Să nu calci pe-aici decât dacă vrei să-ţi culegi dinţii de pe covor, a mârâit Anthony.

Mama a scos un geamăt şi s-a făcut mică sub strânsoarea lui, o reacţie atât de cunoscută şi de dureroasă pentru amândoi.

— Nu e nevoie să trecem la violenţă, am spus, făcând tot posibilul să par plictisit, în ciuda faptului că Sloane şi cu mine ne strângeam de picior pe sub masă.

— Ba eu cred că e nevoie. Tu şi amicii tăi, agenţii federali, v-aţi distrat destul. E momentul să încetezi sau o să-i bag în pământ pe toţi oamenii la care ţii. Începând cu aceste două doamne încântătoare.

— Mai du-te dracului, a spus Sloane, fluturând cuţitul de unt spre el.

Buza inferioară a mamei a început să tremure şi părea că spatele i se va lipi de spătarul scaunului. Anthony a zâmbit.

— Domniţa are o gură mare, pe măsura ţâţelor alea. Am auzit despre incendiu. Credeam că asta o s-o determine să-şi vadă de treaba ei.

Mă ridicasem pe jumătate de pe scaun, dar Sloane a fost mai rapidă. A sărit în picioare, cu acel cuţit inutil spre el, atrăgând murmure uimite de la mesele din apropiere.

— Sunt bibliotecară, dobitocule, a spus ea. Tot ce se petrece e treaba mea. Din cauza ta şi a relaţiei tale disfuncţionale cu fiul tău, aproape că mi-am pierdut prietenii. Aşa că, dacă îţi imaginezi pentru o clipă că-ţi voi permite să stai acolo şi să ne ameninţi, eşti un idiot şi mai mare decât fiu-tău.

— Mulţumesc pentru contribuţia ta, Sloane, am spus, luând cuţitul din mâna ei şi aşezându-l pe faţa de masă. Femeia mea te-a avertizat. Acum mă vei asculta pe mine. Ia-ţi mâinile de pe mama mea şi cară-te naibii de aici. Dacă te mai văd vreodată în apropierea mea sau a vreunei persoane la care ţin, îţi fac pe loc de hac.

Anthony s-a ridicat în picioare şi şi-a trecut o mână peste sacou.

— Oi avea bani şi stil, dar eu am ceva ce tu nu vei avea niciodată.

— Un simţ vestimentar îndoielnic? a propus Sloane.

— Instinct de ucigaş. Ştiu când oamenii devin inutili şi nu mi-a fost niciodată teamă să-i scot din uz. Ai patruzeci şi opt de ore să-mi pui la dispoziţie tot ce au agenţii federali despre mine, împreună cu câteva milioane de dolari drept despăgubiri, sau voi începe să-i scot din uz, a spus el ameninţător.

Mama plângea în tăcere. Sloane fremăta de furie lângă mine.

— Ai tot patruzeci şi opt de ore ca să-ţi aranjezi treburile, pentru că, atunci

când voi termina cu tine, o să fii tu scos din uz. Îţi voi desfiinţa afacerile, viaţa, familia şi moaca aia nenorocită. Şi o să savurez fiecare moment, am spus.

Mama mea a întins o mână tremurândă spre paharul cu apă. Sloane se uita însă la mine de parcă tocmai salvasem un coş cu căţeluşi de la inundaţie, fără cămaşă pe mine.

— Nu ştiu. Din punctul meu de vedere, de la masa asta tu eşti cel care are cel mai mult de pierdut, a spus el cu un zâmbet insipid.

— Când ai atât de multe de pierdut, faci orice ca să le păstrezi, am replicat cu un aer întunecat.

Anthony a pufnit, apoi a bătut în masă de parcă ar fi fost un bongos.

— Patruzeci şi opt de ore. Abia aştept.

S-a întors spre mama.

— Ne vedem în curând, păpuşă.

Apoi privirea lui s-a îndreptat spre Sloane.

— Dar cred că mai întâi mă voi vedea cu tine.

— O să-ţi fie greu, pentru că o să-ţi scot ochii, a ripostat ea cu un surâs dement pe buze.

Anthony şi-a îndreptat degetele spre mine ca pe un pistol şi a mimat că apasă pe trăgaci.

Sloane s-a năpustit spre el, răsturnând un pahar cu apă şi aruncând mai multe seturi de tacâmuri pe podea.

Am tras-o înapoi lângă mine.

— Uşurel, Pix.

Împreună l-am urmărit din priviri pe Anthony Hugo ieşind din restaurant. La un semn, patru tipi la costum au ieşit după el.

Sloane a răsuflat uşurată. În schimb, mama era prăbuşită pe scaun, acoperindu-şi faţa cu o mână. Toată lumea din restaurant se holba.

— Nu ştiam că voi avea parte de circ la cină.

Comentariul ironic venea chiar de la Maureen Fitzgerald, care arăta angelică şi ispititoare în acelaşi timp, într-o rochie scânteietoare de cocktail, de culoarea şampaniei.

— Uau! Ce rochie mortală, a spus Sloane.

— Nu e momentul, Maureen, i-am zis.

— O, Doamne! Eşti Maureen Fitzgerald? a şoptit Sloane.

— Eu şi nimeni alta, a răspuns aceasta, făcându-i cu ochiul lui Sloane. După ce am asistat la mica criză de isterie a lui Anthony, m-am gândit să trec pe la masa ta şi să-mi ofer serviciile.

— Şi cam ce servicii ar fi acestea? am întrebat, ţinând-o pe Sloane de încheietură şi, în acelaşi timp, trimiţând un mesaj echipei mele de securitate.

— S-ar putea să am nişte informaţii care te pot ajuta cu problema ta, a zis ea, făcând semn spre uşa pe care ieşise Anthony.

— Nu aici, am spus eu.

— Bineînţeles că nu. Diseară. La tine acasă.

— Fii cu ochii în paişpe, am avertizat-o.

— Sunt femeie. Sunt mereu cu ochii-n paişpe.

A ignorat-o pe mama şi şi-a aţintit privirea asupra lui Sloane, zâmbind larg.

— Se pare că gusturile lui Lucian s-au îmbunătăţit semnificativ.

— Tenul tău e perfect, a şoptit Sloane.

Mi-am dat ochii peste cap. Dar Maureen şi-a mângâiat un obraz cu evidentă mândrie.

— Mulţumesc. Merită păstrată, Lucian. Încearcă să nu strici totul.

Am mârâit şi dat din cap spre Grace când a intrat în restaurant.

— Să mergem.

Grace ne-a condus, prin bucătărie, până la liftul de serviciu din spatele restaurantului. Angajaţii nici măcar nu au clipit când am trecut pe lângă bancurile de lucru şi plitele sfârâinde.

Mama s-a prelins pe peretele liftului când uşile s-au închis.

— Nu înţeleg ce s-a întâmplat, a spus ea, ducându-şi mâinile la obraji. Tot ce ştiu e că am fost umilită.

— Îmi cer scuze că te-am făcut de râs, împiedicându-te să devii marioneta unui dezaxat. Anthony Hugo e un criminal care te-ar fi făcut fără regrete să dispari doar ca să-mi facă mie rău.

— Întotdeauna e vorba despre tine. Orice bărbat care se arată interesat de mine încearcă doar să obţină ceva de la tine, nu-i aşa? a şoptit mama cu amărăciune.

— Omul acela e un interlop. A omorât oameni pentru mai puţin de-atât. Şi tu crezi că e în regulă să te trateze ca pe un trofeu?

— Tatăl tău voia să mă ţină departe de ochii lumii. Nu voia să vadă nimeni că exist.

— Nu vorbim despre trecut. Acum e vorba de siguranţa ta.

Şi-a fluturat mâinile delicate.

— Nu pot discuta asta cu tine acum.

— Ba chiar acum o vom discuta. Nu-i mai răspunzi la telefon. Nu te duci nicăieri cu el. Dacă îl vezi undeva, dispari din calea lui. Grace, vreau să...

— Să sporesc paza mamei tale. Am înţeles, a spus sumbru.

— Şi acum îmi spui unde să merg şi cu cine să mă întâlnesc. Vrei să controlezi totul. Ce fac, unde mă duc, cât cheltui. Eşti la fel ca el, s-a plâns mama.

— În acest moment, nu-mi pasă, mamă.

Am văzut ca prin ceaţă acea străfulgerare de durere, acea mişcare. Palma ei m-a lovit răsunător peste faţă.

Grace a dat să înainteze, dar Sloane i-a luat-o înainte şi şi-a croit drum printre

noi.

— Scuză-mă, Kayla!

Furia era un foc care o mistuia din interior. Şi-a întins degetul spre faţa palidă şi solemnă a mamei.

— Să nu mai îndrăzneşti niciodată, niciodată, să-l loveşti. După toate lucrurile prin care aţi trecut împreună, îţi plesneşti fiul pentru că te-a protejat de un sociopat? E curată nebunie.

— Destul, Sloane, am spus, aşezându-i o mână pe umăr.

Ea fremăta sub atingerea mea.

— Nu e destul deloc. Ai cele mai proaste gusturi în materie de bărbaţi. Anthony Hugo e un semnal de alarmă ambulant, iar tu l-ai invitat la cină. Ah, şi dacă vrei să-ţi cheltuieşti banii în stânga şi-n dreapta, atunci ia-ţi o slujbă, cucoană. Te-ai victimizat suficient, e momentul să te transformi în supravieţuitoare, a continuat Sloane.

— Nu ştii cum e, a şoptit mama, printre lacrimi.

— Am vrut să fiu drăguţă cu tine, să am empatie faţă de biata Kayla, eterna victimă. Dar asta a fost acum douăzeci de ani. Ai avut la dispoziţie douăzeci şi ceva de ani să te maturizezi. Şi totuşi, iată-te aici, după atâta vreme, la fel de comodă în rolul de victimă. Încă accepţi cecurile din partea fiului tău pentru că eşti prea fragilă pentru a sta pe propriile tale picioare. Nu-ţi e dator cu nimic, cucoană. Tu îi eşti datoare lui. Pentru că s-a pus de fiecare dată între tine şi bărbatul pe care l-ai ales în locul lui. Pentru că, de fiecare dată, l-ai făcut responsabil pentru alegerile tale. Încerc să nu te învinovăţesc pentru asta, dar tu îmi îngreunezi teribil misiunea.

Sloane ţipa deja. Şefa echipei mele de securitate dădea din cap aprobator.

— Nu vei mai lua legătura cu Lucian până când nu-ţi vei putea cere scuze pentru fiecare căcat pe care i l-ai făcut, a anunţat Sloane.

Uşile liftului s-au deschis, dând într-o parcare. Ambele mele maşini aşteptau acolo, cu motoarele pornite, iar câţiva membri ai echipei mele de pază erau postaţi lângă acestea. Mama a scos un geamăt şi a ieşit în grabă din lift.

— Ajunge, am spus calm.

Dar Sloane nu terminase.

— Şi încă o chestie. Du-te la terapie! a strigat ea după mama.

Am prins-o pe Sloane de mijloc.

— Du-o pe mama acasă, i-am ordonat lui Grace, făcând semn spre primul SUV.

Am luat-o pe Sloane pe sus până la cea de-a doua maşină şi am lăsat-o pe bancheta din spate înainte de a mă strecura lângă ea. Portiera s-a închis brusc, aruncându-ne în întuneric.

— Hei! Mi-ai promis o cină...

I-am tăiat replica arţăgoasă lipindu-mi buzele de ale ei.

42. Un vulcan de dorinţă

Sloane

Am ajuns cu greu acasă.

Ştiam că Lucian avea lucruri importante, esenţiale, de care trebuia să se ocupe. Trebuia să-l scoată din circuit pe un şef mafiot care tocmai ne ameninţase. Mi-am dat seama că aveam încredere în el la capitolul ăsta.

Nu aveam încredere că bărbatul acesta nu-mi va zdrobi inima, dar îi încredinţasem viaţa mea.

Toate astea erau foarte importante. Dar un lucru le întrecea pe toate. Trecuseră săptămâni întregi de când nu mai fusesem împreună – la modul orgasmic – şi, cu sau fără şeful mafiot în peisaj, eram un vulcan de dorinţă.

— A fost extrem de excitant, am murmurat lângă buzele lui când m-a trecut în braţe peste prag, închizând uşa cu piciorul în urma noastră.

Picioarele mele erau încolăcite în jurul taliei lui, iar mâinile mele i se înfipseseră în păr, ca să nu plece nicăieri.

Ştiam ce păţisem eu, dar habar nu aveam de ce Lucian se transformase într-o fiară de când mă înghesuie pe bancheta din spate a maşinii, după ce fusesem atât de scorpie cu maică-sa. De fapt, nici nu-mi păsa în mod deosebit.

— Ce anume? a întrebat el, trăgându-mi bretelele rochiei în jos.

— Faptul că ai fost gen: „hmm, mă plictiseşti cu ameninţările tale demne de milă“, am spus, sărutându-l şi muşcându-l uşor de gât.

El a mârâit uşor, iar vibraţiile mi-au străbătut sfârcurile lipite de el.

— Ai două secunde să scapi de rochia asta sau o voi distruge.

Nu m-am mişcat suficient de iute pentru gustul lui şi m-am trezit cocoţată pe masa de marmură rece de la intrare. Omul ăsta mi-a ridicat poalele rochiei până la brâu în câteva clipe, sfâşiind-o pe alocuri zgomotos.

— Asta nu înseamnă nimic, i-am reamintit, în ciuda bătăilor accelerate ale inimii mele.

— Ai dreptate. Înseamnă totul, a replicat el.

— Hai să fim de acord că avem păreri diferite, am spus.

Nu era momentul să purtăm o astfel de discuţie.

Mi-a scos îndemânatic sutienul fără bretele cu o singură mână şi a mârâit din nou înainte de a se arunca pe mine. Am scos un hohot de râs înăbuşit.

— De ce eşti atât de obsedat de ţâţele mele?

— Din acelaşi motiv pentru care tu eşti obsedată de scula mea. Pentru că sunt toate absolut perfecte, a spus el în timp ce gura lui îmi căuta sfârcul.

Ei bine, nu era singurul cu poftă de joacă. Mă simţeam atât de bine, aşa expusă privirilor lui, cu buzele sale făcând minuni cu sânii mei.

Am întins mâna între trupurile noastre şi i-am prins zdravăn erecţia care se iţea sub pânza pantalonilor.

— La naiba, a şuierat el, lipit de mine.

M-a trecut un fior. Simţeam cum mişcările buzelor lui îmi reverberează în tot corpul.

Fără să se desprindă de sânul meu, Lucian s-a întins între picioarele mele şi a dat la o parte materialul roz şi transparent al lenjeriei mele intime.

— Vreau să te ating.

Cu asta eram de acord. Atât de mult încât nu m-am zbătut prea mult când m-a prins de şolduri şi m-a tras până la marginea mesei.

— Nu te mişca, Pix, mi-a ordonat el, luându-şi mâna dintre picioarele mele.

Eram gata să mă iau de el, dar atunci am auzit cum îşi deschide fermoarul.

— O, Doamne, am gemut când el şi-a apropiat capul moale al penisului de clitorisul meu, despărţindu-mi labiile.

Lucian s-a desprins de sfârcul meu excitat cu un zgomot mic, ca un pocnet. Aerul rece mi-l întărise şi mai mult.

— Nu te opri, ai grijă de penisul meu în continuare, iubito, a zis, mutându-şi atenţia asupra celuilalt sfârc.

M-am supus şi am prins din nou mădularul catifelat. El a gemut, şoptind peste sânii mei:

— Ce fată cuminte!

Am scos un geamăt jalnic, gâfâind, în timp ce el îmi lingea sfârcul cu limba lui fermecată. Eram atât de udă, iar fiecare mişcare a gurii sale, fiecare atingere a erecţiei sale mă făcea să mă cutremur pe dinăuntru.

Poate că strânsoarea mea era dureroasă, dar zgomotele pe care le scotea la pieptul meu exprimau doar extazul. L-am prins de ceafă, ţinându-l aproape de mine. Sânii mei erau grei, umflaţi după toată atenţia de care se bucurau.

Fără vreun avertisment, a întins mâna între corpurile noastre şi şi-a înfipt două degete în vaginul meu. Am gemut într-un glas, ca şi cum am fi împărţit plăcerea.

Degetele lui mă asaltau fără milă, iar eu îi călăream mâna şi îi mângâiam penisul cu îndârjire.

Era o adevărată magie. Noi eram magici.

El şi-a strecurat o mână sub fundul meu, întinzându-mă cu spatele pe masă. Apoi i-am simţit degetul care intrase înlăuntrul meu. Întâi a pătruns între picioarele mele, transformându-mă în Aquawoman. Apoi a alunecat mai sus, înaintând spre deschizătura dintre fesele mele. S-a oprit atingându-mi uşor orificiul din spate.

S-a dezlipit de sânul meu, lăsându-mi sfârcul umed şi excitat. În ochii lui se citea o întrebare. Îmi cerea permisiunea.

Nu eram sigură că pot vorbi. Aşa că i-am răspuns cum am putut, legănându-mi şoldurile şi apropiindu-mă şi mai mult de degetul lui.

Cu un mârâit posesiv, Lucian mi-a vârât un deget în fund şi celelalte degete în vagin. Peste palma mea, din erecţie i-a ţâşnit un val mic de lichid seminal. Îi plăcea să mă posede cu totul, tânjea după senzaţia asta.

Eu mă abţineam cu greu. Eram vulnerabilă, satisfăcută. Întregul meu corp cerea cu disperare orgasmul. Când gura lui mi-a găsit din nou sânul, sugând prelung, m-am dezlănţuit.

Orgasmul m-a izbit violent, făcându-mă să mă dezintegrez. Sexul meu s-a încordat în jurul degetelor sale, care se mişcau ameţitor înăuntrul meu.

I-am mângâiat penisul mai departe, frecându-mă de degetele sale, primind cu lăcomie acel deget care mă umplea într-un mod cu totul nou.

— Asta e iubita mea, a murmurat el. Eşti atât de frumoasă când îţi dai drumul.

M-am agăţat de penisul lui ca de o ancoră în mijlocul furtunii. Orgasmul meu ne răvăşea pe amândoi.

— Lasă-mă să-mi dau drumul pe tine, mi-a cerut, aspru.

Dar eu aveam alte planuri.

I-am eliberat erecţia şi l-am împins. S-a dat imediat înapoi.

— Spune-mi ce vrei, a spus el, răguşit.

Am coborât de pe marginea mesei şi m-am lăsat în genunchi în faţa lui.

— Asta, am spus, întinzându-mă şi cuprinzându-i baza erecţiei. Te rog.

Focul s-a aprins în acei ochi cenuşii când şi-a dat seama ce-mi doream.

Penisul i-a zvâcnit în mâna mea, reacţionând la rugămintea mea.

— Am încredere în tine că te vei ocupa de Hugo. Vreau ca şi tu să ai încredere în mine, i-am zis.

Lucian a înghiţit în sec. Părea tras la faţă, cu obrajii scobiţi deasupra bărbii sale îngrijite. Apoi a încuviinţat. Inima mi-a luat-o razna. Era suficient. Mă lăsa să-i ofer această senzaţie.

M-am înclinat şi limba mea i-a lins penisul de la rădăcină până la vârf. Tresărirea trupului său şi şoaptele sale m-au făcut să mă simt o adevărată supereroină a sexului oral.

Mi-am despărţit buzele şi, fără niciun avertisment, l-am luat pe tot până în fundul gâtului.

Lucian a izbit cu pumnul în masa din spatele meu.

— Doamne! a murmurat el, în timp ce mă ocupam de el cu limba şi cu degetele.

Am luat din el cât am putut de mult, seducându-l, reducându-l la nevoia de a ajunge la orgasm.

I-am cuprins testiculele catifelate, strângându-l uşor.

Mi-a atins uşor obrazul cu degetul. Am ridicat privirea spre el. Era un rege, un titan, dar acum eu deţineam controlul. Apoi şi-a înfipt mâna brusc în părul meu.

— La naiba, Sloane. Eşti singura femeie pentru mine, a mormăit el.

L-am lăsat să-mi ghideze capul cu mâna, să impună un nou ritm, mai dur, mai rapid. Ultimele urme ale stăpânirii sale de sine se spulberaseră. Eu îi făcusem asta.

A repetat asta la nesfârşit, intrând şi ieşind din gura mea.

— Eşti singura.

I-am strâns testiculele, iar el a încremenit, rămânând adânc implântat în mine. A urmat o explozie bruscă şi fierbinte de lichid seminal.

— La naiba. La naiba! l-am auzit spunând.

S-a retras, întinzându-mă pe gresia rece.

— Spune da, a zis el, apropiindu-şi penisul de sexul meu, cu gesturi întretăiate.

— Da!

M-a ţintuit la pământ şi apoi m-a pătruns, dintr-o singură mişcare.

— Ia-mă. Cu totul, mi-a ordonat el, zgâriindu-mi gâtul cu barba lui ţepoasă.

Eram atât de plină. Mă simţeam ameţită, într-un fel bun. Era prea mult şi totuşi, cumva, era exact ce trebuie. Nu mai era niciun obstacol între noi. Eram complet posedată de el.

Era real şi voiam mai mult. Iar Lucian îmi oferea tot ce-mi doream. Când am simţit primul val de spermă în mine, l-am urmat, simţind cum cad în gol. Nu aveam altceva de făcut.

— Doamne! Da, Sloane. Iubita mea.

A gemut prelung când şi-a dat drumul în mine, ca o explozie nemaiîntâlnită.

Maeve: Deci eu şi cu Kurt Cel Care Sparge Petrecerea am discutat şi o să încercăm din nou.

Eu: Aleluia! Abia aştept să le povestesc copiilor voştri cum mătuşa Sloane s-a sărutat odată cu tăticul Kurt când mami Maeve era bătută-n cap.

Maeve: Poate că ar fi mai bine să nu discutăm despre asta.

Eu: Ahaaaa! Nu ai respins imediat ideea de a avea copii cu Kurt! Ştiam eu că-l PLACI de-adevăratelea!

Maeve: Îţi dai arama pe faţă, surioară.

Eu: Nu mă pot abţine. Fericirea ta mă face fericită. De asemenea, tocmai am avut o sumedenie de orgasme... aşa că...

Maeve: Şi eu, fetiţo. Şi eu.

Eu: Bate palma.

43. Planul de destabilizare

— Nimeni nu pleacă de aici până nu face un plan de bătaie, am anunţat.

Sloane stătea satisfăcută în biroul meu de acasă, îmbrăcată în pijama, mâncându-şi burgerul şi cartofii prăjiţi pe care-i comandasem. Îşi aranjase părul ciufulit de după sex într-o coadă împletită lungă şi lejeră, atârnată peste umăr. Cu picioarele trântite peste braţul scaunului şi cu tălpile goale clătinându-se, era imaginea relaxării.

Între timp, aşezat la birou, eu clocoteam de furie.

Echipa pe care o chemasem la ordine nu mă ajuta deloc să mă destind.

— O să fie distractiv, a spus Nolan, înfruptându-se dintr-un platou cu degeţele de pui.

— Vorbeşte în numele tău, s-a plâns Lina. Logodnicul meu tocmai mă invitase să vin cu el la duş când am fost convocată.

— Deci ce fel de porcării căutăm? a întrebat Nallana, detectiva particulară, punându-şi două felii de pizza în farfurie.

Era îmbrăcată cu o rochie de cocktail şi o jachetă de piele. Habar nu aveam dacă aşa se îmbrăca ea din afara orelor de program sau era o altă ţinută sub acoperire.

— Da. Ne-ar ajuta să ştim ce căutăm, a întrebat singura membră a echipei de securitate cibernetică care se deranjase să răspundă la telefon, cu gura plină de Twizzlers.

Avea părul platinat, lung în partea de sus şi ras pe lateral. O chema ceva gen Pasture[6] sau Great Plains[7].

— Orice detaliu să oblige FBI-ul să-şi mute atenţia asupra lui Hugo. Nu peste o lună sau peste o săptămână şi nici măcar peste patruzeci şi opt de ore. Vreau să fie arestat până mâine la prânz.

Nallana a fluierat surprinsă.

— E un ordin exigent. Prairie are dreptate. Avem nevoie de un fel de direcţie.

Prairie[8]. Ce aproape fusesem!

— Direcţia ta e să faci tot ce-ţi stă în putinţă să-mi aduci ceva util. Nu-mi pasă dacă eşti arestată în acest timp. Găseşte-mi ceva, am zis aproape mârâind.

S-a auzit soneria.

— Vrei să răspund eu? a întrebat Sloane ostentativ.

Am clătinat din cap.

---

[6] Păşune, în limba engleză. (n.t.)

[7] Câmpie întinsă, în limba engleză. (n.t.)

[8] Prerie, în limba engleză. (n.t.)

— Se duce Grace.

Nu aveam de gând s-o scap din ochi pe Sloane până când Anthony Hugo şi întreaga lui organizaţie nu vor fi spulberaţi. Şi apoi voiam s-o fac să se mărite cu mine. Nu doar că mă apărase în faţa unui şef al crimei organizate care ne punea vieţile în primejdie, ci şi în faţa propriei mele mame. Şi, când toate astea se vor sfârşi, doream să-i arăt exact ce însemnase asta pentru mine.

Uşa biroului meu s-a deschis şi a apărut Maureen Fitzgerald, îmbrăcată tot în rochia de mai devreme.

— Iată o petrecere interesantă, a remarcat ea.

— Asta nu-i..., a dat să spună Prairie.

— Cea mai celebră matroană din Washington, DC? a completat Lina. Ba da. Îmi plac pantofii tăi.

— Mulţumesc, a spus Maureen cu un zâmbet felin. Iată un mic cadou pentru echipa ta.

A aşezat un dosar de cinci centimetri grosime deasupra cutiei de pizza. Nolan s-a întins spre el, dar Maureen şi-a pus degetele îngrijite peste dosar.

— Am încredere că mă pot baza pe discreţia voastră.

— Ah, da, doamnă. Suntem cei mai discreţi oameni din lume, a promis Nolan.

— Bine, a spus ea, retrăgându-şi mâna şi scoţându-şi braţele din paltonul de lână. Mai aveţi degeţele de pui?

— Uite cum am mai prins trei corporaţii-fantomă datorită informaţiilor oferite de fetele lui Maureen, a conchis Nolan, înăbuşindu-şi un căscat. Primele două au aproximativ două milioane de dolari distribuite în conturi offshore. Prairie se ocupă acum de a treia.

— Continuaţi să săpaţi.

Câteva milioane de dolari nu erau suficiente pentru ca agenţii federali să-i bată lui Hugo la uşă dimineaţa.

Lina ni s-a alăturat.

— Pot să vin cu nişte actualizări?

— Ce ai descoperit? am întrebat-o.

— Echipa de securitate a informat pe toată lumea că birourile sunt închise în următoarele două zile. Petula reprogramează toate întâlnirile fizice şi transformă tot ce poate în întâlniri virtuale. Grace a întărit securitatea peste tot, inclusiv acasă la mama ta şi la mama lui Sloane. Nash şi poliţia din Knockemout sunt în stare de alertă şi au grijă de ce se întâmplă pe plan local. A sunat Nallana. A apelat la câteva surse de pe stradă, în căutare de informaţii. Se zvoneşte că Hugo are un transport important care va sosi din America de Sud până în weekend.

— Prea târziu, i-am reamintit.

— Poate că Hugo a făcut mişto de tine când a zis patruzeci şi opt de ore? a sugerat Nolan, căscând din nou.

— Criza asta îţi întrerupe cumva somnul de frumuseţe? am întrebat sec.

— A, e patru dimineaţa, ce naiba. Şi B, soţia m-a trezit azi pentru un curs de yoga la ora 6:00... Ieri. Nu toţi ne hrănim cu lipsa de somn şi cu lacrimile copiilor înspăimântaţi, a subliniat el.

— Te-ai trezit cu noaptea-n cap pentru că aşa ţi-a cerut soţia ta. Hugo a spus că avem patruzeci şi opt de ore să predăm toate informaţiile pe care le au despre el agenţii federali sau va începe cu Sloane.

— Va începe cu...

Lina a tăcut brusc şi ne-am întors cu toţii spre micuţa bibliotecară care stătea pe podea şi se încrunta peste hârtiile răsfirate ca un evantai.

— Nu voi lăsa să se întâmple una ca asta, am spus.

— Ai convins-o pe blondină că eşti serios în privinţa ei? a întrebat Nolan, în timp ce Sloane îşi împingea ochelarii în nas.

— Încă nu. Dar dacă va trebui să ucid cu sânge rece un om pentru a o dovedi, asta voi face.

— Să păstrăm asta ca opţiune secundară, a spus Lina. Am auzit că nu mai sunt la fel de îngăduitori cu vizitele conjugale şi, judecând după părul ciufulit al lui Sloane, voi doi aveţi mult sex de recuperat.

I-am lăsat şi m-am dus spre Sloane. S-a uitat la mine în timp ce mă ghemuiam lângă ea.

— Ai acel rid între sprâncene care apare când te concentrezi, am remarcat, trecându-mi degetul peste locul cu pricina. Ar trebui să dormi puţin.

— Şi să ratez toată distracţia?

— Când se termină toate astea, o să te duc pe o insulă privată, unde putem bea *piña colada*, în pielea goală, pe o plajă, ca să te învăţ ce înseamnă de fapt distracţia, am spus.

Sloane mi-a zâmbit.

— De când a devenit Lucian Rollins expert în distracţie?

— De când aproape că şi-a dat drumul în gura ta când stăteai în genunchi.

— Foarte măgulitor. Dar vreau să laşi petrecerile la o parte câteva clipe şi să redevii îmbufnatul maestru al afacerilor şi universului politic, Lucifer.

— De ce ai nevoie?

Şi-a umezit buzele şi a aruncat o privire către hârtiile din faţa ei.

— Hugo a spus în seara asta un lucru care m-a deranjat.

— Tot ce a spus jigodia aia ar fi trebuit să te deranjeze.

A scuturat din cap.

— Faza cu focul. A zis că nu mi-am învăţat lecţia cu incendiul. La început, am crezut că voia doar să ne avertizeze că e pe urmele noastre. Dar apoi am început să mă gândesc dacă nu cumva există vreo legătură?

M-am aşezat lângă ea şi am sorbit din sucul ei acidulat.

— Ce fel de legătură?

— Noi credem că incendiul a fost o răzbunare pentru că ne-am băgat în

dosarul lui Mary Louise, aşa-i? Am fost ameninţată de Omul-Scorţişoară, care a menţionat limpede numele acesteia în aceeaşi zi în care Mary Louise a fost atacată. Mary Louise a renunţat la lupta ei, dar eu am mers înainte. Ai reuşit s-o muţi într-o nouă instituţie mai bine păzită şi l-ai pus şi pe Allen sub protecţie. Eu am continuat să sap. Aşadar cineva a decis că e cazul să ne anunţe că nu e mulţumit de acest fapt dând foc bibliotecii în timp ce eu eram înăuntru.

Această recapitulare a situaţiei îmi făcea tensiunea să-mi crească periculos de mult.

— Care e legătura? De ce i-ar păsa unui interlop sociopat din Washington DC de o deţinută condamnată pe nedrept?

Sloane şi-a muşcat buza.

— Dacă e vorba de închisoare?

Mi-a întins o foaie.

— Centrul Corecţional Fraus e o închisoare privată deţinută de o corporaţie numită Civic Group, care este deţinută de alte două corporaţii. Ceea ce m-a făcut să mă gândesc la toate trucurile tale subtile care ascund subvenţii şi donaţii în firme cu nume de soiuri de cireşi. Şi în timp ce mă gândeam la tertipurile tale, asta mi-a sărit în ochi.

A bătut cu degetele în pagina pe care scria sus, la antet, Rex Management.

— *Rex* înseamnă rege în latină, a explicat ea.

— Ceea ce-ţi închipui a fi Hugo, am spus, continuându-i ideea.

— Exact, a spus Sloane, surâzându-mi. Aşa că am cercetat închisorile private din Virginia, Maryland şi Carolina de Nord şi am găsit alte trei unităţi deţinute de Civic Group. Toate erau în ruină. Toate cu reclamaţii legate de supraaglomerare şi lipsă de personal. Dar toate aducând profit Grupului Civic şi proprietarilor săi. Nu cunosc exact valoarea profitului, dar fiecare închisoare are un contract cu guvernul care-i oferă bani pentru fiecare deţinut cazat. Cu cât sunt mai mulţi oameni în unitate, cu atât mai mari sunt profiturile.

— Când l-am ameninţat pe Duncan Hugo că-l voi muta în altă puşcărie, a intrat în panică, mi-am amintit, studiind documentaţia lui Sloane. A spus că nu va mai fi în siguranţă.

— Era vorba despre una dintre acestea trei? a întrebat ea, ridicându-se pe genunchi.

Am arătat spre Lucrum.

— Aceea.

Sloane şi-a încolăcit braţele în jurul gâtului meu.

— Ştiam eu! M-am descurcat, nu-i aşa? Nenorocitul de Anthony Hugo, de două ori condamnat, e coproprietarul a patru instituţii corecţionale private. Asta cu siguranţă e ceva ilegal.

— În plus, poate să-şi pună oamenii să elimine pe oricine aflat în închisorile acelea, dacă vrea s-o facă, am subliniat eu.

Sloane s-a tras înapoi, îngrozită.

— Doamne sfinte!

— Bravo, Pix. Foarte bine, am spus, strângând-o uşurel de mână.

Ea mi-a cuprins faţa în mâinile ei.

— Fă-l praf, uriaşule.

Am sărutat-o cu putere pe gură şi am lăsat-o în dreptul hârtiilor ei.

— Pasture! am strigat-o pe hackeriţă.

Aceasta şi-a ridicat privirea şi a arătat spre propria-i persoană.

— Cine, eu?

Sloane s-a aplecat.

— Prairie, cred că vrei să zici.

— Da. Prairie. Eu ce-am spus? Opreşte-te din ceea ce faci şi află-mi tot ce poţi despre Rex Management şi Civic Group.

Am strâns-o de umăr pe Sloane şi am sunat-o pe agenta specială Idler.

— E ora 4:00 dimineaţa. Ar fi bine să ai un motiv întemeiat, a bolborosit ea.

— Cât de repede poţi să-ţi formezi o echipă care să-l bage pe Hugo în cea mai apropiată celulă de arest?

Nu dormisem şi nu făcusem duş de 36 de ore, dar Anthony Hugo arăta mai rău decât mine – aşa mi-am spus cu mândrie, aşezându-mă pe scaunul din faţa acestuia.

Costumul elegant şi inelul cu diamant de la degetul mic dispăruseră. Purta o salopetă portocalie şi largă, care nu făcea decât să-l facă să pară şi mai pământiu la faţă.

— Ai venit aici să-mi faci în ciudă? a întrebat el în timp ce gardianul i-a prins cătuşele de masă cu un pocnet plăcut auzului meu. Pentru că mâine voi pleca de aici. Nu mă pot reţine.

— O, ba da, pot, am spus, sprijinindu-mă de spătarul scaunului de metal. Tocmai vin din biroul agentei speciale Idler.

— Târfa aia va muri prima, a zis el, rânjind. Mă rog, poate a doua după micuţa ta iubită blondă.

— Uite cum stă treaba, Anthony. Suntem de-abia la începutul acuzaţiilor împotriva ta. Toţi ceilalţi membri ai conducerii companiei Rex au fost arestaţi. Întâmplător, şi ei fac parte, majoritatea, din cercul tău de apropiaţi. Şi dau totul pe goarnă de parcă viaţa lor ar depinde de asta. Agenţii federali au vorbit deja cu o mulţime de membri ai echipei tale care-şi ispăşesc condamnările în închisorile pe care le deţii şi care au mărturisit că au înfăptuit un număr imens de infracţiuni, inclusiv atacuri şi crime. Cei mai mulţi dintre ei nu s-au sfiit să arate spre cel care a dat ordinele, acum că te afli în spatele gratiilor, mai ales după ce li s-au promis diverse înţelegeri şi reduceri ale pedepselor.

Anthony s-a făcut şi mai palid la faţă.

— Ascultă-mă, ticălosule...

— Nu, am spus eu ferm. E rândul tău să asculţi. În mai puţin de două zile, ţi-am demontat toate afacerile, bucată cu bucată. Toată munca ta de-o viaţă. N-a mai rămas nimic. Bunurile ţi-au fost confiscate. Oamenii tăi se află în săli de interogatoriu din tot oraşul. Inclusiv cei care l-au aruncat pe Felix Metzer în Potomac. Nu ţi-a mai rămas nimic. Ştii de ce se întâmplă asta?

— Du-te dracului.

— Răspuns greşit. Ţi-am luat totul pentru că şi tu ai încercat să-mi iei totul. Mi-ai ameninţat familia. Nimeni nu scapă nepedepsit.

— Pun eu mâna pe tine! Şi când o să se întâmple asta, voi duce la bun sfârşit misiunea pe care am început-o cu acea listă pe care se afla prietenul tău, şeful secţiei de poliţie. Îi voi elimina pe toţi cei pe care-i iubeşti şi apoi te voi omorî şi pe tine.

Am zâmbit.

— Multă baftă îţi doresc.

— Crezi că a fost nasol că ţi-ai văzut prietenul plin de gloanţe şi biblioteca incendiată? De-abia am început. O să vin după tine. Am oameni care vă urmăresc pe tine şi pe târfa aia de la FBI. Un telefon să dau şi sunteţi amândoi morţi, ca Metzer! Nimeni nu se pune cu mine.

M-am ridicat în picioare şi mi-am încheiat sacoul.

— N-aş fi atât de sigur. Târfa aia de la FBI i-a arestat ieri pe oamenii tăi. Majoritatea sunt la a treia abatere gravă, ceea ce i-a convins să fie surprinzător de cooperanţi. Acum, dacă mă scuzi, trebuie să ajung undeva.

Am ieşit din încăpere, lăsându-l în urmă răcnind ameninţător.

— Spune-mi totul! a sărit Sloane chiar în clipa în care am deschis uşa de la intrare. Ştie că s-a ars? Te-a ameninţat? I-ai râs în nas? Există vreo înregistrare cu el speriat, ca s-o văd şi eu?

Purta nişte pantaloni de pijama cu frunze de palmier şi un maiou negru şi mulat. Avea părul umed de la duş, iar ochii îi sclipeau.

Ceva cald şi luminos mi-a cuprins pieptul. Mă simţeam de parcă aş fi înghiţit soarele.

I-am prins încheietura, m-am aplecat şi am ridicat-o uşurel peste umăr.

— Voi două puteţi pleca, le-am spus Linei şi lui Grace, care o păziseră pe Sloane în ultimele 24 de ore.

— Uraaa! a strigat Grace.

— Distracţie plăcută, copii, a strigat Lina în timp ce o căram pe Sloane spre dormitor.

Am aruncat-o pe pat, făcând-o să izbucnească în râs.

— Eşti exagerat de zburdalnic pentru un om care nu doarme de două zile.

— Mă bucur că-i distrug viaţa unui ticălos, am glumit, scoţându-mi sacoul şi cravata.

— Eroul meu.

Cuvintele ei mi-au provocat nişte lucruri ciudate pe dinăuntru. Şi ştiam că le voi preţui la fel ca pe fiecare „bravo“ auzit vreodată de la tatăl ei.

Sloane s-a sprijinit pe noul morman de perne pe care-l comandasem. A bătut uşor cu palma pe locul de lângă ea.

— Vino şi povesteşte-mi totul, uriaşule, şi apoi ne vom dezbrăca şi ne vom face reciproc numai lucruri neruşinate.

Am reuşit să parcurg un sfert din istoria despre arestarea lui Hugo înainte de a aţipi cu Sloane în braţe şi am dormit ca un erou ce eram încă zece ore.

44. Nu e vorba de spaţiul din sertar

Sloane

Stef: Florile şi şampania sunt nişte clişee prea folosite, nu?

Eu: Pentru ce?

Stef: Pentru a ruga un tip să se mute cu mine.

Eu: Sunt onorată că apelezi la mine pentru sfaturi în privinţa unor gesturi măreţe.

Stef: Naomi e prea romantică, iar Lina nu ar recunoaşte romantismul nici dacă ar muşca-o de fundul ei delicios. Aşa că te întreb pe tine. Sfătuieşte-mă. E prea mult sau prea puţin?

Eu: Depinde de restul împrejurărilor. E o conversaţie intimă la un pahar de vin şi paste făcute în casă sau mai ştiu eu ce altă bunătate care iese din mâinile tale talentate de homosexual? Sau e un anunţ cu focuri de artificii şi o fanfară care mărşăluieşte prin tot oraşul?

Stef: Văd că am venit la persoana nepotrivită. Ar fi trebuit să cer părerea unui bărbat hetero.

Eu: Te-ai gândit să-ţi tatuezi „Te muţi cu mine?“ pe fund? Sau să transformi ziua de naştere a unui copil sau o excursie la grădina zoologică într-o cerere-surpriză în căsătorie?

Stef: Trebuie să mă întorc la planşa de desen. Totul trebuie să fie perfect, meticulos planificat. Trebuie să fie romantic şi în ton cu imaginea mea. O poveste pe care o vom spune copiilor noştri. Dumnezeule! Şi dacă nu vrea copii? Eu oare vreau copii?

Eu: O iei razna. Du-te şi mănâncă nişte ciocolată.

— Aha! Aici erai, am spus, scoţând triumfătoare sutienul pe care-l căutam în

geanta de voiaj.

Am vârât restul ţoalelor înapoi înăuntru şi am tras fermoarul.

Lucian, foarte dezbrăcat şi extrem de ispititor, mi-a aruncat o privire ghiduşă din pat.

— Ce? Ai spus că ieşim la cină în oraş. Nu pot să apar în public fără sutien. E ştiut faptul că aceşti copilaşi năstruşnici au provocat adevărate debandade, am zis peste umăr, îndreptându-mă spre baia imensă a lui Lucian, care semăna mai degrabă cu un spa.

Gresia hexagonală de culoarea cărbunelui era caldă la atingere, sub tălpile mele goale. Între chiuvetele lavoarului dublu de onix de înaltă calitate aveai loc să încingi o partidă de *shuffleboard*. Şi duşul! O, duşul!

Acesta era principalul motiv pentru care nu-i cerusem încă lui Lucian să mă ducă acasă, în Knockemout.

Anthony Hugo era arestat de patru zile. Pericolul luase, în mod oficial, sfârşit. Dar eu mă aflam încă aici, bucurându-mă de patru zile cu cine în oraş şi cu plimbări pe sub florile de cireş. Patru zile în care lucrasem împreună în acelaşi birou, împărţind acelaşi pat. Patru zile în care făcusem sex în cantităţi industriale cu Lucian Rollins.

Mi-am despachetat obiectele de toaletă din geanta agăţată de uşa dulapului de lenjerie şi am reglat setările de pe ecranul digital al duşului.

— Pot să-ţi salvez preferinţele în sistem, a propus Lucian din spatele meu.

M-am uitat la el când s-a strecurat gol-puşcă în baie.

— Neah. Îmi place să apăs pe butoane, am spus, admirând acea privelişte obscen de frumoasă.

Părea o statuie în mişcare. O odă de marmură însufleţită adusă perfecţiunii.

Am intrat în duş şi am lăsat jetul de apă să curgă peste mine de sus. Am scos un oftat de încântare.

— Ah! Îmi vine să-mi renovez baia.

Lucian mi s-a alăturat, punându-şi imediat mâinile peste rotunjimile şoldurilor mele.

Am făcut duş în tăcere, bucurându-ne de apa fierbinte şi de atingerea trupurilor noastre. Dar am simţit în el o tensiune care mai devreme nu era acolo.

— Ce s-a întâmplat? E vreo problemă cu cazul lui Hugo? am întrebat cât Lucian mă privea gânditor în oglindă, în timp ce eu ştergeam cu prosopul sticlele de şampon şi balsam înainte de a le băga la loc în geantă.

— Problema mea eşti tu, a spus el, întorcându-se cu faţa la mine.

— Eu? Acum ce-am mai făcut? am întrebat, încercând să nu ameţesc la vederea picăturilor de apă răsfirate pe pieptul lui.

— Ţi-am oferit sertare şi spaţiu în dulap. Ţi-am oferit loc la oglinda de la baie, a zis el, trăgând de unul dintre sertarele goale de lângă chiuveta pe care mi-o repartizase. Ţi-am făcut loc în duşul meu, în casa mea.

— Şi eu ţi-am spus că n-am nevoie de nimic din astea.

A ridicat un deget chiar sub nasul meu.

— Asta e problema mea. Cum o să ducem o viaţă împreună când tu nici măcar nu vrei să-ţi despachetezi lucrurile, Sloane?

— Pe bune? am râs. Eşti supărat că nu-ţi ocup suficient spaţiu de depozitare?

— Nu vrei să-ţi despachetezi lucrurile. Nu mi-ai făcut loc la tine acasă. A trebuit să aduc o firmă de mobilă ca să-mi fac loc. Nu vrei să te angajezi serios în relaţia asta.

— Lucian, nici măcar nu am discutat despre faptul că avem o relaţie dincolo de momentul în care te-ai încăpăţânat să anunţi că suntem un cuplu.

S-a încruntat şi mai tare.

— Vrei să discutăm? Bine. Hai să discutăm.

— Puteai măcar să mă laşi să-mi usuc părul, am bombănit în timp ce Lucian apăsa cu ură soneria unei case luxoase de cărămidă, cu trei niveluri, de pe o stradă străjuită de copaci din Georgetown.

Fiecare maşină parcată acolo părea să coste câteva sute de mii de dolari.

Uşa s-a deschis şi un bărbat cu barbă albă şi cu ochelari ne-a măsurat din cap până-n picioare.

— Aţi ajuns mai devreme, a zis acesta.

Purta un şorţ alb peste un cardigan cu negru, cu picăţele portocalii şi galbene neon.

— Emry, fă cunoştinţă cu Sloane. Sloane, Emry, a spus Lucian trăgându-mă după el peste prag şi ducându-mă într-un birou impozant.

— Îmi cer scuze pentru Lucifer. Cred că e flămând, i-am explicat lui Emry peste umăr.

— Super, hai că ne distrăm, a zis Emry, frecându-şi palmele şi urmându-ne înăuntru.

Era biroul unui om cu mijloace, intelect şi gusturi deosebite, mi-am dat seama în timp ce studiam titlurile cărţilor de pe rafturile din lemn de mahon.

— Apelează la magia terapiei şi vindec-o, a spus răspicat Lucian, postându-se lângă şemineu.

— Credeam că mergem să luăm cina cu prietenul tău, am protestat.

— Suntem prieteni. Dar el uită asta din când în când, a adăugat Emry, îndreptându-se spre un dulap, de unde a scos o sticlă de vin.

A arătat spre unul dintre cele două fotolii de piele de lângă bibliotecă. Am luat loc.

— Nu am nevoie de sfaturile tale prieteneşti. Am nevoie de un terapeut care s-o facă pe femeia asta să-şi revină la realitate, a anunţat Lucian, încrucişându-şi braţele şi fixându-mă cu privirea.

M-am uitat urât la el.

— Serios?

— Chestia asta e extrem de neobişnuită. Chiar şi pentru tine, i-a spus Emry lui Lucian.

— Nu te aşa uita la mine, am ripostat, ridicând din umeri. Acum mă bucuram de duşul acela dumnezeiesc, peste o secundă, Lucian ţipa la mine, aducând în discuţie spaţiul din sertare şi dulapuri.

Lucian s-a desprins de şemineu, începând să se plimbe iritat.

— Vezi cu ce am de-a face?

Emry părea amuzat.

— Să înţeleg că nu e vorba despre spaţiul din sertare? Deşi, dacă asta e problema, mi-ar face plăcere s-o sun pe Sacha. Ea e expertă în organizarea casei. Ar trebui să vedeţi cum îi arată cămara.

— Nu vrea o relaţie, a anunţat Lucian, apoi s-a strâmbat. Sloane, nu Sacha. Ar fi bine să pui puloverul ăla pe foc înainte să-l vadă Sacha.

— Eu cred că e un pulover superb, l-am contrazis.

— Eu încerc să ne armonizez vieţile atât aici, cât şi în Knockemout, iar Sloane refuză să participe. Femeia asta îşi împachetează articolele de toaletă la loc după fiecare duş! a mârâit Lucian.

Emry părea că se străduieşte din răsputeri să nu pufnească în râs, în timp ce turna vin în trei pahare.

— Înţeleg.

M-am ridicat de pe scaun şi m-am îndreptat spre Lucian, întrerupându-i mersul agitat.

— Şi, ţi-am mai spus, nu poţi să-mi ordoni pur şi simplu să am o relaţie cu tine. Câteva sertare golite nu-mi pot da încrederea de a mă face să mă gândesc măcar la ideea de a ieşi împreună.

— Nu ieşim împreună, a zis Lucian. Trăim împreună. Facem sex. Ne căsătorim.

— Dacă asta e cererea ta în căsătorie, mai ai mult de lucrat la ea, am replicat.

Am auzit un scârţâit şi l-am văzut pe Emry aşezându-se pe scaunul de pe care mă ridicasem, ciugulind fistic şi privindu-ne cu încântare.

— De ce nu poţi să accepţi că vorbesc serios? a întrebat Lucian.

Şi-a trecut mâinile prin păr. Mişcările lui erau sacadate şi haotice, atât de diferite de obişnuita lui graţie felină.

— Pentru că experienţa din trecut îmi spune să fug urlând în noapte! M-ai exclus din viaţa ta de două ori până acum – prima dată timp de două decenii – şi te aştepţi să uit asta? Să am încredere în tine? am ţipat.

Nu eram deloc candidata la titlul de cea mai drăgălaşă invitată la cină.

— Spune-mi ce anume vrei şi asta o să-ţi ofer, a spus Lucian, pe un ton enervat.

— Vreau tot ceea ce promiţi, dar nu cred că-mi poţi oferi asta! Acum eşti mulţumit?

Tăcerea s-a aşternut între noi, în timp ce ne uitam urât unul la celălalt. Emry şi-a dres glasul şi şi-a scuturat firimiturile de fistic de pe mâini.

— Se pare că voi doi nu aţi avut niciodată ocazia să vă rezolvaţi problemele care v-au ţinut departe unul de altul de la bun început.

— Întotdeauna am crezut că trebuie să te iert, a spus Lucian brusc.

A tras aer în piept şi s-a uitat la mine, cu ochii lui cenuşii ca două furtuni.

— Mi-ai înşelat încrederea. Mi-ai nesocotit rugăminţile cu bună ştiinţă şi, din cauza ta, am ajuns la închisoare. Din cauza ta, mama mea a rămas complet vulnerabilă în faţa lui. Mi-am ratat cea de-a optsprezecea aniversare şi absolvirea liceului. Din cauza ta, trecutul mi-a construit viitorul.

Am tresărit când adevărul pe care-l ţinuse înăbuşit în toţi aceşti ani a ieşit la suprafaţă, atât de bine ţintit. Era o rană care nu se vindecase niciodată complet la niciunul dintre noi.

— Dar..., a zis Emry, întinzând mâna după fistic.

— Dar ai intervenit între mama şi tata pentru a o proteja, pentru a mă proteja pe mine. Ai făcut-o din nou săptămâna aceasta. Te-ai pus între mine şi un dement care ne ameninţa pe amândoi şi apoi din nou, pe propria mea mamă, a mârâit Lucian.

— Dacă eşti supărat din cauza asta, îţi pierzi timpul, pentru că nu-mi cer scuze. Anthony Hugo este un vierme fără coaie, iar mama ta nu are dreptul să ridice mâna la tine niciodată, i-am spus, cu vocea tremurând de emoţie.

El s-a întins şi mi-a luat încheieturile, trecându-şi degetul mare peste vechea mea cicatrice.

— Nu vreau scuze. Nu am nevoie de ele. Nu am avut niciodată nevoie de aşa ceva. Eşti singura persoană din lume care m-a apărat vreodată în felul acesta.

Am deschis gura, dar el a clătinat din cap.

— Da, Knox şi Nash ar face-o şi ei, dacă ar avea ocazia. Dar nu am apelat la ei niciodată. Nici la tine nu am apelat vreodată. Pur şi simplu, ai făcut-o. Pentru că aşa eşti tu. Stupid de curajoasă. Periculos de încăpăţânată.

— Cererile tale în căsătorie, dar şi complimentele tale sunt chiar nasoale, am spus.

Dar el nu a zâmbit, ci m-a strâns iar de încheieturi.

— Bărbaţii distruşi distrug femei, Sloane.

Am încremenit.

— Lucian, am şoptit.

— Tatăl meu a distrus-o pe mama până într-atât încât, chiar şi după ani întregi, ea e încă o victimă, a continuat. S-ar putea să nu mai fie niciodată normală din cauza lui. Nu am vrut să risc să se întâmple asta şi cu tine. Nu am vrut să te apropii de mine, pentru ca oameni precum tatăl meu sau ca Anthony Hugo să-ţi facă rău pentru a mă răni pe mine.

L-am prins de antebraţe, neştiind ce să spun. Mă simţeam ameţită şi

dezechilibrată, ca şi când cuvintele lui mi-ar fi zdruncinat dintr-odată temelia pe care-mi clădisem existenţa.

— Încă aud, în mintea mea, cum ţi-au trosnit oasele, a mărturisit el. Nici măcar nu eram acolo, dar tot aud acel sunet îngrozitor. E primul lucru pe care-l aud când mă trezesc dimineaţa. Îl aud de fiecare dată când ieşi dintr-o cameră şi-mi vine să te urmez. Trosnetul acela mi-a amintit mereu c-ar trebui să te las în pace. Putea să te ucidă, iar eu nu te-aş fi putut proteja, pentru că eram în spatele gratiilor. N-am putut s-o protejez pe mama. N-am putut să te protejez nici pe tine.

Ochii mi s-au umplut de lacrimi. M-am întins şi i-am cuprins faţa în mâini. I-am simţit barba aspră în palme.

— Lucian, scumpule. N-a fost niciodată treaba ta să-ţi protejezi mama. N-a fost niciodată treaba ta să aperi pe toată lumea de furia tatălui tău.

— Doar ca să ştii, asta îi spun şi eu de ani întregi, a intervenit Emry.

— Du-te şi arde o tocăniţă, s-a răstit Lucian.

Emry a chicotit.

— Ţi-am înşelat încrederea. Recunosc, am spus eu. Eram tânără şi impulsivă şi nu puteam suporta gândul că-ţi făcea rău. Tu auzi în mintea ta cum îmi frânge încheietura? Eu îl aud cum urla şi cum te lovea în acea noapte. Încă mă bântuie.

Lucian a închis ochii.

— Sloane...

— Nu. Acum e rândul meu. Eram speriată. Prea speriată ca să ies şi să-l opresc. Mi-era teamă că l-ar fi rănit pe tata dacă i-aş fi spus. Poate că, dacă aş fi făcut-o, lucrurile ar fi evoluat diferit. Dar nu vom şti niciodată, pentru că am sunat la 911, aşa cum mi-ai cerut să nu fac. Şi l-am privit pe Wylie Ogden cum te-a scos din casă încătuşat, aşa cum ştiai că se va întâmpla. Şi nu mă voi ierta niciodată, niciodată pentru asta. Dacă aş fi luat o altă decizie în acea zi, n-ai fi aflat în veci cum arată o celulă de arest pe dinăuntru.

— Ba aş fi aflat. În cele din urmă. Pentru că nu-l puteam opri decât într-un singur fel.

— De aceea am sunat. Pentru că nu ţi-ai fi mai revenit după aşa ceva. Ţi-ai fi petrecut viaţa crezând că eşti exact ca el. Ceea ce, apropo, înseamnă că nu eşti deloc ca el.

A inspirat tăios, privindu-mă arzător în ochi.

— Dar să te gândeşti la cum ar fi fost toate „dacă“, înseamnă o pierdere de timp preţios, o ştim amândoi, am continuat. Îmi pare foarte rău că ţi-ai petrecut viaţa crezând că eşti defect. Că nu meriţi fericirea. Asta îmi frânge inima, Lucian, pentru că eşti cea mai generoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată. Detectezi nevoile cuiva şi te apuci să le satisfaci în linişte. Nu ai nevoie de public sau de laude. Ţi-ai petrecut viaţa îndreptând nedreptăţi la cel mai înalt nivel. Şi asta e eroic. Tu eşti un erou.

— Eu nu văd lucrurile aşa.

A spus asta în linişte, iar mâinile i se mutaseră pe şoldurile mele, strângându-mă uşor.

— Ştiu. Şi îmi pare foarte rău că te-ai luptat cu asta de unul singur. Nu eşti de vină pentru niciuna dintre relele pe care le-a făcut tatăl tău.

— După părerea lui, eu eram de vină pentru tot. Camera mea nu era suficient de curată. Notele mele nu erau suficient de bune. Nu-i spuneam „domnule“ suficient de răspicat. Tot ce făceam era greşit.

Nu doar că mi se rupea inima. Se spărgea în milioane de cioburi.

M-am ţinut cu putere de el.

— Nu ai greşit cu nimic, Lucian. Totul a fost din vina lui. A fost un om distrus care a încercat să te distrugă şi pe tine, dar nu a reuşit. Nici în cea mai bună zi a lui n-ar fi fost în stare să te doboare. Sunt atât de mândră de băiatul care ai fost şi de bărbatul care ai devenit. Ţi-ai reînsuşit numele de familie şi l-ai făcut să însemne ceva bun. Tatăl tău nu e în tine. Văd în tine mai mult din tatăl meu decât dintr-al tău.

— Sunt iute de fire. Dar lucrez la asta. Am încercat să mă îndrept.

A făcut un semn către Emry, care încă ronţăia la fistic ca o veveriţă. Am pufnit zgomotos.

— Cine nu e iute de fire? Contează ce alegem să facem cu firea asta aprinsă. Autocontrolul tău e absolut impresionant. Şi asta vine din partea cuiva care şi-a petrecut cea mai mare parte a vieţii sale de adult încercând să te scoată din minţi.

Lucian a clătinat din cap.

— În tot acest timp, am crezut că trebuie să te iert pentru ceea ce ai făcut.

— Ce-ar fi să mă ierţi acum? l-am îndemnat.

— Şi aşa cum nu era lupta pe care trebuia s-o câştigi tu, nici scuzele nu trebuiau să vină de la tine.

— Simt că te pregăteşti să-mi ceri scuze. Ţi-e foame sau eşti cumva deshidratat? am întrebat.

Şi-a trecut degetele peste obrazul meu.

— Nu trebuie să-ţi ceri scuze faţă de mine, Pix. Pentru că nu trebuie să te iert.

— Vrei un Snickers sau ceva de genul ăsta?

A scuturat din cap.

— Îmi pare rău, Sloane. Îmi pare rău că te-am învinovăţit. Îmi pare rău că te-am pus în situaţia în care ai simţit că nu ai de ales. Îmi pare rău că nu ţi-am comunicat niciodată ce-mi doream cu adevărat sau de ce aveam nevoie până acum.

— Şi acum ce-ţi doreşti? am zis gâfâind.

— Pe tine, doar pe tine. Întotdeauna pe tine.

Acum eram de-a dreptul înspăimântată.

S-a apropiat şi mai mult de mine. Îi simţeam respiraţia fierbinte pe faţă şi deja

anticipam atingerea buzelor sale.

— Cred că amândoi v-aţi descurcat excelent aici în seara asta, a spus Emry, stricând momentul ca o zgârietură pe un disc de pick-up. V-aş sugera să vă luaţi un timp pentru a vă cunoaşte unul pe celălalt la un nivel mai profund şi mai intim înainte de a lua vreo decizie.

— Timp? a repetat Lucian, de parcă acel cuvânt ar fi avut un gust amar pe limba lui.

— Sunt multe lucruri de cercetat. Aşa e viaţa reală. Nu e ca în filme, unde un gest măreţ o va convinge pe Sloane că nu ai de gând să te închizi în tine şi s-o abandonezi din nou, a explicat Emry.

Mai văzusem acea expresie pe chipul frumos al lui Lucian. Îi fusese lansată o provocare, iar el era obligat s-o înfrunte.

— Acum, cine are chef de un pahar cu vin? a întrebat Emry.

— Eu am, am zis, un pic disperată.

Naomi: Cum merg lucrurile cu Lucian?

Lina: Te-a lăsat să ieşi din dormitorul lui? Te-a pierdut vreo clipă din vedere?

Eu: Lucrurile sunt... complicate. Ei bine, din dormitor nu, în rest da. Promite că se va dedica acestei relaţii. Că nu are de gând să se răzgândească. Spune tot ce trebuie. Tot ce mi-am dorit să spună ani întregi. Dar tot mă simt ca o idioată dacă aş crede fără probleme că va rămâne aici şi-şi va întemeia o familie cu mine.

Lina: Ce-ar fi dacă ţi-ar cumpăra un castel sau altceva ca simbol al fericirii tale până la adânci bătrâneţi?

Eu: N-aş zice nu.

Naomi: Sau poate că gestul lui măreţ va fi să asculte de terapeut şi să-ţi dovedească totul în timp?

Eu: Grozav. O să ne jucăm „Hai să cunoaştem mai bine“ în timp ce ovulele mele se vor transforma în nişte stafide. Pur şi simplu, nu cred că poate face un lucru care să anuleze douăzeci şi ceva de ani de neîncredere. Cel puţin nu înainte ca eu să devin infertilă.

Naomi: Există şi alte moduri de a fi părinte.

Lina: Da. Trebuie doar să aştepţi ca geamăna ta malefică să-şi abandoneze copilul despre existenţa căruia tu habar nu aveai.

Naomi: Mă gândeam mai degrabă la adopţie. Dar pot să confirm că povestea cu geamăna malefică există şi funcţionează!

Lina: Hei, oameni buni, nu vreau să bagatelizez problemele, dar mă mărit săptămâna viitoare!

Eu: Nash a făcut vreo criză de nervi din cauza buchetelor de floarea-miresii?

Naomi: Nu va face niciun fel de criză. Nunta va fi perfectă!

45. Jap-jap în sens invers

Lucian

Nash: Multă baftă azi. Vezi că poţi merge pe picioarele tale până la altar săptămâna viitoare.

Knox: Ah, la naiba. Azi e ziua în care băieţelul nostru devine bărbat?

Eu: Duceţi-vă dracului amândoi învârtindu-vă.

Nash: Mă simt neiubit şi folosit.

Knox: Da. Poate n-ar trebui să ne respectăm partea de înţelegere până când Lucy nu învaţă să se poarte frumos.

Eu: Vă urăsc pe amândoi şi plănuiesc să vă rup în bătaie în viitorul foarte apropiat.

Am tras o gură de aer şi mi-am îndreptat cravata în oglindă. La exterior, păream distant, calm, poate puţin iritat. Pe dinăuntru, sentimentele mele erau foarte încurcate şi confuze. Mi-am mijit ochii la reflexia mea.

Eram nenorocitul de Lucian Rollins. Nimic nu mă putea nelinişti. Eu nelinişteam pe toată lumea.

Mi-am aranjat manşetele din nou, am dat din cap spre oglindă şi am ieşit din cameră pentru un nou început, pentru un nou viitor.

Viitorul meu stătea la barul pentru mic-dejun, înfulecând o omletă, arătând adorabil şi sexy în blugii ei mulaţi şi un pulover roşu cu petice în formă de căpşune în dreptul coatelor.

— Hai să mergem, am spus, răsucind pe degetul arătător cheile Jaguarului.

Sloane şi-a ridicat privirea, iar eu i-am zărit zâmbetul de pe buze. De ani întregi, prima ei reacţie la vederea mea era o încruntare. Nu aveam de gând să iau acel zâmbet ca pe ceva care mi se cuvenea automat.

— Nu ai mâncat de dimineaţă, a zis ea, aruncând o privire la ceas. Şi nu e nici măcar 7:30.

Am pupat-o pe fruntea încreţită.

— Nu mergem la birou.

— Dar unde mergem? a întrebat ea, încolăcindu-şi braţele în jurul gâtului meu.

— E o surpriză.

S-a încruntat.

— Nu ai cumpărat vreun castel, aşa-i?

— Un castel? am întrebat, conducând-o spre uşă. Nu. Vrei unul?

— Nu sunt sigură.

Cincisprezece minute mai târziu, Sloane părea şi mai îngrijorată.

— La urolog? Ascultă, uriaşule, fac fără probleme pipi după o partidă de sex. Jur că nu am vreo infecţie urinară, a spus ea, uitându-se la clădirea din faţa noastră în timp ce eu încuiam maşina.

— Am venit aici pentru mine, nu pentru tine, am spus sec.

— O, Doamne. Ţi-am rupt penisul cu schema aia a mea învârtită?

— Deocamdată nu. Dar sunt sigur că e doar o chestiune de timp, am spus, întinzându-i cheile.

— Te simţi rău? Ai păţit ceva?

Căscase ochii mari şi îngrijoraţi în spatele ochelarilor.

— Mă simt bine, n-am nimic, am asigurat-o, ţinându-i deschisă uşa de sticlă.

Sala de aşteptare era plină de marmură, piele şi crom. Erau acolo vreo 5-6 bărbaţi de vârsta mea, majoritatea privind agitaţi spre ieşire, cu reviste din care nu citiseră un rând în poală.

Sloane m-a urmărit până la recepţie, unde i-am spus asistentei numele meu şi am primit nişte formulare pe care trebuia să le completez.

— Lucian, ce naiba căutăm aici? a şuierat Sloane.

M-am întors cu faţa la ea.

— Îmi inversez vasectomia.

Ceea ce i-a ieşit de pe buze nu a fost o propoziţie. Nici erau nici măcar cuvinte legate. Era o limbă misterioasă a unei civilizaţii antice.

— Nu asta era reacţia la care mă aşteptam. Nici măcar n-ai vorbit în engleză.

— O, Doamne! Eşti dispus să te operezi la penis doar ca să faci copii cu mine? a strigat Sloane în faţa întregii săli de aşteptare.

Arăta ca şi cum era gata să leşine. M-am întins spre braţul ei, hotărât să n-o las să se prăbuşească.

— Mai degrabă la testicule, a spus un necunoscut în tricou de golf, arătând spre un mulaj 3D al unui scrot.

Mi-am fluturat mâna în faţa lui Sloane.

— Pix? Eşti acolo?

— Cred că e în stare de şoc, a observat soţia necunoscutului, ridicându-se de pe scaun. Vino încoace, scumpo. Îţi aduc un pahar cu apă.

— Vasectomie. Copii, a murmurat Sloane. Va repara ce şi-a tăiat doar pentru că eu vreau să am o familie.

Femeia a dus-o spre colţul cu băuturi şi a pus un pahar de hârtie cu apă în mâinile tremurânde ale lui Sloane.

— Ei bine, draga mea, unii bărbaţi îşi surprind soţiile cu bijuterii. Alţii le surprind cu intervenţii chirurgicale la organele genitale.

— Nu te speria, amice, mi-a spus soţul ei. Din două mişcări s-a terminat, bingo bango bango. O să stai pe canapea toată ziua de azi, cu gheaţă peste coiţe.

Asta e tot.

— Ia aminte la ce zice el. E a doua lui vasectomie. Jap-jap şi gata, a adăugat soţia lui, încredinţându-mi-o pe Sloane. E specialist deja.

— Spune ceva, Sloane, i-am zis.

Ea se uita la mine cu ochi sticloşi şi o expresie ameţită. În viaţa mea n-o mai văzusem făcând acea mutră.

— Dacă nu spui ceva în următoarele zece secunde, o să iau un doctor de lângă perechea de testicule de care se ocupă şi-l pun să te examineze.

S-a aplecat de mijloc şi a inspirat teatral.

— Ei bine, la naiba, Lucian. Nu ştiam că vorbeşti serios. Nu ştiu cum să interpretez informaţia asta.

S-a îndreptat la loc şi a strâmbat din nas spre mine.

— Şi dacă nu vreau să am copii cu tine?

— Ba vrei, am asigurat-o cu aroganţă.

— Ai dreptate. Dar dacă vom avea copii, va trebui să ne căsătorim. Nu că trebuie neapărat să te căsătoreşti ca să ai copii, ci pentru că aşa vreau eu. Îmi doresc un partener. Nu vreau să fiu o mamă singură cu un tătic dispărut, care trimite cecuri.

— Judecând după costum, ar fi nişte cecuri teribil de generoase, a şoptit femeia.

— O să ne căsătorim, Sloane. Ţi-am spus deja asta.

— Ha. Crede că poate să-i servească tâmpenii de genul ăsta, a şuierat amuzat soţul.

— Eu... eu... nu ştiu ce se întâmplă acum, a spus Sloane, îndepărtându-se de mine, dar apoi întorcându-se ca să mă ciupească. Eşti real. Eşti aici. Eu sunt aici? Am pătruns într-un fel de dimensiune alternativă? Doamne, sunt personajul principal din *Biblioteca de la miezul nopţii?*

— Nu eşti pe moarte, am spus.

— Ai citit *Biblioteca de la miezul nopţii?* a întrebat ea, cu glas piţigăiat.

— Citesc toate cărţile pe care le alegi pentru clubul tău de lectură, i-am spus.

— Dar de ce?

— De ce? Doamne, Sloane. Tu de ce crezi? Pentru că te iubesc. Sunt îndrăgostit de tine. În ultimii douăzeci şi ceva de ani am fost obsedat de tine de la distanţă.

Femeia i-a tras un cot soţului ei.

— Tu nu ai fost niciodată obsedat de mine de la distanţă.

— Asta deoarece nu te îndepărtezi prea mult – maximum la întâlnirile clubului de lectură al surorii tale. Poate că, dacă te-ai duce mai departe, aş avea timp să fiu obsedat, a ripostat el.

Sloane şi-a dus mâinile la faţă.

— La naiba. Nu ştiu ce să fac sau ce să spun. Aseară, Emry ne-a spus să ne

îngăduim un răgaz, s-o luăm mai încet. Ăsta nu e niciun răgaz. N-a trecut nici măcar o zi! Nu că mi-aş fi dorit mai mult timp de gândire, pentru că fertilitatea mea probabil scade cu fiecare secundă care trece. Dar eram atât de sigură că nu puteai să faci nimic prin care să-mi dovedeşti că vorbeşti serios, că vrei să faci toate astea. Şi acum...

S-a oprit şi a făcut un gest spre zona mea intimă.

— Pixie.

— Să nu râzi de mine. Sunt îndreptăţită s-o iau razna din cauza poveştii ăsteia. La naiba, a mormăit ea, masându-şi fruntea. Aş fi reacţionat mai bine dacă mi-ai fi luat un castel.

— O să ţin minte data viitoare.

— Tot nu pricep de ce nu te poţi recupera acasă, a zis Sloane, înaintând pe aleea ce ducea la veranda casei sale.

— M-am gândit că ţi-ar plăcea să conduci Jaguarul. Iar eu chiar mă recuperez acasă.

Acesta era adevărul. Casa familiei Walton era singurul cămin adevărat pe care-l cunoscusem vreodată.

— Odihnă. Şi gheaţă. Aşa a spus doctorul, mi-a reamintit Sloane.

— Am suferit o operaţie minoră în ambulatoriu. Sunt OK, am ripostat în timp ce ea urca cu spatele pe treptele verandei, ţinându-mă de biceps.

Mă durea şi mi-era o foame de lup, dar mai ales aveam emoţii pentru ce urma să se întâmple mai departe.

Era atât de hotărâtă să mă ajute să urc scările, încât s-a trezit îngropată până la glezne în flori de cireş înainte de a apuca să se uite în jos.

— Ce mama naibii...

Mi-am propus să le trag câte un şut în fund lui Knox şi Nash. Fraţii Morgan se întrecuseră pe ei înşişi, depăşind limita nebuniei. Întreaga verandă era acoperită de zece centimetri de flori de cireş. Arăta de parcă ar fi explodat o florărie.

— Sloane..., am început eu.

— OK. Deja e mai ciudat decât grămada de şobolani morţi, a spus ea, ţinându-se de mine şi privind încruntată la cireşul ei încărcat de flori. De unde au apărut astea?

— De la doi idioţi probabil bine intenţionaţi pe care sunt pe cale să-i omor. Vino aici.

Ne-am strecurat prin avalanşa de petale roz, ajungând la leagănul de pe verandă. Acolo, pe masă, se afla şampania pe care o comandasem. Lângă ea era o sticlă de burbon pe care nu o comandasem, iar lângă sticle era o cutie unsuroasă de pizza de la Dino.

Ştiam că ar fi trebuit să apelez la Stef, nu la Knox şi Nash. Dar Stef era ocupat cu propria-i poveste de dragoste.

— Lucian, ce naiba se întâmplă? a întrebat Sloane, deschizând suspicioasă

cutia de pizza.

Ceva s-a mişcat în tufişuri. Knox Morgan, îmbrăcat în haine de camuflaj şi vopsit cu verde pe faţă, a ieşit dintr-un rododendron cu telefonul, cu degetul mare în sus.

— Ce. Mama. Dracului. Faci? m-am răstit.

— Filmez, imbecilule, mi-a răspuns el, arătând spre telefon.

M-am aplecat peste balustradă şi l-am împins înapoi în tufişuri.

— Lucian? a repetat Sloane.

— Vreau să vorbesc ceva cu tine, am spus, revenind lângă ea.

Îmi simţeam inima în gât. Îi auzeam bătăile la nivelul cutiei craniene. M-am apropiat de Sloane.

Aproape că ajunsesem la ea, când primele măsuri ale piesei *You're Still the One* a Shaniei Twain au răsunat dinspre molidul gros aflat de cealaltă parte a treptelor verandei. Am zărit uniforma lui Nash în spatele copacului veşnic verde. Acesta ţinea difuzorul telefonului în dreptul unui megafon.

Acesta era motivul pentru care oamenii angajau de obicei profesionişti.

— De ce am băutură şi pizza şi o jumătate de tonă de flori de cireş pe verandă? a întrebat Sloane agitată.

Am inspirat profund.

— Iubirea pentru tine a fost o încercare grea pentru mine, mai mult de jumătate din viaţa mea. Dar iubirea ta pentru mine? Acesta e un adevărat miracol. Tu, Pixie, eşti miracolul meu.

Sloane a inspirat cutremurându-se şi a clătinat din cap.

— Nu sunt pregătită mental pentru asta, Lucian, a şoptit ea.

— Ba da, eşti. Şi eu la fel. Mărită-te cu mine, Sloane.

Şi-a dus mâinile la ochi, scuturând mai departe din cap.

— Poftim? a murmurat ea.

— M-ai auzit. Aş îngenunchea, dar nu ştiu dacă aş fi în stare să mă ridic. Mărită-te cu mine. Fii soţia mea. Aminteşte-mi în fiecare zi că sunt un om mai bun decât cred eu. Arată-mi cum e să fiu iubit de tine. Pentru că asta e tot ce mi-am dorit vreodată. Să fiu suficient de bun pentru tine.

Mi-am trecut mâna peste obrazul ei, apoi mi-am încâlcit degetele în părul ei.

A izbucnit într-un hohot de plâns mut.

— Nu plânge, Pixie! am implorat-o, lipindu-mi buzele de fruntea ei. Îmi vine să mor când plângi.

— Atunci nu mai fi atât de dulce, a spus ea acuzator.

— Mai rezistă puţin şi apoi ne putem întoarce la repertoriul obişnuit de insulte, i-am promis.

— OK, a suspinat ea.

— Sloane Walton, te iubesc de atâta timp încât nu-mi amintesc cum era viaţa mea înainte ca inima mea să-ţi aparţină. Sentimentele mele s-au schimbat de-a

lungul anilor. Dar te-am iubit ca prietenă, ca inamică, ca amantă. Ar fi cea mai mare onoare pentru mine dacă mi-ai îngădui să te iubesc ca soţie.

Lacrimile îi curgeau şuvoi pe obraji.

— Mărită-te cu mine, Sloane. Fii soţia mea. Hai să trăim viaţa aceasta împreună. Lasă-mă să te protejez şi să te iubesc aşa cum ştiu că pot.

M-am desprins de ea pentru a scoate cutia din buzunar. Aceasta s-a deschis cu un pocnet discret.

Zgomotul care i-a ieşit din gură a fost un geamăt şuierător şi ascuţit, care semăna cu zgomotul unui cimpoi care s-a izbit cu toată viteza de un acordeon.

O secundă mai târziu, s-a aruncat în braţele mele, dându-mă înapoi cu un pas.

— Să înţeleg că ai zis da? am spus printre săruturile pe care mi le lăsa pe obraji şi pe buze.

Sloane s-a retras şi mi-a cuprins faţa în mâini.

— Da! a strigat ea.

Am râs pe înfundate.

— Dă-mi voie să-ţi pun inelul pe deget, Pix.

— Doamne, aş fi vrut să nu-ţi fi făcut tocmai o penisectomie, a spus ea, întinzând o mână tremurândă.

O să scoatem asta la montaj din videoclipul de logodnă, mi-am zis, strecurând inelul rece şi sclipitor pe degetul ei.

— Doamne! Cred că are două kile jumate, a spus ea, ridicând uluită mâna, astfel încât diamantul lacom să poată capta lumina soarelui de primăvară.

— O să-ţi mai iau unul şi pentru cealaltă mână, ca să te echilibrezi, i-am promis şi o bucurie pe care nu o mai cunoscusem niciodată mi-a explodat în piept.

— Lucian? a spus ea, cu vocea frântă.

— Doar nu te-ai răzgândit deja, nu-i aşa? Am crezut că toată povestea cu vasectomia inversată te va face să intri în panică măcar de mâine-ncolo.

Ea a scuturat din cap şi pe obraji i s-au prelins câteva lacrimi.

— Trebuie să-ţi spun ceva.

Am prins-o uşor de braţe.

— Ce e? Am ceva de reparat, de cumpărat, de distrus?

— Te iubesc.

Cuvintele ei, sinceritatea acestora, m-au făcut să simt că plutesc.

— Mai spune asta o dată, i-am zis, cu asprime.

Zâmbetul ei a fost o rază de soare care mi-a încălzit cele mai întunecate colţuri ale inimii.

— Te iubesc, Lucian Rollins. Întotdeauna te-am iubit. Întotdeauna te voi iubi.

Am sărutat-o. Cu putere. Mi-am lipit gura de buzele ei, trăgând-o spre mine.

— Şefu', avem din nou un cod 10-91A la Pop 'N Stop, s-a pierdut un cocoş.

Anunţul plin de bâzâituri din staţia radio a acoperit glasul Shaniei.

— La naiba, îmi pare rău, Lucy, a spus Nash la megafon.

Sloane mi-a zâmbit şi, încă o dată, m-am bucurat de senzaţia că sunt eroul poveştii, nu personajul negativ.

— Zâmbetul tău mă face să te iubesc şi mai mult, i-am mărturisit.

— La fel şi eu, uriaşule.

— Abia aştept să mă trezesc mâine şi să-mi amintesc momentul acesta, am recunoscut.

— Te iubesc, Lucian. Chiar dacă porţi costume elegante şi în pat şi eşti snob când vine vorba despre marca untului de arahide.

— Şi eu te iubesc, Sloane. Chiar dacă o să mă scoţi din minţi douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru, pentru tot restul vieţii mele.

— Chiar aş vrea să putem face sex chiar acum, a spus ea. Dar îmi place şi aşteptarea.

— Mă voi revanşa în secunda în care doctorul sau Google îmi vor da undă verde. Primul dintre ele, nu contează care.

Am sărutat-o din nou, lung şi apăsat.

— Naomi o să mă ia la şuturi pentru că nu i-am spus despre asta, l-am auzit pe Knox mormăind de la distanţă.

— Spune-i doar că a fost o chestiune de-a masculilor, l-a sfătuit Nash.

— Mama o s-o ia razna, a prezis Sloane.

Karen: Bine ai venit în familie, viitorul meu ginere preferat!

Maeve: Să n-o dai de gard, ai mare grijă.

Chloe: Unchiule Lucian, în calitate de domnişoară de onoare, iată câteva dintre rochiile de designer în care cred că aş arăta cel mai bine la ceremonie şi la petrecere.

46. Cărţile salvează vieţi

Sloane

— Nu mai da din picior, i-a ordonat Jeremiah Linei, care părea gata s-o ia la goană de pe scaunul din salon.

Era o după-amiază perfectă de primăvară şi ne aflam la Whiskey Clipper, cel mai tare salon din Knockemout, aranjându-ne pentru repetiţia nunţii Linei şi a lui Nash din acea seară. Salonul zumzăia de activitate, în acea după-amiază de vineri. Bassetul lui Knox, Waylon, s-a trântit pe podea cu un os de mestecat în bot, în timp ce Knox îi aranja lui Vernon Quigg mustaţa lucioasă. Naomi era

încântată de coafura elegantă pe care i-o făcea Anastasia, stilista.

Fi, managerul afacerilor lui Knox şi sora lui Jeremiah, se afla după computerul de la recepţie cu Waylay, în timp ce fata de 12 ani îi arăta noul software pentru programarea clienţilor.

Stef şi cu mine stăteam pe canapeaua de piele de lângă fereastra din faţă, admirând haosul. Părul meu era prins într-o coadă înaltă şi cochetă, despre care ştiam cu bucurie că logodnicul meu, nenorocitul de Lucian Rollins, o va desface lacom înainte de sfârşitul acelei nopţi.

Mireasa se uita în oglindă la Jeremiah în timp ce acesta îi zburlea părul scurt şi negru în toate direcţiile.

— Nu am emoţii. Tu ai emoţii.

— Este destul de amuzant s-o vezi pe Lina cea calmă şi echilibrată experimentând o cădere nervoasă, am spus.

Stef a sorbit din paharul cu whisky, încruntându-se.

— Nu experimentez nicio cădere nervoasă, a spus Lina, evident ofensată.

— Ba da, au spus în cor toţi cei din salon, cu excepţia lui Stef.

— Să mă pupaţi cu toţii în cur, a mormăit ea, încrucişându-şi braţele sub pelerină.

— Eşti OK? l-am întrebat pe Stef.

Acesta se holba la Jeremiah şi părea de-a dreptul nefericit.

— Da, sunt OK.

S-a ridicat, fără să pară deloc OK, şi şi-a umplut iar paharul cu whisky dintr-o carafă de pe raft.

— Psst!

Am ridicat privirea. Waylay a făcut semn cu capul spre Stef.

— Care e problema lui? a întrebat ea.

Am ridicat din umeri şi m-am strâmbat. Jeremiah a răsucit scaunul, întorcând-o pe Lina cu faţa spre el.

— Ascultă-mă, femeie neînfricată şi frumoasă. Nu cred că ai emoţii că te măriţi. Cred că ai emoţii pentru nuntă.

— E vreo diferenţă? a întrebat sec Lina.

— Te-am văzut cu Nash. De-abia aştepţi să te măriţi cu el. Să vă începeţi viaţa împreună. Nu lăsa ca emoţiile din ziua nunţii să te facă să te îndoieşti de asta.

Lina a deschis gura, apoi a închis-o la loc.

— Ha, a spus ea.

Naomi s-a răsucit şi ea cu faţa spre mireasă.

— Are dreptate. Nu toate femeile mor de entuziasm să fie mirese şi să se afle toată ziua în centrul atenţiei. Dar te cunosc. Şi ştiu că eşti încântată să devii soţie.

Umerii Linei s-au relaxat.

— Oh, slavă Domnului. Credeam că e ceva în neregulă cu mine.

— Nu, dar e ceva în neregulă cu mine, a spus Stef, dând pe spate whiskyul şi

trântind paharul.

Fi şi-a scos acadeaua din gură.

— Ăăă, ce se întâmplă aici?

Waylon şi-a scăpat osul de mestecat pe podea şi s-a apropiat uşor de picioarele lui Stef. Acesta s-a dus la Jeremiah.

— Apartamentul tău este dezgustător, a anunţat el.

Am strâns din buze ca să nu izbucnesc în râs.

— Corect, a spus Fi. Cine dezasamblează o motocicletă în sufragerie?

— OOOOK, a răspuns reticent Jeremiah.

— E de-a dreptul scârbos şi nu e suficient spaţiu în dulap. Dar cred că ar trebui să ne mutăm împreună, a spus Stef.

— Ah, rahat, a şoptit Fi, îmbrăţişând-o pe Waylay.

— Ştiu că nu am discutat despre viitor şi ştiu că probabil e o nebunie din partea mea să mă mut aici, dar tu eşti aici, a spus el, uitându-se la Jeremiah.

S-a întors spre Naomi.

— Şi tu eşti aici. Sunteţi cu toţii aici. Am o familie aici şi, cu cât mă gândesc mai mult la asta, cu atât mi se pare că aş comite o prostie mai mare stând la distanţă.

Jeremiah şi-a lăsat capul în jos şi şi-a studiat vârfurile cizmelor. Lina şi cu mine am schimbat o privire mirată.

— Cred că, la urma urmelor, nu-ţi vei vinde jumătatea de afacere, i-a spus Knox partenerului său.

Toate capetele s-au întors spre Jeremiah, care acum zâmbea larg.

— Aşa cred şi eu.

— Aveai de gând să vinzi? a repetat Stef. De ce naiba să faci asta? Iubeşti locul ăsta.

— Te iubesc mai mult pe tine, a zis simplu Jeremiah.

Cuvintele lui aproape că m-au făcut să izbucnesc în lacrimi.

— Iată de ce comunicarea e al naibii de importantă, a spus Knox, încrucişându-şi braţele musculoase.

— Serios? a ripostat Lina cu un zâmbet. Tu să zici asta, dintre toţi oamenii de pe pământ.

— Lasă-mă în pace. Am evoluat, ce naiba! a răspuns Knox.

Vernon şi-a dat la o parte prosopul fierbinte de pe ochi.

— Ce naiba se întâmplă aici? Mustaţa asta nu se aranjează de una singură.

Naomi i-a surâs soţului. Waylay şi-a dat ochii peste cap.

— Stai puţin, a spus Stef, fluturându-şi mâinile. Am băut mult whisky într-un timp foarte scurt. Vrei să spui că eşti de acord să ne mutăm împreună, chiar dacă asta înseamnă să pleci din apartamentul tău care duhneşte a vapori de motorină?

Jeremiah a început să se apropie încet de Stef.

— Spun că ar trebui să cumpărăm o casă, o fermă, o moşie sau ce vrei tu.

Stef dădea din cap, înghiţind în sec.

— Da. OK. Sună... bine.

Jeremiah a luat mâinile lui Stef.

— Ar trebui să fim o familie... alături de familiile noastre.

— O, Doamne, am oftat şi mi-am scos telefonul ca să filmez momentul.

— Ce vrei să spui, Jer? a întrebat Stef.

— Vreau să spun, hai să ne mutăm împreună. Să ne căsătorim. Să facem toate astea. Te aştept de atâta vreme. Hai să trecem la treabă.

Naomi şi-a dus mâinile la obraji.

— Să nu îndrăzneşti să începi să bâzâi, Daze, a ordonat Knox cu asprime.

L-a părăsit pe Vernon şi s-a dus la soţia sa.

— Hai, frate. Acum se vor săruta, a prezis Waylay, revenind la actualizarea de software dându-şi ochii exagerat peste cap. Pentru asta îi voi percepe o taxă suplimentară.

— Da, a spus Stef, ameţit. Da, la toate cele mai de sus.

Naomi s-a smiorcăit zgomotos. Knox a tras o înjurătură. Fi a sărit din scaun, iar acadeaua ei a zburat cât-colo.

— Frăţiorul meu se căsătoreşte şi se mută din acel dezastru de apartament!

Waylon s-a apropiat şi a înhăţat acadeaua.

— Las-o, Way, s-a răstit Knox.

— Cu tine vorbeşte, i-a spus Waylay câinelui, fără să-şi întoarcă privirea de la monitor.

— Scoateţi şampania de la rece, a decretat Vernon, duhnind a aftershave şi bătând palma cu toată lumea.

M-am aşezat la rând pentru a-i felicita pe Stef şi pe Jeremiah.

— O să ne creştem cu toţii familiile împreună, a spus Naomi cu o voce tremurândă.

— Nu mă face să plâng, Witty. Dacă plâng, mă umflu la faţă şi trebuie să arăt superb diseară, a mârâit Lina.

Familie. Cu numai câteva luni în urmă, îmi dădusem seama că asta îmi doream mai mult decât orice. Acum, mulţumită lui Lucian şi acestor femei, va exista din nou viaţă în casa mea. Alte petreceri. Alte sărbători. Multă dragoste. O mulţime de râsete.

Am simţit o durere în piept. Tatei i-ar fi plăcut asta. Ar fi fost în culmea fericirii, ar fi plănuit petreceri de logodnă, ar fi compus toasturi amuzante, am fi exersat dansul tată-fiică. Mi-era atât de dor de el încât fiecare respiraţie era una dureroasă.

Te iubesc, tată, am spus în tăcere. *Îţi mulţumesc pentru tot.*

Ca şi cum mi-ar fi citit gândurile, Naomi m-a strâns de încheietură. De încheietura pe care un monstru o rupsese cu atâţia ani în urmă. Fiul acelui monstru reuşise să-şi aşeze la loc bucăţile zdrobite de suflet şi să-mi vindece, în

acest timp, inima mea frântă.

— Ne căsătorim, a strigat Stef, ridicând mâna lui Jeremiah.

Ne-am îndreptat spre fericitul cuplu. Chiar şi Knox şi Waylay au participat la îmbrăţişările generale.

Telefonul mi-a sunat după ce am plecat acasă, cu părul coafat şi inima plină de bucurie.

— Uriaşule, n-o să-ţi vină să crezi ce s-a întâmplat azi, am zis când i-am răspuns.

— Să ştii că şi eu am veşti pentru tine, s-a auzit vocea misterioasă a lui Lucian în difuzoarele Jeepului. Tu prima.

— Stef l-a rugat pe Jeremiah să se mute cu el, iar Jeremiah l-a cerut în căsătorie!

— Frate, ce repede s-au mişcat, a glumit el.

— Abia aştept nunta lor. Nunţile de homosexuali sunt cele mai frumoase, am spus fericită, cotind pe strada mea. Acum, spune-mi veştile tale. Sunt bune sau rele?

— Sunt nişte veşti foarte bune. Tocmai am ieşit dintr-o şedinţă cu agenta specială Idler. Se pare că firma-fantomă a lui Hugo mituia diverşi funcţionari ca să repartizeze prizonierii în închisorile private ale acestuia. Abia acum au început să sape fără să facă mare tam-tam şi au descoperit că mai mulţi judecători, procurori districtuali, ba chiar şi unii membri ai forţelor locale de ordine au primit, de asemenea, nişte comisioane extrem de ilegale. Cu cât era mai mare sentinţa, cu atât mai substanţială era mita.

— Uau, am spus.

— Lista preliminară îl include şi pe nu foarte onorabilul judecător Dirk Atkins.

— Acel Dirk Atkins care a refuzat să revizuiască sentinţa lui Mary Louise?

— El şi nu altul, a spus Lucian cu suficienţă. Idler mi-a promis că se va ocupa personal de cazul lui Mary Louise. Există şanse foarte mari ca ancheta să anuleze foarte multe sentinţe dictate de Atkins.

— Anulate? am chiţăit. Adică va ieşi din închisoare?

— Va dura ceva, dar voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a grăbi demersurile. Ar trebui s-o scoatem de-acolo înainte de absolvirea lui Allen, a continuat Lucian.

Răspunsul meu a fost un plâns înecat.

— Sloane, a rostit Lucian cu afecţiune.

— Sunt atât de fericită, am şoptit printre lacrimi.

— Da, se vede, a spus el sec.

— Doamne, te iubesc.

— Sper că vorbeşti serios, pentru că am aranjat ca tu şi Fran s-o sunaţi pe

Mary Louise pentru a-i da vestea cea bună.

— Doamne, Dumnezeule mare, Lucian, am spus eu, intrând pe alee. Nu mai am loc pe lista de sex oral, când o să-ţi dea voie doctorul.

— Sunt convins că te vei descurca, a spus el. Acum du-te şi sun-o pe Mary Louise.

— Vă mulţumesc că m-aţi sunat, dar, aşa cum am mai spus, nu mă voi răzgândi în privinţa asta. Nu vreau să-mi pun fiul în pericol făcând publică povestea mea, a anunţat Mary Louise după ce ne-am salutat.

— De ce nu-i dai vestea cea mare? mi-a spus Fran de pe ecranul laptopului, îmbrăcată într-un sacou de culoare galben-canar, brăzdat cu firicele strălucitoare.

Aproape că am sărit de pe scaun.

— Mary Louise, nu trebuie să-ţi faci publică povestea, şi nici noi nu trebuie să facem apel. Dar tot vei pleca în curând acasă.

Expresia i-a încremenit şi apoi ochii au început să i se deschidă larg.

— Îmi pare rău. Cred că merge prost conexiunea. Mi s-a părut că ai spus...

— E adevărat, a verificat Fran. Judecătorul a fost implicat în nişte afaceri dubioase şi, când va demara ancheta, vor analiza cu atenţie cazurile acestuia. Începând cu al tău.

— Judecătorul şi toţi cei care au avut vreo legătură cu el o vor încurca. Nu numai că nu eşti nevoită să faci vreun demers în sensul acesta, dar nici nu va mai trebui să-ţi faci griji cu privire la represalii, i-am spus, ştiind că Lucian mă va ajuta să-mi ţin promisiunea.

Mary Louise şi-a dus mâinile la faţă, acoperindu-şi ochii.

— Nu-mi vine să cred. Pur şi simplu nu-mi vine să cred.

— Ba să crezi, a povăţuit-o Fran cu un zâmbet. Acum, fiţi atente la ce cred că ne putem aştepta...

În timp ce avocata îi explica lui Mary Louise următorii paşi, eu răsfoiam absentă dosarul femeii. Toţi acei ani pierduţi. Atât timp furat. Cu ani în urmă, Lucian ar fi putut să fie lesne în locul ei.

Totul pentru că nişte oameni lacomi au vrut să-şi umple buzunarele. Speram că vor plăti. Până la ultimul. Lucian şi cu mine ne vom asigura că aşa se va întâmpla, când ne vom trezi la această nouă normalitate şi vom începe să ne construim o viaţă împreună.

Iar Mary Louise îşi va recăpăta existenţa.

Lacrimile mi-au înceţoşat din nou vederea. Am clipit ca să le îndepărtez şi m-am uitat la hârtiile de pe birou. Un nume bine-cunoscut de pe o pagină mi-a atras atenţia şi m-am încruntat. Era o copie a dosarului de arestare al lui Mary Louise. Ofiţerul care a arestat-o: căpitanul Wylie.

Ogden.

Inima mi-a sărit din piept.

Lucian îmi spusese că poliţiştii locali se aflau pe statul de plată al afacerilor cu

închisori private ale lui Hugo. Oare Wylie era unul dintre aceştia? Era evident că nu se comportase ca la carte când fusese şef al poliţiei, lăsându-şi amicii să scape nepedepsiţi şi călcând în picioare cetăţenii faţă de care nu simţea niciun fel de loialitate.

Un alt gând m-a izbit ca o cărămidă peste faţă. Fusese prieten cu Tate Dilton, care era încurcat până peste cap cu familia infractorului Hugo. Dacă Wylie fusese cel care le făcuse cunoştinţă?

Bătăile inimii îmi răsunau până în oasele capului. Trebuia să-l sun pe Lucian. Şi pe Nash.

— Vom lua legătura cu tine când vom afla mai multe, dar voiam să ştii că zilele tale în acel loc sunt numărate, la modul cel mai oficial, spunea Fran, atrăgându-mi atenţia înapoi spre laptop.

Mary Louise plângea în tăcere, cu umerii zguduindu-se uşor. Şi-a lăsat brusc mâinile în jos.

— Copilul meu! Allen ştie?

Mi-am revenit din uimire şi am zâmbit larg.

— Ne-am gândit că i-ar plăcea să afle chiar de la tine...

Conexiunea video şi tot ce mai era în casă s-au întrerupt brusc.

— La naiba, am murmurat.

Penele de curent nu veneau niciodată în momente convenabile.

Am luat raportul de arestare şi tocmai dădeam să-i telefonez lui Lucian când s-a auzit soneria de la uşă.

M-am repezit la intrare, sperând că e Nash cu treburi legate de nuntă, şi am smucit uşa, deschizând-o larg.

Dar nu era Nash. Nu, cu cizmele lui murdare pe noul meu preş de la intrare era chiar Wylie Ogden. Avea în mână o cutie cu cărţi. O scobitoare roşie îi atârna lipită de buza de jos.

La naiba, la naiba, la naiba.

Relaxează-te, mi-am spus. *Nu ştie că ştiu. La naiba, nici eu nu ştiu dacă ceea ce ştiu e adevărat.*

— Bună, Wylie, am spus, bănuitoare. Ce pot face pentru tine?

— Am luat astea de la o vânzare imobiliară şi m-am gândit că poate le vrei pentru bibliotecă. Îmi pare rău de incendiu.

Incendiul pe care l-ar fi putut provoca chiar el. Focul. Biletul. Şobolanii de pe veranda mea. O, Doamne. O aromă mi-a ajuns la nări. Era...

— Scobitoarea ta miroase a scorţişoară, am spus cu glas înăbuşit.

— Obicei de familie, a spus el. Tata avea mereu scobitori cu scorţişoară la el când eram mic. Am vrut să fiu exact ca el de când am început să merg singur.

Nu ştiu ce ar fi răspuns o persoană normală la o astfel de afirmaţie. Aşa că i-am zâmbit încordată.

— Păi, îţi mulţumesc pentru generozitate. M-aş bucura să-ţi iau cărţile acelea

din braţe, am zis, întinzând mâna spre cutie.

— Sunt grele, iar eu sunt un gentleman. Insist.

Habar nu aveam cum să acţionez, în afară de a-l împinge afară şi de a-i trânti uşa în nas. Dar dacă făceam asta, şi-ar fi dat seama că ştiu.

— Poţi să le aşezi chiar aici, jos. O să mă ocup de ele după nunta lui Nash. De fapt, chiar îl aştept din clipă în clipă să vină să mă ia, am minţit cu neruşinare.

— Ştie.

Accentul mieros din Sud care s-a auzit din spatele lui mi-a îngheţat sângele în vine.

Încălţată doar în ciorapi, m-am răsucit şi l-am descoperit pe însuşi judecătorul Atkins, la mine pe coridor, ţinând în mână un pistol cu amortizor.

— Ăăă, ăla nu e ciocănelul, am glumit prosteşte.

— Închide uşa, Ogden, a poruncit Atkins.

Wylie a lăsat cărţile jos, apoi a închis ascultător uşa din faţă, încuind-o.

— Să nu-ţi pierzi cumva roba de judecător, s-a văicărit Wylie.

Era agitat, îşi muta greutatea de pe un picior pe altul, iar ochii îi zburau în jur. Asta mă scotea şi mai tare din minţi.

— Ştie destule ca să fie absolut înspăimântată de tine când îi baţi la uşă, nu-i aşa? a spus judecătorul, mişcând arma în direcţia mea.

M-am uitat în jur, încercând să-mi croiesc un plan de acţiune. Dacă aş fi fugit, judecătorul n-ar fi avut probabil nicio reţinere să mă împuşte în spate. Dacă încercam să mă lupt cu nevăstuica turbată care era acesta, ei bine, aş fi sfârşit împuşcată de mai mult ori în piept, iar mie chiar îmi plăcea rochia pe care o purtam. Nu aveam pantofi, aşa că loviturile cu piciorul erau o mare problemă.

Trebuia măcar să ascund raportul de arestare într-un loc unde Lucian să-l poată găsi lesne. El ar fi pus lucrurile cap la cap.

Privirea mea a zburat spre una dintre camerele de supraveghere ascunse pe care Lucian le instalase în sufragerie. Dar lumina nu era aprinsă. Tăiaseră curentul şi Wi-Fi-ul, mi-am dat seama cu nod în stomac.

Am lăsat jos raportul de arestare şi mi-am dus încet mâinile pe cap pentru a le arăta că nu reprezentam o ameninţare.

— Care e planul, băieţi? E un oraş mic. Probabil că deja v-a văzut cineva pe veranda mea sau căţărându-vă pe gard.

— Eu doar donam nişte cărţi, mi-a reamintit Wylie, scoţând şi el un pistol de la brâul pantalonilor lui de moşneag.

Grozav. Acum două personaje negative cu arme de foc o făceau sendviş pe Sloane.

— Şi, când am plecat, te-am lăsat vie şi nevătămată.

Îmi venea să vomit. În toate direcţiile.

— Iar eu nici nu sunt aici. Sunt cu soţia mea, savurând o romantică cină aniversară, a spus Atkins cu un zâmbet diabolic. Şi toate dovezile vor fi arse.

Omul intenţiona să mă împuşte şi să-mi dea foc la casă. Aproape că-mi era milă de el, pentru că Lucian nu se va opri până când nu va distruge tot ce însemna ceva pentru Atkins.

— Uite, nu ştiu de ce crezi că trebuie să faci asta. Chiar e necesar? Adică, ai primit nişte comisioane de la o închisoare şi ai incendiat o bibliotecă publică. Nu e ca şi cum ai fi ucis pe cineva.

— Nu voi lăsa o blondină minionă să-mi distrugă moştenirea pentru nişte mărunţiş, a ripostat judecătorul. Mi-am făcut misiunea vieţii mele din a arunca infractorii după gratii.

Da, ticălosul era un adevărat erou.

— Ar fi trebuit să iei seamă la avertismente, a spus Wylie cu tristeţe. N-ar fi trebuit să se ajungă la asta.

M-am gândit să le dau vestea că FBI-ul îi va încolţi pe amândoi, apoi am respins ideea. Mă voiau moartă ca să se protejeze. Faptul că n-ar mai fi avut absolut nimic de pierdut probabil că nu i-ar fi făcut să-mi cruţe viaţa.

— Unde facem asta? a întrebat Wylie.

— Ţi se pare că-mi pasă unde o omorâm? a zis Atkins.

— Cum vi se pare curtea din faţă? am sugerat slab.

— O vom scoate în spatele casei, a decis Wylie şi a făcut semn cu arma spre mine.

Dar avea ceva în priviri. Ceva tăios. Privirea i-a alunecat spre căruciorul de bibliotecă aflat chiar în pragul livingului, apoi s-a întors către mine. Era plin de câteva romane groase, genul thriller. Şi-a coborât bărbia spre mine, iar eu am dat scurt din cap.

— Să mergem, a spus, făcându-mi semn să intru în living.

Am păşit în cameră, peretele apărându-mă pentru câteva fracţiuni de secundă de ochii judecătorului. Rugându-mă să nu fi interpretat greşit semnalul, am prins capătul căruciorului şi l-am împins cu toată puterea chiar în momentul în care Atkins a dat să intre în încăpere, venind după colţ.

S-au auzit o bufnitură, un geamăt şi o împuşcătură înfundată, urmată de alte trei focuri de armă mai zgomotoase şi mai rapide.

Mi-am pipăit trupul şi am răsuflat uşurată când n-am găsit nicio gaură de glonţ, nici în mine, nici în rochie.

— Nenorocitule, a spus Atkins sugrumat, pierzând cantităţi industriale de sânge pe podeaua mea de lemn de esenţă tare din cauza rănilor de la gât, de la piept şi din trunchi.

— O, Doamne. O, Doamne, am repetat, în timp ce Wylie l-a dezarmat pe Atkins. Ce facem acum?

— Chiar nu-mi place deloc că sunt nevoit să-ţi fac asta, Sloane, dar trebuie să înţelegi, a spus Wylie, îndreptând ambele arme spre mine.

— Serios, Wylie? De ce naiba mai vrei să mă împuşti? am strigat.

— Pun capăt tuturor problemelor nerezolvate. După ce tu şi judecătorul dispăreţi, nu mai e nimeni care să mă acuze. Banii pe care i-am primit de la Hugo au fost mizilic în comparaţie cu suma primită de Atkins. Câteva mii de dolari din când în când. Nici măcar nu-mi păsa de bani. Îmi păsa doar de slujbă.

Slujba de care a abuzat. Slujba pe care Nash i-o răpise de sub nas.

— Ce dacă făceam şi noi nişte bani în plus? Salariul unui şef de poliţie nu e motiv de împăunare. Eram mândru de munca mea. Şi Nash Morgan mi-a luat asta. Să fii sigură că nu-l voi lăsa pe micul lui prieten să-mi strice şi reputaţia.

Am închis ochii preţ de o clipă, în timp ce aveam revelaţie după revelaţie.

— Tu ai adăugat numele lui Nash pe lista aia, nu-i aşa?

— N-am vrut să ratez ocazia. Metzer făcea o listă. L-am ajutat. Am luat bani ca s-o completez cu încă un nume.

Am clătinat din cap.

— Deci de la tine a plecat totul.

A ridicat din umeri.

— Am o moştenire de protejat. E tot ce mi-a mai rămas.

— Asta nu e o moştenire. Este un model de comportament negativ.

— Habar nu ai câte trebuie să faci pentru a proteja un întreg oraş.

— Da? Ei bine, evident nici tu habar nu ai. Ai băgat un băiat de şaptesprezece ani la închisoare şi l-ai lăsat pe tatăl său cel abuziv aproape să-i ucidă mama doar pentru că eraţi tovarăşi de pescuit.

— Poţi să spui ce vrei, oricum nu contează. Doar unul dintre noi va pleca de aici pe picioarele sale în seara asta, şi nu vei fi tu aceea.

— Şi ce ai de gând să faci? Să mă împuşti cu arma judecătorului?

— Mi se pare un plan bun.

Am auzit nişte cauciucuri scârţâind pe drum şi m-am rugat să-mi vină cineva în ajutor.

— Nimeni nu va crede că ai dat din întâmplare peste un judecător districtual care mă ameninţa şi că l-ai împuşcat, i-am spus.

El mi-a aruncat un zâmbet răutăcios.

— M-au crezut deja.

Cuvintele lui mi s-au întipărit lent în minte.

— Doamne! Nu l-ai ucis pe Tate ca să-l protejezi pe Nash. L-ai ucis ca să-ţi scapi propria piele.

— Am aşteptat să apese pe trăgaci, gândindu-mă că ori îl va împuşca pe Nash în locul meu, ori nu mai avea gloanţe. Dobitocul ăla n-a învăţat niciodată să-şi numere cartuşele. Nu mi-a plăcut deloc să fac asta. Tate era prietenul meu, dar scăpase de tot de sub control. În cele din urmă, s-ar fi scăpat în faţa cui nu era cazul.

— Deci ţi-ai ucis propriul prieten.

— Conform raportului oficial, am împuşcat un om apărând astfel un ofiţer de

poliţie, m-a corectat el.

— Şi de data asta ce va scrie în raportul oficial?

A ridicat din umeri.

— Că returnam cărţile împrumutate de la bibliotecă.

Avea de gând s-o facă. Avea de gând să mă împuşte şi să strice repetiţia nunţii lui Nash şi a Linei. Am apucat o carte tare şi grea de pe măsuţa laterală şi i-am aruncat-o în cap. Ambele arme s-au descărcat în timp ce eu m-am aruncat în spatele canapelei.

Am aterizat dureros, lovindu-mă cu maxilarul de marginea ascuţită a piciorului canapelei. Alte gloanţe au zburat, de data aceasta prin canapea. M-am rostogolit, m-am ridicat în picioare şi am luat-o la goană prin living, trăgând scaunele după mine.

Era aproape, dar eu cunoşteam fiecare centimetru din această casă. Am ocolit în fugă prin bucătărie şi m-am întors pe coridor, urcând câte două trepte odată.

Acum sirenele se auzeau din ce în ce mai tare.

— Nu ai unde să fugi de mine, a strigat Wylie de la baza scărilor.

— Nici tu nu poţi aştepta să stau şi să mă împuşti!

I-am auzit cizmele urcând zgomotos scările.

O dâră de blană a trecut pe lângă mine pe palier în timp ce alergam spre etajul al doilea, apoi am auzit o bufnitură şi nişte înjurături înăbuşite.

Dumnezeu să le dea sănătate pisicilor ticăloase. Miau Miau tocmai mă ajutase să câştig câteva secunde preţioase.

M-am urcat cu greutate pe ultimele trepte şi m-am lovit de pieptul dur al unui bărbat. Tocmai mă pregăteam să-l pocnesc, dar o mână mi-a acoperit gura şi m-am trezit ridicată de la podea.

47. Rele îndreptate

Lucian

— Nu mă mai lovi cu picioarele, Pix, am şuierat, apoi am închis uşa dormitorului ei în urma noastră, încuind-o.

I-am dat drumul logodnicei mele care se zbătea, iar ea s-a întors cu faţa spre mine. Purta rochia de cocktail roz pe care o alesesem personal, pentru că-i scotea în evidenţă rotunjimile aşa cum se cuvine. Avea părul platinat prins într-o coadă înaltă, din care scăpaseră mai multe şuviţe, în toate direcţiile. Purta nişte ochelari de un verde praz, care-i făceau ochii să pară şi mai scânteietori. Avea o rană însângerată de-a latul maxilarului.

— O să-l omor, am anunţat-o.

Furia înflorise în mine ca o plantă ucigaşă. Sloane s-a năpustit asupra mea şi m-a imobilizat.

— Nu poţi. E Wylie.

— Ştiu. Am văzut imaginile de pe camerele de supraveghere chiar înainte să se întrerupă.

— M-a făcut să cred că mă va ajuta. Apoi l-a împuşcat pe judecător. Dap! Judecătorul a fost şi el aici, dar cred că zace mort în hol. Şi apoi a încercat să mă împuşte. Wylie, nu judecătorul mort. Şi tot el e cel care a pus numele lui Nash pe listă, nicidecum Dilton. Doamne, şi l-a omorât pe Dilton ca să-l reducă la tăcere, nu ca să-l salveze pe Nash. Sunt atât de furioasă! Ştii cât timp îmi va lua să curăţ petele de sânge de pe parchet? Şi mi-au incendiat biblioteca!

Cuvintele i s-au revărsat de pe buze ca un potop de indignare, dar explicaţia ei nu a făcut decât să mă aţâţe şi mai tare.

— Nu te poţi ascunde de mine, Sloane, ca să rămâi în viaţă, Sloane. O să te omor acolo unde o să te găsesc înainte să ajungă poliţiştii, a strigat Wylie de pe hol.

I-am auzit cizmele bocănind şi uşile scârţâind. Începuse să verifice camerele.

Din depărtare răsunau sirenele. Tocmai parcasem pe alee când am auzit împuşcăturile. Chestia asta îmi răpise câţiva ani buni din viaţă.

Am luat o batistă curată din dulap şi i-am lipit-o de faţă lui Sloane.

— Au!

— Hai, iubito.

Am dus-o, mai mult târând-o, până la scaunul de la fereastră. S-a urcat iute pe el, trecându-şi un picior peste pervazul ferestrei pe care o lăsasem deschisă.

— Să mergem, a spus ea.

Am clătinat din cap.

— Du-te tu prima. Vreau să mă asigur că nu te vede pe acoperiş.

Sloane s-a crispat.

— Lucian!

— Sloane. Du-te!

Paşii se apropiau din ce în ce mai mult, iar zăvorul de la uşă n-ar fi ţinut în loc nici măcar un golden retriever prea entuziasmat.

— Nu te părăsesc, a spus ea cu încăpăţânare.

I-am cuprins faţa în mâinile mele.

— Pixie, vreau să ai încredere în mine de data asta. Să ai încredere în mine că mă voi ocupa de asta. Acum te rog frumos, dar peste o secundă îţi voi ordona. Trebuie să termin cu povestea asta şi nu pot, dacă sunt îngrijorat că are vreo şansă de a-ţi face rău. Ai încredere în mine.

Clanţa de la uşă a zornăit, urmată de râsul răguşit al lui Wylie.

— Ştiu că eşti acolo înăuntru, fetiţo.

— Ăăă. Bine. Dar vreau să cred că nu-l vei ucide, a spus Sloane.

— Nu promit asta.

Şi-a trecut şi celălalt picior peste pervazul ferestrei.

— Nu mă dezamăgi.

Femeile.

— Ah, şi vezi că are două arme. A lui şi a judecătorului. Voia să facă să pară că l-a prins pe judecător omorându-mă.

Sirenele urlau acum pe stradă, iar o furie cum nu mai trăisem niciodată a colorat totul într-un roşu sângeriu, ucigaş. Am împins-o uşor dincolo de fereastră, pe acoperiş.

— Te iubesc. Acum pleacă naibii de aici.

— Şi eu te iubesc. Să nu cumva să ajungi la închisoare, mi-a şoptit ea.

I-am tras perdelele în nas chiar în momentul în care Ogden a tras un bocanc puternic în uşă. Aceasta s-a deschis la a doua lovitură, izbindu-se de zid, iar eu am traversat încăperea cât am putut de repede, lipindu-mă de perete.

Ţeava unui pistol cu amortizor mi-a apărut în faţa ochilor.

— Cine nu e gata, îl iau cu lopata...

L-am lovit cu o mişcare rapidă, unindu-mi braţul cu al lui. L-am înşfăcat, târându-l înăuntru.

— Nenorocitule!

— Mai degrabă fiul unui nenorocit, am răcnit, în timp ce ne luptam pentru armă.

— Tatăl tău a fost un om de nădejde. Tu nu erai decât un puşti răsfăţat, care se credea mai bun decât toată lumea.

— Eram mai bun decât el. Iar tu mi-ai luat totul, odinioară. Nu voi mai îngădui să se întâmple asta din nou, moşule.

I-am tras un cot în falcă, iar el a urlat de durere. Pistolul a zburat pe podea, iar eu l-am trimis cu piciorul spre pat.

— I-ai făcut rău. Ai ameninţat-o, i-ai incendiat biblioteca şi ai rănit-o, am răcnit eu, acoperind vuietul sirenelor.

Ochii lui albaştri erau împăienjeniţi şi disperaţi.

— N-ar fi trebuit să te amesteci în povestea asta. Niciunul dintre voi n-ar fi trebuit să se amestece.

— Iar tu ar fi trebuit să te duci la puşcărie în locul meu, dobitocule. O să mă asigur că toţi cei care te-au cunoscut vreodată vor şti exact ce fel de om eşti.

M-a împins doi paşi înapoi, iar eu nu m-am opus. Am auzit paşi pe scări. Dar răfuiala asta era între mine şi el.

— Mai bine du-ţi mâinile sus, ca şeful să te poată încătuşa. Abia aştept să te văd cu brăţările alea frumoase, l-am tachinat.

Într-o mişcare impresionant de rapidă pentru un nemernic de vârsta lui, Wylie şi-a dus mâna la spate şi a scos al doilea pistol. Dar eu eram deja în mişcare.

A apăsat pe trăgaci chiar în momentul în care primul poliţist ajungea la etaj. M-am ferit într-o parte şi l-am atacat cu viteza şi forţa unui marfar.

Mi-am luat elan şi l-am pocnit. L-am lovit în falcă, iar Wylie Ogden s-a prăbuşit la podea de parcă ar fi fost făcut din hârtie.

Arma era chiar acolo. Puteam s-o iau şi să-l lichidez, să pun capăt întregii dureri pe care o provocase de-a lungul vieţii sale. Dar eram mai înţelept de-atât. Eram mai bun decât oameni de teapa lui Ogden şi a tatei. Drept dovadă, o aveam pe Sloane. Aveam înainte o viaţă întreagă alături de ea şi nimic nu avea să anuleze acest lucru.

Nash a intrat în cameră, cu arma scoasă. Avea vesta antiglonţ trasă peste un costum elegant.

— Suspectul a fost doborât, a raportat vorbind în staţie.

S-a uitat la mine.

— Suntem în regulă?

Am dat scurt din cap.

— Da.

— Slavă Domnului. Nu aveam chef acum de hârţogăraie.

— Cred că vrei să-l laşi să se trezească înainte de a-i pune tu personal cătuşele. El ţi-a pus numele pe listă, nu Dilton.

— Ce nenorocit! a mormăit Nash. Are mare noroc că nu e Lina aici. Hei, sângerezi.

— La naiba.

— Lucian!

Sloane mi s-a aruncat în braţe, dar eu nu am văzut decât o pâclă de păr blond şi rozaliu.

— Uşurel cu el, Sloaney, i-a spus Nash. E rănit.

— Te-a împuşcat?

S-a zbătut, desprinzându-se de mine.

— Unde crezi că te duci? am întrebat-o.

— Vreau să-l omor, a replicat ea, îndreptându-se spre uşă.

Am prins-o de talie şi am tras-o înapoi.

— Ba nu, nu vrei. N-am chef ca prima noastră partidă de amor de după inversarea vasectomiei să aibă loc într-o rulotă conjugală.

Ea a scos un mârâit. Râzând, am dus-o până la leagănul de pe verandă, iar paramedicii au venit spre noi.

— Nu ne-a lăsat să ne ocupăm de ea până nu ai ieşit tu, a explicat primul dintre ei, începând să cureţe rana lui Sloane.

Ea s-a strâmbat, aşa că am strâns-o lângă mine.

— Eşti OK? Te doare? am întrebat.

— Doar când zâmbesc, ceea ce va fi nasol mâine, când doi dintre cei mai buni prieteni ai noştri se vor căsători.

— Nu-mi place când te doare, i-am mărturisit.

— Nici mie nu-mi prea place că ai fost împuşcat, uriaşule.

Am sărutat-o pe creştetul capului.

— Am o veste proastă, a spus Sloane, aranjându-şi poalele rochiei.

— Ce?

— Pe lângă faptul că rochia mea e total distrusă, se pare că unul dintre gloanţe a trecut prin fereastra biroului tatei şi a lovit creanga de jos a cireşului. S-a rupt când am coborât.

Se părea că vom purta cu toţii cicatricile acestei zile.

— O s-o reparăm noi cumva, i-am promis.

Chiar dacă trebuia să aduc o echipă de chirurgi specializaţi în copaci, nu aveam de gând să las răul şi lăcomia să distrugă un lucru atât de preţios pentru mine.

— E OK plaga, glonţul a intrat şi a ieşit, a spus celălalt paramedic în timp ce îmi examina rana. Câţiva centimetri mai sus şi ar fi fost o tragedie.

Sloane s-a agăţat tăcută de mâna mea, în timp ce paramedicii ne oblojeau.

Strada era înţesată de vehiculele de urgenţă, dar deja mulţimea de gură-cască se adunase.

Knox, Naomi, Waylay, Lina, Stef şi Jeremiah se înghesuiau de cealaltă parte a baricadelor de poliţie în ţinutele lor elegante, pentru cina dinaintea nunţii. Mare parte a locuitorilor din Knockemout îşi făcuseră şi ei apariţia şi urmăreau cum Wylie Ogden, ameţit de lovitură, era condus de-a lungul aleii şi vârât pe bancheta din spate a unei maşini de patrulă a poliţiei.

Un cerc închis odată cu portiera acestei maşini, m-am gândit cu satisfacţie.

— Voi doi rămâneţi aici. Bannerjee se va întoarce să vă ia declaraţii, ne-a zis sergentul Hopper.

Mă aşteptam să trăiesc o senzaţie a triumfului, când omul care aproape îmi distrusese existenţa făcea cunoştinţă cu umilinţa supremă şi cu sfârşitul vieţii bune pe care o dusese până atunci. În schimb, am simţit un val de frustrare din cauza tuturor acestor lucruri inutile. Lăcomia nu i-a dus la ruină doar pe cei lacomi. Nu. Fuga după putere a stricat oamenii, distrugând tot ceea ce a atins. Oameni ca tatăl meu, ca Hugo, ca Ogden, ca Atkins, au lăsat în urma lor numai devastare şi nenorociri. Pentru ce? Pentru bani? Pentru putere? Pentru respect?

Acestea erau lucrurile pe care mi le dorisem şi eu. Dar nicio sumă de bani nu se putea compara cu femeia din braţele mele.

Am ridicat capul când am auzit un scârţâit de cauciucuri şi l-am văzut pe Nolan parcând direct pe trotuar şi sărind dintr-un SUV. A urcat în grabă treptele verandei, două câte două, apoi a încremenit când m-a văzut.

— Îţi mulţumesc Ţie, Hristoase! a spus, ducându-şi o mână la inimă, apoi s-a aruncat peste leagăn ca să mă îmbrăţişeze.

Râsul lui Sloane a răsunat ca un clinchet pentru auzul meu.

— Au! Sunt doar împuşcat, nu mort, iar tu nu eşti un golden retriever. Dă-te naibii jos de pe mine, m-am plâns eu.

Nolan s-a crispat, fără să se dezlipească încă de mine.

— Zău că ţi-aş da drumul dacă aş putea, dar mi s-a făcut rău în nenorocitul ăla de elicopter. Nu ştiu dacă o să vomit sau o să leşin.

— Nu-mi pasă ce faci tu. Fă ce vrei, dar nu pe mine.

— Mă ocup eu de problema asta, a spus Sloane, ridicându-se de pe leagăn şi punându-şi un braţ în jurul lui Nolan. Haide. Hai să vedem dacă Naomi are ceva de ronţăit prin geantă. O să te simţi mai bine.

Nolan s-a uitat înapoi la mine.

— Mă bucur că n-ai murit, şefu'.

— Şi eu la fel, am zis.

Am privit-o pe logodnica mea cum îl ducea pe Nolan spre cordonul de poliţie, la prietenii noştri. Aceştia au îmbrăţişat-o cu toţii, îngrijoraţi, dar ea s-a desprins de lângă ei şi s-a întors la mine.

Am întins braţele, iar ea s-a aşezat în poala mea, lipindu-şi faţa bandajată de pieptul meu, în timp ce în jurul nostru domnea haosul. Am mişcat uşor leagănul, împingând cu piciorul în sol.

Ea şi-a ridicat mâna şi şi-a studiat inelul de logodnă.

— Îţi mulţumesc că nu l-ai omorât pe Wylie.

— Îţi mulţumesc că ai avut încredere în mine... şi că m-ai avertizat în privinţa celui de-al doilea pistol.

S-a vârât şi mai tare în sufletul meu şi a oftat mulţumită.

— Doar nu crezi că toată povestea asta cu împuşcătura ne va amâna şi mai mult partida de sex, aşa-i?

— Dacă n-ar fi toţi poliţaii ăştia pe la noi prin casă şi dacă n-ar trebui să ne ducem la repetiţia pentru nuntă, te-aş despuia imediat.

48. Fericitele cupluri

Sloane

Cortul nupţial s-a deschis, iar superbul meu logodnic şi-a făcut intrarea, arătând mortal în smoching.

Naomi şi-a ridicat privirea de lângă Lina, pe care o mângâia pe spinare şi care hiperventila într-o pungă de hârtie. Naomi a zâmbit. Lina a făcut cu mâna.

— Totul e-n regulă, doamnelor? a întrebat Lucian.

— Sunt profund îndrăgostită de soţul meu, dar, Doamne Dumnezeule, Lucian.

În acest costum eşti un zeu al sexului, a spus Naomi, cu ochii mari.

Lina a scăpat punga de hârtie.

— Spune-mi doar că Nash e aici şi vrea să mergem până la capăt cu asta, Tăticule la Costum.

Zâmbetul lui Lucian ar fi putut spulbera o armată de femei.

— Mai avea puţin şi săpa un tranşeu. De-abia aşteaptă să te vadă.

— Ah, slavă Cerului, a spus Lina, prăbuşindu-se pe spătarul scaunului.

— Dacă mai are vreo importanţă, o să i se înmoaie genunchii când o să te vadă în rochia aia, a zis el.

— Mulţumesc, şefu', a şoptit ea.

S-a întors spre mine şi m-am simţit ca un boboc înflorind sub soarele primăverii.

— Pot să-mi răpesc logodnica preţ de un moment? a întrebat el.

— Sigur, a răspuns mireasa.

— Mai adu şampanie, a propus Naomi, golind ultimele picături dintr-o sticlă în iarbă.

Am sărit imediat spre uşă.

Afară era o zi uluitoare de primăvară. Caldă, însorită, cu cer albastru. Ciripitul păsărelelor şi bolboroseala pârâului erau fundalul perfect pentru melodiile country pe care le cânta trupa. Nash şi Lina hotărâseră să-şi înceapă viaţa împreună pe bucata de iarbă pe care urmau să-şi construiască casa.

Ceremonia şi recepţia urmau să aibă loc sub un cort mare şi alb, lângă pârâu. Cred că fuseseră invitaţi toţi locuitorii din Knockemout.

Lucian m-a dus departe de corturi şi m-a tras în spatele unui stejar.

— Ce se întâmplă...

Nu mi-am terminat întrebarea, pentru că gura lui Lucian mi-a găsit buzele şi m-a sărutat până când mi s-au înmuiat genunchii şi mi s-a frânt răsuflarea.

— Doamne sfinte, am oftat când s-a retras.

— Ăsta a fost primul punct pe ordinea de zi. Acum trecem la următorul, a spus el. Spune-mi o dată.

— O dată aşa, oarecare, din calendar?

Creierul meu era încă zăpăcit din cauza sărutului.

— Vreau să stabilim o dată. Pentru nunta noastră.

A aruncat o privire în jur, la haosul vesel aflat în plină desfăşurare.

— Nu vreau să mai aştept. Am pierdut destul timp. Mă înnebuneşte ideea că azi vei merge spre altar numai ca domnişoară de onoare.

— Ajunul Crăciunului.

A rămas neclintit şi încordat. Nu-şi putea lua ochii de la mine. Chipul lui alcătuit tot din unghiuri şi suprafeţe aspre, dar în expresia lui era o blândeţe nemăsurată.

— Ajunul Crăciunului, a repetat el.

Am încuviinţat.

— Crăciunul trecut a fost nasol. De ce să nu facem din cel care vine unul care să intre în Cartea Recordurilor?

Lucian a înghiţit în sec, apoi a dat din cap.

— Ajunul Crăciunului, a şoptit el din nou.

Mi-am încolăcit braţele în jurul gâtului lui şi l-am privit lung, bucurându-mă de el.

— Te iubesc, uriaşule. Te iubesc la nebunie.

M-a tras la pieptul lui, apoi s-a crispat uşor.

— Bietul de tine! Rana de glonţ sau operaţia la testicule? l-am tachinat.

— Şi una, şi alta.

Lina nu a plutit spre altar, ci a venit în pas de marş. Tatăl ei aproape că s-a trezit nevoit să alerge pentru a ţine pasul cu mersul ei rapid şi hotărât. Privirea ei nu s-a desprins nici măcar o clipă de chipul lui Nash. Iar când fericiţii miri şi-au dat mâna şi s-au uitat unul în ochii celuilalt cu o bucurie orbitoare, s-a lăsat cu lacrimi din partea tuturor celor prezenţi la ceremonie. Mă rog, mă rog. S-a lăsat cu lacrimi din partea lui Naomi şi din partea mea. Knox şi Lucian au părut mai stoici şi mai bărbaţi.

Lucian m-a privit cu acea intensitate focoasă a sa pe tot parcursul cununiei. Şi când ne-am întâlnit ca să plecăm împreună de la altar, mi-a întins o batistă nouă.

Am dansat, am râs şi am mai plâns puţin, botezând cu dragoste locul pe care urma să fie ridicată casa lui Nash şi a Linei.

Lucian m-a ţinut în braţe aproape toată noaptea. Acolo eram în siguranţă. Acolo era locul meu. După întâmplările înspăimântătoare de ieri, mă simţeam brusc... liberă. Ca şi cum ultimele umbre care se abătuseră asupra grupului nostru, asupra oraşului nostru, se risipiseră, în sfârşit. Anthony Hugo şi Wylie Ogden erau la închisoare, judecătorul Atkins – la morgă, iar noi izbutiserăm, în cele din urmă, să străbatem pădurea întunecată şi să ajungem în luminiş.

Acesta era începutul fericirii noastre, de acum până la adânci bătrâneţi.

Petrecerea a continuat până târziu în noapte. Liza J se rupea în figuri de dans cu chipeşul motociclist Wraith. Alături de ei, pe ring, Maeve şi Kurt se legănau lent, privindu-se adânc în ochi. Nolan şi Callie, fosta şi viitoarea lui soţie, îi ţineau companie mamei, prietenelor ei şi câtorva sticle goale de vin. Părinţii lui Naomi se aflau în toiul unei partide disputate de cornhole[9] cu cei ai Linei. Chloe şi Waylay stăteau la masa principală pe care o abandonase toată lumea, îndopându-se cu desert.

Jumătate dintre locuitorii oraşului Knockemout păreau să fie pe ringul de dans, morţi de beţi. Cealaltă jumătate – inclusiv întregul departament de poliţie –

[9] Joc de cabană, al cărui scop e să arunci un săculeţ prin orificiul unei planşe înclinate. (n.t.)

era aliniată la bar. Oraşul vecin, Lawlerville, îi împrumutase cu amabilitate lui Nash câţiva ofiţeri, pentru ca poliţiştii lui să se poată distra alături de acesta.

În timp ce eu şi Lucian ne legănam pe un cântec al lui Chris Stapleton, au apărut Stef şi Jeremiah, zâmbitori, fiecare cu câte două sticle de şampanie în mână.

— Mergem? a întrebat Stef, făcând semn cu capul spre bezna nopţii.

— Aducem noi paharele, am spus eu.

Lucian şi cu mine i-am luat pe miri, care tocmai îşi luau la revedere de la tatăl lui Nash. Faptul că Duke renunţase la băutură era încă un lucru nou pentru întreaga familie. Am înşfăcat opt pahare de şampanie şi ne-am croit drum în întuneric spre un loc liniştit de pe pajişte, unde ne aşteptau deja Stef, Jeremiah, Knox şi Naomi.

— Pentru fericitul cuplu, a toastat Stef, după ce Jeremiah mi-a umplut paharul.

Lina a clătinat din cap – era o mireasă scânteietor de frumoasă.

— Pentru fericitele cupluri, l-a corectat ea.

— Să trăim cu toţii fericiţi până la adânci bătrâneţi! am adăugat eu.

— Noroc!

Ne-am aşezat în iarbă, bând şampanie şi savurând simfonia nocturnă a râsului, a muzicii şi a orăcăitului broscuţelor apărute primăvara.

Lucian m-a tras în poala lui şi m-a sărutat pe gât.

— Căsătoriţi, căsătoriţi, logodiţi, logodiţi, a spus Knox, arătând spre fiecare pereche din micul nostru cerc. Lucrurile se întâmplă pe-aici cu mare repeziciune.

— Aţi stabilit data? i-am întrebat pe Stef şi pe Jeremiah.

— Stef are nevoie de cel puţin un an ca să organizeze „nunta secolului“, a glumit Jeremiah.

— Hei! Naomi şi cu mine visăm la nunta noastră de când eram copii, s-a apărat Stef.

— Numai să nu vă căsătoriţi în Ajunul Crăciunului, a spus Lucian, luându-mă de mână şi sărutându-mi inelul de logodnă. Data aceea s-a ocupat deja.

Lina şi Naomi au chiţăit de bucurie.

— Aţi stabilit data!

— Niciunul dintre voi nu e invitat, i-a necăjit Lucian.

— Toţi sunteţi invitaţi, l-am contrazis.

Lucian „Lucifer“ Rollins urma să fie soţul meu. Iar eu – soţia lui. Urma să ne petrecem restul vieţii construind o familie... şi scoţându-ne din minţi unul pe celălalt.

Poate că era şampania sau poate că erau acelea lacrimile de fericire. Sau poate că tatăl meu făcuse un mic miracol de-acolo, de sus, din cer, dar nu mai văzusem niciodată stelele strălucind cu atâta putere.

— Te iubesc, Pixie, mi-a şoptit Lucian ascuns în părul meu, iar degetul lui

mare mi-a mângâiat uşor cicatricea de pe încheietură.

EPILOG

Nuntă de Crăciun

Sloane

Ziua de 24 decembrie a început geroasă, cu un strat rezonabil de zăpadă care căzuse la început de săptămână. Era perfectă pentru atmosfera de Crăciun, fără să încurce venirea invitaţilor, după spusele organizatoarei de nunţi pe care o angajase Lucian, dat fiind faptul că Naomi şi Knox erau ocupaţi cu programările lor la specialiştii în fertilizare in vitro.

Tiffany, organizatoarea, ne organizase până ne ieşise pe nas.

Casa noastră era plină. Râsetele răzbăteau de la parter şi oamenii pe care-i iubeam cel mai mult pe lumea asta se pregăteau să sărbătorească împreună cu noi. Lina probabil că-şi compara burta de gravidă cu Callie, soţia lui Nolan, în timp ce ceilalţi desfăceau un şir nesfârşit de sticle de şampanie.

Ne hotărâsem să ne căsătorim acasă, unde Lucian nu se zgârcise niciun pic când venise vorba de decoraţiunile pentru primul nostru Crăciun împreună. Ceremonia urma să aibă loc în interior, iar recepţia – în curtea din spate. Lucian reuşise cumva să acopere întreaga curte cu un cort mare şi încălzit, plin cu toate cele necesare pentru o nuntă de neuitat. Aleea era acoperită de flori de cireş – nu era deloc sezonul lor şi nici nu voiam să aflu cât cheltuise Lucian pentru acestea. Probabil că plătise câţiva oameni de ştiinţă ca să cloneze copacul nostru drag.

Tiffany probabil că-şi trăia visul organizatorilor de nunţi, cu un buget practic nelimitat şi un mire care voia tot ce era mai bun din toate. Era absolut înspăimântătoare când venea vorba de detalii şi de programări, motiv pentru care mă ascunsesem în dormitorul nostru.

Îmi trimisesem domnişoarele de onoare şi pe mama la parter, ca să-i întâmpine pe Mary Louise şi pe Allen, care tocmai sosiseră, îngăduindu-mi un moment de intimitate în care să mă pot panica în voie.

Eram îmbrăcată, machiată, încălţată, bună de măritat. Şi începuse să mi se facă frică.

Faptul că nu-l mai văzusem pe Lucian de la cina de repetiţie pentru nuntă – din fericire, lipsită de drame – mă neliniştea.

Mă plimbam într-o parte şi-ntr-alta, îmbrăcată în cea mai romantică rochie de mireasă din istoria rochiilor de mireasă – o rochie perfectă – şi mă gândeam cât de departe am ajuns în ultimele luni.

Lucian îşi propusese să-mi îndeplinească toate dorinţele pe care le nutrisem vreodată, începând cu renovarea băii şi instalarea a două duşuri şi a mai multor jeturi care ţâşneau din pereţi şi continuând cu renovarea în timp record a bibliotecii cu noi elemente atractive după care întreg oraşul era înnebunit.

Mi-am netezit emoţionată poalele de satin ale rochiei spectaculoase de mireasă, mărşăluind prin camera noastră.

Oricât de fericită eram pentru această ocazie specială, încă simţeam golul absenţei tatălui meu. Ştiam cât de mândru ar fi fost să mă conducă la altar, cât de mult i-ar fi plăcut să-l ia la întrebări pe Kurt, acum logodnicul lui Maeve, cu privire la programa sa de învăţământ, cum ar fi dansat cu mama până şi-ar fi făcut amândoi picioarele praf şi, de aceea, inima mea era încă puţin frântă.

— La naiba. Nu plânge acum şi nu-ţi strica machiajul, mi-am spus.

Tiffany m-ar fi omorât dacă machieuza ar fi trebuit să facă drumul înapoi.

Mi-am fluturat mâinile în faţa ochilor şi m-am gândit la nişte lucruri care să nu mă întristeze. Cum ar fi faptul că Wylie Ogden era în închisoare şi că nu va mai avea ocazia să facă vreun rău cuiva pe care-l iubeam. Că Lucian lucra de acasă două zile pe săptămână şi făcea naveta – adesea cu elicopterul – în celelalte zile. Că întregul oraş venise la marea redeschidere a bibliotecii.

La naiba. Eram din nou în lacrimi. Mi-aş fi dorit ca Lucian să fie aici. Întotdeauna ştia cum să mă calmeze... sau să mă scoată din minţi – depindea de situaţie.

M-am gândit să-i scriu un mesaj, apoi mi-am amintit că telefonul meu era la Naomi, ca să filmeze ziua cea mare fără să-mi bat eu capul cu asta.

Am tresărit când cineva a bătut în geam. M-am răsucit odată cu poalele voluminoase de tafta şi satin şi am dat nas în nas cu nemernicul de Lucian Rollins, care stătea ciucit pe acoperişul verandei, îmbrăcat în smoching.

Am alergat la fereastră, în timp ce el o deschidea.

— Credeam că aduce ghinion să vezi mireasa înainte de nuntă, i-am spus, trăgându-l totuşi înăuntru.

S-a uitat lung la mine, apoi a clătinat uşurel din cap.

— Gata cu ghinionul. Nu mai cred în el.

Zâmbetul lui era devastator.

— Dar în ce crezi? am întrebat, făcând o piruetă în faţa lui.

— Cred că eşti cea mai frumoasă mireasă pe care am văzut-o vreodată, iar eu sunt cel mai norocos bărbat.

Presupun că era efectul corsetului care-mi scotea în evidenţă sânii. Am făcut

pirueta şi am căzut în braţele lui.

— Bun răspuns.

— Eşti încă sigură? a întrebat, ridicându-mi bărbia pentru a mă privi în ochi.

— Că vreau să mă căsătoresc cu tine?

— Că vrei să te căsătoreşti cu mine. Că vrei să petrecem două săptămâni în Fiji. Că vrei să adoptăm un copil. De toate astea.

Când ne vom întoarce din luna de miere, unde vom face mult sex, vom începe demersurile legale pentru a deveni părinţi adoptivi. Eforturile tradiţionale de a face copii erau în curs de desfăşurare şi erau foarte, foarte plăcute, dar niciunul dintre noi nu mai dorea să aştepte mult timp pentru a-şi întemeia o familie.

— Absolut, i-am promis.

Acum lacrimile mele ameninţau să ţâşnească periculos de iute.

— Îţi mulţumesc că mi-ai transformat toate visurile în realitate, uriaşule.

Lucian şi-a trecut un deget pe sub ochii mei, ştergându-mi o lacrimă înainte de a o lua la vale.

— E tot ce mi-am dorit vreodată să fac, a spus el, grav.

— Nu! Nu! Opreşte-te imediat, i-am ordonat, desprinzându-mă din braţele lui. Gata cu dulcegăriile sau voi izbucni în plâns şi-mi voi strica machiajul, iar Tiffany mă sperie de moarte. S-ar putea să anuleze nunta.

— Spune-mi de ce ai nevoie, a zis el, zâmbind vag.

— Am nevoie de unul dintre discursurile tale de încurajare, presărat cu insulte. Nu te abţine, am insistat, făcându-i semn să înceapă.

A surâs ghiduş.

— Adună-te, Sloane. Vrei să arăţi ca Alice Cooper, în pozele de la nunta noastră care vor apărea în toate ziarele din ţară? Nu credeam că eşti atât de moale.

— Bravo! Foarte bine. Continuă.

— Dacă văd o singură lacrimă pe faţa aia a ta frumoasă înainte să vii spre mine la altar, îi spun lui Tiffany că vrem să ne organizeze toate petrecerile aniversare pentru tot restul vieţii.

Am oftat.

— Acum eşti rău!

— Nu mai fi aşa copil.

— Eu? Ai face bine să-ţi păstrezi cumpătul, din moment ce tu eşti cel care visează la asta de când te-ai urcat prima dată în blestematul ăla de cireş, am ripostat.

— Te vei bucura să afli că „blestematul ăla de cireş“ se vindecă. Chirurgii de copaci au făcut o treabă excelentă.

— OK. Continuă-ţi diversiunea, am spus.

— Am ceva pentru tine.

— La naiba, Lucifer!

— Taci şi înghite, a zis el, întinzându-mi un plic gros.

— De unde cumperi produse de papetărie ca asta? De la Wealthy Person Mart? am întrebat, fluturându-i sub nas plicul din material textil.

— Nu fi caraghioasă. Noi ne facem cumpărăturile de la Riches R Us.

Mi-am dat ochii peste cap, am deschis plicul acela care duhnea a snobism şi am scos hârtiile din el.

— O grămadă de termeni juridici. Tocmai mi-ai făcut cadou un contract prenupţial? Ţi-am spus că-l voi semna.

Lucian şi-a dat ochii peste cap, apoi a răsfoit paginile, oprindu-se la una dintre ele.

— Nu e niciun contract prenupţial, Pix. Sunt donaţia şi actele pentru înfiinţarea Fundaţiei Simon Walton.

— La naiba, uriaşule.

M-am uitat direct la suma scrisă acolo.

— Ăsta e un număr de telefon? Sau e o donaţie incredibil de mare?

— Te-ai descurcat de minune. Fundaţia îţi va permite să-ţi continui cauza. Poate cu ajutorul câtorva angajaţi cu normă întreagă.

M-am uitat la el, uluită.

— Cum ar fi Mary Louise?

— Cine ar putea fi mai potrivit? Şi m-am gândit că Allen ar putea fi interesat să se alăture oficial cauzei, acum, că a intrat în barou. M-am gândit, de asemenea, deşi decizia îţi aparţine, că mama mea ar fi şi ea un ajutor preţios.

La scurt timp după ce s-au certat, Kayla începuse să meargă la un terapeut. Ea şi Lucian se împăcaseră rapid, iar Kayla învăţase, în sfârşit, să profite aşa cum trebuie de libertatea ei. În acest timp, ea şi mama se împrieteniseră.

M-am uitat fix la acele acte, în timp ce cuvintele şi cifrele mi se roteau ameţitor în faţa ochilor.

— O să plângi din nou, nu-i aşa?

— Nu, n-o să plâng, nenorocitule. Doamne, de ce trebuie să faci cadouri atât de atente? Eşti un mare nesimţit, am pufnit.

— Încetează, altfel o asmut pe Tiffany asupra ta.

Am clipit ca să alung lacrimile, am străbătut camera, am ajuns la noptieră şi am găsit pachetul pe care-l ascunsesem.

— Asta e pentru tine, am spus, aruncându-i-l.

În timp ce el desfăcea cu grijă ambalajul, eu îmi fluturam mai departe mâinile în faţa ochilor.

— Ce e asta? a întrebat el, dezvelind rama.

El a rămas neclintit, sculptat parcă în marmură de un artist îndrăgostit.

Era o poză din acea vară, cu mine, Maeve, mama şi Chloe pe veranda din faţă. Lucian zâmbea în mijloc, cu braţele în jurul nostru, protejându-ne. Sub poză era o bucată de hârtie. Ultimul mesaj pe care i-l trimisese tatăl meu.

Dacă aş fi putut alege să am un fiu în această viaţă, tu ai fi fost acela. Ai grijă de fetele mele.

Lucian a înghiţit în sec. A deschis gura, dar nu i-a ieşit niciun cuvânt. Când şi-a acoperit ochii cu mâna liberă, am ştiut că mi-am atins ţinta.

— Asta e..., a zis el, răguşit.

Şi când şi-a ridicat privirea spre mine, ochii aceia cenuşii erau înroşiţi de lacrimi şi plini de atâta dragoste încât mi s-a tăiat respiraţia.

Am fluturat din mână între noi.

— Să nu cumva să îndrăzneşti. Trebuie să te aduni, Lucifer, pentru că dacă tu clachezi, clachez şi eu.

S-a întins spre mine şi m-a tras la pieptul lui.

— Ar fi atât de mândru de tine, Lucian, am şoptit frânt. Ştiu asta. Nu şi-ar mai încăpea în piele de mândrie şi ar fi atât de fericit pentru noi.

Un fior tăcut l-a străbătut pe bărbatul pe care-l iubeam, bărbatul care încasase un glonţ pentru mine, bărbatul care-mi transformase visurile în realitate.

— Te iubesc enorm, Lucian. Te-am iubit dintotdeauna.

S-a dat înapoi şi s-a uitat la mine, ţinându-mi încheieturile în mâinile sale puternice.

— Tot ce am făcut a fost pentru tine, Sloane. Pentru că tu ai fost mereu aleasa mea.

— Asta e tot ce mi-am dorit vreodată, Lucian, am mărturisit. Tu eşti tot ce mi-am dorit vreodată.

— Şi asta e tot ce mi-am dorit eu vreodată: să-mi spui aceste cuvinte, în braţele mele, purtând inelul meu pe deget.

Ceremonia a fost oficiată de Emry, care a trebuit să se oprească de câteva ori pentru a-şi sufla zgomotos nasul într-o batistă fluturândă.

Sloane nu a mers spre altar. A alergat într-un suflet şi a sărit drept în braţele lui Lucian. Şi-au rostit jurămintele cuprinşi într-o îmbrăţişare.

Când Emry a întrebat: „Cine o încredinţează pe această femeie acestui bărbat?“, Karen Walton s-a ridicat şi a spus: „Eu şi tatăl ei“. Nimeni nu şi-a mai putut reţine lacrimile pe întreaga durată a ceremoniei.

Nolan a izbucnit în plâns şi l-a îmbrăţişat pe Lucian ca un urs. Soţia lui Nolan a imortalizat îmbrăţişarea cu camera ei foto, iar Petula a înrămat-o şi a expus-o la birou.

Sloane şi Lucian au dansat pentru prima oară ca soţ şi soţie pe melodia From This Moment On, a Shaniei Twain.

Lina le-a luat pe Sloane şi Naomi deoparte şi le-a şoptit cuvântul „gemeni“ pe ringul de dans.

Knox, Nash şi tatăl lor s-au îmbrăţişat strâns, tot pe ringul de dans.

Întreaga familie a fost surprinsă să găsească în bradul de Crăciun de pe

verandă un nou înger, care semăna izbitor cu Simon Walton. Nimeni nu ştie de unde a apărut, dar toţi au căzut de acord că pare a le face cu ochiul.

EPILOG-BONUS

Fericiţi până la adânci bătrâneţi

Lucian

Un deceniu, sau poate mai mult, mai târziu

Ajunul Crăciunului era întotdeauna un adevărat haos la noi acasă. Era o tradiţie ca familia să se reunească aici, în fiecare an, pentru o cină de sărbătoare/aniversare care depăşea limitele bunului-simţ. De-a lungul anilor, familia noastră se mărise considerabil.

Aveam doi câini, pe Miau Miau, acum mai bătrână şi mai critică, şi un acvariu cu apă sărată, foarte scump, cu un peşte diabolic, care-i mănânca pe toţi ceilalţi peşti până când un peştişor-clovn mic şi drăgălaş îl bătuse măr. Sloane l-a botezat Lucian.

În ciuda ofertei mele anuale de a angaja o firmă care să ne aducă mâncarea, femeile – şi Stef – au pus stăpânire pe bucătărie, bând vin, râzând şi gătind ore în şir, în timp ce bărbaţii se ocupau de copiii mai mici.

Erau atât de multe tradiţii şi atât de mulţi oameni care le respectau. Ar fi putut fi ceva copleşitor, dar de fiecare dată când uşa de la intrare se deschidea şi o altă persoană dragă intra cu daruri, încotoşmănată ca să reziste frigului de-afară, o altă bucată frântă din mine se întregea la loc.

Nu aş fi recunoscut niciodată una ca asta. Eram, la urma urmei, nenorocitul de Lucian Rollins. Şi chiar dacă acum lucram cu jumătate de normă la propria mea companie, tot eram un ticălos înspăimântător.

Dar nu şi pentru membrii familiei mele, bineînţeles.

M-am dus în bucătărie, ţinându-mi în braţe prima nepoată. Amara era un bebeluş mic şi chel, într-un body de Crăciun în care înota. Nu o lăsasem jos de când sosise. Sloane s-a năpustit şi a pupat-o pe obraz pe Amara, apoi pe mine.

— Îţi stă bine, bunicule, m-a tachinat ea.

Fiul nostru cel mare, Caden, avea 25 de ani. Îi adoptasem pe el şi pe sora lui, Caitlin, de la orfelinat, când Sloane era însărcinată cu primul nostru copil, un

băiat pe care l-am botezat Simon. În răstimp de patru luni, ajunsesem de la zero copii la trei copii. Un an mai târziu, s-a născut şi cel de-al patrulea, fiica noastră, Juliana.

I-am aruncat soţiei mele o privire aprigă, o promisiune a lucrurilor care aveau să i se întâmple. Mi-a făcut cu ochiul, apoi m-a întrebat:

— Când ajunge şi familia lui Nolan?

— Mâine seară, la petrecerea de Crăciun dată de Stef şi Jeremiah.

Stef cumpărase ferma de cai Red Dog, cea executată silit, de la marginea oraşului, şi o transformase într-un spa de lux. În fiecare an, ne adunam acolo pentru un ospăţ sofisticat.

Knox se plimba prin bucătărie cu fiica lui cea mică pe umăr. S-a oprit ca Gilly să se aplece şi să ia două prăjituri de pe platou.

— Vikingule şi Mini-Vikingo, veţi da amândoi de belea! a ţipat Naomi după ei.

— Aveţi nevoie de ceva pe-aici? Un pahar cu alcool? Un prosop curat pentru vase? Un strop de sănătate mintală? i-am întrebat, admirând platourile cu mâncare.

— Vrem vin, a răspuns toată lumea în cor.

— Lou, oamenii de la bucătărie au nevoie de vin, i-am strigat tatălui lui Naomi care, împreună cu tatăl Linei, se ocupa de barul pe care-l instalasem în sufragerie.

Amara s-a uitat la mine cu ochi mari şi apoi a izbucnit într-un hohot delicios de râs.

— Ce mai face fetiţa mea? a întrebat Waylay, şoptind spre fiica ei cuibărită în braţele mele.

Pentru că aşa e soarta, Caden şi Waylay deveniseră ei înşişi o familie, trecând peste anii de prietenie din copilărie şi îndrăgostindu-se în facultate. Încă eram de părere că erau teribil de tineri pentru a plonja în astfel de responsabilităţi, dar Sloane m-a pus să jur că-mi voi păstra îngrijorarea doar pentru mine.

După cum subliniase frumoasa mea soţie, dacă ne făcusem bine treaba, Caden ar trebui să fi devenit un adult bine adaptat, productiv, care ştia ce vrea de la viaţă. Până acum, predicţia ei părea să se adeverească. Chiar şi Emry, care se afla în salon cu soţia sa, Sacha, purtând un pulover de Hanukkah şi explicându-le gemenilor lui Nash cum se joacă *dreidel*[10], m-a asigurat că păreau un cuplu fericit şi echilibrat.

— Cioc-cioc! s-a auzit o voce veselă de la uşă.

— Hai să mergem să vedem cine e, i-am spus Amarei.

Am ajuns la timp pentru a le vedea intrând pe soacra mea, Karen, şi pe mama, împreună cu iubiţii şi cu valizele lor. Făceam mari eforturi să nu-i judec pe cei

[10] Joc tradiţional evreiesc, cu un titirez. (n.t.)

doi bărbaţi. Chiar dacă Max, cu pieptul lui masiv, o fermecase pe Karen cu calităţile lui de dansator de salsa, şi veteranul José, decorat cu *Inima Purpurie*, se uita la mama de parcă ea ar fi zămislit soarele, luna şi tot ce mai era pe lângă ele, nu eram pregătit să am încredere în niciunul dintre ei.

Străbunicile s-au topit de tot când au văzut-o pe Amara, smulgându-mi-o din braţe.

Soţia mea, plină de făină din cap până-n picioare, şi-a făcut apariţia, împărţind îmbrăţişări şi sărutări pe obraz.

— Camerele voastre sunt gata la etaj. Cina începe peste vreo oră. Iar vin puteţi bea de-acum, a spus ea.

— Ducem noi bagajele, s-a oferit José, folosindu-şi braţul zdravăn pentru a ridica geanta de voiaj a mamei.

Deşi avea braţul amputat de deasupra cotului, omul era enervant de priceput la orice. Şi asta mă făcea să-mi doresc şi mai mult să-i găsesc punctele slabe.

Karen a oftat, privindu-l pe Max care se îndrepta spre scări.

— Spune-mi adevărul. Sunt prea bătrână pentru asta?

— Prea bătrână pentru ce? a întrebat Sloane, strecurându-şi braţul în jurul taliei mele.

— Ca să fiu atât de... îndrăgostită.

— Niciodată nu suntem prea bătrâne, a asigurat-o mama, făcându-mi cu ochiul în timp ce o legăna pe Amara pe şoldul ei.

Încă nu mă obişnuisem cu această mamă nouă şi încrezătoare în forţele proprii. Şi nici ea nu se obişnuise cu Lucian, familistul. Dar făceam progrese.

— Mamă, e ca şi cum tata l-ar fi ales personal pentru tine. E minunat, a spus Sloane.

— E, nu-i aşa? Ceilalţi minunaţi, Maeve şi Kurt, când sosesc? a întrebat Karen.

— Maeve tocmai mi-a scris. Chloe şi iubita ei de-abia ajunseseră, aşa că vor fi aici în câteva minute, a răspuns Sloane.

— De-abia aştept s-o cunosc pe femeia care a făcut-o pe Chloe să se oprească din vorbit suficient de mult timp ca să apuce să se îndrăgostească, a spus Karen zâmbind.

O dungă de blană mi-a atras atenţia şi am zărit-o pe Miau Miau ascunsă după perdelele ferestrei din faţă.

Din living, Knox a mârâit dramatic şi s-a năpustit în patru labe. Doi copii au ţipat şi au luat-o la fugă pe hol, cu trei câini lătrând pe urmele lor. Knox râdea, până când a trebuit să se ridice în picioare.

— La naiba, vârsta asta mijlocie e naşpa rău de tot, a gemut el.

Eram cu toţii mai bătrâni. Ne dureau diverse chestii când ne dădeam jos din pat dimineaţa. Dar nu mă simţisem mai bine în toată viaţa mea. Faptul că făcusem parte din această familie extinsă de circari îmi vindecase multe cicatrici

pe care nici nu ştiam că le am. Nu-mi mai acoperisem cicatricile cu tatuaje după ce am văzut că soţia mea îşi purta semnul său ca pe o decoraţie de onoare.

— Ho! Ho! Ho!

Duke Morgan, tatăl lui Knox şi al lui Nash, şi-a făcut apariţia în prag. Bărbatul era îmbrăcat ca Moş Crăciun, iar soţia lui avea costumul Doamnei Crăciun. Pe verandă trona un sac de catifea roşie, care dădea pe dinafară de cadouri.

— Bunicul Crăciun e aici, a strigat Nash, îmbrăcat în uniformă, pentru că era de gardă.

Lina era vârâtă în sufletul lui, cu braţele în jurul taliei sale. Copiii au dat fuga din toate colţurile casei să-i întâmpine pe noii veniţi.

Profitând de acest moment, am prins-o pe Sloane de încheietură şi am făcut semn cu capul spre uşa de la intrare.

Ea mi-a zâmbit. Ne-am luat pe furiş hainele din dulap şi ne-am strecurat afară, pe verandă.

— Sunt prea mulţi oameni acolo, înăuntru, m-am plâns, lăsând-o să mă ducă spre leagăn.

— Îţi place la nebunie şi o ştii, Lucifer.

Aşa era, şi nu aveam cum să mint, în ciuda tuturor eforturilor mele.

Mi-am tras soţia aproape şi ne-am acoperit cu pătura de polar pe care o ţineam pe verandă special pentru astfel de evadări.

Sloane s-a ghemuit lângă mine şi a oftat mulţumită.

— În fiecare an e din ce în ce mai bine, a spus ea.

Mi-am trecut mâna prin părul ei, de-acum blond-argintiu. Era adevărat. Semipensionarea mea nu fusese atât de grea pe cât mă aşteptasem. Nolan şi Lina fuseseră promovaţi. Holly cea insuportabil de veselă se mutase lângă noi, în vechea mea casă, cu noul ei soţ, pentru a lucra la fundaţia lui Sloane. Între bibliotecă şi fundaţie, Sloane continua să mă surprindă cu generozitatea şi tenacitatea ei.

Păstrasem casa din oraş, dar a trebuit să cumpărăm o casă imensă în Outer Banks pentru ca Sloane s-o lase mai moale cu munca. În fiecare an, ne strângeam acolo cu toţii pentru o vacanţă de două săptămâni la plajă. Genul de vacanţă la care visasem mereu în copilărie. Cu focuri de tabără şi artificii şi zile de nefăcut nimic, petrecute în bătaia soarelui.

Viaţa pe care ne-o construiserăm era un vis.

Sloane s-a ridicat în capul oaselor şi m-a privit cu ochi nerăbdători.

— Am ceva pentru tine.

— Mi-ai oferit deja totul.

— Spuse bogătaşul care mă copleşeşte literalmente cu cadouri în fiecare zi. Crezi că te descurci cu cadoul de aniversare?

Am oftat.

— Evident, dar dă-mi-l repede, până nu ne găseşte cineva aici.

Devenise o mică tradiţie doar a noastră – cadouri cu încărcătură sentimentală schimbate în intimitate, în ziua aniversării nunţii noastre. De dimineaţă, îi oferisem lui Sloane darul meu, o rochie făcută la comandă de acelaşi designer care-i croise rochia de mireasă. O purta chiar acum şi, de fiecare dată când mă uitam la ea, inima îşi accelera puţin bătăile.

Puţin îngâmfată, a ridicat perna de la capătul leagănului şi a scos un pachet învelit în hârtie ecosez roşu cu verde.

Am despachetat rama de răşină acrilică şi am ridicat-o.

Era o singură floare de cireş, absolut perfectă.

— E din copacul nostru. M-am gândit că, din moment ce ai dat fiecărui copil câte o rămurică, ar trebui să ai şi tu o bucată din cireş de care să te poţi bucura tot anul.

Mi-am trecut degetele peste floarea care însemna atât de mult pentru mine.

Speranţă. Iubire. Familie.

Obţinusem toate aceste lucruri. Şi Sloane fusese cea care mi le dăruise.

— E... ăăă... foarte... frumos, am reuşit să îngaim în ciuda nodului din gât.

Sloane a zâmbit, ţopăind pe pernă.

— Ştiam eu că o să-ţi placă!

Şi-a întrerupt brusc dansul victoriei când dinăuntru s-a auzit o sticlă făcându-se ţăndări, urmată de un cor de „vai de mine“ şi de mai multe lătrături zgomotoase.

— Acum, revino-ţi şi hai să intrăm înapoi.

Am chicotit şi am privit în sus, la îngerul care ne făcea cu ochiul din vârful bradului de pe verandă.

— I-ar fi plăcut toate astea, am spus.

— Ştii ce i-ar mai fi plăcut? De tine, de tatăl şi bunicul care ai devenit.

Am tras-o în braţe şi i-am cuprins faţa cu mâinile mele.

— Totul pentru tine. Întotdeauna.

Nota autoarei către cititor

Dragă cititorule,

Eu nu scriu niciodată Sfârşit. Nici măcar la finalurile cele mai fericite cu putinţă. E o superstiţie de-ale mele pentru că niciodată nu sunt pregătită să-mi iau „la revedere“. Pentru mine, toate aceste personaje care mi-au ocupat gândurile trăiesc mult timp după ce cartea sau seria respectivă se încheie.

Dar Knockemout s-a încheiat şi nu ştiu ce să mai fac acum. Aceste personaje

au făcut parte din viaţa mea timp de mai bine de doi ani. Doi ani de schimbări drastice, de visuri nebuneşti şi de pierderi tragice.

Nu numai că sunt o scriitoare mai bună datorită seriei Knockemout (dacă scrii aproape jumătate de milion de cuvinte despre orice devii cu siguranţă mai bun), dar simt că sunt o persoană mai bună. Am învăţat atât de multe despre iubire şi pierdere şi despre tot ceea ce se află între ele datorită lui Naomi şi Knox, Nash şi Lina, Sloane şi Lucian. Şi mi-am amintit de calităţile magice ale râsului (acea scenă „şocantă“ de la cină).

Îţi mulţumesc că m-ai însoţit în această călătorie. Te apreciez mai mult decât vei şti vreodată!

Xoxo

Lucy

Mulţumiri pentru

Joyce şi Tammy, pentru toate lucrurile posibile şi imposibile, în special pentru că-mi reamintiţi să fac duş.

Kari March Designs, pentru tripla copertă perfectă.

Victoria Morrone, pentru donaţia generoasă la licitaţia LIFT 4 Autism.

Echipele de la That’s What She Said, Bloom Books şi Hodder Books pentru... ei bine, pentru totul, practic. Mulţumiri speciale pentru Tim, Dan, Deb, Christa, Pam şi Kimberly.

Agenta mea, Flavia, şi avocatul meu, Eric, pentru că m-au împiedicat să fac multe prostii. Foarte multe.

ELOE, Tiki şi autorii TWSS, pentru că mi-au uşurat partea dificilă a scrisului.

Toţi cititorii pe care am reuşit să-i cunosc personal în turneu.

Toţi cititorii pe care nu am apucat să-i întâlnesc încă.

Taco Bell pentru totdeauna.